ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ
1906 ਈ.

1906

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪ੍ਰਯਾਇ

ਆਦਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ

ਕ੍ਰਿਤ

ਭਾਈ ਚੰਦਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗਯਾਨੀ

ਜੋ

ਭਾਈ ਹਰੀ ਸਿੰਘ

ਗੁਰਦਿਤ ਸਿੰਘ ਲਿਖਾਰੀ

ਬੁੰਗਾ ਸਿੰਘਪੁਰੀਆਂ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਨੇ

ਸਾਧਸੰਗਤ ਦੇ ਲਾਭਲਈ ਛਪਾਏ

ਸੰਮਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ੪੩੯

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮਤ ਪ੍ਰੇਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਚ
ਭਾਈ ਬੁਧਸਿੰਘ ਮੈਨੇਜਰ ਦੇ ਯਤਨਨਾਲ ਛਪੇ

BY AIR MAIL
PAR AVION
हवाई डाक से

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਅਥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥਸਾਹਿਬ ਜੀਕੇ ਪ੍ਰਿਆਇ ਲਿਖਜਤੇ॥

ਦਸਮੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ਤੇ ਭਾਈ ਮਨੀਸਿੰਘਜੀ ਪੜ੍ਹੇ ਤਿਨਾਂਤੇ ਭਾਈ ਦਿਵਾਨਸਿੰਘ ਜੀ ਪੜ੍ਹੇ ਤਿਨਾਂਤੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਆਲਸਿੰਘਜੀ ਤੇਭਾਈ ਖਜਾਨਸਿੰਘ ਤੇ ਭਾਈ ਗੁਰਬਖਸ਼ਸਿੰਘ ਤੇ ਭਾਈ ਅਮਰਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇ ਭਾਈ ਸੂਰਤਸਿੰਘ ਤੇ ਭਾਈ ਕਉਲਸਿੰਘ ਜੀ ਇਤਨੇ ਪੜ੍ਹੇ ॥ ੧ ॥ ਭਾਈ ਅਮਰਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇ ਭਾਈ ਰਾਮਸਿੰਘਜੀ ਪੜ੍ਹੇ ਤਿਨਾਂਤੇ ਭਾਈ ਚੰਦਾਸਿੰਘਜੀ ਪੜ੍ਹੇ ॥ ੨ ॥ ਦੂਜੀ ਸੂਰਤਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸਸਿੰਘ ਜੀ ਪੜ੍ਹੇ ਤਿਨਾਂਤੇ ਸੰਤਸਿੰਘਜੀਪੜ੍ਹੇਤਿਨਾਂਤੇਭਾਈਪ੍ਰਦੁਮਨਸਿੰਘ ਜੀਪੜ੍ਹੇ॥੩॥ਤੀਜੀ ਭਾਈ ਕਉਲਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇ ਭਾਈ ਜਸਾਸਿੰਘਜੀ ਪੜ੍ਹੇ ਭਾਈ ਚੰਦਾਸਿੰਘਜੀਤੇ ਦਇਅ ਸਿੰਘਜੀਪੜ੍ਹੇ ਤੇ ਭਾਈ ਭਗਵਾਨਸਿੰਘਜੀ ਵੀ ਪੜ੍ਹੇ॥

ਸਤਿਨਾਮ ਸਤਿ ਹੈ ਨਾਮ ਤੇ ਰੂਪ ਜਿਸ ਕਾ ਰ ਰੂਪ ਝੂਠੇ ਵਾ ਸਤਿ ਹੈ ਨਾਮ ਕਿਆ ਪ੍ਰਸਿਧ

ਹੈ ਵਾ ਸਤ ਹੈ ਨਾਮ ਕਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਆਮਖਾਸ ਪ੍ਰਪੰਚ ਜਿਸਮੈਂ ਵਾ ਨਾਮ ਕਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਆਮਿ ਰੋਗ ਜਿਸਮੇਂ ਐਸਾ ਹੈ ਵਾ ਨਾਮ ਤੇ ਬੀਚ ਹੈ ਤੇ ਰੂਪਕਾ ਅਧਯਾਹਾਰੁ ਕਰਨਾ ਨਾਮ ਰੂਪ ਕਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਰਖ ਪੂਰਨ ਹੈ ਵਾ ਪੂੰ ਨਰਕਾਂ ਤੇ ਰਖਿਆ ਕਰੇ ਸੋ ਪੁਰਖ ਵਾ ਪੁਰੀਆਂ ਪੁਰੀਆਂ ਕੋ ਖੈ ਕਰੇ ਸੋ ਪੁਰਖ ਵਾ ਏਕੋ ਪੁਰਖ ਹੈ ਸਭ ਹੋਰ ਨਾਰੀਆਂ ਹੈਂ ਨਿਰਭਉ ਹੈ ਵਾ ਨਿਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਭਵ ਕਲਜ਼ਾਨ ਸਰੂਪਹੈ ਵਾ ਸਤਿਨਾਮ ਕੈਸਾ ਹੈ ਜਪਣੇ ਵਾਲੇ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਨਿਰਭਉ ਕਰਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇਨਿਰਵੈਰਹੈ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਕਾਲਸਰੂਪਹੈ ਆਇਆ ਜੋ ਹੈ ਸਰਬ ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਨੂ ਤੇ ਕਰਣੇ ਵਾਲੇ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੇ ਲੈ ਕਰਣੇ ਵਾਲੇ ਜੋ ਸ਼ਿਵ ਹੈਂ ਸੋ ਤ੍ਰਿਧਾ ਮੂਰਤਿ ਹੈ ਵਾ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਹੈ ਅਜੂਨੀ ਹੈ ਵਾ ਐਸਾਜੋ ਅਕਾਲਹੈ ਤਿਸਮੈਂ ਹੂ ਮੇਰੀ ਰਤਿਕਿਆ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ਅਜੂਨੀ ਹੈ ਭੰ ਕਿਆ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਹੈ ਵਾ ਅਜ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਜਿਸਤੇ ਊਨਹੈਂ ਤੇ ਸੈਭੰ ਸੁਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰੂਪ ਹੈ ਵਾ ਸੈਕੜਿਆਂ ਨੂੰ ਭੰਗਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਐਸਾ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਜਾਣਿਆਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਕਿਆ ਬਡਾ ਹੈ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜਿਸਕਾ ਵਾ ਗੁਰੂ ਕਿਆ ਬਡਾ ਪ੍ਰਸਾ ਮੰਦਰ ਰੂਪ ਹੈ ਇਸਮੰਤ੍ਰ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪਹੈ ਵਾ ਇ

ਹੀ ਸਦਾ ਹੀ ॥ ੧ ॥ ਸੋਚ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਕੀ ਵਿਚਾਰੁ ਕਰ
ਗਵਤ ਸੰਬੰਧੀ ਵਿਚਾਰੁ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦੀ ਚੁਪੈ
ਬਾਣੀ ਦੀ ਮੋਨ ਕਰਕੈ ਚੁਪ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਜੇਕਰ
ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਲਾਇਰਹਾਲਿਵੜ੍ਹਾਰੁ ਭੁਖਿਆ ਅੰਤਹਕਰਣਾ
ਦੀ ਵਾ ਭੁਖਿਆਂ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਭੁਖਿਆਂ ਰਹਿਣੇ ਕਰਕੇ
ਭੁਖ ਨਹੀਂ ਉਤਰਦੀ ਜੇ ਪੁਰੀਆਂ ਦੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ
ਭਾਰ ਬੰਨ੍ਹ ਦੇਈਏ ਸਹਸ ਕਿਆ ਹਜਾਰਾਂ ਲਖ
ਸਿਆਣਪਾਂ ਜੇ ਹੋਹਹਿ ਤਾਂ ਇਕ ਨ ਚਲੈ ਨਾਲ ਕੂੜ
ਦੀ ਪਾਲ ਕਿਸਪ੍ਰਕਾਰ ਤੁਟੇ ਰਜਾਈ ਦੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ
ਚਲਣਾ ਕਰੀਏ ਵਾ ਰਾਜੀ ਰਾਜੀ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਚਲਣਾ
ਕਰੀਏ ਇਸ ਕਰਕੇ ਸਚਿਆਰ ਭੀ ਹੋਈਏ ਤੇ ਕੂੜ
ਦੀ ਪਾਲਭੀ ਤੁਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਨਾਨਕ ਕਹੀਏ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ
ਨੇ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕ੍ਹਾ ਕਿਸਪ੍ਰਕਾਰ ਸਚਿਆਰ ਦਾ
ਰੂਪ ਹੋਈਦਾ ਹੈ ਤੇ ਕੂੜ ਦੇਹ ਆਦਿਕ ਜੋ ਹੈਂ ਏਨਾਂ
ਦਾ ਪਾਲਨਾ ਕੈਸੇ ਟੂਟੇ ਰਜਾਇ ਦਾ ਹੁਕਮ ਜੋ ਹੈ
ਸ੍ਰੁਤੀ ਅਰੁ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤੀ ਤਿਨਾ ਮੈ ਕਰੀਏ ਚਲਣਾ ਤਿਸ
ਕਰਕੇ ਸਚਿਆਰ ਰੂਪ ਹੋਇ ਜਾਈਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਾਣ
ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਾਰਬਧ ਕਰਮ ਨਾਲ ਹੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ
ਇਸ ਕਰ ਕੂੜ ਦਾ ਪਾਲਣਾ ਟੁਟਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਹੁਕਮਿ ਦੇ ਮੰਨਣੇ ਕਰਿ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਵਡਿਆਈ ਵਾ
ਹੁਕਮੀ ਦੇ ਹੁਕਮਿ ਵਿਚ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਵਡਿਆਈ ਤੇ

ਛੁਟਿਆਈ। ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੈ ਜੇਬੁਝੈ ਤਾ ਹਉਮੈ ਨ...
ਕਰਦਾਕਦਾਚਿਤਭੀ॥੨॥ਪਹਿਲਾਗਾਵੈਕੋਤਾਣਨਿਖੇ...
ਹੀ ਸਾਰਾ ਕਰਨਿ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਗਾਇ ਸਕਦਾ...
ਗਾਵੈਕੋਤਾਣਿ ਵਾ ਪੁਰਾਣਾ ਦੇ ਪੜ੍ਹਨੇ ਵਾਲ ਤਾਣ
ਗਾਂਵਦੇ ਹੈਂ ਨਾਰਦ ਪੰਚ ਰਾਤ੍ਰ ਵਾਲੇ ਦਾਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ
ਜਾਨ ਕਰ ਗਾਂਵਦੇ ਹੈਂ ਸਾਂਖ ਵਾ ਗੁਣ ਵਡਿਆਈਆਂ
ਤੇ ਅਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਗਾਂਵਦੇ ਹੈਂ ਨਿਆਇਕ ਜੋ ਕਠਨ
ਵਿਦਿਆ ਤਿਸਕੋ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਬਲਕੋ
ਗਾਂਵਦੇ ਹੈਨ ਸਮੇ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਰਚਕਰਕੇ
ਖੇਹ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਐਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਕ ਤਿਸਕੇ ਬਲ ਕੋ
ਗਾਂਵਦੇ ਹੈਂ ਕਰਮਾ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੀਆਂ ਨੂੰ ਲੈਲੈਂਦਾ
ਹੈ ਫੇਰ ਦੇ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਐਸੇ ਮੀਮਾਂਸਕ ਤਿਸਕੇ ਬਲਕੋ
ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਹਾਜਰਾ ਹਜ਼ੂਰ ਜਾਣਕੇ ਵੇਦਾਂਤੀ ਗਾਵਤੇ
ਹੈਂ ਵਾ ਗਾਂਵਦੇ ਹੈਂ ਜਾਨਣੇ ਜਪਣੇ ਦਿਸਟਤੈ ਦੂਰ ਹੈ
ਐਸੇ ਪਤੰਜਲੀ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਤਾਣ ਕੋ ਕੋਈ
ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਵਿਖੇ ਸਾਧਨਾ ਕਾ ਤਾਣ ਹੈ ਦਾਤਾਂ
ਜੋ ਹੈਂ ਦਿਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹੈਂ ਨੀਸਾਣ ਕਿਆ ਪ੍ਰਗਟ
ਜਾਣ ਕਰ ਕੋਈ ਗਾਂਵਦਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਤਾਣ ਕੋ ਗੁਣ
ਪ੍ਰਉਪਕਾਰ ਵਡਿਆਈਆਂ ਉਸਤਤੀਆਂ ਤੇ ਆਚਾਰ
ਯਗਜਾਦਿਕ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰਾ ਗਾਂਵਦੇ ਹੈਂ। ਵਿਖਮ
ਵਿਦਿਆ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਵਿਚਾਰੁ

ਕਰਕੇ ਗਾਂਵਦੇ ਹੈਂ ਤਾਨਿ ਕੋ ਸਾਜਿਆ ਜੋ ਹੈ ਦੇਹ ਤਿਸਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਗਾਂਵਦੇ ਹੈਂ ਕੋਈ ਤਾਣ ਕੋ ਜੀਵ ਭਾਵ ਕੋ ਲੈਕਰ ਫੇਰ ਦੇਹ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੋਇ ਹੋਇ ਤਿਸਕੀ ਤਾਣ ਕੋ ਗਾਂਵਦੇ ਹੈਂ ਜਾਪੇ ਕਿਆ ਜਾਣੀਦਾ ਹੈ ਅਰ ਦੇਖਣੇ ਮੈਂ ਜੋਆਂਵਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਪੰਚ ਤਿਸਕਾ ਦੂਰ ਕਿਆ ਪਰਾ ਰੂਪ ਜਾਣਕੇ ਤਿਸਕੇ ਤਾਣ ਕੋ ਕੋਈ ਗਾਂਵਦਾ ਹੈ ਵੇਖੈਹਾਦਰਾਹਦੂਰ ਆਪਣਾ ਆਪ ਜਾਣਕੇ ਕੋਈ ਗਾਂਵਦਾਹੈ ਤਿਸਕੇਤਾਣ ਕੋ ॥ ੩ ॥ ਫੇਰ ਭੇਟਾ ਵਾ ਮੁੜਕੇ ਕਿਆ ਅਗੇ ਰਖੀਏ ਇਸ ਨਾਮ ਦੇ ਕਰਮ ਕਰਣੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਜੀਵ ਹੈ ਤਿਸਨੂੰ ਕਿਰਪਾ ਰੂਪੀ ਕਪੜਾ ਆਂਵਦਾ ਹੈ। ਸਿਧਾਂ ਕਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ-ਕਰਮਾ ਕਰਕੇ ਮੋਖ ਹੁੰਦੀ ਹੈ॥ਉਤ੍ਰ-ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਫਲ ਨਾਸੀ ਹੈ ਸਰੀਰਵਤ ਮੋਖ ਨਾਸੀ ਨਹੀਂ ਨਦਰੀ ਨਦਰ ਕਰਕੇ ਮੋਖ ਸਰੂਪ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ਗਾਵਣ ਵਾਲੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈਂ ਤਿਨਾਪਾਸੋਂ ਸ੍ਰਵਨਕਰੀਏ ਤੇ ਮਨਨ ਕਰੀਏ ਤੇ ਰਖੀਏ ਨਿਧਿਆਸਨ ਕਰੀਏ ਤਦਨੰਤਰਭਾਉ ਕਰੀਏ ਗਿਆਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਦੁਖ ਦਾ ਪਰਾ ਜੋ ਹੈ ਹਰੀ ਸੁਖਾਂਦਾ ਘਰਿ ਤਿਸਮੈਂ ਲੈ ਹੋਇਜਾਂਵਦਾ ਹੈ ਗੁਰ ਜੋ ਹੈਂ ਮੁਖ ਤਿਨਾਂਦਾ ਸਬਦਿ ਜਿਨਾਂ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨੇ ਵੇਦੰ ਕਿਆ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੋ ਹੈਂ ਪੂਜ ਮੁਖ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਰੂਪ

ਹੋਇਕੇ ਗੁਰੂ ਸੁਣ ਗੁਣਾ ਦੀ ਉਤਪਤੀ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ।
ਤੇ ਗੁਣਾ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਇਸਤੇ ਗੁਰੂਗੋਰਖ
ਰੂਪ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੁਰੀ ਸੰਪਤੀ ਕੋ ਲੈ ਕਰਦੇਹੈਂ ਇਸਤੇ
ਗੁਰੂ ਈਸਰ ਰੂਪ ਹੈਂ ਵਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਿਖ ਤੇਰੇ ਕੋ
ਆਤਮ ਪਦ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਵੇ ਇਸਤੇ ਗੁਰੂਪਾਰਬਤੀ
ਰੂਪ ਹੈਂ ਤੇ ਧਰਮ ਅਰਥ ਕਾਮ ਮੋਖ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ
ਹੈ ਇਸਤੇ ਗੁਰੂ ਲਛਮੀ ਰੂਪ ਹੈਂ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ
ਕੋ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਇਸਤੇ ਗੁਰੂ ਸਰਸ੍ਵਤੀ ਰੂਪ ਹੈਂ
ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਏਕਤਾ ਦੀ ਬੂਝ ਬੁਝਾਇ ਦਿਤੀ ਹੈ ਸਭਨਾ
ਜੀਆ ਕਾ ਇਕ ਜੋ ਦਾਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤੂੰਹੈਂ ਸੋ ਮੈਨੂੰਆਪਣਾ
ਆਪਵਿਸਰਨਹੀਂਜਾਂਦਾ॥੫॥ਜੇਗੁਰਾਂਦੀ ਏਕਤਾ ਵਾਲੀ
ਸਿਖਿਆ ਸੁਣੀ ਤਾਂ ਮਤਿ ਵਿਚ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ
ਰਤਨ ਵੈਰਾਗ ਬੀਚਾਰ ਤੇ ਮਾਣਕ ਸ੍ਰਵਣਾਦੀ ਤੀਨ
ਤੇ ਜਵਾਹਰ ਸਖਿਆਤਕਾਰ ਜਵਕਹੀ ਜਨਮ ਮਰਣਾ
ਦੀ ਵੇਗ ਆਸਰਬ ਓਰਤੇ ਜੋ ਹਰੇ ਸੋਕਹੀਏਜਵਾਹਰਾ੬।
ਜਸ ਮੁਖ ਪਰ ਤੇ ਕੀਰਤੀ ਪਸਚਾਤ ਵਾ ਜਸ ਇਸ
ਲੋਕ ਮੈਂ ਤੇ ਕੀਰਤੀ ਪ੍ਰਲੋਕਮੈਂ ਵਾ ਜਸਕਹੀਏ ਜਿਸ
ਕਰ ਜਸ ਹੋਵੇ ਸੋਈ ਕਰਮਾ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਜਗਮੈਲੇਇ।
ਨਿਰਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਭੀ ਗੁਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਗੁਣਾ
ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਭੀ ਗੁਣ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਵਾ ਜੇਹੜੇ ਦੈ...
ਸੰਪਤੀ ਗੁਣ ਵਾਲੇਹੈਂ ਤਿਨਾਂਕੋ ਗਿਆਨ ਗੁਣ ਦੇ...

ਹੈ। ਤੇ ਗੁਣਵੰਤਿਆਂ ਗਰਬੀਆਂ ਨੂੰ ਗੁਣਰਸੀ ਗਲ
ਮੈਂ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥ ਦੁਖਾਂ ਦੇ ਤੇ ਪਾਪਾਂਦੇ ਨਾਸਕਰਣੇ
ਵਾਲੇ ਜੋ ਧਨੰਤਰੁ ਆਦਿਕ ਵੈਦ ਤੇ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਨਾਸ
ਕਰਣੇ ਵਾਲੇ ਜੋ ਵਿਆਸਿ ਪੰਡਤ ਨਾਮਕੋ ਜਿਨਾਂ
ਸੁਣਿਆਂ ਹੈ ਸੋ ਮੰਦਾਂ ਤੇ ਮੁਖ ਸਲਾਹਣੇ. ਜੋਗ ਹੋਇ
ਗਏ ਹੈਂ ਵਾ ਮੁਖੀਆਂਦੇ ਸਲਾਹਣੇ ਜੋਗ ਹੋਏਹੈਂ ਨਾਮ
ਦੇ ਸੁਣਨੇ ਕਰਕੇ ਜੋਗ ਦੀ ਜੁਗਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਂਦੀਹੈ
ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਤਨ ਭੇਦ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਤਨ ਦਾ
ਭੇਦ ਅਸਤ ਜੜ ਦੁਖ ਰੂਪ ਵਾ ਇਸ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ
ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਂਦੀਹੈ ॥੯॥ਮੰਨੈ ਸਕਲ ਭਵਨਕੀ ਸੁਧ
ਅੰਤਰ ਜਾਮਤਾ ਵਾ ਨਾਮਰੂਪ ਅਸਤੀ ਭਾਂਤੀ ਪ੍ਰੇ ਸਤਾ
ਵਾ ਜਿਤਨੀ ਸਾਰਿਆਂ ਭਵਨਾ ਕੀ ਸੁਧਹੈ ਉਤਨੀਉਸ
ਇਕ ਨੂੰ ਹੋਂਦੀ ਹੈ ਵਾ ਬਹਤਰ ਕਰੋੜ ਬਹਤਰ ਲਖ
ਦਸ ਹਜਾਰ ਦੋ ਸੈ ਤੇ ਇਕ ਨਾੜੀ ਅਸਥੂਲਹੈ ਨਾਮ
ਸੁਣਿਆਂ ਤਾਂ ਅਠਸਠ ਕਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਿਆ ਹੈ ਨਾਮ
ਜਿਨਾਂ ਸੁਣਿਆਂ ਹੈ ਸੇ ਗੁਣਾਂ ਕੇ ਸਰੁ ਜੋ ਵੇਦਹੈਂ ਤਿਨਾ
ਕੋ ਵੀਚਾਰੁ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਵਾ ਗੁਣਾ ਦੇ ਅਗਾਧ ਸਰ ਹੋਇ
ਗਏ ਹੈਂ ਵਾ ਗੁਣ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੇ ਸਰ ਜੋ ਹੈਂ ਇੰਦ੍ਰੇ ਤਿਨਾ
ਕੋ ਗਾਹਿ ਕਿਆ ਦਮਨ ਕਰ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਪੀਰ ਤੇ ਸੇਖ
ਕਿਆ ਰਹਿਤ ਹੋਇ ਗਏ ਹੈਂ। ਤੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹਰੂਪਹੋਇ
ਗਏ ਹੈਂ ਅਸਗਾਹਿ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਸੋ ਹਾਥ ਹੋ ਜਾਂਦਾਹੈ

ਵਾ ਅਸਗਾਹੁ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਹਸਤਾਮਲ ਵਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਵਾ ਹਾਥ ਜੋ ਤੁਛ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਜੀਵ ਸੋ ਅਸਗਾਹੁ ਰੂਪ ਹੋਇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੇਕੋ ਮਨਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਓਹ ਮਨਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇਦੇ ਅਭਿਪ੍ਰਾਯਕੋ ਜਾਣਦਾਹੈ।੧੦। ਪੰਚ ਜਨਾ ਨੇ ਪ੍ਰਮਾਨ ਕੀਤੇ ਹੈਂ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਆਦਿਕ ਤੇ ਪੰਚਾਂ ਦੇ ਮਾਰਣੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈਂ ਕਾਮਾਦਿਕ ਜੋ ਹੈਂ ਤੇ ਪੰਚ ਜਿਨਾਨੇ ਰੋਕੇ ਹੈਂ ਸਬਦ ਸਪਰਸਾਦੀ ਸੋ ਦਰਗਹ ਮਾਨ ਪਾਂਵਦੇ ਹੈਂ ਪੰਚਾਂ ਤੇਤਾਂਦੀ ਰਹਿਣੀ ਜਿਨਾਨੇ ਧਾਰੀ ਹੈ ਓਹ ਸੋਭਦੇ ਹੈਂ ਬੈਕੁੰਠ ਵਿਖੇ ਓਨਾਂ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਪੰਚੇ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਦਾ ਧਯਾਨ ਗੁਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਵਿਖੇ ਲਗ ਰਹਿਆ ਹੈ ਜੇ ਕੋਈ ਕਹੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਗੁਣ ਕਹੇ ਹੈਂ ਤੁਸਾਨੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰਦਾ ਭੀ ਕੋਈ ਅੰਤ ਹੈ। ਮਹਾਰਾਜ ਕਹੇਂ ਕਰਤੇਦੇ ਕਰਣੇ ਦਾ ਸੁਮਾਰ ਨਹੀ ਤਿਸਦਾ ਕਉਣ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰੇ ਫੇਰ ਪੁਛਿਆ ਜੀਵ ਜਾਤੀਦੇ ਖਾਨ ਪਾਨ ਦਾ ਬਿਹਾਰੁ ਕੈਸਾਹੈ ਤਿੰਨਹਜਾਰ ਕ੍ਰੋੜ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਹੈ ਧੌਲ ਤੇ ਧਰਤੀ ਹੋਰ ਪਰੇ ਤੇ ਪਰੇਹੈ ਇਸ ਕਰ ਅੰਨ ਵਸਥਾਦਿ ਦੋਸ਼ ਸਾਰੇ ਆਏ ਇਸਤੇ ਧ੍ਰਮ ਰੂਪੀ ਧੌਲ ਹੈ ਤੇ ਰੰਗਾਂ ਰੰਗਾਂ ਦੇ ਜੀਵ ਜਾਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਂਵ ਰਚੇ ਹੈਂ ਸਭਨਾਦੇ ਸਿਰ ਲੇਖ ਰੂਪੀ ਕਲਾਮ ਹੈ ਵਾ ਸਭਨਾ ਦੇ ਸਿਰ ਲੇਖ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਵਡੀ ਕਲਮ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਕਰਕੇ ਕਿਤਨਾ ਤਾਨ ਹੈ ਮੇਰੇ ਮੈ

ਜੋ ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਸਲਾਹਵਾਂ! ਕੇਤਾ ਤਾਣ ਤੇ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਸੂਰਮੇ ਮੁਖ ਪਰ ਸਾਰ ਕੋ ਭਖਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸੂਰਮੇ ਮੁਖ ਸਾਰ ਨੂੰ ਭਖ ਕਿਆ ਉਚਾਰਦੇ ਹੈਂ ਸਾਬ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਜੋਰਦਾ ਅਮਰ ਕਰ ਜਾਂਦੇ ਹੈਂ ਅਸੰਖਮਲੇਛ ਮੰਲ ਦਾ ਭਖ ਭੋਜਨ ਖਾਂਦੇ ਹੈਨ ਮਲ ਕਿਆ ਜੋ ਦੁਖਾਇ ਖਾ-ਣਾ ਕਠਾਕਰਕੇਜੇਹੜਾਕਰਿਆਹੈ ਕਰਣਾਂ ਕਰਤਤ ਸੇ ਲਿਖ ਲੈਜਾਂਦੇਹੈਂ ਓਹ ਜੇਕੋ ਕਰੇ ਓਨਾਂਕੋ ਸੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਲਕਾ ਮਣਭਰ ਵਾ ਪਾਂਵਦੇਹੈਂ ਤਿਲਮਾਤ੍ਰ ਮਾਨ ਇਸਤ੍ਰੀਪੁਤ੍ਰਾਦਿਕ ਸੁਖ ਵਾ ਜੇਕੋ ਕਰੇ ਸੋ ਪਾਂਵਦਾ ਤਿਲਕਟ ਵਾਲਾ ਮਾਨ ਸੁਣਿਆਂ ਮੰਨਿਆਂ ਤੇ ਮਨਿ ਵਿਖੇ ਕੀਤਾ ਨਿਧਿਆਸਨ ਤਾਂ ਹੋਯਾ ਭਾਉ ਗਿਆਨ ਅੰਤਰਿ ਜੋਗਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ ਤੀਰਥ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਮਲਕੇ ਨ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹੈ ਵਾ ਅੰਤਰਾਇ ਗਤਿੰ ਹੋਇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਮਲਨਾਉਂ ਕਿਆ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਵਾ ਮਲ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਤਾਰਣੇ ਕੋ ਨਾਉਕਾ ਰੂਪ ਹੈ ਸੁਅਸਤਿ ਕਲਿਆਣ ਰੂਪ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਆਬ ਮਾਇਆਕੀ ਬਣਾਉਟ ਬਣੀ ਤਿਸਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਹੋਏ ਵਾ ਸੁਅਸਤਿ ਤੇ ਬਾਣੀ ਰੂਪ ਮਾਇਆ ਹੋਈ ਤਿਸਤੇਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕਹੋਏ ਵਾ ਸੁਅਸਤਿਕਲਿਆਨ ਸਰੂਪਜੋਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਆਥਿ ਕਹੀਏਹੈ ਤਿਸਤੇਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕਾਂਕੀ ਬਣਾਉਟਹੋਈ ਸਤਹੈ ਸੁਹਾਵਣ ਕਿਆ ਚੇਤੰਨਹੈ ਸਦਾਹੋਵੇ ਜਿਸਦੇ ਮਨ ਵਿ

ਖੇ ਚਾਉ ਸੋ ਕਹੀਏ ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ ਕੈਸੇ ਸਲਾਘਾ ਕਰਾਂ ਇਸਕੀਸਾਲਾਹੀਨੂੰਕਿਵਕਰਆਖਾਂਉਤਪਤੀਕਰਦਾਹੈ ਤੇਕਿਉਂਵਰਨੀਪਾਲਨਾਕਰਦਾਹੈਤੇਕੈਸੇਜਾਣਾਜੋਸੰਘਾ ਰੁਕਰਤਾਹੈ॥੨੨॥ਓੜਕਨੂੰ ਓੜਕ ਜਤਨਕਰਕੇ ਭਾਲ ਥਕੇ ਸਹਿਸਰਿਖੀਮੁਨੀ ਕਹਿੰਦੇਹੈਂ ਤੇ ਅਠਾਰਾਂਪੁਰਾਨ ਕਹਿੰਦੇਹੈਂ ਤੇ ਅਠਾਰਾਂ ਹਜਾਰਆਲਮ ਤੇ ਚਾਰਕਤੇਬਾਂ ਕਹਤੀਆਂਹੈਂ ਤੇ ਚਾਰੇ ਵੇਦ ਜੋ ਹੈਂ ਸਾਰੇ ਇਕ ਵਾਰਤਾ ਕਹਿੰਦੇਹੈਂ ਕਿਆ ਅਸਲੂ ਵਾਸਦੇਵ ਇਕਪ੍ਰਮਾਤਮਾਹੈ ਹੋਰ ਸਭ ਧਾਤ ਰੂਪ ਹੈਨ। ਕਿਆ ਮਾਇਆ ਮਾਤ੍ਰਹੈਨ ਵਾ ਧਾਇਜਾਣ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਪੰਚ ॥੨੩॥ ਸਾਲਾਹੀ ਜੋ ਸੰਤ ਹੈਨ ਸੋ ਸਾਲਾਹੰਦੇਹੈਨ ਪਰ ਇਤਨੀ ਸੁਰਤ ਉਨਾਂ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਇਤਨਾਂਕੁ ਹੈ ਵਾ ਏਤਤ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਮੈ ਸੁਰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਈਆ ਨਦੀਆਂ ਅਤੇ ਵਾ-ਹੜੇਕੀ ਨਿਆਈਂਛੋਟੇਵਡੇਸੰਤਹੈਂ ਸਮੁੰਦਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਰੂਪ ਹੋਇ ਜਾਂਦਾਹੈ ਅੰਤਕੋ ਨ ਜਾਣੀਅਹਿ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਵਾ ਭਿੰਨ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਤਦ ਰੂਪ ਹੋਇ ਜਾਂਦੇਹੈਂ ਸਮੁੰਦਰ ਰੂਪ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਸਾਹਾਕਾਂ ਸੁਲਤਾਨ ਜੇ ਤਿਸਨੂੰ ਮਨੋ ਨਹੀਂਵਿਸਾਰਦੇ ਵਾ ਨਹੀਂ ਵਿਸਾਰਦੇ ਐਸੇ ਜੇਹੜੇ ਕੀੜੀ ਤੁਲ ਨਿੰਮਰਤਾ ਵਾਲੇ ਸੰਤਹੈਂ ਤਿਨਾਂ ਕੀ ਤੁਲ ਨਾ ਹੋਵਨੀ ਗਿਰਹਾ ਸੇਤੀ ਸ-ਦਰਸ ਜਿਨਾਂ ਕੇ ਮਾਲ ਧਨਹੈ ਵਾ ਗਿਰਹ ਘਰ ਸੇਤ

ਛਿਟੇਹੈਂ ਜਿਨਾਂ ਦੇ ਘਰ ਮਾਲ ਧਨ ਕਰਕੇ ਪੂਰਨ ਹੈਂ ਵਾ ਗਿਰਾ ਕੇ ਹਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਇੰਦਰ ਹੈ ਸੋ ਕਹੀਏ ਤਿਸਕੇ ਸਦ੍ਰਸ ਤੀਆ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂਹੈਂ ਤ੍ਰੈ ਮਾਲ ਧਨ ਕਰਕੇ ਪੂਰਨ ਹੈ ਦੇਖਣੇ ਵਾਲੇ ਸੰਤ ਤੇ ਸੁਣਨੇ ਵਾਲੇ ਜਗਜਾਸੂ ਵਾ ਏਹੁ ਜੋ ਪੂਰਬ ਉਕਤ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਜੇਡਾ ਵਡਾ ਨਾਮ ਹੈ ਤੇਡਾ ਵਡਾ ਊਚਾ ਹੋਵੈ ਕੋਇ। ਭਾਵ ਇਹ ਨਾਮ ਮੈਂ ਤਦਾ ਕਾਰ ਹੋਵੇ। ਵਾ ਜਿਸਨੂੰ ਨਦਰੀ ਜੋ ਭਗਵੰਤ ਕਿਰਪਾ ਕੀ ਦਾਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕੇਤੇ ਵੇਦ ਰੂਪੀ ਮੁਕਰ ਲੈਕਰ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੈ ਲੈ ਪਾਵੰਦੇ ਹੈਂ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ਪਾਤ ਸ਼ਾਹੁ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਿਫਤ ਦੀ ਸਲਾਹਿ ਬਖਸ਼ੇ ਤਿਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਮੁਲਾ ਸਮਾਹਿ ਪਰੇਮਾਦੀ ਗੁਣਾ ਮੈਂ ਸਮਾਉਣਾ ਅਮੋਲਕਹੈ ਵਾ ਸਮਾਹਿ ਅਨੰਦ ਹੋਯਾ ਹੈ ਅਮੋਲਕ ਵਾ ਅਮੁਲ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਂਦੇ ਹੈਂ ॥੨੭॥ ਸੋਦਰ ਸੰਸਾਰ ਸੋ ਘਰ ਬੈਕੁੰਠ ਵਾ ਸੋ ਦਰ ਸਤਸੰਗ ਸੋ ਘਰ ਸਰੂਪ ॥੨੮॥ ਜੁਗਤ ਜੁੜਨਾ ਹੈ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਿਸਚੇਕਰਕੇ ਏਹੁ ਡੰਡਾ ਹੈ ਆਨੀਲ ਅਣ ਗਿਣਤ ਵਾ ਅਕਲੰਕ ਵਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਵਾ ਸਚੁ ਰੂਪ ਹੈ ਨੀਲਾਦੀ ਰੰਗਾਂਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ॥੩੦॥ ਏਕਾ ਮਾਈ ਏਕ ਜੋ ਮਾਇਆ ਈਸਰ ਸਾਥ ਜੁੜਕੇ ਵਿਆਈ ਪਰਸੂਤ ਹੋਈ ਵਾ ਇਕ ਜੋ ਮਾਇਆ ਵਾਲਾ ਤਿਸਸਾਥਮਾਇਆ

ਜੁੜਕੇ ਵਿਆਈ ॥ ੩੬॥ ਗਿਆਨ ਵਾਨ ਜੋ ਖੰਡ ਸ
ਮੂਹ ਹੈ ਤਿਨਾਂਨੇ ਗਿਆਨ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਧਾਰਕੇ ਸਭ
ਕਾ ਪ੍ਰਚੰਡ ਕਰਿਆ ਹੈ ਸ਼ਰਮ ਵੈਰਾਗ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ
ਜੋਹੜੇ ਉਪਾਸ਼ਨਾ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਖੰਡ ਸਮੂਹ ਤਿਨਾਕੀ
ਬਾਣੀ ਰੂਪ਼ ਸਫਾਉ ਹੈ ਵਾ ਬਣਾਵਟ ਸਫਾਉ ਹੈ।
ਜਿਨਾਂ ਪਰ ਕਰਮ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਈਹੈ ਤਿਨਾਂ ਖੰਡ ਕਿਆ
ਸਮੂਹਾਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਜੋਰ ਵਾਲੀਹੈ ਜਿਨਕਉ ਕਿਰਪਾ
ਨਦਰਹੋਈ ਤਿਨਕਉ ਏਹ ਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤਹੋਈ॥੩੭॥

ਆਸਾ ਮਃ ੧ ॥ ਨਾ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ
ਨਾ ਕਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵਾ ਨਾ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ
ਹੈ ਮਨ ਕਰਕੇ ਨਾ ਕਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ
ਵਾ ਕੀਮਤ ਪਾਈ ਹੈ ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਨਹੀਂ ਕਹਿਆ ਜਾਂਦਾ
ਤਿਨਾਂ ਪਾਸੋਂ। ਤੇਰੇ ਕਹਿਣੇ ਵਾਲੇ ਤੇਰੇਮੈਂ ਰਹੇ ਸਮਾਈ
ਚੀਰਾ ਦਫਤ੍ਰ ਵਾ ਪਰਵਾਨਾ ਵਾ ਹੱਦ ਸਭ ਸੁਰਤੀਆਂ
ਨੇ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਸੁਰਤ ਕਮਾਈ ਪਰ ਕੀਮਤ ਨਹੀਂ
ਆਈ ਸਭ ਕੀਮਤ ਜੋਤਸੀਆਂ ਮਿਲ ਕਰਕੈ ਕੀਮਤ
ਪਾਈ ਗਿਆਨੀਧਿਆਨੀਗੁਰ ਤੇ ਗੁਰਭਾਈ ਵਾ ਗੁਰ
ਦੇ ਗੁਰ ਜੋ ਗੁਰ ਹੈਂ ਵਾ ਗੁਰ ਦੇਵਤਾ ਤੇ ਗੁਰ ਹਾਈ
ਹੈ ਤ ਸਿਧਾਂਪੁਰਖਾਂ ਕੀਆਂ ਵਡਿਆਈ ਸਿਧੀਆਂ ਜੋਹੈਂ
ਕਰਮ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮਿਲੈ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਠਾਕਰਹਾਈ
ਆਂ ਠਾਕੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂਹੈਂ ਵਾ ਨਹੀਂ ਠਾਕੀਆਂ ਰਹਿੰ

ਦੀਆਂ॥ ਆਸਾ ਮਃ ੧ ॥ ਆਖਾ ਜੀਵਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਰੇਮ ਵਿਵਸ ਨਿਤਯੰ ਪ੍ਰਤਿ ਪ੍ਰਾਤਾਕਾਲ ਉਠ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਉਚਾਰੇ ਕਰੈਂ ਇਕ ਦਿਨ ਮਾਤਾ ਕਹਿਣੇ ਲਗੀ ਹੇ ਬੇਟਾ ਕਿਆ ਕਰਤੇ ਹੋ ਕੁਛ ਵਿਹਾਰ ਕਰਿਆ ਕਰੋ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਚੁਪ ਕਰਿਆ ਕਰੋ ਸਰਧਾ ਦੇ ਖਾਇ ਧਾਰਣੇ ਕਰ ਚਲੀਅਹਿ ਦੂਖ ਉਸ ਭੁਖ ਦਾ ਭੋਜਨ ਨਾਮ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਖਾਣੇ ਕਰ ਚਲੀ ਅਹਿ ਦੂਖ ਵਾ ਉਸ ਭੁਖ ਕਰਕੇ ਚ ਕਹੀਏ ਪੁਨਃ ਖਾਇ ਲਈਅਹਿ ਦੂਖ । ਇਹ ਜੋ ਪੂਰਬ ਉਕਤ ਗੁਣ ਹੈਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਮੈਂ ਨਾਹੀ ਵਾ ਗੁਣ ਏਹੁ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਦੇ ਸਦਰਸ ਨਾਹੀਂ ਕੋਇ ॥ ੪ ॥ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਦੀ ਸਰਣ ਨਹੀਂ ਆਏ ਵਾ ਜੋ ਸੰਗ ਤ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸਰਣ ਨਹੀਂ ਆਏ ਜਿਨਾਂ ਦੇ ਧੁਰੋਂ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਲੇਖ ਤਿਨਾਂਨੇ ਹਰ ਜਨ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਪਾਈ ਸੈਲ ਪਥਰ ਖੁਸ਼ਕ ਪਥਰ ਵਾ ਪਥਰ ਦੀ ਸਿਲਾ ਮੈਂ ਜੰਤ ਉਪਾਏ॥ ਊਡੇ ਜੋ ਕੂੰਜਾਂ ਹੈਂ ਸੋ ਉਡ ਆਵੈ ਸੈਕੋਸਾਂ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਵਨ ਚੋਗ ਖਿਲਾਰਦਾ ਹੈ ਵਾ ਕਵਨ ਚੋਗ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥੧॥ ਤੂੰ ਘਟਾਂਘਟਾਂ ਦੇ ਅੰਤਰ ਨਿਰੰਤਰ ਹੋ ਰਜਾਈ ਇਕੋ ਪੁਰਖ ਸਮਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈਂ ਜਿਨਾਂ ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਨਿਰਭਉ ਹੋਇ ਕਰਕੈ ਹਰਿ ਨਿਰਭਉ ਨੂੰ ਧਿ-

ਆਇਆ ਜੋ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਲੀਏ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਜੋ ਪੂਜਾ ਹੈ ਸੋ ਅਨੇਕ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਅਨੇਕ ਜੋ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਹੈਂ ਤੇ ਅਨੇਕ ਜੋ ਸਿੰਮ੍ਰਤੀਆਂ ਤੇਰੇ ਲੀਏ ਬਹੁਤ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੈਂ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਕਿਰਿਆ ਖਟ ਕਰਮਾਦੀ ਕ੍ਰੰਤਾ ਕਰਣੇ ਵਾਲੇ ਹੋਇਕੇ ਤੁਧ ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟ ਸਭ ਉਪਾਈ ਤੁਧ ਆਪੇ ਸਿਰਜ ਪਾਲਕੇ ਸਭ ਗੋਈ ਮਿਲਾਈ ਹੈ ਆਪਣੇ ਮੈਂ ॥੨॥ ਵਿਜੋਗ ਸਮੈਂ ਮਿਲਿਆ ਪਦਾਰਥ ਸਭ ਛੁਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੰਜੋਗ ਸਮੈ ਵਿਛੜੇ ਦਾ ਮੇਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਵਾ ਜੇਹੜਾ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਵਿ-ਜੋਗੀ ਹੈ ਸੋ ਤਾਂ ਮਿਲਨ ਤੇ ਵਿਛੁੜਿਆ। ਜੇਹੜਾ ਸੰਜੋਗੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਵਿਛੜੇ ਦਾ ਹੋਯਾ ਹੈ ਮੇਲ॥ ੩॥ ਤਿਤ ਸੰਸਾਰ ਸਰੋਵਰ ਮੈਂ ਭਇਆ ਹੈ ਨਿਵਾਸਾ ਜਿਸਕਾ ਪਾਣੀ ਪਾਵਕ ਤਿਸਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਪੰਕਜ ਹੈ ਤਿਸਮੈਂ ਬੁੱਧੀ ਰੂਪੀ ਪਗ ਨਹੀਂ ਚਲਦਾ ਹਮਨੇ ਦੇਖਾ ਹੈ ਤਹਿ ਡੂਬ ਰਹੇ ਹੈਂ ਵਾ ਤਿਸ ਸਰੋਵਰ ਮੈਂ ਭਇਆ ਹੈ ਨਿਵਾਸ ਜਿਨਾਂਦਾ ਸੋ ਤਿਨਾਂ ਨੇ ਪਾਵਕ ਮਾਇਆ ਤੇ ਸੀਤਲ ਕੀਆ ਹੈ ਪਗ ਪੰਕਜ ਮੈਂ ਜੇਹੜੇ ਮੋਹਤ ਹੋਏ ਹੈਂ ਨਹੀਂ ਚਲਾਇਮਾਨ ਹੋਂਦੇ। ਹਮਨੇ ਦੇਖਾ ਹੈ ਤਹ ਡੂਬ ਕਿਆ ਹਮਨ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਮੂਰਖ ਦਾ ਮੁਗਧ ਬਿਅਰਥ ਜਨਮ ਭਇਆ ॥ ੪ ॥ ਭਈ ਹੈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਮਨੁਖ ਦੇਹ ਵਾ ਦੇਹੁਰੀ ਦਲੀਜ ਹੈ

ਵਾ ਦੇਹੁਰੀ ਮਟੀ ਲੀਤੀ ਹੈ ਪੋਰਾ ਪਾਰੀ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਭਵਜਲ ਤਰਨਕੈ ਸਰੰਜਾਮ ਉਦਮ ਮੈਂ ਲਾਗ ॥

੧ਓ ਆਰਤੀ ਸੋਹਿਲਾ ॥ ਨਿਤ ਨਿਤ ਜੀਆਂ ਨੂੰ ਸਮਾਲਦਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭੀ ਦੇਖੇਗਾ ਦੇਵਨ ਹਾਰ। ਵਾ ਨਿੱਤਨਿੱਤਹੇਜੀਅੜੇ ਸਮਾਲਣਾਕਰ ਤੂੰ ਭੀ ਦੇਵਨ ਹਾਰ ਨੂੰ ਵੇਖ ਲਵੇਗਾ ਤੇਰੇ ਦਾਨੇ ਖਜਾਨੇ ਕੀ ਕੀਮਤ ਨਾਂ ਪਵੈ ਤਿਸ ਤੇਰੇ ਦਾਤੇਕਾ ਕਵਨ ਸੁਮਾਰ ਕਰੇ ਵਾ ਹੇ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਦਾਨਾਦੀ ਕੀਮਤ ਨਹੀਂ ਪਵੰਦੀ ਤਿਸਦਾਤੇਦਾਕਉਣਹੈ ਜੋਤੂੰਸ਼ੁਮਾਰਕਰੇਂ ਸੰਮਤਦੇ ਅਨੁ ਸਾਰ ਮਿਰਤੂ ਰੂਪੀ ਸਾਹਾ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਜਿੰਦ ਵਹੁਟੀ ਮਰਣ ਵਰ। ਇਸ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਤੇਲ ਪਾਵਹੁ । ਵਾ ਸੰਬਤ ਜੋ ਹੈ ਗਿਆਨ ਤਿਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਸਾਥ ਮੇਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਏਹ ਵੇਦਮੈਂ ਲਿਖਿਆਹੈ ਤਥਾਚ ਸ੍ਰੁਤਿ ঃਰਿਤੇ ਗਿਆਨ ਨ ਮੁਕਤਿ ॥ ਬਿਨਾਂ ਗਿਆਨ ਤੇ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਇਸਤੇ ਮਿਲਕਰ ਸੰਤਾਂ ਨਾਲ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ ਤੇਲ ਪਾਵਹੁ ॥੨॥ ਘਰ ਘਰ ਮੈਂ ਏਹੁ ਪਾਹੁਚਾ ਫਿਰ ਰਹਿਆਹੈ ਸਦੜੇ ਨਿੱਤ ਪਵੰਨ ਜੋ ਪਾਸੋਂ ਨਿੱਤ ਮਰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹੈਂ। ਵਾ ਘਰ ਘਰ ਜੋ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਸਦੜਾ ਨਿੱਤ ਪੈਰਹਿਆ ਹੈ ਜੋ ਪਹੁਚਣਾ ਕਰੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਵਿਖੇਸਦਣ ਹਾਰਾ ਸਿਮਰੀਏ ਨਾਨਕ

ਸੇਦਿਹ ਆਵੰਨ। ਸੋ ਦਿਨ ਆਵਨਗੇ ਕਿੰਤੂ ਨਹੀਂ ਵਾ ਗਿਆਨ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਆਵਨਗੇ ਤੇਰੇ ਪਰ ਭੀ ਵਾ ਸੋ ਦਿਹ ਆਵਨਗੇ ਤੇਰੇ ਤੇ ਇਸਤੇ ਅਗੇ ਸਿਮਰ ਸਦਣ ਹਾਰ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਕਿਆ ਹੈ, ਭਾਈ ਜੈਘਰ ਕਰਤੇ ਦੀ ਕੀਰਤੀ ਹੋਂਦੀ ਹੈ ਸੋ ਘਰਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰਖ ਵਡਿਆਈ ਹੋਵੇਗੀ ਤੇਰੀ ਵਾ ਹੇ ਬਾਬਾ ਜੈਘਰ ਕਰਤੇ ਮੈਂ ਕੀਰਤੀ ਹੋਇ ਰਹੀ ਤੇਰੀ ਸੋ ਘਰਮੈ ਰਖ ਸਾਨੂੰ ਵਡਿਆਈ ਕਰਾਂਗੇ ਤੇਰੀ ਵਾ ਵਡਿਆਈ ਹੋਵੇਗੀ ਤੇਰੀ ਜੋ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਰਖਿਆਹੈ॥੧੫ ਪੰਦ੍ਰਾਂਵੇਰ ਨੇਤ੍ਰ ਕਾ ਮੀਟਣਾ ਉਘੇੜਨਾ ਏਹ ਵਿਸਾ ਤੇ ੧੫ ਪੰਦ੍ਰਾਂ ਵਿ- ਸਿਆਂਕਾ ਇਕ ਚਸਾ ੩੦ ਚਸੇਕਾ ਪਲ ਸਠ ਪਲਕੀ ਘੜੀ ਮਾਹੁ ਮਹੀਨਾਹੋਆ ਵਰ੍ਹਾ ਵਾ ਕੁੰਭ ਜਨਕ ਮੋਤੀ ਜੜੇ ਹੋਏ ਹੈਂ ਮੋਤੀ ਵਾ ਜਾਣੋ ਮੋਤੀ ਹੈਂ ਵਾ ਜਨਕ ਦੇ ਧੱਗ ਕਾ ਧੂਆਂ ਏਹ ਧੂਪਹੈ ਤੇ ਮਲਿਆਗਰ ਸੁਗੰਧੀ ਅਨਹਤ ਸਬਦ ਜੋ ਵੇਦ ਹੈ ਇਹੁ ਭੇਰੀਹੈ ਕਿਆ ਰੂਪੀ ਜਲ ਦੇਵੋ ਮੈ ਸਾਰਿੰਗ ਕਉ ਵਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਜਲ ਦੇਵੋ ਮੈਂ ਸਾਰਿੰਗ ਕੌ ਜਾਤੇ ਤੇਰੇਮੈਂ ਵਾਸਾ ਹੋਇ ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਚਲਹਿ ਵਿਚਰਦੇ ਹੈਂ ਤਿਉਂ ਤਿਉਂ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਕੰਡਾ ਚੁਭੈ ਦੁਖ ਪਾਂਵਦੇਹੈਂ ਦੁਖ ਜਨਮਦਾ ਤੇਮਰਣਦਾਭੌਖੰਡਾਹੈ ਵਾ ਜਨਮਮਰਣਦਾਦੁਖ ਜੋ ਉਤ ਪਤਿ ਹੋਇ ਰਹਿਆਸੀ। ਵਾ ਭਵਸੰਸਾਰ ਮੈ ਦੁਖ ਖੰਡਾ

ਹੇ ॥੫॥ ਕਰੋ ਬਿਨੰਤੀ ਕਹੋ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਤੇ ਸੁਣੋ ਕੰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਤੇ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਟਹਿਲਕਰੋ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਏਹੁ ਵੇਲਾਹੈ ਗੁਰਾਂਦੇ ਉਪਦੇਸਤੇ ਹਰੀਦਾ ਹੁੰਦਾਹੈ ਮ-ਨ ਮੈ ਬਸੇਰਾ॥

੧ ਓ ਸਿਰੀਰਾਗ ਮਹਲਾ੧॥ਮਤਦੇਖ ਕੰ-ਰ ਭੂਲਾਵੀਸਰੈ ਭੁਲੇਹੋਏ ਨੂੰ ਤੇਰਾਨਾਉਂ ਚਿਤ ਨਾ ਆਵੇ ਕਰੇ ਰੰਗ ਪਸਾਉ ਰੰਗ ਰੰਗਾਂ ਦੇ ਪਸਾਰੇ ਕਰੇ ਵਾ ਹਮ ਪਸਾਰੇ ਕਰੀਏ ॥੨॥ ਸੁਣ ਸੁਣ ਕੇ ਜੇਹੜਾ ਆਖਿਅਣਾਦਾ ਆਖਣਾਹੈ ਜੇ ਭਾਵੈ ਤਾਂ ਕਰਦਾਹੈ ਤਮਾਇ ਖਾਸ। ਵਾ ਦਾਤ ਵਾ ਜੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰਨੂੰ ਭਾਵੈ ਤਾਂ ਏਹ ਜੀਉ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਮਾਇ ਇਛਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀ ਕੁਸਾ ਕ-ਟੀਆ ਵਾਰੁ ਵਾਰੁ ਕੁਸਾ ਕਹੀਏ ਕਾਂਸੀ ਵਿਚ ਕਲਵਤ੍ਰ ਲੈਣਾ ਵਾਰ ਵਾਰ ਕਟਾਣਾ ਏਹਹੈ ਕਟ ਕਟਕੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਹੋਮਣਾ ਪੀਸਣ ਪੀਸਣਾਏਹਹੈ ਜੋ ਹਿਮਾਲੇਆਦਿਕ ਮੈ ਗਲਣਾ ਅਗੀ ਸਾਥ ਜਲਣਾ ਏਹੁਹੈ ਪਾਂਚ ਧੂਣੀ ਤਾਪਣੀ ਭਸਮ ਸਾਥ ਰਲਜਾਣਾ ਏਹੁ ਹੈ ਜੋ ਭਸਮ ਵਿਖੇ ਲੇਟਣਾ ਤੇ ਭਸਮ ਲਗਾਣੀ ਜੀਵਣ ਮਰਣਾ ਜਾਇਕੈ ਏਥੇ ਖਾਜੈ ਕਾਲ ਜਾਇਕੇ ਕਹੀਏ ਉਤਪਤਿ ਹੋਇਕੇ ਜੀਵੱਤ ਭਾਇ ਤੇ ਜਿਨਾਂ ਮਰਣਾ ਕੀਤਾਹੈ ਸੋ ਏਥੇਹੀ ਕਾਲ ਨੂੰ ਖਾਜੈ ਕਹੀਏ ਅਭਾਵ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਉਤਪਤਿ ਹੋਇ ਕੇ ਜੀਵ ਜਾਂਤੇ ਮਰਣ ਕਾਲ ਪ੍ਰਯੰਤ

ਏਥੇ ਖਾਜੇ ਸਨਬੰਧੀਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲਕੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨੂੰ ਖਾਂਦੇਹੈਂ ਨੀਚਾ ਅੰਦਰਕਹੀਏ ਰਿਦੇਦਾਅਭਮਾਨ ਨਹੀ ਨੀਚ ਜਾਤੀ ਦਾ ਅਭਿਮਾਨ ਨਹੀ ਨੀਚੀਹੂ ਕਹੀਏ ਗੁਣਾਂ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨਨਹੀ। ਅਤ ਨੀਚਕਹੀਏ ਵਿਦਿਆ ਵਾ ਦਰਬ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਨਹੀ ਵਾ ਨੀਚਾਂ ਅੰਦਰ ਨੀਚ ਜ਼ਾਤ ਕਹੀਏ ਸੂਦ੍ਰ ਸੂਦ੍ਰਾਂਵਿਚੋਂ ਰਵਿਦਾਸ ਆਦਿਕ ਨੀਚ ਅਤੀਨੀਚ ਕਹੀਏ ਸਭਨਾ ਮੈ ਭੀਲਣੀ ਵਾ ਨੀਚਾਂ ਅੰਦਰ ਨੀਚ ਨਾਈ ਤਿਨਾਂਵਿਖੇ ਨੀਚ ਛੀਪੇ ਤਿਨਾਂ ਤੇ ਨੀਚ ਜੁਲਾਹੇ ਤਿਨਾਂ ਤੇ ਅਤਿ ਨੀਚ ਕਸਾਈ।ਸੈਨ ਭਗਤ ਨਾਮਦੇਵ ਕਬੀਰ ਜੀ ਸਧਨਾ ਜੀ ਜੋਤਿਸਭਾਵੈ ਸੋ ਬਰਨ ਭਲੇ ਹੈਂ ਹੋਰ ਕਿਆ ਕਹਿਣਦਾ ਵਖਿਆਣ ਕਰਣਾ ਹੈ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਬਾਹਿਰੇ ਦਾਨਵਿਚ ਰਾਚਹਿ ਨਾਮ ਨਹੀ ਜਪਦੇ ਵਾ ਨਾ ਦਾਨਹੀ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਨਾ ਨਾਮ ਹੀ ਜਪਦੇਹੈਂ ਵਾ ਦਾਤਵਿਚ ਲਗੇਹੈਂ ਨਾਮਨਹੀ ਜਪਦੇ ਵਾ ਜੇਹੜੇ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਬਾਹਿਰ ਕਰੇਹੈਂ ਨਾ ਦਾਨ ਵਿਚ ਨਾ ਨਾਮ ਰੂਪ ਪ੍ਰਪੰਚ ਵਿਖੇ ਰਚਦੇ ਹੈਨ। ਵਾ ਦਾਤਵਿਚ ਨਹੀ ਰਚੇ ਨਾਮ ਵਿਖੇ ਰਚੇਹੈਨ॥ ੪॥ ਕੂੜ ਅਮਲ ਕਾ ਗਲੋਲਾ ਕਹੀਏ ਮਾਵਾਦਿਤਾਹੈ ਸਚਸਰਾ ਗੁੜ ਬਾਹਿਰਾ ਕਹੀਏ ਸਚਾ ਸਰਾਬ ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ ਗੁੜ ਤੇ ਬਾਹਰ ਹੈ ਵਾ ਬਾਹਿਰਾ ਕਹੀਏ ਬਹੁੜ ਗੁਣ ਹੈ ਸਚਾਨਾਮ ਜਿਸਦੇ ਵਿਚ ਨਾਉ ਜੋ ਜਪਣਾਹੈ ਤੇ ਚੰ-

ਗਿਆਈਆਂ ਕਰਣੀਆਂ ਏਸਨੀਰ ਮੈਂ ਨ੍ਹਾਉਣਾ ਕ-
ਰ ॥ ੬ ॥ ਜਿਥੇ ਕਿਥੇ ਵਡਿਆਈਆਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹੈ-
ਨ। ਗਲੀ ਵਾਉ ਦੁਆਉ ਕਹੀਏ ਬਿਅਰਥ ਵਾ ਦੁਆ
ਉ ਦੇਣੀ ਚਾਹੇ ਬਦਦੁਆਇ ਦੇਣੀ ਵਾਉਦੀ ਨਿਆਂ-
ਈ ਹੈ ॥ ੭ ॥ ਸੁਪੇਦੀ ਸਤ ਦਾਨ ਕਹੀਏ ਸਚ ਦਾ
ਜਾਣਨਾ ਵਾ ਸਤ ਦਾਨ ਅਗੇ ਕਰਣਾ ਧਰਮ ਘੋੜਾ
ਸਤ ਜੀਨ ਜਤਕੋ ਪਾਖਰ ਸੁਇਨੇ ਸਾਖਤ ਕਹੀਏ
ਕਰਣਾ ਮੁਦਤਾ ਮੈਤ੍ਰੀ ਵਾ ਸਾਖਤ ਨਾਉ ਬਣਾਈਆਂ
ਹੋਈਆਂਹੈਂ ਤਰਗਸ ਕਹੀਏ ਸੰਤੋਖਵਾਲਾ ਹਿਰਦਾ ਪ੍ਰੇ-
ਮ ਰੂਪੀ ਤੀਰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟਬੁਧੀ ਕਮਾਣ। ਸਾਂਗ ਸਾਂਤੀ ਤੇਗ
ਗਿਆਨਖੰਡਾ ॥ ੮ ॥ ਕੁੰਗੂ ਕੀ ਕਾਇਆਂ ਕੇ ਸਰਵਤ
ਕਾਇਆਂ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰੀਹੈ ਰਤਨਾਂਕੀ ਲਲਤਾ ਵੈਰਾਗ
ਸੰਬੰਧੀ ਰਸਨਾਂ ਕਰਕੇ ਬਚੰਨ ਉਚਾਰਦੇ ਹੈਂ ਅਗਰ
ਵਾਸ਼ਨਾਦੀ ਨਿਆਂਈ ਤਨਦੇ ਸੁਆਸ ਸੀਤਲ ਕਰਣੇ
ਵਾਲੇ ਉਨਕੇਸੰਸਿਆਂ ਤੇ ਰਹਿਤਹੈਂ ਸੁਆਸ ਇਸ ਕਰ
ਕੇ ਸੀਤਲ ਹੈਂ ਅਠ ਸਠ ਤੀਰਥਾਂ ਕਾ ਤਿਨਾਂਦੇ ਮੁਖ ਪ-
ਰ ਟਿਕਾ ਹੈ ਜਿਤ ਘਟ ਮਤਹੈ ਵਿਗਾਸ ਵਾਲੀ ਵਾ
ਅਠ ਸਠ ਤੀਰਥ ਕਾ ਟਿਕਾਹੈ ਤਿਤਘਟ ਮਤਿਹੈ ਵਿ-
ਗਾਸਵਾਲੀ ਪ੍ਰਗਾਸਵਾਲੀ ਮਤਿ ਜਿਨਾਂਕੋ ਦੇਕਰ ਅਸ
ਥਾਪਨ ਕੀਤਾਹੈ ਤਿਨ ਮੇਟ ਨ ਸਾਕੈ ਕੋਇ। ਨਾਉ ਕ-
ਰਕੇ ਪੂਜੀਦੇ ਮੰਨੀਦੇ ਹੈਂ ਨਾਂਉ ਕਿਸਦਾ ਅਖੰਡ ਸਦਾ।

ਸਚਸੋਇ ਜੋਹੈ ਵਾ ਨਾਂਉਕੋ ਜੇਹੜੇ ਪੂਜਦੇ ਮੰਨਦੇ ਹੈਨ ਅਖੰਡ ਸਦਾ ਸਚੇਦਾ ਰੂਪ ਹੋਇ ਜਾਂਦੇ ਹੈਨ ॥ ੯ ॥ ਗੁਰਾਂ ਪਾਸ ਹਰਿ ਨਾਂਉ ਬੋਹਿਥਕੀ ਸਰ ਕਿਆ ਸ ਵਰਸ ਹੈ ਸਾਗਰਕੇ ਲੰਘਾਵਣੇ ਕੋ ਜੇਤਿਸ ਭਾਵੈ ਤਾਂ ਸਰ ਮੈਂ ਨ੍ਹਾਵਣ ਜਾਂਦਾਹੈ ਤਦ ਹੁੰਦੀਹੈ ਬੁਧ ਉਜਲੀ ਨਾਨਕਪੂਰਾਂ ਜੇਮਿਲੇ ਉਪਦੇਸ ਵਾ ਗਿਆਨ ਵਾ ਨਾਮ ਤਾਂ ਕਿਉਂ ਘਾਟੇ ਗੁਣਤਾਸ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣਨਹੀਂ ਘਟ- ਦੇ ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਰੂਪਰੰਗ ਕੇਤੇਜਾਤ ਅਜਾਤ । ਕਿਤਨੇਹੀਂ ਸੁਜਾਤ ਕਹੀਏ ਬ੍ਰਹਮਣ ਛਤ੍ਰੀ ਜਾਤਕਹੀਏ ਸੂਦ੍ਰ ਅਜਾ ਤ ਕਹੀਏ ਸੰਕਰਵਰਣ ਵਾ ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਜਾਤ ਕਹੀਏ ਗਿਆਨ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਅਜਾਤ ਕਹੀਏ ਅਗਿਆਤ ਹੈਂ ਸਚ ਮਿਲੇ ਕਿਆ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਸੰਗ ਦਾ ਮਿਲਾਪ ਸਚਉਪੰਜੇ ਕਹੀਏ ਸਚਧਾਰਣਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦੀਹੈ ਸਚਮੈ ਕਹੀਏ ਸਚਨਾਮਵਿਖੇ ਨਿਸਚਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ । ਸਾਚ ਸਮਾਇ ਕਹੀਏ ਸਾਚ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਵਣਾਂ ਹੁੰਦਾਹੈ ॥੧੨॥ ਲਾਲ ਗੁਲਾਲ ਗਹਿਬਰਾ ਸਚਾ ਰੰਗ ਚੜਾਉ । ਮਨ ਕਰਕੇ ਭੀ ਲਾਲ ਤਨ ਕਰਕੇ ਭੀ ਗੁ ਲਾਲ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇਭੀ ਗਹਿਬਰਾਸਚਾਰੰਗਜੋਹੈ ਉਸ ਦਾ ਜਿਸਨੂੰ ਚੜ੍ਹਾਉਹੋਯਾਹੈ । ਵਾ ਲਾਲ ਕਹੀਏ ਪੋਸਤ ਕਾ ਗੁਲਾਲ ਕਹੀਏ ਫੂਲ ਗਹਿਬਰਾ ਕਹੀਏ ਗੂੜ੍ਹੇ ਰੰਗਵਾਲਾ ਐਸਾ ਸਚੇ ਰੰਗ ਕਾ ਚੜ੍ਹਾਉ ਹੋਯਾਹੈ ਵਾ

ਸਰਵਨ ਮਨਨ ਨਿਧਿਆਸਨ ਜਿਨਾਂਨੇ ਕਰਿਆ ਹੈ
ਤਿਨਾਂਨੂੰ ਸਚਾਰੰਗ ਚੜ੍ਹਾਉ ਕਹੀਏ ਸਖਿਆਤ ਕਾਰ ਹੋ
ਯਾਹੈ ਵਾ ਲਾਲ ਇਸ ਲੋਕ ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਗੁਲਾਲ ਕ-
ਹੀਏ ਸੁਅਰਗ ਲੋਕ ਗਹਿਬਰਾ ਕਹੀਏ ਬ੍ਰਹਮ ਲੋਕ
ਕੇ ਜੋ ਪਦਾਰਥਹੈਨ ਸਚੇ ਰੰਗਕਾ ਚੜ੍ਹਾਉ ਜਿਨਾਂਨੂੰ ਹੋ-
ਯਾ ਤਿਨ ਸਭੀ ਕਾਗ ਵਿਸ਼ਟਾਵਤ ਜਾਣਕਰ ਤਿਆ-
ਗ ਦਿਤੇਹੈਂ ॥੧੩॥ ਬਿਨਗੁਰ ਸਬਦੇ ਪ੍ਰਿਆਕੀ ਪ੍ਰਾਪ
ਤੀ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀ ਤੇ ਪਿਰੀ ਤੇ ਬਿਨਾ ਸੁਖ ਨਹੀਹੋਂਦਾ ਤੇ
ਦੁਖ ਨਹੀ ਜਾਂਵਦਾ ਚੰਦਨ ਮੋਲ ਅਣਾਇਆ ਕਹੀਏ
ਆਸਣ ਲਾਵਣਾ ਸਿਖਲੈਣਾ ਹੋਰ ਚਰਚਾ ਦੀਆਂ ਬਾ-
ਤਾਂ ਸਿਖ ਲੈਣੀਆਂ ਕੁੰਗੂ ਕਹੀਏ ਕੇਸਰ ਕੀ ਨਿਆਈਂ
ਸੁੰਦ੍ਰ ਬਸਤ੍ਰ ਬਣਾਨੇ। ਮਾਂਗ ਸੰਧੂਰ ਕਹੀਏ ਤਿਲਕ
ਛਾਪਬਣਾਉਨਾ ਚੋਆ ਚੰਦਨ ਬਹੁਘਣਾ ਕਹੀਏ ਸ-
ਮਾਧੀ ਲਗਾਵਣੀ ਪਾਨਾ ਨਾਲ ਕਪੂਰ ਸੁਰਤੀ ਸਿੰ-
ਮ੍ਰਿਤੀ ਸੰਜੁਗਤਿ ਮਹਾਂ ਵਾਕ ਉਚਾਰਣੇ ॥੧੪॥ ਭਾ-
ਹਿ ਬਲੰਦੀ ਵਿਝਵੀ ਧੂਉ ਨ ਨਿਕਸਿਓ ਕਾਇ। ਚੇ
ਤਨ ਦੀ ਜੋਤ ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰਹੀਹੈ ਸੋ ਜਬ ਸਾਂਤ ਹੋਇ
ਗਈ ਕਿਆ ਵਿਛੜ ਗਈ ਤਬ ਧੂਅ ਨ ਨਿਕਸਿਓ
ਕਾਇ।ਕਾਇਆ ਸੁਆਸ ਅਰ ਬਚਨਦਰ ਸਤਸੰਗਮੈਂ
ਪ੍ਰਧਾਨਹੈ ਸੋ ਦਰਗਹਿ ਪੈਧਾਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥੧੫॥ ਆਗੈ
ਦੇਖਉ:ਡਉਜਲੈ ਪਾਛੈ ਹਰਿਓ ਅੰਗੂਰ ਆਗੇ ਦੇਖਦੇ

ਹਾਂ ਤਾਂ ਚਿਖ਼ਾ ਜਲਦੀਆਂ ਹੈਂ ਪਾਛੇ ਹੋਰ ਉਤਪਤਿ ਹੋਂਦੇ ਹੈ ਵਾ ਅਗੇ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਗ੍ਰੰਥ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਤਾਂ ਨਰਕ ਰੂਪੀ ਡਉ ਮੈਂ ਜਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ਪਿਛੇ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਓਨ ਨਿਖਿਧ ਕਰਮਾ ਨੂੰ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਇਹੁ ਅੰਗੂਰ ਹਰਿਆ ਹੋ ਰਹਿਆ ਹੈ, ਵਾ ਆਗੇ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨ ਰੂਪੀ ਡਉ ਲਗ ਰਹਿਆ ਹੈ ਪਾਛੇ ਕਿਆ ਅੰਤਰ ਮੁਖ ਹੋਇਕੇ ਵੇਖਿਆ ਤਾਣਾ ਰੂਪੀ ਆਤਮ ਵਸਤੂ ਇਹੁ ਅੰਗੂਰ ਹਰਿਆ ਹੋਇ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਜਿਸ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਤੇ ਹੋਏ ਜੀਵ ਤਿਸੀ ਤੇ ਬਿਨਸੇ ਵਾ ਜਿਸ ਦੇ ਦੈਵੀ ਸੰਪਤੀ ਉਪਜੇ ਤਿਸ ਦੇ ਆਸੁਰੀ ਬਿਨਸੇ ਵਾ ਜਿਸ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਨ ਜਾਨੇ ਤੇ ਉਪਜਦਾ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਤਿਸ ਦੇ ਜਾ-ਨੇ ਤੇ ਬਿਨਸੈ ਲਿਖ ਪੜ੍ਹ ਬੂਝਨ ਭਾਰ ਬਿਨ ਬੂਝੇ ਤੇ ਸਭ ਭਾਰ ਹੀ ਹੈ ਤਨ ਮਨ ਗੁਰਾਂ ਪਾਸ ਵੇਚਿਆ ਪਰ ਮਨ ਤਨ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਸਿਰ ਦੇ ਨਾਲ ਦੀਆ ਹੈ ਵਾ ਤਨ ਮ-ਨ ਜਿਨਾਂ ਗੁਰਾਂ ਪਾਸ ਵੇਚਿਆ ਹੈ ਓਨਾਂ ਕੋ ਮਨ ਦੀਆ ਹੈ ਸਿਰ ਦੇ ਨਾਲ ॥ ੧੫ ॥ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਗਿਆਨ ਜ-ਲ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਅੰਤਰ ਜੋ ਲਾਗੀ ਹੈਸੀ ਜਲਨਤਾ ਸੋ ਬੁਝੀ ਮੁਇਆ ਜਿਤ ਘਰਿ ਜਾਈਐ ਤਿਤ ਜੀਵਦਿਆਂ ਮਰ ਕਹੀਏ ਜਮ ਨੂੰ ਮਾਰੁ ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਰਵਿ ਰਹੇ ਸਿਵ ਸਕਤੀ ਕਾ ਮੇਲ ਕਹੀਏ ਸਤ ਰਜ ਤਮ ਐਸਾ ਜੋ ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸਭ ਵਿਖੇ ਰਵਿ ਰਹੇ ਵਾ

ਜੀਵ ਰਵ ਰਹੇ ਮਨ ਜੋਬੈਰਾਗੀ ਚਪਲ ਹੈ ਘਰਮੈ ਵਸੈ ਤਾਂ ਸਚਦੇ ਭੈ ਮੈ ਰਮਣ ਹੋਤਾਹੈ ਭੀ ਫਿਰਨੇ ਦਾ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਂਦਾ ॥੧੯॥ ਲੋਭੇ ਲਗਾ ਲੁਭਾਨੁ ਕਹੀਏ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਜਮ ਮਾਰਕਰੇ ਖੁਲਹਾਨ ਕਹੀਏ ਖਲਾਂਕੀ ਹਾਨੀ ਕਰਦਾਹੈ ਵਾ ਤੂੜੀ ਕਰਦੇਂਦਾਹੈ ਵਾ ਖੁ-ਲਕਰਕੇ ਹਾਨੀਕਰਦਾ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਸੁਖ ਸੁਭਾਨ ਕਹੀਏ ਸੂਰਜ ਵਤ ਜੋ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੈ ਸੋ ਗਿਅਨ ਸੁਖ ਹੋਯਾ ਵਾ ਅਚਰਜ ਸੁਖ ਹੋਯਾ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਵਿਸਰਦਾ ਸਚੈ ਕਰਮ ਦਾ ਲੇਖ ਪਇਆ ਹੈ ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਵਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਵੀਸਰੈ ਏਹ ਸਚੇ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਹੋਏ ਹੈਂ ਨੀਸ਼ਾਨ ਪ੍ਰਗਟ ॥ ੨੦॥ ਤਿਸ ਮੇਲੇ ਗੁਰ ਸੰਜੋਗ। ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਸੰਜੋਗ ਕਰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਮੇਲਦਾ ਹੈ ਕਾਇਆ ਕਹੀਏ ਬੁਧੀ ਕਾਮਣ ਕਹੀਏ ਸਰਧਾ ਵਾਲਾ ਜੋ ਕਰੇ। ਗੁਰਮੁਖ ਰਵਹਿ ਸੋਹਾਗਣੀ ਸੋ ਪ੍ਰਭ ਸੇਜ ਭਤਾਰ। ਗੁਰਮੁਖੀਆ ਸੋਹਾਗਣੀ ਜੋ ਹੈਂ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਭਤਾਰ ਸੇਜ ਪਰ ਰਾਂਵਦੀਆਂ ਹੈਂ ॥ ੨੧॥ ਸਚੁ ਸੁਖ ਪਾਈਏ ਗੁਰ ਪ੍ਰਗਾਸ ਗੁਰ ਪਰਮਾਤਮਾਂਦਾ ਪ੍ਰਗਾਸ ਪਾਈਦਾ ਹੈ ॥ ੨੨ ॥ ਜਿਨਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਰਸ ਮਿਲੈ ਕਹੀਏ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਵਾ ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਨਾਮ ਅਵਖਧ ਮਿਲਿਆਹੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੰਗ ਰਤਿਆ ਭਾਰ ਨ ਭਰਮ ਤਿਨਾਹਿ। ਭਰਮ

ਜੂਨਾਂ ਦਾ ਵਾ ਦੁਖਾਂ ਦਾ ॥ ੨੪ ॥ ਰੋਵਾਣ਼ੀਨੀ ਬਾਣ ਸੂਖਮ ਬਾਂਣੀ ਕਰਕੇ ਰੋਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਾਣ ਵਿਰੁਤੀ ਕਿਆ ਲਗੀ ਹੈ ਸੰਨ। ਵਾ ਕੁਰੁਤੀ ਸੰਨ ॥ ੨੫ ॥ ਆਪੇ ਰੰਸੀਆ ਗੁਰੂ ਹੈ ਆਪ ਰਸੁ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਹੈ ਆਪੇ ਰਾਵਣਹਾਰ ਜਗਜਾਸੀ ਹੈ ਆਪੇ ਚੋਲੜਾ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈ ਸੇਜ ਸਰਧਾ ਭਤਾਰ ਭੋਗਣਹਾਰ। ਆਪੇ ਮਾਛੀ ਜਮ ਰੂਪ ਹੈ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਮਛਲੀ ਹੈ। ਪਦਾਰਥਾਂ ਰੂਪੀ ਪਾਣੀ ਤੇ ਜਾਲ ਮੋਹ ਵਾ ਜਮ ਦਾ ਜਾਲ। ਆਪੇ ਜਾਲ ਮਣਕੜਾ ਕਹੀਏ ਵਰਣ ਆਸ ਰਮ ਦੀਆਂ ਗੀਢਾਂ ਆਪੇ ਅੰਦਰ ਲਾਲ ਸਾ ਰੂਪ ਹੈ ਸੰਸਾਰੁ ਸਰੋਵਰ ਰੂਪ ਭੀ ਆਪ ਹੈ ਹੰਸ ਰੂਪ ਭੀ ਆਪ ਹੈ ਤਤ੍ਰ ਮਿਥਿਆ ਦਾ ਵਿਵੇਚਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਸੰਤ ਕਉਲ ਰੂਪੀ ਗਿਆਨਵਾਨ ॥ ੨੬ ॥ ਸਲਲ ਲਿਆਇਕੇ ਪਾਉ ਸਾਰਿੰਗ ਪਾਣੀ ਦਾ ਨਾਮ। ਕਮਲ ਵਿਗਸਿ ਆਂਵਦਾ ਹੈ ਮਧ ਅਸਥਲ ਦਾ ਵਾ ਕਮਲ ਵਿਗਸ ਆਂਵਦਾ ਹੈ ਤੇ ਮਧ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੰਦ ਸ੍ਰਵੰਦਾ ਹੈ ਬੀਸ ਸਪਤਾਹਰੋ ਸਤਾਈ ਤਤਾਂ ਦਾ ਜੇਹੜਾ ਸਰੀਰ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾ ਅਭਿਮਾਨਹਰੋ ਤੇ ਦਿਨ ਰਾਤ੍ਰ ਹਰੀ ਨੂੰ ਸੰਗ੍ਰਹ ਕਰੋ ਤੀਨ ਖੋੜ ਜੋ ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਇਸ ਵਿਖੇ ਲਗਿਆਂ ਨਿਤ ਸਾੜਦਾ ਵਾ ਸਤਾਈ ਨਿਛਤ੍ਰਾਂ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਸੰਗ੍ਰਹ ਕਰੇ ਬਾਲ ਜੁਬਾ ਬ੍ਰਿਧ

ਏਹਜੋ ਤੀਨਖੋੜਹੈਂ ਇਨਮੈਂ ਨਿਤਕਾਲਦਾ ਸਮਾਲਣਾ ਕਰੋ। ਵਾ ਸਤਾਈ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਹਰੀਦਾ ਸੰ-ਗ੍ਰਹ ਕਰੋ ਜਾਗ੍ਰਤ ਸੁਪਨ ਸਖੋਪਤਿ ਇਹੁ ਤੀਨਖੋੜਾਂ ਦੇ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਵੋਗੇ ਤਾਂ ਨਿਤ ਕਾਲ ਸੰਮਾਲਿਗਾ। ਦਸ ਅਰ ਅਠ ਕਹੀਏ ਪੁਰਾਨ ਵਾ ਦਸ ਤੇ ਅਠਾਰਾਂ ਅ ਠਾਈ ਇਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਨੂੰ ਚੀਨੈਂ। ਸਚ ਪਾ-ਣੀ ਕੀ ਆਬ ਕਹੀਏ ਸ੍ਰਵਤਣ ਨਿਤ ਦੇਹ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾ ਦਿਕਸੈਤਾਨ ਮਤ ਕਟਜਾਨ। ਵਾ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਸੈਤਾ-ਨ ਮਤਿ ਕਟਜਾਣ ਨਾਉਂਨੂੰ ਨਾਂ ਜਪਣਦੇਣ॥ ੨੯ ॥ ਏਕ ਸੁਆਨ ਲੋਭ ਦੁਇ ਸੁਆਨੀਨਾਲ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾਂ ਵਾ ਏਕ ਸੁਆਨ ਲੋਭ ਦੂਜੀ ਸੁਆਨੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਦਾ ਭਉਂਕਦੇ ਹੈਨ ਬਿਆਲ ਵਾਸਨਾ ਨੂੰ ਵਾ ਪਉਣਰੂਪ ਖਿਨ ਭੰਗਰ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਪਤੀ ਕੀ ਪੰਦ ਇਛਾ ਨਾ ਹੋਈ। ਵਾ ਸਿਖਿਆ ਗ੍ਰਹਣ ਨਾ ਕੀਤੀ ਵਾ ਪਤੀਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਰਸਤੇ ਪਗ ਨਹੀ ਧ-ਰਿਆ॥ ੩੧ ॥ ਨਾ ਜਾਣਾਮੇਉ ਜਮ ਰੂਪੀ ਝੀਵਰ ॥ ਤੇਰੇ ਕੰਮ ਨਾਂ ਤੇਰੇ ਸੇਵਨ ਮੈਂ ਨਹੀਂਲਗੇ ਨ ਤੇਰੇਨਾਇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਨਹੀ ਲਗੇ ਵਾ ਤੇਰੇਕੰਮਦੇ ਨਹੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਨਹੀ ਜਪਦੇ ਆਪੇ ਮੰਝ ਅਸਥਾਨ ਮੈਹੈਂ ਵਾਸਤਵ ਵਿਚਾਰੀਐ ਤਾਂ ਮਿਆਨ ਕਿਆ ਸਰੀਰਜੋ ਹੈ ਤਿਨਾਂਦੇ ਮਧ ਆਪਹੀ ਹੈਂ ॥ ੩੨ ॥ ਫੂਲਭਾਉ ਭਾਵਨਾ ਜੇਹੀ

ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇਹਾ ਫਲ ਲਿਖਿਆ ਪਾਵਣਾਂ ॥ ੩੩ ॥ ਜਿਉ ਸਾਹਿਬ ਰਾਖੈ ਤਿਉ ਰਹੈ ਮਾਇਆ ਵਲੋਂ ਇਸ ਲੋਭੀਕਾ ਜੀਉ ਉਲਟ ਉਲਟ ਪੈਂਦਾਹੈ ਵਾ ਪਲ ਪਲ ਮੈਂ ਵਲਦਾਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਵੱਲੋਂ। ਇਤ ਤਨ ਲਾਗੈਬਾਨੀ-ਆਂ ਜਮ ਲਗਰਹਿਆਹੈ ਵਾ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਕਾਨੀਆਂ ਵਾਂ ਗੁਰਾਂਦੀਬਾਣੀ ਦੇ ਬਚਨ ॥ਮ: ੩॥ ਮਨਚਿੰਦਿਆਂ ਵਰ ਪਾਵਣਾ ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਹੈ ਤਿਸਦਾ ਹੁੰਦਾਹੈ ਪਾਵ-ਣਾ ਤਿਸਪਾਸੋਂ ਜੋ ਇਛੇਸੋਫਲਪਾਇ ਲੈਂਦਾਹੈ ਵਾ ਗੁਰਾਂ ਪਾਸੋਂ ਮਨ ਚਿੰਦੇ ਵਰਦਾ ਜਿਨਾਂਨੇ ਪਾਵਣਾ ਕਰਿਆਹੈ ਤਿਨਾਂ ਪਾਸੋਂ ਜੋਇਛੇ ਸੋ ਫਲਪਾਇ ਲੈਂਦਾਹੈ ॥੩੬॥ ਸਰ ਪ੍ਰਭ ਨਿਰਮਲਾ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਬਦ ਕਰ ਮਿ-ਲਾਵਾ ਹੋਇ। ਮਤਿ ਪੰਡਤਾਂ ਦੀ ਬੁਧ ਜੋਤਸੀਆਂ ਦੀ ਭ੍ਰਮ ਰਹੀਹੈ ॥ ੩੭ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਕਾ ਪਿਆ-ਰ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਕੋ ਜੋ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਕਰਦੇਹੈਂ ਵੀਚਾਰ ॥੩੮॥ ਬੈਰਾਗ ਉਦਾਸੀ ਨ ਹੋਇ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਬੈਰਾਗ ਕਰ ਉਦਾਸੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋਂਦਾ ਵਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਵਿਖੇ ਵੈਰਾ-ਗ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਉਦਾਸੀਨ ਨਹੀਹੋਂਦਾ ਮੇਰੇਮਨਮੈਂ ਅਹਿਨਿਸ ਪੂਰ ਰਹੀਹੈ ਨਿਤਆਸਾ ਜਿਨਕਿਨੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੇ ਭਾਗਵਾਲਾ ਵੈਰਾਗ ਪਾਇਆ ਹੈ ਵਾ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂਦਾ ਭਾਗਹੈ ਵੈਰਾਗ ਬਿਨ ਭੈ ਕੇਹੀਲਾਗ ਇਤਰ ਭੈ ਥੋਂ ਰਹਿਤ ਹੋਏ ਓਨਾਂਨੂੰ ਤਾਮ-

ਸੀ ਰੂਪੀ ਕੇਹੀ ਲਾਗ ।ਵਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੇ ਭੈ ਥੀਂ ਜੋ ਬਿ-
ਨਾ ਤਿਨਾਂ ਕੋ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਪਾਹਿਦੀ ਲਾਗ ਕੇਹੀ ॥
੪੧ ॥ ਜੋਹੇ ਮਾਰਕੇ ਜਾਲੇਹੈ ਵਾ ਜਮਨੇ ਜਾਲੀਲੈਕੇ
ਜੋਹੇ ॥੪੪॥ ਭਾਈ ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਚਰਹਾਉ ਸਚ ਵਿਖੇ
ਆਪਨੂੰ ਰਖ ਵਾ ਆਪ ਸਚ ਬੀਜੋ ਤੇ ਹੋਰਨਾਂਥੀਂ ਸੱਚ
ਨੂੰ ਬਿਜਾਓ ॥ ੪੬ ॥ ਪੂਰੇਭਾਗ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੈ ਪੂ-
ਰੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ ਬ੍ਰਹਮ ਸ੍ਰੋਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਹਮਨੇਸਟੀ ॥ ੪੭॥
ਭਗਤੀ ਬਿਨਾ ਗੁਰਪੂਜਾ ਵਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਰੂਪ ਨਹੀਹੋਂਦਾ
॥੪੮॥ ਕਰਕਿਰਪਾ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ ਭਗਤੀ ਵਾ ਪ੍ਰੀ-
ਤੀ ॥ ੪੯॥ ਕਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਗੁਰਾਂਨੇ ਜਦ ਤਾਂ ਮਨ ਘਰ
ਆਇਆ ਤਾਂ ਆਪੇ ਮਿਲਿਆ ਆਇ ਸਤਿਗੁਰਕੈ ਪੰਨੈ
ਦਫਤ੍ਰ ਵਾ ਪਲੈ ਵਾ ਸਰਣ ਪਾਇਕੈ ॥੫੦॥ ਜੇਹਾਪੂ-
ਰਬਕੀਤਾ ਤੇਹਾਫਲ ਪਾਇਆ ਇਥੇ ਜੇਹਾ ਕੀਤਾ ਤੇਹਾ
ਪਾਇਆ ਅਗੇ ਨਾਨਕ ਸਹਿ ਰੰਗ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਜੇਹੜਾ
ਵਰਤਦਾ ਹੈ ਹਰੀ ਗੁਰੂਨੂੰ ਪਾਂਵਦਾਹੈ ਸੋਇ ॥੫੧॥ ਅ-
ਧਿਆਤਮ ਕਰਮ ਆਪਣੇ ਲੀਏ ਕਰਮ ਵਾ ਪ੍ਰਮਾਤ-
ਮਾ ਵਾਸਤੇ ॥੫੨ ॥ ਸਚਬਾਣੀ ਸਚ ਸਬਦਹੈ ਜਾਂ ਸਚ
ਮੈਂ ਇਹੁ ਪੁਰਖ ਪਿਆਰ ਧਰੇ ਤਾਂ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਬੋਲ-
ਦਾਹੈ ਤੇ ਸਚ ਸਬਦ ਕਿਆ ਉਪਦੇਸ ਦੇਂਦਾਹੈ ਸਬਦ
ਮੰਨਿਐ ਗੁਰਪਾਈਐ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਬਦ ਨੂੰ ਮਨਨ ਕਰ
ਕੇ ਵਿਚਹੁ ਆਪਾ ਭਾ ਗਵਾਇਆ ਤਾਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਪਾਈ-

ਐ ॥ਪ੩॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਿਆਂ ਫਿਟਕਿਆਂ ਦਾ ਕਿਆ ਹਵਾਲ ਹੋਂਦਾ ਹੈ ਸਚਾ ਸਾਹੁ ਵਰਤਦਾ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪਾਈਐ ਮ੍ਰਿਤੂ ਰੂਪੀ ਕੂੰਜ ਪੜੇਗੀ ਸੁਆਸਾਂ ਰੂਪੀ ਖੇਤੀ ਰਖ ਵਾ ਸੁਭਗੁਣਾਰੂਪੀਖੇਤੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਰੂਪੀ ਕੂੰਜ। ਵਾ ਜੁਬਾ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪੀ ਖੇਤੀ ਬ੍ਰਿਧਾਵਸਥਾ ਕੂੰਜ ਭਰਮ ਗਿਆ ਸਰੀਰਹੁ ਦੂਰ ਭਰਮ ਗਇਆ ਤਾਂਉਪਰਾਮਹੋਏ ਸਰੀਰ ਵਲੋਂ ॥ ਪਪ ॥ ਅਨਦਿਨ ਨਾਮਮੈਂ ਰਤਿਆਂ ਜਿਨਾਨੂੰ ਬਤੀਤ ਹੁੰਦਾਹੈ ਓਨਾਂ ਸਚਿਆਂਦੀ ਸਚੀਸੋਇ ਆਖਣ ਵੇਖਣ ਬੋਲਣਾ ਮੁਖ ਕਰ ਬੋਲਣਾ ਵਾ ਅਖਿਆਨਾਦਾ ਪੜ੍ਹਨਾ ਤੇ ਬਚਨਾਦਾ ਬੋਲਣਾ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਖੇ ਸਮਾਇਰਹਿਆਹੈ ਪੂਰੇਭਾਗ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰ ਜਿਸਨੂੰ ਆਇ ਮਿਲਿਆਹੈ ਸੋ ਸਤਿ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸੰਗਤਲਹੈ। ਭਰ ਨਾਲ ਸਮੁੰਦਰ ਜੋਤੀ ਪ੍ਰਭੂ ਨਿਸਚੈਕਰਿ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਜਾਪਦਾਹੈ ਤਿਸ ਬਿਨ ਘੜੀ ਨਹੀ ਜੀਵੰਦੀ ਸੁਖ ਪੂਰਬਕ ॥ਪ੮॥ ਜਿਹਵਾ ਰਤੀ ਸਬਦ ਸਚੈ ਉਪਦੇਸਮੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਵੇ ਰਸ ਗੁਣਗਾਇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਕੋ ਪੀਂਦੀਹੈ ਪ੍ਰੇਮਕਰਕੇ ਗੁਣਾਕਾ ਗਾਵਣਾ ਜੋਹੈ ਸੰਸਾ ਜੋਹੈ ਇਹੀਸੰਸਾਰਹੈ॥ਪ੯॥ ਆਪੇਰੰਗਣ ਰੰਗਿਓਨ ਸਬਦੇ ਲਇਓਨ ਮਿਲਾਇ ਸਤਸੰਗ ਮਟ ਵਿਖੇ ਜਿਨਾਂਨੂੰ ਰੰਗਿਆ ਸਬਦ ਕਹੀਏ ਆਪਵਿਖੇ ਮਿਲਾਇ ਲਏ ॥ ੬੦ ॥ ਘਟ ਘਟ ਮੈਂ

ਆਪੇ ਹੁਕਮੀਵਸਦਾਹੈ ਨਾਵੈ ਬਾਹਿਰੀਅਵਗੁਣਵੰਤੀ ਰੋਇ ॥ ੬੧ ॥ ਮਨਮੁਖ ਕੰਤ ਨ ਪਛਾਣਈ ਤਿਨਕੀ ਅਵਿਦਿਆ ਰੂਪੀਰਾਤ੍ਰ ਕੈਸੇ ਦੂਰ ਹੋਵੈ ਪਿਰਮੁਤੀ ਛੁ-ਟੜ ਕੀਤੀਆਂਹੈਂ ॥੬੩ ॥ ਸਭਿਕਿਛਤੇਰੇਚੀਰੇ ਦੰਫ ਤ੍ਰ ਵਾ ਹੱਦ ਵਾ ਵਿਸਤਾਰੁਪੀਰੈ ਪੀਰ ਵਾ ਪੀੜਦੇ ਹੈ ਨ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਦੁਸਟਾਤਮਾਂ ਕਹੀਏ ਮਨੁਖ ਸਰੀਰ ਜਾਂ ਆਪਬੁਲਾਇ ਸੋਇ । ਜਾਂ ਆਪਣੀ ਤਰਫ ਬੁਲਾਇ ਸੋਇ । ਜਾਂ ਆਪਣੀ ਤਰਫ ਬੁਲਾਇ ਤਾਂ ਸਫਲਹੈ ਗੁ-ਰਮੁਖਾਂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਦਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਦਨ ਕਰਨੇਵਾਲੀ ਵਾ ਵੇਦਰੂਪ॥ਮਃ ੪॥ਕਰਕਿਰਪਾ ਮੇਲੇ ਹਰਿਸੋਇ। ਸੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਮੇਲ ਲਏ ॥੬੬ ॥ ਕਢ ਰਤਨ ਦੇਵੇ ਪ੍ਰਗਾਸ॥ਗੁਰਹੈ ਨਾਮ ਜੋ ਨਾਮ ਰਤਨ ਪ੍ਰਗਾਸਰੂਪ ਕਢਦੇਂਦੇਹੈਨ॥੬੭ ॥ਹੀ-ਰੈਹੀਰ ਮਿਲ ਬੇਧਿਆ ਹੀਰੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਸਾਥ ਹੀਰਾ ਜੀਉ ਮਿਲਕਰਕੈ ਰਮਰਹਿਆਹੈ ॥ ੬੮॥ ਹਉ ਸਤਿ ਗੁਰ ਵਿਟਹੁਵਾਰਿਆ॥ਜਿਨਪ੍ਰਭਦੀਆ ਦਿਖਾਇ ਜਗਿ ਆਸੀਆਂਨੂੰ ਆਪੇਆਪ ਹਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰੂਪਹੈ ਆ-ਪੇ ਜਗਿਆਸੂ ਰੂਪਹੈ ਇਕਰ ਆਪਣਾ ਆਪਨੂੰ ਮੇਲ ਮੈ ਮਿਲਾਇ ਲੈਂਦਾਹੈ॥ ੬੯ ॥ ਰਸਾਂ ਵਿਚੋਂ ਰਸਨਾਮਅੰਮ੍ਰਿ ਤਰਸ ਅਤਿ ਭੁਲਾਹੈ ਵਾ ਨਾਮ ਕਹੀਏ ਪ੍ਰਸਿਧ ਓਨਾਂ ਅੰਤਰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਰੂਪੀ ਬਲਾਇਹੈ ਵਾ ਹਿੰਸਾ ਹਰਿ

ਹਰਿਰਸ.ਜੋਉਪਦੇਸਹੈ ਸੋ ਹਰੀਆਪਹੈ ਆਪੇਹਰਿ ਰਸ
ਦੇ ਲੈਣਵਾਲ਼ਾਹੈ। ਜਗਜਾਸੂ ਰੂਪਹੋਇਕੈ ਗੁਰੂ ਆਪ
ਹੀ ਆਇ ਕਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੁਖਮੇ ਚੋਇ ਦੇਵਸੀ ॥ਮਃ੫
ਜਿਸਨੂੰ ਤੂ ਪਤੀਆਇਦਾ ਕਿਆ ਆਪਣਾ ਕਰ ਸੈਨ
ਦਾ ਚੋਰ ਗੰਢੀ ਵਾ ਪਦਾਰਥ ॥੨॥ ਜਿਸਦੇ ਮਸਤਕਮੈ
ਸਾਧਸੰਗਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਬਿਧਾਤੇ ਪੁਰਖਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ
ਲੇਖ ਗਿਰੰਬਾਰੀ ਪਰਬਤ੍ਾਂ ਸਾਰਖੇ ਹਸਤੀ ਅੰਬਾਰੀਆਂ
ਵਾਲੇ ਵਾ ਗਿਰਾਵਤ ਮੰਦਰ ਬਾਰੀਆਂਵਾਲੇ ਵਾ ਗੰਭੀ-
ਰਤਾ ਵਾਲੀ ਸਾਹਿਬੀ ਜੋਹੈ ॥੩ ॥ ਪਪੋਲੀਐ ਗੰ੍ਥਾਂਦਾ
ਜੋ ਪਪੋਲਣਾਹੈ ਧਾਰੇ ਬਿਨਾ ਵਾ ਸਰੀਰ ਆਦਕਾਂ ਦਾ
ਪਾਲਣਾ ਛੁਟੇਗੀ ਬੇਬਾਣ ਕਿਆ ਉਜਾੜ ਆਦਕਾਂਮੇ
ਛਡੀਐਗੀ ਵਾ ਬੇਕਿਆ-ਦੂਜੀ ਬਾਣਕਰ ਛੁਟੇਗੀ ਵਾ
ਦੂਜੀ ਬਾਣ ਜੋਹੈ ਸੋ ਏਥੇਹੀ ਛੁਟਜਾਏਗੀ ਸਦਾ ਸਦਾ
ਰੰਗਮਾਣ ਸਦਾਅਨੰਦ ਜੋਹੈ ਤਿਸਨੂੰ ਸਦਾਮਾਣ ਕੁਦ-
ਮ ਕਹੀਏ ਕਲੋਲ ਵਾ ਕੁਤਸਿਤ ਉਦਮ ਕੋਈ ਰਖ ਨ
ਸਕਈ ਦੂਜਾ ਕੋ ਨ ਵਿਖਾਇ ਸਾਨੂੰ ਵਾ ਦੂਜਾ ਦਿਖ ਨ-
ਹੀਂ ਆਂਵਦਾ ਤੈਥੋਂ ਬਿਨਾਂ ॥੬॥ਸਚਾ ਸਬਦ ਕਥਨ ਵਾ-
ਲਾਹੇ। ਨਾਨਕ ਕਉ ਗੁਰਭੇਟਿਆ ਹਮਾਰੇ ਕਉ ਵ
ਜਿਨਾਕਉ ਗੁਰੂਮਿਲਿਆਹੈ॥੧੨॥ਕਰਕਿਰਪਾ ਰਾਖੀ
ਜਿੰਦ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਰਾਖੀ ਕਰੀ ਹੈ ਜਿੰਦਾਦਿਕਾਂਦੀ
॥੧੩॥ ਸੇਵਕਾਂ ਕੈ ਸਤ ਭਾਇ ਕਹੀਏ ਨਿਸਚੇ ਕਰ

ਦੁਖਹਰਦਾਹੈ ਵਾ ਸੈਂਕੜੇ ਦੁਖ ਹਰਦਾ ਹੈ ਵਾ ਸੈਂਕੜੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਦੁਖ ਦੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ॥ ੧੬ ॥ ਜੇਕਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦਇਆਲ ਦਇਆ ਕਰੈ ਤਾਂ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਮਨਹੁ ਨਹੀਂ ਵਿਸਾਰਦਾ ਵਾ ਨਿਮਖ ਮਨ ਹੁ ਨਾਂ ਵਿਸਾਰੇ ਜੇਕਰ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ॥ ੧੮ ॥ ਹਰੀਕੇ ਗੁਣਾਕੇ ਜਸਕੇ ਰਮਣ ਕਾ ਜੋ ਅਉਸਰਹੈ ਸੋ ਕੈਸਾ ਹੈ ਜਿਤ ਕੋਟ ਮਜਨ ਪੁਰਬਾਂ ਕਾ ਇਸਨਾਨ॥ ੨੭॥ ਮੇਰੀਰਾਖੈ ਮਮਤਾ ਕਹੀਏ ਪ੍ਰੀਤੀ ਰਖਦਾਹੈ ਵਾ ਮੇਰੀਤੇਰੀ ਥੋਂ ਰਖਿਆ ਕਰਦਾਹੈ॥ਮ:੧॥ ਅਸਟਪਦੀਆਂ ॥ ਆਖ ਆਖ ਮਨ ਵਾਵਣਾ ਮਨ ਪਾਸੋਂ ਉਚਰਾਵਣਾਕਰੀਏ ਵਾ ਮਨਨੂੰ ਸੂਖਮਕਰੀਏ ਵਾ ਮਨ ਦੇ ਸੁਭਾਵ ਦਾ ਗਵਾਣਾ ਕਰੀਏ ਸਾਇਰ ਕਵੀ ਰੋਇ ਜਤਨ ਕਰਕੇ ਵਾ ਸੋਭਾ ਵਾ ਹੋਂਦੇਹੈਨ ਵਾ ਰੋਇ ਬਾਣੀ ਕਰਕੈ ਪੀਰੁ ਪੈਕਾਬਰੁ ਸੰਪ੍ਰਦਾਇ ਚਲਾਵਨ ਵਾਲੇ ਸਾਲਕ ਗਿਆਨਵਾਨਸਾਦਕ ਜਗਿਆਸੂ ਸੋਹਦੇ ਗਰੀਬੀ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਮਸਾਇਕ ਜੋ ਧੜੀਆਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਰਸੀਦ ਪਹੁਚੇਹੈਂ ਦਰਮੈਂ ਦਾਰਦਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇਹੈਨ ਵਰਨ ਤੇ ਅਵਰਨ ਏਹ ਭਾਵਨਾ ਨਹੀ ਤਿਸਦੇ ਜਿਸਨੂੰ ਚਾਹੁੰਦਾਹੈ ਤਿਸਨੂੰ ਵਡਾ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਵਾ ਜਿ ਕਿਸੇਨੂੰਵਡਾਕਰੇ ਤਾਂਵਰਨਨੂੰ ਵਰਨ ਨਹੀ ਭਾਂਵਦੇ ਤਾਂ ਦੂਸਰਿਆਂਨਾਲ ਕਿਆ ਜਾਣੀਐ ਕਿ

ਆ ਕਰੇ ਵਾ ਜਿਸਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵਡਾਕਰੇ ਤਿਸਦੇ ਵਰਨਾ ਤੇ ਅਵਰੰਨਾਦੀ ਭ਼ਾਵਨਾਂ ਨਹੀ ਹੁੰਦੀ ਦੇਕੈ ਰਹਿਆ ਸੁਮਾਰ ਦੇਕੈ ਪ੍ਰਦਾਰਥ ਤੇ ਸਭਦੀ ਫੇਰਸੰਭਾਲ ਕਰਿ ਰਹਿਆ ਦੇਣੇਕੀ ਵਾ ਦੇਕੈਂ ਫਿਰਭੀ ਰਹਿਆ ਗਿਣਤੀ ਨੰਹੀ ਕਰਦਾ॥੨॥ਲਾਲਵਿਖੇ ਰਤੀ ਮਨ ਕਰਕੈ ਸਚੇਦੇ ਭੈ ਮੈ ਵਸੀ ਤਨ ਕਰਕੈ ਭਾਇ ਪ੍ਰੇਮਮੈ ਰਤੀ ਬਾਣੀ ਕ ਰਕੈ ਤਿਨਾਂਨੂੰ ਰੰਗ ਅਨੰਦ ਹੋਇਆ ਰਾਸ ਸਚਾ ਸਤਿ ਗੁਰਮੇਲੀ ਭੈਵਸੀ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੇਮ ਸਖਾਇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸਾਥ ਮੇਲੀ ਤਾਂ ਭੈ ਮੈਵਸੀ ਫੇਰਪ੍ਰੇਮਪ੍ਰਾਪਤਹੋਇਆ ਤਿ ਸਕੇਰ ਹਰਿਜੀ ਸਖਾ ਹੋਇਆ॥੩॥ਆਪੇਰਤਨ ਪਰਖ ਤੂੰ ਨਾਮਦੀ ਪਰਖ ਤੂੰ ਨਾਮਦੀ ਪਰਖ ਤੂਹੈਂ ਆਪੇ ਮੋਲ ਅਪਾਰ ਸ੍ਰਧਾ ਸਾਚੋ ਮਾਨ ਮਹਤ ਬਡਾ ਵਾ ਮਹਤ ਮਰਾ- ਤਬਾ ਸੇਤੀ ਵੈਰਾਗੁ ਊਜਲੋ ਚਿਤਨੂੰ ਉਜਲ ਕਰਨ ਵਾ ਲਾ ਸਚੀਵਾਰੁ ਸੁਜਾਂਣ ਤੂੰ ਭਗਤੀ ਦੇਣਵਾਲਾ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਬਦ ਬ੍ਰਹਮ ਛਾਣੀਐ ਗੁਰਾਂਦੇ ਵਾਕ ਦੁਆ- ਰੇ ਜੇਹੜੇ ਸਾਚੁਨਾਮ ਮੈਂ ਤਿਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਾ ਗੁਰਾਂਦੇ ਵਾਕਕਰ ਸਚੁ ਸਰੂਪਮੈਂ ਰਾਤੇ ਤਿਨਾਂਦੁਆਰਾ ਸਚੇਘਰ ਮੈਂ ਜਿਨਾਂਨੇ ਓਤਾਕ ਘਰੁ ਕੀਤਾਹੈ ਵਾ ਸਚੁ ਘਰੁਜੋਹੈ ਓਸਨੂੰ ਜਿਸਨੇ ਤਕਿਆਹੈ ਸਚੀਰਾਸ ਸਰਧਾਕਰ ਸਚਾ ਵਖਰ ਲਾਦੀਐ ਨਾਮ ਤਾਂ ਲਾਭ ਹੋਂਦਾਹੈ ਤਨਸੋਹੈ ਕਿ- ਆ ਸੁੰਦਰ ਤਨਵਾਲੇ ਮਨਿਮੋਹਿਆ ਰਤੀਮਾਤ੍ਰ ਤਾਂਰੰਗ

ਕਿਆ ਅਨੰਦ ਹੋਇਆ ਨਿਹਾਲ ਕਿਆ ਦੇਖਿਆ ਢਾ-
ਦਲ ਵਧੀਕ ਬੋਲਣਾ॥੬॥ਬਿਨਾਂਸਾਚੇ ਕਿਆ ਤਾਸ ਸ-
ਚੇਨਾਮਬਿਨਾਂ ਕਿਆਕਰਨਾਹੈ ਤਿਨਾਂ ਪੁੰਨਾਨੇ ਵਾ ਤਿਸ
ਪੁਰਖਨੂੰ ਕਿਆ ਕਰਨਾਹੈ ਮੁੰਧੇ ਗੁਣਦਾਸੀ ਸੁਖਹੋਇ
ਗੁਣਾ ਦੇ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲੀ ਦਾਸੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸੁਖਹੋਵੇ ਵਾ
ਦਾਸੀਗੁਣ ਜੋਹੈ ਏਹੁ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸੁਖਹੋਵੇ ਵਾ ਗੁਰ ਵਾ-
ਲਿਆਂ ਦੀ ਦਾਸੀ ਹੋਇ ਤਾਂ ਸੁਖ ਹੋਵੇ ਤਕੇ ਕੁੰਡਾਂ ਚਾਰੁ
ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਸ੍ਵੇਦਜ ਉਤਭੁਜ ਪਰਖੇ ਰਤਨ ਵੀਚਾ-
ਰ ਵੈਰਾਗ ਵਿਵੇਕ ਖਟਸੰਪਤੀ ਮੋਖਇਛਾ ਸਚੇ ਆ-
ਸਨ ਤਾਂ ਸਤਮੈ ਸਚੁਨਿਸਚੇਕਰਕੇ ਰਹਿੰਦੇਹੈਂ ਸਚੇਪ੍ਰੇਮ
ਮੈ ਪਿਆਰੁਹੈ ਜਿਨਕਾ ਭੂਲੀ ਭੂਲੀ ਥਲਚੜਾ ਪੁਰਾ
ਣਾ ਦਾ ਪੜ੍ਹਨਾਂ ਡੂਗਰ ਜਾਂਉ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਪੜ੍ਹਨਾਂ ਬਨ
ਮਹਿਭੂਲੀ ਜੇਫਿਰਾਂ ਵੇਦਾਂਦਾ ਪੜ੍ਹਨਾਂ॥੭॥ਗੁਰਾਂਤੇ ਨਿ
ਰਮਲ ਜਾਣੀਐ ਉਪਦੇਸ ਨਿਰਮਲ ਸਚਾ ਏਕਤੂੰ ਜਾ-
ਣ ਬਾਣੀਜੋਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾਂਦੀ ਵਿਸਤਾਰੁਵਾਲੀ ਵੇਦ ਸੋ
ਓਸਨੂੰ ਉਚਾਰੀਐ ਤਾਂ ਏਹੁ ਪੁਕਾਰਦੀ ਹੈ ਡਰ ਧਰ
ਸੰਸਾਰ ਕਾ ਖੋਜ ਖੋਜਤ ਪਾਇਆ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਾ ਸੰਗ
ਜਿਨਾਂਕਾ ਮਿਲਾਇਆ ਮਿਲਦਾਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸਰ॥੮॥ਸਹਿਜੇ
ਹੋਇ ਮਿਲਾਵੜਾ ਗੁਰਾਂਦਾ ਤਿਨਾਂ ਦੁਆਰੇ ਸਚੁ ਨਾਮ
ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਸਚੁਮੈਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ
ਮਿਲਾਪ॥੯॥ਸਚੁਮਾਣੇ ਪਿਰ ਸੇਜੜੀ ਕਿਆ ਸੁਖ ਮਾਣ

ਦੀ ਹੈ ਮੋਤੀ ਕਿਆ ਵੈਰਾਗੁ ਆਦਿ ਗੁਣਾਂਕਾ ਗਲਮੈਂ ਹਾਰੁ ਜਿਸਨੇ ਪਹਿਰਿਆ ਹੈ ਇਕਤ ਤਾਗੇਕੀ ਨਿਆ-ਈਂ ਰਲਮਿਲਿ ਗਏ ਹੈਂ॥੧੨॥ਵਿਛੜਿਆਂ ਗੁਰਮੇਲਸੀ ਹਰਿਰਸ ਨਾਮ ਪਿਆਲ, ਕਰਕੇ॥੧੩॥ਮੋਹ ਠਗਉਲੀ ਹਉ ਮੁਈ ਕਹੀਏ ਹੰਤਾ ਖੋਟਾ ਖਰਾ ਨ ਕੋਇ ਖੋਟੇ ਖਰੇ ਦਾ ਨੇਮੰ ਨਹੀਂ ਤੇਰੇ ਘਰਮੈਂ ਅਸਟਧਾਤ ਪਾਤਸ਼ਾਹਿ ਕੀ ਘੜੀਐ ਸਬਦ ਵਿਗਾਸ ਏਕੋਹੈ ਬਹੁਸਧਾ ਪ੍ਰਜਾਧੈ ਇਹੁ ਸਬਦੁ ਕੇ ਉਚਾਰਣੇ ਤੇ ਅਸਟ ਧਾਤ ਕੇ ਸਰੀਰ ਘੜੀਦੇ ਹੈਂ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹਿਕੀ ਦਰਗਾਹਿ ਵਿਖੇ ਤੁਚਾ ਰੋਮ ਰਕਤਨਾੜ ਅਸਤ ਮਿੰਜ ਚਰਵੀ ਵੀਰਜ॥੧੪॥ਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤ ਸੁਖ ਊਪਜੈ ਪ੍ਰਭ ਰਾਤੇ ਸੁਖਸਾਰੁ ਗੁਰਾਂ ਕਾ ਜੋ ਸਬਦ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਸੁਰਤਿ ਪ੍ਰੀਤੀ ਉਪਜੈ ਤਬ ਪ੍ਰਭਮੈ ਰਾਤਉ ਰਪੀਦਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਸਾਰ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਂਦਾ ਹੈ ਇਕ ਰਤੀ ਤੋਲ ਕਹੀਏ ਰਤੀ ਭਰ ਕੰਚਨਕੇ ਕੋਟਦਤ ਕਰੀ ਮੁਹਰਾਂਦਾਨ॥੧੫॥ ਅਗਨੀ ਪਾਸ ਪਿਰਾਣ ਕਿਆ ਪਛਾਣ ਮਸਤਕ ਸਚੁ ਨੀਸਾਣ ਕਿਆ ਲੇਖ ਸੁਪਨਾ ਇਹੁ ਜਗਲੋਇ ਸੁਪਨੇ ਵਤ ਜਗਤ ਇਹ ਅਕਾਸ ਵਾ ਜਗ ਕਿਆ ਜਗਤ ਕੇ ਲੋਕ ਵਾ ਲੋਇ ਕਿਆ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਅਗਨਿ ਮਰੈ ਵਿਚਾਰ ਰੂਪੀ ਜਲ ਪਾਇਐ ਜਿਉਂ ਬਾਰਕ ਦੂਧੈ ਮਾ-ਇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ ਦੂਧਕਰ ਮਨ ਰੂਪੀ

ਬਾਲਕ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਤਾਹੈ·ਬਿਨ ਜਲਕਮਲ ਸੁ ਨਾਥੀਐ ਨਾਮ ਜਲ ਬਿਨਾਂ ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਬਿਨ ਜਲ ਮੀਨ ਮਰਾਇ ਆਤਮ ਵਸਤੂ ਬਿਨਾਂ ਜਿੰਦ ਰੂਪੀ ਮੀਨ ਮਰਦੀ ਹੈ॥ ੧੬ ॥ ਡੂਗਰ ਦੇਖੇ ਬੇਦਾਂ ਦੁਆਰੇ ਪਰਬਤ ਨਾ ਪਉੜੀ ਤਿਤ ਤਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਉੜੀ ਜਿਥੇ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਚੜ੍ਹਨੇ ਕੋ ਪੁੰਨਾ ਰੂਪੀ ਪਉੜੀ ਪ੍ਰਲੋਕ ਕੇ ਚੜਨ ਕੋ ਹੈ ਅਰ ਸਾਧਨਾ ਰੂਪੀ ਪਉੜੀ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਗਿਆਨ ਕੇ ਚੜ੍ਹਨੇ ਕੋ ਹੈ ਪਕੇ ਕੋਟ ਹਜਾਰੁ ਹਜਾਰਾਂ ਲਾਇਕੇ ਬਣਾਏ ਪਾਖਰੇ ਕਾਠੀਆਂ ਵਾ ਸੂਰਮੇਂ ਮੂਏ ਅਸਾਰੁ ਅਣਗਿਣਤ ਵਾ ਅਚੇਤ ਵਾ ਬਿਅਰਥ ਰਾਉ ਸਦਾਈਐ ਰਜਪੂਤ ਸਭ ਜਗ ਕਾਜਲ ਕੋਠੜੀ ਪਾਪਾਂ ਵਿਸ਼ਿਆਂਦੀ ਕੋਠੜੀ ਭਰ ਰਹੀਹੈ ਤਨ ਕ੍ਰਹੀਏ ਨਾਲ ਲਗ ਕਰ ਮਨ ਤੇ ਦੇਹ ਸੁਆਹਹਿ ਕਹੀਏ ਕਾਲੇ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਵਾ ਮਨ ਸੁਖਮ ਜੋ ਹੈ ਤੇ ਦੇਹ ਅਸਥੂਲ ਵਾ ਨਾਲੇ ਦੇਹ॥੧੭॥ ਸਿਧ ਬਹਹਿ ਦੇਵ ਸਥਾਨ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤ ਪਰ ਸਬਦਾਹਿ ਮਾਹਿ ਵਖਾਣੀਐ ਸਬਦਾਹਿ ਵਿਚ ਵਖਾਣੀ ਦੀ ਹੈ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤਾਰਕਾ ਲਖ ਪਲੋਇ। ਤਾਰੇ ਲਖਾਂ ਹੀ ਪਲਾਇ ਜਾਣਗੇ ॥ ਮ: ੩ ॥ ਪੇਈ ਅੜੇ ਜਗੁ ਜੀਵਨ ਦਾਤਾ ਜਿਨਾਂ ਭੁਲਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਮਨਮੁਖਾਂਪਤਿ ਗਵਾਈਹੈ॥੩॥ਸਾਖਾ ਤੀਨ ਨਿਵਾਰੀਆ ਰਜ ਤਮ ਸਤ ਗੁਣ ਸੁਤ ਵਿਤ ਲੋਕ ਈਖਣਾ ਨੀਤੀ

ਨਾ ਫਲ ਸਰੂਪ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਛਾਉ ਸਾਂਤੀ ਘਰ ਸਰੂਪ ਗਿਰਾਉ ਸਤਸੰਗ॥੬॥ਸਭਨਾਂ ਜੀਆਂ ਕਾ ਇਕ ਦਾਤਾ ਸੋ ਜੋਤੀ ਸਭਮੈਂ ਜੋਤ ਮਿਲਾਵਨ ਹਾਰ ਵਾ ਤਿਸ ਜੋਤੀ ਦੀ ਜੋਤ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਹੈ ਮਿਲਾਵਨਹਾਰ ॥੮॥ ਤਿਨ ਨਿਜ ਘਰੂ ਵਾਸਾ ਪਾਇਆ ਸਚੇ ਮਹਿਲ ਰਚੰਨ ਮਹਲ ਸਤ ਸੰਗ ਵਿਖੇ ਜੇਹੜੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਿਨ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਪਾਇਆ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਆਸਰਾ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ ਅਸਰਾਉ ਸਨਬੰਧੀਆਂ ਦਾ ਸੁਆਰਥ ਆਪਨਾ ਭੀ ਨਹੀ ਕਰਸੀ ਵਾ ਸੁਆਉ ਹੋਰ ਭੀ ਕੋਈ ਪ੍ਰਜੋਜਨਨਹੀਂ ਕਰੇ ਜਿਸ ਵਾ ਬਾਗ ਸੁਹਾਵੇ ਸੋਹਣੇ ਮੰਦਰਾਂ ਵਾਲੇ ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਓਹ ਵਧਾਈਐ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਸਤਸੰਗ ਵਾ ਓਸ ਨੂੰ ਧਨਤਾ ਕਰਕੇ ਵਧਾਈਐ॥ਮਃ੧॥ਪ੍ਰਗਟ ਪਹਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਸੁਖ ਸੇਵਾ ਅੰਦਰ ਰਖਿਆ ਹੈ ਵਾ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਜੋ ਸੇਵਾਹੈਤਿਸਦੇ ਅੰਦਰ ਰਖੀਐ ਮਨ ਗੋਪੀਆ ਜੋ ਨੈ ਕਹੀਏ ਹੈਨ ਗੋਆਲੇ ਜੋ ਹੈਨ ਵਾ ਗੋਪੀਆ ਤੈਨੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਜਮਨਾ ਤੇ ਗੁਆਲੇ ਏਨਾਂ ਸਭਨਾ ਦੀ ਬਾਜੀ ਤੈਂ ਆਪ ਉਠਾਈਹੈ ਅਣ ਮੰਗਿਆ ਦਾਨ ਦੇਵਣਾ ਬਾਮ ਧਾਮ ਤੇ ਸਰੂਪ ਇਹ ਦੇਨਾ ਹੈਂ ਵਾ ਦੁਖ ਅਣ ਮੰਗਿਆ ਦਾਨ ਵਾ ਗਿਆਨ ਵਾ ਨਾਮ॥੨॥ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮੇ ਸਾਵਣ ਆਇਆ ॥ ਮਨੁਖਾ ਦੇਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਭੀ ਗਲ ਵਾ ਬਚਨ ਚਿਤ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ॥

ਵਾ ਦੂਐਤ ਦਾ ਕਾਗਜ ਚਿਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਕਵਾਇ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਹਜੂਰੋਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਕ ਪਹਿਰਾਈ ਹੈ ਮੁਜਰੇ ਕਹੀਏ ਅਧੀਨ ਕਰਵਾਇ ਦਿਤੇਹੈਂ ਗੁਰ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਭਾਲਕੇ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਵਾ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਨੂੰ ਲੈਨਾ ਹਾਂ ਭਾਲ ਕੇ ਸੁਣਨ ਵਾਸਤੇ ਗਲਾਂ ਗੁਰਾਂ ਪਾਸ ਆਇਆ ਤਾਂ ਨਾਮ ਦਾਨ ਇਸਨਾਨ ਹੋਰਨਾ ਕੋ ਦ੍ਰਿੜਕਰਾਇਆ ਉਚ ਦੁਮਾਲੜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਵਾ ਰਾਗੁ ਦ੍ਵੈਖ ਮਲਣਾ ਕਰਿਆ ਹੈ ॥ ਮ: ੧ ॥ ਪਹਿਰੇ॥ ਕਰਮ ਨ ਕੀਤੋ ਮਿਤ ਮਿਤ੍ਰ ਕਰਮ ਵਾ ਹੇ ਮਿਤ੍ਰ ਵਾ ਮ੍ਰਿਜਾਦਾ ਕਰਮ ॥੨॥ ਬੁਧੀ ਦੀ ਸਿਆਣਪ ਵਿਸਰ ਗਈ ਰਹੇ ਪਰਾ ਕਉ ਤਾਣਾ। ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਦਾ ਤਾਣ ਭੀ ਤੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਤਾਣ ਭੀ ਰਹੇ ਵਾ ਪਰਾਏ ਤਾਣ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਵਾ ਪੂਰਬਲਾ ਤਾਣ ਭੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਖੜਿ ਪਕੀ ਕੁੜ ਭਜੈ ਬਿਨਸੈ ਸਰੀਰ ਖੇਤੀ ਪਕੀ ਕੁੜ੍ਹੇ ਝੁਕ ਜਾਣਾ ਭਜੈ ਮੰਜੀ ਉਤੇ ਗਿੜਨਾ ਬਿਨਸੇ ਅੰਤਹੋਣਾ॥

ੴ ਮ: ੪ ॥ ਛੰਤੁ ॥

ਹਰੀਰਾਮ ਜੋ ਰਮਿਆਂ ਹੋਯਾਹੈ ਹੇ ਮੇਰੇ ਬਾਬਲਾ ਤਿਸ ਪਿਰੀ ਸਾਥ ਮਿਲਨ ਕਰ ਧਨਦੀ ਵੇਲ ਵਧੰਦੀ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਜਗਜਾਸੂ ਹਰੀ ਸਰੂਪ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਜੁਗ ਸਤਜੁਗ ਤੇ ਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਆਪ੍ਰਤੇ ਕਲਜੁਗ ਏਨਾਂ

ਚਾਰੇ ਜੁਗਾਂ ਮੈਂ ਸਦਾ ਪੀੜ੍ਹੀ ਚਲੀ ਆਈ ਹੈ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਜੁਗ ਕਿਆ ਜੁੜੇ ਹੈਂ ਜੇਹੜੇ ਤਿਨਾਂ ਕੀ ਪੀਹੜੀ ਚਹੁ ਜੁਗਾਂ ਮੈਂ ਚਲੀਆਈ ਹੈ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਹਰੀ ਅਲੱਖ ਅਭੇਵ ਦੇ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਜੇਹੜੇ ਸੇਂਵਦੇ ਹੈਨ ਵਾ ਹਰੀ ਅਲੱਖ ਅਭੇਵਨੂੰ ਦਰਿ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਜੇਹੜੇ ਸੇਵਤੇ ਹੈਨ ਸੰਤਾਂ ਪਰ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅਗਾਧਿ ਕੰਠਿ ਲਗਿਆ ਤਾਂ ਕੰਠ ਸੋਹਿਆ ਸਤਿਗੁਰ ਦਇਆਲ ਹੋਏ ਤਾਂ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਭੇਟੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮਾਰਿਆ ਵਾ ਸਤਿਗੁ-ਰ ਦਇਆਲ ਹੋਏ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਭੇਟੇ ਤਾਂ ਗੁਣਾ ਕਰਿ ਹਰੇਹੋਏ ਵਾ ਹਰੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਤੇ ਲੋਭਨੂੰ ਭੀ ਮਾਰਿਆ॥ ਮਃ ੪ ॥ ਕਿਉਂ ਪਾਈਐ ਕਿਤ ਭਤ ਕੀ ਰਤੀ ਦੀ ਭਾਂਤ ਕਰ ਪਾਈਦਾ ਹੈ ਰੰਗ ਰਤੜਾ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ ਤਿਸਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਖੇ ਰਪ ਕਰ ਨਾਮ ਧਿਆਈਐ ॥ ਵਾਰਮਃ੪॥ ਪ੍ਰੀਤ ਉਪਜੇ ਬਿਨ ਸੰਹਿ ਨ ਦੇਖੇ ਜਿਨਾਂ ਗੁਰਾਂ ਦੁ-ਆਰੇ ਅਖੀ ਲੀਤੀਆਂਹੈਂ।ਸੋਈ ਸਤੁ ਪੁਰਖ ਅਗੇਦੇਂਦਾ ਹੈ ਵਾ ਸੋਈ ਸਚਾ ਦੇਵ ਸਰੂਪਹੈ॥੨॥ਸਬਰ ਤੋਸਾ ਮਲਾ-ਇਕਾ ਸਹਨ ਸੀਲਤਾ ਤੋਸਾ ਗਿਆਨਵਾਨਾ ਦਾਹੈ॥੩॥ ਜਿਸ ਪਿਆਰੇ ਸਿਉਂ ਨੇਹੁ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਜੀਵਤ ਭਾਇ ਤੇ ਮਰ ਚਲੀਐ ਤਿਨਾਂ ਪਾਛੇ ਕਿਆ ਬੇਮੁਖ ਹੋਇਕਰ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਤਰਫ ਜੇਹੜਾ ਜੀਵਣਾ ਹੈ ਸੋ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵ-ਣਾ ਹੈ॥੪॥ਮਨਕਰ ਮਖਸੂਦ ਕਹੀਏ ਮਨ ਨੂੰ ਫਾ ਲੈਣ

ਵਾਲਾ ਕਰ ਮਉਜੂਦ ਕਹੀਏ ਪ੍ਰਗਟ ਗੁਰ ਸਭਾ ਕਹੀਏ ਗੁਰਾਂਦਾ ਸੰਮਕ ਪ੍ਰੇਮ ਜੋ ਏਵ ਨ ਪਾਈਐ ਨਾਨਕ ਸਤਿ ਗੁਰ ਮਿਲੈ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਤਾਤਪਰਜ ਤਾਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ॥੬॥ਅਪੁਛਿਆ ਦਾਨਦੇਵਕਾ ਕਿਸੇਨੂੰਪੁਛਕੇਦਾਨਨਹੀ ਦੇਂਦਾ ਵਾ ਦਾਨ ਦੇਕੈ ਅਪੁਛ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਵਾ ਦਾਨ ਦੇਕੈ ਪੁਛਦਾ ਨਹੀ ॥੧੩॥ ਨਾਨਕ ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ ਲ-ਗਾਇਕੇ ਕਮਾਵਣੀ ਕਰੇ ਜੋ ਹਰੀ ਨੂੰ ਭਾਵੇ ਸੋ ਹਰੀ ਥਾਂਇ ਪਾਂਵਦਾ ਹੈ॥ ੧੪॥ ਸੇਕੜਨ ਸਬਾਹੀ ਸੇ ਕੜੇਦੇ ਨਹੀਂ ਸਵੇਰੇ ਉੱਠਕੇ ਵਾ ਕੜੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ਮੋਹ ਆਦਿ ਕਾਂ ਵਿਖੇ ਸਾਬਾਹੀ ਸੰਪੂਰਨ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਕੋ ਕੜ ਲੈਂਦੇ ਹੈਨ॥ ੧੬ ॥ ਵੇਸ ਕਰੇ ਕੁਰੂਪ ਕੁਲਖਣੀ ਖੋਟੇ ਮਨ ਵਾਲੀ ਤੇ ਕੂੜਿਆਰਹੈ॥੨੦॥ਕੁਬੁਧਡੂਮਣੀਕੁਦਇਆ ਕਸਾਇਣ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਚੂਹੜੀ ਕ੍ਰੋਧ ਰੂਪੀ ਚੰਡਾਲ ਵਾ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹਿੰਸਾ ਜਾ ਚਾਰੇ ਮੁਨੀ ਮੋਹਣ ਵਾਲੀ-ਆਂ ਘਟ ਨਾਲੁ ਬੈਠੀਆਂ ਹੈਨ ਤਾਂ ਕਾਰੀ ਕਢੀ ਕਿਆ ਥੀਐ॥੨੧॥ ਨਿਜਘਰੁ ਵਸੈ ਨਿਜ ਥਾਇ ਨਿਜ ਥਾਈ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਨਿਜਘਰ ਕਹੀਏ ਸਰੂਪ ਹੈ ਨਿਜ ਥਾਇ ਜੋ ਹਿਰਦਾ ਹੈ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਨਿਜਘਰੁ ਜੋ ਸਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਵਸਰਹੇ ਹੈਂ ॥੨॥

੧ ਓ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਂ ਕੀ॥

ਸੁਆਨ ਦੀ ਸੁਰ ਮੈਂ ਗਾਵਨਾ ਵਾ ਸਿਰੀਰਾਗ ਦੀ ਆਨ

ਲੈਮੈਂ ਗਾਵਣਾ ਵਾ ਸੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਆਨਕੇ ਕਰ ਗਾਵਣਾ ਜੀਵਨ ਦੀ ਬਾਣੀ ਅਨਤ ਕਹੀਏ ਹੋਰ ਹੈ ਵਾ ਏਹੁ ਬਾਣੀ ਅਨੰਤ ਜੀਵਣਦੀ ਹੈ ਵਾ ਅਨਦ੍ਵੈਤ ਦਾਤ ਜਣਾ ਕਰੇ ਏਹੁ ਬਾਣੀ ਬੇਦ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਦੂਜਾ ਕਹੀਏ ਦਉੜਕੇ ਆਇਆ ਜਮਤਾਨ ਵਾਲਾ ਵਾ ਪੇੜਾ ਆਇਆਂ ਤਣ ਕਰਕੇ ਵਾ ਜਮ ਕਾ ਤਣਾ ਕਿਆ ਪੂਤ੍ਰ ੜਿਸਦਾ ਦੂਰ ਕਿਆ ਸੰਦੇਸਾ ਆਇਆ ਸ੍ਵੇਤ ਕੇਸ ਜਾ ਤਜੀਅਲੇ ਸੰਸਾਰਿ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਤਬ ਬਿਸਰੇਗਾ ਵਾ ਮੋਹ ਤਬ ਬਿਸਰ ਜਾਏਗਾ ਤਹਿ ਕਰਾ ਕਰਕੇ ਦਲਨਾ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਮਹਾਂ ਬਲੀਆਂ ਦਾ ਵਾ ਦਲਾਂਕਰ ਜੋ ਪੂਰਨ ਹੈ ਕਰਨਆਦਿਕ ਮਹਾਂ ਬਲੀ ਤਹ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕਿਆ ਕਹੀਏ ਵਾ ਤਹਿ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਦਲਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਕਰਾਂ ਕਰੇ ਬਦਤ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਐ ਰਮਈਆ ਜੀ ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਸਭ ਕਿਛ ਜਾਣਦਾ ॥ ੨ ॥ ਕਨਕ ਕਲਸ ਇਕ ਪਾਇਆ ਵਿਚਾਰ ਰੂਪੀ ਵਾ ਅੰਤਸ਼ਕਰਣ ਜਨ ਕਹੀਏ ਸਤ ਵਿਚਾਰ ਅਨਰਾਧ ਹੋਇਕਰ ਵਾ ਹੇ ਜਨ ਅਨਦ੍ਵੈਤ ਕੋ ਬੀਜਣੇ ਮੈਂ ਵਿਚਾਰਦਾ ਹੈ ਰਸਮਿਸ ਕਿਆ ਤਦਾਕਾਰ ਹੋਇਕਰ ਮੇਧ ਕਿਆ ਮਦ ਮਾਸ ਜੋ ਵਿਖ ਰੂਪ ਸੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਣ ਕੇ ਚਾਖੀ ਵਾ ਰਸ ਅਉਖਦੀ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਮਦ ਮਾਸ ਜੋ ਵਿਖ ਰੂਪ ਸੋ ਮੇਧ ਪਵਿਤ੍ਰ ਜਾਣਕਰ ਚਾਖੀ ਅਵਰ ਮਰਤੇ

ਹੈਂ ਤੇ ਤੂ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਮਨ ਵਿਖੇ ਤੋਲਦਾਹੈਂ ਤੈਨੇ ਭਗ ਦੁਆਰਾ ਜਨਮ ਵਿਗੋਇਆ ਵਾ ਅਵਰੁ ਮਰਤ ਸੰਤਜ ਨ ਮਾਇਆ ਮਾਤ੍ਰ ਮਨ ਵਿਖੇ ਵੀਚਾਰਦੇ ਹੈਂ ਤੈਨੇ ਭਗ ਕਰ ਮੁਖ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵਲੋਂ ਜਨਮ ਵਿਗੋਇਆ ॥

ੴ ਮਾਝ ਮਃ ੪ ॥

ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦੁਵਾਰਾ ਹਰੀ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ਵਾ ਗੁਰਾਂਦੁਵਾਰੇ ਹਰੀਦਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਤੇ ਗਿਆਨ ਰਸਪਾਇਆ॥ਮਃ੫॥ਦਸਾਹਿਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਵਾ ਦਸੋਦਿਸਾ ਮੈਂ॥੪॥ਗਿਆਨੇ ਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਵਾ ਗਿ-ਆਨ ਵਾਨ ਨੂੰ ਵਾ ਗਿਆਨ ਆਦਿਕ ਜੋ ਪਿਰਕੈ ਰੰਗ ਸਵਾਰੀ ਜੀਉ ਜੋ ਪਿਰੀ ਨੇ ਰੰਗਿ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੈ ਸਵਾਰੀ ਹੈ ਵਾ ਪਿਰੀਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨੇ ਸਵਾਰੀ ॥੫॥ ਜੋਗੀ ਵਾ ਮਨ ਜੋਗੀ ॥ ਇਕਾਂਤੀ ਨਿਯਮੀ॥੧੧॥ਦੁਰਮਤਿ ਦੁਰਸਿ-ਖਿਆ ਵਾਲੀ ਜੋ ਬੁਧੀ ਹੈਸੀ ਅਭਾਗੀ ਸੋ ਬਿਨਸੀ॥ ੧੬॥ਜਨਮ ਪਦਾਰਥਗਹਿਰਗੰਭੀਰੇ ਗਹਿਰਗੰਭੀਰਨੂੰ ਜਪ ਕਰਕੇ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥ ਸਫਲ ਹੋਇਆ ਓਹ ਮਹਿਲਦੇ ਗੁਰੂਹੀ ਦਿਖਾਈ ਹੈਂ॥੧੭॥ ਅੰਵਰਦਾ ਕਹੀ ਏ ਅਵਸਥਾ ਸਗਲ ਵਿਨਾਸੇ ਦਰਦਾ ਜੀਉ ਦੁਖ ਦੇਨ ਵਾਲੇ ਜੋ ਹੈਸਨ ਸੋ ਸਗਲੇ ਨਾਸ ਹੋਇ ਗਏ ॥ ੧੯॥ ਜਉਲਾ ਕਹੀਏਜੁਦਾ॥੨੦॥ਤੂੰ ਪੇਡ ਹੈਂ ਤੇਰੀ ਸਾਖ ਫੂਲ

ਰਹੀ ਹੈ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਫੇਨ ਬੁਦਬੁਦਾ ਛੋਟਾ ਵਾ ਫੇਨ ਪਦਾ-
ਰਥ ਤੇ ਬੁਦ ਬੁਦਾ ਜੀਉ ਹੈ ਸੁਤ ਚੇਤਨ ਸਤਾ ਰੂਪੀ
ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਮਣੀਏ ਤੂ ਵਰਨ ਆਸ਼੍ਰਮ ਦੀਆਂ ਗੰਢਾਂ
ਹੈਂ ਸਿਰਮੋਰ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਆਦਿਕ ॥ ੨੩ ॥ ਸੰਤਾਂ ਦੁਆਰੇ
ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਵਖਾਨਾ ॥ ੨੪ ॥ ਜਿਤਾ
ਬਿਖਮ ਅਖਾੜਾ ਜੀਉ ॥ ੩੩ ॥ ਸੇ ਕਾਰ ਕਮਾਵਾਂ
ਜਿਸ ਕਰ ਕਰਤੇ ਨੂੰ ਭਾਵਾਂ ॥ ੪੧ ॥ ਜਾਕੇ ਗ੍ਰਿਹਿ
ਨਵ ਨਿਧਿ ਹੈ ਭਾਈ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਨਾਮ ਬੋਹਿਥ
ਪਾਇਆ ਨਾਨਕ ਧੁਰ ਸੰਜੋਗਾ ਜੀਉ ॥ ਕਹੀਏ ਮਿਲਾਪ
ਹੋਯਾ ॥ ਮਾਝ ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਮ: ੧ ॥ ਹੁਕਮ ਕਰ
ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਸਬਦ ਵਿਖੇ ਜੇਹੜੇ ਰੰਗਾਏ ਓਹ ਸਬਾਹੇ
ਸਚੀ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਮਹਿਲ ਨੇ ਬੁਲਾਏ ॥ ੨ ॥ ਨਾਨਕ
ਨਾਮ ਧਿਆਇਆ ਸਦਾ ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਜੰਮਣ
ਮਰਣ ਸਵਾਰਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥ ਲੇਖਾ ਮਾਗੈ ਤਾਂ
ਕਿਨ ਦੀਐ ਕਿਸ ਤੇ ਦਿਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ ਵਾ ਤੇਰੇ ਥਾਇ
ਕਿਸ ਨੇ ਦੇਣਾ ਹੈ ਸੁਖ ਨਾਹੀ ਫੁਨ ਦੂਐ ਤੀਐ ਦੂਐ
ਤਤੇ ਤੀਨ ਗੁਣਾਂ ਮੈ ਕਾਇਆਂ ਕਚੀ ਕਚਾ ਚੀਰ ਹੈ
ਵਾਇ ਲਿੰਗ ਸਰੀਰ ਜੋ ਹੈ ਤੇ ਅਸਥੂਲ ਸਰੀਰ ਜੋ ਹੈ
ਵਾ ਪ੍ਰਤਖ ਜੋ ਸਰੀਰ ਹੈ ਤੇ ਬਸਤ੍ਰ ॥ ੧ ॥ ਏਕ ਹੀ ਏਕ ਜੋ
ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਹੈ ਤਿਸ ਨੇ ਆਪ ਤੇ ਜਗਤ ਉਤਪਤ ਕਰਿਆ
ਹੈ ਕੈਸਾ ਹੈ ਜਗਤ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਾਮ ਰੂਪਾਤਮਕ ਹੈ

ਦੂਜਾ ਕਹੀਏ ਜਿਸਮੈ ਦੋਇ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਉਤਪਤ ਨ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈ ਤ੍ਰਿਬਿਧ ਕਹੀਏ ਤਿੰਨ ਪ੍ਰਕਾਰਦਾ ਹੈ । ਰਜ ਤਮ ਸਤ ਮਾਇਆ ਮਾਤ੍ਰਹੈਏਕਮਨੂਣਹੈ ਚਉਥੀ ਪਉੜੀ ਤੁਰੀਆ ਪਦ ਮੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਇਸਥਿਤ ਹੈਂ ॥ ੧੦ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੀ ਸਬਦ ਸੁਹਾਇਆ ਜਿਨਾਂ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਸਬਦ ਸੁਹਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਸੇਵਨੇ ਹਾਂ ਕਾਇਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੁਖ ਜੇਹੜਾ ਹੋਣਾ ਹੈ ਹੋਰਨਾਂ ਵਪਾਰਾਂ ਵਲੋਂ ਜੇਹੜਾ ਏਸ ਵਣਜ ਨੂੰ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ੧੨ ॥ ਸਚ ਸੰਤੋਖ ਸਹਜ ਸੁਖ ਬਾਣੀ ਸਚ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸੰਤੋਖ ਤਿਸਤੇ ਸਹਜ ਸੁਖ ਤਿਸਕਾ ਪੂਰੇ ਗੁਰਤੇ ਪਾਵਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥੧੩॥ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਅਪਣਾ ਮਨ ਜੋ ਮਾਰੇ ਤਾਂ ਮਰੇ ॥ ੧੫ ॥ ਓਹ ਜਗਤ ਮੈ ਆਤਮ ਘਾਤੀ ਕਸਾਈ ਹੈ ਵਾ ਜੇਹੜਾ ਆਤਮਘਾਤੀ ਹੈ ਓਹ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਕਾ ਕਸਾਈ ਹੈ ਵਾ ਮੂੰ ਜੋ ਜੀਵ ਹੈ ਬਾਹਿਰ ਵਾਸੁ ਜਨਾਉਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਆਪੇ ਕਰੇ ਤਾਂ ਹੁਕਮ ਪਛਾਨਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਪਛਾਣੇ ਤਾਂ ਆਪਣੇਵਲ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ॥ ੧੬ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਕਹੀਏ ਪ੍ਰਸਿਧ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਖੇ ਪਰਖੇ ਸਦਾ ਨੈਣੀ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਕਰਕੇ ਵੇਖਦਾ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਤੇ ਪਰਖਦਾ ਹੈ ਸਪਰਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂਦਾ ਇਹ ਮਨ ਭੂਲਾਜਾਂਦਾ ਫੇਰੇ ਚਉਰਾਸੀ ਦੇ ਵਾ ਮਨਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਕੀਤਰਫਫੇਰੇ

॥ ੨੨ ॥ ਏਕਸ ਸਿਉ ਮਨ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ਮਨ ਮਾਨਿਐ ਮਨਹਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ॥ ਇਕ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਜਿਨਾਂ ਦਾ ਮਨ ਸਮਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਿਨ ਵਿਖੇ ਜਿਨਾਂ ਦਾ ਮਨ ਮਾਨਿਆਹੈ ਸੋ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਮਨਦਾ ਮਿਲਾਵਣਾ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ॥ ੨੫ ॥ ਓਥੈ ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਵਜਹਿ ਓਨਾਂ ਵਿਖੇ ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਵਜਹਿ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦਾ ਨਿਰੂਪਣ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ॥ ੨੬ ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਨਾਚਹਿ ਨਿਰਤਕਾਰੀ ਵਾ ਨਿਰਨਾ ਕਰਦੇਹੈਨ ਆਰਜਾ ਵਿਅਰਥ ਨਹੀ ਛਿਜਦੀ ਸਫਲ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਰੈ ਨ ਕਾਲ ਨ ਖਾਇ ਪਿਛੇ ਨਹੀ ਮਰੇ ਅਬ ਨਹੀਂ ਮਰਦੇ ਅਗੇ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕਾਲਖਾਂਦਾ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਸਬਦ ਕਰਾਵ-ਣਿਆ ਅਭਿਆਸ ਕਰਾਂਵਦੇ ਹੈਨ ॥ ੨੮ ॥ ਦੋਵੈ ਮਾਰ ਜਾਇ ਇਕਤੁ ਘਰ ਆਵੈ ਜਾ ਕਹੀਏ ਜੋਧੇ ਵਾ ਏਕਤਾ ਘਰਦੀ ਜੇਹੜੀ ਜਗਾ ਦੇ ਵਿਚੁ ਆਵੈ ॥ ੨੯ ॥ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ ਅੰਤਰਿ ਵਸੈ ਮੁਰਾਰਿ ਨਿਰੰਜਨ ਮੁਰਾਰੀ ਨਾਮ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਸੋ ਅੰਤਰਿ ਵਸ ਰਹਿਆ ਹੈ ਸਦ ਬੁਲਾਏ ਸ੍ਰਿਸਟ ਵਾਸੀ ਘਰ ਵਾ ਉਪਦੇਸ ॥ ੩੦ ॥ ਹਰੀ ਰੰਗ ਰਾਤੇ ਦੇ ਸਦਾ ਰੰਗ ਵਿਚ ਰਹਹਿ ਵਾ ਰੰਗ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਦੇ ਰੰਗ ਵਿਖੇ ਸਦਾ ਰਾਚੇ ਰਹਹਿ॥੩੫॥ਗੁਰਕੇ ਸਬਦਿ ਲਖਾਵਣਿਆ॥ ਗੁਰੂ ਸਬਦ ਕਰ ਲਖਾਵਣ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ॥ ੩੭ ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਦਰ ਨਿਹਾਲਿਆ ਕਿਰਪਾ ਨਦਰ

ਕਰ ਦਾਸ ਨਿਹਾਲ ਕੀਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩੮ ॥ ਪਾਤਸਾਹੀਆਂ ਦੇ ਰਸ ਦਾ ਭੋਗਣਾ ਏਹ ਹੈ ਮਨ ਭਾਵੰਦਾ ਕੰਤ ਜੋ ਤੂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਯਾ ਹੇ ਹਰੀ ਇਸਤੇ ਤੇਰਾ ਸੁਹਾਗ ਥਿਰ ਹੋ-ਇਆ ਹੈ ਜੀਵਾਂਨੂੰ ਮਨ ਭਾਵੰਦਾ ਹਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆ! ਇਸਤੇ ਤੇਰਾ ਸੁਹਾਗ ਥਿਰ ਹੋਇਆ ਹੇ ਜੀਵ ॥ ੩੯ ॥ ਮਿਟਗਏ ਭੈ ਦੂਰੇ ਭੈ ਮਿਟ ਗਏ ਵਾ ਦੂਰ ਕਰਨੇਵਾਲੇ ਦੁਸਟ ਮੂਏ ਹੋਇ ਮੂਰੇ ॥ ਅੰਧੇ ਮੂਰੇ ਹੋਇਕੇ ਵਾ ਮੂਲਤੇ ਮੂਏ ਹੋਏ ਹੈਨ ਵਾ ਬੁਟ ਹੋਇਕੇ ਮੂਏ ਵਾ ਗੂੰਗੇ ਹੋਇਕੇ ਮੂਏ ਵਾ ਮੁਏ ਹੋਏ ਮੂਰਹੈਂ ਨਕਟੇ ਵਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਕੱਟਾ ਤੂੜੀ ਨਾਲ ਭਰਕੇ ਮਾਤਾ ਅਗੇ ਰਖਣਾ ਸੋ ਕਹੀਏ ਮੂਰੇ ॥

੧ ਓ ਬਾਰਾਂਮਾਹ

ਸਣ ਦੇਹੀ ਸਭ ਖਾਮ ਕਹੀਏ ਕਚੇ ਹੈਂ ਸੁਆਮੀ ਕਹੀਏ ਹੇ ਗੁਰੋ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਸੰਗ ਮੇਲੋ ॥ ੩ ॥ ਪਿਆਸ ਮਣਾ ਮੂਹੀ ਬਹੁਤੀ ॥੩॥ ਪਰਚ ਪਰਚੰਕੇ ਸਗਲੀਮੁਈ ਵਾ ਫਸ ਫਸਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਕਹੀਏ ਉਤਪਤਿ ਹੋਵੇ॥ ੪ ॥ ਜੋ ਹਰੀ ਕਰਾਇਆ ਲੋੜਦਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸੋਈ ਜੀਅ ਕਰੰਨ ਦਰਸਨ ਲਗੜਾ ਮਣ ਲਗਾ ਕਿਆ ਸਖਿਆਤ ਕਾਰ ਹੋਯਾ ਵਾ ਦਰਸਨ ਹੋਯਾ ਸਾਹੁ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦਾ ॥ ਦਿਨ ਰੈਣ॥ਸੇ ਸੁਖ ਨ ਵਸਣ ਭੈਣਿ॥ਭੈਣ ਕਹੀਏ ਪਿੰਡ ਤੇ ਪਿੰਡਕਹੀਏ ਸਰੀਰ ਗੈਣ ਕਹੀਏ ਗੈਲ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਜੋ ਤਮ ਅੰਧਕਾਰਹੈ ਬਿਨਾਸ ਕਰਨੇਵਾਲਾ ਤਿਸਕੋ

ਹਰਣੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਵਾ ਅਗਿਆਨ ਕੇ ਬਿਨਾਸ ਕਰਣੇ ਕੋ
ਤਮ ਹਰਨ ਕਹੀਏ ਸੂਰਜਵਤ ਹੋ ਵਾ ਅਗਿਆਨ ਕੋ
ਬਿਨਸਣੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਤਿਸਕੇ ਤਮ ਕਹੀਏ ਅਤਸੇ ਕਰਕੇ
ਹਰਣੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ॥ ਵਾਰ ਮਾਝ ਕੀ ॥ ਮੁਰੀਦ
ਨਾਉ ਤੇ ਮਲਕ ਜਾਤੀ ਸੋ ਅਕਬਰ ਪਾਤਿਸਾਹਨੇ ਮੁਹਿੰਮ
ਭੇਜਿਆ ਉਥੇ ਕਿਲਾ ਮਜਬੂਤ ਕਰਕੈ ਤੇ ਮੂਲਸਰ
ਕਰਿਆ ਤੇ ਚੰਦੂਹੜੇ ਜੋ ਸੋਹੀਆ ਤਿਸ ਪਰ ਚੁਗਲੀ
ਕੀਤੀ ਤਿਸ ਪਰ ਗਇਆ ਆਪਸ ਮੈ ਜੁਧ ਕੀਤਾ ਵਿਸ
ਆਏ ਰਾਹੁ ਵਾ ਪੂਛਦਾ ਹੈ ਰਾਹੁ ॥ ੨ ॥ ਜਿਚਰ ਹੇ ਜੋਤੀ
ਤੇਰੀ ਜੋਤ ਹੈ ਵਿਚ ਤਿਚਰ ਤੂਹੀ ਬੋਲਦਾ ਹੈਂ ਬਿਨਤੇਰੀ
ਜੋਤ ਥੋਂ ਹੇ ਜੋਤੀ ਕੋਈ ਕਿਛੁ ਕਰਹੁ ਦਿਖਾ ਸਿਆਣੀਏ ਕ
ਹੀਏ ਸਿਆਣੇ ਨੂੰ ਵਾ ਜਿਚਰ ਤੇਰੀ ਦੇਹ ਵਿਚੁ ਜੋਤੀਦੀ
ਜੋਤ ਹੈ ਤਿਚਰ ਤੂ ਬੋਲਹਿ ਵਿਣ ਜੋਤੀਦੀ ਜੋਤ ਥੋਂ ਕੋਇ
ਕਿਛ ਕਰਹੁ ਦਿਖਾ ਸਿਆਣੀ ਕਿਆ ਸਿਆਣ ਦੇਖਾਂ ॥
੩ ॥ ਪੈਰਾਂ ਬਾਝਹੁ ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮ ਮਨਰੂਪੀ ਹਥਾਂਕਰ
ਜੀਭ ਸ੍ਰਧਾ ਵਾ ਪ੍ਰੀਤੀ ॥ ਮ:੨ ॥ ਸੁਰਤੀ ਸਿੰਮ੍ਰਤੀ
ਦੁਆਰਾ ਦਿਸਦਾ ਹੈ ਗੁਰਾਂ ਸੰਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣੀਦਾ ਹੈ
ਆਪਣੇ ਅਨਭਉ ਕਰਕੇ ਜਾਣੀਦਾਹੈ ਸੁਆਉ ਨ ਪਾਇ
ਆ ਜਾਇ ਵਾ ਨਾ ਦਿਸਦਾ ਨਾ ਸੁਣੀਦਾਹੈ ਨਾ ਜਾਣੀਦਾ
ਹੈ ਵਾ ਜਿਸਦੀ ਸਤਾ ਕਰ ਸੁਣ ਜਾਣਦਾ ਹੈ
ਤਿਸਦਾ ਸੁਆਉ ਨ ਪਾਇਆਜਾਇ ਜੰਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਇਕੇ

ਹਉਮੈ ਗਰਬ ਤੇ ਲੋਭ ਅੰਤਰ ਪਾਇਆ ॥੬॥ ਦਿਵਾਜੇ ਕਹੀਏ ਦਿਖਾਲੇ ਵਾ ਦਾਵੇ ਭਰਿਆ ਭਰ ਭਰ ਧੋਵਾ ਸੁ ਆਸਾਂ ਰੂਪੀ ਲਜ ਨਾਮ ਜਲ ਕਰਕੇ ਧੋਵਨੇ ਹਾਂ ॥੭॥ ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਇਹ ਕਲਮਾ ਤੇ ਨਿੰਮ੍ਰਤਾ ਪੂਰਬਕ ਕਿਰਪਾ ਕਰਣੀ ਏਹ ਨਿਵਾਜ ਭਰੇ ਤੂਜਾਰੁ ਖਜਾਨਾ ਵਾ ਸੰਦੂਕ ਜੇ ਹੋਇ ਏਨਾਂ ਸਾਧਨਾ ਸੰਜੁਗਤ ਤਾਂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਹਾਵੈ ਅਵਲ ਅਉਲਕਹੀਏ ਅਉਲੀਆ ਦਾ ਦੀਨ ਧਰਮ ਕਰੇ ਮਿਠਾ ਮਸਕਲ ਮਾਨ ਮਾਨ ਦੇ ਕਟਨੇ ਵਾਲੇ ਜੋ ਸੰਤਹੈਂ ਤਿਨਾਂ ਪਾਸ ਸਮਾਲਕਹੀਏਧਨ ਲੁਟਾਵੇ ਕਿਆ ਓਨਾਂਦੇ ਨਮਿਤ ਲਾਵੈ ਵਾ ਮਾਨਦਾ ਮਸ ਕਲ ਕਟਨਾ ਕਰੇ ਤੇ ਮਾਲ ਮੁਸਾਵੇ ਕਿਆ ਉਦਾਰ ਹੋਵੇ ਮੁਹਾਣੇ ਕਹੀਏ ਸੰਤ ਜੋ ਹੈਂ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਦੀਨਜੋ ਧਰਮ ਹੈ ਤਿਸਮੇ ਹੋਇ ਮੁਸਲਮ ਕਿਆ ਇਸਥਿਤ ਵਾ ਸਨਮੁਖ ਵਾ ਮਾਰਗਮੈ ਇਸਥਿਤਹੋਵੈ ਜੋ ਸਰਬਜੀਆਂ ਕੇ ਉਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਮੈ ਕਰਨੇਵਾਲਾਹੋਇ ਤਉ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਹਾਵੈ ਤੁਖਾਰਕਿਆ ਊਠ ਸਰਾਇਚੇ ਕਨਾਤਾਂ ਲਾਲਤੀ ਅਤਲਸਾਂ ॥੯॥ ਗਰੜਾ ਹੋਇ ਸੁਆਉ ਸੁਆਦ ਲੈਂਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸੁਆ ਕਹੀਏ ਗਰੜਾ ਹੋਵੇ ਏਵੇ ਜਾਪੈ ਭਾਉ ਪ੍ਰਤਾਪ ਗੈਬਾਨਾ ਭੂਤਨਾ ਕੁਫਰਾਣੇ ਨਰਕ ॥੧੦॥ ਸਿਰਦਾਰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਹੁਕਮਰੂਪੀ ਕਾਰ ਖਸਮ ਨੇ ਪਠਾਇਆ ਹੈ ਘੋੜਾ ਗੁਰਾਂਨੇ ਜੇਹੜਾ ਸਬਦ

ਦਾ ਵੀਚਾਰ ਸੁਨਾਇਆ ਹੈ ਏਹ ਤਬਲਬਾਜ ਨਗਾਰਾ ਹੈ ਇਕ ਹੋਏ ਅਸਵਾਰ ਇਕਨਾ ਸਾਖਤੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰੀਹੈ ਇਕਨੀ ਬਧੇ ਭਾਰ ਸਲੀਤੇ ਇਕਨਾਂ ਤਾਖਤੀ ਦਉੜਨਾ ਕਰਿਆ ਹੈ ਵਾ ਅਸਵਾਰੁ ਹੋਏ ਸ੍ਰਵਣ ਮਨਨ ਨਿਧਿਆਸਨ ਵਿਖੇ ਇਸਥਿਤ ਹੋਏ ॥ ਸਾਖਤੀ ਕਿਆ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਨਾਂ ਸੋ ਮਨਨ ਕਰਨ ਲਗ ਪਏ। ਤਾਖਤੀ ਕਿਆਸ੍ਰਵਨ ਮਨਨ ਨਿਧਿ ਆਸਨ ਕਰਿਆ ਹੈ ਸੀ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਸਖਿਆਤ ਕਾਰ ਹੋਇਆ ਵਾ ਇਕਨੀ ਬਧੇ ਭਾਰ ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮ ਇਕਨਾ ਸਾਖਤੀ ਸ੍ਰਵਨਾਦਿਕਮੈ ਲਗੇਹੈਂ॥ ਇਕਜੇਹੜੇ ਹੋਏ ਅਸੁਵਾਰ ਸ੍ਰਵਣ ਮਨਨ ਨਿਧਿਆਸਨਿ ਕਰਿ ਲਇਆ ਹੈ ਓਨਾਂ ਇਕਨਾ ਦੀ ਤਾਖਤੀ ਹੋਇ ਕਿਆ ਅਭੇਦਤਾ ॥ ੧੩ ॥ ਦੁਨੀਆਂਕੇ ਵਿਖੇ ਪੀਰਮਸਾਇਕਾ ਰਾਇਆ ਬਾਦਸਾਹ ਇਨਾਂ ਦਾ ਸਮੁਦਾਉ ਜੋ ਹੈ ਹਮ ਕਹੀਏ ਭੀ ਵਾ ਤਮਾਮ ਜਿਮੀ ਦੇ ਜੇਰ ਕਹੀਏ ਤਲੇ ਮੇਰਵਦਕਹੀਏ ਰਵੰਨੇ ਹੋਇਗਏ ਅਫਸੂਬਾਦੀਖੁਦਾਇ ਹੈ ਆਕਸੇ ਕਹੀਏ ਹੋਰ ਕਿਸੀ ਦਾ ਹਮਾਰਾ ਏਕਆਸ ਵਸੇ ਤਮਾਮਕੇ ਤਾਈਂ ਏਕ ਦੀ ਆਸਾਹੈ ਬਹੁਤ ਵਾ ਏਕ ਦੀ ਆਸਾ ਵਿਖੇ ਤਮਾਮ ਵਸਦੇ ਹੈਂ ॥ ੧੪॥ ਅਤਸਾਹਾ ਜੀਵਾਨੇ ਤਾ ਕਿਆ ਅਸਚਰਜਹੈ ਜੀਵਾਲਦਾਹੈ ਦਾਤਾ ਮਰੈ ਨ ਕੋਇ ਕਿਆ ਭੁਖ ਕਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਮਰਦਾ

॥ ੧੫ ॥ ਸਿਰ ਮੁੰਡੀਆਂ ਗਰਦਨ ਤੇ ਸਿਰ ਕਟ ਜਾਵੈ
॥ ੧੬ ॥ ਵਿਕੁੰਨੀ ਕਹੀਏ ਵਿਆਕੁਲ ਹੋਈ ॥ ੧੭ ॥
ਸਾਬਾਹੀਸਾਲਾਹਿ ਜਿਨੀ ਧਿਆਇਆ ਇਕਮਨ ਪ੍ਰਾਤਾ
ਕਾਲ ਜਿਨਾਂ ਨੈ ਇਕ ਮਨ ਹੋਇਕੇ ਧਿਆਇਆ ਹੈ
ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਸਲਾਹੁ ਵਾ ਤਿਨਾਂ ਸਾਥ ਮਿਲਕਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ
ਨੂੰ ਸਾਲਾਹਿ ਦੂਜੇ ਪਹਿਰ ਬਹੁਤੇ ਰਾਹਿ ਹੁੰਦੇ ਹੈਨ ਮਨ
ਕੀਆਂ ਮਤੀਂ ਖਿੰਡ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹੈਨ ਤੀਜੇ ਪਹਿਰ ਮੁਖ
ਮੈ ਗਿਰਾਸ ਪਾਂਵਦਾ ਹੈ ਭੁਖ ਤ੍ਰਿਖਾ ਜਦ ਚਮਕੀਆਂ ਵਾ
ਜਿਨਾਂਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਮਿਲਕਰ ਸੰਤਾਂਨਾਲ ਧਿਆਇ
ਆ ਹੈ ਦੁਖਾਂ ਤੇ ਉਪਰਾਮ ਹੋਇਕਰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਸਾਥ
ਲੜ ਕਰ ਮੂਏ ਜੀਵਤ ਭਾਇ ਤੇ ਸੋ ਉਤਮਹੈਂ ਤੇ ਦੂਜੇ
ਜਗਿਆਸੂ ਬਹੁਤ ਅਸਗਾਹਿ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰਵਿਖੇ ਪੜੇ
ਹੈਨ ਗੋਤੇ ਖਾਂਦੇਹੈਂ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਦੇ ਹੈਂ ਤੀਜੇ ਵਿਖਈ
ਭੁਖ ਤਿਖਾ ਤਿਨਾਂਨੂੰ ਲਗਰਹੀਹੈ ਚਉਥੇ ਪਾਮਰ ਤਿਨਾਂ
ਨੂੰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੇ ਪਾਸੇ ਤੇ ਊਂਘ ਆਈ ਹੈ ਪਵਾਰ ਮੁਰਦੇ
ਹੋਇ ਰਹੇ ਹਨ ਵਾ ਪਹਿਲੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿਖੇ ਜਿਨਾਂ
ਸਲਾਹਿਆ ਧ੍ਰੂਅ ਪ੍ਰਹਲਾਦਿਕਾਂਨੇ ਸੋ ਉਤਮ ਹੈਂ ਦੂਜੀ
ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਖੇ ਬਹੁਤੇ ਰਾਹਿ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤੇ ਮਨਦੀਆਂ
ਮਤਾਂ ਖਿੰਡ ਜਾਂਦੀਆਂਹੈਨ ਤੀਜੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿਖੇ ਗਾਹ
ਖਾਇਲਵਾਂ ਏਹ ਪਦਾਰਥਭੀ ਖਾਇਲਵਾਂ ਐਸੇਕਰਦਾ
ਹੈ ਚਉਥੇ ਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪੀ ਊਂਘ ਆਈ ਫੇਰ ਜਨਮ ਪਾਇ

ਕਰ ਵਾਦ ਰਚਦਾਹੈ ਵਾ ਸਾ ਜੋ ਬਾਹੁਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਪ੍ਰੇਰਕ ਤਿਸਨੂੰ ਸਲਾਹਿ ਦੂ ਕਹੀਏ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਨੂੰ ਜੈ ਕਰਿਆ ਜਿਸਦੇ ਬਹੁਤੇ ਰਾਹਿ ਹੈਨ ਨਹੀ ਨਿਕਲਦੇ ਤਾਂ ਕਹੀਏ ਮਾਇਆ ਜੈ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਸਭ ਨੂੰ ਤਿਸਦਾ ਗਿਰਾਸ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਨੇ ਭੁਖ ਤਿਖਾਨੇ ਭਉ ਕੀਆ ਹੈ ਚਉਥੇ ਪਦ ਮੈਂ ਊਂਘ ਆਈ ਸੰਸਾਰ ਵਲੋਂ ਅਖੀਂ ਮੀਟ ਕਰ ਮੁਰਦੇ ਹੋਇ ਰਹੇਹੈਂ ਜੇਹੜੇ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਵਾਦ ਰਚਦੇ ਸੀ ਭੀ ਬਹੁੜੇ ਉਠ ਗਏ॥ ਤੈਸੇ ਵਰ੍ਹਿ ਆਂ ਦੀ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਪਿੜ ਬਧੀ ਵਾ ਸੰਸਾਰਕੀ ਜੇਹੜੀ ਪਿੜਸੀ ਸੋ ਉਠ ਗਈ॥ ਦਰਬੀਨਾਈਐ ਕਿਆ ਦਰ ਮੈਂ ਚੁਣੀਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਨਾਮਰੂਪੀ ਦਰਬੀਨਾਈਐ ਕਿਆ ਦਰਮੈਂ ਚੁਣੀਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਦਰਬ ਵਾ ਕੜਛੀ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਤੇ ਨਿਰਲੇਪ ਰਹੇ ਹੈਂ॥ ੧੮॥ ਅੰਠ ਪਹਰ ਜੋ ਹੈਨ ਏਹ ਅਠ ਖੰਡ ਹੈਨ ਨਾਵਾਂ ਸਰੀਰ ਹੈ ਤਿਸ ਸਰੀਰ ਮੈ ਵਾ ਅਠਾਂ ਪਹਿਰਾਂਮੈ ਨਉ ਨਿਧੀ ਸਰੂਪ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਇਕ ਜੇਹੜੇ ਭਾਲਦੇ ਹੈਨ ਤੇ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰ ਹੈਂ ਵਾ ਅਠਾਂ ਪਹਿਰਾਂ ਮੈਂ ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਅਠਾਂਨੂੰ ਖੰਡਿਆ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿਕ ਤਿੰਨੇ ਗੁਣ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਖੰਡੇ ਕਰ ਜਿਨਾਂਨੇ ਖੰਡਿਆਹੈ ਤਿਨਾਂਕੋ ਤਿਨਾਂਵਿਚ ਨਾਮ ਨਉਨਿਧ ਹੈ ਸੋ ਏਕ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰ ਨੂੰ ਭਾਲਦੇ ਹੈਂ॥ ੧੯॥ ਇਕ ਵੰਨ ਕਹੀਏ ਇਕ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਨੂੰ॥

੨੦॥ ਧਿਆਨ ਕਰਮਕਰਕੈ ਪਕੜਿਆ ਹੈ ਵਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾਹੈ ਪਤਿਕੇ ਸਾਦ ਖਾਂਦਾ ਲਹੈ ਦਾਨਾਕੈ ਸਿਰ ਦਾਨ ਜੇਹੜਾ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕੇ ਸ੍ਵਾਦਨੂੰ ਖਾਂਦਾ ਲਹੈ ਸੋ ਲ ਖਦਾ ਹੈ ਦਾਨਾਂ ਕੈ ਸਿਰਦਾਨ ਪਤੀ ਤਿਸ ਨੂੰ ਵਾ ਪਤੀ ਕਾ ਸ੍ਵਾਦ ਖਾਂਦਾ ਕਹੀਏ ਲਿਆਹੈ ਕਿਸਨੇ ਜਿਸਨੇ ਦਾਨਾਂਕੈ ਸਿਰਦਾਨਕਰਿਆਹੈ ਸਰੀਰਆਦਿਕ ਸੋਇਨੇਕਾ ਬਿਰਖ ਪਤ ਪਰਵਾਲਾ ਕਹੀਏ ਬੰਧਨਾਂ ਤੇ ਰਹਿਤ ਇਹ ਪਤ੍ਰਹੈ ਰਤਨ ਲਾਲ ਤਿਤੁ ਫਲਲਗਹਿ ਜਵੇਹਰ ਫਲਮੁਖੋਂ ਭਾਖਿਆਹੈ ਤੇ ਹਿਰਦੇਮੈ ਧਾਰਿਆ ਤਾਂ ਰਿਦੇਮੈਂ ਨਿਹਾਲ ਕਹੀਏ ਦੇਖਿਆ ਮੁਖਕਰਮਾਂ ਦਾ ਲੇਖ ਮਸਤਕਿ ਮੈਂ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ ਤੇ ਇਸ ਜਨਮ ਦੇ ਕਰਮ ਭੀ ਮੁਖ ਹੋਵੈ ॥ ੨੨ ॥ ਵਾਟ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਨਾ ਕਰੇ ਮਾਮਲਾ ਕਹੀਏ ਪਸਾਰਾ ॥ ੨੬ ॥ ਪਇਐ ਕਾਰਜ ਸੋਹੈ ਪੈ ਜਲ ਵਾ ਘ੍ਰਿਤਕੇ ਪਾਵਣੇਕਰ ਵਾ ਦੂਧਕੇ ਪਾਵਣੇ ਕਰ ॥ ਰਾਗਮਾਝ ਸਮਾਪਤੰ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰਾਗ ਗਉੜੀ ਮਃ੧ ॥

ਸਿਰਧਰਿ ਚਲੀਐ ਸਹੀਐ ਭਾਰੁ । ਉਸ ਭਾਰ ਨੂੰ ਸਿਰਪਰ ਧਰਕੈ ਸਹਿ ਚਲੀਦਾਹੈ ਭੈ ਨ ਅਗਨ ਭਖੈ ਭੈ ਨਾਲ ਤਨਮੈਂ ਜੋ ਭੈ ਹੈ ਸੋ ਅਗਨ ਵਤ ਵਧਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਨਾਲੇ ਮਨਮੈਂ ਭੈ ਹੋਵੇ ਮਨਮੈਂ ਜੋ ਭੈ ਧਾਰਣਾ

ਹੈ ਏਸ ਨਾਲ ਕਰਕੈ ਭੈ ਵਧਦਾ ਹੈ ਭੈ ਭਉ ਘੜੀਐ ਸਬਦ ਸੰਵਾਰ ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਭਇਆ ਹੈ ਭਉ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਸਬਦ ਸਵਾਰਕੈ ਘੜੀਦਾ ਹੈ ਜੇਹੜਾ ਸਚੁ ਬੋਲਣਾ ਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਸਵਾਰਨ ਵਾਲਾ ਹੋਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥੨॥ ਹੰਸ ਕਹੀਏ ਹਿੰਸਾ ਹੇਤ ਆਸੰ ਅਸਮਾਨ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਹੈ ਵਾ ਅਸ. ਕਹੀਏ ਹੈ ਮਾਨ ਨੈਸ਼ਾਨ ਪ੍ਰਗਟ ਵਾ ਨਦੀ ਸਦ੍ਰਸ ਵਾ ਅਸਮਾਨ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਜਿਸਕਾ ਕੋਇ ਕੋਈ ਕੋਇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੈ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਕਾ ਕੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਕਹੋ ਕਉਣ ਹੈ ਕੋਈ ਨਹੀ॥ ੬ ॥ ਵਿਸ਼ੇ ਵਖਰ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਹੈ ਤਨ ਕਰਕੇ ਤੇ ਸੂਨੇ ਘਰ ਹੈ ਹਿਰਦਾ ਤੇ ਹਾਟ ਇੰਦ੍ਰੇ ਭੀ ਸੂੰਨਹੈਂ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਤੇ ॥੮॥ ਉਲਟਿਓ ਕਮਲ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਦੇ ਚੜ੍ਹਾਉਣੇ ਕਰਕੇ ਕਮਲ ਉਲਟਿਆ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀ-ਚਾਰ ਹੋਯਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਗਗਨ ਜੋ ਦਸਵਾਂ ਦੁਆਰ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਜੋਗਾਨੰਦ ਧਾਰੁ ਚੁਆਈ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾ ਰ ਕਰਿਆ ਜਦ ਤਾਂ ਹਿਰਦਾ ਕਮਲ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਉਲ-ਟਿਆ ਦਸ ਦੁਆਰਾਂ ਮੈਂ ਜੋ ਪੂਰਨ ਹੈ ਗਗਨ ਚੇਤਨ ਤਿਸਕੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰਾ ਜੋ ਹੈ ਅਨੰਦ ਸੋ ਚੋਇ ਆਇ ਆ ॥ ੧੧ ॥ ਜਾਹਿ ਸਵਾਰੈ ਸਾਂਝ ਬਿਆਲ। ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਸਵਾਲਿਆ ਹੈ ਦਿਨ ਰਾਤ੍ਰ ਸੋਏ ਥੇ ਓਥੇ ਮਨ ਮੁਖ ਕਾਲ ਕੇ ਬਧੇ ਹੋਏ ਹੈਂ ਵਾ ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਸਵਾਰਿਆ

ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਰਾਤ੍ਰ ਥੋਂ ਦਿਨ ਹੋਯਾ ਹੈ ਏਧਰ ਓਧਰ ਜਿਥੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਮਨ ਕਰ ਮੁਖ ਕਰ ਕਾਲਕਾ ਬਾਧਾ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ॥ ੧੨ ॥ ਹਰੀ ਜੋ ਤੁਰੀਆਵਸਥਾ ਹੈ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਤੇ ਜਾਨੀਦਾ ਹੈ ॥ ੧੪ ॥ ਮਾਰਹਿ ਲੂਟਹਿ ਨੀਤ ਨੀਤ ਮਾਰਣਾ ਏਹ ਹੈ ਜੋ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਿ-ਆਂ ਵਿਚ ਲਗਾਵਣਾ ਨਿੱਤ ਤੇ ਨਿੱਤ ਹੀ ਹਿਰਦੇ ਦਾ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਧਨ ਲੂਟਹਿ । ਸਾਧਨ ਪੰਚੜੀ ਏਕ ਜਨਾਂ ਨੇ ਵਾ ਏਕ ਜਣੀ॥੧੫॥ ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਤੇ ਘਟ ਭੀਤਰ ਮੁੰਦ੍ਰਾਂ ਮੁੰਦ੍ਰਾਂ ਤੇ ਹੈਨ ਜੋਹੜਾ ਘਟ ਦਾ ਭੀਤਰ ਮੁੰਦਣਾਂ ਹੈ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਤੇ ਕਾਇਆਂ ਬੁਧੀ ਸੰਜੁਗਤ ਕਰਣੀ ਏਹ ਖਿੰਥਾ ਹੈ। ਵਾ ਨਿੰਮ੍ਰਤਾਵ ਰਹਿਣਾ ਏਹ ਖਿੰਥਾ ਹੈ ਪੰਚ ਚੇਲੇ ਵਸ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੇ ਤੇ ਮਨ ਕੀਜੇ ਰਾਵਲ ਕਹੀਏ ਸਫਾਉ ਵਾਂ ਰਬ ਵਿਚ ਕਰਨਾ ਵਸ ਏਹ ਡੰਡਾਹੈ ਕੰਦਮੂਲ ਖਾਵਣਾ ਏਹ ਜੋੜ੍ਹਾ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਮਨ ਲਾਵਣਾ ਹੈ ਕਰ ਪਟੰਬ ਪਖੰਡ ਤੇ ਠਗੀ ਲਗੀ ਲਬਲੋਭ ਕੀ ਧਾਈ॥੧੬॥ਅਉਖਧ ਮੰਤ੍ਰ ਅਗਿਆਨ ਰਹਣੇ ਕੋ ਅਉਖਦ ਹੈ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਸਰਪੋਂ ਕੇ ਵਸ ਕਰਣੇ ਕੋ ਮੰਤ੍ਰਹੈ ਤੇਰੇ ਤਿੰਨੇ ਗੁਣ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਇਸਤੇ ਅਲਖ ਨ ਜਾਈ ਲਖਣਾ ਰੇ ਵਾ ਤੇਰੇ ਜੋ ਇੰਦ੍ਰੇ ਹੈਂ ਮਨ ਆਦਿਕ ਸੋ ਤ੍ਰਿਗੁਣ ਸੰਸਾਰਮੇਂ ਸਮਾ ਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥੧੭॥ ਅਗਨਿ ਜਲ ਆਦਿਕ ਭੀਤਰ

ਜਲਦੇ ਬੁਦਬੁਦੇ ਉਪਜੇਹੈਂ ਵਾ ਜਠਰਾਗਨਿ ਭੀਤਰ ਜਲ ਕੇਂ ਬੁਦਬੁਦੇ ਉਪਜੇ ਹੈਂ॥ ੧੮ ॥ ਅਨੰਤ ਧਨ ਧਰਣੀ ਮੈਂ ਧਰਿਆ ਹੈ ਇਸ ਤੇ ਧਨ ਦੀ ਚਾਹਿ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ ਅਨੰਤ ਧਨ ਕੋ ਚਾਹਨ ਜੋ ਗਏ ਹੈਂ ਸੋ ਅਨਿਤ ਧਨ ਨੂੰ ਗੰਵਾਇ ਆਏ ਵਾ ਅਨਿਤ ਧਨ ਨੂੰ ਜਿਨਾਂ ਧਰਤੀ ਮੈ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਸੋ ਓਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਅਨੰਤ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਅਨੰਤ ਧਨ ਨੂੰ ਚਾਹਿਨੇ ਜੋ ਗਏ ਹੈਂ ਸੋ ਅਨੰਤ ਨੂੰ ਗਵਾਇ ਆਏਹੈਂ॥੧੯॥ਮ:੩॥ ਸਭ ਸਹਲੰਗਾ ਸਭਨਾ ਤਤਾਂ ਦਾ ਸਮੁਦਾਉ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਦੁਆਰਾ ਸਭ ਸ੍ਰਿ-ਸਟਿ ਉਤਪਤਿ ਹੋਈ ਹੈ । ਵਾ ਸਭਨਾਦੇ ਸਾਥ ਲਗਾ ਮਿਲ ਰਹਿਆ ਹੈ ਸਹਜ ਭਵੈ ਪ੍ਰਭ ਸਭਨੀ ਥਾਂਈ ਜੀਵ ਰੂਪ ਹੋਇਕੈ ਸਭੰਨੀ ਥਾਈਂ ਭਉਂਦਾ ਹੈ ਵਾ ਭਵੈ ਕਿਆ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਇਸਥਿਤ ॥੧੧॥ਨਾਮ ਪ੍ਰਸਿਧ ਜੇਹੜਾ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਦਾ ਹੈ ਸੋ ਨਵਨਿਧ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧੫ ॥ ਜੈਸੇ ਧਰਤੀ ਉਪਰ ਮੇਘਲਾ ਹਰਿ ਦੁਆਰ ਪੰਡਤਾਂ ਪੂਛਿਆ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਬਹੁਤ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖੀ ਕਿਉਂ ਕਹੀ ਹੈ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਸੋ ਤਿਨਾਂਕੋ ਉੱਤਰ ਕਹਿਆ ਜੋ ਕਿਛ ਕਰਤ ਹੈ ਸੋਈ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕੋਈ ਹੈ ਜੈਸਾ ਹੈ ਤੈਸਾ ਸਰੂਪ ਜਾਣਕੈ ਸਮਾਇ ਜਾਇ। ਤੇਰਾ ਸਬਦ ਕਹੀਏ ਤੇਰਾ ਹੀ ਕੀਤਾ

ਹੋਯਾ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੂੰ ਆਪੇ ਬਿਆਪ ਰਹਿਆ ਹੈਂ
ਤਾਂ ਭਰਮ ਕਹਾਂਹੈ ॥੧੬॥ ਕਰਮੀ ਪਾਈਅਨ ਹਰਿ-
ਨਾਮਾ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ। ਹਰਿ ਨਾਮਾਦੀ ਭਗਤੀ ਦੇ
ਭੰਡਾਰੇ ਗੁਰੂਹੀ ਹੈਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹਰੀਦੀ ਪਾਈਦੇ ਹੈਂ॥੧੭॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਿਖ ਪਾਇਆ ਹਰੀ ਨੇ ਹਰਿ ਬ੍ਰਹਮਾ
ਦੁਆਰੇ ਲਿਖ ਪਾਇਆ ॥ ੧੮ ॥ ਗੁਰ ਮੇਲਹੁ ਹਰਿ
ਰਸ ਪੀਵਾਂ ਹੇ ਗੁਰੋ ਹਰੀ ਸਾਥ ਮੇਲਹੁ ਜੋ ਤਿਸਦਾ
ਅਨੰਦ ਪੀਵਾਂ। ਸੋ ਗੁਰ ਹਮ ਕੀਨੀ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਾ
ਭਗਤੀ ਕੀਨੀ ਵਾ ਸੋ ਗੁਰਾਂਦੀ ਹਮਨੇ ਸਿਖਿਆ ਦ੍ਰਿੜ
ਕੀਨੀ ॥ਮ:੪॥ ਕਥਾ ਵਿਚੋਂ ਹਰੀ ਨਿਰਗੁਣ ਦੀ ਕਥਾ
ਉਤਮ ਹੈ ਸਾਧੂ ਜਨਕੀ ਸੰਗਤ ਮਿਲਕਰ ਕਰੇ ॥੬॥
ਤੁਲਹਾ ਤਾਰਾ ਜਹਾਜ ਝੂਠੇ ਮੋਹ ਕਾ ਪਸਾਰਾ ਜੋ ਝੂਠਾ
ਤਿਸਮੈਂ ਝੂਠੇ ਪੁਰਸ਼ ਲਪਟ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੧੦ ॥ ਨਿਤ
ਸੌਦਾ ਵਣਜ ਤੇ ਸੂਦ ਵਿਆਜ ॥੧੧॥ ਜਦ ਗੁਰਾਂ ਦੇ
ਉਪਕਾਰ ਬੋਲਦੇ ਹਾਂ ਤਬ ਅਚਰਜ ਹੋਇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ॥
ਜਿਸ ਗੁਰ ਸਿਖ ਕਉ ਹਰਿ ਰੰਗਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ ਤਿਸ
ਗੁਰਸਿਖ ਕਉਂ ਤਿਉਂ ਸਤਿਗੁਰ ਰਖੈ ਜੀਅ ਨਾਲ
ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਬਲ ਵਾਲੀ ਬੁਧੀਦੀ ਸਿਆਣਪ ਤਜੀ।
ਵਾ ਤਜੀ ਸਿਆਣਪ ਤੇ ਬਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਬਲ ਵਾਲੀ
ਬੁਧੀ ਤਜੀ ਜਪ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨ ਮਾਰੇ। ਹਰੀ
ਦੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪ ਮੈਂ ਮਨ ਮਿਲ ਰਹਿਆ ਹੈ। ਵਾ

ਮਨ ਮਾਚੇ ਕਿਆ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆਹੈ ਮਨ ਨਿਰਤ ਕਰੇ ਕਰ ਨਾਚੇ ਮਨ ਨਿਰਨਾ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਨਾਚੇ ਕਹੀਏ ਲਗੇ ਹਾਂ॥ ੧੦ ॥ ਜਿਸਤੇ ਤੁਮ ਹਰਿ ਜਾਨੇ ਕਿਆ ਜਾਣੀਏ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪ ਪ੍ਰਗਟੇ ਮਤਿ·ਮੈਂ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਮਤਿ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਜਿਨਾਂ ਮੈਂ ਸਮਾਨੇ ਹੈਂ ਤੇ ਹਰੀ ਦੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਕੈ ਪ੍ਰਗਟੇ ॥੨੦॥ ਗੁਰ ਜੋ ਹੈਂ ਗੁਰ ਬਡੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਤਿਨਾਂ ਕਿੰਚਤ ਸਿਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਦ ਕੀਨੀ ॥੨੧॥ ਦਹਦਹ ਦਸੋ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਚਲ ਚਲ ਕੈ ਹਾਂਢੇ ਕਿਆ ਬਿਚਰਦਾ ਹੈ ਵਾ ਦਹਿ ਪਦਾਰਥਾਂ ਕਾ ਦਾਹਿ ਕੇਰਿਆ ਹੋਦਾ ਦਸੋ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਚਲ ਭੰਭੀਰੀ ਵਤ ਚਪਲ ਹੋਇਕਰ ਹੰਢਦਾ ਹੈ। ਮਨ ਠਾਢੇ ਕਿਆ·ਠੰਢਾ ਹੋਦਾ·। ਵਾ ਇਸਥਿਤ।ਦਾਗ ਦਗਾ ਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਦਾਗ਼ ਦਗਾਨਾ ਕਿਆ ਲਗਾਇਆ ਹਮ ਕਰਜ ਗੁਰੂਕਾਂ ਸਾਂਢੇ ਕਿਆ ਭਰਦੇ ਹਾਂ। ਪਰਾਂਢੇ ਕਿਆ ਪਾਰਲੇ ਕਨਾਰੇ ਕੁਤਰੇ ਕਿਆ ਕੂਕ ਰਹਾ ਕਢ ਲਵੇ। ਵਾ ਕੁਤਰਕਾਂਦੇ ਕਢਣੇ ਵਾਲੇ ਹਾਂ ਵਾ ਕੁਤਾਰੂਹਾਂ ਕਢ ਲਵੇ। ਵਾ ਕੁਤਰ ਕਹੀਐ ਦੁਸਤਰ ਜੋ ਹੈਨ ਵਿਸ਼ੇ ਤਿਨਾਂ ਤੇ ਕਢ ਲਵੇ। ਵਾ ਕੁਤਰੇਹਾਂ ਜੇਹੜਾ ਮੋਠ ਦੇ ਕਟਣੇ ਹਾਰਾ ਹੋਂਦਾ ਹੈ ਮੋਠ ਪਾਲਦਾ ਹੈ ਤੇ ਓਹ ਕਟ ਦੇ ਹੈਨ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰਦੇ ਅਸੀ ਹਾਂ ॥੨੩॥ ਕਾਰ ਕਰੀ ਠਾ ਕਾਲਾ ਕਿਠਹੈ ਵਾ ਕਾਲਾ ਹੈ ਤੇ ਕਰੜਾਹੈ ॥੨੦॥

ਮਨ ਅਨਦਿਨ ਅਨਦ ਰਹਸਜੀਉ । ਰਹਸ ਤ੍ਰਾਤਪਰ ਯ। ਵਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਸਭ ਇਕੋ ਸਬਦਵਰਤਦਾ ਬ੍ਰਹਮ ਵਾ ਹੁਕਮ ॥੨੯॥ ਨੈਣੀ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਸੋ ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਅਤੇ ਨੈਣੀ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ਤਿਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਿਨੈ ਹੀ ਦੇਖਿਆਹੈ ਨੈਣੀ ਮੈਂ ਧਨਦੀ ਬੁਧੀ ਕੁਮਲੈਣੀ ਮੈਂ ਸੁਖ ਵਿਹਾਣੀ ਰੈਣੀ ਅਵਸਥਾ ਵਾ ਅਵਿਦਿਆ ਵਿਹਾਣੀ। ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਨ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਰੰਮ ਕਾ ਹੇ ਮੇਰੇ ਗੋਬਿੰਦ ਪਿਰੀ ਆਪਕਾ ਰੈਬਾਰੀ ਵਿਚੋਂ ਲਗੀ ਹਰਿਨਾਮ ਦਇਆ ਕਰ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈਂ ਤਿਨਾਥੋਂ ਪਾਇਆ॥੩੦॥ਹਰਿ ਆਪੇ ਸਭ ਘਟਾਂ ਨੂੰ ਭੋਗਦਾ ਹੈ ਕਰਦਾ ਹੈ ਹਰਿ ਆਪੇ ਜੋ ਰਸੀਆ ਭੋਗੀ ਹੈ ਸਭ ਘਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਭੋਗਦਾਹੈ ਆਪ ਇਕ ਨਗਨ ਫਿਰਹਿ ਨੰਗਿਆਂ ਥੋਂ ਨੰਗੇ ਫਿਰਦੇ ਹੈਂ। ਵਾ ਨਗਨ ਹੋਇ ਕੇ ਨਗਾਂ ਨਗਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਨਗ ਕਹੀਏ ਪਰਬਤ ਤੇ ਨਗ ਬ੍ਰਿਛ ਪਸੂ ਪੱਛੀ ਹੋਇਕਰ ਫਿਰਦੇ ਹੈਂ ॥੩੧॥ ਹਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਪਾਸ ਹੇ ਸੰਤ ਜੀਉ ਮੇਲਹੁ॥੩੨॥ਹਰੀਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਬਾਣ ਲਗਾ। ਹਰੀਮੀਤ ਜੋ ਸੰਤਹੈਂ ਤਿਨਾਂ ਦਸਾਈ ਪੁਛਾ ਹਰਿ ਖੋਜ ਪਵਾਈ ਆਪ ਪਾਵਾਂ ਖੋਜ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਪਵਾਵਾਂ ਮੈਂ ਵੇਦਨ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਪੀੜਾ ਹਰਿ ਦੇ ਬ੍ਰਿਹੁ ਨੇ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਇਹੁ ਦੇਹੁ ਸੰਜਰੀਆ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਸਾਧਸੰਗਤ

ਵਾਸਤੇ ਜਨਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਇਆ ਵਾ ਜਨਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਇਆ ਹੈ ਤੈਨੂੰ ਸਾਧਸੰਗਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਤੇ ਗੁਰਮਤ ਕਰਕੈ ਹਰੀ ਭਜ ॥੬॥ ਗਰਭ ਮਹਿ ਜਿਸਨੇ ਰਾਖਿਆ ਤਿਸਦਾ ਜਤਨ ਕਰ ਰਮਈਆ ਦੇ ਸਾਧ ਜਨਾਂਦੀ ਰੇਨ ਪਾਵੇ ॥੭ ॥ ਸੁਖਸੈਲ ਸੁਗਮ ਵਾ ਸੁਖ ਵਿਖੇ ਸੈਲ ਹੋਯਾ ਵਾ ਸੁਖ ਹੋਯਾ ਸੈਲ ਕਿਆ ਭਾਰੀ ਸੋਭਾ ਮਿਤ ਕਹੀਐ ਸੰਜੁਗਤ ॥੧੦॥ ੧੧॥ ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਿਤ੍ਰ ਉਰਝਿਓ ਜਾਨ ਮੇਰੀ ਸਮਿਗ੍ਰੀ ਹੈ ਵਾ ਪੁਤ੍ਰ ਮੇਰਾ ਕਲਿਤ੍ਰ ਮੇਰੀਐਸੇਜਾਨ ਉਰਝਿਓ ਵਾ ਮੇਰੀਜਿੰਦਹੈਨ ਧ੍ਰਿਗ ਤਨ ਧ੍ਰਿਗ ਧਨ ਮਾਇਆ ਸੰਗ ਰਤੇ ਮਾਇਆ ਕਹੀਏ ਛਲ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਓਹ ਤਨ ਧਨ ਧ੍ਰਿਗਹੈ ਜਿਸ ਕਾ ਰਾਜ ਕਹੀਏ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਤਿਸਕਾ ਸੰਸਾਰ ਸੁਪਨਾ ਹੈ ਵਾ ਰਾਜ ਕਹੀਏ ਬਹੁਲਤਾ ਜਿਸਦੀ ਹੁੰਦੀਹੈ ਤਿਸਦਾ ਸੁਪਨਾ ਆਂਵਦਾਹੈ ਆਪ ਬਿਨਾਸਦਾ ਆਪ ਬਣਾਵੇਂਦਾ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ॥੧੨॥ਮੰਡਨ ਦੁਲੀਚੇ ਦੁਲੀਚਿਆਂਦਾਮੰਡਾਨਕਰਨਾ ਵਾ ਮੰਡਨਭੂਖਨਪਹਿਰਨੇ ਤੇ ਦੁਲੀਚੇ ਵਿਛਾਉਣੇ। ਹੀਲਾ ਦੁਖ ਵਾ ਉਦਮ ਵਾ ਬਹਾਨਾਂ ॥੧੪॥ਸਰਬ ਸੁਖਾਂਦਾ ਕਾਰਣ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੀ ਦਇਆ ਹੈ ॥ ੧੫ ॥ ਮਨ ਮੰਦਰ ਤਨ ਸਾਜੀ ਬਾਰ। ਮਨ ਲਿੰਗੁ ਸਰੀਰ ਮੰਦਰ ਤਨ ਅਸਥੂਲ ਜੋ ਹੈ ਏਹ ਵਾੜ ਬਾਜੀ ਹੈ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਕੈ ਵੇਸਾਹੁ ਗੁਰਾਂ ਵਿ

ਖੇ ਜਦ ਕਰਿਆ ਵੇਸਾਹੁ ਤਾਂ ਗੁਰਾਂਨੇ ਮੇਲੇ ਸਾਹਿ ਭਗ
ਵੰਤ ॥੧੬॥ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਲਾਲਨ ਮੇਰੇ ਲਡਾਉਨ ਵਾਲਾ
ਹੈਂ ॥੧੯॥ ਗੀਤ ਨਾਦ ਸੁਣ ਸੰਗਾ ਸੁਣਦੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰਵਣਾ
ਦਿਕਾਂਕੇ ਸੰਗਾ ॥ ੨੧ ॥ ਸਗ਼ਲ ਭਗਤ ਜਾ ਕਾ ਨਾਮ
ਅਧਾਰ ॥ ੨੩ ॥ ਹਰਿ ਅਬਨਾਸੀ ਦਾ ਸੁਜਸ ਜਬ਼ਤੇ
ਸੁਣਿਆਂ ਕੰਨਾਂਮੈਂ ਤਬਤੇ ਦੁਸਟ ਮਤਿ ਜੋ ਬਿਗਾਨੀਸੀ
ਸੋ ਬਿਨਸੀ ॥੨੪॥ ਨਾਨਕ ਕਾ ਪ੍ਰਭ ਅਪਰ ਅਪਾਰੁ
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਯਾ ਹੈ॥੨੭॥ ਸੁਮਤਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਵਾ
ਪਛਾਣੀ ਜਿਸਨੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣਾ ਲਿਖਿਆ ਤਿਸਗੁਰ
ਦੇਇ ਵਾ ਜਿਸਨੂੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤਿਸਨੂੰ ਦੇਇ ॥੩੦॥
ਜਿਨ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਰ ਜਾਨਿਆਂ ਜਿਨ ਪਿਰੀ
ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਜਾਨਣਾ ਕ੍ਰਰਿਆ ਹੈ ॥ ੩੧ ॥
ਹਮਧਨਵੰਤਹਾਂ ਪਰ ਸਚੇ ਨਾਇਕੇ ਧਨਾਢ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰੇ
ਮਨ ਵਿਖੇ ਹੋਯਾ ਨਿਧਾਨਦਾ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ॥੩੯॥
ਸਾ ਹਰੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਰ ਮਨ ਮੀਤ । ਨਾਨਕ ਗਾਵੈ
ਗਾਂਵਦਾ ਹੈ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਜੇਹੜਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਸੋਇ॥੪੧॥
ਕਾਲੰਗਾ ਕਾਲਦਾ ਅੰਗ ਵਾ ਕਲੰਕ ॥ ੪੪ ॥ ਕਉਨ
ਵਡਾ ਹੋਇਆਹੈ ਮਾਇਆਦੀਵਡਿਆਈ ਕਰਕੈ॥੪੫॥
ਪੂਰਾਲੋਕੀਕਪੂਰਾਤਿੰਨਾਲੋਕਾਮੈਂ ਅਚਾਰਹੈ ਵਾ ਲੋਕਾਂਕੇ
ਵਿਖੇ ਇਕ ਕੋਈਪੂਰਾ ਹੈ॥੪੬॥ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਪਾਈਐ
ਨਿਧਨਾਮਾ ਨਾਮਾਂਦੀ ਨਿਧ ਭਗਤੀਪਾਈਏ॥੫੭॥ਸਾਸ

ਸਾਸ ਪ੍ਰਭ ਮਨਹਿ ਸਮਾਲ ਹੇ ਭਾਈ ॥੫੬॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ-ਰਸ ਕੇ ਖਾਣਿਆਂ ਕੋ ਖਾਤੇਹੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸ ਕੇ ਪੀਣੇ ਕੋ ਪੀਤੇਹੈਂ ਵਾ ਖਾਨ ਮੰਦਰਾਂ ਮੇਂ ਰਹਤੇਹੈਂ ॥੯੦॥ਪੀਵਤ ਰਾਮਰਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੁਨ ਜਾਸ।ਰਾਮਦੇ ਗੁਣਾਂਦੇ ਜਸਦਾ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸਹੈ ਤਿਸਕੋਪੀਵਤੇ ਹੈਂ॥੯੫॥ਜਿਸ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਪਸਾਰਾ ਹੈ ਸੋ ਜੀ ਅਕੇ ਸੰਗਹੀ ਹੈ ਦਇਆਲ॥ ੯੭॥ਸਿਮਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਮਨ ਤਨ ਕਰਕੈ ਏਹੁ ਧੁਰੋਂ ਲਿਖਿਆਹੈ ਸਾਧਸੰਗ ਮਿਲ ਦੁਇ ਕੁਲਸਾਧ। ਦੁਇ ਕੁਲ ਨਾਨਕ ਦਾਵਿਕ ਵਾ ਅਸੁਰੀ ਸੰਪਤੀ ਔ ਦੈਵੀ ਸੰਪਤੀ ਵਾ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਵਾ ਜੀਵ ਤੇ ਈਸਰਕੀ ॥੧੦੪॥ਧੰਨਧੰਨ ਓਹ ਮਸਤਕ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਨਿਤ ਨਿਵੰਦਾ ਹੈ ਵਾ ਧੰਨਓਹ ਮਸਤਕਹੈ ਜੋ ਤੇਰੇਕੋ ਨਿਵੰ-ਦਾਹੈ ਤੇ ਧੰਨ ਓਹ ਨੇਤ੍ਰ ਹੈਂ ਜੋ ਤੇਰੇਕੋ ਦੇਖਦੇ ਹੈਂ ॥੧੨੦॥ ਭ੍ਰਮਕੀ ਕੂਈ ਛਪੜੀਹੈ ਸੰਸਾਰਦੇ ਰਸਾਂਦੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾਹੈ ਜੇਹੜੀ ਏਹੁ ਪੰਕਜ ਉਤਪਤਿ ਹੋਇ ਰਹਿ-ਆ ਹੈ ਮਿਲ ਕਰਕੈ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸਰਨਗਹੁ ਤੇ ਰਾਮਰ-ਤਨ ਪੂਰਨ ਹੀਅਰੇਸੰਗ ਰਾਖ ਤੇ ਬਾਣੀਕਰ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਏਨੋ ਪੰਖੋਂ ਕਰਿਨਿਕਸਰੇ ਪੰਖੀ ਅਤਿ ਤੀਖਣ ਮੋਹਕੀ ਫਾਸ ਜੋਹੈ ਤਿਸਕੋ ਕਾਟਨ ਹਾਰ ਜਗਤ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਚਰਨ ਕਮਲ ਤਾਂਕੇ ਕਰਹੁ ਨਿਵਾਸ ॥੧੨੯॥ ਗਾਲ ਗਲੋਹੀ ਕਿਆ ਗਲਾਂ ਜੇਹੜੀਆਂ

ਕਰਨੀਆਂ ਹੈਨ ੧ ਭੁਕੀਆ ਤੁਮਾਰਾਥੀਆ। ਇਸਪਰ ਏਹ ਕਰਣੀਹੈ ਜੋਤਸੀਆਂਨੇ ਕਹਿਆ ਤੇਰੇ ਸਾਹੂਕਾਰ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰਦਾ ਕਾਲ ਇਸ ਰਾਜੇਦੇ ਹਥੋਂ ਹੈ ਸੋ ਏਹੁ ਬਾਤ ਸੁਣਕੈ ਸਮੁੰਦ੍ਰਦੇ ਟਾਪੂਵਿਚ ਜਾਇ ਵਸਿਆ। ਰਾਜੇਨੂੰ ਪੰਖੀ ਉਡਾਇ ਲੇ ਗਇਆ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਹਥੋਂ ਕਾਲਭਇਆ॥੧੫੮॥ਮਾਤੋ ਹਰਿਰੰਗ ਮਾਤੋ। ਮਾਤਾ ਹੈ ਮਨ ਹਰਿਰੰਗਰੂਪੀ ਮਾਤੋ ਕਿਆ ਮਦ ਵਿਖੇ ਓਹ ਪਿਆਰੋਕਹੀਏ ਪਿਆਲ॥੧੫੯॥ਬਾਲ ਬੁਧ ਕਿਆ ਬਡੀ ਬੁਧ ਹਾਨਲਾਭ ਮਿਰਤ ਜਨਮ ਏਹਦੁੰਦਹੈਨ। ਤ ਉਨਾਨਕ ਨਿਰਭਉਭਏ ॥੧੬੦॥ ਭਾਵਨ ਇਛਾ ਜੋ ਹੈ ਤਿਆਗਨੇ ਜੋ ਗ ਸੋਤਿਆਗਿਓ ਤਿਸਕਾ ਤ੍ਰਿਆਗ ਕਾ ਜੋ ਤਿਆਗ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰਮਿਲ ਤਿਆਗਿਓ। ਬਾਸ ਕਹੀਏ ਗ੍ਰਿਹ ਬਾਸਰੀ ਕਿਆ ਬਸਨੇ ਵਾਲੇ ॥੧੬੧॥ ਮਨਜੀਤੋ ਜਗਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀਸਾਰੀ ਵਾ ਜਗਤ ਰੂਪੀ ਸਾਰੀ ਜੋ ਨਰਦਹੈ ਸੋਜਿਤੀ॥੧੬੨॥ਮਾਇਆਕੇ ਰਚਤ ਮੰਡਲ ਸਮੂਹ ਵਾ ਮੰਡਲਬਣਾਇ ਹੋਇ ਫਿਰਤੋ ਪਹਿਰੇ ਪਹਿਰੇ ਪਾਹਿਰਿਆਪਾਹਰਿਆ ਵਾ ਪਹਿਰ ਪਹਿਰ ਮੈ ਵਾ ਪਹੇ ੨ ਮੈ ਵਾ ਪਹਿਰਪਹਿਰਕੇਭੇਖਾਂਨੂੰ ਵਾ ਪਹਿਲੇ੨ ਸਭਨਾ ਤੋਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ॥ ੧੬੩॥ਜੇਹੜਾ ਇਨਾ ਗੁਣਾਂ ਸੰਜੁਗਤ ਹੋਵੇ ਸੋ ਜਨਾਵੇ ਵਾ ਤੂਕਰਤਾ ਭੁਗਤਾ ਹੋਇ ਰਹਿਆਹੈਂ ਏਹੁ ਜਨਾਵੈ ਇਸਕਰ ਬੰਧਨ ਹੈਨ॥ਮਃ੯॥

ਲੋਭਤੇ ਸੰਤੋਖ ਮੋਹ ਤੇ ਵੈਰਾਗ ਇਹੁਜੋ ਦ੍ਵੰਦ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥
ਹੇਵਿਚਾਰੀ ਵਿਚਾਰੁਕੇ ਦੇਖ ਵਾ ਵਿਚਾਰਨੂੰ ਵਿਚਾਰਕੇ
ਦੇਖ ਵਾ ਏਹ ਬੜਾ ਸੋਚ ਅਮਸੋਸਹੈ। ਤੂੰ ਵਿਚਾਰ ਕੇ
ਨਹੀ ਦੇਖਦਾ ॥ ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਗੌੜੀ ਮਃ ੧ ॥
ਬਿਖੈਰਸ ਨੂੰ ਜੋ ਸੰਗ੍ਰਹ ਕਰਿਆ ਹੈਸੀ ਸੋ ਤਿਆਗੁ
ਛਡਿਆ ਵਾ ਆਤਮ ਰਸਨੂੰ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਕਰਿਆਹੈ ਵਿਖੈ
ਰਸਨੂੰ ਤਿਆਗੁ ਛਡਿਆ ਹੈ ਪਤਿ ਲੋਕਕ ਪਤਿਸ੍ਵਾ
ਕੇ ਲੀਏ ਜੋ ਅਚਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਜਾਤਿਰਹੇ ਗੁਰਾਂਦੀ
ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਭਈ ਤਾਂ ਮਨ ਮੈ ਸੁਖ ਧਾਰਿਆ। ਵਾ ਆਤਮ
ਦ੍ਰਿਸ੍ਟ ਭਈ ਤਾਂ ਸੁਖ ਧਾਰਿਆ। ਲਿਖਤ ਮਿਟੇ ਨਹੀਂ
ਏਹੁ ਸਬਦ ਨੀਸਾਨਹੈ ਪ੍ਰਗਟ ਵਾ ਬੇਦਪ੍ਰਗਟਕਹਿੰਦਾ
ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਕਰਤਾ ਜੋ ਕਰਣਾ ਹੈ ਏਹੁ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥੨॥
ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਚੇਸਬਦ ਰੂਪੀਐਂਕਸਨੇ ਜੇਹੜਾ ਸਵਾਰਿਆ
ਹੈ ਸੋ ਨੀਸਾਨ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਹੈ ਰਾਖੇਆਪੇ ਆਪਣੇ
ਘਰਨੂੰ ਜੇਹੜੇ ਰਖਦੇ ਹੈਨ ਓਨਾਂਨੂੰ ਆਪ ਵਡਿਆਈ
ਦੇਂਦਾਹੈ ਮਨਦੇ ਲੀਆਹੈ ਰਹਸਕਹੀਏ ਗੁਹਯ ਗੁਣਾਂ
ਦਾ ਗਾਵਣਾ ਵਾ ਮਨ ਦੇ ਕਰ ਗੁਣਾ ਦਾ ਗਾਵਣਾ
ਲੀਆਹੈ ਇਸਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਜਿਨ ਕਹਿਆਤਿਨਹੀ
ਕਹਨਦਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਖਾਨਿਆਂਹੈ ਏਹ ਉਤਮ ਕਰਮ ਹੈ
ਏਹਮੰਦ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ਪ੍ਰੇਮਕੇ ਪਰਾਇਨ ਹੈ ਪ੍ਰੀਤਮਰਾਉ
ਵਾ ਪ੍ਰੇਮੀਜੋਹੈਂ ਪ੍ਰੀਤਮਰਾਉਦੇ ਪ੍ਰਾਇਨ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈਂ

ਦੂਜਾ ਭਰਮ ਸਹਜ ਸੁਭਾਉ ਚਲਿਆ ਜਾਂਦਾਹੈ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਹੀ ਜੋ ਨਾਮਹੈ ਸਦਾ ਸੁਖਦੇਨ ਵਾਲਾ ਸੋ ਨਾਲ ਹੀ ਹੈ।ਵਾ ਸਦਾ ਸੁਖਕਾ ਨਾਲਾ ਪ੍ਰਵਾਹੁ ਹੈ ਵਾ ਸੁਖਕਾ ਆਲਾਹੈ ਕੀਰਤੀ ਦੀ ਕਰਣੀ ਉਤਮ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਵਾ ਕੀਰਤੀਦੀਕਰਣੀਜੋਹੈ ਇਸ ਕਰਮਵਿਖੇ ਸਮਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ੭ ॥ ਨਿਰਭਉਦਾ ਨਾਉਂ ਜਿਨਾਂ ਨਰਾਂਨੇ ਨੇਹੁਕਰ ਜਪਿਆਹੈ ਸੋ ਕੇਵਲ ਸੁਧਹੋਏ ॥ ੮ ॥ ਕਿਸ ਅਨਭਉ ਕਉ ਦੇਖਕਰ ਪੂਜਾ ਕਰਉ ਸੰਤਾਂਕੇ ਵਾਸਤੇ ਪ੍ਰਭਨੇ ਤਿੰਨਭਵਨ ਧਾਰੇ ਹੈਂ ਵਾ ਤ੍ਰਿਭਵਨ ਕੇ ਉਧਾ-ਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਪ੍ਰਭੂਨੇ ਸੰਤਧਾਰੇ ਹੈਂ ਵਾ ਤਿੰਨ ਭਵਨ ਜਿਸਨੇ ਧਾਰੇ ਹੈਂ ਤਿਸਵਿਖੇ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਹੇਤਹੈ ॥ ੯ ॥ ਜਹਿ ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰੈ ਤਹੀਂ ਮਨ ਮਾਨਿਆ ਜਿਸਕਾਲ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰੀਐ ਤਿਸਕਾਲ ਮੈਂ ਮਨ ਮਾਨਿਆਂ। ਬਹੁਤ ਭਾਰ ਕਹੀਏ ਸਮਿਗ੍ਰੀਆਂ ॥੧੦॥ ਕਿਆ ਪਹਿ-ਰਉ ਭੂਖਨ ਕਿਆ ਓਢ ਵਿਖਾਵੇਂ ਬਸਤ੍ਰ॥੧੧॥ ਭਾ-ਇਕਰਕੈਸਚਨਾਮਮੈਮਿਲੈ ਤਾਂ ਸਚਮੈਂ ਸਰਰੰਗਾਏ ਵਾ ਭਾਇਕਰਕੇ ਸਚੁਨਾਮਮੈਂ ਮਿਲੈ ਨਿਸਚੇਕਰ ਸਚੁਸ-ਰੂਪਹੈਨ ॥੧੨॥ ਤੂ ਮਨਨ ਕਰ ਹਰਜੀਉਨੂੰ ਤੂੰ ਮਨ ਵਿਖੇ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿਗਾ ॥ ੧੫ ॥ਮਨਮੁਖ ਕਉ ਆਵਤ ਜਾਵਤ ਦੁਖ ਮੋਹ ਹੀਹੈ ਵਾ ਦੁਖ ਮੂਰਛਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਪਿਓ ਪੀਓ ਜਿਨਾਂਜਿਨਾਂ ਪੀਤਾ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਦੁਆਰਾ

ਅਕਥਨੂੰ ਕਥ ਰਹੀਐ॥੧੬॥ ਉਪਜੰਪ ਦਰਸਨ ਕੀਜੈ ਤਾਂਕਾ ਸੂਰਜਕੇ ਉਪਜਣੇ ਤੇਹੀ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੀਐ ਤਾਕਾਂ ਵਾ ਬਾਲਅਵਸਥਾਤੇ ਧ੍ਰੂਅਪ੍ਰਹਲਾਦਕੀ ਨਿਆਈਂ ਵਾ ਸਮੀਪਜਾਇਕੈ ਦਰਸੈਨ ਕੀਜੈ ॥ ੧੭ ॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਭ ਪਾਇਆ ਸਚੁ ਮੁਕਤ ਦੁਆਰਾ ਗੁਰੂ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਸਮਰੰਥਹੈ ਤਿਨਾਂਕੀ ਸੇਵਾਕਰ ਪਾਇਆਹੈ ਸਚਾਮੁਕ-ਤਦੁਆਰਾ ਗਿਆਨ ਵਾ ਗੁਰਾਂਦੀਸੇਵਾ ਕਰਪਾਇਆ ਹੈ ਪ੍ਰਭਸਚਾ ਮੁਕਤਰੂਪ ਅੰਤਰਸਬਦ ਨਿਧਾਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਮਿਲਦਾ ਤਦੇ ਹੈ ਜਾਂ ਆਪਾ ਭਾਉ ਵਿਚੋਂ ਗਵਾਈਐ ॥੧੮॥ ਅਪਨੇ ਨਹੀ ਭਾਇਆ ਅਪਨਾਕੋ ਵੈਰਾਗ ਹੈ ਸੋ ਨਹੀ ਭਾਇਆ॥ਮ:੪॥ ਸੂਤਕ ਕਰਮਨ ਪੂਜਾ ਹੋਇ ਕਰਮਨ ਕਹੀਏ ਕ੍ਰਮਵਿਚ ਭੀ ਸੂਤਕਹੈ ਤੇ ਪੂਜਾ ਵਿਚਭੀ ਸੂਤਕਹੈ ਵਾ ਕਰਮਵਿਚ ਸੂਤਕਹੈ ਇਸ ਕਰਕੇ ਪੂਜਾਨਹੀਂਹੁੰਦੀ॥੨॥ ਗੁਰਮੁਖਾਂਦੀ ਸੇਵਾ ਜੋਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰਾਣਾਦਾ ਆਸਰਾ ਹੈ ਜਗਜ਼ਾਸੂਕਾ ਵਾ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨੂੰ ਭਗਵੰਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਹੀ ਪ੍ਰਾਣਾਕਾ ਆਸਰਾ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹਰਿਜੀਉ ਨੂੰ ਹਿਰਦੇ ਰਖਹੁ। ਵਾ ਗੁਰਮੁਖ ਹਿਰਦੇ ਰਖਦੇਹੈਨ ਸਾਇਰ ਕੀ ਪੁਤ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਬਿਦਾਰ ਗਵਾਈ ਕਿਆ ਮਾਰ ਗਵਾਈ ਵਾ ਬਿਦਾਰਨੇ ਵਾਲੀ ਜੋਹੈ ਸਭਕੋ ਸੋ ਗਵਾਈ ਵਾ ਹੁਸਿਆਰੁ ਹੋਇਕੈਗਵਾਈ ॥ ੪ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਿਆ ਵੇਦਕੀ ਬਾਣੀਕੋ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੈਨ

ਵਾਦਹੀ ਵਖਿਆਨ ਕਰਦੇਹੈਨ ਵਾ ਚਰਚਾ ਵਾ ਝਗੜੇ ਗੁਰਾਂਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਅੰਤਰ ਸਹਜਰੀਧੇ ਕਿਆ ਮੋਹਤ ਹੋਇਰਹੇਹੈਂ ਵਾ ਸਾਂਤਰੂਪੀ ਰਿਧੀ ਹੈ ॥੬॥ ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ ਇਸ ਮੂਲ ਜੰਤ੍ਰ ਹਿੰਡੋਲੇ ਕਰ ਭਰਮਾਏ ਹੈਂ ॥੭॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹ ਤਾ ਗਾਂਵਾ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਮੈ ਇ ਜੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸਹਜੇਸਚ ਮਿਲਿਆ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਕਿਰਪਾਦੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਜੋਗੁਰੂਹੈਂ ਤਿਨਾਂ ਦੁਆਰੇ ਸਚੁ ਸਰੂਪ ਮਿਲਿਆ ਵਾ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਸਚ ਸਰੂਪ ਮਿਲਿਆ ਓਹਸ੍ਵਾਦਾਂ ਥੋਂ ਪਰੇ ਹੋਏ ਵਾ ਸ੍ਵਾਦਾਂ ਥੀਂ ਪਰੇ ਜੋਹੈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸੋ ਮਿਲਿਆ ਵਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰਣ ਵਾਲਾ ਜੋ ਹੈ ਸਚ ਸਰੂਪ ਸਹਜੇ ਮਿਲਿਆ ਗੁਰਮੁਖਬੁਧ ਪ੍ਰਗਟੀਪ੍ਰਭਜਾਸ ਜਬਹਿਰਦੇਰ-ਵਿਆ ਚਰਣਨਿਵਾਸ ਗੁਰਾਂਦੁਆਰਾ ਬੁਧੀ ਪ੍ਰਗਟੀਪ੍ਰਭ ਕੇ ਜਸਵਾਲੀ ਤਬਹਿਰਦੇਭੀਰਵਿਆਚਰਨਨਿਵਾਸਕ-ਹੀਏਚਰਨਾਦਾ ਧਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਯਾ॥੫॥ਮਨਹੀ ਮਨ ਸਵਾਰਿਆ ਭੈ ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ।ਕਹੀਐਸਾਂਤਸੁਭਾਵ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਇਆਹੈ ਸੋਈ ਸੋਇਹਮਾਰਾ ਮੀਤਹੈ ਜੋਹਰ ਗੁਣਗਾਵੈ ਸਰੀਰ ਸੁਧਭਈ ਕਿਆ ਸਤਨਹੀਹੈ ਵਾ ਏਸ ਸਰੀਰਕਰਕੇਹੀਪ੍ਰਮੇਸਰਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿਏਹਸੁਧਭਈ॥੯॥ ਸਤਗੁਰਣੇਨਾ॥ ਪਾਈਐ ਕਰਮ ਮਿਲੈਪ੍ਰਭ ਸੋਇ।ਪ੍ਰਭ ਕ੍ਰਿਪਾਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਦੇਹੈਂ॥ਮ:੪॥ ਮਾਇਆਨੂੰ ਹਰ ਕਰਕੈ ਹਰੀਨੂੰ ਕੈਸੇਮਿਲੀਏ ਏਹ ਉਦਮਕਰ ਮਨਘਰ

ਦੀ ਜਾਇ ਜਗਾ ਵਿਖੇ ਪਾਵਹਿਗਾ ਰੰਗ ਮਹਿਲੀ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਹੀ ਹਰੀਦੇ ਮੇਲ ਵਿਖੇ ਮਿਲਾਂਵਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਗੁਰੂ ਆਪਣੇ ਸਾਥ ਮੈਲੇ ਤਾਂ ਹਰਿ ਮੇਲਾਇ ॥੨॥ ਜਮਮਾਰਿ ਅੜਾ ਜਮਕਾਲ ਜਮਕਹੀਏ ਜਨਮ ਜਮਕਾਲ ਕਹੀ ਏਂ ਮਾਰਣੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਭਇਆ ਮਰਣਾ ਵਾ ਜ- ਨਮ ਮਰਨ ਮਾਰਿਅੜਾ ਅਭਾਵਕੀਤਾ ਵਾ ਜੇਹੜਾਜਮਾ ਹੋਇ ਰਹਿਆਸੀ ਜਮਕਾਲ ਸੋ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਵਾ ਜਮ ਕਾਲ ਦਾ ਜਮਦੂਤ ਮਾਰਿਆਹੈ ਵਾ ਗਿਆਨ ਜੰਮਿਆ ਤਾਂ ਜਮਿਕਾਲ ਮਾਰਿਅੜਾ। ਸੰਸਾਰ ਰੰਗ ਰਤੜੇ ਮਨ ਕਰ ਹਲੇ ਹੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰਕੇ ਰੰਗ ਵਿਖੇ ਰਤੜੇਮਨ॥ਮਃ੫॥ ਗੁਰਾਂਨੇ ਸੁਭ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਸਭਊਪਰਕਰੀ ਪਰ ਕਲਿਆਨ ਤਿਸਕੀ ਹੀਹੈ ਜਿਸਕੇ ਹਿਰਦੈਮੰਤ੍ਰਦੇਂਦੇਹੈਂ ਹਰੀਦਾ ਅ ਖੰਡ ਕੀਰਤਨਦਾ ਭੋਜਨ ਤਿਨਚੂਰ ਕਿਆ ਕਰਿਆ ਹੈ ॥੩॥ ਸਹਜ ਬੈਰਾਗ ਰੁਦਨ ਤੇ ਸਹਜੇ ਹੀ ਹਸਨਾ ॥ ਸਹਜੇ ਆਸਨ ਅਸਥਿਰ ਭਇਆ ਹੈ ਵਾ ਭਾਇਆ ਹੈ ਸਹਜੇ ਜਾਕਉ ਪਰਿਓ ਕਰਮਾ ਲੇਖ ॥ ੬ ॥ ਗਮਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ॥੭॥ ਕਾਗ ਕਊਏ ਦਾ ਜੈਸੇ ਬਤਨ ਬਿਸ੍ਟਾ ਦੇਸ ਮੈਂ ਵਾਸਾ ਹੈ ਵਾ ਬਤਨ ਕਊਏ ਦੇ ਬਦਨਮੈਂ ਵਿਸਟਾ ਦਾ ਵਾਸਾ ਹੈ ॥੧੦॥ ਜਿਉ ਕੂਕਰ ਜੂਠਨ ਮੁਹਿ ਪਾਇ ਜੈਸੇ ਕੂਕਰ ਰਸੋਈਮੈਂ ਪੈਜਾਵੇ ਤਾਂ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਦੇਂਦਾ ਹੈ ਐਸੇ ਖਾਣਾ ਪੈਨਣਾ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਵਾ ਜੈਸੇ ਕੂਕਰ

ਦੇ ਮੁਖ ਮੈ ਜੂਠਹੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ॥੧ ਪ॥ ਰੰਗਾਂ ਰੰਗਾਂ ਦੇ ਬਿਖਜਾਂ ਦੇ ਭੋਗਾਂਦਾ ਸੰਗ ਕਹੀਏ ਸਮਦਾਉ ਜੋ ਹੈ ਏਨਾਂ ਦੇ ਸੰਗ ਏਸ ਅੰਧਨੇ ਆਤਮ ਵਸਤੂ ਨਾ ਜਾਨੀ ਵਾ ਬਿਖਿਆ ਦੇ ਭੋਗ ਜੋ ਹੈਨ ਰੰਗਾਂ ਰੰਗਾਂ ਦੇ ਸੰਗ ਕਹੀਏ ਸਮੂਹ ਏਨਾਂ ਸੰਗ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਅੰਧਨੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਾ ਜਾਨੀ ਵਾ ਲਜ਼ਾ ਵਾ ਸਾਧਸੰਗਤ ਵਾ ਸੰਗ ਕਲਿਆਨ ਨਾ ਜਾਨੀ॥ ਛੰਤ ਮਃ ੧॥ ਸਾਜਨ ਰਹੱਸੇ ਦੁਸ਼ਟ ਵਿਆਪੇ ਦਬ ਗਏ ਵਾ ਦੁਸਟ ਆਪਦਾ ਕਰ ਵਿਆਪ ਗਏ॥੨॥ ਹਠਨਿਗ੍ਰਹ ਬੇਬਾਣੇ ਹਠ ਨੂੰ ਜੇਹੜਾ ਗ੍ਰਹਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਏਥੇ ਦੂਜੀ ਬਾਣ ਹੈ ਵਾ ਹਠ ਕਰਕੈ ਜੇਹੜਾ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਦਾ ਰੋਕਣਾ ਹੈ ਤੇ ਬਿਬਾਣਾ ਮੈਂ ਜੇਹੜਾ ਬੈਠਣਾ ਏਸ ਕਰ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਂਦੀ ਕਰਮਾਂ ਕਰਕੈ ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਨੂੰ. ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਸਚੀ ਨਦਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਤਾਂ ਲੇਖਾ ਪਰਖ ਲਇਆ॥ ਮਃ ੩॥ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੈ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਭਗਵਤ ਦੀ ਸੋ ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਕਰ ਪਾਈਦਾ ਹੈ ਏਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ॥ ਪ॥ ਨਾਮੋ ਮੰਨ ਵਸਾਏ ਨਾਮ ਹੀ ਬੀਜਦੇ ਹੈਨ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਹੀ ਜੰਮਦਾ ਹੈ ਆਪੇ ਲਏ ਲਵਾਏ ਆਪ ਜਿਸਤੇ ਉਚਾਰਣ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹੈ ਸੋ ਉਚਾਰਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਵਾ ਜੇਹੜਾ ਉਚਾਰਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਰ ਹੋਰਨਾਂ ਪਾਸੋਂ ਉਚਾਰਨ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ॥ ਮਃ ੫॥ ਮੋਹਨ ਤੇਰੇ ਊਚੇ ਮੰਦਰ ਮਹਲ ਅਪਾਰਾ ਮੰਦਰ ਚੁਬਾਰੇ ਤੇ

ਮਹਲ ਸਨਬੰਧੀਆਂ ਦੇ ਮੰਦਰ ਬੈਕੁੰਠ ਤੇ ਮਹਲ ਸਤ ਸੰਗ ਤੇਰੇ ਬਚਨ ਅਨੂਪ ਬੇਦ ਤੂੰ ਆਪ ਚਲਿਆ ਹੈਂ ਗੁਰੂਅਮਰਦਾਸ ਰੂਪ ਹੋਇਕੇ ਤੂੰ ਰਹਿਆਹੈਂ ਮੋਹਨਰੂਪ ਹੋਇਕਰ ਵਾ ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੂੰ ਜੀਵ ਰੂਪ ਹੋਇਕਰਕੈ ਚਲਾਇਮਾਨਾ ਵਿਚ ਚਲਿਆ ਹੈਂ ਤੇ ਸੰਤ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕਰ ਇਸਥਿਤ ਰਹਿਆਹੈਂ ॥

੧ ੴ ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ॥

ਉਥਾਨਕਾ--ਮਾਤਾ ਗੰਗਾ ਜੀਕੇ ਨਾਲ--ਬੇਣ ਗਹਿਣਾ ਬਣਾਇ ਦੇਵੇ। ਨਿਰੋਧਰਾ ਕਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਉਧਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵਾ ਨਿਰਾ ਅਧਾਰੂ ਉਧਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵਾ ਨਿਰੋਧਰ ਇੰਦ੍ਰਿਆਂ ਦੇ ਰੋਕਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਮੰਤ੍ਰ॥੨॥ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਕਰਕੈ ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਪਹੀਹੈ ਤੇ ਸਰਗੁਣ ਰੂਪਕਰਕੇ ਆਕਾਰ ਵਾਲਾ ਭੀ ਆਪਹੈ ਤੇ ਵਾਸਤਵਤੇ ਏਕਰੂਪਹੀਹੈ ਸਗਲ ਭਾਂਤਾਂ ਦਾ ਉਪਾਵਣਾ ਕਰਿਆ ਹੈ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦਾ ਕਾਰਣ ਮਨਮੈਂ ਮੋਹ ਬਢਾਇਓ॥੩॥ ਸੋਈ ਸੋਈ ਸਾਧੂ ਹੈ ਇਸ ਪਹੁਚ ਨੂੰ ਪਹੁਚਨ ਹਾਰਾ॥੪॥ ਮਾਇਆਮੋਹ ਜਿਨਾਂ ਕੂੜ ਜਾਣਿਆਂ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਧਨ ਨੂੰ ਧੰਨ ਕਦ ਪੁਕਾਰਦਾ ਹੈ॥੫॥ ਅਨਕ ਭਾਂਤ ਦੀਆਂ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਦੀਆਂ ਜੁਗਤੀਆਂ ਕਰ ਨਹੀਂ ਪਾਇਦਾ॥੬॥ਉਰਝ ਪਰੇ ਹੈਂ ਤਿਨਾ ਪਦਾਰਥਾਂ ਮੈਂ ਜੋ ਪਿਛੇ ਛੋਡ ਆਏਹੈਂ ਤੇ ਅਗੇ

ਛੋਡ ਜਾਣੇ ਹੈਂ । ਵਾ ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਏਸ ਨੂੰ ਛਡ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤੇ ਅਰ ਇਸ ਨੇ ਜਿਨਾਂ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨੂੰ ਛਡ ਜਾਣਾ ਹੈ॥ ੧੦॥ ਜਾਸਕੋ ਹੋਯਾ ਸਾਧੂ ਸੰਗ ਟੂਟੇ ਬੰਧਨ ਤਾਸਕੇ॥ ੧੩॥ਆਵਤ ਸੋ ਜਨ ਜਨਮ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਜੋਜਨ ਨਾਮਮੈ ਰਾਤਾ ਹੈ ॥੨੧॥ ਤਿਲਸਾਰ ਤਿਲਮਾਤ੍ਰ । ਵਾ ਇਸ ਨੂੰ ਸਾਰ ਕਿਆ ਸਮਾਲ ॥੨੬॥ ਹਰਿਹਰਿ ਨਾਮ ਨੂੰ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ ਭਜੋਗੇ ਤਾਂ ਜੀਵਤ ਰਹੋਗੇ ਵਾਣਤ ਸੋਈ ਸੰਤ ਸੋਇ। ਜਾਣਦਾ ਭੀ ਹੈ ਸੋਈ ਸਾਂਤ ਰੂਪ ਸੰਤਭੀ ਸੋਈ ਭਰਮ ਤੇ ਜਿਸਨੇ ਕਰਿਆ ਹੈ ਭਿੰਨ ਆਪਣੇ ਆਪਨੂੰ ॥੨੮॥ ਜੋ ਸਗਲ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਮਨ ਇਕ ਵਿਖੇ ਲਪਟੇ ਤਾਂ ਮਨ ਨੂੰ ਠਾਹੇ ਕਿਆ ਹਟਾਵੇ ਨਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਤਹਾਂ ਜੀਅ ਰਸਿਆ ਤਹਾਂ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਜੀਵ ਕਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਪੀਤਾ ਹੈ ਵਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮਮੈਂ ਵਾ ਗਤਿ ਗਿਆਨਮੈਂ ਤਹਾਂ ਜੀਅ ਤਤਪਰ ਹੋਯਾਹੈ ॥੩੦॥ ਅਹੰਬੁਧ ਰੂਪੀ ਵੈਰੀ ਬਿਕਰਾਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਸਤ ਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲਕਰ ਢਾਹੇ ॥ ੩੧ ॥ ਰਣ ਤੇ ਸੀਝੀਐ ਕਿਆ ਜੀਤੀਦਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਦੀ ਸੋਭਾ ਦੁਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਮੈਂ ਹੋਂਦੀ ਹੈ ਵਾ ਸੋ ਸੋਕਦੂਕ ਕਲਿਆਨ ਸਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਮਿਟਾਇ ਹੰਤਾ ਵਾ ਮਨੌਤ॥੩੨॥ਤਾਹੂ ਸੰਗ ਨ ਧਨਚਲੈ ਤਿਥੈ ਵਾ ਤਿਸ ਅਸਥਾਨ ਧਨ ਭੀ ਸੰਗ ਨਹੀਂ ਚਲਦਾ ਜਉ ਆਪਾ ਭਾਵਦੀ ਤਪਤਨੂੰ ਨਿਵਾਰੈ ਤਾਤਾਕਛੂ ਨ

ਹੋਈਐ ॥ ੩੩ ॥ ਅੰਤੇ ਅਉਸਰ ਬਾਰ ਕਹੀਏ ਅੰਤ ਸਮੇ ਦਾ ਦਿਨ ਵਾ ਹੇ ਬਾਲਕ ਵਾ ਬਾਲ ਕਹੀਏ ਵਰ ਜ ॥੩੫॥ ਸੋਭਾ ਤਹਿ ਬਨਿਆ ਤਿਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਦਾ ॥੩੬॥ਨਾਮਦੇ ਜਪਣ ਨੂੰ ਅੰਤਰ ਭੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇਜਪ ਬਾਹਰ ਭੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਜਪਿਆ॥੩੮॥ ਸਾਧ ਰਵਾਲ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਸੰਗ਼ ਰਵਾਲ ਮਾਤ੍ਰ ਹੋਵੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਹਉਂ ਹਉਂ ਕਰਕੇ ਬੰਧਨਾਂ ਵਿਖੇ ਬੰਧਿਆ ਹੈ ਚਿਤਵੀ ਬਾਤਾਂ ਦੀ ਸਿਆਨਪ ਸਭ ਰਹਿਗਈ ॥੪੧॥ਮਾਇਆ ਭੁਲਾਇੰਦੀ ਹੈ ਬਹੁ ਬਿਧੀ ਮਨ ਲਪਟ ਰਹਿਓ ਤਿਸ ਸੰਗ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਡੋਲ ਰਹਿਆਹੈ ਪਰਹਿ ਪਰਾਗ ਪਾਰ ਵਾ ਪਰਮਗਤਿ ॥੪੪॥ ਤਾਹੂ ਸੰਗ ਕਿਆ ਤਿਸ ਮਾਇਆਦੇ ਸੰਗ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਂਦੇ ਹੈਂ ਤਨ ਕਰਕੇ ਤੇ ਮਨ ਕਰ ਤਾਹੂ ਨਿਰੰਲੇਪਾ ਪੂਰਨ ਘਟਾਂ ਘਟਾਂ ਮੈਂ ਪੁਰਖ ਵਿਸੇਖ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਵਾ ਪੂਰਨ ਜੋ ਹੈ ਘਟਾਂ ਘਟਾਂਮੈਂ ਵਿਸੇਖ ਪੁਰਖ ਤਾਹੂਸੰਗ ਕਿਆ ਤਿਸਕੇ ਸੰਗਹੈ॥੪੩॥ ਧਾ ਕਹੀਏ ਮਾਧਾ ਵਾ ਏਵੇਂ ॥੪੬॥ ਵਿਰਲੇ ਹੀ ਗਵਿ ਆ ਕਿਆ ਜਾਣਿਆ ਵਾ ਗਾਵਿਆ ਵਾ ਗਵਨਕਰਿਆ ॥੪੭॥ ਉਆਕੀ ਝਾੜ ਮਿਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਬਿਨਸਾਵਣੇ ਵਾਲੀ ਵਾ ਬਿਨਾਂ ਸਾਹੀ ਤੇ ਹੋਇ ਜਾਂਦਾਹੈ ॥੪੮॥ਜਿਹ ਮਸਤਕ ਭਾਗੁ ਗੁਰ ਦੀਖਿਆ ਤਹਿ ਮਨ ਬਸੈ ॥ ੫੩॥ ਸਾਧੂ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਹੈਨ ਤਿਨਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕਰ ਤਿਨਾਂ

ਦੇ ਬਚਨਾਂ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਤਾਂ ਖੇਦ ਮਿਟੇ ॥

ੴ ਸੁਖਮਨੀ ਮਃ ੫ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਮੈਂ ਲਗਕਰ ਬੇਦ ਬਿਸਤਾਰੇ ਹੈਂ ਬ੍ਰਹਮਾਨੇ । ਸਿਮਰਉ ਸਿਮਰੋ ਹਰੀ ਕਾਰਨ ਕਰਨ ਨੂੰ ਵਾ ਸੇਸਨਾਗ ਹਰੀ ਨੂੰ ਸਿਮਰਦਾ ਹੀ ਸਿਮਰਦਾ ਹੈ ॥ ੨॥ ਨਾਨਕ ਜਨਕੈ ਬਿਰਤੀ ਬਿਬੇਕ ਵਾਲੀ ਹੈ ਵਾ ਬਿਰਤ ਬਿਰਾਗ ਤੇ ਬਿਬੇਕ ਹੈ ਵਾ ਜਨਾਂਕੈ ਬਿਰਤ ਉਪਜੀਵਕਾ ਬਿਬੇਕ ਹੀ ਹੈ ॥੩॥ ਤੁਮਰੀ ਉਸਤਤਿ ਤੁਮਾਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾਤੇ ਹੋਇ॥ ੬॥ ਬਸੈ ਥਾਨ ਊਚੈ ਦੈਵੀ ਸੰਪਤੀ ਗੁਣਾਂਵਿਖੇ ਵਸਦਾ ਊਚੇ ਜੋ ਹੈਨ। ਸਾਜਨਾਂ ਮਿਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਕੁਟੰਬ ਨੂੰ ਨਿਸਤਾ ਰੇ ਹੈ ਉਧਰੈ ਸਾਧ ਸੁਨਰਸੈ. ਸਾਧਾਂ ਤੇ ਸੁਣਨਾ ਕਰਸੇਂ ਤਾਂ ਉਧਰੇ । ਵਾ ਸਾਧ ਸੁੰਨ ਪਦ ਮੈਂ ਰਸੇ ਤਾਂ ਉਧਰੇ ਸਾਧ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਜਾਣ। ਜੇ ਕਹੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਤਾਂ ਜਿਤਨਾ ਸੁਣਿਆ ਗੁਰ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂਤੋਂ ਤਿਤਨਾਹੀ ਵਖਾ ਣ॥ ੮ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰ। ਵਾ ਗੁਣ ਮਨਮਾਹਿ ਹੈਨ ਅਧਾਖਰ ਕਹੀਏ ਅਧਾ ਆਖਰ । ਵਾ ਅਧਿਕਤਾ ਦਾ ਅਖਰ ਵਾ ਅਧਜ਼ਾਖਰ ਨਹੀਂ ਕਥਿਆ ਜਾਂਦਾ ਜੀਆਂ ਨੂੰ ਮੁਕਤ ਜੁਗਤ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਸਭ ਊਪਰ ਹਾਥ। ਕਹੀਏ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂਪੀ ਹਾਥ ਹੈ ॥੯॥ ਸਰਬ ਸਾਧਨਾਂ ਕਾ ਬੀਜ ਮੰਤ੍ਰ ਗਿਆਨ

ਹੈ ਚਹੁ ਵ੍ਰਨਾਂ ਮੈਂ ਕੋਊ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੈ ਸਰਬ ਕਾ ਅਧਾ ਰ ਹੈ ॥ ੧੧ ॥ ਉਸਅਸਥਾਨੁ ਸਤਸੰਗ ਤੇ ਬਹੁਰ ਨਹੀਂ ਆਂਵਦਾ ਵਾ ਉਸ ਅਸਥਾਨਤੇ ਬਹੁਰ ਨਹੀਂ ਆਂਵਦਾ ਜੋ ਪਿਛੇ ਜਨਮ ਧਾਰੇ ਹੈਂ॥੧੨॥ ਸੋ ਸੁਆਨ ਨਰਕ ਪਾਤੀ ਹੋਂਵ੍ਦਾ ਹੈ ਵ੍ਾ ਸੁਆਨ ਜੋ ਲੋਭੀ ਹੈ ਸੋ ਨਰਕ ਪਉਂਦਾ ਹੈ ਵਾ ਸੁਆਨਜੂਨ ਜੋ ਨਰਕਹੈ ਮਨਮੈਂ ਕਹੀਏ ਜੀਆਂ ਵਿਖੇ ਵਿਆਪਕ ਹੈ ਮਨ ਜੀਅ ਤਿਸ ਦੇ ਅਪਨੇਵਿਖੇ ਹੈਨ। ਸ੍ਰਵਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੁਨੀ ਸੁਨਕਰਕੇ ਘਟ ਘਟਮੇ ਬਖਾਨੀਹੈ॥੧੪॥ਆਵਨ ਜਾਵਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਜਿਤਨੀਸ੍ਰਿਸ਼ ਟੀ ਧਾਰੀ ਸਭ ਆਗਿਆ ਕਾਰੀਹੈ ਵਾ ਆਵਣਾ ਜਾਵ ਣਾ ਜੇਹੜਾ ਦੇਖਦਾਹੈ ਅਨਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਕੇ ਆਗਿਆ ਕਾਰੀ ਮਾਇਆ ਸਭਨੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਧਾਰੀਹੈ॥੬॥ ਤਿਸਤੇ ਪਰੈ ਕੋਈ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕਛ ਕਰਣੇ ਵਾਲਾ ਅਨਰਾਉ ਅਨਰਾਗ। ਸੇ ਦਾਸ ਜਨ ਨਾਮ ਧਿਆਂਵਦੇ ਹੈਨ ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਪੁਰੀਆਂ ਸਭ ਤੇ ਭਵਨ ਜੋ ਗ੍ਰਹ ਹੈ ਸ੍ਰਵਨ ਸੰਗ ਨਾਮ ਸੁਨਕੈ ਉਧਰੇ ਹੈਂ ਸਤ ਪੁਰਖਦੀ ਸਤਾ ਸਭ ਮਾਹਿ ਸਮਾਣੀ ਸਤ ਕਰਮ ਲੇਖ ਜਾਂਕੀ ਰਚਨਾਂ ਸਤਿ। ਇਹ ਜੋ ਸਤਿ ਨਿਸਚਾਹੈ ਸੋ ਗੁਰਾਂ ਤੇ ਪਾਈਦਾ ਹੈ ਵਾ ਏਹੁ ਵਿਸ੍ਵਾਸ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਤੇ ਪਾਈਦਾ ਹੈ ॥੧੭॥ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਸਬਦ ਭੀ ਸਤ ਤੇ ਸਬਦ ਕਾ ਬਕਤਾਭੀ ਸਤ। ਸੁਰ ਤ ਲਗਾਇ ਕੇ ਜੋ ਜਸਕੋ ਸੁਨਤਾ ਹੈ ਸੋਭੀ ਸਤ ਹੈ ਤੇ

ਜਸ ਭੀ ਸਤ ਹੈ ਸਪੂਰਨ ਵਾਰਾਂ ਮੈਂ ਵਾਰ ਵਾਰ ਪ੍ਰਭ ਜਪੀਐ ਬੋਲਦੇ ਹੈਨ ਓਹ ਜਸ ਜਿਹਬਾ ਕਰਕੈ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਜੋ ਹੋਆ ਹੋਵਤ ਸੋ ਜਾਨੈ ਅਗੇ ਪਿਛੇ ਅਰ ਹੁਣ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ ਕਾ ਹੁਕਮ ਪਛਾਣਦੇ ਹੈਨ ॥੧੮॥ ਬੀਸ ਬਿਸ੍ਵੈ ਬਹੁਲਤਾ ਕਰਕੇ ਵਾ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੈ ਜੀਆਂ ਨੂੰ ਸਰਬ ਨਿਧ ਪਦਾਰਥਾਂਕਾ ਦਾਤਾ ਗੁਰ ਹੀ ਹੈਂ ਵਾ ਸਭ ਪਦਾਰਥਾਂ ਕਾ ਭੀ ਤੇ ਜੀਅਦਾਨ ਦੇਣੇ ਕਾ ਦਾਤਾ ਗੁਰ ਹੀ ਹੈ ਵਾ ਮਨ ਸੰਤੋਖ ਆਤਮ ਸਰੀਰਕਰਕੇ ਪਤੀਆ ਨੇ ਵਾ ਆਤਮ ਆਪਣੇ ਆਪਮੈਂ ਪਤੀਆਨੇ ਤਾਂ ਮਨਮੈ ਸੰਤੋਖ ਹੋਇਆ ਸਗਲ ਬਿਆਧ ਖੈ ਕਰਣੇ ਵਾਲੇ ਮਨ ਤੇ ਨਸੇ ॥੧੯॥ ਏਕ ਸਿਮਰ ਨਾਮ ਦਾ ਜੋ ਅਧਾਰਹੈ। ਮਨ ਕਰਕੈ ਸਿਮਰ ਬਾਣੀ ਕਰਕੈ ਆਧਾਰ। ਵਾ ਏਕ ਜੋ ਅਧਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਸਿਮਰ । ਤਿਸ ਅਬਿਨਾਸੀ ਘਰਮੈਂ ਜਾਇ ਬਸੈਂਗਾ ਪੂਰਨੰ ਪੂਰ ਰਹਿ ਓ ਪ੍ਰਭ ਬਿਆਪ ਕਹੀਏ ਪ੍ਰਪੰਚ ਮੈਂ ਸਬ ਪੂਰ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥੨੦॥ ਸੁਭਰ ਭਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸਦੇ ਰੰਗ ਕਰਕੈ। ਉਪ ਜਦਾ ਹੈ ਚਾਉ ਸਾਧਾਂਕੈ ਸੰਗਦਾ । ਇਛ ਪੁਨੀ ਸਰੀਰ ਕਰਕੈ ਸਰਧਾ ਸਭ ਪੂਰੀ ਮਨ ਕਰ ਵਾ ਇਛ ਪੁਨੀ ਪਰਮਾਤਮਾਂ ਨੇ ਸਰਧਾ ਸਭ ਪੂਰਨ ਕਰੀ ਸੋਕਿਉਂ ਬਿਸਰੈ ਜਿ ਜੀਵਨ ਜੀਆ ਜੀਵਾਂਦਾ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਵਾ ਜੀਆਂ ਨੂੰ ਜੀਵਾਲਨ ਵਾਲਾ ਉਪਜੀ ਪ੍ਰੀਤ

ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਚਾਉ।
ਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸਦੇ ਚਾਉਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਉਤਪਤਿ ਹੋਈ॥੨੧॥
ਤਹ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਹੁ ਕਹਾ ਆਸਨ ਕਹਾਂ ਬਿਨ ਆਸ
ਨ ਕਹਾਂ ਆਪੇ ਊਰ ਆਪ੍ਰੇਹੀ ਨੇਰਾ ਕਹੀਏ ਨੀਚ ਜਹਾਂ
ਅਬਗਤਿ ਭਗਤ ਹੈ ਤਹਾਂ ਆਪ ਹੈ ਵਾ ਜਹਾਂ ਭਗਤਿ
ਤਹਾਂ ਅਬਗਤ ਆਪ ਹੈ॥੨੨॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਚਨ ਹਰਕੇ
ਗੁਨ ਗਾਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਚਨ ਜੋ ਬੇਦ ਹੈ ਤੇ ਹਰੀ ਕੋ
ਗੁਨ ਗਾਉ॥ਪ੍ਰਾਨ ਤਰਨ ਕਰਨ ਵਾ ਪ੍ਰਾਨੀਕੇ ਤਰਨ
ਕਾ ਹੈ ਇਹ ਸੁਆਉ ਮਿਟੈਅਗਿਆਨ ਬਿਨਸੈਅੰਧੇਰਾ
ਅਗਿਆਨਰੂਪ ਅੰਧੇਰਾਬਿਨਸਜਾਏਗਾ ਬਿਨਾਸਕਰਨੇ
ਵਾਲਾ॥੨੩॥ਸਰਬਜੋਤਮਹਿਜਾਂਕੀਜੋਤਸਰਬਮਹਿਜਿਸ
ਜੋਤੀ ਕੀ ਜ਼ੋਤ ਹੈ ਓਹ ਸਾਧੂ ਸਭ ਸਤਿ ਬਚਨਹੀ ਕਹੰ
ਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸਤਿ ਬਚਨ ਜੇਹੜੇ ਬੋਲਦੇਹੈਂ ਓਨਾਂਕੋ ਸਭ
ਸਾਧੂ ਹੀ ਕਹੰਦੇ ਹੈਂ ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਕਾ ਜਿਸਨੇ ਤਾਣ
ਨਾਂ ਕਰਿਆਹੈ ਵਾ ਤਨ ਸਰੂਪ ਵਾ ਤਨਾ ਪੁਤ੍ਰ ਈਸਰ
ਤੇ ਜੋ ਹੋਇ ਸੋ ਨਾਹੀਂ ਬੁਰਾ॥੨੪॥ ਸਾਧਕੇ ਜੋ ਬਚਨ
ਹੈਂ ਏਹੀ ਉਤਮ ਸਲੋਕਹੈਂ ਵਾ ਸਾਧ ਜੋ ਹੈਂ ਸੋ ਬਰਨਾ
ਕਰ ਉਤਮ ਸਲੋਕ ਜੋਭਗਵੰਤ ਤਿਸਕਾਹੀਸਦਾ ਪ੍ਰਤਿ
ਪਾਦਨ ਕਰਦੇ ਹੈਂ। ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਹੈ
ਪ੍ਰਭ ਤਿਸਨੇ ਦਇਆ ਧਾਰੀ। ਵਾ ਗੁਰਾਂਨੇ ਕਰੀ ਪ੍ਰਸਾ
ਦਿ ਤੇ ਪ੍ਰਭਨੇ ਦਇਆ ਧਾਰੀ ਇਹ ਫਲ ਤਿਸਜਨਕੈ

ਮੁਖ ਭਨੇ॥ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਬਚਨ ਮਨ ਸੁਨੇ। ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਜੋ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਬਚਨ ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਸੁਨੇ ਤੇ ਮੁਖ ਕਰਕੈ ਭਨੇ ਇਹੁ ਫਲ ਤਿਸ ਜਨਕੈ ਤਾਂਈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੈ ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਗੁਨਾਂ ਦੀ ਭੀ ਧੁਨਹੈ ਤੇ ਨਾਮ ਦੀ ਭੀ ਧੁਨਹੈ ਇਸ ਬਾਣੀਦੇ ਵਿਚ ਇਕ ਨਾਮ ਦੀ ਮਣੀ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਮਨ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨੀ॥੨੪॥ਥਿਤੀ ਮਃ ੩॥ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਵਿਖੇ ਫਲ ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਜੀਵ ਬਿਖੇ ਫਲਾਂ ਮੈਂ ਲਗ ਰਹੇ ਹੈਂ ਵਾ ਆਧ ਬਿਆਧ ਉਪਾਧ ਏਹ ਜੋ ਤਾਪ ਹੈ ਬਿਖੇ ਰਸਕਰ ਕਬਹੂ ਨ ਤੂਟੈ ॥੪॥ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਰੰਗ ਵਿਖੇ ਜੇਹੜੇ ਰਤੇਹੈਂ ਓਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਕੋ ਰਸੇ ਕਿਆ ਪਾਨ ਕਰਦੇਹੈਂ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮਰਸਕੋ ਪਾਨ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਭਉ ਸਭ ਖਿਨਸੇ ॥ ੫॥ ਨਹਿ ਜਾਪੈ ਨਹਿ ਬੂਝੀਐ ਨਹਿਕਿਛ ਕਰਤ ਵੀਚਾਰ ਨਾਂ ਜਪਦਾ ਹੈ ਨਾਂ ਬੁਝਦਾ ਹੈ ਸਤ ਅਸਤੰਦਾ ਨਿਰਨਾ ਨਹਿ ਕਛ ਗੁਣ ਅਵਗੁਣ ਦਾ ਵੀਚਾਰ ਹੀ ਕਰਦਾਹੈ ਵਾ ਸ੍ਰਵਨ ਮਨਨ ਨਿਧਿਆਸਨ ਵਾ ਕਰਮ ਉਪਾਸ ਨਾਂ ਹਜੀਆਨ ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਸਾਦੇ ਸੁਆਦ ਮੈਂ ਬੇਧਿਓ ਮਿਲ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥੬॥ ਅਗਨਿ ਨ ਨਿਵਰੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾਂ ਨ ਬੁਝਾਈ ਤ੍ਰਿਸਨਾਂ ਅਗਨੀ ਨ ਨਿਵਰਤਹੋਈ ਬੁਝਾ ਈ ਜੋ ਨ ਇਸਤੇ ਵਾ ਤ੍ਰਿਅਗਨੀ ਨ ਨਿਵਰਤ ਹੋਈ ਇਸ ਕਰਕੈ ਬੂਝ ਨਾ ਆਈ ਵਾ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿਕ

ਅਗਨੀ ਭੀ ਨਾ ਨਿਵਰਤ ਹੋਈ ਤੇ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾਂ ਭੀ ਨਾ ਬੁਝਾਈ॥੧੦॥ਜਤ ਦੇਖਉ ਤਤ ਸੋਇ ਜਿਸ ਕਾਲਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਧਿਆਨ ਕਰਕੈ ਤਦ ਸੋਈ ਸੁਭਾਉ ਮਨਕਾ ਦੇਖਿਆ। ਦਸਮੀ ਦਸ ਦੁਆਰ ਬਸਿਕੀਨੇ ਦੁਆਰੇ ਨਉ ਰੋਕੇ ਤੇ ਦਸਵਾਂ ਸੁਆਸਾਂਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਤੇ ਦਸਵਾਂ ਦੁਆਰ ਦਸੋ ਦਿਸਾ ॥ ੧੧ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਕੇ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਨਾਨਕ ਸਭ ਬਿਸਮਾਦ ਅਸ ਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ਵਾ ਜਬ ਤਲਕ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣ ਨਹੀ ਜਾਣੀਐ ਤਬਤਲਕ ਸਬ ਬਿਸਮਾਦ ਕਹੀਏ ਦੁਖਰੂਪ ਹੈ ॥ ੧੨ ॥ ਪਤਤ ਉਧਾਰਣਨਾਮ ਮਨਬਸੈ ਤਾਂ ਛੁਟਦਾ ਹੈ ਹਰਖ ਸੋਗ ਮੈ ਜੀਉ ਨੇ ਦੇਹਕਾ ਬੰਧਨਾਂ ਕਰਿਆਹੈ ਵਾ ਹਰਖ ਸੋਗ ਕਰਕੇ ਦੇਹਕਾ ਬੰਧਾਨ ਕਰਿਆ ਹੈ ਭਗਵੰਤਨੇ ॥ ਗਉੜੀ ਵਾਰੁ ਮਃ ੪ ॥ ਜਿਸ ਸਾਹਿਬ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਬਖਸ ਲੈ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ਦੀ ਕ੍ਰਿਆ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਮਨ ਭਾਣੀ ॥ ੬ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਧਿਆਇ ਤੂ ਸਭ ਕਿਲ ਵਿਖ ਕਟੇਤ੍ਰਾਸ ਜਿਨਾ ਨਾਮ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਸਭ ਕਿਲਵਿਖ ਕਟੇ ਗਏ ਤ੍ਰਾਸ ਤਿਨਾਂਦੇ ਵਾ ਸਭ ਕਿਲਵਿਖ ਕਟੇ ਜਾਣਗੇ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕਰਕੇ॥੭॥ਸਤਿ ਗੁਰ ਵਿਚ ਧਰਤੀ ਦਾ ਧਰਮ ਸੁਭਾਉ ਹੈ ਸੁਆਵਗੀਰ ਕਿਆ ਨਿਜ ਪ੍ਰਜੋਜਨੀ ਓਹ ਗਲ ਫਰੋਸੀ ਗਲਾਂ ਦਾ ਵੇਚਣਾ ਅਗਮਨਿਗਮਤੇਪਹਿਲਾਂਹੈ ਆਖਸੁਣਾਇਆ

ਹੈ ਨਿਸੰਗ ਤਿਨਾਂ ਮੈ ਭੀ ਦੇਖ ਲਵੋ ਵਾ ਨਿਗਮ ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅਗਮ ਬਾਤ ਨੂੰ ਆਖ ਸੁਣਾਇਆ ਹੈ ॥ ੯ ॥ ਜਮਚੂਹਾ ਜੀਵਾਂ ਰੂਪੀ ਕਿਰਸ ਖੇਤੀ ਨੂੰ ਨਿਤ ਕੁਰਕਦਾ ਹਰੀ ਕਰ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖਾਂਦਾ ਮਾਰੁ ਕਢਾਇਆ ਹੈ ਵਾ ਜਮਜੋਹ ਸੁਭ ਗੁਣਾਂਦਾ ਤਿਸਕੋ ਅਹੰਕਾਰਰੂਪੀ ਚੂਹਾ ਨਿਤ ਕੁਰਕਦਾ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦਾ ਹਰੀ ਨੇ ਮਾਰਿ ਕਢਾਇਆ ਹੈ ਨਿਤ ਦੇਵਹਿ ਭਲਾ ਨਿਤ ਭਲਾ ਹੀ ਪਦਾਰਥ ਦੇਂਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਨਿਤ ਦੇਣੇਮੈ ਭਲਾ ਹੀ ਭਲਾ ਆਖਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਨਿਤ ਭਲਾ ਹੀ ਦੇਂਦੀਆਂ ਹੈਨ ਨੇਜੇ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਦੁਖ ਹੀ ਵ ਦੇਂਦੀਆਂ ਹੈਂ ॥੧੩॥ ਨਿਤ ਝੁਹੀਆ ਪਾਇ ਝਗੂ ਸਟੇ ਝੁਹੀਆਂ ਪਾਇ ਲੈ ਲਵਾਂ ਲੈ ਲਵਾਂ ਪਦਾਰਥ ਝਗ ਸੁਟੇ ਨਿੰਦਾ ਚੁਗਲੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਮੂਹ ਅੰਦਰ ਨਿੰਦਾ ਰੂਪੀ ਅੰਬਪਇਆਹੈ ਵਾ ਮੁਖ ਪਰ ਹੈ ਨਿੰਦਾ ਰੂਪੀ ਅੰਬ ਚੂਸਦਾ ਹੈ ॥ ੧੪ ॥ ਜਿਨਾਂ ਗੁਰੂਨੇ ਚਉਥੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਟਿਕਿਆ ਤਿਨਾਂ ਹੀ ਹੁਣ ਨਿੰਦਕ ਦੁਸਟ ਸਭ ਤਾਰੇ ਹੈਂ ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਸਤਿਗੁਰ ਘਰੀ ਵਸਾਇ ਹਰ ਕਰਤਾ ਕੇ ਸਰੂਪ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈਨ ਸੋ ਘਰ ਸਰੂਪ ਮੈ ਵਸਾਇ ਦੇਵੇਂਗੇ ॥ ੧੫ ॥ ਨਿਤ ਲੈਂਦੇ ਢਹਾ ਫਿਰਾਹੀ ਨਿਤ ਆਸਰੇ ਲੈਂਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਧਾਹਾਂ ਮਾਰਦੇ ਫਿਰਦੇਹੈਂ ਹੇਹਰਿ ਤਿਨਕਾ ਦਰਸਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਾ ਕਰਹੁ ਵਾ ਤਿਨਕਾ ਦਰ

ਸਨ ਨਾ ਕ਼ਰਉਂ ਇਹੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰਹੁ ॥ ੧੬ ॥ ਜਿਸ ਅੰਦਰ ਅੰਤ ਸਮੇ ਅੰਤਸ਼ਕਰਣ ਵਿਖੇ ਸਾਚੇਕੀ ਜੋਤ ਹੈ ਸਚ ਸਚੇਸੇਵਾ ਤੇਰੀ ਹੋਤ ਨਿਸਚੇਕਰਕੇ ਸਚੇਨਾਮ ਕਰਕੇ ਤੇਰੀਸੇਵਾਹੋਵੇਗੀ ॥ ੧੮ ॥ ਤਿਨਕੇਸਭ ਪਾਪਾਂ ਦੀਂ ਖ਼ਾਨ ਗਵਾਈ ॥ ੧੯॥ ਜਿਨਾਂ ਅੰਦਰ ਉਮਰਥਲ ਸੇਈ ਜਾਣਨ ਸੂਲੀਆਂ ਜਿਨਾਂਦੇ ਅੰਦਰ ਉਮਰਥਲਾ ਫੋੜਾ ਵਾ ਗਦੋ ਦਾਣਾ ਵਾ ਜਿਨਾਂਦਾ ਅੰਦਰ ਅਸਥਲ ਉਮਗ ਰਹਿਆ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਓਸ ਸੂਲ ਦੁਖਨੂੰ ਸੇਈ ਜਾਨਦੇਹੈਂ ਵਾ ਓਨਾਂ ਦੇ ਬਿਰਹੁ ਨੂੰ ਮੋਹਰੀ ਜਾਨਦਾ ਹੈ ਵਾ ਜਿਨਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਦਾ ਥੱਲਾ ਆਇਆ ਹੈ ਅੰਦਰ ਦੁਖਾਂ ਨੂੰ ਸੇਈ ਜਾਨਦੇ ਹੈਨ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਹਰੀਦਾ ਬ੍ਰਿਹੁਹੈ ਸੇਈ ਜਾਨਦੇਹੈਨ ਮੇਰਾ ਸਿਰਵਿਚਹੁ ਤਲ ਰੋਲੀਆ ਚਰਣਾ ਉਪਰ ਭੀ ਤੇ ਤਲੇਭੀ ਰੁਲੇ ਵਾ ਤਲਕਹੀਏ ਚਰਨਾਂਊਪਰਰੁਲੇ ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਨਾਨਕ ਮੇਲਿ ਗੁਰਪਹਿ ਸਿਰ ਵੇਚਿਆ ਮੋਲ ਲੀਆ ॥੨੦॥ ਓਹਪੁਰਖ ਜਨਹੇਪ੍ਰਾਣੀ ਧਨ ਧੰਨਧਨਹਹਿ ਵ ਉਨਾਂ ਪੁਰਖਾਂ ਵਿਚੋਂ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜਨ ਧੰਨਧੰਨਹਹਿ ॥ਸਚੇ ਸਿਫ ਤ ਕੀ ਸਲਾਹਿ ਜੋ ਸਚਹੈ ਸੋ ਲਹੇ ਜਿਸ ਅੰਦਰ ਭਿਜੇ ਸਚ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਸਚੁ ਸਦਾ ਨਵੇਂ ਕਿਆ ਨਵੀਨਹੈਂ ॥ ੨੨ ॥ ਓਇ ਦਾਤਾਰ ਹਰੀ ਦਾਤ ਕਰਦੇ ਹੈਂ॥੨੪॥ ਸਬਦ ਨ ਸੁਣਈ ਬਹੁ ਰੋਲ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਵਿਸ਼ਿਆ

ਵਿਖੇ ਘਚੋਲਾ ਕਿਆ ਖਚਤ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥੨੮॥ ਨਾਰਾਇਣ ਨੇ ਜਿਨਾਂਦੇ ਲਾਇਆਹੈ ਨਨੂਗੜਾ ਕਿਆ ਠੋਲਾ ਪੈਰ ਕਿਥੇ ਰਖੈ ਵਾ ਨਰਾਇਣ ਥੋਂ ਜਿਨਾਂ ਨੈ ਨਠਣਾ ਕਰਿਆਹੈ ਸੋ ਪੈਰ ਕਿਥੇ ਰਖੈ ਜਨਮਦਾ ਮਰ ਦਾ ਹੈ॥੨੯॥ਹੋਇ ਮਰਸਨ ਬੁਟ ਕਿਆ ਬੰਦ ਹੋਇ ਕ. ਰ ਵਾ ਅੰਗ ਪ੍ਰਤੰਗ ਝਗੜੇ ਕਰ ਮਰਦੇ ਹੈਂ ॥ ੩੦ ॥ ਗੁਮਾਨੀਆਂ ਸਾਥ ਮੂੜ ਮਿਲਕੇ ਗੁਮਾਨ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ॥ ੩੧ ॥ ਪੇਡ ਮੁੰਢਾਹੂ ਕਟਿਆ ਤਿਸ ਡਾਲ ਸੁਕੰਦੇ ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਮੁਢੋਂਹੀ ਨਾਮ ਨਹੀ ਜਪਿਆ ਅਭਾਵ ਕਰ ਛਡਿਆ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦੇ ਸੁਖ ਸੁਕਜਾਂਦੇ ਹੈਂ ॥ ੩੨ ॥ ਗਉੜੀ ਵਾਰੁ ਮਃ ੫ ॥ ਰਾਇ ਕਮਾਲ ਦੀ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸਦਾ ਭਰਾਉ ਜੋ ਹੈ ਰਣਧੀਰਾ ਤਿਸਕੋ ਖਿਤਾਬ ਮਿਲਿਆ ਬਾਦਸਾਂਹਿ ਪਾਸੋਂ ਇਸ ਈਰਖਾ ਕਰ ਕਮਾਲਦੀ ਨੇ ਮਦ ਵਿਚ ਪਾਇ ਵਿਖ ਪਿਵਾਈ ਤਿਸਕੋ ਤਿਸਕਾ ਪੁਤਰ ਮਉਜਦੀ ਤਿਸਨੇ ਨਾਨਕਿਆਂ ਤੋਂ ਧਨ ਲੈਕਰ ਆਪਣਾ ਸਮਿਆਨ ਤਕੜਾ ਕਰਕੈ ਕਮਾਲਦੀ ਸਾਥ ਧਰਮ ਜੁਧ ਕਰਿਆ ਪਿਤਾ ਦੇ ਵੈਰ ਕਰ ॥ ੨ ॥ ਚੇਤਾਇਓ ਬੁਧੀ ਹੈਈ ਤਾਂ ਚੇਤ ਵਾ ਚੇਤਾ ਹੈਈ ਤਾਂ ਚੇਤ ਭਾਈ ਮਾਤਾ ਦੇ ਗਰਭ ਅਨੁਸਾਰ ॥ ਵਾ ਚੇਤਾ ਹੈਈ ਤੈਨੂੰ ਤਿਸੀ ਤੇ ਚੇਤ ਹੇ ਭਾਈ ॥ ੪ ॥ ਦਾਮਨੀਦਾ ਚਮਤਕਾਰ ਖੇ ਕਹੀਏ

ਆਕਾਸਵਿਖੇ ਤਿਉਂ ਵਰਤਾਰਾਜਗ ਵਥਸੁਹਾਵੀ ਸਾਇ ਦੇਹ ਰੂਪੀਂ ਵਸਤੂ ਸੁਹਾਈ ਵਾ ਸੋਈ ਵਥ ਕਿਆ ਸਨ ਬੰਧ ਸੋਭਨੀਕ ਹੈ ਵਾ ਵਥ ਸੁਹਾਈ ਹੈ ਸਾਇ ਜੇਹੜਾ ਧਨੀ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜਪਣਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥ ਚਿੜੀਚੁਹਕੀ ਪਹੁ ਫੁਟੀ ਕਿਆ ਗਿਆਨਰੂਪੀ ਪਹੁ ਫੁਟੀ ਬੁਧੀ ਜੋ ਹੈ ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ ਰਹਿਤ ਖਿੜ ਆਈ ਬਹੁਤੇ ਜੋ ਤਰੰਗ ਹੈਨ ਸੰਕਲਪਵਿਕਲਪ ਸੋਵਗੁ ਗਏ ਅਸਚਰਜਰੂਪਮੈ ਨਾਮਰੰਗ ਕਰ ਸੰਤ ਰਚ ਰਹੇਹੈਂ ॥੯॥ ਤਨ ਭੀਤਰ ਮਨ ਮਉਲਿਆ ਜੇਹੜਾ ਹਰੀ ਰੰਗਮੈ ਜਨਰਾਤਾ ਜੀਵਰੂਪ ਖਖੜੀ ਸੁਹਾਵੀਆ ਹੈਨ ਈਸਰਦੇ ਕੰਠ ਨਾਲ ਜੇਹੜੀ ਆਂ ਲਗ ਰਹੀਆਂਹੈਂ ਧਣੀਦੇ ਬਿਰਹੁ ਸਿਉਂ ਵਿਛੋੜਾ ਹੈ ਜਿਨਾਂਦਾ ਸਹਸੈ ਰੂਪੀਗੰਠਾਂ ਵਾ ਜਨਮ ਮਰਨਰੂਪੀ ਗੰਢਾਂ ॥੧੧॥ ਵਿਖ ਸੇ ਪਾਰੰਉਤਰੀਐ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਮੈ ਜੇਹੜੀ ਉਤਪਤ ਹੋਇ ਰਹੀ ਵਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਮੈਜੇਹੜੀਉਤਪਤ ਹੋਇਰਹੀ ਬਿਖਮਾਇਆ ਬਿਸ਼ਿਆਂ ਰੂਪੀ ਵਿਖ ਉਤਪਤ ਹੋਇ ਰਹੀ ਵਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪੀ ਬਿਖ ਹੈ ਜਿਸ ਮੈ ॥ ੧੨ ॥ ਜਮ ਮਾਰਗਮੈ ਮੁਤੇ ਕਹੀਏ ਭੇਜੇਹੈਂ ॥੧੬॥ ਤਿਸਕਲਨਹੀ ਜਾਣੀਆ ਕਲ ਸਕਤੀ ਵਾ ਸ਼ਾਂਤੀ ॥ ੧੭॥ ਧਰਨਸਵੰਨੀ ਖੜਕਹੀਏ ਘਾਸ ਰਤਨ ਕਰਜੜਾਵੀਹੈ ਵਾ ਖੜਕਹੀਏ ਖਟਰਤਨ ਕਰ ਸਮ ਦਮਾਦਿਕ ਤਿਨਾਂਕਰ ਜੜਾਵੀ ਧਰਨਕਹੀਏ

ਬੁਧੀ ਆਤਮ ਵਿਸ਼ੈਣੀ॥੧੯॥ ਭੇਰੀ ਭਰਮ ਵੰਜਾਇ ਭੇਰੀ ਕਹੀਏ ਹੇ ਭੋਲੀ ਵਾ ਰੰਚਕ ਮਾਤ੍ਰ ਜੋ ਭਰਮ ਜਿਥਹੁਵੰਵੈ ਕਿਆਜਾਵੈ ਜਿਥਹੁ ਤਿਥੇ.ਪ੍ਰਗਟਹੈ ਸੋਇ ਵਾ ਜਿਸਕਾ ਜਾਇ ਤੇ ਭਰਮ ਵੰਞੇ ਕਿਆ ਜਾਵੈ ਤਿਥੈ ਪ੍ਰਗਟਹੈ ਸੋਇ ਖੂੰਡੀਦੀ ਖਡਾਰੀਹੈ ਹੈਤਾਂਸੰਸਾਰਵਿਹਾਰਾਂ ਦੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਤੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਘੋੜੇ ਤੇ ਚੜ੍ਹਕਰ ਮਹਾਵਾਕਾਂਰੂਪੀ ਕੁੰਦੇ ਕਿਆ ਬੰਦੂਕ ਪਕੜਕਰ ਉਪ ਦੇਸ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾਹੋਵੈ ਕੁਕੜ ਦੀ ਉਡਾਰੀ ਹੈਤਾਂ ਸ ਕਾਮ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸ੍ਵਰਗਾਦਿਕਾਂਕੋਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣੇ ਵਾਲਾ ਤੇ ਸੰਤਾਂਨਾਲ ਮਿਲਕਰ ਅਨੰਦ ਲਿਆ ਚਾਹੈ ਤਤ ਮਿਥਿਆਦਾ ਵਿਵੇਚਨਕਹੀਏ ਗਿਆਨਚਾਹੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ॥ ਵਾਰ ਗੌੜੀ ਕੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਗਉੜੀ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਂਕੀ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸੋ ਜਲ ਜੋ ਹੈ ਮਨ ਦੇ ਮਾਰਨੇਵਾਲਾ ਬਿਨਾਂਭਗਵੰਤਨਹੀਂਪਾਈਦਾ ਅਰਥ ਕਿਆ ਭਗਵੰਤਨਹੀਂ ਜਲਹੈ ਵਾ ਸੋਜਲ ਭਗਵੰਤਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂਪਾਈਦਾ ਭਵਸਾਗਰ ਮਾਹੀਂ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਜਲ ਜੋ ਹਰੀਹੈ ਪੀਵਤਰਹੇਹੈਂ ਜਲਨਿਖੁਟਤ ਨਾਹੀਂ॥੨॥ਮਹਿਕਿਆ ਅੰਤਸ਼ ਕਰਣੇਮੈਂ ਜਲ ਆਇ ਆ ਤਾਂ ਅਧਿਕ ਜੋ ਅਗਨੀਸੀ ਸੋ ਉਠੀ ਤੇਰੇ ਜੋ ਦਰ ਸਨਹੈ ਹੇਨਾਹਿ ਇਸਕਰਕੈ ਮੰਦਤਾਭਾਗੀ॥੫॥ ਚਾਰ

ਚਰਨਜੋਬੇਦਹੈਂ ਤੇ ਕਹਹਿਬਹੁ ਆਗਰ ਜਨ॥੬॥ਪਾਥ
ਰ ਸੇਵਕਰ ਕੀ ਮਿਲਦਾਹੈ ॥੭॥ ਬ੍ਰਹਮਕਾ ਬਿੰਦ ਜੋ
ਜਲਹੈ ਤਿਸਤੇ ਉਤਪਤੀਹੈ ਵਾ ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਨ ਬਿੰਦਤੇ
ਸਭ ਕੀ ਉਤਪਤੀਹੈ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇ ਸਭਕੀ ਉਤਪਤੀ
ਹੈ ਇੰਦ ਕਿਆਜਾਣ॥੮॥ਰਾਜਾ ਰੰਕਦੋਊ ਮਿਲਰੋਈ
ਹੈ ਰਾਜਾ ਕਹੀਏ ਬ੍ਰਹਮਣ ਰੰਕ ਸੂਦ੍ਰ ਵਾ ਰਾਜਾਪੰਡਤ
ਰੰਕ ਮੂਰਖ ਹੰਸਾਸਰਵਰ ਕਾਲਸਰੀਰ ਹੰਸਜੈਸੇ ਸਰ
ਵਰ ਪਰ ਰਹਿਤੇਹੈਂ ਤੈਸੇ ਸਰੀਰਪਰ ਕਾਲਰਹਿੰਦਾਹੈ
ਵਾ ਹੰਸ ਕਹੀਏ ਸ੍ਵੇਤਕੇਸ ਸਰੁ ਕਹੀਏ ਸਿਰਤੇ ਵਰੁ
ਕਹੀਏ ਉਪਰ ਆਏ ਤਾਂ ਸਰੀਰਦਾ ਕਾਲ ਹੋਯਾ ਵਾ
ਹੰਸ ਸਰੋਵਰ ਜੋ ਹੈ ਸਤਸੰਗ ਤਿਸਮੈਂ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ
ਸਮਾਂ ਬਿਤੀਤ ਕਰੇ ਤੇਰਾਮ ਰਸਾਇਣਪੀਉ ।ਜੋਤੀਕੀ
ਜਾਤ ਜੋ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੈ ਤਿਸ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੀ ਜੋਤੀ ਜੋ
ਬੁਧੀ ਹੈ ਕਿਸੇਮੈਂ ਮੋਤੀ ਕਿਸੇਮੈਂ ਕਚ ਲਗੇ ਵਾ ਜੋਤੀ
ਕੀ ਇਸਥਿਤੀ ਜਾਤੀ ਮੈਂ ਅਧਿਸ੍ਟਾਨ ਰੂਪ ਕਰਕੈਹੈ ਤੇ
ਜਾਤੀਕੀ ਇਸਥਿਤੀ ਜਾਤੀਮੈਂ ਅਧਜਸਤ ਰੂਪ ਕਰਕੈ
ਹੈ ਜੇਹੜੇ ਜੋਤੀਮੈਂ ਲਗੇ ਤਿਨਾਂਕੋ ਕਚਕੀ ਨਿਆਂਈ ਜੋ
ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਸੋ ਮੋਤੀਕੀ ਨਿਆਈਂ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਵੈਹੈ ਵਾ
ਜੋਤੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਕੀ ਜਾਤ ਹੈ ਜੋਤੀ ਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਸਭ
ਜਾਤਾਂ ਤਿਸਮੈਂ ਜੇਹੜੇਲਗੇ ਕਹੀਏ ਤਤਪਰਹੋਏਹੈਂ ਸੋ
ਤਿਨਾਂ ਨੇ ਮੋਤੀ ਆਦਿਕ ਜੋ ਫਲ ਹੈਂ ਸਭ ਕਚ ਵਤ

ਜਾਣਤੇਹੈਂ ਇਸ ਪਰਚਾਇ ਪਰਚਰਹੁ ਏਸ ਇਸਵਿਖੇ
ਮਨ ਪਰਚਾਇ ਕਰ ਪਰਚ ਰਹੁ ਏਸ ਕਹੀਏ ਈਸਰ
ਵਿਖੇ॥੧੦॥ ਜਿਸ ਜਨਨੇ ਮਿਤਕਾ ਪਰਾ ਪਰਮ ਉਤ
ਕ੍ਰਿਸ੍ਟਜਾਨਾ। ਸੋ ਬਾਤਾਂ ਕਰਕੇ ਹੀ ਬੈਕੁੰਠਮੈਂ ਸਮਾਵਣਾ
ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਕਿਆ ਸਾਥ ਤਨਦੇ ਬੈਕੁੰਠਮੇਂ ਸਮਾਇ
ਆ ਚਾਹੁੰਦੇਹੈਂ ਵਾ ਜਿਸ ਜਨਨੇ ਮਿਤਾਕਾ ਪਰਾਤੇ ਮਨ
ਕਾ ਪਰਾ ਜਾਣਿਆਂਹੈ ਤਿਨਾਂਕੋ ਬਾਤਕਿਆ ਇਛਾਨਹੀ
ਹੈ ਬੈਕੁੰਠ ਸਮਾਵਣੇਕੀ ਵਾ ਬਾਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਬੈਕੁੰਠ
ਸਮਾਵਣੇ ਦੀਆਂ॥੧੧॥ਉਪਜੈਨਿਪਜੈ ਨਿਪਜਸਮਾਈ
ਤਿਹਾਂ ਕਾਲਾਂਮੈਂ ਉਪਜਕਰ ਸਮਾਇ ਜਾਂਦਾਹੈ ਵਾ ਖੇਤੀ
ਮੈਂ ਉਪਜੇ ਤੇ ਮਾਤਾਕੇ ਗਰਭ ਮੈਂ ਨਿਪਜੇ ਤੇ ਬਾਹਰ
ਨਿਪਜੈ ਫੇਰ ਸਮਾਇਗਏ ॥੧੨॥ ਕੂਅਟਾ ਸੰਸਾਰ ਤੇ
ਪੰਚ ਪਨਹਾਰੀ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਤੂਟੀਲਾਜ ਪ੍ਰਾਣਾਰੂਪੀ ਵਾ
ਅਵਿਦਜਾ ਰੂਪੀ॥੧੪॥ ਹਰੀ ਅੰਗੂਰੀ ਵਿਸ਼ੇ ਗਧਾ
ਜੀਵ। ਹੀਗੈ ਕਿਆ ਹੰਕਾਰ ਕਰੈ ਮਾਤਾ ਭੈਸਾ ਲੋਭ
ਕਰ ਕੁਦਕੁਦ ਚਰੈ ਪ੍ਰਸੰਨਹੋਇਕਰ ਵਿਦਿਆਨੂੰ ਚਰ
ਤਾ ਹੈ ਵਾ ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਕਰਕਰਕੇ ਸੁਰਗਾਦਿਕਾਂ ਵਿਖੇ
ਚੜਦਾ ਹੈ ਤੇ ਫੇਰ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਤਲੈਮੈਂ ਪੜਦਾ ਹੈ ਲੇਲੇ
ਕਉ ਚੂੰਘੈ ਨਿੱਤ ਭੇਡ ਭੇਡ ਜੋ ਬੁਧੀਹੈ ਲੇਲੇਪਦਾਰਥਾਂ
ਕੋ ਭੋਗਦੀਹੈ। ਵਾ ਮਾਇਆ ਭੇਡ ਲੇਲੇ ਜੀਵਕੋ ਚੂੰਘ
ਦੀ ਹੈ ਕਿਆ ਵਸ ਕਰਦੀਹੈ ॥੧੫॥ਗੁਰੂ ਬ੍ਰਹਸਪਤਿ

ਵਾ ਰਾਮ੍ਹਾਨੰਦ ਗਜ ਗਨੇਸ ਤੇ ਸ਼ਿਵ। ਹੋਰ ਸਭ ਕੋ ਜਾਣਦੇਹੈਂ ਵਾ ਗਜਕਾ ਗੁਰ ਜੋ ਸਿਵਹੈ ਵਾ ਗੁਰ ੧॥ ਗਜ ੪ ॥ਸਿਵ ੧੧ ॥੧੬॥ ਧਰਨ ਪਰੈ ਸਰੀਰ ਤੇ ਧਨਭੀ ਉਰਵਾਰ ਰਹਿੰਦਾਹੈ ਨਹੀਂ ਸਾਥਜਾਂਦਾ। ਹਾਥ ਮੈਂ ਤਾਂ ਡੋਰਾਂ ਪਕੜੀਆਂ ਹੈਂ ਘੋੜਿਆਂਦੀ ਵਾ ਮੁਖਮੈਂ ਤੰਬੋਲ ਖਾਂਦੇਹੈਂਨ ਤੇ ਹਥ ਤਡੇ ਹੋਇਹੈਨ ਹੋਰਮੰਗਣ ਵਾਸਤੇ ਹਰਕੋ ਵਾਸਨਾਂ ਨੂੰ ਤੇ ਹਰੀ ਰੂਪੀ ਸੁਗੰਧੀ ਵਸਾਈ ਵਾ ਹਰਿ ਸਮੂਹ ਵਾਸਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਹਰਿ ਸੁਗੰਧੀ ਵਸਾਈ ॥੧੮॥ ਐਸਾ ਗਿਆਨ ਕਥਦਾ ਹੈ ਬਨਵਾਰੀ ਰੇਮਨ ਪਵਨਕੋ ਦ੍ਰਿੜਕਰ ਸੁਖਮਨਨਾਰੀਮੈਂ ਵਾ ਐਸਾ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਹੈ ਗਿਆਨ ਕਥਦਾਹੈ ਬਨਵਾਰੀਦਾ ਤੇ ਮਨ ਜੋ ਪਵਨ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਤਿਸਕੋ ਦ੍ਰਿੜਕਰ ਐਸੇ ਉਪ ਦੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸੁਖਮਨਨਾਰੀ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਉਲਟੀ ਗੰਗਾ ਜਮਨ ਮਿਲਾਵੇ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਉਲਟੀ ਹੈ ਜਿਨਾਂ ਦੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਤਿਨਾਂਦਾ ਜਮਕੈਸਾਥਮਿਲਾਪ ਨਹੀਂਹੋਂਦਾ ਵਾ ਉਲਟਾਇਕਰਬ੍ਰਿਤੀ ਜਨਮਮਰਨ ਨਹੀਂ ਜਿਸਮੈ ਇਸ ਈਸਰ ਮੈਂ ਮਿਲਾਵੇ। ਤੇ ਪਦਾਰਥ ਸੰਗਮ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਜੋ ਮਨ ਕਹੀਏ ਸੁਧ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੈਂ ਨਾਵੇ ਲੋਚਾ ਸਮਸਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਐਸੀ ਰਹਿਤ ਤੇ ਸ਼ੇਰ ਹੋਂਗੇ ਕਿਆ ਨਾ ਧਾਰੋਗੇ ਤਾਂ ਹਰੀਪਾਸਾ ਕਿਆ ਦੂਰਹੀਰਹੇ ਗਾ ॥੨੨॥ ਅਬ ਮੋਕਹੁ ਰੇ ਰਾਮ ਭਰੋਸਾ ਤੋਰਾਹੈ। ਜਉ

ਮਾਤਾ ਰਖਕਹੋਇ ਤਉ ਕਿਆਬਸ ਜਉ ਬਿਖ ਦੇਇ ਕੋਈ ॥੨੩॥ਸਾਹਿਨ ਮਾਇਆ ਕੋ ਸਤ ਕਰਦਾਹੈ ਵਾ ਸਾਹਿਨ ਸਾਹਾ ਸੋ ਸਤ ਕਰੈ ਜੀਅ ਅਪਨੈ ਮਨ ਤਨ ਧਨ ਗ੍ਰਹ ਤਨਕਿਆ ਨਾਲੇ ਸਰੀਰ ਜਿਨ ਸਉਪਿਆ ਹੈ ॥੨੫॥ ਮੁਰਮੁਚ ਗ੍ਰਭ ਗਏ ਬਹੁਤੇ ਗ੍ਰਭ ਛਣਗਏ ਤੇ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਏਹਬਚਿਆ ਵਾ ਮੂਰ ਕਹੀਏ ਬਹੁਤ ਜੀਵ ਮੂਰ ਗਰਭਾਂ ਮੈਂ ਕੀ ਕਹੀਏ ਏਹ ਕਿਉਂ ਨ ਬਚਿਆ ਬੁਡਭੁਜ ਭਇਆਨਕ ਰੂਪ ਹੋਇਕਰ ਜਗਤ ਮੈਂ ਜੀਵੰਦਾ ਹੈ ਵਾ ਰੂਪਾਦਿਕ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਮੈਂ ਭੁਜਾ ਪ੍ਰਯੰਤ ਡੁਬ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤੇ ਜਗਤ ਮੈਂ ਜੀਵੰਦਾ ਮੰਨਦਾਹੈ ਆਪ ਕੋ ਜੈਸੇ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪਹੈ ਅਰਹੈ ਕੁਬ ਜ ਓਹ ਜੈਸੇ ਕਰੂਪਹੈ ਤੈਸੇ·ਨਾਮਬਿਨਾਂਕਰੂਪਹੈ॥੨੯॥ ਮਨਿ ਜਿਸਨੇ ਮਾਰਿਆਹੈ ਤਿਸਨੂੰ ਕਵਨ ਸੀ ਸਿਧ ਸਥਾਪਣੀ ਰਹੀਹੈ ਜੋ ਮੁਨ ਮਨਕਉ ਮਾਰੇ ਤਿਸ ਕੀ ਤੁਲ ਕਵਨ ਹੈ ਮਨਕਉ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਕਹੁ ਕਿਸਨੂੰ ਤਾੜਦਾਹੈ ਵਾ ਤਾਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਡੋਬਦਾਹੈ ਮਨ ਮਧੂਦੈਤਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸੂਦਨ ਕਿਆ ਨਸ਼ਟ ਕਰਿਆ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਸੋ ਤ੍ਰਿਭਵਨ ਦੇਉ ॥੩੦॥ ਬੇਦਕੀ ਸਿੰਮ੍ਰਤੀ ਭਾਈ ਬੇਦਕੀ ਪੁਤਰੀਆਂ ਜੋ ਸਿੰਮ੍ਰਤੀਆਂਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਏਹ ਸੰਗਲ ਅਰ ਜੇਵੜੀਆਂ ਲਿਆਈਆਂਹੈਂ ਕਰਮਾ ਧਰਮਾਕੀ ਵਾ ਮਾਇਆ॥੩੧॥ ਦੇਹ ਮੁਹਾਰ ਮੋਹ ਅਰ

ਵੈਰਾਗ ਜੋ ਹੈ ਏਹਮੁਹਾਰਹੈ ਲਗਨਜੋ ਹੈ ਸੋਏਹ ਲਗਾ
ਮ ਹੈ ਸਗਲ ਤਜਣਾ ਏਹੁ ਜੀਨ ਹੈ ਸਹਿਜਕੇ ਪਾਵੜੇ
ਕਿਆ ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪਗਧਰਲੀਜੈ ਬੁਧੀਅਰ
ਚਿਤ ਰੇਮਨ ਤੁਝੇ ਸੰਸਾਰਕੇ ਤਾਰਕਰ ਏਹੁੰਠ ਲੈਚਲੋਂ॥
੩੩॥ਨਟ ਵਟ ਨਟ ਵਤ ਵਾ ਜੈਸੇ ਨਵਟੇ ਸਾਥ ਖੇਲ
ਦਾਹੈ ਤੈਸੇਂ ਸਾਰਿੰਗ ਪਾਨੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕ੍ਰੀੜਾ ਕਰਦਾ ਹੈ
॥ ੩੬ ॥ ਬਿਖਿਆਮੈਂ ਸੁਰਤ੍ਰਹੈ ਅਜਹੁ ਸੁਖਕੀ ਆਸ
ਕਰਦਾਹੈ ਵਾ ਵਿਸ਼ੇ ਸੁਖਕੀ ਆਸਾ ਸੁਰਤ ਅਜਹੁ ਕਰ
ਦਾਹੈ ਜੀਵਣੇਦੀ ਤਿਨਭੀ ਤਨਮਹਿ ਮਨਨਹੀਂ ਪੇਖਾ
ਉਪਰਾਮ ਹੋਇਕਰ ਪੇਖਿਆਹੈ ਹੁਕਮਨਹੀਂ ਬੁਝਿਆ
ਜਿਸਨੇ ਸੋ ਭਿੰਨ ਹੋਇਰਹਿਆਹੈ ॥੩੭॥ ਏਕਨਾਮਹੀ
ਕਲਪਤ ਸੰਸਾਰਤੇ ਅਤਸੇ ਕਰ ਤਾਰਦਾਹੈ ਜੋ ਹਰੀਨੇ
ਹਰੇ ਕਰੇਹੈਂ ਸੋ ਹੋਇਆ ਨਾ ਸੁਕਦੇਨਹੀਂ ਵਾ ਜੋ ਹਰੀ
ਅਪਣੇ ਤਰਫ ਕਰੇਹੈ ਸੋ ਹੋਇਨਾ ਆਨ ਹੋਰਨਾਂਦੇ ਦੂਚਿ
ਤੇਕੀ ਦੁਇ ਬੂਨ ਗਿਰਾਨੀ ਚਿਤ ਕੀ ਦੋਇ ਬ੍ਰਿਤੀਆਂ
ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਏਹ ਜੋ ਦੋਇ ਬੂਨੀਆਂ ਆਂਧੀਪਾਛੇ ਸ਼ਾਂਤੀ
ਰੂਪੀ ਜਲ ਵਰਸਦਾਹੈ ॥ ੪੦ ॥ ਬਾਤ ਨਹੀਂ ਕਿਆ
ਬਾਤਾਂਕਰਕੇ ਜਗਜਾਸੂਦਾ ਅਸਕਹੀਏਹੈ ਜੋ ਮਾਨ ਤਿਸ
ਕੋ ਗਿਰਾਵਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸਾਥ ਤਨਕੇ ਸਮਾਨ ਗਿਰਾਵਤੇ
ਹੈਂ ਵਾ ਬਾਤਕਿਆ ਇਛਾ ਨਹੀਂ ਅਸਮਾਨ ਜੋ ਸੁਰਗਾ
ਦਿਕ ਹੈਂ ਤਿਨਾਂ ਕੋ ਗਿਰਾਵਤੇ ਕਹੀਏ ਅਭਾਵ ਕਰਤੇ

ਹੈਂ ਬ੍ਰਹਮਾਹੂਕੋ ਕਹਿਓ ਨ ਮਾਨਹਿ ਕਿਆ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਜੋ ਬੇਦਹੈਂ ਸੋ ਨਹੀਂਮੰਨਦੇ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮਾਕਹੀਏ ਮਨਕਾ ਕਹਿਆ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ॥੪੬॥ਐਸੇਸੁੰਨ ਸਮਾਇਆਐਸੇ ਪੁਰਖਕਾ ਮਨ ਸੁੰਨਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਵਾਂ ਐਸੇਕਰਮਕਰ ਨੇ ਵਾਲਾ ਪੁਰਖ ਸੁੰਨਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਗੁਰਾਂਕੇ ਬਾਣ-ਜੋ ਬਜ੍ਰਵਤ ੈਂ ਤਿਨਾਂਨੇ ਕਲਸਮੂਹ ਅਵਿਦਿਆਛੇਦੀ ਵਾ ਪ੍ਰਗਾਸਰੂਪ ਪਦ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆਹੈ ਤਿਸਮਾਇਆ ਧਨਖ ਬਾਣ ਚੜ੍ਹਾਏ ਬਿਨਾਂ ਏਹ ਜਗ ਬੇਧਿਆ ਕਿਆ ਵਸ ਕਰਿਆਹੈ ਦਹਦਿਸ ਮੈਂ ਗੁੜੀ ਦੇਹਕੋ ਪਵਨ ਕਿਆ ਮਾਇਆਰੂਪੀ ਝੁਲਾਇ ਰਹੀਹੈ ਡੋਰ ਜੋ ਤਿਸਮੈਂ ਲਿਵ ਲਾਇ ਰਹੀਹੈ ਵਾ ਤਿਨਾਂ ਸੰਤਾਂਨੇ ਧਨਖਬਾਣ ਚੜ੍ਹਾਏ ਬਿਨਾਂ ਇਹੁ ਜਗੁ ਬੇਧਿਆ ਕਿਆ ਅਭਾਉਕੀਤਾ ਦਸੋ ਦਿਸਾਂਮੈਂ ਦੇਹਗੁਡੀਕੋ ਪਵਨੰ ਪ੍ਰਾਰਬਧ ਝੁਲਾਇਰਹੀ ਹੈ ਤਿਨਾਂਦੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂਮੈਂ ਲਿਵ ਲਾਇਰਹੀਹੈ ॥੪੭॥ ਉਲਟਤ ਪਵਨ ਚਕ੍ਰ ਖਟਬੇਧੇ ਉਲਟਾਇਕੈ ਅਪਾਨਵਾਇਕੋ ਖਟਚਕ੍ਰ ਕਿਆ ਤਾਲੂ ਚਕ੍ਰ ਹ੍ਰਿਦਾਚਕ੍ਰ ਮੂਲ ਚਕ੍ਰ ਕੰਠ ਚਕ੍ਰ ਦਸਮ ਦੁਆਰਚਕ੍ਰ ਇਹਖਟਚਕ੍ਰ ਬੇਧੇ। ਵਾ ਖਟ ਚਕ੍ਰ ਕਾਮਾਦਿਕ ਤੇ ਮਨ ਇਹ ਖਟ ਮੇਰੇ ਮਨਦਾ ਸੁਭਾਉ ਉਲਟਕਰ ਸਮਾਨਾ ਵਾ ਮੇਰੇ ਮਨਦਾ ਮਨਕਿਆ ਸੁਧਹੈ ਉਲਟਕਰ ਸਮਾਵਣਾਹੋਇਆ ਹੈ ਅਲਉਤੀ ਕਿਆ ਮਹੂਏ ਕਾ ਬਰੇਡਾ ਸ਼ਰਾਬ ਵਾ

ਅਲੌਤੀ ਮਿਸਰੀ ਕਾ ਬਰੇਡਾ ਸਰਬਤ ਵਾ ਅਲੌਤੀ ਕਿਆ ਸਤਗਲੋ ਕਾ ਬਰੇਡਾ ਰਸ ॥ ੪੯ ॥ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਦੁਇ ਬੈਲ ਬਿਸਾਹੇ ਦੋਇ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਹੈਂ ਏਨਾਂ ਕਰ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਬੈਲ ਬਿਸਾਹੇ ਕਿਆਰਚੇਹੈਂ ਪੂਜੀ ਅਸ ਥਾਨੀ ਪਵਨ ਪ੍ਰਕਾਸਿ ਘੰਟ ਜੋ ਲਿੰਗਸਰੀਰ ਸੋ ਗੁਣ ਤ੍ਰਿਸਨਾਂ ਭੀਤਰ ਵਸਤੂ ਭਰੀ ਹੈ। ਦਾਨ ਕਿਆ ਡੰਡੀ ਨਿਬੇਰਹਿ। ਘਾਟੀਚਵਤ ਕਿਆ ਗਿਆਨਰੂਪੀ ਘਾਟੀ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮਰੂਪੀ ਘਾਟੀ ॥੫੦॥ ਡੰਡੀ ਸਾਹੜੈ ਕਉ ਬਾਂਧੇ ਧਨਖੜੀ ਵਾ ਧਨਕਉਂ ਡੰਡੀਆਂ ਕਿਆਦੂਤ ਬੰਨ੍ਹ ਖੜ ਨਗੇ ਓਹ ਜੋ ਖੂਹੜੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਂਵਦੀ ਹੈ ਤੇ ਉਤੇ ਕਉਨਹੈ ਜਿਸਨੇ ਲਾਜਵਹਾਰੀਹੈ ਵਾ ਏਹ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਖੂਹੜੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਂਵਦੀਹੈ ਇਸਵਿਖੇ ਸੁਆਸਾਂ ਰੂਪੀ ਲਜਕੋ ਵਹਾਇ ਰਹੀਹੈ ਓਹ ਕਉਨ ਕਹੀਏ ਸੋ ਮੰਦ ਹੈ॥੫੧॥ਪੰਡਤ ਗੁਣੀ ਸੂਰ ਹਮਦਾਤੇ ਏਹ ਕਹੇ ਬਡ ਹਮਹੀ ਇਹਬਿਧਿ ਬਿਸਰੀਜਬਹੀ ਜਹਤੇਉਪਜੀ ਤਹਾਂ ਸਮਾਨੀਤਬਹੀ ਤਜਬਾਵੇ ਦਾਹਨੈ ਬਿਕਾਰਾ ਬਾਵੇ ਦਾਹ ਨੇ ਕਹੀਏ ਉਰੇਪਰੇ ਵਾ ਬਾਵੇਂ ਪਾਪ ਦਾਹਿਨੇ ਪੁੰਨਵਾ ਬਾਵੇਂ ਪਾਸੇ ਬਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਗੋ ਦਾਹਨੇ ਹਰੀ ਪਦ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸਨੂੰ ਦ੍ਰਿੜਕਰਕੇ ਗਹਿਰਹੀਏ ॥੫੨॥ ਤਾਗੁ ਮੋਹਤੂਟਾ ਗਗਨਲੋਭ ਜੋਗ ਪਖਮੈਂ ਤਾਗਾ ਪ੍ਰਾਣਗਗਨ ਦਸਮ ਦੁਆਰ ਰਚਨ ਹਾਰੁ ਅਗਿਆਨ ਤਹ ਨਾਹੀਂ

ਜੋਗੀ ਵਲ ਮਨ ਜੋੜੀ ਜੁੜੀਜੇਹੜੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਚੇਤਨਮੈ ਨ ਤੋੜੀ ਤੂਟੀ ਕਿਸੀਕੀ ॥੫੩॥ ਬਾਹਰਲੀ ਮਿਤ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਜੇਹੜਾ ਪਰੇਹੋਣਾਹੈ ਇਹ ਖਿੰਥਾਹੈ ਮੇਰੇ ਰਾਜਨ ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਤਾੜੀਲਾਗੀ ਤ੍ਰਿਪਲ ਪਲਟੀਐ ਤ੍ਰਿਹਾ ਗੁਣਾਂਕਾ ਪਲਟੀਐ ਕਿਆ ਤਿਆਗ ਕਰਣਾ ਜੇਹੜਾ ਏਹ ਤਾੜੀਲਾਈਹੈ ਜੁਗਾਂ ਜੁਗਾਂਮੈਂ ਜੁਗ ਮਿਲਰਹੀਹੈ ਚੇਤਨਸਤਾਏਹ ਜੁਗਸਾਰਦ ਕਿਆ ਡੰਡੀਸਾਜੀ॥੫੫॥ ਗਈ ਬ੍ਰਨਾਵਨ ਮਾਹੋ ਦੇਹਕੀ ਸਫਲਤਾ ਕਰਨ ਵਾਸ ਤੇ ਮਾਹੋ ਜੋ ਬੁਧੀਹੈ ਸੋ ਗਈ ਜੀਵ ਪਾਸ ਘਰ ਛੋਡਿਓ ਜਾਇ ਕਹੀਏ ਬਾਹਜ ਮੁਖਹੋਇਕਰ ਸੰਸਾਰੁਕੀ ਤਰਫ ਜਾਂਦਾਹੈ ਜੁਲਾਹੋ ਕਹੀਏ ਜੀਵ ਗਜਨਵ ਨਉ ਦੁਆਰੇ ਗਜਦਸ ਦਸਇੰਦ੍ਰੇ ਗਜਇਕੀਸ ਪੰਜ ਸੂਖਮ ਭੂਤ ਪੰਜ ਅਸਥੂਲ ਭੂਤ ਦਸ ਪ੍ਰਾਨ ਤੇ ਇਕਮਨ ਏਹੁ ਪੂਰਨ ਨੇ ਇਕਤਾਣੀ ਤਣਵਾਈ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਾ ਆਪ ਤਾਣੀਹੈ ਸਾਠਸੂਤ ਅਸਥੂਲ ਨਾੜੀਆਂ ਨਵਖੰਡ ਨਉਜੋੜ ਸਰੀਰਕੇ ਬਹਤਰ ਕੋਠੀਆਂ ਪਾਟਲਗੋਕਹੀ ਏ ਪੇਟਾ ਲਗਿਆਹੈ ਗਜੀ ਨ ਮਿਨੀਐ ਤੋਲ ਨ ਤੁਲੀ ਐ ਜੇਤੂੰ ਕਹੇਂ ਗਜਾਂਕਰ ਨਹੀਂ ਮਿਣੀਦੀ ਤਾਂ ਮਿਣੀ ਹੋਈਹੈ ਚਾਲੀ ਗਜਹੈ ਜੇ ਤੂੰ ਕਹੇਂ ਤੋਲ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਤੋਲੀਦੀ ਤਾਂ ਤੋਲੀ ਹੋਈ ਹੈ । ਕਿਆ ।ਮਥਿਆਹੈ ਵਾ ਸਾਡੇ ਤ੍ਰੈਮਣਕੀਹੈ ਪਾਂਚਨਸੇਰ ਅਢਾਈ ਏਹ ਪਾਨ ਹੈ

ਅਢਾਈ. ਸੇਰ ਜੇਹੜਾ ਅਹਾਰਹੈ ਸੇਰ ਕਰਾ ਜੇਕਰਏਹ ਪ੍ਰਾਣ ਬੇਗ ਸੀਘਰ ਨਾਂ ਪਾਵੈਂ ਤਬਝਗੜਾਕਰੇਂ ਹੇਘਰ ਸਰੂਪ ਦੇ ਹਤ.ਕਰਨੇਵਾਲੇ ਵਾ ਹੇ ਘਰੁਵਾਲੇ ਦਿਨਕੀ ਬੈਠ ਅਵਸਥਾਕੀ ਸਮਾਪ੍ਰਤੀਹੋਈ ਖਸਮਨੇ ਜਬਕੀਤੀ ਬਰਖਾਸ ਏਹਵੇਲਾ ਜੋ ਸਮਾਹੈ ਸੋਕਦ ਆਵਣਾਹੈ ਛੂਟੇ ਕੂੰਡੇ ਛੁਟ ਜਾਣਗੇ ਪਦਾਰਥ ਭੀਗੇ ਪੁਰੀਆਂ ਵਾਸਨਾ ਵਿਚ ਭਿਜੀਆਂ ਰਹਿਨ ਗੀਆਂ ਚਲਿਆ ਜੁਲਾਹੇ ਰੀ ਸਾਈ ਚਲਿਆ ਜਾਇੰਗਾ ਹੇ ਜੁਲਾਹੇ ਜੀਵ ਰੀਸਾਈ ਕਹੀਏ ਸ਼ੋਕਾਤਰਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ਛੋਛੀ ਨਲੀ ਕਹੀ ਏ ਰਸਨਾ ਛੋਛੀ ਹੋਇ ਜਾਵੇਗੀ ਤੇ ਵਚਨਾਂ ਰੂਪੀਤੰਤੂ ਨਾ ਨਿਕਸੈਗੀ ਵਾ ਛੋਛੀਹੋਇਜਾਇਗੀ ਸਿਆਹਿਨਾੜੀ ਸ੍ਵਾਸਾਂ ਰੂਪੀ. ਤੰਤੂ ਨਾਂ ਨਿਕਸੇਗੀ ਨਤੁਰ ਰਹੀ ਉਰਝਾ ਈ ਤੁਰਜੋ ਨਾਭੀ ਅਸਥਾਨਹੈ ਤਿਨਕੇਸਾਥ ਪਾਨ ਅਪਾ ਨਕੀ ਗੰਢ ਨਾ ਉਰਝ ਰਹੇਗੀ ਛੋਡ ਪਸਾਰ ਈਹਾਰਹੁ ਬਪਰੀ ਬਪ ਜੋ ਸਰੀਰ ਹੈ ਰੀ ਜੋ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਇਨਾਂਕੀ ਇਛਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਬ ਬੁਧੀਨੇ ਸਿਖਿ ਆ ਦਈ ਤਾਂ ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਸਮਝਾਈ ॥੧॥ ਵਾ ਗਈ ਬੁਨਾਵਨ ਮਾਹੋ ਕਿਆ ਮਾਇਆਜੋਹੈ ਸੋ ਈਸਰਕੇਪਾਸ ਗਈ ਪ੍ਰਪੰਚ ਰੂਪੀਤਾਣੀ ਬੁਣਾਉਣਕੇ ਵਾਸਤੇ ਜਾਣਾ ਕਿਆਹੈ ਫੁਰਨਾਂ ਕਰਦੀਆ ਏਕਤੇ ਬਹੁਤ ਹੋਵਾਂ ਘਰੁ ਛੋਡਿਐ ਜਾਇ ਜੁਲਾਹੇ ਜੋ ਲਾਭ ਵਾਲਾ ਘਰ ਜਗਾਨੂੰ

ਛੋਡ ਦਿਤਾ ਜੋ ਈਸਰ ਕਹੇ ਤਾਣੀ ਕਿਤਨੀਕ ਹੈ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਗਜਨਵ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਮਹਿ ਤਤ ਤ੍ਰਿਧਾ ਹੰਕਾਰ ਪੰਚ ਤਨਮਾਤ੍ਰਾ॥੯॥ਗਜਦਸ ਦਸੋ ਦਿਸਾ ਗਜ ਇਕੀਸ ਸਾਤਲੋਕ ਤਲੇਕੇ ਸਾਤਉਪਰਲੇ ਕੇ ਤੇ ਸਾਤ ਪੁਰੀਆਂ ਵਾ ਸਾਤ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਏਕਤਨਾਈ ਪੂਰੰ ਨ ਨੇ ਏਹ ਤਾਣੀ ਤਣੀ ਸਾਠ ਸੂਤ ਸਠ ਸੰਮਤੀ ਬੀਸ ਬ੍ਰਹਮਾਂਕੀ ਬੀਸ ਵਿਸਨੂੰ ਕੀ ਬੀਸ ਸਿਵਕੀ ਨਵਖੰਡ ਜੋ ਭਾਰਤਾਦੀਬਹਤਰ ਚੌਕੜੀਆਂ ਇੰਦ੍ਰਦੀਆਂ ਵਾ ਬਹ ਤਰ ਫਿਰਕੇਏਹੁ ਪੇਟਾਲ਼ਗਾਹੈ ਅਧਿਕਤਾ ਕਰਕੇ ਗਜੀ ਨ ਮਿਣੀਐ ਕਿਆ ਮਿਣੀਹੋਈਹੈ ਤੋਲਨ ਤੁਲੀਐ ਕਿ ਆ ਤੋਲੀ ਹੋਈਹੈ ਸੇਸਨਾਗਨੇ ਧਾਰਣ ਕਰੀ ਹੋਈਹੈ ਵਾ ਨਾਮ ਰੂਪਾਤਮਕਹੈ ਅਢਾਈ ਮਾਤ੍ਰਾ ਓਅੰਕਾਰੁ ਏਹ ਪਾਣਹੈ ਜੋ ਕਰ ਪਾਚਨ ਬੇਗ ਨਾ ਪਾਵੈ ਜੇਕਰਪਾਚਨ ਓਅੰਕਾਰਕਾ ਬੇਗ ਕਿਆ ਬਲ ਨਾ ਪਾਵੈ ਤਬਝਗਰਾ ਕਰੈ ਹੈਂ ਘਰਵਾਲੇ ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਪੁਛਿਆ ਕਬੀਰ ਜੀਕੋ ਇਹ ਬੇਲਾ ਸਮਾ ਕਦਆਈ ॥ ਉੱਤ੍ਰ--ਦਿਨਕੀ ਬੈਠ ਜਦ ਬ੍ਰਹਮਾਕੇ ਦਿਨਕੀਬੈਠ ਸਮਾਪਤੀ ਹੋਈ ਖਸਮਨੈ ਕੀਤੀ ਬਰਖਾਸ ਛੁਟੇ ਕੂੰਡੇ ਲੁਟਗਏ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇ ਭੀਗੇ ਪੁਰੀਆਂ ਅਭਾਉ ਹੋਇਗਈਆਂ ਇੰਦ੍ਰੀਦੀਚਲਿਓ ਜੁ ਲਾਹੋ ਰੀਸਾਈ ਜੁਲਾਹੋ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਸੁਚਲਿਆਗਇਆ ਰਿਸਾਇ ਕਰਕੈ ਛੋਛੀ ਹੋਇਗਈ ਨਲੀ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਅਰੁ

ਸੂਰਜ ਤੇ ਕਿਰਣਾਰੂਪੀ ਤੰਤੂ ਨਹੀਂ ਨਿਕਸਦੀਹੈ ਤੁਰ
ਜੋ ਸੁਮਾਰ ਚਕ੍ਰ ਕੇ ਸਾਥ ਤਾਰਾ ਗਣਕੀ ਗੰਢ ਨਹੀਂ
ਉਰਝਾਇਰਹੀ ਇਹ ਬੇਲਾ ਤਦਆਈ ਸੀ ਛੋਡ ਪਸਾ
ਰ ਛਡਕੇ ਪਸਾਰਾ ਹੇ ਬਪਰੀ ਤੇ ਈਹਾਂ ਰਹੁ ਤੂੰਪਸਾਰਾ
ਕਹੀਏ ਜੋ ਕਹਤੀ ਹੈਂ ਸੋ ਆਪ ਹੀ ਰਚਾਹੈ ਕਹੰਦੇ ਹੈਂ
ਕਬੀਰਜੀ ਇਸਪ੍ਰਕਾਰ ਜਬ ਕਹਿਆ ਤਬ ਸਮਝਾਈ
ਤਬ ਦੁਹਾਂ ਮਿਲਕਰ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਤਾਣੀ ਬਣਾਈ॥
੫੫॥ ਦੁਹ ਮਿਲ ਕਾਰਜ ਊਪਜੈ ਰਾਮਨਾਮ ਸੰਜੋਗ
ਦੋਵੇਂ ਗੁਰੂ ਅਰਸਿਖ ਪੂਰਨ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਕਾਰਜ ਉਪਜੈ
ਕਉਣ ਰਾਮਨਾਮ ਦੇ ਸੰਜੋਗ ਵਾ ਨਾਮਕਰ ਰਾਮਸਾਥ
ਸੰਜੋਗ ਵਾ ਰਾਮਨਾਮ ਦੇ ਸੰਜੋਗਕਰ ਜੀਵਈਸਰਕੀ
ਏਕਤਾ ਰੂਪ ਕਾਰਜ ਊਪਜੈ ਜਿਉਂ ਕਾਂਸੀ ਉਪਦੇਸ਼
ਹੋਇ ਜਿਸ ਰਾਮਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਾਂਸ਼ੀਮੈਂ ਹੋਂਦਾਹੈ
ਮਾਨਸਕੋ ਮਰਤੀਬਾਰ॥੫੬॥ਤ੍ਰਿਸਨਾਂ ਸੰਚਣਦੀ ਤ੍ਰਿਖਾ
ਪੀਣਦੀ ਭੁਖ ਖਾਣੇਦੀ ਮਾਨਦੀ ਉਨਮਤਤਾਨੇ ਹਿਰ
ਲਇਆ ਇਸ ਕਰਕੈ ਮਨਮਾਂਹੀ ਗੁਰਕਾ ਸਬਦ ਨ
ਧਾਰਿਓਰੇ ਸੁਆਦ ਲੁਭਤ ਇੰਦ੍ਰੀਰਸਪ੍ਰੇਰਿਓ ਰਸਾਂਕੇ
ਸੁਆਦਾਂਮੈਂ ਲੁਭਤ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਇੰਦ੍ਰੀਰਸਕਾ ਪ੍ਰੇਰਿ
ਆ ਹੋਯਾ ॥੫੮॥ਪਵਨ ਨਹੀਂ ਮਗਨੈ ਕਿਆ ਉਡਾਂਵ
ਦੀ ਨਹੀਂ ॥੬੩॥ਆਵਤ ਦੀਸੈ ਜਾਂਦਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣੀਦਾ
ਜੀਵ ਕਹਾਂ ਗਇਆ ਵਾ ਕੈਸਾ ਹੈ ਸਾਰਿੰਗ ਪਾਨੀ ਨਾ

ਆਵਤ ਦੀਸੈ ਨ ਜਾਵਤ ਜਾਣੀਦਾ ਹੈ ॥੬੪॥ ਜਹਕੀ ਉਪਜੀ ਤਹਿਰਚੀ ਪੀਵਤ ਮਰਦਨ ਲਾਗ ਮਰਦਨ ਸੰਤਾਂ ਨਾਲ ਲਗਕਰ ਪੀਵਤਭਏ ਜਹਿਤੇ ਉਪਜੀ ਵਾ ਜਿੰਦ ਤਹ ਮਿਲੀ॥੬੫॥ਓਡਹੁਨ ਕਾਗਾਕਾਰੇ ਹੈ ਪਾਪੇ ਵਾ ਹੇ ਕਾਗਾਕਾਰੇ ਕੇਸੋ ਉਡੈਨਾਂ॥੬੬॥ਆਸਪਾਸੁਘਨ ਤੁਰਸੀਕਾ ਬਿਰਵਾ ਆਸੇ ਪਾਸੇ ਸੰਤਾਂਕੇ ਰਿਦੇ ਤੁਲਤਾ ਦਿਕ ਜੋ ਗੁਨਹੈਂ ਏਹਤੁਲਸੀਕਾ ਬਿਰਵਾ ਬਨਰਹਿਆ ਹੈ ਰਸਜਿਸਮੈਂ ਐਸਾਮਾਞ ਰਿਦਾ ਅਸਥਲ ਏਹਬਿੰਦ੍ਰਾ ਬਨ ਗਾਉਂਹੈ ਬਿੰਦ੍ਰਾਬਨ ਮਨਕੇ ਹਰਨੇ ਵਾਲਾ ਰਿਦਾ ਗੁਣਕਰ ਸੰਜੁਗਤ ਤਿਸਮੈਂ ਮਨੋਹਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਚਰਾ-ਵਤ ਗਾਊ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਬਿਚਰਾਂਵਦਾਹੈ ਗੁਵਾਰਨਿ ਕਿਆ ਬੁਧੀ ਵਾ ਬ੍ਰਿਤੀ ॥੬੭॥ ਬਿਪਲ ਬਸਤ੍ਰ ਕਹੀਏ ਬਲ ਕਲ ਦੇ ਵਾ ਬਹੁਤੇ ਵਾ ਉਜਲ॥੬੮॥ਲੀਨੋਹਾਥ ਸਿਧੌ ਰਾ ਗਿਆਨਕਾ ਵਾ ਨਾਲੀਏਰ॥੬੯॥ਕਰੀਆਮਲਾਹ ਜਿਉ ਫੂਲਜਈਹੈ ਨਾਰ ਜੈਸੇ ਜਲਵਿਖੇ ਕਮਲ ਪ੍ਰਫੁ ਲਤ ਹੋਤਾਹੈ ਵਾ ਜੈਸੇ ਜਈਏ ਪੁਤ੍ਰਕੋਦੇਖਕਰ ਨਾਰੀ ਪ੍ਰਫੁਲਤਹੋਤੀਹੈ॥੭੧॥ਹਮਾਰੀ ਨਿੰਦਾ ਮੈਂ ਜਿਸਦਾਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਤਿਸਮੈਂ ਹਮਾਰਾ ਪਿਆਰਹੈ॥੭੩॥ਖਟਨੇਮਖਟ ਚਕ੍ਰੋਂ ਕਰ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਕੋਠੜੀ ਬਾਂਧੀ ਆਤਮ ਵਸਤੂ ਬੀਚ ਪਾਈ ਕੁਲਫ ਚਕ੍ਰਾਂਕੇ ਖੋਲਨੇਕੋ ਪ੍ਰਾਨ ਕੁੰਜੀਕਰ ਰਾਖੇ ਵਾ ਖਟਨੇਮ ਪੰਚਤਤ ਤੇ ਛਿਵਾਂ ਮਨਕਰ ਕੋਠੜੀ ਦੇਹ

ਬਾਂਧੀ ਅਗਿਆਨਰੂਪੀ ਕੁਲਫ ਜੰਦ੍ਰਾਤਿਸਕੇਖੋਲਨੇਕੋ ਪ੍ਰਾਨ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰਕੀਤਰਫ ਲਗਾਵਨੇ ਏਹ ਕੁੰਜੀਕਰ ਰਾਖੇ ਚੇਤ ਸੁਚੇਤ ਚਿਤਹੋਇਰਹੁ ਚੇਤ ਸੁਚੇਤਹੋਇਕਰ ਚੇਤਨਰੂਪ ਹੋਇਰਹੁ ਵਾ ਚਿਤਵਿਖੇ ਸੁਚੇਤਹੋਇਕੇਰਚੇ ਰਹੁ ਤੋ ਲੈਗਾ ਪ੍ਰਗਾਸ ਜਿਸਦਾ ਉਜਾਰਾ ਹੈ ਸਾਰੇ ਨਵੈ ਘਰਾਂ ਮੈਂ ਜੇਹੜੇ ਲਗੇ ਸੋ ਮੂਸੇ ਗਏ ਤੇ ਦਸਵੈ ਰੂਪ ਮੈ ਜੇਹੜੇ ਲਗੇ ਹੈਂ ਓਨਾਂ ਦੀ ਤਤ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ਵਾ ਨਵੇਂ ਦੁਆਰ ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਮੂਸੇ ਕਿਆ ਰੋਕੇ ਤਤ ਕਿਆ ਪੁਰਸ਼ਾਂਦੀ ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਮੈ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਹੈ॥੭੪॥ਏਕਜੋਪ੍ਰਭਹੈ ਸੁਮਤਿ ਕੀਰਤਿਕਰ ਜਾਨਿਆ ਮਨਵਿਖੇ ਘਟਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਤਿਆਗਿਓ ਵਾ ਘਟਕੋ ਅਭਿਮਾਨ ਤ੍ਰਿਆਗਿਓ। ਜਾਕੇ ਬਡ ਭਾਗ ਤਿਹ ਮਨ ਬਸਿਓ ਮਸਤਕਦੇਕਰਮਹੀਪ੍ਰਧਾਨਹੈਂ ਸੇਮਿਲਾਉਣੇਮੈ ਆਇ॥ ☬ ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ ਜਹਾ ਬੋਲਤਹਿ ਅਖਰ ਆਵਾ ॥ਜਹਿ ਅਬੋਲ ਤਹਿ ਮਨ ਨ ਰਹਾਵਾ॥ ਜਹਾਂ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਸੋ ਤਹਾਂ ਅਛਰ ਆਂਵਦਾ ਹੈ ਜਹਾਂ ਅਬੋਲ ਹੈ ਤਹਾਂ ਮਨ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਵਾ ਜਾਗ੍ਰਤ ਸੁਪਨ ਮੇਂ ਤਾਂ ਅਖਰ ਆਂਵਦੇ ਹੈਂ ਸੁਖੋਪਤੀ ਮੈਂ ਮਨ ਆਦਿਕ ਇੰਦ੍ਰੇ ਕੋਈ ਨਹੀ ਰਹਿਤਾ ਵਾ ਜਹਾਂ ਚੇਤਨ ਹੈ ਤਹਾਂ ਅਖਰ ਆਂਵਦੇ ਹੈਨ ਅਰ ਜਹਾਂ ਜੜ ਹੈ ਤਹਾਂ

ਮਨ ਆਦਿਕ ਇੰਦ੍ਰੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ॥ ੩ ॥ ਕਹੋ ਤ ਕੋ
ਉਪਕਾਰ ਕਹਉ ਤਾ ਤਿਸਪਰ ਕੋਈ ਉਪਕਾਰ ਨਹੀਂ॥
ਆਪਣੇ ਭਲੇ ਵਾਸਤੇ ਕਹਣਾ ਹੈ ਵਾ ਜਗਿਆਸੂ
ਪ੍ਰਤਿ ਉਪਕਾਰ ਵਾਸਤੇ ਕਹਣਾਹੈ ਵਾ ਤਿਸਕੇ ਉਪਕਾ
ਰ ਕਹੇ ਚਾਹੀਏ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ॥ ੬ ॥ ਲਿਖ
ਅਰ ਮੇਟੇ ਤਾਹਿ ਨ ਮਾਨਾ ॥ ਲਿਖ ਕਰ ਮੇਟਣੇ
ਅਖਰ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਮੈ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ ਵਾ ਲਿਖਣਵਾਲਾ
ਜੋਬ੍ਰਹਮਾਹੈ ਤੇ ਮੇਟਣੇਵਾਲਾ ਜੋ ਸ਼ਿਵਹੈ ਤਾਹਿ ਨਾ ਮਾ
ਨਾ॥੭॥ਕਕਾ ਕਿਰਣ ਕਮਲਮਹਿ ਪਾਵਾ ਸਜਿ ਬਿਗਾਸ
ਸੰਪੁਟ ਨਹੀਂ ਆਵ॥ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਬਚਨਾ ਰੂਪੀ ਕਿਰਣਾਂ
ਨੂੰ ਜਗਜ਼ਾਸੂ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਕਮਲ ਮਹਿ ਪਾਵਾ ॥ ਸਤੋ
ਗੁਣ ਥੀਂ ਆਦਿ ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ
ਕੇ ਚੜ੍ਹਨੇ ਕਉ ਮੁੰਦਣੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵਾ॥ ਵਾ ਗੁਰੂ
ਰੂਪੀ ਜੋ ਚੰਦਰਮਾਂਹੈ ਤਿਨਾ ਨੇ ਬਚਨਾ ਰੂਪੀ ਕਿਰਣਾਂ
ਕੋ ਹਿਰਦੇ ਕਮਲ ਮਹਿ ਪਾਵਾ ਤਬ ਫੇਰ ਅਗਜ਼ਾਨ ਰੂ
ਪੀ ਸੂਰਜ ਕਰ ਵਾ ਤਮੋ ਗੁਣ ਰੂਪੀ ਸੂਰਜ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ
ਣੇ ਕਰ ਮੁਦਤ ਨਹੀਂਹੋਤਾ ॥੮॥ ਖਖਾ ਇਹੈ ਖੋੜ ਮਨ
ਆਵਾ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਖੋੜ ਵਾ ਅੰਤਰਮੁਖ ਹੋਣਾ ਇਹ
ਖੋੜ ਹੈ ॥੯॥ ਰਹੈ ਬਿਹੰਗਮ ਬਿਰਕਤ ਵਾ ਮਨ ਰੂਪੀ
ਪੰਖੀ ॥ ੧੦ ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਨਿਮਸੈ ਕਹੀਐ ਨਿਵਾਸ
ਵਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰ ਰਹਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ॥ ੧੨ ॥ ਅਵਝੜਾ

ਕਹੀਏ ਅਵਝੜ ਜਾਣਾ ਹੈ ਵਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਝੜ
ਜਾਣ ਵਾਲਾਹੈ ਵਾ ਝਲਰੂਪੀਹੈ ਵਾ ਝੇਰਾਰੂਪਹੈ॥੧੪॥
ਜੋਬਨਜਾਰ ਜੋ ਬਨ ਰਹਿਆਹੈ ਪ੍ਰਪੰਚ ਤਿਸਨੂੰ ਜਿਸਨੇ
ਜਾਰਿਆਹੈ ਅਸਜਰ ਪਰਜਰ ਆਪਣੀਜਰ ਤੇ ਪਰਕੀ
ਜਰ ਵਾ ਇਸਲੋਕ ਕੀ ਜਰ ਤੇ ਪਰਲੋਕ ਕੀ ਜਰ
ਇਸਕੋ ਜਬ ਜਰ ਰਹੈ ਤਬ ਜਾਇਕਿਆ ਜਗਾ ਮੈਂ
ਜੋਤੀਦਾ ਉਜਾਲਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ॥੧੭॥ ਹੈਤਾਂ ਘਟਿ ਮਾਂਹੀ
ਘਾਟਿ ਤਿਸਕਾ ਬਿਕਟਹੈ ॥ ੧੮ ॥ ਇਹੈਦੂਰ ਕਰਿਆ
ਠਗਨੀਰਾ ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦਾ ਜਲ ਸੰਸਾਰ ਨੀਠ ਨੀਠ
ਸਨੇਸਨੇ ਵਾ ਸਮੇ ਸਮਾ ਮਨ ਕੀਆ ਧੀਰਾ ਸੋਠਗ ਠਗਿ
ਆਤਾਂ ਠਉਰ ਮਨ ਆਵਾ ॥੨੧॥ ਰਣ ਰੂਤੋ ਨਰਨੇਹੀ
ਕਰੈ ਕਹੀਏ ਹਠ ਕਰੈ ਨਾ ਨਿਵੈ ਨਾਫੁਨਸੰਚਰੈ ਨਾਤਿਨਾਂ
ਕੁਸੰਗੀਆਂ ਦਾ ਸੰਗਕਰੈ ਨਾ ਤਿਨਾਂ ਸਾਥ ਮਿਲੈ ॥੨੨॥
ਤਨਕਿਆ ਮਨ ਤ੍ਰਿਭਵਨ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਿਆਹੈ ਜਉ
ਤ੍ਰਿਭਵਨਾਕਾ ਸੁਆਮੀ ਮਨਮਾਹਿ ਸਮਾਵਾ ॥੨੪॥ ਜਸਅ
ਦੇਖ ਤਸ ਰਾਖਬਿਚਾਰ॥ ਜੈਸਾ ਓਹ ਅਦ੍ਰਿਸਟਹੈ ਤੈਸਾਹੀ
ਵਿਚਾਰ ਰਖ ਅਕ੍ਰੈਹੈ ਅਬਿਨਾਸੀਹੈ॥੨੬॥ ਨਿਰਖਤ ਨੈਨ
ਰਹੇਰਤਵਾਈਲਾਲਹੋਇਰਹੇਹੈਂਤਬਨਿਰਖਕਰਣੇਵਾਲਾ
ਜੀਵਕੋ ਨਿਰਖ ਕਿਆ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂਨੇ ਮਿਲਾਵਾ॥ ੩੮ ॥
ਬਿਨਫੂਲਹਿ ਸਾਧਨਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਫਲਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਾ
ਹੋਈ । ਵਾ ਫਲਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਈਤੇ ਬਿਨਾਂ ਫੂਲਾਂ ਤੇ

ਹੋਏ ਦੂਣ ਨ ਪਰਈ ਦ੍ਵੈਤ ਵਾ ਜਨਮਮਰਨ ਤਾਂ ਫਲ ਫੈਕ ਸਭੈ ਤਨਫਾਰੇ। ਤਿਸਫਲਕੀ ਫੈਕਜੋਹੈ ਚਤਰਥ ਭੂਮਕਾ ਸਭੈ ਤਨ ਫਾਰੈ॥੧੯॥ਬਿੰਦਕਿਜੀਉਤੇ ਬਿੰਦ ਈਸਰ॥੩੦॥ਭੇਦਕੋਭੇਦਕਰ੍ਰ ਆਪਣੇ ਆਪਕੋਮਿਲ੍ਹਾ ਵਾ ਅਬ ਭੁਉ ਕੋ ਭਨ ਕਰਿਆ ਤਾਂ ਭਰੋਸਉ ਆਵਾ ਭਇਆਭੇਦ ਕਿਆ ਭੇਦ ਦੂਰਭਇਆ ਵਾ ਭੇਦਪ੍ਰਾਪਤ ਭਇਆ॥੩੭॥ਮਨਸਾ ਮਿਲਿਆਨਕੋਇ। ਮਨਸਾਰਖਾ ਗੁਰੂ ਕੋਈਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ॥੩੯॥ ਘਟ ਪਰਚਾ ਬਾਤ ਨਿਰੋਧਹੁ ਕਿਆ ਦ੍ਰਿੜਕਰਹੂ॥੪੦॥ ਖੋਜ ਬੂਝਜਉ ਕਰੈ ਬੀਚਾਰਾ। ਖੋਜਨੂੰ ਪੁਛਕੈ ਜਉਕਰੈਬੀਚਾਰ॥੪੧॥ਸਸਾ ਸੋ ਸਹ ਸੇਜਸਵਾਰੇ।ਸੋਜੋ ਸਹਿਹੈ ਤਿਸ ਦੀ ਸੇਜ ਸਵਾਰੈ॥੪੩॥ਲਿਉਂ ਲਿਉਂ ਲਊਂ ਲਊਂ ਵਾ ਲੈਲਵਾਂ ਲੈਲਵਾਂ। ਵਾ ਓਹਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲਕੈ ਲਾਵਾਂ। ਵਾ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਲਿਵ ਲਾਵਾਂ ਖਿਰਤ ਕਹੀਏ ਸੰਸਾਰ ਅਬ ਜਗਤ ਨੂੰ ਨਾਸੀ ਜਾਣਕੈ ਜਉ ਜਮਨ ਰਹਿਤ ਹੋਵੈ॥ ੪੫॥ ਸਤਕਾ ਸ਼ਬਦ ਸਤਕਾ ਬਚਨ॥

੧ ਓ ਥਿਤੀ:॥ ਤ੍ਰਿਤੀਆਤੀਨੇ ਸਮਕਰ ਲਿਆਵੈ ਤੀਨੇ ਦੇਵਤਾਮੈਂ ਸਮਤਾਲਿਆਵੈ ਵਾ ਤਿੰਨੇ ਸੁਰਾਂਮੈਂ ਪਉਣਕੋ ਸਮਲਿਆਵੈ॥੯॥ਆਤਮ ਰਾਮ ਲੇਹੁ ਪਰ ਵਾਣ ਕਿਆ ਪਛਾਣ ਵਾ ਨਿਸਚੇ॥੧੨॥ ਬਾਰਸ ਬਾਰਹਿ ਉਗਵੈ ਸੂਰ। ਬਾਰਸ ਦੁਆਰਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਬਾਰਾਂ

ਸੂਰਜਾਂ ਵਤ ਗਿਆਨ ਜਦ ਉਤਪਤ ਹੋਇਆ॥੧੩॥
ਤੇਰਸ ਤੇਰਹ ਅਗਮ ਬਖਾਨ। ਨੌ ਵਿਆਕਰਣ ਤੇ
ਚਾਰ ਬੇਦ ਤੇ ਖਟਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਬਖਾਣਦੇਹੈਂ। ਵਾ ਤੇ ਪੁਰਸ਼
ਰਹਿਤਹੋਏ ਜੰਨਮ ਮਰਨਤੇ ਜਿਨਾਂ ਅਗਮਦਾ ਬਖਾਣ
ਕਰਿਆਹੈ॥੧੬॥ਪੂਨਿਓ ਪੂਰਾ ਚੰਦ ਅਕਾਸ। ਗਿਆ
ਨ ਰੂਪੀ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਹਿਰਦੈ ਆਕਾਸਮੈ ਉਦੇ ਹੋਇਆ ਹੈ
ਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਆਦਿਕ ਜੋ ਗੁਣਾਂਦਾ ਪ੍ਰਗਾਸ਼ ਹੈ ਇਹ ਕਲਾ
ਪਸਰੀ ਹੈ॥

ੴ ਵਾਰਸਤ॥ ਅਹਿਨਿਸ ਅਖੰ
ਡ ਸੁਰਹੀ ਜਾਇ ਅਹਿਨਿਸ ਅਖੰਡ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵਿਖੇ
ਸਜਾਤੀ ਪ੍ਰਤੇਬ੍ਰਿਤੀਜਾਇ। ਵਾ ਅਖੰਡ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਵਿਖੇ
ਸੋ ਜਾਇ ਰਹਿੰਦਾਹੈ॥੨॥ਬਾਣੀ ਰੋਕਿਆਰਹੈ ਦੁਆਰ।
ਬਾਣੀਆਦਿਕ ਦੁਆਰਿਆਂਦਾ ਸਮਦਾਉ ਰੋਕਿਆਰਹੈ
॥੩॥ ਲੈਮਾਹੀਤ॥ ਮਹਾਤਮਾਂਕੀ ਸਿਖਿਆ ਲੇਵੇ॥੫॥
ਤੀਨ ਨਦੀ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਜੋਹੈ ਤਨਮਾਹਿ ਇੜਾ ਪਿੰਗਲਾ
ਸੁਖਮਨਾ ਤੀਨ ਵਾ ਕਰਮ ਉਪਾਸਨਾਂ ਗਿਆਨ ਅਹਿ
ਨਿਸ ਨਾਇਕੇ ਕਲਮਲ ਧੋਵੈ॥੬॥ਸੁਰਖੀਪਾਂਚੋ ਰਾਖੈ
ਸਬੈ ਪੰਚ ਜੋ ਗਿਆਨਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਏਨਾਂ ਸਭਨਾਂਨੂੰ ਰਾਖੈ
ਵਾ ਬਸਰਖੈ ਵਾ ਸਬਲ ਜੋ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਰਖੈ॥੭॥
ਥਾਵਰ ਕਹੀਏ ਸਨਿਸਚਰ ਵਾਰ ਜੋਤਿ ਗਿਆਤ ਦੀ
ਵਟੀ ਘਟਮਹਿ ਜੋਇ ਜੋੜੇ॥

੧ ਓ ਬਾਣੀ ਰਵਿਦਾਸਜੀ॥

ਚਰਣ ਨ ਛਾਡੌ ਸਰੀਰ ਕਲਜਾਈ। ਭਾਵੇਂ ਸਰੀਰ ਕਲ ਨੂੰ ਚਲਿਆ ਜਾਵੇ ਵਾ ਕਲ ਸੁੰਦਰ ਸਰੀਰ ਭਾਵੇਂ ਜਾਏ ਵਾ ਚਰਨ ਸੁੰਦਰ ਨ ਛਾਡੋ ॥੨॥ ਅੰਦੋਹ ਸੰਜਾ। ਨਾ ਤਸਵੀਸ ਖਿਰਾਜ ਨ ਮਾਲ ਤਸਵੀਸ ਸਰਮਿੰਦਗੀ ਵਾ ਖਰਾਦੀ ਖਿਰਾਜ ਮਸੂਲੀਆ ਤਰਸ ਦਇਆ ਜਵਾ ਲ ਪੀੜਾ ਵਾ ਘਾਟਾ ਕਾਇਮ ਨਿਹਚਲ ਦਾਇਮ ਹਮੇ ਸ਼ਾਂ ਦੋਮ ਨ ਸੇਮ ਏਕ ਸੋ ਆਹੀ। ਦੋਮ ਕਹੀਏ ਵਜੀਰ ਸੇਮ ਬਖਸੀਸ ਵਾ ਦੋਮ ਦ੍ਵੈਤ ਸੇਮ ਤਿੰਨੇ ਗੁਣ ਆਬਾਦਾ ਨ ਸਦਾ ਮਸਹੂਰ ਅਬਾਦਾਨੀ ਹੈ ਸਦਾਹੀ ਪ੍ਰਗਟ ਊਹਾਂ ਗਨੀ ਬਸਹਿ ਮਾਮੂਰ ਊਹਾਂ ਧਨੀ ਬਸਦੇ ਹੈਂ ਨ ਲਬਾ ਲਬ॥੩॥ ਸਟਮੈਂ ਅਵਘਟ ਅਉਖੇ ਡੂਗਰ ਪ੍ਰਬਤ ਦਾ ਸਮ ਦਾਉ ਹੈ ਘਣਾ ਇਕ ਨਿਰਗੁਣ ਬੈਲ ਹਮਾਰਾ ਮਨ ਭਗ ਤੀ ਦੀ ਜੁਗਤ ਮਨ ਵਿਖੇ ਨਿਸਚੇ ਕਰੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੋਈ ਬਸਰਸ ਮਨ ਮਿਲੇ ਸੋਈ ਮਨ ਕਰਕੇ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਜੋ ਬਸੇ ਹੈਂ ਰਸ ਪ੍ਰੇਮ ਮੋ। ਵਾ ਰਸ ਵਲੋਂ ਬਸ ਕਰੀ ਜਿਨਾਂ ਨੇ। ਅਨਕ ਜਤਨ ਨਿਰ ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਗ੍ਰਹਣ ਕੀਏ। ਸਾਭ੍ਹਾ ਕਿਆ ਸਰਣ॥ ੪॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਾਰ ਪਿਆਰਾ ਸਰ ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰਾ ਹੈ

ਤਾਲਮਦੀਰੇ ਘਟਕੇਘਾਟਿ। ਘਟਕੇ ਜੋ ਘਾਟਿ ਰਸ ਤੇ ਹੈਂ ਇਹੀ ਤਾਲ ਕੰਸੀਆਂ ਮਦੀਰੇ ਛੈਣੇ ਹੈਂ। ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾਂ ਕੰਸੀਆਂ ਤੇ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਤੇ ਸੰਕਲਪ ਏਹ ਛੈਣੇ ਹੈਂ ਦੋਲਕਕਹੀਏ ਦ੍ਵੈਤਰੂਪੀ ਢੋਲਕਦਾ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਖੇ ਵਾਜ਼ਾ ਵਜ ਰਹਿਆਹੈ ਨਾਰਦ ਨਾਚੈ ਮਨ ਤਾਮ ਭੋਜਨ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਕੈ ਗੁਰਾਂ ਕੈ ਘਰ ਆਇਕੈ ਵਸਦਾ ਹੈ ਨਾਮਮਾਤ੍ਰ ਮਾਣਸ ਮੂਰਤਹੈ। ਕਰਣੀ ਕਰਕੈ ਕੁਤਾਹੈ ਇਸੀ ਤਰਾਂਹੀ ਦਰਦਾ ਫੁਰਮਾਣਹੈ ਵਾ ਦਰਫੁਰਮਾਨ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿਕਰ ਜਿਨਾਂ ਮੰਨਿਆਂਹੈ ਸੋਜਾਨਦੇਹੈਂ ਆਪ ਕੋ ਮਿਹਮਾਣ ॥੫॥ ਜੇਤਾ ਸਬਦ ਬਚਨਹੈ ਵਾ ਬੇਦਹੈ ਸੁਰਤ ਧੁਨ ਜੇਤਾ ਰੂਪ ਕਾਇਆਂ ਤੇਤੀ ਸਭ ਸਮਿਗ੍ਰੀ ਤੇਰੀਵੈ॥੬॥ ਇਤਰੰਗਨਾਚਹੁ ਰਖਰਖ ਪਾਉ ਇਸਰੰਗ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੈ ਨਾਚਹੁ ਤਤਪਰ ਹੋਵਹੁ ਮਨਬੁਧੀਕੋਰੋਕਕੇ ॥੭॥ ਪਉਣਤੇ ਧਰਤੀ ਜਲ ਅਗਨੀਕਾ ਬੰਧਨਾਂ ਕਰਕੇ ਉਪਾਇਧਰੀ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ।ਨਾਲ ਕੁਟੰਬਸਾਥ ਵਰਦਾ ਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਭਾਲ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਗਇਆ। ਗੁਆਲਿਆਂ ਦਾ ਕੁਟੰਬ ਨਾਲਲੈਕੇ ਸਾਥਾ ਹੋਯਾ ਵਰਦਾਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ੍ਰੇਸ੍ਟ ਈ ਤਿਨਾਂਦੀਭਾਲਨ ਗਇਆ।ਵਾ ਵਰਦਾਤਾ ਦੇ ਸਾਥ ਜੋ ਨਾਲਹੈ ਤਿਸਦਾ ਕੁਟੰਬ ਜੋ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਉਤਪਤ ਨੂੰ ਭਾਲਣ ਗਿਆ ਥਾ ਵਰਦਾਤਾ ਜੋ ਬਗਦਾਲਭ ਰਿਖੀ ਬ੍ਰਹਮਾਂਕੋ ਲੈਕਰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀਭਾਲਨ ਗਇਆ ॥੮॥ ਕਰ

ਮ ਕਰਤੂਤ ਬੇਲਬਿਸਥਾਰੀ ਰਾਮਨਾਮ ਫਲਹੂਆਤਿਸ ਰੂਪ ਨ ਰੇਖਿਆ ਅਨਾਹਦਬਾਜੈ ਸਬਦ ਨਿਰੰਜਨਕੀਆ ਕਰਮ ਕਰਤੂਤ ਜੋ ਕਿਰਿਆ ਹੈ ਇਹ ਬੇਲ ਜਿਸਨੇ ਬਿਸਥਾਰੀਹੈ ਤਿਨਾਂਨੂੰ ਰਾਮੁਨਾਮਫਲ ਹੂਆ। ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਦਾ ਜਿਸਨੇ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆਹੈ ਰੂਪਰੇਖੁਰਹਿਤ ਨਿਰੰਜਨ ਤਿਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਭਇਆ ਵਾ ਕਰਮ ਕਰਤੂਤ ਬੇਲ ਬਿਸਥਾਰੀਹੈ ਜਿਸਨੇ ਅਰ ਗੁਰਾਂਕਾ ਸਬਦ ਉਚਾ ਰਣਕੀਆ ਜਿਸਨੇ ਤਿਸਕਉਂ ਰਾਮਹੈ ਨਾਮ ਜਿਸਕਾ ਰੂਪ ਰੇਖਨਹੀਂ ਜਿਸਕੀ ਐਸਾ ਸੋਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤਭਇਆ ਵਖਿਆਣ ਕਰਜਾਣੇ ਕੋਈ ਰਾਰੈ ਕਿਆ ਝਗੜਿਆਂ ਤੇ ਨਿਰਾਲਮ ਰੂਪ ਬੈਠਾ ਹੈ ਨਦਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਊਪਰ ਤਿਸਨੇ ਜਾਣਿਆਂ.ਹੈ ਵਿਚ ਛਾਇਆ ਹੋਇਆ ॥੯॥ਮੈਂਗੁਣ ਗਲਾਕੇ ਮੇਰੇਮੈਂ ਇਹੀ ਗੁਣਹੈਂ ਗਲਾਂਕੇ ਸਿਰਪਰ ਭਾਰ ਧਰਦਾਹੈ। ਗਲਾਂਗਲਾਂ ਕਾ ਹੀ ਸਿਰਜ ਣਹਾਰ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹਾਂ। ਵਾ ਗਲਾਂ ਵਿਚੋਂ ਉਤਮ ਗਲਾਂ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਦੀਆਂਹੈਂ ਮਨਕੀ ਜੋਮਤਿਹੈ ਏਹ ਮਤਾਂ ਗਲਹੈ ਮਤਾ ਹੋਯਾ। ਵਾ ਮਨਕੀ ਮਤਿਦਾ ਮਤਾ ਗਲਕੀ ਨਿਆਈਂ ਮਤਾਹੈ ਰਾਗਰਤਨ ਪਰੀਆਂ ਪਰ ਵਾਰ ਰਾਗ ਪ੍ਰੇਮ ਰਤਨ ਵੈਰਾਗ ਪਰੀਆਂ ਕਰਣਾ ਮੁਦ ਤਾ ਮੈਤ੍ਰੀ ਤੇ ਪਰਵਾਰ ਸਤਸੰਤੋਖ ਆਦਿਕ॥੧੦॥ ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ ਆਏ ਤਾਂ ਹਮਰਾ ਵੀਆਹੁ ਹੋਯਾ ਜਾਸਹੁ

ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਤਿਸਦਾ ਅਨੰਦ ਜਾਨਿਆਂ ।ਸਰਬਕਲਾ ਸੰਪੰਨ ਜੋ ਜਗਦੀਸਕੀ ਅੰਸ ਜਾਣਦਾਹੈ ਜਲ ਪਦਾਰ ਥਾਂ ਕਾ ਸਰੋਵਰ ਜੋਸੰਸਾਰਹੈ ਤਿਸਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਮਲਸੰਤ ਨਾਂ ਦੀਸੈ । ਵਾ ਨਾਮ ਜਲਤੇਬਿਨਾਂ ਸਰਵਰਮੈਂ ਕਮਲ ਸੰਤ ਨਾਂ ਦੀਸੈ ॥ ੧੫ ॥ ਇਕ ਜੋ ਆਈ ਹੈ ਮਾਇਆ ਤਿਸਮੈਂ ਜੇਹੜੇ ਲਗੇਹੈਂ ਓਹ ਇਕ ਆਵਹਿ ਗੁਰਮੁਖ ਨਿਰਮਲਰਹਹਿਪਿਆਰੇ ਜਿਉਂ ਜਲ ਅੰਭ ਊਪਰ ਕਮ ਲ ਨਿਰਾਰੇ ।ਜੈਸੇਜਲਕੇ ਮਧਸਥ ਕਮਲ ਊਪਰਹੀ ਨਿਰਲੇਪ ਰਹਿਤਾਹੈ ਵਾ ਜੈਸੇਹੇਠਲੇ ਜਲਤੇ ਊਪਰਲੇ ਜਲਤੇ ਕਮਲ ਨਿਰਲੇਪ ਰਹਿਤਾਹੈ। ਹਰਿਰਸ ਰੇਦ । ਹਰਿਰਸ ਰਿਦੇਮੈਂ ਧਾਰਿਆ ਵਾ ਰੇਦ ਕਹੀਏ ਤਲਾਵ ਹੈ॥੧੬॥ਕਰਤ ਬੀਚਾਰ ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਰਵਿਆ ਹਿਰ ਦੇ ਦੇਖ ਬੀਚਾਰਿਆ। ਗੁਰੂ ਕੈਸੇਹੈਂ ਕਹਿੰਦੇ ਬੀਚਾਰ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਤਾਂ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਭੀ ਰਵਿਆ ਤਿਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਦ ਬੀਚਾਰਿਆ ਤਾਂ ਹਿਰਦੇਮੈਂ ਦੇਖ ਲਇ ਆ। ਰਵਨੀਰਵੈ ਮਾਇਆਵਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਵਾ ਕਵੀਸਰੀ ੧੭ ॥ ਜੇਹੜੇ ਆਪ ਸਮਝ ਰਹੇ ਹੈਂ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਕਿਸ ਕਉ ਕਹਹਿ ਸੁਣਾਵਹਿ ਤੇ ਕਿਸ ਨੂੰ ਸਮਝਾਵ ਹਿ। ਵਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੁ- ਣਾਵੰਦੇ ਹੈਂ ਮਨਨ ਕਰ ਕਿਸੇ ਕੋ ਸਮਝਾਵੰਦੇ ਹੈਂ ਨਿਧਿਆਸਨਕਰ ਜੇਹੜੇ ਆਪ ਸਮਝ ਰਹੇਹੈਂ ਐਸਾ

ਗੁਰਮਤਿ ਰਮਤਿ ਸਰੀਰਾ ।ਹਰਿ ਭਜ ਮੇਰੇ ਮਨ ਗ-
ਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ । ਰਮਤ ਸਰੀਰ ਵਿਖੇ ਜੋ ਗਹਿਰ ਗੰ
ਭੀਰ ਐਸਾ ਹਰੀ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਮਤ ਕਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਭਜ
ਕਹੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਕਥਨੀਆਂ ਨੂੰ ਜੇਂਹੜੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਂ
ਸੇ ਮੂਏ ਸੋ ਪੁਰਖਾਂ ਤੇ ਹੇਰਖਕ ਤੂੰ ਦੂਰਹੈਂ ਨਾਂਹੀ ਪ੍ਰਭੂ
ਤੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ॥੧੮॥ਉਸਾਰਦਾਹੈ ਧਿਆਨ ਧਾਰਕੇ
ਤੇ ਪਾਲਦਾ ਹੈ ਤੇ ਫੇਰ ਢਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਵਾ ਜੇਹੜਾ ਢਾਹੁੰਣੇ
ਉਸਾਰਣੇ ਵਾਲਾਹੈ ਤਿਸਦਾ ਧਰਦੇਹਾਂ ਧਿਆਨ। ਖੀ-
ਨ ਖਰਾਬ ਹੋਵੇ ਨਿਤਕੰਧ। ਕੰਧ ਜੋ ਸਰੀਰਹੈ ਸੋ ਖੀਣ
ਕਿਆ ਨਿੱਤ ਪ੍ਰਨਾਮਦਾ ਜਾਂਦਾਹੈ ਅਰ ਖਰਾਬ ਹੁੰਦਾਹੈ
ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਮੈਂ। ਵਾ ਖੀਨ ਰੂਪ ਜੋ ਸਰੀਰ ਹੈ
ਤਿਸ ਨਾਲ ਮਿਲਕਰ ਜੀਉ ਨਿੱਤ ਖਰਾਬ ਹੁੰਦਾਹੈ ॥
੧੯॥ ਅਖਰ ਬਿਰਖ ਬਾਗਿ ਭੁਇਚੋਖੀ ਸਿੰਚਤ ਭਾਉ
ਕਰੇਹੀ । ਬਾਗ ਭੁਇ ਚੋਖੀ ਹਿਰਦੇ ਅਸਥਲਕੀ ਭੂਮ
ਕਾ ਜੋ ਹੈ ਬੁਧੀ ਜਿਸਨੇ ਚੋਖੀ ਕਰੀਹੈ ਗੁਰਾਂਪਾਸੋਂ ਜੇਹ
ੜੇ ਅਖਰ ਪੜ੍ਹੇਹੈਨ ਏਹ ਬੂਟੇ ਲਗਾਏਹੈਂਨ ਤਿਨਾਂ ਸ
ਭਨਾਂਨੂੰ ਫਲਲਾਗਾਹੈ ਏਕ ਨਾਮ ਵਾ ਅਖਰ ਗੁਰਾਂ
ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਏਹੁ ਬਿਰਖ ਲਾਯਾਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਤਿਸ ਕੋ
ਏਕ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਨਾਮ ਕਹੀਏ ਪ੍ਰਸਿਧ ਏਹੁ ਫਲ ਲ-
ਗਿਆਹੈ ਰਿਦੇਮੈਂ ਗੁਰਾਂਦੀ ਮਤਿ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮਰਣ ਜੀ
ਵਣ ਸਫਲ ਹੋਤਾਹੈ ।ਹੋਰ ਮਰਣ ਜੀਵਣ ਕੈਸਾ ਹੈ॥

੨੦॥ਮਨਕੋ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਕਰਿਆ ਕਾਇਆਂ ਧੋਤੀਹੈ ਜਿਸਨੇ ਵਾ ਮਨਤੇ ਕਾਇਆਂ ਧੋਤੀਹੈ ਜਿਸਨੇ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮਣਹੈ ਟਿਕਾ ਕਹੀਏਸਿਰੋਮਣੀਨਾਮਦਾਜੋਸਮਾਲਣਾਹੈ ਏਹ ਧੋਤੀਕਰੋ ਪਾਹੂਰੂਰਾ ਛਬ ਗੁਰੂ ਜਿਸਦੇ ਪਾਹੂਰੂ ਰਾਛਬ ਹੋਇਕਰ ਰਾਛਬ੍ ਰਛਿਆ ਕਰਣੇ ਵਾਂਲੇਹੋਏਹੈਂ॥੨੧॥ਸਚਾ ਅਰ ਜ ਕਹੀਏ ਅਰਜ ਦੇ ਸੁਣਨੇਵਾਲਾ। ਗੁਰ ਬੂਝ ਬਿਨ ਸੋਝੀ ਨ ਹੋਇ॥੨੩॥ਮੋਹਕੁਟੰਬਦਾ ਤੇ ਹੋਰ ਜੋ ਮੋਹ ਹੈ ਏਹ ਸਭਕਾਰਹੈ ਵਾ ਮੂੰਹਪਰ ਸਭ ਕਾਲਖਹੀਹੈ। ਰੋਵੈ ਪੂਤ ਨ ਕਲਪੈ ਮਾਈ।ਰੋਵੰਦਾ ਨਹੀਂ ਮਨ ਪੁਤ੍ਰ ਜੋਹੈ ਅਰ ਬੁਧੀ ਜੋ ਮਾਈਹੈ ਵਾ ਮਨ ਪੁਤ੍ਰ ਨਹੀ ਰੋਂਦਾ ਮਾ ਇਆ ਕੋ ਨਹੀਂ ਕਲਪਦਾ ਵਾ ਮਨ ਪੁਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਰੋਂਦਾ ਮਾਈ ਜੋ ਈਸੁਰ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਕਲਪੇ ਹੋਏ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਗੁਰਦੀਖਿਆਲੇ ਜਪਤਪ ਕਮਾਵਤੇਨਹੀਂ ਮੋਹਤੁਟਦਾ ਨਹੀਂ ਥਾਇ ਕੋ ਪਾਇੰਦਾ ਨਹੀਂ ਕਿੰਤੂ ਪਾਇਹੀ ਲੈਂਦੇ ਹੈਂ। ਵਾ ਗੁਰ ਦੀਖਿਆਲੇ ਜਪਤਪ ਕਮਾਵਤੇ ਨਹੀਂ ਜਬਤਲਕ ਨਾਂ ਮੋਹ ਤੁਟੇ ਨਾਂ ਥਾਂਇਪਾਂਦੇਹੈਂ ॥੩੨॥ ਇਕਲੋਕੀ ਕਹੀਏ ਪਿਤ੍ਰਾਂਕੇ ਨਮਿਤ ਪਿੰਡਤੇ ਛਮਛਰੀ ਦੇਵਤਾਕੇ ਨਮਿਤ ਪਿੰਡ ਵਾ ਲੋਕੀਪੱਕੇ ਤੇ ਛਮਛਰੀ ਕਚੇ॥੩੪॥ਮਨ ਭੀਤਰ ਪੰਚ ਗੁਪਤ ਵਾਸੇ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋਇ ਕੇ ਗੁਣਾਂ ਕਾ ਗਾਵਣਾਂ ਤੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਣਾ ਏਹ ਕੰਠ ਮੈਂ ਹਾਰ ਪਹਿਰੋਂਗੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਬ

ਕਰੋਂਗੀ ਸੀਗਾਰ ਤਬ ਮਿਲੇਗਾ ਪ੍ਰੀਤਮ।ਪੰਚ ਸਖੀਆਂ
ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਹੰਤਾ ਏਕ ਜੀਉ ਭਤਾਰੋ। ਪੇਡ ਆਦੋਂ ਲਗੀ
ਆਈ॥੩੫॥ਦਾਮੋਦਰ ਜੋਹੈ ਏਹਦੰਦਾਸਾਹੈਲੇਵੇ॥੩੬॥
ਜੇਹਾ ਕਿਰਤ ਲਿਖਿਆ ਸੋ ਪ੍ਰਵਾਣਪਇਆ। ਸਤਰੰਜ
ਬਾਜੀ ਸੰਸਾਰਮੈਂ ਜੇਹੜੀ ਸਾਰੀ ਨਰਦਪਕੈ ਨਾਹੀਂ ਓਹ
ਕਚੀ ਆਵੈਜਾਵੈ। ਬਾਬਾ ਹੇਭਾਈ ਜੁਗਾਂ ਜੁਗਾਂਕੀ ਜੁਗ
ਤਾਮੈਂ ਜੀਉ ਜੋਗੀ ਕਹੀਏ ਜੁੜ ਰਹਿਆਸੀ ਓਧਰੋਂ
ਹਟਾਇਕੇ ਪਰਮਤਤ ਮਹਿ ਜੋੜਿਆ ਹੈ ਨਾਨਾ ਵਰਨ
ਜੋ ਅਨੇਕਹੈ ਸਗਲੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿਮੈਂ ਜੋਤਸਮਜਾਣੀ ਏਹੀ
ਹਮਾਰੀ ਸੰਞਿਆਹੈ॥੩੯॥ਭਵਨ ਸਰੀਰ ਏਹ ਭਠੀਹੈ
॥ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਬਦ
ਕਰਕੇਵਖਾਣੇ॥੪੩॥ਤੇਹਰਿਦਰਗਹ ਮਿਲੈਸੁਭਾਇ ਤਿ
ਨਾਂਕੋ ਹਰੀਕੀ ਦਰਗਾਹਿਮੈਂ ਮਿਲਦਾਹੈਆਦਰ॥੪੪॥
ਗੁਰਾਂਕੀ ਬਾਣੀਕਰ ਨਾਮ ਉਚਾਰਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਗਰਾਂਦੀ
ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਉਚਾਰਦੇਹੈ॥੪੮॥ਗੁਰਪੂਰੇਤੇ ਪੂਰਾ ਸਬ
ਦ ਪਾਏ। ਹਿਰਦੇਮੈਂ ਸਚਨਾਮ ਵਸਾਏ॥੪੯॥ਆਵਣ
ਜਾਣਤ ਥਿਰ ਹੋਇਰਹੇਹੈਂ ਜੋਹੜੇ ਨਾਮਮੈਂਸਮਾਣੇਹੈਂ॥
੫੧॥ਅਨਲਵਾਉਰੋਗ ਵਾ ਲਭ ਭੁਰਮ ਅਨਲਵਾਯੂ
ਹੈ ਏਸਕਰ ਗਿਆਨਰੂਪੀਦੀਵਾ ਨਹੀਂ ਬਲਦਾ॥ਮਃ੪
॥ਜਿਸ ਧੜੇਕਾ ਅਭਾਵ ਕਰਣੇ ਕੋ ਕੋਈ ਸਮਰਥ
ਨਹੀਂ॥੫੫॥ਹਿਰਦੇ ਸੁਣਸੁਣ ਮਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਾਇਆ

ਸ੍ਰਵਨਾ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਕੈ ਮਨਕਰ ਹਿਰਦੇਮੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭ੍ਰਾਇਆ ॥੫੭॥ ਸਤ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਸਤਿਨਾਮ ਸਤ ਗੁਰ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ॥੫੯॥ਹਰਿਹਰਿ ਜਪਣਾ ਏਹ ਵੇਲ ਵਧਾਈ। ਫਲ ਲਾਗੇ ਹਰਿ ਰਸਕ ਮੈਂ ਜਿਨਾਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਰਸਾਈ। ਜਮਕਾਲ ਜੋ ਭੁਯੰਗਰੂਪਹੈ ਤਿਸਦਾ ਕੰਕਰ ਮਾਰਿਆ ਕਰਣਾਦੀ ਜੋ ਵੇਲਾਂਹੈਂ ਤਿਨਾਂਨੂੰ ਹੰਕਾਰ ਮਨ ਆਦਿਕ ਚਰਗਏ ਗਾਵਣ ਬਜਾਵਣਰੂਪੀ ਕੂਪ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਜੋੜਨਾਹੈ। ਵਾ ਮਨ ਆਦੀ ਜੋ ਬੈਲ ਸੋ ਉਠ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਬੇਲੇਮੈਂ ਚਰਗਏ। ਤਾਂ ਕਿਸਨਾਲ ਕੂਪ ਜੋੜੋਗੇ ਤੇ ਬਸੁਧਾ ਕਿਸਨਾਲ ਸਿੰਚੇਗਾ ਮਨੂਆਂ ਅਸ ਥਿਰ ਬੈਲ ਮਨ ਜੋਵਹੁ ਹਰਿ ਸਿੰਚਹੁ ਗੁਰਮਤਿ ਜੇਤ। ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਬਚਨਾਂ ਨੂੰ ਮਨਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਕਰਹੁ। ਚੇਲ ਕਹੀਏ ਚਲਦੇ ਹੈਂ ਪੇਲ ਕਹੀਏ ਪ੍ਰੇਰਨਾ। ਵਾ ਦਬਾ ਉਣਾ॥੬੪॥ਜਗਤ ਰੂਪੀ ਜੂਏ ਮੈਂ ਇਹੁ ਜੋ ਮਨਹੈ ਸੋ ਹਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ੬੬ ॥ ਹਮਰੈ ਸ੍ਰਵਨ ਭੀ ਹਰਕੀਰਤ-ਨ ਦਾ ਹਉ ਕਹੀਏ ਹਮਾਰੇ ਸਿਮਰਨ ਭੀ ਹਰਿ ਕੀਰ-ਤਨ ਦਾ ॥ ਮ: ੫ ॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਮੋਹੇ ਮੋਹਿਆ ਅ ਕਾਸ ਕਹੀਏ ਬੈਕੁੰਠ ਮੈ ਜੇਹੜੇ ਜਯ ਵਿਜਯ ਆਦਿ-ਕ ਮਾਇਆ ਵਿਆਪ ਰਹੀ ਹੈ ਵਾ ਚਿਦਾਕਾਸ ਨਹੀਂ ਮੋਹਿਆ ॥ ੨ ॥ ਦੇਰ ਜਿਠਾਣੀ ਦਿਰਾਣੀ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਘਰਕੇ ਜਿਠੇਰੇ ਧਰਮਰਾਇਕੀ॥ਤੁਰੀਆ ਗੁ-

ਣ ਕਹੀਏ ਗੁਣਾ ਤੇ ਅਤੀਤ ॥ ੩ ॥ ਜਜ ਕਾਜ ਪਰ
ਥਾਇ ਸੁਹਾਈ ॥ ਜਜ ਪੂਜਾ ਕਾਜ ਵਿਵਾਹ(ਜੀਵ ਈਸ਼
ਕੀ ਏਕਤਾ) ਆਦਿਕ ਬਿਵਾਹ ਪ੍ਰਥਾਇ ਕਹੀਐ ਪ੍ਰਮਾ
ਤਮਾ ਮੈਂ ਸੁਹਾਈ ॥ ਪਿਤ ਗੁਰਾਂ ਕੈ ਸਾਥ ॥ ਸਚ ਸੰਤ
ਤਿ ਪੂਤ ॥ ਸਬਾ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈਂ ਏਹ ਸੰਤਾਨ ਹੈ ਪੁਤ੍ਰਾ-
ਦਿਕ ਵਾ ਸਚ ਕਹੀਏ ਹੈ ਨਿਰੰਤਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਮਤੀ
ਦੇਵੀ ਦੇਵਰ ਜੇਸ੍ਰ ਲਬ ਲੋਭ ॥ ੪ ॥ ਜਤਨਕਰੌ ਉਰ
ਝਾਇ ਪਰੇਵੈ ਉਲਟਾਇ ਪਾਵੰਦੀ ਹੈ ॥੫॥ਪ੍ਰਥਮੇਮਤਾ
ਜਿ ਪਤ੍ਰੀਚਲਾਵੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਹਰੀ ਨੇ ਏਹਮਤਾ ਕੀਆ ਜੋ
ਵੇਦਾਂ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਉਤਪਤਿਕਰੋਂ ਦੁਤੀਏ ਮਤਾਦੁਇ
ਮਾਨਖ ਪਹੁਚਾਵੇ ਸੰਭੂਮਨ ਤੇ ਸਤਰੂਪਾ ਤ੍ਰਿਤੀਏ ਮਤਾ
ਕਿਛਕਰੋ ਉਪਾਇਆ ਭ੍ਰਿਗੁ ਤੇ ਦਛ ਪ੍ਰਜਾਪਤਿ ਆਦਿ
ਕ ਉਪਜਾਏ। ਵਾ ਪ੍ਰਥਮੇ ਏਹ ਜਗਜਾਸੂਨੇ ਕਰਿਆ
ਪਤ੍ਰੀ ਜੋ ਵੇਦਹੈ ਤਿਸਕੋ ਪੜ੍ਹਕਰ ਅਪਣਾਆਪ ਪਰਮੇ-
ਸਰ ਤਰਫ ਚਲਾਵੇ ਦੁਤੀਏ ਮਤਾਕਰਿਆ ਦੁਇ ਮਾਨ
ਖ ਗਿਆਨ ਵੈਰਾਗ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਆਪਕੋ ਪਹੁਚਾਵੇਂ
ਤ੍ਰਿਤੀਏ ਮਤਾਏਹੁਕੀਆ ਕਛ ਹੋਰ ਭੀ ਉਪਾਵ ਕਰੋਂ
ਪੰਚਮੀ ਛਿਵੀ ਭੂਮਕਾ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੋਂ ॥ ੬ ॥ ਰਤਦੇ
ਦੇਖਣੇ ਵਾਸਤੇ ਇਹੁ ਮਨਦੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਪਟਾਣੀ॥ ਵਾ
ਪਾਰੀ ਹੋਇਕੇ ਹੇ ਸਾਹੁਦੁਆਰੇਆਏਹਾਂ॥ਵਖਰ ਕਾਢਹੁ
ਸਉਦਾ ਕਰਨਆਏਹਾਂ ॥ ੭ ॥ਅਬਹੁਣ ਸੋਹਿਓ ਅਬਿ

ਨਾਸੀ ਹੁਣ ਸੋਹਿਓ ॥ ਆਂਗਨ ਮੇਰੇ ਸੋਭਾ ਚੰਦ ਸੋਭਾ ਦਾਇਕ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਸਤੋਗੁਣਰੂਪੀ ਵਾ ਵੈਰਾਗਰੂਪੀ ਉਦੇ ਹੋਇਆ। ਬਸਤ੍ਰ ਹਮਾਰੇ ਰੰਗ ਚਲੂਲ ਖਿਮਾ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਬਸਤ੍ਰ ਸੋਭਾ ਕੰਠਫੂਲ ਪ੍ਰਫੁਲਤਹੋਇਕਰ ਜੋਹੜਾ ਉਚਾਰਣਾ ਹੈ ਕੰਠ ਕਰਕੈ ਏਹ ਸੋਭਾਦਾਇਕ ਕੰਠ ਫੂਲਹੈ ॥ ੮ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਜੋ ਮੇਰੇ ਪਾਛੇ ਪਏ ਹੋਏ ਸਨ ਸੋ ਤਿਨਾਂ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰਣੇ ਕੋ ਅਬ ਪਕਰੇ ਹੈਂ ਨਿਸਚਲ ਜੋ ਸਾਧ ਹੈਂ ਤਿਨਾਕੇ ਪਾਇ। ਵਾ ਅਬ ਜੋ ਨਿਸਚਲ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਚਰਨ ਪਕੜੇ ਤਾਂ ਜਨਮਾਂ ਜਨਮਾਂ ਕੇ ਦੋਖ ਜੋ ਹੈਸਨ ਸੋ ਪਾਛੇ ਪਏ ਗਏ॥ ੧੨ ॥ ਅਤਿ ਸੁੰਦਰ ਬਿਚਖਣ ਤੂੰ ਤਿਸਨੂੰ ਜਾਣ ॥ ੧੬ ॥ ਗੁਰੂਜੋਮੇਰੇਸਾਹਿਹੈਨ ਤਿਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹਰ ਧਨਖਾਟੀ ਪ੍ਰਗਟੀ ਜੋਤ ਗਿਆਤ ਤਾਂ ਮਿਲੇ ਰਾਮਪਿਆਰੇ ਵਾ ਪ੍ਰ-ਗਟੀਹੈ ਜੋਤ ਜਿਸਕੀ ਸਾਰੇ ਸੋ ਰਾਮ ਪਿਆਰੇਮਿਲੇ ॥ ੨੨॥ ਗਾਥਾ ਮਾਇਆ ਵਾ ਕਥਾ ॥੨੭॥ ਭਗਤੀਰੂਪੀ ਭੰਡਾਰੇਮੈਂ ਗੁਰਾਂ ਕੀ ਬਾਣੀਵਿਚ ਲਾਲ ਹੀਰੇਹੈਂ ਹਰ ਰਸ ਪੀਵੈ ਅਲਮਸਤ ਮਤਵਾਰਾ। ਹਰਿਰਸਕੋਜੋਪਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਲ ਕਹੀਏ ਪੂਰਨਮਸਤੀ ਕਰਕੇਮਤਵਾ ਰਾਹੈ ॥ ਵਾ ਭਵਰਾ ਜੈਸੇਫੂਲਾਦਿਕਾਂ ਮੈਂ ਮਸਤ ਹੁੰਦਾਹੈ ਅਸੇ ਮਤਵਾਰਾ ਹੈ ਵਾ ਹੋਰ ਮਸਤੀ ਤੇ ਅਲ ਕਹੀਏ ਪੂਰਨਹੈ ਤੇ ਮਤਵਾਰਾਕਹੀਏ ਬੁਧੀਵਾਰਾ ਹੈ। ਨਾਨਕ

ਚਾਖ ਭੁਏ ਬਿਸਮਾਦ । ਨਾਨਕ ਕਹੀਏ ਅਦੁਤੀਜੋ ਪ੍ਰ-
ਮਾਤਮਾਹੈ ਤਿਸਰਸਕੋ ਚਾਖਕਰ ਅਸਚਰਜਰੂਪਹੋਰਹੇ
ਹਾਂ। ਨਾਨਕ ਚੌਥੀਪਾਤਸਾਹੀ। ਨਾਨਕ ਪੰਜਵੀਂ ਪਾਤ
ਸਾਹੀ ॥ ੩੧ ॥ਡਾਕੀਕੋ ਡਾਇਣਕੀ ਚਿਤਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਕਛ
ਨਹੀਂ ਲਗਦੀ ॥੩੩॥ ਬਿਨੰ ਹੁਕਮੈ ਕਿਉ ਬੁਝੈ ਕਦੰ
ਬੂਝਆਈ ਠੰਢੀ ਤਾਤੀ ਮਿਟੀਖਾਈਖਾ ਅਕਾਸਤੇਖਾਈ
ਪਵਨ ਵਾ ਠੰਢੀ ਪਾਣੀ ਮੈਂ ਮਿਟੀ ਮੈਂ ਤੇ ਅਗਨੀਮੈਂ:
ਸਾੜਾ ਵਾ ਠੰਢੀ ਕਰਕੇ ਸਿਆਲ ਦੀ ਰੁਤ ਤੇ ਤਤੀ
ਉਨਾਲੇ ਦੀ ਰੁਤ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਖਾਈ ॥੩੬॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ
ਮਾਇਆਮਦਮਤਸਰਭਜਨਸਿਮਰਨ ਇਸਜੂਏਦੀਖੇਲ
ਮੈਂ ਸਭ ਹਾਰ ਦਿਤੇ ਤੇ ਸਤ ਸੰਤੋਖਾਦਿ ਗ੍ਰਹ ਭੀਤਰ
ਵਾੜ ਲਏ ॥ ੩੭ ॥ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਅਪਨੇ ਬਾਲਕ
ਰਾਖਹੁ ਲੀਲਾ ਧਾਰ।ਹੇ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਲੀਲਾ ਧਾਰੀ
ਹੈ ਅਪਨੇ ਬਾਲ ਜਾਨ ਕਰਕੈ ਰਾਖਹੁ। ਵਾ ਇਹ ਜੇ
ਹੜੀਸੰਸਾਰ ਲੀਲਾਧਾਰੀਹੈ ਇਸਤੇ ਰਾਖਹੁ। ਵਾ ਅਸੀ
ਜੋਲੀਲਾ ਧਾਰ ਹੋ ਰਹੇ ਹਾਂ ਤਾਂਤੇ ਰਖਿਆ ਕਰੋ॥੩੮॥
ਰਣਮੈਂ ਜਿਤੇ ਪਵਾੜੇ। ਸਾਕੇ ਜਿਤੇ ਵਾ ਸਤ੍ਰੂਜਿਤੇ ਵਾ
ਝਗੜੇ ਜਿਤੇ॥੩੯॥ਜਗਤ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਵਾ ਸਗਲਜਗਤ
ਕੀ ਬੁਧੀ।ਪ੍ਰਿਯਾਜਾਨਕੈ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਦੇਹੈਂ ਪ੍ਰਾਣ ਪ੍ਰਯੰਤ
॥ ੪੧ ॥ ਪਹੁਚ ਨਾ ਸਾਕੈ ਕਾਹੂ ਬਾਤੈ ਕਿਸੇ ਵਸਤੂ ਨੂੰ
ਪਹੁਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ॥੪੨॥ਢਬੂਆ ਰੁਪਈਆ ॥੪੩॥

ਰਬਾਬ ਰਬਾਦੀਆਬ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੋਨਾ ਤੇ ਪਖਾਵਜ ਪੇਖਨ ਮੈਂ ਆਵਨਾ। ਤਾਲ ਮਹਾ ਵਾਕ ਦਾ ਉਚਾਰ-ਣਾ ॥ ੪੪ ॥ ਸੂਦ੍ਰੀ ਤੇ ਜੋ ਅਧਮ ਚੰਡਾਲਿ ਹੋਰਹੀਸੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਸੋ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਆ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣੀ ਤੇ ਭੀ ਸ੍ਰੇਸ੍ਰ ਹੁੰਦੀ ਭਈ ॥ ਪਾਤਾਲਿ ਆਕਾਸੀ ਸਖਨੀ। ਪਤਾਲ ਅਕਾਸ ਕੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੋ ਪਾਇਕਰ ਜੋ ਸਖ-ਨੀ ਥੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਪੀਆਇਆ ਤਾਂ ਲਹਿਬਰ ਜੋ ਲਾਟਹੈ ਖਾਣੇ ਵਾਲਿ ਸੋ ਬੂਝੀ ॥ ਵਾ ਪਤਾਲ ਅਕਾਸ ਨੇ ਜੋ ਪ-ਦਾਰਥਾਂਕੀਸਖੀ ਹੋਇਰਹੀਸੀ ਲਹਿਆਜਦ ਬਰ ਪਤੀ ਬੁਝਣੇ ਯੋਗ ਵਸਤੂ ਸੀ ਸੋ ਬੁਝੀ ਤੇ ਖਾਈ ਕਹੀਏ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਹੋਈ ਜਿੰਦ। ਘਰ ਕੀ ਬਿਲਾਈ ਜੋ ਬੁਧੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਅਵਰ ਸਿਖਿਆ ਆਈ। ਆਗੇ ਪਦਾਰਥਾਂਕੋ ਦੇਖਕਰ ਦਉੜਦੀ ਸੀ ਅਬ ਮੂਸਾ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਦੇਖਕਰ ਡਰਦੀ ਹੈ ਵਿਚਾਰ ਰੂਪੀ ਅਜਾ ਕੇ ਵਸ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਕੇਹਰ ਕਰ ਦੀਨੇ ਕੂਕਰੀ ਜੋ ਰਸ ਨਾ ਹੈ ਤਿਨਾਹਿ ਕਹੀਏ ਕੰਦਮੂਲ ਮੈਂ ਲਗਾਈ ਹੈ। ਵਾ ਕੂਕਰੀਆਂਜੋਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਤਿਸ ਵਿਚਾਰ ਮੈ ਲਗਾਈ ਆਂ ਹੈਂ।ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਥੂਨੀਆਂਥੋਂ ਬਾਝ ਸਰੀਰ ਰੂ-ਪੀ ਛਪਰਾ ਥਮਿਆਨੀਘਰਾ ਜੋ ਹੈਸੀ ਜੀਵ ਸੋ ਤਿ-ਸ ਸਰੂਪ ਘਰਪਾਇਲਇਆ।ਬਿਨ ਜੜੀਏ ਕਹੀਏ ਅਗੇ ਗੁਣਾਰੂਪੀ ਜੜਾਊ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਥੇ ਸੋ ਅਬ ਗੁਰਾਂ

ਤੇ ਗੁਣਾਕਾ ਜੜਾ ਵਾ ਲੈ ਜੜਿਆਾਵਾ ਥੇਵਾ ਵਾ ਬਿ-
ਨ ਜੜੀਏ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈਂ ਤਿਨਾ ਨੇ ਗੁਣਾਰੂਪੀ ਜੜਾਵਾ
ਜੜਿਆ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ। ਵਾਗਿਆਨਰੂਪੀਥੇਵਾਅਚਰਜ ਲਾ
ਇਆ ਹੈ। ਦਾਦੀ ਵਾਦਿ ਨ ਪਹੁਚਨ ਹਾਰਾ । ਫਰੀ-
ਆਦ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੋਇਕਰ ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਫਰੀ-
ਆਦਕਰਦਾ ਹੈਸੀ ਨਹੀਂਸੀ ਪਹੁਚਨ ਹਾਰਾ। ਜਦ
ਸਾਂਤੀ ਧਾਰੀ ਤਾਂ ਨਿਰਣਾ ਨਿਆਉ ਪਾਇਆ। ਵਾ
ਜਿਸ ਕਾਲ ਮੈਂ ਸਾਂਤੀ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਜਿਸਕਾ ਨਿਰ-
ਣਾ ਕਰਦੇ ਸੇ ਸੋ ਪਾਇਆ। ਤਦ ਨਾ ਦਾਦੀ ਨ ਦਾਦ
ਨਾ ਪਹੁਚਨ ਹਾਰਾ॥ਮਾਲ ਦੁਲੀਚੇ ਜੋ ਲਈਬੈਠੀ ਥੀ
ਬੁਧੀ ਸੋ ਮ੍ਰਿਤਕ ਕਰੀ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਨੇਤ੍ਰਾਂਕਰ ਜੋ ਦੇਖਦਾ
ਸੀ ਸੰਸਾਰਸੋਧਾਇਗਿਆ।ਵਾਮਾਲਦੁਲੀਚੇ ਜੋ ਵੈਰਾਗ
ਵਿਵੇਕ ਰੂਪੀ ਗੁਣਹੈਂ ਤਿਨਾਂਨੂੰ ਲੈਬੈਠੀਹੈ ਜੋ ਮ੍ਰਿਤਕ
ਹੋਇ ਰਹੀ ਸੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਵਲੋਂ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਕਰਕੇ ਜੋ ਦੇਖ
ਣਾ ਹੈ ਤਿਸ ਵਲ ਮਨ ਨਹੀ ਧਾਇਆ ॥ ੪੬ ॥ ਕਿ
ਆ ਕਿਸੇਨੂੰਆਖ ਮੁਖ ਦੁਆਰਾ ਕਹਿਕੇ ਸੁਣਾਈਐ॥
੪੭॥ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਮਨ ਕਰ
ਕੈ ਜੋ ਸਰਣ ਪਏ ਤਾਂ ਮੇਲਾਹੋਆ ਤਾਂ ਸੁਹੇਲਾ ਹੋਆ॥
੪੯॥ ਚੀਤ ਆਵੈਤਾ ਸਦਾ ਹੀ ਦਇਆਲਾ। ਤਾ ਲੋ
ਗਨ ਕਿਆਵੇਚਾਰੇ। ਤਿਸਕੋ ਬਿਪ ਨ ਕੋਈ ਭਾਖੈ। ਬਿ
ਪਰਜੇ ਬਚਨ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਭਾਖਦਾ। ਵਾ ਬਿਪਤਾ ਕੋ

ਈ ਨਹੀਂ ਭਾਖਨ ਕਰਦੀ॥ ੫੦॥ ਮਹਾਉਦਿਆਨ ਜੋ ਪਾਵਕ ਸਾਗਰਮੈਂ ਜੇਹੜੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਤਿਨਾਂਦਾ ਹਰਖ ਸੋਗ ਮਹਿ.ਬਸਨਾ ਹੋਇਰਹਿਆਹੈ ॥ ੫੨ ॥ ਕਵਨ ਬਨੀ ਰੀ ਤੇਰੀਲਾਲੀ ਭਗਤੀਗੁਲਾਲੀ ਗਿਆਨ ਰੰਗਵਾਲੀ॥੫੩ ॥ ਪਿਰੀਨੇ ਸੇਜਾਉਪਰ ਨਿਕਟਆਨ ਧਰੀ ॥ ੫੬ ॥ ਆਸਪਾਸਬਿਖੂਆਕੇ ਕੂੰਟਾ ਕੁਸੰਗੀਆਂ ਦਾ ਸੰਗ ਬੀਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਹੈ ਸੰਤਾਂਦਾ ਸੰਗ ਹੇ ਭਾਈ। ਸਗਲ ਬਨਸਪਤਿ ਆਨ ਕਿਆ ਆਪਤੇ ਭਿੰਨਜੜਾਈ ਹੈ ਵਾ ਆਨ ਮਾਇਆ ਦੁਆਰੇ ਕਰੀ ॥੫੮ ॥ ਸਾਚ ਸਬਦ ਜਾਕਾ ਨੀਸਾਨ। ਸਾਚ ਸਬਦ ਜਿਸਕੋ ਨੀਸਾਨ ਪ੍ਰਵਾਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਇਆ ਹੈ ਸੋਈ ਹੁਕਮ ਬੂਝਕੈ ਪ੍ਰਵਾਨ ਹੋਂਦਾ ਹੈ॥੬੦॥ ਤੁਉ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪ੍ਰਭ ਸੁਖੀ ਵਲਾਈ। ਸੁਖੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਵਾ ਸੁਖ ਪੂਰਬਕ ਅਵਸਥਾ ਬਿਤੀਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ॥ ੬੪ ॥ ਸੰਤ ਜੋ ਪਰਤਾਪਵਾਨਹੈਂ ਸਾਧ ਕਹੀਏਸ੍ਰੇਸਟ ਤਿਨਾਂਕੈਸੰਗ ਹਰਿਹਰਿ ਨਾਮ ਧਿਆਵਹੁ ਰੇ ॥ ੬੬ ॥ ਮਨ ਮੂਰਖ ਕਾ ਢੀਠਾ ਸੁਭਾਉ ਬਿਨਸਿਓ ॥ ੬੮॥ ਨਿਰਗੁਣ ਜੀਉ ਤੇ ਸਰਗੁਣ ਈਸਰ ਦੋਇ ਇਕਨਾਉਂ ਥਾਪੇਹੈ ਦੁਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਏਕ ਅਦੁਤੀ ਮੈਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਥਾਉ ਅਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਅਵਿਚਾਰ ਬਾਨੀ ਮੁਗਧ ਮਨ ਕਰ ਮੂਰਖਤਨ ਕਰੇ॥ ੭੨ ॥ ਜਾਕੈ ਮਨ ਵਿਖੈ

ਵਸਿਆ ਹਰਿ ਨਾਮਾਦਾ ਸਮੁਦਾਉ ਹੈ। ਤਿਸ ਕਉ ਕ
ਉਨ ਓਹ ਕਰਮ ਹੈ ਜੋ ਕਰਨਾ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ੮੬ ॥
ਕਰਮਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਣ ਨਿਸਾਰਿਓ ਕਿਆਪਾਇਆ।
ਖਿਸਰਕੈ ਭੂਮ ਪਰ ਡਾਰਿਓ ਗਇਓ ॥੮੯॥ ਪੂਰਨ
ਭੋਜਨ ਜੋ ਹੈ ਗਿਆਨ ਤਿਸ ਕਰਕੈ ਅਘਾਇ ਰਹੇ।
ਜਾਕੀ ਸੇਵਾ ਦਸ ਅਸਟ ਸਿਧਾਂ ਆਇਕਰਕੈ ਕਰ ਦੀ
ਆਂ ਹੈਂ। ਤਿਸ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਪਲਕ ਦ੍ਰਿਸਟ ਕਰੀ ਹੈ
ਜਿਸ ਪਰ ਤਾਕੀ ਲਗਦੀ ਹੈ ਪਾਈ। ਵਾ ਜਿਨਾਂ ਸੰਤਾਂ
ਕੀ ਸੇਵਾ ਦਸ ਅਸਟ ਸਿਧੀਆਂ ਕਰਦੀਆਂ ਹੈਂ ਆਇ
ਕਰ ਤਾਕੀ ਲਾਗਹੁ ਪਾਈ। ਜੋ ਪਲਕ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰ
ਕਲਿਆਨ ਕਰੇ ॥ ੯੧ ॥ ਸਕਤਦੀ ਫਾਸਪੜੀ ਹੈ ਤੇ
ਕਾਲਨੇ ਸਰ ਸਾਧਿਆ ਹੈ ॥੯੨ ॥ਤੇ ਕਹੀਏ ਸੋ ਬੈਰਾ
ਗੀ ਕਹਾ ਕਹੀਏ ਕਦ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਸਮਾਉਂਦਾਹੈ ॥੯੩॥
ਨਾ ਉਸ ਲੇਪ ਨਾ ਹਮ ਕਉ ਪੋਚਾ ਕਹੀਏ ਨੂਨਤਾ।
ਤਾਂ ਹਮ ਜਚਨਾ ਜਾਚੇ ਹੋਏ ਹਾਂ ਵਾ ਚੰਗੇਹਾਂ ॥ ੯੫ ॥
ਸੁਨਹੁ ਮੀਤਾ ਐਸਾ ਜੋ ਭਗਵੰਤ ਹੈ ਤਿਸ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮ
ਪਿਆਰ ਕਰੋ। ਓਨਾਂ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਓਟ ਲਈ ਹੈ ਜਿਨਾਂ
ਨੂੰ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ਤਾਣ ਹੈ ॥੯੬॥ ਕਾਚੀ ਗਾਗਰ ਅੰਭ
ਪਦਾਰਥਾਂ ਰੂਪੀ ਜਲ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਹੈ। ਵਾ ਸੁਾਸਾਂ ਰੂਪੀ
ਜਲਹੈ ਉਆਹੂ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੋਇਕੇ ਗਰਬ ਗਰਬ
ਪੈਂਦਾ ਹੈ ॥ ੯੭ ॥ ਜਬਦੀਗਲ ਚਮੜੀ ਹੈ ਤਬ ਕੀ

ਛੋਡੈ ਨਾਹੀਂ । ਅਗਰਕ ਅਗਵਾਨੀ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿਕ ਬਾਪ ਮਨ ਮਾਉਂ ਬੁਧੀ ਮਾਂ ਬਾਪਕੀ ਸਰਨ ਆਇਆ ਨਹੀ ਛੋਡਹਿ ॥ ੮੯ ॥ ਕੋਟ ਕੋਟ ਅਘਕਾਟਨ ਹਾਰਾ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਸੰਗ ॥੯੦॥ ਸਾਲਗਿਰਾਮ ਗ੍ਰਾਮ ਸਮੂਹ ਕੇ ਵਿਖੇ ਸਾਲ ਚੰਗਾ ਹੈ ਵਾਂ ਸਾਲ ਘਰ ਹੈ ਸਮੂਹ ਦਾ ॥੯੧॥ ਜਿਹ ਆਵਟੇ ਖੋਹੇ ਵਾ ਕੜਦੇ ਵਾ ਲੁਟੇ ਗਏ ਸਉਕਨ ਘਰ ਕੀ ਕੁਬੁਧੀ ਕੰਤਨੇ ਤਿਆਗੀ। ਪ੍ਰਿਆ ਨੈ ਸੀਂਗਾਰ ਕਰਕੈ ਸੋਹਾਗਣ ਕਰੀ। ਪਿਰੀ ਕੋ ਪਖਾ ਲੈਕੇ ਝਲ ਪਾਵਨੀ ਹਾਂ। ਵਾ ਜੇਹੜਾ ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਪਖ ਲਇਆ ਹੈ ਏਹ ਝਲ ਪਾਉਨੀ ਹਾਂ। ਲਾਵੇ ਕਹੀਏ ਲਗੇ ਵਾ ਲਾਵੇ ਖੇਤੀ ਗੁਣਾਰੂਪੀ ਕਟਣੇਵਾਲੇ॥੯੮॥ ਦੂਰ ਨ ਹੋਈ ਕਤਹੂ ਜਾਈਐ। ਕਦੇ ਭੀ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇ ਜਾਂਦਾ ।ਵਾ ਕਿਤੇ ਭੀ ਜਾਈਏ ਤਾਂ ਦੂਰ ਨ ਹੋਈ ॥੧੦੧॥ ਮਨ ਆਦਿਕ ਜੋ ਇੰਦ੍ਰੇ ਹੈਂ ਸਗਲਨ ਕਉ ਸੁਖ ਹੋਇਆ। ਵਾ ਮਨ ਕਉ ਸਗਲ ਸੁਖ ਹੋਇਆ ॥ ੧੦੨ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚੇ ਦੀਆ ਭੇਜ ਗਿਆਨ। ਸਭ ਮਹਿ ਤਿਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਜਿਸਨੂੰ ਧੁਰ ਕਾ ਲਿਖਿਆ ਦਸੀ ਮਾਸੀ ਦਸਾਂ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਜਿਸ ਨੇ ਤਿਸਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਗਿਆਨ। ਬਾਲਕ ਬਾਲ ਮੂਰਖਾਂ ਕੋ ਸੁਖ ਦੇਵੇ ਵਾ ਜਿਸਕੇ ਬਾਲ ਕਹੀਏ ਰੋਮ ਰੋਮ ਮੈਂ ਕਹੀਏ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋਵੇ ਸੋ ਬਾਲਕ। ਵਧੀ ਵੇਲ

ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਪੀੜੀ ਚਾਲੀ ਸੰਪ੍ਰਦਾਇ ॥ ੧੦੩ ॥
ਜੀਉ ਪਿੰਡ ਸਭ ਤਿਸਦਾ ਸਭ ਕਿਛ ਹੈ ਤੇਰਾ। ਏਹੁ
ਜੋ ਜੀਉ ਹੈ ਤਿਸਦਾ ਪਿੰਡ ਸਪੂਰਨ ਜੋ ਹੈ ਹੋਰ ਸਭ
ਕਿਛ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰਾ ਹੀ ਹੈ ਵਾ ਜੀਉ ਪਿੰਡ ਜੋ ਹੈ ਸ
ਪੂਰਨ ਤਿਸ ਕਹੀਏ ਤੇਰਾ ਹੈਂ ਹੋਰਸਭ ਕਿਛਭੀ ਤੇਰਾ
॥੧੦੪॥ਗੁਰੂ ਬਿਬੇਕ ਆਦਿਕਸਤਗੁਣਾ ਦਾ ਸਰਹੈ।
ਵਾ ਗੁਰੂ ਬਿਬੇਕ ਦਾ ਸਤ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਸਰਹੈ ।ਵਾ
ਸਤਗੁਰ ਬਿਬੇਕ ਕਾ ਸਰਹੈ ॥ ੧੦੫ ॥ ਨੈਣ ਪਸੰਦੋ
ਸੋਇ ਪੇਖ ਮੁਸਤਾਕ ਭਈ।ਸੋ ਜੋ ਪਸੰਦੋ ਕਹੀਏ ਵੇਖਣੇ
ਵਾਲਾ ਹੈ ਮੈਂ ਨੈਣੀ ਪੇਖ ਕਰਕੈ ਮੋਹਤ ਭਈ॥੧੦੬॥
ਬਿਸੂਰ ਬਿਸੂਰ ਬਿਸੇਸ ਕਰਕੈ ਸੂਲ ਕਿਆ ਦੁਖਾਂ ਮੈਂ
ਝੂਰਮਰਦੇ ਹੈਂ ॥੧੦੭॥ ਜੋ ਨ ਢਹੰਦੋ ਮੂਲ ਸੋ ਘਰ
ਰਾਸ ਕਰ।ਜੋਘਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਢਹਿਦਾ ਸੋ ਘਰਬਣਾ
ਵਣਾ ਕਰ। ਵਾ ਅਧਿਸਠਾਨ ਜੋ ਰਾਸ ਕਹੀਏ ਸਚਾ
ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਘਰ ਕਰ॥ ੧੦੮ ॥ ਪ੍ਰਵਾਨੀਕ
ਜੋ ਪੁਰਖ ਸਭ ਠਾਂਈ ਜਾਣੀਐ ॥ ੧੧੦ ॥ ਕਿਤਨੇ
ਹੀ ਇਤ ਦਰੀਆਇਮੈ ਵਹਿੰਦੇ ਜਾਂਦੇਹੈਂ॥੧੧੧॥ਸੁਖਾਂ
ਕਾ ਨਿਧਾਨ ਨਾਮਹੈ ॥੧੧੨॥ ਜਨਮਕਾਲਦਾ ਦੁਖਤੇ
ਮਰਣ ਕਾਲਦਾਦੁਖ॥੧੧੫॥ਨਾਮਤੇ ਗੁਣਾਂਦਾਜੋ ਗਾਵ
ਣਾਹੈ ਏਹ ਲਾਭਦਾਇਕ ਧਨ ਪੂਰਿਆਂ ਗੁਰਾਂਨੇ ਦਿਤਾ
॥੧੧੬॥ਦੂਜਾਨਾਹੀਂ ਅਉਰਕੋਇ ਜੋ ਕੋਈਹੋਵੈ ਤਾਂਕਾ

ਭਉ ਕਰੀਐ । ਵਾ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀਂ ਅਉਰਕੋ ਤਾਕਿਆ
ਭਉ ਕਰੀਐ॥੧੨੧॥ਊਠੋ ਬੈਸੋ ਰਹਿ ਭਿ ਨ ਸਾਕੋ ।
ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਨਾਮੁ ਜਪਣਾ ਏਹੁ ਉਠਣਾਂ ਤੇ ਜੇਹੜੀ
ਸਮਾਧੀ ਲਗਾਉਣੀਏਹਬੈਠਣਾਹੈ।ਕਾਟਿਓਬੰਧ ਗਿਰਾ
ਵਉ। ਬੰਧਨ ਜੋ ਗਲਾਵਾਂ ਪਇਆਹੈਸੀ ਸੋ ਕਾਟਿਓ॥
੧੨੨॥ਅਵਰ ਬਿਸਾਰੀਬਿਸਾਰੀ ਅਵਰ ਜੋ ਬਿਸ਼ੇ ਆ
ਰੀ ਵਤ ਤਿਨਾਂ ਪ੍ਰੀਤ ਬਿਸਾਰੀ। ਵਾ ਅਵਰ ਬਿਸਜ਼ਾਂਕੀ
ਆਲੀ ਪੰਗਤੀ ਬਿਸਾਰੀ॥੧੨੩॥ਜੈਸੇ ਅੰਭ ਕੁੰਭ ਕਰ
ਰਾਖਿਓ ਪਰਤ ਸਿੰਧ ਗਲ ਜਾਹਾ । ਜੈਸੇ ਜਲਕਾ ਕੂੰਡਾ
ਭਰ ਰਾਖਿਆ ਪੈਂਦਾਹੀ ਲੂਣ ਗਲ ਜਾਂਦਾਹੈ ਵਾ ਜੈਸੇ
ਜਲ ਅਰ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਮਿਲਾਇਕਰ ਕੁੰਭ ਕਰਰਾਖਿਆ
ਸੋ ਸਮੁੰਦ੍ਰਮੈਂ ਪੈਂਦਾਹੀ ਗਲ ਜਾਂਦਾਹੈ ॥੧੨੬॥ ਮਿਥਿ
ਆ ਜੋ ਪਦਾਰਥਹੈ ਸੰਗ ਕਹੀਏ ਸਮੂਹ ਤਿਨਾਂਦੇਸੰਗ ਲ
ਪਟਾਏ ਵਾ ਮਿਥਿਆ ਪਦਾਰਥਾਂਦਾ ਸੰਗ ਲਪਟਰਹਿ
ਆ ਜਿਨਾਂਤੇ ਸੰਗਣਾਸੀ॥੧੨੭॥ ਆਪ ਕਮਾਨੇ ਕਉ
ਲੇ ਬਾਂਧੇ ਆਪ ਕਮਾਏ ਜੋ ਕਰਮ ਤਿਸਨੂੰ ਜਾਣਕਰ ਲੇ
ਬਾਂਧੇ ਵਾ ਤਿਸ ਵਾਸਤੇ ਲੇਬਾਂਧੇ ॥ ੧੩੩ ॥ ਨੀਕੀ ਜੋ
ਹਰਿ ਕਥਾਹੈ ਸੋ ਜੀਅਕਉ ਉਤਮ ਕਰਣੇ ਵਾਲੀ ਹੈ
ਬਿਖਿਆ ਨੂੰ ਆਰੀਹੈ ਕਥਾ ਨਿਰਾਰੀ ਹੈ ਵਾ ਨਿਆਰੇ
ਕਰਣ ਵਾਲੀਹੈ ਅਪਾਰੀ ਅਪਾਰਦੇ ਕਥਨ ਕਰਨੇਵਾ
ਲੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਾਲੀਹੈ। ਪੀਕੀ ਕਥਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ। ਵਾ

ਪੀਣੀ ਕੀਤੀਹੈ॥੧੩੪॥ਦਰਸਨ ਕਰਣੇ ਕਰ ਸਰਸ ਹੋਈਦਾ ਹੈ।ਤੇ ਪਰਸਨ ਕਰਣੇ ਕਰਕੇ ਹਰੇ ਹੋਈਦਾਹੈ॥ ੧੩੫॥ ਮਨਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਚਰਣਾ ਦੇ ਤ.ਨ ਕਿਆ ਨਾਲ ਖਟਾਨੀ ਕਿਆ ਮਿਲਰਹੀਹੈ॥੧੩੭॥ ੧ਓ ਜੀਉ ਨੂੰ ਮਨ ਤਨ ਪ੍ਰਾਣ ਤੇ ਸਭ ਰਸਾਂਦੇ ਭੋਗ ਪ੍ਰਭੁਕੇ ਦੀਏ ਹੋਏ ਹੈਨ ਹਰਿਨਾਮਕੀ ਭਗਤਿਦ੍ਰਿੜਕਰ ਦਰਨੰਕਹੀ ਏ ਪੂਜ ਦਇਆਲ ਤੇਰੀ ਸਰਣਹਾਂ॥੧੩੮॥ਹਰੀ ਗੋ ਬਿੰਦਕਾ ਜੋ ਰਸਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਏਹ ਲਾਭ ਖਟਿਆ ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਸੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਸਾਥ ਇਕ ਰੰਗ ਹੋਇ ਰਹੇਹੈਂ ਗੁਣ ਕਿਆ ਵਿਚਾਰ ਪੂਰਬਕ ਤੇਰਾ ਜਸ ਗਾਵਉ॥੧੩੯॥ ਹਰਿਹਰਿ ਨਾਮ ਚਰਾਵਹੁ ਰੰਗਣ ਸਤਸੰਗਰੂਪੀ ਰੰਗ ਣ ਮਟੀ ਤਿਸਵਿਖੇ ਆਪੇਹੀ ਪ੍ਰਭ ਰੰਗੋ॥੧੪੨॥ ਮਿ ਥਿਆ ਗਹਨਗਹੇ ਮਿਥਿਆ ਪਦਾਰਥ ਗ੍ਰਹਨ ਕਰੈ ਵਾ ਮਿਥਿਆ ਜਿਨਕਾ ਗ੍ਰਹਣ ਹੈ ਸੋ ਗਹੇ ਮਿਥਨ ਮਨੋਰ ਥਾਂਕੋ ਉਲਾਸ ਜੋ ਹੈ ਤੇ ਸੁਪਨਕੇ ਜੋਅਨੰਦਹੈਂ ਮਨਮੁਖ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਸਤਿ ਕਹਿੰਦਾਹੈ॥੧੫੧॥ਤੁਮ ਬਿਨ ਧੀਰਜ ਕੋਨ ਕਰੇ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਜੀਵਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਰਣਵਾਲਾ ਵਾ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਬਿਨਾਂ ਧੀਰਜ ਕੋਈ ਨਹੀਂਕਰਦਾ॥੧੫੨॥੧ਓ ਤਦਹੀ ਘਰਜਾਵੈ ਤਦਹੀ ਘਰੁਆਦਿਕ ਪਦਾਰਥ ਚਲੇ ਜਾਵੈ ਵਾ ਤਦਹੀ ਘਰ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਜਾਵੇਗਾ ਵਾ ਤਦਹੀ ਜਮਦੇ ਘਰ ਜਾਵੈਗਾ

ਰੈਰਵ ਜਹਿਕਿਆ ਹੋਰਵ ਜਾਂਦਾ ਡੰਨ ਭਰਿਆ ਦੀਵਾਨ ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਲੇਖੇ ਨ ਪਰਿਆ॥੧੫੨॥ ਭ੍ਰਮ ਭੀਤ ਮਿਟਾਵੇ ਜੀਤ ਹੋਵੇਗੀ॥੧੫੭॥ ੧ਓ ਸੰਸਾਰ ਸਰ ਮੈਂ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਪੰਕਜ ਉਤਪਤ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੋ ਥਿਰ ਕਰਕੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੈਂ ਥਿਰ ਕਰਿਆ ਹੈ ਤੇ ਥਿਰ ਹੋਏ ਹਾਂ॥ ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਮਃ ੧ ॥ ਉਤਰ ਅਵਘਟ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਤੇ ਲੰਘਕਰ ਸੰਤ ਸਰੋਵਰ ਮੈਂ ਨਾਵੈ ਜਲ ਅਰ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਵੈਸੰਨਰ ਕੋ ਸਮਾਇਆ ਜਾਣੈ ਪੰਜ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੇ ਤੇ ਮਨ ਬੁਧੀ ਏਨਾਂ ਸਤਾਂ ਦਰੇਸਾਂ ਨੂੰ ਝੋਲ ਵਾ ਰਸਨਾਂ ਨੂੰ ਝੋਲ ਹਟਾਇ। ਮਨ ਰਸ ਪਾਵੈ ਸਚਾ ਬ੍ਰਤ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੇਹੜ੍ਹਾ ਨੇਮ ਹੈ ਇਸ ਕਰਨੇ ਨਾ ਕਾਲ ਸੰਤਾਵੈ ਮਨ ਦੇ ਸੁਖਕਾਰ ਵਾ ਸਚੁ ਕਾਰਣ ਮਨ ਮੈਂ ਤਤ ਬਿਲੋਵੈ ਦਰਸਨ ਭੇਖ ਏਹ ਹੈ ਆਪਣਾ ਆਪ ਜੋ ਸਹਜ ਸਾਂਤੀ ਵਾ ਸਰੂਪ ਘਰ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈ ਆਵੈ ਮੁਰਾਰੀ ਅੰਤਰ ਜੇਹੜਾ ਥਾਨ ਕਰਨਾ ਏਹ ਪੂਜਾ ਹੈ ਵਾ ਅੰਤਰ ਅਸਥਾਨ ਮੁਰਾਰੀ ਦਾ ਜਾਨਣਾ ਏਹ ਪੂਜਾ ਹੈ ਮਨ ਕਰ ਭੀ ਰਸ ਮੈਂ ਰਸਿਆ ਤੇ ਮਤਿ ਕਰਕੈ ਭੀ ਏਕ ਭਾਇ ਮੈਂ ਰਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ਵਾ ਮਤਿ ਕਰਕੈ ਰਸ ਮੈ ਰਸਿਆ ਇਕ ਰਸ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਾਂਤ ਕਮਲ ਦਾ ਦੇਕਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਂ ਸੰਸਾਰ ਜਲ ਵਿਖੇ ਉਪਜੇ ਸੰਤ ਤੇ ਜਲ ਤੇ ਦੂਰ ਨਿਰਲੇਪ ਹੈਂ ਜਲ ਮਹਿ ਜੋਤ ਕੋ ਭਰਪੂਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ਜਲ ਮੈਂ ਸੂਰਜ ਕਾ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਾਂਤ ਪ੍ਰਤਿ

ਬਿੰਬ। ਅੰਤਹਕਰਣਾਦਿਕਾਂ ਵਿਖੇ ਸਤਾ ਸਫੂਰਤੀ ਕੋ ਭਰਪੂਰ ਕਰ ਰਹਿਆਹੈ ॥੨॥ ਸਾਚ ਧਣੀਜਗ ਆਇ ਬਿਨਾਸਾ॥ ਸਾਚਾ ਧਨੀ ਜਗਮੈਂ ਆਇਕੈ ਬਿਨਾਸਾ ਕਹੀ ਏ ਭੁਲਾਇਆਹੈ ਵਾ ਸਚਾਧਣੀ ਆਪਹੀਹੈ ਜਗ ਆਗ ਮਾ ਪਾਈਹੈ ਕਰ ਬਿਨਨਾਮ ਬਾਜਾ ਬਜਾਵੇ ਤੇਪਗਬਿਨ ਮਹਾਂ ਵਾਕ ਉਚਾਰੇ॥੩॥ ਜਿਸਗਗਨਤੇ ਚੇਤਨ ਨੈ ਧਰ ਸਾਜੀ ਤੇ ਆਕਾਸ ਸਾਜਿਆ ਹੈ॥੪॥ ਜਿਸ ਬੀਤੀ ਜਾਣੈ ਪ੍ਰਭ ਸੋਇ॥ ਜਿਸਕੀ ਹਉਮੈਂ ਬੀਤੀ ਹੈ ਸੋਪ੍ਰਭੁ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦਾ ਹੈ ਦੁਰਮਤਿ ਕਰਕੇ ਬਿਨਸੇ ਜੇਹੜੇ ਕਿਆ ਕਹਿਕੇ ਰੋਣਾਹੈਵਾ ਦੁਰਮਤਿ ਜਿਨਾਂਦੀ ਬਿਨਸੈ ਕਿਆ ਕਹਿਕੇ ਰੋਣਾ ਹੈ ਓਨਾਂਨੇ ਨਹੀਂ ਰੋਂਵੇ। ਜਨਮ ਮਰਨਤੇ ਬਿਨਾਂ ਹੋਏਹੈਨ ਭਗਤੀ ਦਾ ਜਿਨਾਂ ਸਰੋਤ ਕਰਿਆਹੈ ਵਾ ਜਨ ਮਦੇਮਰਦੇ ਹੈਂ ਭਗਤਿ ਸਰੋਤ ਤੇ ਜੋਬਿਨਾਹੈਂ ਅਨੇਕਭੀ ਤਰ ਏਕ ਹੀ ਅਲਖ ਹੈਂ ਗੁਰਾਂਕੇਮੰਤ੍ਰ ਕੇ ਮਨਨਤੇ ਮਨ ਧੀਰ॥ ਪੈਕਾਰ ਕਹੀਏ ਚਤੁਰ ਪੰਚਤੀਨ ਨਵਚਾਰੁ ਸ ਮਾਵੈ ਪੰਚ ਕਾਮਾਦਿਕ ਤਿੱਨੇ ਗੁਣ ਨਵ ਦੁਆਰੇ ਰਾਗੁ ਦ੍ਵੈਖਤੇ ਹਰਖ ਸੋਗ ਏਨਾਂਕੋ ਅਭਾਵ ਕਰੇ ਵਾ ਪੰਚ ਸੂਖਮ ਭੂਤ ਤਿੰਨੇ ਲੋਕ ਨਉਖੰਡ ਤੇ ਚਾਰ ਦਿਸਾ ਇਨਾਂ ਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਜਾਨ॥ ਹੀਰਾ ਜਵੇਹਰ ਤੇ ਲਾਲਮਣੀ ਆਂ ਤੇਮੋਤੀ ਜਿਸਕੇ ਪਲੇ ਨਾਮਹੈ ਤਿਸਕਾਧਨ ਮਾਲਹੈ ਵਾ ਜਿਸਕਾ ਮਨ ਮੋਤੀ ਵਤ ਸੁਧਹੈ ਹੀਰਾਜੋਸੁਧ ਨਾਮ

ਹੈ ਤੇ ਜਵਾਹਰਲਾਲ ਏਹ ਤਿਸਕਾ ਧਨਮਾਲ ਹੈ॥੫੭॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਹੰਕਾਰ ਮਨ ਅਰ ਸਰੀਰ ਮੈਂ
ਇਸਥਿਤ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਇਸਤੇ ਪੀੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਵਾ ਪੀੜੀ
ਦੇ ਹੈਨ॥੮॥ਜਿਨਾਂ ਦੀ ਦੁਬਿਧਾ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ਓ
ਨਾਂ ਦੇ ਘਟਘਟ ਮੈਂ ਮਨਸਾਂ ਕਿਆ ਵਾਸਨਾ ਇਸਥਿਤ
ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ॥੯॥ਭੇਦ ਤੇ ਭਰਮ ਤੇ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਏਹ ਮਨ
ਨੂੰ ਰੋਗ ਹੈ ਵਾ ਰੋਗ ਤੇ ਭਰਮ ਤੇ ਭੇਦ ਇਸਕਰਕੇ ਮਨ
ਦੂਜਾ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਆਪਕੀ ਭਗਤੀ ਮੁਖ ਹੇਤੂ
ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ । ਜਿਨਾਂ ਤੇ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਤਿਨਾਂ ਸੰਤਾਂ
ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਦੇਈਏ ਹੇ ਹਰੇ ਵਾ ਜਿਨਾਂ ਕਰੀ ਹੈ
ਭਗਤੀ ਤਨ ਕਰਕੈ ਤੇ ਹੇਤ ਕਰਕੇ ਮੁਖੋਂ ਨਾਮ ਜਪਿਆ
ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਸੰਤਾਂ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤਿ ਦੇਈਏ ਹੇ ਹਰੇ ॥
੧੨ ॥ ਤੇਗ ਦੇ ਬੰਧਨ ਵਾਲੇ ਗਾਡੇ ਰੜ ਰਥੀ ਸੂਰਮੇ
ਹਰਮ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ॥੧੪॥ ਨੀਮੀ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਬੀਭਾ
ਦੂਜਾ ਦਰ ਸਿਧੀਆਂ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸੇਂਵਦੇ ਹੈਂ ਸਿਧ
ਪੀਰ ਮੰਗਦੇ ਹੈਂ ਰਿਧ ਸਿਧ ਵਾ ਲੋਕ ਸਿਧੀਆਂ ਦੇ ਵਾਸ
ਤੇ ਸੇਂਵਦੇ ਹੈਂ ਸਿਧਾਂ ਪੀਰਾਂ ਕੋ ਤੇ ਮੰਗਦੇ ਹੈਂ ਰਿਧਿ ਸਿਧ।
ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਘਰ ਅੰਦਰ ਜਾਣੀਦਾ ਹੈ ਜੇਹੜਾ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿ-
ਲਿਆ ਹੈ ਸੋ ਜਗਾ ਕੇ ਸਿਞਾਣਦਾ ਹੈ॥੧੬॥ਚਲਣਹਾਰੁ
ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਜਾਣਕਰ ਗੁਰਮੁਖ ਏਸ ਵਾਟ ਨੂੰ ਵਟਾਇ
ਕਰ ਚਲੇ ਹੈਂ ਸਚੁ ਨਿਆਉ ਜਿਸ ਦਾਤਿ ਸਨੂੰ ਮਨ ਵਸਾਈ

ਐਇਹੁਪਰਮਲਾਭਹੈ ਵਾ ਸਚਮਨਵਸਾਈਐ ਏਹੁਲਾਭ ਨਿਆਉਂ ਕਿਆ ਜੋਗਹੈ॥੧੭॥ ਗੁਰਾਂਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਸਚ ਘਰਮੈਂ ਉਤਾਵਲਾ ਹੀ ਆਇ ਟਿਕਿਆ ਹੈ ਆਪ ਮਿਲਾਵੈ ਸਚ ਤਾਂ ਜਾ ਮਨ ਭਾਵਈ॥ਅੰਬੇਤਬੇ ਕੀ ਚਾ ਕਰੀ ਅਬ ਕਰ ਕਹਿਆ ਤਬ ਕਰਾਂਗਾ ਜੇ ਕਹਿਆ ਤਦ ਕਰੀਂ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਬ ਕਰਦਾਹਾਂ ਮੈਂ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ਆਪਨਾ ਘਰ ਭਾਲੇ ਤਾਂ ਵਸਤ ਪਛਾਣੀਐ ॥ ੧੮ ॥ ਸਚੇ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਕਹੀਏ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ॥੧੯॥ ਮੈਂ ਓਲਗੀਆ ਓਲਗੀ ਹਮ ਛੋਰੂ ਥਾਰੇ । ਹਮਕਹੀਏ ਜੋ ਛੋਰੂ ਦਾਸਹੈਂ ਥਾਰੇ ਓਨਾਂਨੂੰ ਜੋ ਹੜੀ ਲਗਨਹੈ ਓਹਮੈਨੂੰ ਲਗੇ। ਵਾ ਜੇਹੜੇ ਛੋਟੇਦਾਸ ਹੈਂ ਤੁਮਾਰੇ ਓਨਾਂਦੇ ਦਾਸਾਂਦਾ ਦਾਸ ਮੈਂਨੂੰ ਕਰੀਏਤੇਰੇ ਭਾਣੇ ਨੂੰ ਮਨ ਵਿਖੇ ਚਾਹੁਨੇਹਾਂ ਵਾ ਤੇਰੇ ਭਾਣੇਨੂੰ ਜੇਹ ਜੜੇ ਮੰਨਦੇਹੈਂ ਓਹ ਤੈਨੂੰ ਭਾਂਵਦੇਹੈਂ ॥੨੧॥ਤੇਰੇ ਦਰਦੇ ਦਰਵਾਨ ਕਹੀਏ ਜੇਹੜੇ ਹਜੂਰੀ ਸੇਵਕ ਹੈਂ ਤਿਨਾਂਕੇ ਦਰਦਕੋ ਤੂੰਜਾਣਹੀ। ਵਾ ਤਰੇ ਦਰਵਾਨਾ ਕਿਆ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਜੇਹੜੇਸੇਵਕਹੈਂ ਜੇਹੜਾ ਗੁਰਮੁਖ ਨਾਮਕੇ ਜਾਣਸੀ ਸੋ ਦਰਗਹਿ ਹਜੂਰ ਹੈ ॥ ਆਸਾ ਮਃ ੩ ॥ ਆਪੜੀ ਕੀਰਤੀ ਸਮਾਣੀ ਕਹੀਏ ਇਮਕ ਭਲੀਪ੍ਰਕਾਰ ਆਣੀ ਸਾਖਾ ਤੀਨ ਤਿੰਨਾਂ ਗੁਣਾਂਕਾ ਜੋ ਤੂ ਮੂਲਹੈਂ ਵਾ ਤ੍ਰੈਕਾਂਡ ਜੋ ਬੇਦਹੈ ਜਿਸ ਮੂਲ ਰੂਪਕੀ ਸਾਖਾ ਤਿਸ ਤੇਰਕੇ ਮੜਿ

ਕਰਕੇ ਗਾਂਵਨੇ ਹਾਂ ਤੂੰਤਾਂ ਸਰਬਰੂਪ ਹੈਂ ਹੇ ਵਿਡਾਣੀ। ਅਨੇਕ ਜੋ ਮਹਲਹੈਂ ਤਿਨਵਿਖੇ ਇਕ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਹੈਤਿਸ ਅੰਦਰ ਜੀਉ ਜੇ ਕਰੇ ਵਸੇਰਾ ਤਾਂ ਹੋਵੇ ਸੁਖ॥੮॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਗਿਆਨ ਮਤ ਕਰਕੈ ਠਾਕੀਐ ਤਾਂ ਘਰੁ ਆਂ ਵਦਾਹੈ॥੯॥ਨਾਇਹੁ ਰੰਗੁ ਲਹੈ ਨਾ ਜਾਇ ਨਾ ਕਹੀਏ ਪੁਰਸ਼ਦਾ ਇਹੁ ਰੰਗ ਲਹਿ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ। ਵਾ ਨਾਇਹੁ ਰੰਗੁ ਲਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ ਜਨਮਦਾ ਹੈ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਸਤ ਕਹੀਏ ਦੈਵੀ ਗੁਣਾਂਦੀ ਸੰਗਤ ਉਪਜੈ। ਵਾ ਪੂਰਿਆਂ ਗੁਰਾਂਦੀ ਸੰਗਤਤੇ ਸਤ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਕਾ ਸ਼ਖਯਾਤਕਾਰ ਤਾ ਹੁੰਦੀਹੈ॥੧੦॥ਸੁਖ ਤਿਸ ਜਿਸਮੰਨ ਵਸਾਏ ਜਿਸਦੇ ਮਨ ਆਦਿਕ ਇੰਦ੍ਰੇ ਵਸਆਏ ਉਤ ਵਤਾਏ ਅਵੈੜੇ ਗੁਰਤੇ ਕੀਮਤਪਾਈਦੀਹੈ ਸਚੁਸਬਦ ਬ੍ਰਹਮਦੀ ਜਿਨਾਂ ਸੋਝੀ ਪਾਈਹੈ॥੧੪॥ਜਾਤਿ ਜਾਇ ਜਾਤੀ ਆਦਿਕ ਸਭ ਚਲੇ ਜਾਤੇਹੈਂ ਗੁਰ ਭਗਤੀ ਕਰ ਮਨ ਧੀਰ ਇਸਥਿਤ ਹੋਇ ਤਾਂ ਪ੍ਰੇਮਪਦਾਰਥ ਪਾਈਦਾਹੈ ਵਾ ਗੁਰਾਂਦੀਭਗਤੀ ਦੁਆਰੇ ਪ੍ਰੇਮਪਦਾਰਥ ਪਾਈਏ ਤਾਂ ਮਨਧੀਰਜ ਵਾਲਾ ਹੋਂਦਾਹੈ ਨਾਮੀਦਾ ਨਾਮ ਭੈ ਭਗਤੀ ਪੂਰਬਕ ਹਿਰਦੇ ਵਸੇ ਤਾਂ ਸਵਾਰੁ ਦੇਂਦਾਹੈ॥੧੫॥ ਸੀਗਾਰੁ ਕਰ ਕਿਆ ਕਰਨਗੀਆਂ॥ ਮ: ੫ ॥ਪੰਚਮਨਾਏ ਸਾਂਤਾਦੀ ਤੇ ਪੰਚ ਰੁਸਾਏ ਕਾਮਾਦੀ ਜੋ ਪੰਚ ਮਨਾਏ ਸੋ ਵਸਾਏ ਜੋ ਪੰਚ ਰੁਸਾਏ ਸੋ ਗਵਾਏ ਵਾ ਪੰਚ ਭੂਤਾਂ ਦੇ ਗੁਣ ਵਸਾਏ ਤੇ

ਪੰਜ ਸਬਦਾਦੀ ਗਵਾਏ। ਵਾ ਜੇਹੜੇ ਪੰਚ ਰੁਸਾਏਹੋਏ
ਸਨ ਸੋ ਮਨਾਏ ਤੇ ਜੇਹੜੇ ਪੰਚ ਵਸਾਏ ਹੋਏ ਸਨ ਸੋ
ਗਵਾਏ ਜੇਜੀਆ ਕਾਮਾਦੀਜੋਹੈ ਡੰਨ ਗ੍ਰਹਾਂਦਾ ਜਗਾਤੀ
ਏ ਜਮਦੂਤ। ਧੁਰਕੀ ਛਾਪ ਭੁਗਤੀ ॥੪॥ਹੇਪ੍ਰਭੁਮੇਰਾ
ਜੀਵਨਰੂਪ ਦਰਸ ਦਿਖਾਇ ਕ੍ਰਿਪਾਕਰ॥ ੧੯ ਪਟੀ॥
ਸਸੈ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਜਿਨਸਾਜੀ ਸੋਈ ਏਕ ਸਭਨਾਂਦਾ ਸਾਹਿਬ
ਭਇਆ॥ਰਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਨ ਕਾਹੇ ਭੂਲੇ ਮਨ
ਕਹੀਏ ਸ੍ਰਵਨ ਮਨਨ ਵਾ ਸੁਧ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਵਲੋਂ ਹੇਰੂ
ਸੇਲੂ ਆਏ ਮਾਇਆਧਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸੰਗਲੋਂ ਕਰਕੈ ਬੰਧ
ਲਇਆ ਖੁੰਦਕਾਰ ਹਫਤ ਵਲਾਇਤਾਂ ਕਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹੁ
ਵਾ ਪਟੜੇਕਾ ਕਿਲਾ ਇਸਪ੍ਰਕਾਰ ਆਲਮ ਕਿਆ ਜੀ
ਵਾਂਕਾ ਆਸਰਾ ਸਰੂਪਹੈ ਕਰਖ਼ਰੀਦ ਕਹੀਏ ਉਤਪਤਿ
ਕਰਕੈ ਜਿਨਿ ਖਰਚਦੀਆ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਗੋਇ ਬਾਣੀ
ਗਾਉਣੇਤੇ ਜਿਨ ਛੋਡੀ ਗਲੀਗਰਬ ਭਇਆ ਚਾੜਨ
ਵਾਹੈ ਤਈਕੀਆ ਉਪਜਣਾਂ ਤੇ ਮਰਣਾ ਤਿਸੀਨੇ ਕੀ
ਆ ਵਾ ਘੜਭਾਂਡੇ ਕਹੀਏ ਬ੍ਰਹਮਾਂਤੇ ਚਾੜ੍ਹਨ ਪਾਲਣਾ
ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਬਿਨਾਸ ਕਰਣ
ਵਾਲਾ ਸਿਵ ਏਨਾਂ ਨੂੰ ਤਈ ਨਾਥ ਤੂੰ ਹੀ ਕੀਆਹੈ ਤੇ
ਪ੍ਰਭੋ ਵਾ ਸੰਸਾਰ ਆਵੀ ਸਾਜਕੈ ਜੇਹੜੇ ਬੇਮੁਖਹੈਂ ਚਾੜ
ਨ ਜਨਮ ਤੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਤਿਨਾਂਨੂੰ ਕੀਆ ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ
ਗੁਰੂ ਮਿਲਿਆਹੈ ਤਿਨਾਂ ਪਾਸੋਂ ਤੇਰਾ ਕਰਮ ਹੋਯਾ ਜ

ਜੈ ਜਾਨ ਮੰਗਤ ਜਨਜਾਰੈ ਜਾਨ ਜੀਵਣਾ ਤੇ ਮਰਣ ਤੇ ਰਹਤ ਹੋਣਾ ਏਹ ਦੇਈਏ। ਵਾ ਜਾਨ ਕਹੀਏ ਗਿ ਆਨ ਦੇਈਏ·ਜਿਸ ਗਿਆਨ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਚੌਰਾਸੀਲਖ ਜੋਨਮੈ ਭਵਿਆਹਾਂ ਟੰਚ.ਤਰਕ ਵਾ ਟਿਚਕਰਾਂ ਨਾਹਿ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਹਰਿ ਚੀਜਾਂ ਵਿਖੇ ਜਿਨਰੰਗ ਅਨੰਦਕੀਆ ਹੈ ਵਾ ਹਰਿ ਰੰਗ ਦੀਆਂ ਚੀਜਾਂਨੂੰ ਜਿਨਕੀਆਹੈ ਤਾਰੂ ਭੂੰਘਾ ਮਮਾ ਅਖਰ ਮਰਣਾ ਵਿਸਾਰਿਆ ਵਾ ਮਧਸੂਦਨ ਏਹ ਅਖਰ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਸਮਕਰ ਸਹਿਣਾ ਏਹਸਭ ਬਾੜ ਤਾਂਕੈ ਸਮਹੋਈਹੈ ਭਾਣੇ ਮੰਨਣਦਾ ਹੁਕਮ ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਪਇਆ॥ ਮਃ ੩॥ਪਟੀ ੧ੳ॥ ਆਇਓ ਅੰਙੇ ਆ ਇਆ ਜੋ ਹੈ ਸਭ ਅੰਗਾਂ ਵਿਖੇ ਤਿਸਤੇ ਸਭ ਜਗ ਆ ਇਆ ਕਾਖੈ ਅੰਙੈ ਕਰਿਆਹੈ ਖੈਰੂਪ ਘਰ ਸੰਸਾਰਸਮੇ ਕਰਕੇ ਤਿਸਦਾ ਕਾਲ ਭਇਆ ਰੀਕਹੀਏ ਹੇਭਾਈ ਰੀ ਜੋ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂਹੈਂ ਤਿਨਾਂਦੇ ਲਲੀ ਕਹੀਏ ਲਾਲਚੀਹੋਇ ਕੇ ਪਾਪ ਕਮਾਣੇ। ਸਿਧੰਙਾਇਐ ਸਿਧ ਸਰੂਪਜੋਆਇ ਆਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਿਮਰਹਿ ਨਾਂਹੀ ਸੁਣਵੇਖਣੂੰ ਵਾ ਵਿਖਾ ਕਹੀਏ ਕਦਮ ਕਰਕੇ ਚਲਕੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਉਪਦੇ ਸ ਸੁਣ ਰੰਚਕ ਮਾਤ੍ਰ॥ ੧ੳ ਛੰਤ ਮਃ੧॥ ਮੈ ਧਨਦਾ ਪਿਆਰ ਸਾਥ ਨੇਹੁ ਹੋਇਆਹੈ ਘਣਾ ਜਿਸ ਦਿਆਲ ਦੀ ਰਸ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀਹੈ ਰਸਨ ਰਸ ਮਨ ਭੀਜਏ ਰ ਸਨਾਤੇ ਮਨਭੀ ਰਸਮੈਂਭੀਜਰਹੇਹੈਂ ਵਾ ਰਸਾਂ ਤੇ ਨਿਰਸ

ਹੋਇਕਰਮਨ ਅੰਤਹਕਰਣ ਭਿਜਰਹੇਹੈਂ ਮੇਰਾ ਜੋ ਪਿਰੀ ਹੈ ਤਿਸਦਾਮੈਂ ਵਣਜਾਰਾ ਹਾਂ ਰਸ ਪ੍ਰੇਮ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਮੋਲ ਦਿਤਾਹੈ ਅਪਾਰ। ਹਮ ਨਾਹੀਂ ਲੋਕਾਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਾ ਹਮ ਲੁਕੇ ਹੋਏ ਨਾਹੀਂ ਵਾ ਲੋਕਾਂਦੀ ਕਾਰ ਨਾਹੀਂ॥੨॥ ਤਿਤ ਮੂਲਾ ਵਿਦਿਆ ਨਹੀਂ ਸਾਖੀ ਤੀਨ ਗੁਣਨਾਹੀ ਡਾਲੀ ਵਾਸਨਾ ਪਤ ਸੰਕਲਪਵਿਕਲਪ ਵਾ ਤਿਤਮੂਲ ਕਿਆ ਅਧਿਸ੍ਟਾਨ ਕੇ ਵਿਖੇ ਸਾਖਾ ਨਹੀਂ ਤੀਨ ਗੁਣ ਵਾਸਨਾ ਡਾਲੀ ਸੂਖਮ ਭੂਤ ਪਤ੍ਰ ਅਸਥੂਲ ਭੂਤ ਵਾ ਸਰੀਰ ਨਹੀਂ ਗੁਰ ਜੋ ਸਾਗਰਹੈ ਤਿਨਾਂਮੈਂ ਰਤਨਾਗਰ ਜੋ ਸ੍ਰੇਸ੍ਟ ਰਤਨਹੈਂ ਦੋ ਚਾਰ ਨਹੀ ਤਿਨਾਂ ਮੈਂ ਰਤਨ ਘਨੇਰੇ ਹੈਂ ਸਪਤ ਸਰੋਸਹ ਪਤੀਕੇ ਸਰਹੈਂ ਵਾ ਸੀਘ੍ਰ ਮਜਨਕਰ ਵਾ ਸਪਤ ਸੁਗੰਧਹੈ ਮਜਨ॥੩॥ ਚਰਨ ਤਲੇ ਵੀਚਾਰੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਸਭਕੇ ਚਰਣ ਤਲੇ ਹੋਇਹੈਂ ਵਾ ਵੀਚਾ ਰਕੇ ਬਲ ਕਰਕੇ ਚਰਣਾਂ ਦੇ ਤਲੇ ਹੋਇ ਰਹੀਹੈ ਅੰਜ ਨਾ ਵਿਚੋਂ ਸਾਰ ਅੰਜਨ ਕਿਆ ਮਾਇਆ ਤੇ ਨਿਰੰਜਨ ਮੈਂ ਰਾਤਾ। ਸਾਧ ਜੋ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟਹੈਂ ਸਹਿਤ ਭਾਵਕੇ ਤਿਨਾਂ ਸੰਤਾਂਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰੀ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭਕੀ ਨਦਰ ਕਰਕੈ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ॥੩॥ਕੋਟਾਨ ਕੋਟ ਜਨਮਾਂਤ੍ਰੋਂ ਕੇਰੇ ਪਾਪ ਏਕ ਘੜੀ ਮਹਿ ਖੋਵੈ ਬਗਲਿਆਂਤੇ ਬਗਲੇ ਸੇ ਹੰਸਾਂਤੇ ਹੰਸ ਹੋਇ ਗਏ ਘਟਘਟਦਾ ਜੋ ਕਰਦੇਹੈਂਬੀਚਾਰ॥੫॥ਓਹ ਜੇਵ ਸਾਇਰ ਦੇ ਲਹਰੀ ਬੈਤਰਣੀ ਨਦੀ ਬਿਜਲ ਜਿ

ਵੈ ਰਮਕਏ ਅਸ ਪਤ੍ਰ ਬਨ॥ ਮਃ ੩॥ ਤਿਥੇ ਦਸਮ ਦੂ
ਆਰੁਮੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭੋਜਨ ਸਾਂਤੀਧੁਨੀ ਉਤਪਤ ਹੋਂਦੀਹੈ
ਜਿਸ ਅਨਹਦ.ਸਬਦ ਨੇ ਜਗਤ ਜੀਵਕੋ ਥੰਮ ਰਖਿ
ਆਹੈ ਵਾ ਜਿਨਾਂ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਦਸਵਾਂ ਦੁਆਰ ਪ੍ਰਾਪਤਹੋਯਾ
ਹੈ ਤਿਥੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭੋਜਨ ਹੈ ਜੋ ਭਜਨ ਸਿਮਰਨ ਕਰ
ਕੈ ਅਨੰਦ ਹੋਣਾਂਹੈ ਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਧੁਨੀ ਉਤਪਤਿ
ਹੋਂਦੀਹੈ ਕਿਸਦੀਸ਼ਾਂਤੀ ਧੁਨਹੈ ਜਿਸਸੇਬੇਦ ਬ੍ਰਹਮੇਨੇ ਜ
ਗਤ ਨੂੰ ਥੰਮਰਖਿਆਹੈ ਸਤਗੁਰਕੈ ਭਾਣੇ ਕਰਹਕਾਰ
ਤਾ ਕਲਿਆਨ ਹੋਵੈ ਤਾਂਤੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਭਾਣੇ ਵਿਖੇ
ਲਾਗਰਹੁ ॥ ੧੦ਮਃ੪ ॥ ਸੰਚਨ ਮੈਂਭੀ ਦੁਖਪਾਵਹਿ
ਤੇ ਰਖਿਆ ਮੈਂਭੀ ਦੁਖ ਭੋਗਹਿ ਤੇ ਨਾਸਕਾਲ ਮੈਂਭੀ
ਦੁਖ ਕੀ ਬ੍ਰਿਰਧ ਵਧਾਵੰਦੀ ਹੈ॥੨॥ਜਿਸ ਝਿਮ ਝਿਮ
ਵਰਖਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਐਸੇ ਝਿਮ ਝਿਮਾਇ ਕਰ ਸਤਗੁਰੂ
ਅੰਮ੍ਰਿਤਕੀ ਧਾਰਾ ਵਰਖਾਤੇਹੈਂ ਗੁਰਾਂਦੁਆਰਾ ਗੁਰਮੁਖਾਂ
ਨੂੰ ਨਦਰੀਆਇਆ ਰਾਮਪਿਆਰਾ॥ ਪਰਚਿਆਂ ਵਿਚੋਂ
ਜੋ ਗੁਰਾਂਦਾ ਪਰਚਾਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਧਿਆਇਆ ਰੋਮ
ਰੋਮਮੈਂ ਰਮਿਆ ਵਾ ਰੋਮਰੋਮ ਕਰ ਧਿਆਵਣੇਵਾਲੇਜੋ
ਗੁਰੂਹੈਂ ਤਿਨਾਂ ਦੁਆਰੇ ਰੋਮ ਰੋਮਰਾਮਧਿਆਇਰਾਮਜੋ
ਰਮਿਆਹੋਇਆਤਿਸਦਾ ਰਾਮਨਾਮਜੋਹੈਗੁਰਪੂਜ ਗੁਰਾਂ
ਦੁਆਰੇ ਜਾਣੇਰਾਮ ਹੇ ਭਾਈ॥੩॥ਜਿਨਾਂ ਦੇ ਧੁਰਿ ਭਾਗ
ਲਿਖਿ ਪਾਇਆਹੈ ਤਿਨ ਹਰਿਧਿਆਇਆ॥੪॥ਹਰਿ

ਹਰਿਦੇ ਗੁਣਾਕਰ ਗਿਆਨ ਪਦਾਰਥ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਆ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇਹੈਂ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥਬਿਸਲੋਧ ਕਿਆ ਵਿਸਨੂੰ ਘੋਲਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਬੀਜਦੇਹੈਂ ਤਪਤਾਪਨ ਤਾਪਹਿ.ਤਾਪਨ ਅਗਨੀ ਤਾਪਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਤਾਪਨੂੰ ਸੂਰਜ ਤਪਕੇ ਤਪਦੇ ਹੈਂ ॥੫॥ ਧੁਰਮਸਤਕ ਭਾਗਪੁਰਾਨਜੀਉ ਪੁਰਾਨਕਹੀਏ ਪੂਰਨ ਵਾ ਪੁਰਾਤਨ ।ਕਢ ਲੇਵੋ ਸਬਦੁ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਸੁਭਾਵਕ ਵਾ ਸਬਦ ਦੇਕਰਕਢਲੇਵੋ ਹਰੀਰਾਮਰਾਜੇ ਦੀ ਜੋਪ੍ਰੇਮ ਹੂਪਬਾਣੀਹੈ ਸੋਆਲੇ ਜੋਬਾਣਹੈ ਅਣੀਆਂਵਾਲੇ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਮਨ ਮਾਰਿਆ ਸੰਤਜਨਾ ਸਤਸੰਗ ਮਿਲ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਨਾਨਕ ॥ ੯ ॥ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸਾਥ ਮੇਲ ਹਰੀ ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਹਰੀਬਨਵਾਲੀ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਚੂਕੇ ਧ ਕਧਕੇ ਕਿਆ ਮੰਸੇ ਵਾ ਪੂਲੋਕਦੇ ਧਕੇ ॥੧॥ ਜੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਿਛੁਹਾਥਹੈ ਤਾਂ ਕਿਛ ਨਹੀਂ ਸਿਰਰੋਗ ਹਥਦੀਜੈ ਸਿਰਰੋਗ ਜੋਹੈ ਜਨਮਮਰਨ ਤਿਨਾਂ ਹਥਦੀਜੈ ਕਹੀਏ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰੀਦਾਹੈ ਵਾ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਸਿਰ ਰੋਗਾਂ ਦੇ ਹਥ ਦੇਈਦਾ ਹੈ ॥੧੨॥ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਹਰਿ ਹ ਰਿ ਨਾਮ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤੀਹੈ ਹੇਹਰੀ ਰਾਮਰਾਜੇ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪ ਤੀ ਵਾਸਤੇ ਭੁਖਜਾਇ ਲਹਿਮੇਰੀ ਮੇਰ ਤੇਰ ਦੀ ਭੁਖ ਜਿਸ ਕਰ ਲਹਿ ਜਾਇ।੧੪॥ਹੇਹਰੀ ਪਿਆਰੇ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਵਹੁ। ਜਿਸ ਕਰ ਘਰ ਮੈਂ ਵਸੇ ਹੇਹਰੇ ਵਾ ਹਰੀ ਰੂਪ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈਂ ਤਿਨਾਂ ਸਾਥ ਆਪਣਾ ਆਪ

ਮਿਲਾਵਹੁ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਘਰ ਮੈਂ ਵਸੇ ਹੇ ਹਰੇ ਭਾਉ ਕਰ ਕੈ ਵਾ ਜੋ ਭਾਉ ਗਿਆਨ ਕਰ ਕੇ ਬਸੰਤ ਭਲੀ ਰੁਤ ਮ ਨੁਖਾ ਦੇਹ ਚੇਤ ਚੜ੍ਹਿਆ ਪ੍ਰੇਮ ਆਂਗਨ ਧੂੜ ਲੁਤੇ ਹਿਰਦੇ ਅੰਗਨ ਮੇਂ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਰੂਪੀ ਧੂੜ ਲੁਤੇ ਕਹੀਏ ਉਡ ਰਹੀ ਹੈ। ਛਿਵੀਂ ਪਉੜੀ ਪਹਿਲੇ ਪੜ੍ਹਨੀ ਤੇ ਪੰਜਵੀਂ ਪਿਛੇ ਪੜ੍ਹਨੀ ॥ ਹਰੀ ਮਨ ਚਿੰਦਿਅੜਾ ਫਲ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਸਭ ਆਸਾ ਪੂਰੀਆਂ ॥ ੧੦ ਮ: ੫ ॥ ਗ੍ਰਹ ਪਤੀ ਆਪੇ ਜਾਵੀ ਸੰਤ ਤਤ ਬੇਤਾ ਆਪੇ ਮਾਝੀ ਜਗ ਤ੍ਰਾਸੂ ਆਪੇ ਆਪਿ ਦੇਵ ਸੁਆਮੀ ਲਾੜ੍ਹਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜੋ ਸੰਤ ਹੈਂ ਸਤ ਸਰੂਪ ਸਜਨ ਸੋ ਮੇਰੇ ਮੀਤ ਸਹਾਈ ਹੈਂ। ਤੇਰੇ ਚਰਣਾ ਦੀ ਕਿਆ ਤੇਰੇ ਚਰਣਾ ਮੈਂ ਜੋ ਲਗੇ ਹੈਂ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਚਰਣ ਧੂੜ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਵਾਂ ॥ ੩ ॥ ਜੀ ਵਨ ਗਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਣੇ ਵਾਲਾ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਤਿਸ ਨੇ ਆਪ ਲੜ ਲਾਇ ਲੀਏ ॥ ੬ ॥ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਭਵ ਕਹੀਏ ਹੇ ਕਲਿਆਨ ਸਰੂਪ ਉਤਾਰ। ਵਾ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਭਵ ਕਹੀਏ ਜੋ ਹੈ ਚਮਤਕਾਰ ਰੂਪ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਗਾਸ ਦਸੋ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਹੈ ॥ ੭ ॥ ਜਿਸ ਪ੍ਰਾਨ ਪਤਿ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਮਤਿ ਮੈਂ ਗਤਿ ਕਿਆ ਮੋਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਿਆਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਭਾਵਦੀ ਹੈ। ਵਾ ਤਿਸ ਪਿਆਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਨੂੰ ਭਾਂਵਦੀ ਹੈ ਮਨ ਮੈਂ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰ ਕੈ ਸਹਿਜ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਸੋ ਸੁਭਾਵਕ

ਆਇ ਵੂਠਾ। ਵਾ ਮਨਮੈਂ ਸ਼ਾਂਤੀਹੋਈ ਤਾਂ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਸ੍ਰੇਸ਼੍ਟਭਾਉ ਆਇਵੂਠਾ॥੮॥ਮੀਠੇਭੋਗ ਸੋਨ ਸੋਨੇਆਦਿਕ ਵਾ ਸੋਨਹੀਂ ਕਿਰਪਾ ਤੇਰੀ ਤਰੇ ਭਉਨ ਭਵਨਾਂਦੇ ਭਵਨਤਰੇ ਵਾ ਸੰਸਾਰਥੀਂ ਤਰੇ ਵਾ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਤਰੇ ਤਾਂ ਭਉ ਨਾਂ॥੯॥ਬ੍ਰਹਮਪਸਰਿਆ ਬ੍ਰਹਮਲੀਲਾ ਆਪਕੀ ਲੀਲਾਵਿਖੇ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮਕੀ ਜੋ ਲੀਲਾਂਹੈ ਭਿੰਨੀ ਰੈਨੜੀਏ ਚਾਮਕਨਤਾਰੇ ਅਵਸਥਾਰੂਪੀ ਰਾਤ੍ਰੀ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀਤਾਰੇ ਗੂੜ ਕਹੀਏ ਗੁਣਾਂਦਾ ਜੋਗੂੜ ਸਮਦਾਉਹੈ ਸਦਾ ਹਰਿਜਨ ਤਾਗੇ ਕਹੀਏ ਗਿਆਨਵਾਨ ਵਾ ਸਦਾਹਰਿਜਨ ਤਗਦੇਹੈਂ ਵਾ ਤਾਗੇਵਤ ਮਿਲਰਹੇ ਹੈਂਨ॥੧੧॥ ਉਠ ਵੰਵਣਾਹੈ ਹੇ ਵਟਾਊੜਿਆ ਇਸਤੇ ਉਠ ਵੰਞ ਸੰਤਾਂਕੀ ਤਰਫ ॥੧੨॥ਰਣਜੀਤ ਵੜਾ ਅ-ਖੜਾ। ਰਣ ਕਿਆ ਜੁਧਕਰਕੇ ਜਿਤਿਆਂਵਡਾ ਆਖਾੜਾ ਕਾਮਾਦੀ ਵਾ ਏਹਰਣਕੀ ਜਿਤਿਆ ਤੇ ਵਡਾਅਖਾੜਾ ਸੰਸਾਰਭੀ ਜਿਤਿਆ ਬਹੁੜ ਜਮਨ ਉਪਾੜਾਬਹੁੜੇ ਜਮ ਨਹੀਂ ਉਪਾੜਦਾ ਵਾ ਨਾ ਜਨਮਦਾਹੈ ਨਾ ਉਪਾੜਾ ਮਰਦਾਹੈ॥੧੪॥ ਕਮਲਦਾ ਭ੍ਰਮ ਜੋ ਹੈ ਭੀਤਰੂਪ ਤਿਸ ਮੈਂ ਲਗਕਰ ਕਮਲਾ ਹੋਇ ਰਹਿਆਹੈ ਤੇ ਭੀਤ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਗਹਬਰ ਬਨ ਜੋ ਹੈ ਘੋਰ ਭਇਆਨਕ ਸੰਸਾਰ ਤਿਸ ਮੈਂ ਲਗਕਰ ਗਹਬਰ ਬਨ ਰਹਿਆ ਹੈ ਕਠੋਰ ਬਾਣੀਕਰਕੇ ਘੋਰ ਭਇਆਨਕ ਹੋਇਰਹਿਆ

ਹੈ ਦਿਨਕਰੋ ਸੂਰਜ ਸ੍ਰੀਰੰਗ ਰਾਤੇ ਨਾਮ ਮਾਤੇ ਅਲ ਕਹੀਏ ਬੂੰਦ। ਵਾ ਅਲ ਪੂਰਨ॥

੧ਓ ਆਸਾ ਕੀ ਵਾਰੁ ਮਃ ੧॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਉ ਨਾਹਿ ਸਹੁ ਕਹੀਏ ਰਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ। ਤੁਸ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਕਰ ਪਸਾਉ ਦਾਤ ਕਰਦੇਵਹੁ॥੨॥ਸਚਾਤੇਰਾ ਅਮਰ ਕਹੀਏ ਰਾਜ। ਕੁਦਰਤ ਕਿਆ ਮਾਇਆ ਵਿਚ ਹੈ ਧਰਤੀ ਖਾਕਰੂਪ ਤਾਕੋਤਾਕ ਕਿਆਇਕੋਇਕ ਵਾ ਤਾਕੋਤਾਕ ਭਾਈਅਗੇ ਕਰਣੀ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਰਤ ਵਾਚੀਦੀਹੈ ਬਹਿਕੈ ਲੇਖਾ ਸਮਝਾਇਆ ਧਰਮਰਾਜਨੇ॥੪॥ਪਉਣਵਹੈ ਸਦਵਾਉ ਸਦਾਗਤਵਾਲੀ ਵਾਉ ਕਹੀਏ ਪ੍ਰਗਟ ਵਾ ਜੋਰਨਾਲ ਜੋ ਝਾੜੂ ਚਲਦਾਹੈ ਭੈਵਿਚਇੰਦ੍ਰ ਸਿਰਭਾਰੁਫਿਰਦਾਹੈ ਵਾ ਬਦਲ ਸਿਰਭਾਰੁ ਫਿਰੇ ਨਦਰ ਕਰਹਿ ਜਿਨਾਂਪਰ ਆਪਣੀ ਤਿਨਾਂ ਨਦਰੀ ਸਤਿਗੁਰਪਾਇਆ॥੫॥ਨਾਉ ਹੀ ਤੇਰਾ ਕਲਿਆਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਜਰਵਾਣਾ ਜਮਦੂਤ ॥੬॥ਮਿਟੀਕੀਮੂਸਲਤਾ ਮਾਨਕੀ ਪੇੜ ਪਈ ਹੈ ਕੁਮਿਆਰ ਬ੍ਰਹਮਾਂਦੇ।ਘੜਭਾਂਡੇ ਚੇਤਨਇਟਾਂਕੀਆਂ ਜੜ ਜੋਹੈ ਜਲਦੀ ਕਰਦੀਹੈ ਪੁਕਾਰ ਗਰਭਮੈਂ ਜਲ ਜਲ ਰੋਵਹਿ ਬਪੜੀ ਬਿਵਹਾਰਾਂਮੈਂ ਝੜਝੜ ਪਵਹਿ ਅੰਗਾਰ ਦੁਖਪਰ ਦੁਖ ਪਾਵੰਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਚਿਖਾ ਮੈਂ ਏਹ

ਪ੍ਰਗਟ ਆਖਕਰ ਸੁਣਾਇਆ ਹੈ ਬੇਦਨੇ। ਹਉ ਵਿਚ
ਮਾਇਆਛਲਮੈਂ ਲਗਰਹਿਆਹੈ ਹਉਵਿਚ ਛਾਇਆ
ਅਵਿਦਿਆਮੈਂ ਲਗ ਰਹਿਆਹੈ ਹਉਮੈਂ ਕਰ ਜੰਤਾਂਦਾ
ਉਪਾਵਣਾ ਕਰਿਆਹੈ ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੀ ਲਿਖੀਐਲੇਖ।
ਜੇਹਾ ਵੇਖਹਿ ਤੇਹਾਵੇਖ। ਹੁਕਮੀਨੇ ਏਹੁਲੇਖ ਲਿਖਿਆ
ਹੈ ਜੇਹਾ ਆਪਕੋ ਵੇਖਦਾਹੈ ਤੇਹਾ ਪਰਕੋ ਵੇਖ। ਵਾਹੁਕ
ਮੀਨੇ ਸਭਦੇ ਮਸਤਕਮੈਂ ਲੇਖਲਿਖਿਆਹੈ ਜੇਹਾ ਕਰ
ਤਤ ਅਪਣਾ ਵੇਖਦਾਹੈ ਤੇਹਾਹੀ ਲੇਖਜਾਣ॥੮॥ਤਿਸਨੂੰ
ਜੋਜੁਹਾਰ ਕਰਦੇਹੈਂ ਸੁਅਸਤਿਕਲਿਆਨਹੁੰਦੀਹੈ ਤਿਨਾਂ
ਦਾ ਦੀਬਾਣਆਸ੍ਰਾ ਅਭੰਗਹੈ ਲਖਾਂ ਨੇਕੀਆਂਚੰਗਆਈ
ਆਂ॥੯॥ਕਹਿਰੇ ਕਰਲਾਉਂਦਾ ਹੈ॥੧੦॥ਮਿਠਾ ਕਿਆ
ਮਹੁਰਾ ਨਾਉ ਸੁਣ ਕਰ ਮਨਨ ਕਰਣਾ ਤੇਰਹਸੀਐ
ਨਿਧਿਆਸਨਕਰਨਾ ਤਾਂਪਾਈਐ ਮੋਖਦੁਆਰੰ ਜਾਂ ਜੁਗਤ
ਜੁੜਨਾਜਾਣੈ ਵਾ ਆਪਣੇ ਜੀਅਪਰਦਇਆਕਰਜਾਣੇ
ਵਾ ਜੀਅਕੇ ਕਲਿਆਨ ਕੀ ਜੁਗਤ ਜਾਣੈ ਬਹਿ ਰਹੇ
ਨਿਵਾਸ ਕਰਕੇ ਮਤਥੋੜੀ ਜੋਹੈ ਸੋਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਗਵਾ
ਈਐ।ਵਾ ਥੋੜੀ ਮਤਕਰਕੈਸੇਵ ਗਵਾਈਦੀਹੈ॥੧੧॥
ਮਹਿਤਾਪਟਵਾਰੀ ਧਰਮੀ ਧਰਮਕਰਕੇ ਗਵਾਇਲੈਂਦੇ
ਹੈਂ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਕੇ ਤੇ ਮੰਗਦੇਹੈਂ ਮੋਖਦੁਆਰ ਵਾ ਧਰਮੀ
ਧਰਮ ਕਰਕੇ ਗਵਾਇ ਲੈਂਦੇਹੈਂ ਮੰਗ ਲੈਂਦੇ ਹੈਂ ਮੋਖ
ਦੁਆਰੇ ਵਦੀਸੁਵਜਗ ਵਦੀ ਠਟੀਜੋਹੈ ਵਜਗ ਪ੍ਰਗਟ

ਹੋਇ ਰਹੀਹੈ ਸੌ ਵਾ ਵਦੀ ਕਹੀਏ ਬੁਰਿਆਈ ਤੇ ਭ ਲਿਆਈ ਸੋ ਸਚਾ ਸਭਦੀ ਵੇਖਰਹਿਆਹੈ ਵਾ ਵਦੀ ਜੋਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਪਖਹੈ ਸੋਕਉਣ ਅਗਿਆਨੀ ਤੇ ਸੁਵਜਗ ਸੁਦੀ ਗਿਆਨੀਰਹੇ ਅਗੇ ਜੀਉਨਵੇਹੀ ਕਹੀਦੇਹੈਨ। ਵਾ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨੂੰ ਅਗੇ ਜੀਉ ਤੇ ਮਨਮੁਖਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜੀਉਦੇਵੇ ਗੁਰਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਜਾਣਿਆ ਜਿਥੇਕਹੀਏ ਜਿਸ ਹਿਰਦੇ ਤਿਥੈ ਤੁਧ ਆਪ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥੧੨॥ ਦੁਖ ਦਾਰੂ ਭਇਆ ਤੇ ਸੁਖ ਰੋਗ ਭਇਆ ਜਾਂਸੁਖ ਹੋਂਦਾਹੈ ਤਾਂ ਤਾਮਕਿਆ ਇਛਾ ਨਹੀਂ ਹੋਂਦੀ ਭਗਵਤਕੇ ਪਾਵ ਣੇ ਕੀ ਵਾ ਸੁਖਸਰੂਪ ਜੋਨਾਮਹੈ ਏਹ ਦਾਰੂਹੈ ਦੁਖਜੋ ਜਨਮ ਮਰਨਦਾਹੈ ਏਹਰੋਗ ਭਇਆਹੈ ਜਾਂਸੁਖਸਰੂਪ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆ ਤਾਮਕਹੀਏ ਰੋਗ ਨ ਹੋਈ।ਗੁਰ ਬਿਨ ਗਿਆਨ ਨਹੋਇ ।ਗੁਰਕਹੀਏ ਮਨਬਿਨ ਗਿਆ ਨ ਨਹੋਇ ॥੧੩॥ਸਚਮਹਿ ਆਛੈ ਕਹੀਏ ਇਸਥਿਤ ਰਹੇਮਨ ਹਿਰਦੇਕਰਕੇ ਜੁਜਮਹਿ ਜੁਜਰਬੇਦ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਦੁਆਪਰਮਹਿ ਜੋਰ ਕਰਕੈ ਛਲੀ ਚੰਦ੍ਰਾਵਲ ਗੋਪੀ ਵਾ ਚੰਦ੍ਰਮਾਕੀ ਚਾਂਦਨੀ ਵਾ ਚੰਦ੍ਰਵੰਸੀਆਂਕੀ ਪੰਗਤੀ ਪਾਰਜਾਤਰੋਕਾਜੋਪੀਆਸੋ ਸਤਭਾਮਾ ਵਾਸ੍ਤੇ ਲੇਆਦਾ ਪਾਰਜਾਤਲੈਆਦਾ ਗੋਪੀਆਂ ਸਾਥਮਿਲਕੈ ਬਿੰਦ੍ਰਾਬਨ ਮਹਿਰੰਗਕੀਆ ਖੁਦਾਈਕਹੀਏ ਸ੍ਰਿਸ਼੍ਟੀਮੈਂ ਅਲਹੁ ਨਾ ਉਭਇਆ ਹੈ ॥੧੪॥ਸਿੰਮਲ ਰੁਖਸਰਾਇਰਾ ਕਹੀਏ

ਖਚਰਨਾਕਰਕੈ ਸੂਧਾਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾਹੈ ਅਤਿਦੀਰਘਜਸ ਪ੍ਰਭਤਾਬਣੀਹੋਈਹੈ ਅਤਮੁਚ ਸਿਖ ਪ੍ਰਸਿਖ ਪਦਾਰਥ ਭੀਹੈਨਫਲ ਫਿਕੇ ਗਿਆਨਦੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਵਿਖਾਲੇ ਮਾ ਤ੍ਰਹੈਨ ਫੁਲਬਕਬਕੇਸਕਾਮ ਕਰਮਕਰੰਦਾ ਹੈ।ਕੰਮ ਨ ਆਵਹਿਪਤਿ ਕਿਆਪਤਿਸਠਾ ਮਿਠਤਨੀਵੀ ਬਾਣੀਜਿ ਨਾਂਦੀ ਮੀਠੀਹੈ ਤੇ ਬੁਧੀਨਿਮ੍ਰਤਾ ਸੰਯੁਕਤਹੈ ਗੁਣ ਚੰ ਗਿਆਈਆ ਤਤ ਦੈਵੀਗੁਣ ਚੰਗਿਆਈਆਪਰਉਪ ਕਾਰ ਤਤਮਿਥਿਆ ਦਾ ਵਿਵੇਚਨ ਤ੍ਰੈਪਾਲਤ੍ਰੈਪਦਾਂ ਵਾ ਲੀ ਜੋਗਾਇਤ੍ਰੀ ਹੈ ਤਿੰਨੇਕਾਲ ਵਿਚਾਰਦੇ ਹੋ ਵਾ ਤਿੰ ਨਾਂ ਲੋਕਾਂਦਾ ਜੋ ਪਾਲਕਹੈ ਸੋਤੇਰੇਹਾਲ ਕੋਵਿਚਾਰਦਾ ਹੈ ਚਉਕਕਿਆ ਜਨੇਊਮੰਗਾਇਆ॥੧੫॥ਪਹਿਨਾਮੀ ਛਪਾਵਕਰਣੇ॥੧੬॥ਚਿਤੇਅੰਦਰ ਚਿਤਦੇ ਅੰਦਰ ਸਭ ਕੋਈਹੈ ਵਾਦ੍ਰਿਸਟੀ ਅੰਦਰ ਵਾਦਫਤਰਅੰਦਰ॥੧੭॥ ਚੀਜਕਰਨ ਚੋਜ ਪਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਕਰਕੇ ਚਿਤ ਲਾਇ ਬੈਠੇ॥੧੮॥ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਹਾਥਮਸਤਕਮੈਂ ਧਰਕਰ ਵਾ ਜਦਕਰਿਆ ਹੁਕਮਭਗਵੰਤਨੇ ਤੇਸਤਗੁਰਾਂਨੇਮਸਤਕ ਹਥ ਧਰਕਰ ॥੧੯॥ਪਾਪੀਤਨ ਸਿਉਗਡਿਆ ਕਿਆ ਮਿਲਰਹਿਆ ਹੈ ਥੁਕਾਂ ਪਈਆਂ ਤਿਤ ਤਿਸ ਕਰਕੇ। ਆਪੇ ਹੀ ਲੇਖਾ ਸੰਢੀਐ ਭਰੀਦਾਹੈ ਵਾ ਸਹਾਰੀਦਾਹੈ ॥੨੦॥ਅੰਦਰਹੁ ਝੂਠੇਹੈਂ ਬਾਹਰ ਦੁਨੀਆਂ ਅੰਦਰ ਪੈਜ ਦਾ ਫਲਾਉ ਕਰਦੇਹੈਂ॥੨੧॥ਇਹੁ ਕਿਆ ਇਸਪ੍ਰਕਾਰ

ਜੇਹੜਾ ਲੇਖਮੈਂ ਵਰਤੇ ਸੋਆਸਕ ਨਾ ਆਖੀਐ। ਜਿਤ ਬੁਰੀ ਘਾਲਕਰ ਆਪਣਾ ਕੀਤਾ ਪਾਈਦਾਹੈ॥ ੨੨ ॥ ਵਡਾਤੂ ਕਹੀਏਰਾਜਾ ਵਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੁਕਮਕਹੀਏ ਪਤਿ ਸ੍ਵਾ॥੨੩॥ਏ ਕਨੇਹੀ ਚਾਕਰੀਹੈ ਜਿਤਭਉਖਸਮਦਾ ਨਾ ਜਾਇ। ਨਾ ਦੂਰ ਹੋਵੇ। ਵਾਂ ਉਤਪਤਿ ਨਾ ਹੋਵੇ ਆਪ ਕਰਾਉਂਦਾਹੈ ਜੀਆਂ ਪਾਸੋਂ ਸਾਖਤੀ ਕਰੜਾਈਆਪ ਹੀ ਓਨਾਂ ਤੋਂ ਕਰਵਾਉਂਦਾਹੈ ਮਾਰ ਪ੍ਰਲੋਕਮੈਂ ਇਕਨਾਂ ਗਲੀ ਜੰਜੀਰੀਆਂ ਵਾਸਨਾ ਇਕ ਤੁਰੀਆ ਪਦ ਜੋਹੈ ਬਿਸੀਆਰੁ ਬਡਾ ਤਿਸਮੈਂ ਚੜ੍ਹਰਹੇਹੈਂ ਵਾ ਬਿਸੀਆਰ ਬਡਾ ਵਾ ਬਹੁਤ॥੨੪॥ਦੁਧ ਜਿਸਮੈਂ ਸਮਾਈਐ ਦੁਲੇ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਨਿਹਾਲੀ ਭਗਤੀ ਇਕਉਪਰਰਹਿਨਖੜੇ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂਮੈਂਖੜੇ ਆਪੇ ਸਾਜੇ ਸੂਖਮਭੂਤਾਆਪਕ ਰਦਾ ਹੈਅਸਥੂਲਤਤਾਂਨੂੰਜਾਈਬਿਰਖੈਆਪ ਤਿੰਨੇਲੋਕ ਜਗਾ ਆਪਹੀ ਬਣਾਇ ਰਖਦਾਹੈ॥

੧ੳ ਆਸਾਬਾਣੀ ਭਗਤਾਂ ਕੀ॥ ਸੁਖ ਜੀਆਂਦੇ ਜਨਮ ਤੇਹੀ ਛੁਟ ਗਏ। ਵਾ ਸੁਖ ਤਦਹੀ ਜੀਆਂਕੋ ਹੋਂਦਾਹੈ ਜਾਂ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਛੂਟੇ।ਕਹੀ ਨ ਉਪਜੈ ਕਵੇਨਹੀਂ ਜੇਹੜੀ ਉਪਜੀ ਤਿਸ ਨੂੰ ਉਪਜੀ ਕਿਆ ਸਤ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਭਾਵ ਕਰਨਾਸੀ ਈਸਰ ਮੈਂ ਅਭਾਵ ਕਰਨਾਸੀ ਮਾਇਆ ਮੈਂ ਵਾ ਗੁਰਾਂ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂਕੀ ਕਹੀਹੋਈ ਬਾਣੀ ਸੋ ਉਪਜੀਕਿਆ ਇਸ

ਥਿਤਨਹੀਂਹੋਂਦੀ ਹਿਰਦੇਮੈਂ ਮਨਕੀਮਤ ਜੋ ਉਪਜੀਹੈ ਸੋ ਸਤ ਜਾਣਦਾਹੈ ਭਾਵ ਅਭਾਵ ਬਿਹੂਨਾ ਉਦੇਅਸਤ ਕੇ ਪਦਾਰਥਾਂਕੋ ਨਿਸਚੇ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਬੁਧੀ ਮਨ ਤੇ ਨਾਸੀ ਵਾ ਜਨਮਮਰਨਕੇ ਦੇਵਨਵਾਲੀ ਬੁਧਨਾਸੀ ਵਾ ਹਰਖਸੋਗਦੇ ਦੇਨ ਵਾਲੀ ਬੁਧ ਮਨਤੇਨਾਸੀ ਜਿਉ ਪ੍ਰਤਿਬਿੰਬ ਬਿੰਬ ਕਉ ਮਿਲੀਹੈ ਉਦਕ ਕੁੰਭਬਿੰਗਰਾ ਨਾ ਅਸਥੂਲ ਸਰੀਰ ਘਟਹੈ ਤੇ ਸੂਖਮ ਸਰੀਰ ਜਲ ਵਾ ਸੂਖਮਸਰੀਰਘਟ ਤੇਸਕਾਮਕਰਮ ਜਲੁ ਇਨਕਾ ਗਿਆਨ ਕਰਮ ਜਬ ਬਿਗਰਾਨਾ ਕਿਆ ਅਭਾਵ ਹੂਆ ਤਬ ਪ੍ਰਤਿ ਬਿੰਬ ਜੋ ਜੀਵ ਹੈ ਸੋ ਬਿੰਬ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਕੇ ਵਿਖੇ ਸਮਾਨਾ ॥ ੨ ॥ ਸਾਦੇ ਤ੍ਰੈ ਮਾਤ੍ਰਾ ਓਅੰ-ਕਾਰ ਜੋ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ ਗਜਕਿਆ ਉਚਾਰਣ ਕਰਦੇ ਹੈਂ। ਤੀਨ ਅਵਸਥਾ ਬਾਲਾਂਦਿਕ ਵਾ ਤੀਨ ਇਛਾ ਲੋਕ ਵਿਤਸੁਤ ਧੋਤੀਆਂਹੈਂ ਤਿਹਰੇ ਪਾਇਨਤਗਕਿਆ ਤ੍ਰਿਹਾ ਗੁਣਾਂਕੋ ਰੋਕਣਾ ਵਾ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸਰੀਰ ਏਨਾਂ ਉਪਰ ਡੰਡ ਰਖਣਾਂ ਏਹ ਤ੍ਰਗਹੈ ਗਲਾਂ ਜਿਨਾਂਦੀਆਂਜ ਪਮਾਲੀਆਂਹੈਂ ਲੋਟੇ ਹਥ ਨ ਬਗਾਹਥਪਾਤ੍ਰਹੈ ਵਾ ਹਥ ਮੰਗਣੇ ਤੇ ਲੋਟੇਹੈਂ।ਬਾਨਾਰਸਕੇ ਠਗ ਬਨਿਆਜੇਹੜਾ ਸੰਸਾਰ ਰਸ ਤਿਸਕੇ ਠਗਣ ਵਾਲੇਹੈਂ ਵਾ ਬਨਿਆ ਹੈ ਜੇਹੜਾ ਆਤਮ ਰਸ ਤਿਸਕੇ ਠਗਣ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਡਾਲਾ ਸਿਉ ਰਾਗੁਦ੍ਵੈਖਆਦਿਕ ਡਾਲੇ ਤਿਸਕੇ ਸੰਯੁਕਤਪੇਡ

ਜੋ ਅਗਿਆਨਹੈ ਤਿਸ ਨਿਗਲ ਜਾਵਹਿ। ਬਾਸਨਾਂ ਨੂੰ ਮਾਜਦੇ ਕਿਆਦੂਰ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਊਪਰਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂਬ੍ਰਿਤੀ ਚੜ੍ਹਾਵਤੇ ਹੈਂ ਕਾਠੀਧੋਇ ਤੀਰਥਾਮੈਂ ਜੋਨਾਵਣਾ ਏਹ ਧੋਵਣਾਹੈ ਗਿਆਨਅਗਨੀ ਕਰ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨਕੋ ਜ ਲਾਵਦੇ ਹੈਂ ਬਸੁਧਾ ਬੁਧੀ ਸੁਧ ਕਰਕੇਦੁਇ ਚੂਲੇਰਾਮ ਨਾਮੰਦੋਇਅਖਰ ਸਾਰੇਮਾਣਨੂੰ ਖਾਇਲੈਂਦੇ ਹੈਂਵਾ ਮਨ ਆਦਿਕ ਸਾਰਿਆਂਕੋਖਾਇ ਲੈਂਦੇਹੈਂ ਓਨਾਂਨੇ ਪਾਇ ਲ ਇਆਹੈ ਪੀਆ ਸਦਾ ਅਪਰਾਧਾਂ ਵਲੋਂਹਟਦੇਹੈਂ ਤੇਮੁਖ ਹੁ ਅਪਰਸਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰਹੈ ਤਿਸਨੂੰ ਹੋਰਨਾਂਕੋਲੋਂਕਹਾਵ ਦੇਹੈਂਤੇਆਪ ਕਹਿੰਦੇਹੈਂ ਸਗਲਕੁਟੰਬਨੂੰ ਡੁਬਾਵਹਿ ਆ ਸਰੀਸੰਪਤਿ ਜਿਥੇਆਪ ਟੁਬਕੀ ਲਾਈਹੈਓਥੇਹੋਰਸਭ ਨਾਂਨੂੰਟੁਬਕੀਲਵਾਉਦੇ ਹੈਨ॥੩॥ਮੁਈ ਮੇਰੀਮਾਈ ਕਿ ਆਮਮਤਾਪਹਿਰਉ ਨਹੀਂਦ ਗਰੀ।ਸਰੀਰਰੂਪੀ ਲਗੈ ਨਾਪਾਲਾ ਜੜਤਾਰੂਪੀ॥੪॥ਉਰਕੁਟਕੁਰਕੁਟ ਕਿਆ ਫ ਲਫੁਲ ਬਾਡਾਨੂ ਦੁਹਾਲੋਕਾਂਮੈਂ ਵਾਦ੍ਵੈਤ ਵਾਲਿਆਂਵਿਚ ਵਜਰਹਿਆਹੈਵਾਡਉਰੂ ਨਾਕਹੁਕਾਟੀਕਿਸੁਰਗਹੁਕਟ ਦੇਂਦੀਹੈਤੇਕਾਨਨ ਬਨਤੇਕਟ ਦੇਂਦੀਹੈ ਸਿੰਙੀਰਿਖਆ ਦਿਕ ਤੇਕੂਟਪਰਬਤਕੇ ਰੋਕਣਵਾਲਿਆਂ ਕਟਡਾਰਤੀ ਹੈ ਸੌਰਭਰਿਖੀਕੋ ਗਿਰਾਇਆ ਵਾਸੁਰਗਤੇ ਨਹੁਖ ਰਾ ਜਾਕੋ ਗਿਰਾਇਆਸੰਤਾਂਨੇਨਾਕਹੁਭੀ ਕਾਟੀ ਕਿਆਸੁਗੰ ਧਨਹੀਂ ਲੇਤੇਤੇਕਾਨਹੁ ਭੀ ਕਾਟੀ ਸ੍ਰਵਨ ਨਹੀਂਸੁਣਤੇ

ਤੇਕਾਟੀਤੁਰਾਤੇਤੇ ਕਾਟੀਇੰਦ੍ਰਿਆਂ ਤੇਭੀਕਾਟੀਸਪਰਸ
ਨਹੀਂਕਰਤੇਤੇ ਕੂਟਰਖੁਇੰਦ੍ਰੇ ਤੇ ਕਾਟੀ ਕਿਆ ਦੇਖਤੇ
ਨਹੀਂ।ਤੇਡਾਰੀ ਰਸਨਾਤੇਮਮਤਕਰਰਸਨਹੀਂਲੇਤੇ॥੫॥
ਕਹੁਕਬੀਰਇਉ ਮੇਟਜਨਮਮਰਣਾ ਰਾਮਹਿਜੰਪੇ ਜਪੇ
॥੬॥ਰਾਜਾ ਰਾਮਚੰਦ੍ਰਕਾ ਉਪਦੇਸ ਦੇਕਰ ਸਤਗੁਰਾਂਨੇ
ਕਕੜੀਆਂ ਕਾਮਕ੍ਰੋਧਜੋਦੁਖਦਾਇਕਹੈਸਨਸੋ ਅੰਬਵਤ
ਪਕਾਇਦਿਤੇ।ਫੀਲਜੋ ਮਨਹੈਸੀ ਅਸਥੂਲ ਸੋ ਰਬਦੀ
ਆਬਵਾਲਾਹੋਯਾ।ਬਲਦਜੋ ਆਲਸਹੈਸੀ ਸੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰਕੇ
ਪੇਖਣਮੈਂਆਇਆ ਵਾ ਪਖਮੈਂਆਇਆ ਕਊਆਕ੍ਰੋਧ
ਸੋ ਖਿਮਾਵਾਲਾ ਹੋਇਕਰ ਤਾਲਸਰੂਪਕੋ ਉਚਾਰਦਾ ਹੈ
ਘੀਸਜੋਬੁਧੀਹੈ ਜਹਾਂਤਹਾਂਤੇ ਗੁਣਾਂ ਕੋ ਲਿਆਂਵਦੀ ਹੈ
ਮੂਸਰੀ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਮੰਗਲ ਗਾਵਤੀਆਂ ਹੈਂ ਚਿਤ ਰੂਪ
ਕਛੂਆ ਅਸੰਖ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਉਚਾਰਦਾ ਹੈ ।੧॥ ਅ
ਤਜੰਤਾ ਭਾਵ ਵਾਲਾ ਅਰਥ ਏਥੋਂ ਲੈਣਾ ਬੰਸਕੋ ਪੂਤ
ਬਿਆਹਿਨ ਚਲਿਆ ਬੰਸਕੋ ਪੂਤ ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਜਗਜਾਸੀ
ਬੀ ਦ੍ਵੈਤਕੋ ਹਨ ਚਲਿਆ ਸੁਇਨੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਸੇ ਮੰਡਪ
ਸਤਸੰਗ ਮੇਂ ਛਾਇਆ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਕੰਨਿਆਂ
ਮਿਲੀਹੈ ਸਸੇਸਿੰਘ ਗੁਣਾਂਕੇ ਗਾਵਣੇ ਤੇ ਸਸੇ ਜੀਵਤੇ
ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੋਇਗਏ ਕੀਟੀ ਬ੍ਰਹਮਾਕਾਰ ਬ੍ਰਿਤੀ
ਨੇ ਅਗਿਆਨ ਤੇ ਅਗਿਆਨ ਕਾ ਕਾਰਜ ਸੰਸਾਰ ਖਾ
ਇਆ ਕਛੂ ਮੋਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅੰਗਾਰ ਲੋ

ੜਦਾਹਾਂ । ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸਬਦ ਸੁਣਾਇਆ ॥੭॥
ਬਟੂਆ ਕਿਆ ਗੋਲਾ ਰਾਮਨਾਮ ਸਰੀਰ ਝੋਲੀ ਨਵਾ
ਕਾਮਾਲਕ ਜਿਸ ਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ਵਾ ਨਵਾਖੰਡਾ ਨੌ
ਧਾ ਭਗਤੀ ਕੋ ਜੋ ਚਾਹਿੰਦਾ ਹੈ ਵਾ ਨਵਾਂਖੰਡਾਂ ਕੀਦੇਹ
ਅੰਤ੍ਰ ਹੂਆ ਚਾਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸੋਤਲਕਾ ਬ੍ਰਹਮ ਜੀਵਤੇ
ਉਪਰਾ ਬ੍ਰਹਮ ਈਸਰ ਤਿਸ ਮੈਂ ਬਿਚਰਾਵੈ ਸਭਜੋਗ
ਤਣ ਸੰਪੂਰਨ ਜੋਗ ਅੰਤਸਿਧਾਂਤ ਵਾਸਾਰ ॥੮॥ ਕਵਾ
ਦੇ ਉਤਰਦੇਹ ॥੯॥ ਜਬ ਲਗ ਤੇਲ ਦੀਵੇ ਮੁਖਬਾਤੀ
ਤੇਲ ਸ੍ਵਾਸ ਬਾਤੀ ਰਸਨਾ ਵਾ ਤੇਲ ਪ੍ਰਾਰਬਧ ਤੇ ਬਾਤੀ
ਸ੍ਵਾਸ ਭੈਸਾਗਰਕੇ ਤਾਈ ਜੋ ਲਗ ਰਹਿਆ ਹੈ ਇਸਤੇ
ਜਮ ਨਹੀਂ ਹਟਦਾ ਗੁਸਾਂਈਦਾ ਤਾਂਤੇ ਇਸ ਬੰਦੇ ਸਿਰ
ਜੁਲਮ ਹੋਤ ਹੈ ਕਿਆ. ਜੁਲਮ ਨਹੀਂ ਨਿਆਉ ਹੈ॥੧੦
॥ਬੇਦਪੜੇਪੜਬ੍ਰਹਮੇਜਨਮ ਗਵਾਇਆ ਬਿਤਾਯਾ ਤਨ
ਮਟਕੀ ਮਾਹਿ ਮਨ ਕੌ ਬਿਲੋਈ ਕਿਆ ਮਧਾਣੀਕਰ
॥੧੧॥ਬਾਤੀਆਸਾ ਤੇਲ ਮੋਹ ਵਾ ਲੋਭ ਮੰਦਲ ਢੋਲ
ਅਭਿਮਾਨ ਨਾ ਨਿਕਸਓ ਧੂਆਂ ਸੰਕਲਪਵਿਕਲਪ ਤੂ
ਟੀ ਤੰਤਵਾਸਨਾ ਰਬਾਬ ਅਗਿਆਨ ਵਿਸਿਸਟ ਹੰਕਾਰ
ਭੂਲਨੂੰ ਬਿਗਰਿਓ ਕਿਆਵਿਸਾਰਦਿਤਾਤੇ ਅਪਨਾ ਕਾ
ਜ ਸਵਾਰਿਓ ਚਿੰਤ ਭਵਨ ਮਨ ਕਹੀਏ ਜਲ ਮੈਂ ਮ
ਨ ਪਰਿਓ ॥ ੧੩ ॥ ਗੋਮਤੀ ਵੇਦਾਂਵਾਲੀ ਮਤ ਜਿਨਾਂ
ਦੀ ਤੀਰਪਾਸ ॥੧੪॥ ਪਹਿਤ ਦਾਲ ॥੧੫॥ ਭੁਜੰਬਲ

ਰੂਪੀ ਸਾਇਰ ਜੋ ਜਰਾ ਰੂਪੀ ਸੂਰਜ ਨੇ ਸੋਖਲਇਓ ਆਇਓ ਚੋਰ ਜਰਾ ਰੂਪੀ ਵਾ ਪ੍ਰਸਿਧ ਚੋਰ ॥ ੧੬ ॥ ਖਾਨ ਪਰਾਰਾ ਕਿਆ ਸੂਹੜੀ ਵਾ ਪਰ ਆਸਰੇ ਵਾ ਘਰ ਮੈਂ ਪਰਾਲੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕਾਹੂ ਮਹ ਮੋਤੀ ਮੁਕਤਾਹਲ ਬੈਰਾਗ ਆਦਿਕ ਮੋਤੀ ਤੇ ਕੈਵਲ ਮੁਕਤੀ ਮੁਕਤਾਹਲ· ਚਿਰਗਟ ਪਾਨ ਅਪਾਨ ਕੀ ਰੀਢ ਜੋ ਹੈ ਸੋਫਾਰਕਰ ਚਿਟਾਰਾ ਲਿੰਗ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਲੈਗਇਓ ਤਰੀਤਾਗਰੀ ਨਾੜੀਆਂ ਅਰ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਏਹ ਸਭ ਟੂਟੀ। ਵਾ ਤਣੀ ਆਂ ਹੋਈਆਂ ਤਾਗਰੀ ਕਿਆ ਵਾਸਨਾਂ ਟੂਟੀਆਂ॥ਸਤ ਰਕਾਬਾ ਘਟਹੀ ਭੀਤਰ ਕਈ ਬਾਰ ਕਾਬੇ ਦਾ ਜਾਣਾ ਏਹੁਹੈ ਜੇਹੜਾ ਅੰਤਰਮੁਖ ਹੋਣਾਹੈ ਵਾ ਸਤਰ ਕਹੀਏ ਛਪਿਆ ਹੋਇਆ ਜੇਹੜਾ ਕਾਬਾਜੋ ਪੀਰ ਹੈ ਘਟ ਮੈਂ ਹੀ ਹੈ ਮਾਰਮਣੀ ਕਰਫੀਕੀ ਮਨੌਤ ਕੋ ਫੀਕੀ ਜਾਣ ਕਰਮਾਰ। ਆਪ ਜਾਣੇ ਅਵਰਕੋ ਜਣਾਵੇ ਤਬ ਭਿਸ ਤਦਾਸੁਰੀਕੀ ਦਾਵੇ ਵਾਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ॥੧੮॥(ਗਗਨਨਗ ਰ)ਜੋ ਲੋਭ ਹੈ ਤਿਸਦੀ ਬੂੰਦ ਕਿਆ ਏਕ ਵਾਸਨਾਭੀ ਨਹੀਂ ਉਤਪਤ ਹੋਂਦੀ ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਜੇਹੜਾ ਸਬਦ ਕ ਥਨ ਕਰਨਾ ਸੋ ਸਮਾਨਾ ਬਜਾਵਨ ਹਾਰੋ ਮਨ ਵਾ ਅ ਗਿਆਨ ਜੋ ਹੈਸੀ ਸੋ ਕਹਾਂ ਚਲਿਆ ਗਇਆ ਖਿੰਚ ਤੇਜ ਸਭ ਲੀਨਾ ਅਗਿਆਨ ਤੇਜ ਗਿਆਨ ਨੇ ਸਭ ਖਿੰਚ ਲੀਨਾ ਸ੍ਰਵਨਨ ਬਿਕਲ ਭਏ ਸੰਗਤੇਰੇ ਤਰੇ

ਮੇਰੇ ਦੇ ਬਚਨ ਜੋ ਸੰਗ ਸੁਣੀਦੇ ਸੇ ਸੋ ਬਿਕਲ ਭਏ ਤੇਜ ਸੂਤ ਅਗਿਆਨ ਕੇ ਤੇਜ ਕਰ ਸੂਤ੍ਰ ਕਿਆ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ ਜੋਹੜਾ ਤਿਸ ਕੋ ਧਾਰਕਰ ਮਨ ਆਦਿਕ ਇੰਦ੍ਰੇ ਆਪੋ ਆਪਣਿਆਂ ਵਿਸਿਆਮੈਂ ਜੋਰਮਤੇ ਥੇ ਦਸੇਬੰਦ ਛੂਟੇ ਦਸੋ ਦਿਸਾ ਕੇ ਬੰਧਨ ਛੂਟੇ॥੧੯॥ ਇਹ ਬਸਤੀ ਤਾਂ ਬਸਤ ਸਰੀਰਾ। ਜਬ ਤਕ ਇਹ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਤੀ ਹੈ ਤਬ ਲਗ ਇਹ ਸਰੀਰ ਪਾਂਵਦਾ ਹੈ ਵਾ ਇਹਬਸੀ ਕਾਰ ਹੋਈ ਤਾਂ ਬਸਦਾ ਹੈ ਸਰੀਰ ਗੁਣਾ ਕਰਕੇ ਵਾ ਇਹ ਬਸ ਹੋਈ ਤਾਂ ਬਸ ਸਰੀਰਾਂ ਵਲੋਂ॥੨੦॥ ਸਹਜ ਕਿਆ ਸੁਭਾਇ॥੨੧॥ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਜਾਂਕੇ ਕਰਤ ਰਸੋਈ। ਤਪਤ ਬੈਸੰਤਰ ਜਾਕੇ ਕਪਰੇ ਧੋਈ ਵਾ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਜਾਂਕੇ ਕਪਰੇ ਧੋਈ ਤਪਤ ਬੈਸੰਤਰ ਜਾਂਕੇ ਕਰਤ ਰਸੋਈ ॥ ੨੨ ॥ ਆਤਮ ਜਲ ਕੀ ਮਛਲੀ ਬੁਧੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਸੰਸਾਰ ਸਰੋਵਰ ਮੈਂ ਬਿਆਈ ਦੇਖਤ ਕੁਤਰਾ ਸੰਤੋਖ ਕੋ ਲੋਭਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਬਿਲਾਈ ਲੈਗਈ ਕਰਣਾ ਆਦਿਕਜੋ ਬੈਸਾ ਡਾਲੀਆਂਹੈ ਸੋਤਲੇ ਹੋਇ ਰਹੀਆਂ ਹੈਂ ਅਵਿਚਾਰ ਜੋ ਮੂਢ ਹੈ ਸੋ ਉਪਰ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਵਿਚਾਰ ਰੂਪੀ ਪੇਡਕੋ ਅਧਰਮ ਫੂਲਫਲ ਨਰਕ ਚਿਤ ਘੋੜੇਪਰ ਚੜ੍ਹਕਰਕੈ ਭੈਸ ਜੋ ਬੁਧੀਹੈਸੋਚਾਰਨ ਜਾਈ ਸੰਸਾਰਮੈਂ ਵਾ ਪ੍ਰਾਨ ਰੂਪੀ ਘੋੜੇਪਰ ਚੜ੍ਹਕੈ ਚਰਾਚਰ ਪ੍ਰਪੰਚ ਮੈਂ ਆਵਨ ਜਾਈ ਕਿਆ ਆਂਵਦਾ

ਜਾਂਦਾਹੈ ਬਾਹਿਰਬੈਲਧਰਮ ਵਾ ਉਦਮ ਤ੍ਰਿਸਨਾਂਰੂਪੀ ਗੂਣ ਘਰਆਈ ਵਾ ਦੂਸਰਾਅਰਥ ਦੇਖੀਦਾਹੈ ਸੋਸੁਧ ਅਹੰਕਾਰ ਚਰਾਂਵਦਾਹੈ ਗਾਈਕਿਆ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂਕੋਸੁਭ ਮਾਰਗਮੈਂ ਪਦਾਰਥ ਜਲਕੀ ਮਛਲੀ ਜੋ ਬ੍ਰਿਤੀਹੋਇ ਰਹੀਸੀ ਸੋ ਸਤਸੰਗ ਤਰੋਵਰਮੈਂ ਬਿਆਈ ਦੇਖੀਦਾਹੈ ਕੁਤਰਾ ਜੋ ਲੋਭਹੈਸੀਸੋ ਸੰਤੋਖਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀਰੂਪੀ ਬਿਲਾ ਈ ਲੈਗਈ ਵਾ ਦੇਖੀਵੀਸੀਜੋ ਕੁਤਰਾਦੀਲੈ ਸੋਬਿਲਾਈ ਗਈ ਤਲੇ ਹੋਇਗਈਆਂ ਵਾਸਨਾਂ ਤੇ ਉਪਰਹੋਇ ਰ ਹਿਆ ਹੈ ਬੀਚਾਰ ਤਿਸ ਵਿਚਾਰ ਪੇਡਕੋ ਲਗੇ ਧਰਮ ਫੂਲ ਫਲ ਗਿਆਨ ਚਿਤਘੋੜੈਪਰ ਅਰੂੜ ਹੋਇਕਰ ਭੈ ਸੰਜੁਗਤ ਜੋ ਬੁਧੀਹੈ ਬ੍ਰਹਮਰੂਪੀ ਬਨਵਿਖੇ ਚਰਾ ਵਨ ਜਾਂਦੀਹੈ ਵਾ ਪ੍ਰਾਨਰੂਪੀ ਘੋੜੇਪਰ ਚੜਕਰਕੈ ਭੈ ਸੰਜੁਗਤਚਰਾਚਰਪ੍ਰਪੰਚਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਂਵਦਾਜਾਂਦਾਹੈ। ਆ ਲਸ ਰੂਪੀ ਬੈਲ ਬਾਹਿਰ ਤੇ ਗੁਣਾਂਰੂਪੀ ਗੂਣ ਘ੍ਰਆ ਈ ॥੨੫॥ ਨਨਦ ਕਹੀਏ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਗਹਿ ਲਇਆ ਦੇਵਰ ਵਿਚਾਰਕੇ ਬਿਰਹੁ ਬਾਪਸਾਵਕਾਸਰੀਰਸਕਾ ਵਾ ਸਾਵਕ ਕਿਆ ਪਰਾਇਆ ਬਡੇ ਭਾਈ ਕੇ ਜਬ ਸੰਗ ਪਰੋਖ ਗਿਆਨ॥੨੬॥ ਹਮ ਗੋਰੂ ਕਹੀਏ ਗਊਆਹੈ॥ ੨੭॥ ਜਉ ਅਗਿਆਨ ਕਾਲਸੀ ਤਉ ਬਹੁਤੇਰੇ ਰੂਪ ਕਹੀਏ ਜਨਮ ਧਾਰੇ॥੨੯॥ ਖਬਰਨਹੀਂ ਕਰਦਾਦੀਨ ਧਰਮਕੀ ਹੇ ਬਵਰੇ ਕਿਸੇਨੂੰ ਵਾ ਦੀਨਕੇ ਧਾਉਣੇ ਮੈਂ

ਬਉਰਾ ਹੋਇ ਰਹਿਆਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸਰਕੇ ਪਾਸੇਦੀ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਸਾਚੁ ਅਲਹੁਨੂੰ ਕਤੇਬ ਬਖਾਨਦੀ ਹੈ ॥੩੧॥ਹੀਰੇ ਗੁਰਾਂਦੇ ਸਬਦਮੈਂ ਹੀਰਾ ਮਨ ਜਦ ਬੇਧਿਆ ਤਾਂ ਪਵਨਕੀ ਨਿਆਈ ਜੋ ਚਪਲਹੈਸੀਸੋਸਹਿਜੇ ਸਮਾਈ ਕਰਰਹਿਆਹੈ ਵਾਪਵਨਤੇਮਨ ਜਦਸਮਾਈ ਕਰਰਹੇ ਤਾਂ ਹੀਰੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਵਿਖੇਹੀਰਾ ਜੀਉ ਬੇਧਿਆ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਸਹੀਰੇਦੀ ਜੋਤ ਸਗਲੇਮੈਂ ਬੇਧੀ ਹੈ ਸਤਗੁਰ ਬਚਨੀਮੈਂ ਪਾਈ॥੩੩॥ਬਿਟਵੈ ਬੇਟਾ ਵਾ ਮਨਬੇਟਾ ॥੩੬॥ ਕਰਗਹਿ ਧਰਨ ਅਕਾਸਕੀ ਕੰਘੀ ਬਨਾਈ ਪਾਈ ਜੋਰ ਬਾਤ ਇਕ ਕੀਨੀ ਸਭਦੀ ਬਾਤ ਇਕ ਆਪਣੇ ਵਸਕਰੀ ਏਹਪਊਏਦੀ ਜੋੜੀਹੈ ਤਾਤੀ ਜੁਲਾਹਾ ਨਾਮਦੇਵ ਜੈਸੇਸੁਪਨਾਂਤੇ ਮਨੋਰਥ ਤੈਸੇਮਿਥਿਆ ਪਦਾਰਥਾਂਨੂੰ ਭਰਮ ਕਰਕੈ ਸਤ ਜਾਨਿਆਹੈ॥੩੦॥ ਸੁਨਮੈਂ ਜੇਹੜੀਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਉਣੀਹੈ ਏਹ ਸੁਇਨੇਕੀ ਸੂਈਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਖੇ ਜੇਹੜਾ ਮਨ ਰੋਪਣਾਹੈ ਇਹ ਰੂਪੇ ਕਾ ਧਾਗਾਹੈ॥੪॥ਸਿੰਘਚ ਭੋਜਨ ਹਿੰਸਾ ਕਰਕੇ ਖਾਣਾ ਵਾ ਸਿੰਘਚ ਨਾਮਤਿਤਰਕਾਹੈ ਜੈਸੇਮੁਖਕਰ ਸੁਭਾਨਦੀ ਬਾਣੀ ਬੋਲਦਾਹੈ ਤੇ ਚੋਗ ਏਹੁ ਜੋ ਜੀਆਂਨੂੰ ਚੁਗਦਾਹੈ ਦਗਰਾ ਦਗੇਬਾਜ ਵਾ ਦਗਰਾਕਿਆ ਗਾਹੜੀਖੁਮਾਰੀ ਵਾਲਾ ਜੋ ਹੈ ਰਸ ਵਾ ਦਗਾੜ ਰਸਤਾ ਰਾਮ ਰਸਾਇਣ ਕਾ ਜੋ ਪੀਵਣਾਹੈ ॥

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ

੧ਓ ॥ ਨਿਦਾਨ ਹੀਏ ਜਨਮ
ਮਰਨ ਕਾ ਅੰਤ ॥ ੩ ॥ ਤੁਮ ਮਖਤੂਲ ਦੁਸ਼ਾਲੇ ਹੋ
ਸੁਪੇਦ ਪੀਲੇ ਹਮ ਬਪੁਰੇਹੈਂ ਐਸੇ ਜੈਸੇ ਕੀਰਾਹੁੰਦਾਹੈ
ਕਟਣੇ ਵਾਲਾ ਤੁਮਰਾਨਾਮਂ ਵਾ ਜੈਸੇ ਮਖਤੂਲ ਪਟਂ ਹੈਂ
ਤੇ ਹਮ ਕੀਰੇ ਹਾਂ ਇਸ ਕਰਕੇ ਤੁਮ ਹਮਾਰੀ ਰਖਯਾ
ਕਰਦੇਹੋ ਵਾ ਕੀਰਾ ਕਹੀਏ ਤਪੜਹਾਂ ਪਟਕਰਕੇ ਤਪ
ੜਦੀ ਰਖਿਆ ਕਰੀਦੀਹੈ ਇਸਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮਕਰ
ਸਾਡੀ ਭੀ ਰਖਿਆ ਹੁੰਦੀਹੈ ॥੫॥ ਨਿਸਤਰੇ ਜਨ ਤਰ
ਗਏ ਵਾ ਦੁਸਤਰ ਸੰਸਾਰਤੇ ਤਰਗਏ ਜਨ ਰਵਿਦਾਸ
ਰਾਮਰੰਗ ਰਾਤਾ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿਕਰ ਇਉਂ ਨਰਕ ਨਹੀ
ਜਾਤਾ ॥੧॥ ਜੋਤ ਜੋ ਸਮਆਈ ਹੋਈਹੈ ਸਮਾਨੀ ਜਾਕੈ
ਸਖਿਆਤਕਾਰ ਤਿਸਨੇ ਅਛਲੀ ਪ੍ਰਭ ਪਹਿਚਾਨਿਆਂ॥
੩॥ ਉਦਰ ਉਦਰਾਮੈਂ ਉਦਰ ਮੈਂ ਜੋ ਉਦਰਾ ਕਹੀਏ
ਜਾਲਾ ਦੀਦਾਰ ਕਹੀਏ ਸਰੂਪ ਇਕਰੰਗ ਹੋਇਗਏ॥
੪॥ ਸੇਖ ਫਰੀਦ

੧ਓ ਆਜ ਮਨੁਖ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਹੋਂਦਾ
ਹੈ ਮਿਲਾਵਾ ਵਾਕਮ ਰੋਕੇਕੂਜੜੀਆਂ ਵਾਸਨਾਂ ਵਾਇੰਦ੍ਰੀ
ਆਂ ਕੈਸੀਆਂਹੈ ਮਨਤੇ ਉਤਪਤ ਹੋਣੇ ਵਾਲੀਆਂ ਵਾਸ
ਨਾਂ ਵਾ ਮਨਕੋ ਮਰਾਵਣੇ ਵਾਲੀਆਂਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਵਾ ਆਜ
ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਯਾ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਟਹਕ ਆਈਆਂ ਕੂਜੜੀ

ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਮਨਮੈਂ ਰਿੰਦੜੀਆਂ ਕਿਆ ਇਛਾ ਪੂਰੀਆਂ ਫੈਲ ਜੋ ਵਿਰਕਤਹੈਸੋਪਾਰਲੰਘਾਵਦੇਦੇਖਕਰਜਗਤਾ ਸੂਆਂਦਾ ਮਨ ਧੀਰਿਆ ਹੋਯਾ ਕੰਚਨ ਵੰਨੇ ਕਹੀਏ ਸਾਰਖੇ ਵਾ ਕੰਚਨ ਵੰਨੇ ਕਹੀਏ ਕੰਚਨ ਆਦਿ ਵੰਨੀ ਤੇ ਜੇਹੜੇ ਪਾਸੇ ਹੋਏਹੈਂ ਤਿਨਾਂਨੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਕਲਵਤ੍ਰ ਕੀ ਨਿਆਈ ਚੀਰਿਆ। ਸੇਖ ਹੈਯਾਤੀ ਅਵਸਥਾ ਵਾ ਅਮਰੁ ਹੋਇਕੇ ਡਉਕਿਆ ਅਗਨੀਜਮੀ ਪੁਛੇ ਕਿਆ ਜਗਜਾਸੂ ਅਸਮਾਨ ਕਿਆ ਗੁਰਾਂ ਪਾਸੋਂ ਪੁਛਦੇ ਹੈਂਨ ਹੇਗੁਰੋ ਖੇਵਟਕਹੀਏ ਮਲਾਹਕੀ ਨਿਆਈ ਜੋ ਰਾਜੇਸੋ ਕਹਾਂਗਏ ॥

ੴ ਗੂਜਰੀ ਮਃ੩ ॥ ਬਾਹਿ ਦੇਵ ਬਾਹਿਰ ਜੋ ਮੂਰਤੀ ਪਖਾਲਣਾਂਹੈ ਇਸਕਰ ਕਿਛਸਿਧ ਨਹੀਂ ਵਾ ਬਾਹਿਰਦੇਹਦਾ ਪਖਾਲੰਨਾਂ ਇਸਕਰਭੀ ਕਛੁਸਿਧ ਨਹੀ॥੨॥ਵੇਦਪੜਹਿ ਮੁਖਕੰਠ ਸਵਾਰੁਜਿਸਕੇ ਜਸਕੋ ਬੇਦਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਕਰਦਾਹੈ ਤਾਂਕੋ ਅੰਤ ਨ ਜਾਈ ਲਖਣਾਂ ਅੰਤਕਿਆ ਸਤਚਿਤ ਅਨੰਦਰੂਪ ਨਹੀਲਖਿ ਆ ਜਾਂਦਾ ਇਸਕਰ ਜੀਵ ਆਵਣ ਜਾਣਮੈ ਰਹਿੰਦਾਹੈ ਸਤਿਗੁਰਾਂਕੇ ਸਬਦ ਧੁਨਕਿਆ ਉਚਾਰਣੇਕਰ ਅੰਤ ਰ ਜੋ ਜਾਗੇ ਸੋ ਝਗਰ ਨਿਬੇਰੇ ॥

ੴ ਮਃ ੩ ॥ ਚਿਤ ਸੇਤੀ ਹਰੀਨੂੰ ਗਹਿਰਹੈ ਗੋਬਿੰਦਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸਿਉ ਇਕ ਪ੍ਰਮਾ

ਤਮਾਂਦਾ ਸਹਿਜਗਿਆਨ ਉਪਜਿਆ ਆਪਸੇਤੀ ਆਪ ਖਾਇਆ ਆਪਣੇ ਵੀਚਾਰ ਸੇਤੀ ਆਪਾਭਾਵਖਾਇਆ ॥੩॥ ਇਹੁ ਕਾਰਣ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਇ ਇਹੁ ਕਾਰਣ ਕਰਤਾ ਕਰਦਾਹੈ ਗੁਰਾਂ ਸਾਥ ਮਿਲਾਵ ਣੇਦਾ ਵਾ ਸਾਧਨਾ ਮੈਂ ਵਾ ਨਾਮ ਮੈਂ ਲਗਾਵਣਾਂ ਜਿਸ ਜੋਤੀਦੀ ਜੋਤ ਸਭਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹੀਹੈ ॥੬ ॥ ਜੋ ਤੁਧ ਭਾਵੈ ਤਿਨਾਂਕੋ ਸਭ ਸਚੁਹੈ ਹੇ ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਿੰਦੇਹੈਂ॥

ੴ ਮਃ੪॥ਮਿਲਕਰ ਸਤਸੰਗਮੈਂ ਸਬਦ ਮਨਮੋ ਧਾਰਿਆਹੈ ਵਾ ਸਬਦ ਮਨਕੋ ਮੋਹਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਮੇਰੇਭਾਈਜਨਾ ਮੋਮਨ ਤਨਕਉ ਬਾਣੀਕਉ ਗੋਬਿੰ ਦ ਗੋਬਿੰਦਗੋਬਿੰਦਮਨਮੋਹੈ ਕਊਆ ਕਾਗਕਉ ਟੋਡਰੁ ਕਊਆ ਮੁਖਗੋਹੈ ਮੁਖੁਗੋ ਕਹੀਏ ਬੋਲਦਾਹੈਂ॥੪॥ ਹਰੀ ਨਿਰਬਾਣੀਨੂੰ ਜਾਨਕਰ ਨਿਰਬੰਧ ਪਦਪਾਇਆ ਬੋਲ ਦੇਹਾਂ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਬਾਣੀਕਰ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਹਰਿਹਰਿ ਨਾਮਮਨਸਮਾਇਆ ਵਾ ਜੋ ਬੋਲਦਾਹੈਗੁਣਾ ਦੀ ਬਾਣੀ ਗੁਰਬਾਣੀਕਰ ਸੋਹਰੀਮੈਂ ਪ੍ਰਸਿਧ ਸਮਾਇ ਆ ॥੬॥ਜਿਨ ਜਿਨਾਂਨੇ ਸਤਗੁਰ ਪੁਰਖ ਦੁਆਰਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਪਾਇਆ ॥੭॥ਹਰਿਕਾ ਤਨਮਨ ਉਤਪਤਿਕਰਿ ਆ ਹੋਯਾ ਹੈ ਸਭ ਹਰਿਕੈ ਵਸ ਹੈ ਸਰੀਰ ਵਾ ਸਰੀਰ ਤੇ ਨਾਲੇ ਮਨ ਸਭ ਹਰਿਕੇ ਵਸਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥

੧ ੴ ਮਃ ੫ ॥

੩ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤਾਰੁ ਪਰਾਨ ਕਹੀਏ ਜਹਾ ਜ ॥੫॥ ਜੋ ਅੰਨਰੂਪਿਓ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਵਾ ਠਟਿਆ ਹੈ ਆਪਣੇ ਅਨਸਾਰ ਜੋ ਅਨਿੰਦ ਨਿੰਦ ਕਰ ਛਡਿਓ ਜੋ ਅਨਿੰਦ ਹੈਸੀ ਅਨੰਤ ਤਿਸਨੂੰ ਨਿੰਦ ਕਰਤਿਆਗ ਛਡਿਆ ਵਾ ਜੋ ਅਨਿੰਦ ਸੰਤ ਹੈਨ ਤਿਨਾਂਨੇ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਨਿੰਦ ਕਰਜਾ ਹੈ ਸੋਈ ॥੧੧॥ਸੁਨੀਐ ਅਵਰਕਿ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰ ਕਰ ਦਾਸਾਂ ਦੀ ਰਖਿਆ ਕਰਣੀ ਇਤਿ ਆਦਿਕ ਅਨੇਕ ਕਰਮ ਕਰਣੇ ਅਵਰ ਬਿਧ ਬੁਝੀਦਾ ਹੈ ਕਿਆ ਬਕਨ ਕਥਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਹੈਰਤ ਅਕੁਲ ॥੧੪॥ਜੀਤ ਜੀਤਕੇ ਜੀਤੇਕਿਆ ਵਸ ਕਰੇਹੈ ਸਭਥਾਨ ਵਾ ਜਿਤਨੇ ਜੋ ਅਜਿਤ ਥਾਨਹੈ ਸੋ ਸਭ ਜਿਤ ਲਏ ਵਾ ਜੀਤਣੇ ਤੇ ਆਪ ਅਜੀਤ ਹੈ ਤੇ ਸਰਬ ਥਾਨ ਜੀਤ ਲਏ॥੧੯॥ ਸੋਚਵਾਨ ਹੋਇਕਰ ਅੰਦੇਸਾ ਤਾਕਾ ਕਹਾ ਕਰੀਏ ਜਾਮਹਿ ਏਕਘਰੀ ਜਿਨਾਂਮੈਂ ਏਕਘੜੀ ਮਾਤ੍ਰ ਅਨੰਦਹੈ ਵਾ ਘੜੀਮੈ ਜਿਨਾਂਦਾ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਹੁੰਦਾਹੈ ਤੁਮ ਰਾਖਹੁ ਧਾਰਕਰੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਕੇ ਰਖੋ ਵਾ ਹਥਰਖਕੇਰਾਖਹੁ॥੨੦॥ਉਧਰਸਆਖੀਫੇਰ ਕਿਆ ਅਖਦੇ ਫਰਕਣੇ ਮੈਂ ॥੨੬॥ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥ ਸ੍ਰੀਧਰ ਕੀ ਸਰਣ ਜਿਨਾਂਗਹੀ । ਤਾਂ ਸਾਧੂਕੀ ਚਰਨ

ਕੀ ਜੋ ਧੁਰਹੈ ਏਹ ਮੁਕਤਕੀ ਜੁਗਤੀ ਹੈ ਇਸ ਕਰਕੇ
ਹਰਿ ਨਿਧ ਲਹੀਏਹੈ॥੩॥ਕੂਕਰੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮਿਤ੍ਰ ਪੁਤ੍ਰ
ਕਲਿਤ੍ਰ ਸੁਰਹਿਦ ਕਹੀਏ ਸੁਹਿਰਦ ਵਾ ਸਨਬੰਧੀ
ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਦੇਹੈਂ ਜੇਹੜੇਸੁਰ ਜੋ ਦੇਵਤਾਹੈਂ ਤਿਨਾਂਦੀਪੂਜਾ
ਕਰਦੇਹੈਂ ਜੋ ਰਿਦੇਕਰਕੇ ਤਿਨਾਂਤਾਪਾਂ ਮੈਂ ਜਲਦੇਹੈਂ॥
ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਗੂਜਰੀ ਮਃ੧॥ਤ੍ਰਿਹਦਸ ਕਹੀਏ ਚੋਰਾਂ
ਤੇ ਸਮਾਲਰਖੇ ਵਾ ਦੇਵਤਿਆਂਤੇ ਸਮਾਲਰਖੇ ਵਾ ਤ੍ਰਿਹ
ਦਸ ਕਹੀਏਤੇਰਾ॥੧੩॥ਤੇਰਾਦਸ ਇੰਦ੍ਰੇ ਤਿਨੇਗੁਣਾਂ
ਤੇ ਰਾਖੇ ਉਰਧ ਮੂਲ ਉਪਰਲੇ ਲੋਕ ਮੂਲਹੈ ਜਿਸਕਾ
ਤਲੇਕੇ ਲੋਕ ਸਾਖਾਹੈ ਵਾ ਉਰਧ ਕਹੀਏ ਉਤ ਕ੍ਰਿਸ਼
ਤੇ ਮੂਲ ਕਹੀਏ ਅਧਿਸ੍ਠਾਨ ਤੇ ਚਾਰੁ ਬੇਦ ਜਿਸਕੇ ਪਤ੍ਰ
ਲਗੇ ਹੈਂ। ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ ਜਾਇ ਕਿਆ ਉਤਪਤਿ ਹੋ
ਇ ਰਹਿਆਹੈ ਤਿਸਪਾਰਬ੍ਰਹਮਕੀ ਲਿਵਵਿਖੇ ਜਾਗੇ
ਹਾਂ ਵਾ ਤਿਸ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਲਿਵ ਵਿਖੇ ਜੇਹੜੇ
ਜਾਗੇ ਹੈਂ ਤਿੰਨਾਂਕੋ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੁਭਾਉ ਜਾਇ ਕਿਆ ਉਤ
ਪਤਿ ਹੁੰਦਾਹੈ ਪਾਰਜਾਤ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸਰੀਰ ਘਰ ਆਗ
ਨ ਹਿਰਦਾ ਡਾਲਾ ਤਿੰਨ ਗੁਣ ਤੇ ਪਤ੍ਰਜੋ ਜੀਵਹੈਨ।
ਪੁਹਪ ਕਰਮ ਧਰਮ ਸਰਬਜੋਤ ਨਿਰੰਜਨ ਸੰਭੂ ਕਹੀ
ਏ ਸੰਮਾਲੇ ਸੇਤ ਬਰਨ ਸਭਦੂਤ ਸਭ ਕਾਮਾਦੀ ਦੂਤਾ
ਦੇ ਸੇਵਕ ਤਬਬਰਨ ਹੋਇਗਏ।ਕਮਲਮਧ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ
ਹੈ ਇਸਥਿਤ ਤਾਸਰਸਆਦੰ ਕਿਆ ਭਖਨ ਕਰਦੇ ਹੈਂ

ਜਾਗਤਹੈ ਨਾਹੀਂ ਸੂਤਾ॥੨॥ਸਰਬ ਜੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵੇਖੀਦਾਹੈ ਲੋਚਨਾਂ ਕਰਕੇ ਸੋ ਉਸਕੇ ਅਭਿ ਅੰਤਰਹੀਹੀਏਕੋਜੋ ਨਦਰੀ ਹੈ ਤ੍ਰਿਹਾ ਭੁਵਨਾਂਕਾ ਸਾਰੁ ਵਾ ਸਰਬਕੋਜੋਦੇਖ ਰਹਿਆਹੈ ਲੋਚਨਾਂ ਕਰਕੇ ਏਕ ਜੋ ਨਦਰੀ ਹੈ ਤ੍ਰਿਹਾਂ ਭਵਨਾਂ ਕਾ ਸਾਰਰੂਪ ਸੰਤਾਂਨੇ ਅਭਿਅੰਤਰ ਧਰਿਆਹੈ ॥੩॥ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦੀ ਹਰਿਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਜਾਚੈ ਐਸੀਬਾਤ ਕਰ ਕੈ ਨਾਮ ਵਡਾਈ ਮਿਲਦੀਹੈ ਵਾ ਐਸੀ ਬਡਾਈਮਿਲ ਦੀਹੈ ਜੈਸੀ ਹੋਰਨਾਂਹੋਵੇ। ਕਿਤਨੇਹੀ ਜੀਵ ਬਹੁਤਿਆਂ ਭੇਖਾਂਕੋ ਧਾਰ ਕਰਕੈ ਭਿਖਜ਼ਾ ਲੈਂਦੇਹੈ ਉਦਰ ਭਰਨੇ ਕੈਂ ਤਾਂਈ ਐਜੀ ਕਾਲਕੋ ਭੁਗਵਾਨ ਸਦਾ ਸਿਰ ਊਪਰ ਠਾਢੇਹੈ ਵਾ ਕਾਲਕੇਦੂਤ ॥ ੪ ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਕੇ ਗੁਣ ਸਦਾ ਰਸਨਾਂ ਸੰਗੇ ਰਾਵਨੇਹਾਂ ਜੋ ਤਿਸ ਹਰੀ ਨੂੰ ਭਾਂਵਦਾਹੈ ਸੋ ਸਹਿਜੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕੀਤਾ ਹੈ ਗੁਰਮਤਿ ਜੋ ਨਿਹਚਲ ਹੈ ਮਨਨਕਰੇ ਮਨਵਿਖੇ ਮਨ ਮੈਂ ਬ੍ਰਹਮਦਾ ਵਿਚਾਰ ਹੋਵੇਗਾ॥੬॥ ਮਃ ੩ ॥ ਸੁਰਨਰਵਿਰ ਤ ਪਖ ਕਰਮੀ ਨਾਚੇ ਪਰਵਿਰਤੀ ਜੋ ਪਖ ਹੈ ਕਰਮਾ ਦਾ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਕਰਮ ਹੋਇਕਰ ਨਾਚਰਹੇ ਹੈਂ ਜਿਨਗੁਰ ਮੁਖਿਸਬਦ ਲਿਵਲਾਏ ਜਿਨਾਂਗੁਰਾਂਦੁਆਰੇ ਸਬਦਕੀ ਲਿਵਮੈਂ ਮਨ ਆਦਿਕ ਲਗਾਏ ਹੈਂ॥੭॥ਮਃ੪॥ਰਸਾਂਤੇ ਨਿਰਸਹੋਇਕਰ ਰਸ ਪੂਰਬਕ ਹਰਿਗੁਣ ਗਾਵੈ ਰਸ ਨਾ ਜੋ ਹਰਿ ਰਸ ਮੈਂ ਧਾਰੀਹੈ॥ਮਃ੫॥ਕੋਮਪੀੜੀ ਗਨ

ਨਸਕਉ ਸੀਕਾ ਸਿਕਾ ਵਾ ਤੇਰੇਜਸਕਾ ਸੀਕਾ ਕਹੀਏ
ਕਿਣਕਾ ਹੇਮੁਰਾਰੀ ਤੂੰ ਮਨਰੂਪੀ ਭਵਰੇਕਾ ਮਕਰੰਦ
ਰਸ ਵਾ ਮਨ ਜੋ ਤਪਤਹੈ ਇਸਕੇ ਸੀਤਲ ਕਰਨੇ ਕੋ
ਮਕਰੰਦ ਕਿਆ ਜਲਹੈਮੋਹ ਜੋ ਮਿਥਿਆਹੈ ਦੂਰੰਤਕਹੀ
ਏ ਬਿਅੰਤ ਜੋ ਆਸਾਹੈ। ਜਿਨਾਂਕੇਉਪਰ ਚੀਰ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ
ਨਹੀਂ ਸੋ ਧਨਾਂਵੋ ਕੇ ਭੀ ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਹੋਇਗਏ॥੯॥
ਵਾਰ ਮ:੩॥ ਜਿਸ ਮੂਲਨੇ ਮਾਇਆ ਪ੍ਰਪੰਚਕਾ ਰਚਾ
ਉਣਾਂ ਜੋ ਕਰਿਆ ਤਿਸ ਨੂੰ ਉਲੰਘਕਰ ਜੋ ਵਰਤਦਾ
ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਤੁਰੀਆ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ॥ ੩ ॥ ਅਗਿ
ਆਨ ਕਰ ਮਾਇਆ ਦਾ ਮੋਹ ਬਿਖਮ ਅਤ ਸੇ ਭਾਰੀ
ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥੭॥ ਸਭ ਤਿਸਕਾ ਚੀਰਾ ਸਭ ਉਪ
ਰ ਜਿਸਕਾ ਚੀਰਾ ਚਲਣਾ ਵਾ ਸਭ ਤਿਸਕਾ ਬਿਸਥਾ
ਰ ਹੈ ਗੁਰ ਸੂਰਾ ਭੇਟੇ ਤਿਨਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹਰਿ ਮਨ
ਵਸੈ॥੯॥ਨਦਰੀ ਗੁਰੂ ਪਾਈਐ ਵਾ ਅਨਦਿਨ ਲਗੇ
ਧਿਆਨ ਤਾਂ ਨਦਰੀ ਪਾਈਐ॥੧੧॥ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਸ
ਚੁ ਧਿਆਨ ਮੈਂ ਚਿਤ ਲਾਇਆ ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਤਿਨਾਂਦੇ ਨਾ
ਮ ਦੀ ਧੁਨ ਸਹਜੇ ਉਪਜੀ ਸਚ ਸਬਦ ਨੇ ਜਨਮ ਮ
ਰਨ ਤੇ ਰਹਾਏ ਹਰੀ ਰੰਗ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਸਦਾਰਾਤੇ ਰ
ਹੇ ਹੈ॥੧੨॥ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰਾਂਨੇ ਹਰਿਨਾਮ ਮਨ ਵਸਾ
ਇਆ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਸੇਵ ਕਰ ਅਨ ਦਿਨ ਨਾਮ ਧਿ
ਆਇਆ ਸਮਾਧ ਸਮਝਿਆ ਵਾ ਸਮਇਆ ਵਾ ਗਿਆ

ਨ ਵਾਨ ਹੈ ॥ ੧੮ ॥ ਤਲਬ ਇਛਾ ॥ ੧੯ ॥ ਗੁਜਰੀ
ਜਾਤ ਗਵਾਰ ਗੁਜਰੀ ਰਾਗ ਦੁਆਰਾ ਕਹੇਹੈ ਹੇ ਗਵਾ
ਰ ਜਾਤ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਸਹੁ ਨੂੰ ਪਾਵੇ ਵਾ ਗੁਜਰੀ ਗੁਜ
ਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਗਵਾਰ ਜਾਤ ਆਪਣੇ ਸਹੁ ਨੂ ਪਾਵੇ ਤਾਂ
ਸੁਖ ਹੋਵੇ ਵਾ ਗੁਜਰੀ ਗੁੰਜਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਵਸਥਾ ਹੇ
ਗੁਵਾਰ ਜਾਂ ਸਹੁਨੂੰ ਪਾਵੇ ਤਾਂ ਸਫਲ ਹੋਵੇ ਵਾ ਗੁਜਰੀ
ਆ ਜੋਗਵਾਰ ਜਾਤ ਵਾਲੀਆਂਹੈਸਨ ਜਾਂ ਓਨਾਂ ਨੇ ਆ
ਪਣਾ ਸਹੁ ਪਾਇਆ ਤਾਂਤੇ ਉਤਮਜਾਤੀ ਹੈ॥੨੧॥ਖੇਤ
ਮਿਆਲਾ ਵਟਾਂਉਚੀਆਂ ਘਰ ਉਚਾ ਜੋ ਬਦਲ ਹੈ ਤਿ
ਸਦਾ ਜਲ ਟਿਕਦਾਹੈ ਨਿਰਨੇ ਕਰਕੇ ਵਾ ਜਿਸ ਜਗਿ
ਆਸੀ ਕੇ ਸਾਧਨ ਵਟਾਂਉਚੀਆਂ ਹੈਂ ਉਚੇ ਘਰ ਵਾਲੇ
ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈਂ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਜਲ ਤਿਸ ਕੇ
ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਨਿਰਣੇ ਹੁੰਦਾਹੈ ਵਾ ਜਿਸ ਮਹਿਲ ਜਗਤਾ
ਸੂ ਘਰ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਭਗਤੀਸਰੇ ਕਿਆ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਿ
ਸਕੇ ਸਜਣ ਸੰਤ ਵਾ ਪਰਾਹੁਣੇ ਆਂਵਦੇ ਹੈ॥

੧ ਓ ਵਾਰਮ: ੫॥ਇਕਤ ਸੂਤ੍ਰ ਮੈਂ ਪਰੋਏ ਜੇਹੜੀ
ਤ ਸੰਜਾਰੀ ਹੈ ਵਾ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਸੂਤ੍ਰ ਮੈਂ ਪਰੋਏ ਜੇਹ
ੜੀ ਜੋਤ ਸੰਜਾਰੀਹੈ ਵਾਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਸੂਤ੍ਰਮੈਂ ਪਰੋਏ ਤੇ
ਜੋਤ ਸੰਜਾਰੀਹੈ॥੨॥ਕਿਤੀ ਬੈਹਨ ਕਿਆ ਬੈਸ ਗਏਹੈਂ
ਬੈਹਣੇਜੋ ਸਿੰਘਾਸਨ ਹੈਂ ਤਿਨਾ ਉਪਰ ਮੁਰ ਵਜਾਇ

ਨਵਜ ਬਹੁਤ ਜਿਨਾਂ ਕੇ ਅਗੇ ਵਾਜੇ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੈਸਨ
ਵਾ ਬਹੁਤਿਆਂ ਵਾਜਿਆਂਨੂੰ ਵਜਾਇਕੇ ਚਲੇ ਗਏ॥੩॥
ਚੰਗਿਆਈ ਆਲਕਕਰੇਰਤੀ ਮਾਤ੍ਰ ਆਪਣੇ ਆਪਨੂੰ
ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਬੁਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸੇਰ ਭਰ ਹੋਨਾਹੈ ਕੀਤੇ ਜੋ
ਹੈ ਕੁਢੰਗ ਹਿਤਕਰਕੇ ਗੁਝੇ ਹੋਣੇ ਨਹੀਂ ਸੇ। ਹੇ ਸ਼ਹਿ
ਤੈ ਮਨ ਮੈਂ ਏਨਾਂ ਨੂੰ ਢਕਿਆ ਹੈ ਇਸਤੇ ਤੂੰ ਸਚਾ ਮਿ
ਤ੍ਰਹੈ॥੭॥ ਲਹਿਰੀ ਲਖਸੈ ਆਨ ਸੈਂਕੜੇ ਵਾ ਲਹਿਰੀ
ਲਖਸੈ ਕਿਆ ਹੈਨ ਆਂਨ ਕਿਆ ਦ੍ਵੈਤ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨਾਂ
ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਪਿਰੀ ਡੁਬਣ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦਾ ਆਪਣਿਆਂ ਦਾ
ਸਾਂ ਨੂੰ ਆਪ ਹੀ ਦਇਆਲ ਹਥ ਦੇਕੇ ਰਖਦਾ ਹੈ॥
੮॥ ਗਿਆਨ ਪਦਾਰਥ ਵਾਲੀ ਮਤ ਗੁਰਾਂ ਤੇ ਪਾਈਦੀ
ਹੈ ਵਾ ਗਿਆਨ ਪਦਾਰਥ ਮਤ ਵਿਖੇ ਗੁਰਾਂ ਤੇ ਪਾਈ
ਦਾਹੈ ਵਾ ਗੁਰਾਂਦੀ ਮਤਿਤੇ ਗਿਆਨ ਪਦਾਰਥ ਪਾਈ
ਦਾਹੈ ਸੰਸਾਰ ਨਦੀ ਵਿਖੇ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਪੈਰ ਨ ਖੁਭੇ॥
੧੦॥ ਬਾਰ ਬਿਡਾਨੜੇ ਹੁਮਸ ਧੁਮਸ ਕੂਕਾਂ ਪਈਆਂ
ਰਾਹੀ ਬਿਗਾਨਾਂ ਬਾਰਜਮਦਾ ਵਾ ਸੰਸਾਰ ਤਿਸਮੈਂ ਡੰਡ
ਰਉਲਾ ਪੈਰਹੀਹੈ ਕੂਕਾਂਪਈਆਂ ਰਾਹੀ ਅਸਪਤ੍ਰਖਨਹੈ
ਬੈਤਰਣੀ ਨਦੀਹੈ ਵਾ ਬੇਦਸ਼ਾਸਤ੍ਰਮੈਂ ਕੂਕਾਂ ਪੈਰਹੀਆਂ
ਹੈਂ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂਨੇ ਸਿੰਗੀ ਰਿਖ ਵਾ ਸੌਰਭ ਮਾਰਿਆ॥
੧੧॥ ਵਿਛੋਹੇ ਜੰਬੂਰ ਵਿਛੋੜੇ ਦੇ ਦੁਖ ਜੋ ਜਬੂਰਾਂਕੀ
ਨਿਆਈ ਹੈਂ ਸੇ ਖਵੇਕਿਆ ਸਹਾਰੇਨਹੀਂਜਾਂਦੇ। ਦਾਸ

ਹੋਇਕਰ ਤੇਰੀਸਰਨ ਪਰੇਹਾਂ॥੧੨॥ਸੇਈਮੁਖ ਦਿਸੰਨ ਕਿਆ ਸ੍ਰਿਸਟਹੈਂਖੇਤ ਗੁਣ ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਾੜ ਵਾ ਖੇਤਸੁਆਸ ਤੇ ਭਗਤੀਦੀ ਵਾੜ॥੧੩॥ ਬਾਣ ਸਚਾ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮਬਾਣ ਚੁਕੇ ਬਿਲ ਬਿਲਾਪ। ਬਿਲ ਸਰੀਰਕਰ ਜੋ ਬਿਰਲਾਪ ਕਰਦੇ ਸੇ ਸੋ ਚੁਕੇ ॥੨੦॥ ਮਥੇਵਾਲ ਮੁਥਿਓਂ ਪਕੜ ਪਛਾੜਿਓਨ ॥੨੧॥ ਅਚੁਤ ਸੁਖ ਸਰਬ ਅਨੰਦ ਦਾ ਘਰੁ ਤਿਸਮੇਂ ਵੁਠੇ ਵਸੇਹਾਂ॥

ੴ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਂਦੀ॥

੧॥ ਭਰਮਤ ਫਿਰਤ ਤੇਲਕਕੇ ਕਪ ਜਿਉ। ਤੇਲੀਕੇ ਬੈਲਕੀਨਿਆਈ ਭਰਮਦਾ ਫਿਰਦਾਹੈ ਗਵਨਥੋਂਬਿਨਾ ਹੀ ਰਾਤ੍ਰ ਵਿਹਾਇ ਜਾਂਦੀਹੈ ਤੈਸੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਤਰਫ ਜੋ ਗਵਨ ਕਰਨਾਹੈ ਤਿਸਤੇ ਬਿਨਾਂਹੀ ਅਵਸਥਾਵਿਹਾਇ ਗਈ ਵਾ ਜੈਸੇ ਰਤਕਾਕੇ ਚਾਰੋਂਤਰਫ ਕਪਿਭਰਮਤੇ ਹੈਂ ਅਗਨਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਰਾਤ੍ਰ ਬਿਹਾਇ ਜਾਂਦੀਹੈ ਵਾ ਕਪਿਜੈਸੇ ਰਤਕਕੇ ਕਨਕੇ ਦੇਖਕਰਫਲ ਭਰਮਦੇਹੈਂ ਤੈਸੇ ਸੰਬੰਧੀਆਂ ਵਿਖੇ ਭਰਮਤੇਕੀਆਤਮ ਸੁਖ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਆਉਖਾ ਵਿਹਾਇ ਜਾਂਦੀਹੈ॥੨॥ਮੈਲ ਦਾ ਨਹੀ ਲਾਛੈ ਚਿੰਨ ਪਾਰਹੈ ਮੈਲ ਤੇ ਪਰਮਲੀਓ ਚੰਦਨਦੀ ਨਿਆਈਂ ਬੈਠੋਰੀਆਈ ਜਿਸਮੈ ਤ੍ਰਿਹਾਂਦ੍ਰਿਸ੍ਵਾਤਾਂ ਨੂੰ ਜਰਿਆ ਹੈ ਵਾ ਜਿਸ ਨੇ ਉਤਪਤੀ ਤੇ ਇਸਥਿਤੀ ਤੇਲੈਤਾਏਨਾਂਦੀਸਕਤੀਨੂੰਜਰਿਆਹੈ ਵਾਜਿਸਮੈ

ਬੀ ਉਤਪਤੀ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਤੇ ਲੈਕਰਣਾ ਏਨਾਂ ਤਿ
ਨਾਂ ਨੂੰ ਜਿਸਮੈਂ ਵੇਦਪੁਰਾਨਾਂਨੇਭੀ ਕਹਿਆਹੈ॥੭॥ਘਟ
ਸਰੀਰਮੈਂ ਜੋਹਿਰਦਾ ਕਮਲਹੈ ਤਿਸਮੈ ਬ੍ਰਹਮ ਨਾਂ ਚੀ
ਨਾ। ਕਣਦਾਨੇ ਬਿਨਾਂ ਜੈਦੇਵਜੀ ਪਰੰ ਕਹੀਏ ਉਤ
ਕ੍ਰਿਸ਼ੂ ਸਰਬਕੀ ਆਦਿਹੈ ਪੁਰੰਖੰ ਅਨੁਪਮੰਸਤਿਆਦਿ
ਕ ਸਤਹੈ ਆਦਿ ਸਬਦਕਰਕੈਚੈਤੰਨ ਅਨੰਦਭੀ ਗ੍ਰਹ
ਣਹੈ ਭਾਵ ਕਹੀਏ ਏਨਾਂ ਵਿਸੇਸਣਾਂ ਕਰਕੇ ਰਤਕਹੀ
ਏ ਸੰਜੁਗਤਹੈ ਵਾ ਸਤਹੈ ਸਰਬਕੀ ਆਦਿਹੈ ਤੇ ਭਾਵ
ਕਿਆ ਸਰਬਪਦਾਰਥਾਂਮੈਂ ਰਤਕਿਆ ਮਿਲਿਆਹੋਯਾ
ਹੈ ਪਰੰਸਰਬਕਾ ਪਰਾਰੂਪਹੈ ਅਦਭਤੰ ਅਸਚਰਜਰੂਪ
ਹੈ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀਤੇ ਪਰੇਹੈ ਯਦਕਹੀਏ ਜੋ ਅਚਿੰਤਹੈਸਰਬ
ਮੈਂ ਗਤਿ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੈ ਵਾ ਜਦ ਕਿਆ ਜੇਕਰ
ਚਿੰਤਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤਿਸਕਾਰ ਜੋ ਸਰਬ ਗਤ ਹੈ
ਕੇਵਲ ਸੁਧਹੈ ਰਾਮਹੈ ਨਾਮ ਜਿਸਕਾ ਮਨੋਰਮੰਕਿਆ
ਸੁੰਦਰਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਬਦ ਕਿਆ ਉਚਾਰਣ ਕਰ ਫੇਰ ਕੈ
ਸਾਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤਰੂਪਹੈ ਤਤਮਯੰ ਤਤ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਜਨਮ
ਜਰਾਧਿ ਮਰਣਭਯੰ। ਜਨਮ ਮਰਣ ਤੇ ਮਧਕਾਲ ਤੇ
ਜਰਾ ਜੁਬਾ ਬਾਲ ਤੇ ਆਧਿ ਬਿਆਧਿ ਉਪਾਧਿ। ਏਨਾਂ
ਸਭਨਾਂ ਕੇ ਭਯੋ ਤ੍ਰੀ ਦਜੋਤਕਿਆਪੀੜਾਜਿਸਕੇ ਸਿਮ੍ਰਨ
ਕਰ ਨਹੀਂਹੋਂਦੀ ਵਾ ਏਨਾਂਕੇ ਭੈਗਦਨੇਤਿ ਕਹੀਏਦੁਖ
ਨਜਾ ਕਿਆਨਹੀਂ ਉਤਪਤਿ ਹੋਂਦਾ ਸਿਮਰਣ ਕਿਆ

ਸਿਮਰਨੇ ਕਰਨੇ ਜੋ ਇਛਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਮਾਦਿਕਾ ਦੇ
ਭੈਤੇ ਪਰੇ ਹੋਣੇ ਕੀ ਵਾ ਜਮਾਦਿਕਾਂਕੇ ਪਰਾਭਧੰ ਨਿਰਾ
ਦਰ ਕਰਨੇਕੀ ਵਾ ਪਰਕਿਆਭਲੀਪ੍ਰਕਾਰ ਅਭੈਹੋਣੇ
ਕੀਤਉ ਸੁਅਸਤਿ ਕਲਿਆਨ ਸਰੂਪ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਹੈ
ਤਿਸਕਾ ਜਸ ਜੋਹੈ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਪੁਨਰੂਪ ਸੋਕ੍ਰਿਤੰ ਕਿਆ
ਕਰ ਭਵ ਵਰਤਮਾਨ ਭੂਤ ਭੂਤ ਬਿਤੀਤ ਕਾਲ ਭਾਵ
ਕਹੀਏ ਭਵਿਖਤ ਏਨਾਂਮੈ ਸੰ ਕਿਆ ਭਲੀਪ੍ਰਕਾਰਅਬਿ
ਅੰਕਿਆ ਅਬਿਨਾਸੀਹੈ ਪਰੰਕਿਆ ਅਤਸੇ ਕਰਕੈ ਪ੍ਰ
ਸੰਨ ਰੂਪ ਹੈ ਇਦੰ ਕਿਆ ਏਹ ਲੋਭਾਦਿਕੋ ਕਰਕੇ ਜੋ
ਪਰ ਗ੍ਰਹਮੈਂ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਕਰਨੀਹੈ ਜਦ ਕਿਆ ਜੋ ਹੋਰਅ
ਬਿਧੀ ਆਚਰਣਹੈ ਇਹ ਸਕਲ ਦੁਹਕ੍ਰਿਤਤਜ ਹੇਦੂਰ
ਮਤੀ ਭਜਚਕ੍ਰਧ੍ਰ ਸਰਣੰ ਵਾ ਜਦਕਿਆ ਜੇਬਿਧੀ ਆਂਚ੍ਰ
ਣ ਕਰਦਾਹੈ ਤੇ ਲੋਭਾਦਿਕੋ ਕਰ ਜੋ ਪਰਗ੍ਰਹਮੈਂਦ੍ਰਿਸ਼
ਟੀ ਕਰਣੀ ਹੈ ਇਤਆਦਿਕ ਜੋ ਦੁਕ੍ਰਿਤ ਹੈ ਸਗਲ
ਤਜੇ ਦੁਰਮਤੀ ਹਰਕੀ ਜੋ ਭਗਤੀਹੈ ਨਿਜ ਆਪ ਕੇਵ
ਲ ਸੁਧਜਦ ਏਹ ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਈ ਰਿਦੇਕਰਕੇ ਕਰਮਣਾ
ਸਰੀਰ ਕਾਤਕੇ ਬਚਸਾ ਬਾਣੀਕਰਕੇ ਤਉ ਜੋਗ ਕਰਕੇ
ਕਿਧਾਹੈ ਜਗੋਂ ਕਰਕੇ ਕਿਧਾਹੈ ਤੇਦਾਨ ਕਰਕੇਕਿਧਾ
ਹੈ ਤੇ ਤਪਕਰਕੇ ਕਿਧਾਹੈ ਗੋਬਿੰਦਗੋਬਿੰਦ ਇਤੀਜਪ
ਹੋਨਰ ਸਕਲ ਸਿਧੀਆਂ ਕਾ ਪਦ ਕਿਆ ਆਸਰਾ ਜੈ
ਦੇਵਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਂ ਆਇਆ ਹੋ ਤਾ ਤਿਸਕੀ ਸਰਨ

ਸਫੁਟੰ ਕਹੀਏ ਪ੍ਰਗਟ ਭਵਭੂਤ ਤਿਹਾਂਕਾਲਮੈਂ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥਾਂਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਰੂਪਹੈ ਐਸਾ ਜਾਨਿਆਹੈ ਜਿਸ ਨੇ॥ ੨ ॥

੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਦੇਵਗੰਧਾਰੀਮ:੪॥

ਲਵਰੀ ਲਵੋਰ ਵਾ ਚੰਚਲ ਮਧਰੀ ਗੁਣਾਂ ਹੀਨ ॥੪॥ਹੇਹਰੀ ਤੇਰਾ ਜੋ ਨਾਮਹੈ ਏਹੁ ਹਮਾਰੀ ਮੁੰਦ੍ਰਾਚਿੰਨ ਹੈ ਵਿਖਾਲੇ ਮਾਤ੍ਰ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਦੁਸ਼ਟ ਦੁਸਟਾਈ ਵਾ ਤੇਰਾ ਜੋ ਨਾਮਹੈ ਏਹ ਹਮਾਰੀ ਮੁੰਦ੍ਰਾਹੈ ਰਿਦੇਅੰਦਰ ਜੋ ਦੁਸ਼ਟਹੈ ਦੁਸਹਤਿਨਾਂਦੇ ਟਾਰਨੇਵਾਲੀ ॥੬॥ਤੇਬਿਗੜ ਰੂਪ ਅੰਦਰੋਂ ਤੇ ਬੇਰਕਟੀ ਕੁਸਟੀ ਬਾਹਿਰੋਂ ॥ ਮ:੫॥ ਨਾਹਿਕਾ ਬੋਲ ਨਾ ਕਰਤਸਾਧਸੰਗਮੈਂ ਮਿਲਕਰ ਤਜਿ ਆ ਹੈ ਲਬਹੂ ਹੰਕਾਰ॥੭॥ਭ੍ਰਮਰੂਪੀ ਹਨੇਰੇਦੀ ਬਹੁਲ-ਤਾਲਹੀ॥੧੦॥ ਦੁਰਗੰਧ ਜੋ ਅਪਵਿਤ੍ਰਹੈ ਇਸਕਰਕੇ ਅਪਾਵਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਭੀਤਰ ਬਾਹਿਰ ਜੋਦੀਸੈ ਸੋ ਛਾਰਹੈ ॥੧੨॥ਸਿਮਰਨਾਮ ਤੇ ਧਿਆਇ ਸਰੂਪ ਗਾਇ ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ॥੧੮॥ ਤੇਰੀ ਨਾਮਬਾਨੀ ਕੋ ਜਪ ਜਪ ਜੀਵਾਂ॥੨੦॥ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਭਗਤਜਨ ਸੇਵਕਤਾਕੀ ਕਿਆਤਕੀਹੈ ਬਿਖਿਆਕੇ ਭੈਤੇ ਅਧਾਰਕਿਆ ਸਰਣ ਵਾ ਤਿਨਾਂਨੂੰ ਕੀਹੈ ਬਿਖਿਆਕਾ ਆਧਾਰ ਹਮਰਾ ਅਵ ਗੁਨ ਭੀ ਗੁਣ ਕਰਕੈ ਸਹਿਆ ॥ ੨੫ ॥ ਉਨਸਮਾਰ ਉਪਕਾਰ ਵਾ ਸੰਤਾਂਨੂੰ ॥ ੨੬ ॥ ਮੋਹਿ ਸੰਤਨਕਾ ਚੇਰਾ

ਕਰਦੀ ਜੈ॥੨੭॥ਗ੍ਰਿਹਿਮੈਂ ਸਦਥਾਇਜੋ ਹਿਰਦਾਹੈਤਿਸ
ਮੈ ਪ੍ਰਿਅ ਥੀ ਤੇ ਕਿਆ ਇਸਥਿਤ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਵਾ
ਗ੍ਰਿਹਿ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੋਏ ਹੈ ਪਿਰੀ ਜੋ ਹੈ ਸਦਥਾਈ
ਕਿਆ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟਹੈ॥੩੯॥ਜਾਸਨ ਜਿਨਮੈਂ ਬਾਸਨ ਬਸਰ
ਹਿਆਹੈ ਸਹਿਜਕੇਲ ਕਰਣਾਂਮਈ ਇਕ ਅਨੰਤ ਅਨੂ
ਪਮਠਾਉ ਕਰਰਹੇਹੈਂ ਵਾ ਜਸਕੇ ਬਾਸਨ ਪਾਤ੍ਰ ਹੈ ਵਾ
ਜਿਨਾਂਕੋ ਨਹੀਂ ਬਾਸਨਾਂ ਸਾਂਤੀ ਕੇਲ ਕਰਣਾ ਮਈਹੈ
ਤੇਇਕਅਨੰਦ ਅਨੂਪਹੈ ਮੈਮੈਠਾਉ ਕਰਰਹੇਹੈ॥ਮ:੯॥
ਸੀਖ ਸਿਖਾਇ ਰਹਿਓ ਅਪਨੀਸੀ ਕਿਆ ਤਰਫੋ ਵਾ
ਅਪਨੀ ਜੋ ਸਿਖਿਆਸੀ॥੧॥

੧ ਓ ਬਿਹਾਗੜਾ ਮ: ੫ ॥

ਨਾਨਕ ਜਉ ਸਰਨੀ ਆਇਆ ਤਉ ਮੈਂ ਹਰਿ
ਹਰਿ ਕਰੀਆ ਜਉ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰੀਆ ਤਉ ਸੁਖ
ਸਹਜਰੀਆ ॥

੧ਓ ਛੰਤ ਮ: ੪ ॥ ਪਰਦ੍ਰੋਹੀ ਠ
ਗੁ ਮਾਇਆ ਰਾਮ ਰਾਮ ਦੀ ਮਾਇਆਵੇ ਠਗੇ ਹੋਏ
ਹਾਂ॥ ੫ ॥ਰਡਾ ਚਾਹਿ ਵਾ ਕਟੌਂਡ ਘੰਡਾ ਮੂਰਖ ॥੬॥
ਨਦਰਹੈ ਜਿਸਦੀ ਨੀਸਾਨੇ ਕਿਆ ਪ੍ਰਗਟ ਤਿਸ ਰਾਮ
ਦੇ ਰੰਗਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੇਮੇਰੀ ਜਿੰਦੜੀਏ ਰਸਨਾਂਕਰ ਜਪ
ਗੋਬਿੰਦ॥ ਛੰਤ ਮ: ੫ ॥ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਆਦਿਅੰਤ
ਮਧਮੈਂ ਸਰਬਤ੍ਰ ਘਟ ਘਟਮੈਂ ਆਹੀ ਕਿਆ ਹੈ ਨਹਿ

ਕਾਮ ਪੂਰਨ ਗਿਆਨੇ ਕਾਮਨਾ ਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ
ਗਿਆਨ ਕਿਆ ਜਾਨ ਵਾ ਨਿਹਕਾਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਪੂ
ਰਨ ਗਿਆਨ ਬਿਨਾਂ॥ਮਃ ੪॥ ਵਾਹੁ ਗੁਰਾਂਕੇ ਸਬਦ
ਨੂੰ ਮਨ ਵਿਖੇ ਭੇਦੀਏ ਕਿਆ ਜਾਣੀਐ ਵਾ ਗੁਰਾਂ ਕੇ
ਸਬਦ ਕਰ ਮਨ ਕਾ ਕਠੋਰ ਸੁਭਾਉ ਭੇਦੀਏ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮਾਂ
ਤਮਾਂ ਸਾਥ ਭੇਦੀਏ ਕਿਆ ਅਭੇਦ ਕਰੀਏ ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ
ਹਰੀ ਨਿਹਾਲ ਨਦਰ ਕਰਕੈ ਵੇਖਦਾਹੈ ਨਾਮਤਿਨਾਂਕ
ਮਿਲੈ। ਵਾ ਨਾਮਭੀ ਤਿਨਾਂਕੋ ਮਿਲਿਆਹੈ ਤੇ ਨਿਹਾਲ
ਭੀ ਹੋਏ ਹੈਨ ਜਿਨਾਂ ਕੋ ਨਦਰ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਵੇਖਦਾ
ਹੈ॥੨॥ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਮਤ ਕਰਕੇ ਮਤ ਅਚਲਹੈ ਸਤਿਗੁ
ਰਕੇ ਭੈਭੰਨ ਨਘੜਿਓ ਖੋਟਾ ਸੁਭਾਉ ਨਹੀਂ ਭੰਨਿਓ
ਤੇ ਸ੍ਰਿਸਟ ਸੁਭਾਉਨਹ ਘੜਿਓ ਜਿਸਕਰਕੈ ਅੰਕਸਰੂ
ਪ ਮੈਂ ਸਮਾਇਰਹੇ ਵਾ ਅੰਕ ਸਮਾਉਣੇ ਤੇ ਰਹੇ ਹਰਿ
ਭਗਤਿ ਜਨਾਂਕੇ ਡਿਠੇ ਤੇ ਜਗਤ ਤਰਿਆਹੈ ਸਭ ਤਾਂਤੇ
ਤਿਨਾਂਨੂੰ ਲੋੜੀਐ॥੬॥ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਇਕ ਤਰਵਰਹੈ
ਸੁਖਦੁਖ ਦੁਇ ਫਲ ਹੈ ਰਹਿਣੇ ਵਾਲੇ ਦੁਇ ਪੰਖੀ ਹੈਂ
ਜੀਵ ਤੇ ਈਸਰ ਵਾ ਸਾਖੀ ਅਰ ਅਭਾਸ ਜਿਸਪੰਖੀਕੇ
ਪਰ ਨਹੀਂ ਤਿਸਕੇ ਆਵਣ ਜਾਣ ਨ ਦੀਸਹੀ ਬਹੁ
ਰੰਗਾਂਦੇ ਰਸਾਂਨੂੰ ਭੋਗਿਆਹੈ ਜਿਸਨੇ ਸੋ ਆਵਤ ਜਾਤਾ
ਹੈ ਜੋ ਸਬਦਬ੍ਰਹਮਹੈ ਸੋ ਨਿਰਬਾਣ ਰਹਿਤਾਹੈ ਵਾ ਬਹੁ
ਰੰਗੀ ਹੋਇਕਰ ਰਸਾਂਨੂੰ ਭੋਗਿਆ ਜਿਸਨੇ ਜੇਕਰਸਬਦ

ਕੋ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੇ ਸੋਭੀ ਨਿਰਬਾਂਣ ਹੋਇਰਹੈ॥੮॥ਨਦ
ਰੀਕਾ ਉਪਦੇਸ ਗੁਰਾਂਤੇ ਪਾਈਐ ਤਾਂ ਆਪਿ ਲਏ ਮਿ
ਲਾਇ॥੯॥ਹੇਸਿਖ ਵਾ ਸਿਖ ਸਿਖਿਆਦੇ ਲੈਣੇ ਵਾਲੇ
ਅੰਦਰਹੁ ਜੋਰਛਡਤੂੰ ਹੰਕਾਰ। ਤੇਭੈਕੋ ਧਾਰਕਰ ਆਸ
ਰੀ ਸੰਪਤੀ ਰੂਪ ਝਲਕੋ ਗਵਾਇ। ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ
ਭੀ ਆਪਹੈ ਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧ ਸਾਗਰ ਭੀ ਆਪਹੈ ਅੰਤਰੀਵ
ਗੁਣ ਭੀ ਆਪਹੈ ॥ ੧੦॥ ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇਕਰ
ਭਜਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਵਾ ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖ ਦੇ ਦੁਖ ਭੰਜਨ
ਕਰਦਾਹੈ ॥੧੨॥ ਕਾਇਆਂ ਜੋ ਗੁਣਾਂ ਕਰਕੇ ਸੰਜੁਗਤ
ਹੈ ਏਹ ਲਾਹਣ ਮਟੀ ਹੈ ਆਪਮਦ ਕਹੀਏ ਜੋ ਸੁਧ
ਅਹੰਕਾਰ ਮੈਂ ਬ੍ਰਹਮ ਹੂੰ ਏਹ ਮਦ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਜੋ
ਬਾਨੀ ਬੋਲਣੀ ਏਹਧਾਰਾਹੈ ਸਤਸੰਗਤ ਕਰਕੈ ਇਸ
ਕਾ ਮਿਲਾਪ ਹੋਤਾਹੈ ਲਿਵਜੋਹੈ ਏਹ ਕਟੋਰੀਹੈਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਦੇ ਕਰਣੇ ਵਾਲੀ ਜੋ ਭਗਤੀਹੈ ਏਹ ਭਰੀ ਕਿਆਸੁਰਾ
ਹੀਹੈ॥ਸਤਿਗੁਰ ਫੁਰਮਾਇਆਹੈ ਕਾਰੀ ਕਹੀਏ ਅਉ
ਖਦੀ ਏਹ ਕਰੋ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮਾਨ ਏਹ ਬਰਲ ਕਮਲ
ਪਨਾਹੈ॥੧੬॥ਸੋ ਜੋ ਜੀਉਹੈ ਮਾਣਦਾਹੀ ਭਰਿਆ ਆ
ਣਿਆਂਹੈ ਐਥੇ ਆਇਕਰਭੀ ਸੋ ਮਾਣਹੀਜੀਉਨੇਭਰਿ
ਆ ਨਦਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੈ ਜਿਸ ਆਇ ਤਾਂ ਸਚੁ
ਮਦ ਪਾਈਐ॥੧੮॥ਆਪਣੇ ਆਪਸਾਥ ਮਿਲਿਆ ਜੋ
ਗੁਰੂ ਤਿਸਸਾਥ ਜੋ ਜਗਿਆਸੀ ਮਿਲ ਰਹਿਆਹੈਤਿਸ

ਨੂੰ ਆਪੇ ਭਗਵੰਤ ਆਇ ਮਿਲਿਆ ਹੈ॥੧੯॥ਜੇਹੜਾ ਪਿਛੇ ਕਮਾਇਆ ਸੋ ਹੁਣਮਿਲੈ ਜੋ ਏਥੇ ਕਮਾਵੇ ਸੋ ਅਗੇ ਪਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਇਕੇ॥੨੦॥ਹਿੰਦੂ ਭੂਲੇ ਹੋਏ ਮੂਲ ਵਲੋਂ ਅਖੁਟੀ ਨਿਖੁਟਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਬਿਅਰਥ ਜਾਂਦੇ ਹੈਂ ਨਾਰਦ ਮਨ ਕਹੇ ਸੋ ਕਰੈ ॥੨੧॥ ਤਿਸ ਜੋਗੀ ਕੀ ਸਰੀਰਰੂਪੀ ਨਗ੍ਰੀ ਮੈਂ ਸਭੀ ਗੁਣ ਵਸਦੇ ਹੈਂ ॥

੧ ੳ ਵਡਹੰਸ ਮ: ੧॥ ਜੋ ਰਤੇ ਸਹਆਪਣੇਨਾਲ ਤਿਨਾਂਨੂੰ ਭਾਵ ਸਭ ਪਦਾਰਥ ਦੇਈਂ ਨਾਮਤੁਲਕਛਨਾ ਹੀ ਪਰੇ ॥੧॥ ਤਿਹਾਇਆ ਕਿਆ ਇਛਾਵਾਲਾ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਤ੍ਰਿਖਾਕਿਉਲਹੇ ਜਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪੀ ਸਰਕੇ ਭੀਤਰ ਅਵਿਦ੍ਯਾ ਰੂਪੀ ਸ਼ੈਲਹੈ ॥੫॥ ਮੇਰਾ ਕੰਤਰੀ ਸਾਲੂ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸਨੂੰ ਛੋਡਕਰ ਜੋ ਅਵਰਾਂ ਕੋ ਰਾਵਦੀ ਹੈਸੋਕਿਆਧਨੁਹੈ ਕਰਣੀਕਮਾਵਣ ਕਾ ਜੇ ਥੀ ਈਮਾਣ ਕ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਮੂਲ ਨ ਪਾਈਐ ਏਹ ਕਰਣੀਚਿਤਮੈਂ ਪਰੋਇਲੀਜੈ ਤਾਂ ਪਾਈਐ ॥੩॥ਸੁਪਨੇਆਇਆਕਿਆ ਜਿਸਕਾਲਮੈਂ ਚਿਤਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਇਕਾਗ੍ਰ ਹੋਈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਰੂਪਕਾ ਚਮਤਕਾਰ ਹੋਇਆਤਾਂ ਭੈਣੇ ਸਾਵਣਆਇ ਆ ਸੌਕੇਤਾਅਨੰਦਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਯਾਤਾਂ ਮੇਰੀ ਰੁਣਝੁਣਲਾ ਇਆਇੰਦ੍ਰੈਪ੍ਰਫੁਲਤਹੋਏਤੇਰੇਜੋਕਟਾਰੇਕਿਆ ਕਟਾਖਜੇ ਵਡ਼ਾ ਰੂਪੀ ਵਾ ਜੇਹੜੇ ਵਡੇ ਹੈਂ ਵਾ ਜੇਹੜੇਹੈਂ ਮੈ ਮੁੰਧ

ਨੂੰ ਤਿਨਾਂ ਲੋਭੀਆਂ ਨੇ ਲੋਭ ਦੇਕਰ ਲੁਭਾਇਆ ਭੀ ਗਇਆ ਚੂੜੇ ਕੋ ਭੰਨਦੇਹ ਪਲੰਘਕੇ ਸਹਤ ਸਣੇਬਾਹੀ ਆ ਤੇ ਸਣੇ ਚੂੜੇ ਕੋ ਚਤੁਸਟੇ ਸਾਧਨ ਜੋ ਹੈਂ ਵਿਖਾਲੇ ਮਾਤ੍ਰਵਾਚਾਰੇਮ੍ਹਾਂਵਾਕਜੋਹੈਪਲੰਘਹੈ ਇਨਾਂਕੀਜੋਬ੍ਰਿਤੀ ਆਂ ਹੈਨ ਏਹ ਬਾਹੀਆਂ ਹੈਨ. ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਚੂੜਾ ਹੈ ਤੇ ਬਿਧੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਨਾ ਮਨੀਆਰ ਗੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮ ਸ੍ਰੋਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਹਮਨੇਸਟੀ ਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਨਾ ਚੂੜੀਆਂ ਨਿਸਕਾ ਮ ਕਰਮ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈਆਂ ਨਾ ਸੇਬੰਗੜੀਆਹ ਕਰਣਾ ਮੁਦਤਾਮੈਤ੍ਰੀਉਪੇਖਿਆ ਏਹਭੀਨਾ ਮਿਲੀਆਂ ਮਾਠ ਕਹੀਏ ਬਣਾਇ ਬਣਾਇ ਕਰ ਗੁਣਾਂ ਦੀਆਂ ਪਟੀਆਂ ਨੇਤਰ ਮੀਚਣੇ ਕੰਨਾਂਮੈ ਬੁਜੇ ਦੇਣੇ ਭਰੀਐ ਮਾਂਗ ਸੰਦੂਰੇ ਜੋ ਪੂਜਾ ਕਰਣੀ ਅਰ ਤਿਲਕ ਛਾਪਾ ਲਗਾਉਣਾ ਵਾ ਮਾਠ ਗੁਦਾਈਆਂ ਪਟੀਆਂ ਕਿਆ ਜੇਹੜੀਆਂ ਜੜਾਂ ਬਨਾਵਣੀਆਂਹੈਂ ਮਾਂਗ ਕਹੀਏ ਜਟਾ ਮੈ ਜੇਹੜੀ ਸੰ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਧੂਰ ਮਿਲਾਈ ਪੰਖੇਰੂ ਬਾਣਪਰਸਤੀ ਨਹੀ ਆਏ ਸਕਦੇ ਤੇਰੀ ਤਰਫ ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਕਿਸੀ ਸਾਧਨ ਕਰਕੇ ਭੇਜ ਨਹੀ ਸਕਦੀ ਕੋਈ ਇੰਦਰਾਂ ਮਿਲਾਇ ਨਹੀ ਸਕਦੀ ॥ ਮਃ ੪ ॥ ਜਿਨਾ ਪਿਰਰਾਵਿਅੜਾ ਸਚੁ ਸਵਰਾ ਕਹੀਏ ਸਵਲਾ ਵਾ ਮਨਕੋ ਸਵਾਰ ਵਾ ਸਾਵਲਾ ॥

ਮ: ੫ ॥

੧ ਓ ਲਖ ਕੋਟ ਪਿਛੇ ਲਖ ਕੋਟ ਹੁਣ ਤੇਲਖ ਕੋਟਿ ਅਗੇ ਧਾਉਨਗੇ ਇਕ ਤਿਲ ਤਾ ਮਹਿਲ ਕਾ ਅੰਤ ਨਾ ਪਾਵੈ ਲਖਾਂ ਹੀ ਭੋਗੀਸਰ ਪੁਜਾਰੀ ਭੋਗਾਂ ਨੂੰ ਭੋਗਾਂਇਦੇ ਕਹੀਏ ਲਗਾਂਉਦੇ ਹੈਨ॥੨॥ਜੀਅਕੇ ਦਾਤੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੀਤਮਾਂ॥੪॥ ਹੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪ੍ਰਭ ਪੂਰਾ ਸੋ ਸਾਧੂ ਕੀ ਧੂਰਾ ਏਹ ਦਾਨ ਦੇਹ ॥

੧ ਓ ॥ ਛੰਤ ਮ: ੧ ॥ ਪੂਰਬ ਜੋ ਕਿਰਤ ਦਾ ਕਮਾਵਣਾ ਕਰਿਆ ਤਿਸਦੇ ਅਨਸਾਰ ਖਸਮ ਜੂਨੀਆਂ ਦੀ ਵਾਰੀ ਕਢਾਉਂਦਾ ਹੈ ਵਾ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ਵਾਰੀ ਹੈ ਖਸਮ ਦੇ ਕੋਹਣੇ ਦੀ ਤਾਂਤੇ ਇਸ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਦਾ ਕਮਾਵਨਾ ਕਰੇ ਜਾਏਕਿਆ ਕਿਆ ਪੇਸ਼ ਜਾਵਣਾ ਹੈ ਜੋ ਦੇਇ ਸੋ ਸਹਿਣਾ ਤੇ ਕਹਿਣਾਮਨੇਕਰੇ॥੨॥ਇਕ ਭੀ ਕਰਮ ਧਰਮ ਸੰਜਮ ਸਫਲ ਨਹੀਹੁੰਦਾ ਜਬਤਕ ਇਕ ਦਾ ਪਛਾਣੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਬਗਾਂ ਥੀ ਜੋ ਬਗਹੈਸਨ ਜਿਨਾਂ ਕ੍ਰਿਸਨਦੇਵਕੋ ਜਪਿਆ ਓਨਾਂਕੇ ਮਨਕੀਜਾਲਾ ਲਹਿਗਈ ਇਸਤੇਹੰਸ ਹੋਇ ਗਏ ਕੁਹਕਨ ਬੋਲਣਾ ਤੇਰਾ ਕੋਇਲ ਦੀ ਨਿਆਈ ਤਰਲ ਚੜਦੀਜੁਆਨੀ

ਮ: ੧ ॥ ੧ ਓ ਸਾਰੰਗ ਹਾਥੀ ਧਨ ਬਾਲੀ ਨ

ਮ੍ਰਿਤਾ ਵਾਲੀ ਭੋਲੀ ਸੰਸਾਰ ਚਤਰਾਈਆਂ ਤੇ ਰਹਿਤ ॥੬॥ਨਾਨਕ ਤਿਸਨੋ ਸਬਦ ਆਪਨਾ ਬੁਝਾਉਂਦਾਹੈ ਜੋ ਜਾਇਪਵੈ ਹਰ ਕੀ ਸਰਨਾਈ॥

॥ਮਃ ੪ ॥ ੧ ਓ ਗੁਰ ਕਿਆ ਬਡਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨ ਗੁਰਾਂਪਾਯਾ ਗੁਰਾਂ ਸਾਥ ਮਿਲ ਰਹਾ ਗੁਰੂਜੋ ਪਿਆਰਾ ਹੈਸੋ ਮੇਲ॥ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਨੇ ਹਰਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜੋ ਸਤਸਰੂਪਹੈ ਨਾਮ ਕਿਆ ਪ੍ਰਸਿਧ ॥੪॥ ਦੇਹ ਤੇਜਣ ਜਾਤ ਕੀ ਘੋੜੀ ਗੁਰਾਂਦੁਆਰੇ ਚਲੂਲਾ ਗਾਹੜਾ ਰੰਗ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਵੇ ਤਾਂ ਹਰੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਨਵੀਨ ਰੰਗਵਾਲੀ ਹੁੰਦੀਹੈ ਅਨਦਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਂਵਦਾ ਹੈ ਰੰਗ ਕਰਕੇ ਹਰਿਹਰਿ ਰੰਗ ਵਿਖੇ ਮਨ ਜਿਸਨੇ ਰੰਗਿਆ ਹੈ॥ਮਃ੪॥ਤੁਖਾਈਆਂ ਘੋੜੀ ਹਰ ਨਵਤਨਹਰਿਨਵਰੰਗੀਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜੋ ਰੰਗੀ ਹੈ ਸੋ ਨਵੀਨ ਤੇ ਨਵੀਨਹੈ ਹਰੀਜੋ ਸੇਵਣੇ ਜੋਗ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸੇਵਕਾਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀਏ। ਵਾਹਰੀ ਜੋ ਸੇਵ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਜਬ ਸੇਵਕ ਹੋਇ ਤਬ ਤਿਸਕੀ ਸੇਵਾ ਕੀ ਕਰੀ ਹਰਿ ਕੇ ਰੰਗ ਕੋ ਮਾਣਦਾ ਹੈ ਰੰਗ ਕਹੀਏ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਵਾ ਹਰਿ ਕੇ ਰੰਗ ਕੋ ਮਾਣਿਆ ਤਾਂ ਹੋਰ ਰੰਗ ਕੀਹੈ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਮੋਹਰਹਤ ਅਗਿਆਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਇ ਬਿਕਾਰ ਜੋ ਕਲੇਸ ਹੈਂ

ਏਹ ਭੀ ਥਕੇ ॥

੧ ਓ ਅਲਾਹਣੀਆਂ ਮਃ ੧ ॥

ਜੇਹਾ ਪੂਰਬ ਲਿਖਿਆ ਤੇਹਾ ਪਾਇਆ ਹੁਣ ਤੇ ਜੇਹਾ ਏਥੇ ਕਮਾਇ ਸੋ ਅਗੇ ਪਾਵੇਗਾ ਹੀਲੜਾਕਿਆ ਉਦਮ ਵਾ ਬਹਾਨਾ ਵਾ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ॥੩॥ਕਪੜ ਪਟੰ ਅੰਬਾਰੇ ਪਟ ਦਾ ਬਿਬਾਨ ਵਾ ਪਟਦਿਆਂਕਪੜਿਆਂਦਾ ਅੰਬਾਰ ਵਿਧਣ ਦੁਖੀ ਘਰ ਘਰ ਮੈ ਜੋ ਕੰਤ ਹੈ ਮਹੇਲੀਆਂ ਦੇ ਤਿਸਮੈ ਜਿਨਾ ਨੇ ਹਿਤ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੋ ਰੂੜੋ ਕਹੀਏ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ਭੈ ਕਹੀਏ ਭੈਣ ਰੋਵਦੀ ਹੈ ਵਾ ਭੈ ਧਾਰਕੇ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਮਾਲਣੇਮੈ ਰੋਵ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਜਾਤਾ ਸਬਦਪਛਾਤਾ ਸਾਚੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਮਾਇ ਜੇਹੜੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚੇ ਪ੍ਰੇਮਮੈ ਸਮਾਏ ਜੇਹੜੇ ਗੁਰਮੁਖਿਸਨਿ ਤਿਨਾਕਾ ਸਬਦਪਛਾਣ ਕਰਕੇਜਾਤਾ ॥ ਵਾਰੁ ਮਃ੩ ॥ ਲਲਾਬਹਿਲੀਮਾ ਸਕੇ ਭਰਾਉਪਿਤਾ ਦੇ ਪਿਛੇ ਵਿਰੋਧ ਕਰਕੇ ਧਰਮ ਜੁਧ ਕਰਕੇ ਮ੍ਰਿਤ ਭਏ ਤਿਨਾਂ ਕੀ ਵਾਰ ਕੀ ਧੁਨੀ ਪਰ ਗਾਵਣੀ॥ ਦੁਸਮਨ ਭੀ ਤਿਸਨੋ ਨੇੜ ਨ ਆਵੇਤੇ ਦੁਖਭੀ ਪੋਹ ਨਹੀ ਸਕਦਾ ॥ ੩ ॥ ਮੁਖ ਵਿਖੇ ਗਰਾਸ ਕਾ ਖਾਨਾ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ॥ ੪॥ ਜਿਨ ਹਰਿਹਰਿ ਕੀ ਗਾਲਗਲੋਈ ਕਿਆ ਕਹੀ ਹੈ॥੬॥ਜਿਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤਫਲਹਰਿਲਾਗੇਮੁਖਾ॥ਜਿਨਾਂ ਕੇ ਮੁਖਮੈ ਹਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਫਲ ਲਗ ਰਹੇ ਹੈ ਕਿਆ ਉ

ਚਾਰਣ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈ ਫਰੂ ਰਖਕ ਵਾ ਫੜਨੇ ਵਾਲਾ ਨ ਕੋਇ ॥ ੧੧ ॥ ਜੇਹਾ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰੋ ਜਾਣੇ ਤੇਹੋ ਜੇਹਾ ਨਿਸਚਾ ਅੰਦਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਚ ਨਾਮ ਮੈ ਲਿਵ ਲਾਗੇ ॥ ੧੪ ॥ ਨਾਨਕ ਪੂਰੇ ਕਰਮਾ ਕਰਕੈ ਸਤਗੁਰ ਮਿਲੈ ਹਰ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਰਜਾਇ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਵਾ ਹਰਿ ਜੀ ਰਜਾਈ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਤਾ ਪੂਰੇ ਕਰਮਾ ਵਾਲੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਦੇ ਹੈਨ ਤਲਕੀ ਤਦੀ ਵਾ ਮੁਛੰਦਗੀ ॥ ੧੫ ॥ ਹੋਰ ਸਗਲੀ ਕਹੀਏ ਸੰਪੂਰਨ ਸਰਿਸਟੀ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਸਬਾਈ ਨਾਰ ਹੈ ਵਾ ਸਗਲੀ ਨਾਰ ਹੈ ਏਕ ਪੁਰਖ ਕੌਣ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਚੇਤਨ ਸਤਾ ਸਰਬ ਮੈ ਸਮਾਈ ਹੈ ॥ ੧੮ ॥ ਜਨਮ ਮਰਨ ਮੈ ਹੋਂਦੇ ਹੈਂ ਬਿਨਾਸ ਕਿਆ ਖਰਾਬ ਹਰ ਨਾਮ ਕੀ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਸਤਗੁਰਾਂ ਕਾਰਕੁਨੀ ਕਰਨੀ ਦੀਨੀ ਹੈ ਵਾ ਤਾਸ ਦੀਈ ਹੈ ॥ ੧੯ ॥ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਦਾ ਕਰਮ ਜੋ ਅਨਦਿਨ ਨਾਮ ਧਿਆਏ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਜੇਹੜਾ ਹਰ ਕਾ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣਾ ਇਹ ਅੰਤਰ ਰਤਨ ਵਾ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਗਿਆਨ ਜਣਾਇਆ ਅੰ ਤਰ ਹੀ ਹਰੀ ਰਤਨ ਰੂਪ ਹੈ ॥੨੦॥ ਮਿਟੀ ਭਭਾਖਿਆ ਅਭਿਲਾਖਾ ਮਿਟੀ ਅਭ ਹਿਰਦੇ ਕਰਕੇ ਜੋ ਭਾਖਿਆ ਭੁਖਾਉਣੇ ਵਾਲੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪਾਖਿਆ ਸਰਨ ਲਈ ਵਾ ਪ੍ਰਭ ਨੇ ਪੇਖਿਆ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਕੇ ॥

ਸੋਰਠ ਮ: ੧

੧ ਓ ਜੋ ਆਇਆ ਸਭਨਾ ਮਰਨਾ ਹੈ ਵਿਛੋੜਾਹੋਇ ਰਹਿਆਹੈ ਸਭਨਾ ਦਾ ਨਾਹਿਤੇ ਵਾ ਵਿਛੋ ੜਾ ਹੋਣਾ ਹੈ ਸਭਨਾ ਦਾ ਨਾਹਿ ਤੇ ਵਾ ਵਿਛੋੜਾ ਹੋਣਾ ਹੈ ਸਭਨਾਦਾ ਸੰਬੰਧੀਆਂ ਤੇ ਵਾ ਪਦਾਰਥਾਂਤੇ॥੨॥ਰੈਨਾਂਕੀ ਨਿਆਈ ਰੋਵੈ ਅਕਾਸ ਆਦਿਕਾਂ ਮੈ ਨਮਾਵਣੀਰਾਵ ਨ ਆਦਿਕ ਆਰਜਾ ਦੀ ਜੇਹੜੀ ਹਾਨੀ ਕਰਨੀ ਹੈ ਏਹ ਹਟ ਕਰ ਸਾਧਾਂ ਦੀ ਸਭਾਮੈ ਸਹਜ ਗਿਆਨ ਨਾ ਧਾਰਿਆ ਅਪਨਾ ਕੀਆਜੋਹੈ ਸੋਈ ਵਸਤੁ ਕੰਮਆਈ ਵਾ ਜੋ ਕੀਆ ਹੈ ਕਰਮ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਕਮਲਾ ਹੀ ਆਈ ॥ ੪ ॥ ਸਗਲ ਭਵਨਾ ਕੀ ਤੇਰੀ ਮੂਰਤਿ ਹੈ ਇਕ ਬਿਚਾਰ ਤੇਰੇ ਜੋ ਰਚੇ ਹੋਏ ਮੁਖ ਹੈ ਇਹ ਟਕ ਸਾਲ ਹੈ ਵਾ ਤੇਰੇ ਮੁਖ ਤੇ ਜੋ ਉਤਪਤ ਹੋਏ ਹੈਂ ਬੇਦ ਏਹ ਟਕਸਾਲ ਹੈ ਤੇਰੀ ਏਹ ਪੁਰਬ ਮਹਾਤਮ ਤੇਰਾ ਵੇਖਿਆ ਵਾ ਅਸਚਰਜ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ॥ ੬ ॥ ਘਟਾਂ ਘਟਾਂ ਕੋ ਹੇ ਬ੍ਰਹਮ ਤੈਂਅਪਣੇਅੰਤਰ ਲੁਕਾਇਆਹੈਤੇ ਸਭ ਘਟਘਟ ਮੈ ਜੋਤ ਤੇਰੀ ਆਈ॥੭॥ਸਾਕਤ ਤਾਈ ਕਰਕੈ ਪਰੇਮ ਨਹੀ ਪਾਈਦਾ। ਹਰੀ ਦਾ ਪਾਈਦਾਹੈ ਸਤਗੁਰਾਂ ਤੇ ਭਾਇ ਪਰੇਮ ਵਾ ਸਕਤ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਹਰੀ ਨਹੀ ਪਾਈਦਾ ਗੁਰ ਸਬਦੀਜੋਹੈ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰਾ ਅੰਤਰ ਵੇਖਿਆ ਤਾ ਸਾਰਿਆਂ ਵਿਚੁ ਨਿਹਾਰ ਲਇਆਂ

ਦੇਖ ਕਰ ਨਿਹਾਲ ਹੋਏ ਵਾ ਗੁਰ ਸਬਦੀਜੋਹੈ ਨਿਹਾ
ਰਨ ਵਾਲੇ ਤਿਨਾਂ ਦੁਆਰੇ ਦੇਖਿਆ ॥੯॥ ਘਰ ਮਾਹੀ
ਅੰਮ੍ਰਤ ਘਟ ਹੈ ਵਾ ਘਰ ਮੈ ਘਟ ਜੋ ਹਿਰਦਾ ਤਿਸ
ਵਿਚ ਅੰਮ੍ਰਤ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥ ਘਰ ਘਰ ਮੁਸੀਦਾ ਹੈ ਰਖ
ਨਹੀ ਸਕਦਾ ਕੀ ਪਰ ਘਰਾਂਦੇ ਜੋਹਨਮੈ ਲਗ ਰਹਿਆ
ਹੈ ਜੇਹੜੇ ਪਰਾਏ ਅਉਗਣ ਵੇਖਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਪਰ ਘਰ
ਦਾ ਹੋਣਾਂ ਜੋ ਹੈ ਆਉ ਮੈ ਤੁਸਾਡੀਰਖਿਆ ਕਰਾਂ ਮਨ
ਕਾ ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਣ ਹੈ ਪ੍ਰਾਨ ਕਾ ਪਤੀ ਦੇਹੀਕਹੀਏਜੀਉ
ਹੈ ਦੇਹੀ ਮਾਹਿ ਦੇਵ ਸਮਾਇਆਹੈ ਵਾ ਮਨਕਾਜੀਉਭੀ
ਦੇਹੀ ਤੇ ਪ੍ਰਾਨਕਾ ਪਤੀ ਭੀ ਦੇਹੀਹੈ ਮਸਤਕ ਦੇਭਾਗ
ਕਰ ਗੁਰੂ ਮੁਖ ਭਾਏ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਿਆ ਤਾਂ ਹਰੀ
ਪਾਏ ॥ ੧੧ ॥ ਅਦ੍ਰਿਸਟ ਬਿਸਮਾਦੀ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ
ਨਿਰਭੈਤਾਨੂੰ ਪਾਇਆ ਕੀਰਤੀਰੂਪੀ ਕਰਣੀਜਾਹੋਈ
ਤਾਂ ਆਪੇ ਆਪ ਮਿਲਿਆ ਸੋਈ॥ਮ: ੩॥ਅਮਰਹੁਕਮ
ਹੈ ਸਿਰ ਪਾਤਸਾਹ ਦੇ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦਾ ਵਾ ਜਿਸਦਾ ਬਾਦ
ਸਾਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਅਮਰ ਹੈ ਤਿਸਦਾ ਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਚਾ
ਨਣ ਹੋਇਆ ਸਬਦ ਰਤੇ ਹਰਿ ਪਾਹਾ ਸਬਦ ਪਾਹਾ
ਜਿਨਾ ਨੂ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਸੋ ਹਰੀ ਮੈ ਰਾਤੇ ਵਾ ਸਬਦ ਮੈ
ਜੇਹੜੇ ਰਤੇ ਹਰੀ ਓਨਾਂ ਦੇ ਪਾਸਹੈ ਦੁਸਟ ਚਉਕੜੀ
ਹੈ ਜਿਨਾਂ ਦੀ ਅੰਤਸ ਕਰਨ ਚਾਰੇ ਕੂੜ ਕਮਾਵਹਿ॥
੭॥ ਜੁਗ ਜੁਗ ਮੈ ਬਾਣੀ ਸਬਦ ਵੇਦਕੀ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮਾਂ

ਕੀ ਬਾਣੀ ਪਛਾਣੀ ਹੈ ਵਾ ਜੁਗਾ ਜੁਗਾ ਮੈ ਬਾਣੀ ਕ
ਹੀਏ ਬਨਾਵਟ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਕੀ ਪਛਾਣ ਇਹ ਹੈ ॥ ੯
॥ ਨਾ ਮੈ ਕਹੀਏ ਨਾਮੋਂ ਸਭ ਉਤਪਤ ਹੋਏਹੈ ਨਾਮ
ਵਿਸਰ ਮਰਦੇ ਜੰਮਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਸਭ ਉਬ
ਰਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਨਾਮ ਤੇ ਸਭ ਦੈਵੀ ਸੰਪਤੀ ਗੁਣ ਉਪਜੈ
॥ ਮਃ ੪ ॥ ਮੁਖੋਂ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਆਪ ਤੇ ਆਪ ਮੁਹਾਹੁ
ਕਿਆ ਮੁਖ ਹੈ ਵਾ ਮੁਹਾਹੁ ਕਿਆ ਮੋਹਤ ਹੋਣੇ ਵਾਲਾ
ਆਪੇ ਪਤਨ ਵੈਰਾਗ ਆਪੇ ਪਾਤਨੀ ਵੈਰਾਗ ਵਾਨ
ਆਪੇ ਨਿਰਮਲ ਸੋਇ ਸੋਭਾ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥੩॥ ਸਭਜਗ
ਮਛਲੀ ਹੈ ਤੇ ਹਰਿ ਕਿਆ ਜਲ ਭੀ ਆਪ ਹੈ ਆਪੇ
ਰਸਤੇ ਆਪੇ ਹੀ ਆਪ ਕਿਆ ਭਾਖਨ ਕਰਦਾ ਪੀਂਦਾ
ਹੈ ॥ ੪ ॥ ਕੰਡਾ ਪਰੇਮ ਤਕੜੀ ਬੁਧੀ ਵਟਾ ਵਿਚਾਰ
ਰੂਪੀ ਆਪੇਧਰਤੀ ਸਾਜੀਹੈ ਤੇ ਆਪ ਹੀ ਟੰਕ ਕਿਆ
ਚਾਰੁ ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾਇਆ ਵਾ ਧਰਤੀ ਬੁਧੀ
ਸਾਜੀ ਹੈ ਪਿਛੇ ਟੰਕ ਕਿਆ ਚਾਰੇ ਮਹਾਂਵਾਕਾਂ ਨੂ ਰ-
ੜਾਇਆ ਹੈ ਕਿਆ ਧਾਰਨ ਕਰਵਾਇਆ ਗੁਰੂ ਰੂਪ
ਹੋਇਕਰ ਵਾ ਓਅੰਕਾਰ ਕੀਆਂ ਸਾਡੇ ਤ੍ਰੈਮਾਤਰਾ ਕਰ
ਕੇ ਧਰਤੀ ਕਿਆ ਪਰਪੰਚ ਕੋ ਸਤਾ ਸਫੁਰਤੀ ਦੇਇ
ਰਹਿਆ ਹੈ ਚੇਤਨ ॥ ੫ ॥ ਆਪੇ ਹੁਕਮਰੂਪ ਹੋਇਕਰ
ਵਰਤਦਾ ਹੈ ਪਿਆਰਾ ਫੁਰਮਾਨ ਦੇ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ
ਵਾ ਕਰਣ ਵਾਲਾ ॥੬॥ ਆਪੇਲੇਖਣ ਹੁਕਮਲਿਖਾਰੀ

ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਆਪੇ ਲਿਖਾਵਣ ਵਾਲਾ ਈਸਰ ਵਾ ਆਪੇਲੇਖ
ਣ ਬੁਧੀ ਤੇ ਲਿਖਾਰੀ ਜਗਜਾਸੂ ਆਪੇ ਲੇਖ ਹਿਰਦਾ
ਕਾਗਦ ਤੇ ਲਿਖਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਗੁਰੂ ॥ ੭ ॥ ਹੇ ਪੁਰਖ
ਤੁਮਾਰੀ ਸਤਿ ਸੰਗਤ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਜੋ ਆਪਣਾ ਆਪਹੈਂ
ਬ੍ਰਹਮ ਕਿਆ ਬਿਆਪਕ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਸੁਖ ਪਾਇਆ
ਹੈ ਹੇ ਪੁਰਖ ਤੇਰੇਕੋ ਸੋ ਪੁਰਖਮਿਲਿਆ ਹੈ ਜਿਸਨੇ
ਗੁਰ ਪਾਇਆ ਹੈ ਗੁਰੂ ਕਿਸਨੇ ਪਾਇਆ ਜਾਕਉ
ਕਿਰਪਾ ਤੁਮਾਰੀ ਹੈ ॥੯॥ ਅਚਰ ਚਰੈ ਤਾ ਸਿਧ ਹੋਈ
ਅੰਤਸ ਕਰਣ ਦੀ ਸੁਧੀ ਹੋਈ ਤੇ ਬੁਧੀ ਪਾਈ ਕਿਆ
ਗਿਆਨ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸਮਾਣਾ ਕਿਆ ਸ
ਮਾਵਾ ॥ਮ: ੫ ॥ ਨਾਮਜਪ ਜੋ ਹੈ ਨਾਮ ਕਿਆ ਪ੍ਰਸਿਧ
ਮਨਕਰ ਅਰਾਧੇ ਹੈ ਅਨ ਦਿਨ ਨਾਮਦੇ ਵਖਾਣੀ॥੨॥
ਝੂਠੀਦੁਨੀਮੰਣੀ ਮਨੌਤ ਵਾ ਵਡਿਆਈ॥੩॥ਤਉਲਉ
ਬੀਚੁ ਬਿਖਾਈ ਕਿਆ ਬਿਖਿਆਈ ਵ ਬਿਖਮਤਾ ਆ-
ਈ॥੪॥ਮਾਇਆ ਸਨਬੰਧੇਹੀ ਸਨਕਿਆ ਮਾਇਆ ਸਾ
ਥ ਬੰਧਨੇ ਵਾਲੇਹੈ ਕੂਕਰ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਤੇ ਭਸਮੇਹੀ ਅਗ
ਨੀ ਤੇ ਜਲ ਤੀਨ ਉਤਪਤਿ ਵਾ ਤੀਨਗੁਣ ਕਰਕੇ
॥ ੬ ॥ ਸੁਖੀਆ ਸਭਕੋ ਸੁਖੀਏ ਪੇਖਦਾਹੈ॥੯॥ਸੁਧ ਨ
ਹੋਈਐ ਕਾਹੂ ਜਤਨ ਕਰ ਓੜਕੁ ਕੋਈਨਹੀ ਪਹੁਚਦਾ
ਜਤਨ ਇਸਕਰ ਤੋੜਕੋਈ ਨਹੀਪਹੁਚ ਸਕਦਾ॥੧੧॥
ਪ੍ਰਭਜੋ ਸਬਦਹੈ ਸੋ ਬਾਣੀ ਕਰਕੈ ਭਾਖਿਆਹੈ ਵਾ ਪ੍ਰਭ

ਕਾ ਸਬਦ ਕਿਆ ਉਪਦੇਸ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇਸੋ ਭਾਖਿਆ ਹੈ ॥ ੧੪ ॥ ਤੇ ਭਇਆਨਕ ਭਇਆ । ਤਿਨਾਨੂੰ ਭਇ ਆਨਕ ਭੈ ਭਇਆ ॥ ੧੬॥ ਰਾਜਨ ਕਿਆ ਰਾਜ ਪ ਦਾਰਥਾਂਮੈ ਰਾਜਾ ਉਰਝਾਇਓ ॥ ੧੯ ॥ਪੂਰਬ ਲਿਖਿ ਆਪਾਈ ਪੂਰਬਲੇ ਲੇਖਕਰੰ ਲਿਖਿਆ ਇਸਕਰ ਸ ਤਸੰਗਤ ਪਾਈ ਊਚਨੀਚ ਜੀਆਂਦੇ ਘਟਘਟ ਮੈ ਮਾ ਧੋਦੀ ਜੋਤਸਮਾਣੀਹੈ॥ ੩੦॥ ਜਾਕੈ ਸਿਮਰਨ ਹੋਇ ਅ ਨੰਦਾ ਜਨਮ ਮਰਨਦੇ ਭੈਕਰਜੋ ਦੁਖੀ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਸੀ ਸੋਭੈਬਿਨਸੇ ਜਲਥਲ ਤ੍ਰਿਭਵਨ ਮੈ ਪੂਰਨ ਜਾਣ ਕਰਬੁਧੀ ਰੁਖੀਹੋਈ ਵਿਸਿਆਂ ਵਲੋਂ॥ ੩੭॥ਦੂਣਰਾਮ ਨਾਮ ਦੋ ਅਖਰ ਵਾ ਗਿਆਨਵਿਰਾਗਚਉਣੀ ਚਾਰ ਪ ਦਾਰਥ ਵਾ ਮਹਾਂਵਾਕ ॥ ੪੭॥ ਭਏਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੇਤਾ ਤਿਤ ਦਰਬਾਰ ਮੈਸਚੇਹੋਏ ॥ ੫੧ ॥ ਪਹਿਲਾ ਬਾਹਿਜ ਅਰਥ ਜਾਣੀਦਾਹੈ। ਪੰਚ ਪੰਡਤ ਤੇ ਸਿਕਦਾਰ ਜੋਤਸੀਤੇਉਮਰਾਵਦੇਵਤਾਵਾਪੰਰਤਾ ਪੰਡਿਤ ਹੀਰਹੇ ਤੇ ਸਿਕਦਾਰ ਦੇਵਤਾ ਤੇਉਮਰਾਵ ਸੰਤਾਂਨੇ ਰਾਮਰਾਜਾ ਨਾ ਲ ਮਿਲਾਇ ਕਰ ਝਗਰਾ ਨਿਬੇਰਾ ਲਬਧ ਆਪਣੀ ਪਾਈ ਜੋ ਲਭਦੇ ਸੇਸੋ ਪਾਇਆ ॥ ੫੪॥ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੈਅ ਵਰਲ ਨੀਵ ਸਰੂਪਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾ ਭਗਤੀ ਉਸਾਰੀ ਹੈ ॥ ੫੭ ॥ਇਹੁ ਬ੍ਰਹਮਦਾ ਬਿਚਾਰ ਸੇ ਜਾਣਦਾਹੈ ਵਾ ਬੇਦਕਾ ॥ ੬੦ ॥ ਦਹਿਦਿਸ ਛਤ੍ਰਕ ਰ ਮੇਘ ਦੀਆਂ

ਘਟਾ ਅਘਟ ਇਕਰਸ ਮੋਹ ਆਦਕ ਛਾਇਰਹੇ ਦਾਮ ਨ ਚਮਕ ਡਰਾਇਓ ਮਾਇਆ ਚਮਤ ਕਾਰੇ ਕਰਕੇ ਡਰਾਇ ਰਹੀਹੈ ਪਿਰ ਪ੍ਰਦੇਸ ਸਿਧਾਇ ਰਹਿਆਹੈ ਸਖਿਆਤਕਾਰ ਨਹੀ ਭਇਆ ਹੁਣ ਨਹੀ ਸਨੇਹਾ ਆਂਵਦਾ ਇਸ ਸਾਧਨਕਰ ਬੈਰਾਗੀ ਵਾ ਇਕਏਹੁ ਸਨਹਾ ਨਹੀ ਆਂਵਦਾ ਇਕ ਕੋਸਰੋ ਇਕ ਅੰਨਮੈਂ ਕੋਸਕਉ ਲੰਘਕਰ ਜੋ ਸਿਧਕਰਦੇਹਾਂਲਾਲਕੀ ਤਰਫਤਬਚਤਰ ਕੋਸਰੂਪੀ ਪਾਤਰੋ ਪਰਦਾ ਆਇਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਦਾਂਹੈਮੰਦਰ ਚਰਕੇ ਪ੍ਰੇਮਰੂਪੀ ਮੰਦਰ ਹਉਕਿਆਹਮਾਰੋਮੈਂ ਅ੍ਰ ਉਸ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਮੈਂ ਹਉਂ ਕਿਆਹੰਤਾਰੂਪੀ ਭੀਤਕਾ ਭਇਓ ਬੀਚੋ ਪੜਦਾ ਸੁਣੀਦਾ ਦੇਸ ਨਿਕਟ ਹੀ ਹੈ ਹਿਰਦਾ ਜੋ ਹੈ ਭੰਭੀਰੀ ਕੇ ਪਾਤਕਿਆ ਪਰਕੀ ਨਿਆਂਈ ਪਰਦਾ ਹੈ ॥੬੨॥ ਗਈ ਬਹੋੜ ਬ੍ਰਿਤੀ ਵਾ ਅਵਸਥਾ ਸਫਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾਹੈ ਵਾ ਬਿਗੜੀਬਾਤਸਵਾਰ ਲੈਂ ਦਾਹੈ ਬੰਦੀ ਮਾਇਆ ਛੋਰਾਵਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ੬੮ ॥ ਗੁਰੂ ਜੋ ਹੈਂ ਰਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤਿਨਕਾ ਸਬਦ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕੀਆ ਗੁਰਕਾ ਸਬਦ ਰਖਵਾਰੇ ॥ ੭੬ ॥ ਪ੍ਰਭਕੀ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤੀਕੀ ਜੋ ਲਗਨ ਹੈ ਸੋਪਾਏ ਜੋ ਵਡਭਾਗੀ ॥੭੮॥ ਘਟਾਂ ਘਟਾਂਨੇ ਜਿਸ ਸਬਦ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਉਚਾਰਣ ਕਰਿਆਹੈ ॥੮੦॥ ਛਾਰੀ ਕਿਆ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ॥

ਸੋਰਠ ਅਸਟ ਪਦੀ ਮਃ ੧ ॥ ਮਨੂਆ ਪਉਣ ਕੀ

ਨਿਆਈ ਜੋ ਚਪਲ ਹੈ ਇੰਦ ਮਾਤ੍ਰ ਜੋ ਸੁਖਵਾਸੀ ਵੇ
ਨਾਮ ਮੈ ਵਸੈ ਤਾਂ ਸੁਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਤੀਨ ਭਵਨ
ਪਤੀ ਨਾਮ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਪਰਮਾਰਥ ਰੂਪ ਹੈ ਤੇ ਮਹਾਂ
ਸੁੰਨ ਹੈ ਅਫੁਰ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਮੈ ਸਮਾਧ ਲਗੀ ਹੈ ਗੁਰਮੁ
ਖਾਂ ਦੀ ਜਗ ਜੋਨੀ ਜੋ ਦੂਹਮਾਂ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਲੇਖ ਲਿਖਿ
ਆਹੈ ਵਾ ਜਗਤ ਮੈ ਜੀਵ ਜੋਨੀ ਕਿਆ ਉਤਪਤ ਹੋਇ
ਰਹੇ ਹੈਂ ਮਨਮੁਖਾਂ ਦੀ ਜੂਠ ਲਹਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਮੰਨਣੇ
ਕਰ ਅਗੰਮ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਸੋ ਆਪੇ ਗਿਆਨ ਦੇਂਦਾ
ਹੈ ਵਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਜੋ ਅਗੰਮ ਹੈ ਤਿਸਨੂੰ ਗਿਆਨ
ਕਿਆ ਜਾਣ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਗਗਨੰਤਰ ਵਾਸਿਆ ਆਕਾਸ
ਆਦਿਕੋਂ ਵਿਖੇ ਜੋ ਵਸ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਿਸਦੇ ਗੁਣਾਂ ਕੋ ਪ੍ਰ
ਗਾਸਿਆ ਜਿਨਾ ਗੁਣਾਂ ਮੈ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਕੋ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ ਤਾਂ ਗਗਨ ਚੇਤਨ ਮੈ
ਵਸਿਆ ॥ ੨ ॥ ਸੁਣ ਪੰਡਤ ਕਰਮਾਂਕਾਰੀ ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ
ਕਰਹੁ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅਗੀ ਹੈਂ ਇਨ ਬਿਧ ਡੂਬੀ ਹੈ
ਮਕੜੀ ਜਲਮੈ ਉਲਟੀ ਸਿਰਭਾਰ ਹੋਇਕਰ ਇਹਜ
ਗ ਜੋ ਹੈ ਜੈਸੇ ਸੂਤ ਕਾ ਤਾਗਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸਾ ਹੈ ਦਸੋ
ਦਿਸਾਂ ਮੈ ਮਾਇਆ ਕਰਕੈ ਬੰਧਿਆ ਹੈ ਵਾ ਮਾਇਆ
ਰੂਪੀ ਜੋ ਸੂਤ ਕਾ ਤਾਗਾ ॥ ੩ ॥ ਤਿਸਕੀ ਸੰਗਤ ਜੇ
ਕਰ ਮਿਲੈ ਤਤਰਸ ਨੂੰ ਬਿਲੋਇ ਲਈਦਾ ਹੈ ਪਤੀ
ਕਾ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋ ਐਥੇ ਭੀ ਸਦਾ ਪਰਵਾਨਾ ਹੈ ਲੋਕ

ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਭੀ ਸਚਾਨੀਸਾਨਪ੍ਰਵਾਨਾਹੈਹੁਕਮੈਜਾਵੇ ਜਾਇ ਕਿਆ ਜਗ ਮੈ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈ ਹੁਕਮੇ ਭਵ ਵਿਖੇ ਭਵਾਈ ਦਾ ਹੈ ਪਿਆਰੇ ਮਨਮਸਵਾਨੀ ਵਿਖੇ ਕਰਣਾ ਆਦਕ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰੇ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਤੇਰੀ ਮਾਇਆਸਭ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮੋਹਿਤ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਵਾ ਤਰੀ ਜੋ ਮਾਇਆ ਮੋਹਣਵਾਲੀ ਤਿਸਮੈ ਸਭ ਲੋਕ ਵਸ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥ ਹਰਿ ਜੀਉਦਾ ਰੰਗ ਤੂੰ ਆਪਣੇਆਪਨੂੰਚੜਾਉ॥ਮਃ੪ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨ ਹੋਇ ਪ੍ਰਗਾਸ ਤ ਰਿਦਾਕਮਲ ਪ੍ਰਗਾਸ ਆਂਵਦਾਹੈ ॥ ੨ ॥ ਕਉੜਾਹੋਇ ਪਤਿਸਟਿਆ ਕਿਆ ਪਸਰਿਆ ਨਹਿ ਮਿਲੀਐ ਹਰਿ ਦੁਆਰ । ਏ ਨਾਂ ਦੁਆਰੇ ਹਰੀ ਨੂੰ ਨਹੀ ਮਿਲੀਦਾ ॥

ੴ ਵਾਰੂ ਮਃ ੪ ॥ ਮਨ ਜੀਭ ਮੈ ਸਚਾ ਸੋਹੈ ਜਿਸਦੇ ਵੰਦੀ ਮੈਲ ਨਹੀ ਕਤਰਾ ਮਾਤਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬਾਰਤਾ ਕਟ ਦੇਣੇ ਦੀ ਵਾ ਮਾਸਕਟ ਖਾਣਾ ਏਹ ਮੈਲ ਨਹੀ ਵਾ ਦੁਐਤ ਮੈਲ ਨਹੀ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਕਪੜਿ ਆਂ ਕਿਆ ਕਪਟ ਕੋ ॥ ੨ ॥ ਹਉ ਗੁਰਮੁਖ ਕਾਰ ਕ ਮਾਵਾਂ ਜੇ ਗੁਰ ਕਹੀਏ ਵਡੀ ਸਮਝਆਵੈ॥੭॥ਮਿਲਣ ਨ ਪਾਇਨੀ ਫਿਰ ਜੰਮਹਿ ਤੈ ਮਰ ਜਾਇ ਜਿਨਾਂ ਗੁਰ ਮੁਖਾਂਦਾ ਭ੍ਰਮਭਉ ਗਇਆ ਤਿਨਾਂਦੁਆਰੇ ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਨਿਤ ਗਾਵਾਂ ਹੇ ਸਿਖਿਆ ਲੈਣੇ ਵਾਲੇਓਹ

ਚਕਾ ਮੈ ਚਵਾਇਆਹੈ ਇਹ ਮਨਤੈ ਪਟੇਰਿਆਹੈ ਇਸ
ਨੂੰ ਇਕਤ ਘਰ ਮੈ ਆਣ ਏਹੜਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਤੇਹ
ੜ ਤ੍ਰਿਨੇਗੁਣ ਵਾ ਦੇਹ ਜੁ ਤੇਹੜ ਤਿਨੇ ਈਖਣਾਹੈਹਰੀ
ਨੇ ਦੇਹ ਸਵਾਰੀਹੈ ਇਸ ਵਿਖੇ ਭਗਤੀਰੂਪੀ ਚੋਲੀ ਕ
ਢ ਕਰ ਪੈਧੀਹੈ ਹਰਿਨਾਮ ਜੋ ਹੈ ਏਹਪਾਟਲਗਿਆਹੈ
ਬਹੁ ਬਿਧ ਪਟ ਬਹੁਭਾਂਤ ਕਿਆ ਪ੍ਰਗਾਸ ਕਰ ਰਹਿਆ
ਹੈ ॥੧੪॥ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਇਕੋ ਜੇਹਾ ਪਿਆਰ ਹੈ ਗੁਰਸਿ
ਖਾਂ ਮਿਤ੍ਰਾਂ ਤੇ ਪੁਤ੍ਰਾਂ ਭਾਈਆਂ ॥੧੭॥ ਜੋ ਹਰਨਾਮ ਧਿ
ਆਇਦੇ ਮਨਮਾਹੀ ਸੇ ਹਰਿ ਹਰਨਾਮਰਤੇ ਮਨਮਾਹੀ
ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ॥੨੧॥ਹਰਿਪ੍ਰੇਮਕਾਹਰੀਪਿਰੀਕਾ ਨਾਮ
ਪਿਆਰਾਲਗੇ॥੨੩॥ਰੇਜਨਉਥਾਰੇਦਬਿਓਮੋਹਉਥਾਰ
ਨੇ ਦਬਿਓ॥੨੪॥ਹਰਿਸਚਸੇਤੀ ਮਨਰਵਿਰਹਿਆ ਜੋ
ਸਾਰੇਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥੨੫॥ਜੋਹਰਿਜਨਨਾਮਧਿਆਇ
ਦਾਜੋਸੋਹਰਿਜਨਤੇਹਰੀਇਕਸਮਾਨ॥੨੯॥ਵਡਿਆਈ
ਇਛਾ॥

੧ੴ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਂਕੀ ॥ ਮਨਰੇ ਸੰਸਾਰੁ ਅੰਧ
ਗਹੇਰਾ। ਅੰਧਤਾਈਦਾ ਗ੍ਰਸਿਆ ਹੋਇਆਹੈ ਵਾ ਅੰਧ
ਖਾਤਾਵਾਅੰਧਹੈਪਰਗਹਿਰਾਗਢਕਿਲੇਜਿਤਲਏਹੈਂ ਕੰ
ਚਨਦੇ ਬਹੁਭਾਰੀ ਬਹੁਤਸਾਰੇਵਾਗਡਲਏਹੈਂਕੰਚਨ ਕੇ
ਭਾਰੀ ਖਜਾਨੇ ਦੇਖਹੁ ਨਿਰਖ ਸਰੀਰਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਕਰਕੈ
ਦੇਖਹੁ ਸਰੀਰਾ ਨੂੰ ਵਾ ਸਰੀਰਾਂ ਦੇ ਇਹੁ ਨਿਰਖ ਦੇਖ

ਲਵੈ ॥ ੨ ॥ ਜਿਉ ਮਧਮਾਖੀ ਤਿਉ ਸਠੁਨੇ ਰਸ ਪੂਰਬ
ਕ ਜੋਰ ਜੋਰਕੇ ਧਨ ਇਕਤ੍ਰ ਕੀਆ ਵਾ ਰਸਨਾਲ ਜੋ
ੜਿਆ ਤੁਕੁਛ ਜੋਰਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਪਰੇ ਸੰਸਾਰ ਕੂਪ
ਗ੍ਰਸਿਆ ਕਾਲ ਵਾ ਮਾਤਾਕੇ ਗ੍ਰਭਮੈਂ ਵਾ ਨਰਕ ਮੈਂ ॥
੩ ॥ ਭਗਤ ਨਾਰਦੀ ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਤਨਨੂੰ ਪਾਲਨ ਪ
ਲੋਸ੍ਰਮੈਂ ਦੀਨਾ ਵਾ ਪਾਲ ਪਲੋਸ ਕੇ ਤਨ ਜਮਾਨੂ ਦੀ
ਨਾ ॥ ੪ ॥ ਦੁਇ ਅੰਤਰੀਵ ਲੋਚਨ ਤੇਦੁਇ ਬਾਹਿਜ
ਏਨਾ ਕਰਕੇ ਪੇਖਦਾ ਹਾਂ ਹਰੀਨੂੰ ਵਾ ਦੁਇ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰ
ਕੈ ਦ੍ਵੈਤ ਨੂੰ ਪੇਖਦੇਹੈਂ ਸਭਜੀਵ ਹਉ ਹਰਿ ਬਿਨ ਅਵ
ਰਨਦੇਖਾ ਸਭਮਨ ਸੂਖਮ ਦੇਹ ਤੇ ਤਨ ਕਿਆ ਨਾਲੇ
ਅਸਥੂਲ ਦੇਹ ਹਰੀ ਬਿਖੇ ਲੀਨ ਹੋਇਰਹੀਹੈ ਵਾ ਸ
ਭ ਤਨ ਮਨਦੇ ਕਰ ਹਰੀਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਲੀਨੀਹੈ ॥ ੫ ॥
ਸਮੁੰਦ ਬਿਲੋਵਨ ਸਤਸੰਗ ਛਾਛਖ਼ਾਸੋ ਤਉਕ ਮੋਹ ਪ
ਗਬੇਰੀ ਵਾਸਨਾ ਚੇਰੀਬੁਧੀ । ਪ੍ਰਭ ਕਰਾਵਨ ਹਾਰਾ ਹੈ
ਮੈਂ ਕਰਨ ਹਾਰੀਹਾਂ ॥ ੬ ॥ ਅਬ ਸਮਝ ਹੋਈ ਤਾਂਕਿ
ਆ ਕਥੀਐ ਗਿਆਨ ਬੀਚਾਰਾ ਅਪਨੇ ਨਿਜ ਰੂਪ ਦੇ
ਖਣੇ ਕਰਕੇ ਗਤਿਹੋਆ ਬਿਵਹਾਰਾ ਵਾ ਜਬ ਗਿਆਨ
ਬੀਚਾਰੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਆ ਤਾਂ ਅਬ ਜਗਤ ਕਿਆਕਥਨ
ਕਰਨਾਹੈ ਆਖਦਿਆਂ ਦੇਖਦਿਆਂ ਹੀਂ ਨਸ੍ਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ
ਹੈ ਬਿਉਹਾਰਾ ਘਸ ਕੁੰਕਮ ਈਸਰਦਾ ਈਸਰੱਤ ਭਾਵ
ਦੂਰ ਕਰਿਆ ਚੰਦਨ ਗਾਰਿਆ ਜੀਵਦਾ ਜੀਵਤ ਭਾ

ਉ ਦੂਰ ਕਰਿਆ ਤਾਂ ਏਨਾ ਨੈਨਾ ਬਿਨਾਜਗਤ ਨੂੰ ਅ
ਸਤੀ ਭਾਤੀ ਪ੍ਰੇਰੂਪ ਨਿਹਾਰਿਆ ਜੀਵਜੋ ਪਿਤਾਹੈ ਤਿ
ਸਨੇ ਬੈਰਾਗ ਇਕ ਪੁਤ੍ਰ ਜਾਇਆ ਜੋਆਗੇ ਸੰਸਾਰ ਨਗ
ਰ ਸਤ ਮੰਨਿਆ ਹੈਸੀ ਸੋ ਬਿਨਾ ਠਾਹਿਰ ਕਿਆ ਮਿ
ਥਯਾ ਵੇਖਿਆ ਵਾ ਪਿਤਾ ਵੈਰਾਗ ਨੇ ਗਯਾਨ ਪੁਤ੍ਰ ਜਾ
ਇਆ ਜੋ ਆਗੇ ਠਾਹਿਰ ਬਿਨਾਹੋ ਰਹਿਆਸੀ ਤਿਸਨੇ
ਬ੍ਰਹਮ ਨਗਰਮੈਂ ਬਸਾਇਆ ਜਾਚਕ ਜਨ ਨੇਦਾਤਾ ਜੋ
ਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਨਾ ਪਾਸੋ ਦਾਨ ਪਾਇਆ ਪੰਚਾਂਦਾ ਸੈਲ ਕ
ਰਨਾ ਏਸ ਸੂਖਨੂੰ ਮਾਂਨੈਵਾ ਸਤਸੰਤੋਖ ਦੇ ਸੈਲਦਾਸੁਖ
ਮਾਨੈ ਵਾਸੰਤਾਂਦਾ ਸੈਲਕਿਆ ਭਾਰੀਸੁਖਮਾਨੈ॥੭॥ਮਨ
ਮੰਨਿਆ ਤਾਂਲੋਕਾਂ ਪਰਨਹੀ ਪਤੀਜਦਾ ਜੇ ਮਨਹੀਂ ਨਾ
ਪਤੀਜਿਆ ਤੋ ਕਿਸਕੇ ਰਿਝਾਵਣੇ ਵਾਸਤੇ ਵਾ ਕਿਸੀ
ਪਦਾਰਥ ਵਾਸਤੇ ਕਿਆ ਜਤਨ ਕਰਨਾਂਹੈ॥ ੧੧॥
ਭੂਮੀ ਅਕਾਸ ਆਦਿਕ ਭੂਤੋਂਕਰ ਰਚਿਤ ਜੋਸਰੀਰਹੈ
ਤਿਸਕਰ ਭਗਤੀ ਕਰਦੀ ਕਿਸਤੇ ਨਹੀ ਕਰੇਂਦੀ ਇਹ
ਮਾਇਆ ਲਾਇ ਛਡੀਹੈ ਅਪਨੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੈ ਲੀ
ਜੈ ਦੁਇਸ੍ਰੇਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾਮਾਦਿਕਾਕੇ ਚੂਰਨ ਕਰਨ
ਵਾਸਤੇ ਮੰਗਦਾਹਾਂ ਵਾ ਦੁਇ ਗਿਆਨ ਵੈਰਾਗੁ ਸ੍ਰੇਰਮੰ
ਗਦਾਹੇ ਤੇਰੇ ਚੀਨਣੇ ਵਾਸਤੇ ਪਾਉਘੀ ਪੈਰਾਂਦਾ ਪ੍ਰੇਮ
ਏਹ ਘੀਉਹੈ ਤੇ ਸੰਤਾਂਦਾਸੰਗ ਏ ਲੂਨਹੈ ਆਧਿ ਬਿਆ
ਧਿ ਉਪਾਧਿ ਏਹ ਸੇਲੇਵਤ ਦੁਖ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇਹੈਂ ਏਨਾ

ਦਾ ਦਲਨਾ ਮੰਗਦਾ ਹੋਂ ਮੋਕੋ ਦੋਨੋ ਵਖਤ ਜਨਮਮਰ
ਨ ਤੇ ਜੀਵਾਲ ਵਾ ਮੇਰੇ ਜੇਹੜੇ ਦੋਨੋ ਵਖਤ ਹੈਂ ਏਨਾ
ਕੋ ਬਾਲ ਦੇਹਖਟ ਜੋ ਸਾਸਤ੍ਰ ਤੇ ਚਾਰਬੇਦਾਂ ਦਾ ਜੇਹੜਾ
ਸਿਧਾਂਤ ਪਾਉਣਾਹੈ ਏਹ ਚਮਰ ਪੋਸਖਾਟ ਮਾਂਗਉ ਸਿ
ਰਜੋ ਹੰਕਾਰਹੈ ਇਸਕਾ ਹਨਨਾ ਅਵਰਜੋ ਸਭਮੈਂ ਤੁਲ
ਤਾਆਵਨੀ ਏਹ ਤੁਲਾਈ ਮੰਗਦਾਹੋਂ ਊਪਰ ਕਉ ਖਿ
ਮਾਰੂਪੀ ਖਿੰਥਾ ਮੰਗਦਾਹਾਂ ਤੇਰੀਭਗਤ ਕਰੈ ਜਨਬੀਧਾ
ਕਿਆ ਸਨਿਗਧ ਹੋਇ ਕਰ ਵਾ ਮਿਲਕਰ ॥

੧ ਓ ਨਾਮ ਦੇਵਜੀ॥ਸਤ ਗੁਰਭੇਟ ਲੇ ਦੇਵਾ ਨਾਦ ਸ
ਮਾਇ ਲੋ ਰੇ ਜਬ ਗਾਵਾ ਤੁਬਦੇਖਾ ਜਬਦੇਖਾ ਤਉ ਜਨ
ਧੀਰਜ ਪਾਵਾਂ ਰਤਨਾ ਕਰ ਹਿਰਦਾ ਕਮਲ ਕੋਠੜੀ
ਜਹ ਅਨਹਦ ਸੂਰਜਕਾ ਉਜਾਰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋਇ ਰਹਿਆ
ਹੈ ਤਹਾਂ ਹੋਰ ਗੁਣਾਰੂਪੀ ਦੀਪਕ ਜਲਤੇ ਹੈਂ ਛੰਛਾਰਾ
ਕਿਆ ਮਧਮ ਵਾ ਜਿਸ ਰਿਦੇਮੈ ਅਨਹਦ ਸੂਰਜ ਕੀ
ਨਿਆਈ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਹੈ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਤਿਸਕਾ ਗਿਆਂ
ਨ ਰੂਪੀ ਦੀਪਕ ਜਲਿਆ ਤਿਸ ਹਿਰਦੇ ਤੇ ਸਭਵਿਸੇ
ਜੋ ਛਾਰੁ ਰੂਪਹੈਂ ਸੋ ਛੰ ਕਿਆ ਛਾਰ ਹੋਜਾਂਦੇ ਹੈਂ ॥੩॥
ਸੰਸਾਰ ਮੰਦਲ ਜੋ ਢੋਲਹੈ ਤਿਸਤੇ ਸੰਤਾਂਦਾ ਮਨ ਮੜਿ
ਆਹੈ ਨਹੀ ਮਿਲਦਾ ਤੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਬਾਜੇ ਕਿਆ ਉਚਾਰ
ਦੇਹੈਂ ਇਹ ਸਾਂਵਣ ਮੋਹਤੇ ਬਿਨਾ ਘਨਵਤ ਜੋ ਕ੍ਰਿਸ੍ਨ

ਦੇਵਹੈ ਤਿਨਕੋ ਗਾਜੇ ਕਿਆ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਮਾਇਆ
ਬਦਲ ਤੇ ਬਿਨਾ ਬਰਖਾ ਕਿਆ ਬ੍ਰਮਾਨੰਦ ਹੋਆਹੈ ਤਿ
ਨਾ ਦੁਆਰਾ ਤਤ ਮਿਥਿਆਦਾ ਜੋ ਵਿਚਾਰ ਕਰੇ ਤਿਸ
ਕੋਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਈ ਦੇਹੀਵਿਚੋ ਸੋਦੇਹੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਪਾ
ਇਹੈ ਸਾਜੋਮੁਖ ਨਾਮ ਰਤਨਹੈ ਮਨਮੈ ਪਰੋਇਆ ਕੁੰਭ
ਭੀਤਰ ਜਲਜਲਮੈ ਸਮਾਨਿਆ॥ਰਵਦਾਸਜੀ॥ਅਨਲ
ਪਵਨ ਸਰਬਅਨੇਕਮੈ ਏਕ ਸੁਆਮੀ ਹਥ ਭਰਤੇ ਨੇ
ਰੇ ਵਾ ਮਨਹਾਥ ਪਰੇ ਤਾ ਨੇਰੇ ਵਾ ਹਥਾ ਪੈਰਾਂਤੇ ਨੇੜੇ॥
੨॥ ਮਾਧਵੇ ਜਾਨਤਹੋ ਜੈਸੀ ਪ੍ਰੀਤੀਹੈ ਤੈਸੀ ਜੇਕਰ ਤੇ
ਰੀ ਪ੍ਰੀਤਤੋੜ ਦੇਵਾਂਗੇ ਅਬ ਕਹਾ ਕਰੋਗੇ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤੀ
ਹੈ ਸੋ ਆਗੇ ਕਹੇਹੈ ॥੩॥ ਸੋਚ ਅਸੋਚ ਹਰਖ ਸੋਗ॥
੫॥ ਮਾਧਵੇ ਜਉ ਤੁਮ ਤੋਰਹੁ ਤਾ ਤੋਰਹੁ ਤਉਹਮ ਨ
ਹੀ ਤੋਰਹਿ ਨੀਵਰਾਖਹੁ ਉਸਾਰਹੁ ਕੰਧਾਂ ਬੰਕੇ ਜੁਲਫਾਂ
ਡੇਰੀ ਡਿੰਗੀਪਗ ॥੭॥ ਚਰਮ ਕਰਕੇ ਅਟਦਾ ਜੋ ਸ
ਰੀਰਹੈ ਗਾਂਠ ਨ ਜਨਈ ਕਿਆ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਹੀ ਕਰਦੇ
ਹੈਂ ਲੋਗ ਗਠਾਵੇ ਕਿਆ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ। ਪ
ਨਹੀ ਕਿਆ ਪਨਾਹ ਸਰਣ ਲੈਂਵੇਹੈ ਆਰ ਬ੍ਰਿਤੀ ਨ
ਹੀ ਜਿਸਕਰ ਲਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਤੇਪਾਲਾਵਾਂ ਨਹਿਰਾਂਬੀਬੁਧੀ
ਠਾਉਰੋਪੇ ਜੋ ਕੋਈ ਥਾਇ ਬਣਾਇ ਲਵੇ ਲੋਗ ਗੰਠ
ਗੰਠ ਪ੍ਰੀਤੀਆ ਕਰ ਕਰ ਖਰਾ ਬਿਗੂਤਾਮੈਂ ਗੰਠਤੇ ਬਿ
ਨਾ ਹੋਇਆ ਤੇ ਜਾਇ ਪਹੁਰਿਆ ਹੋ॥ਭੀਖਨ ਜੀ॥ਮਾਥੇ

ਪੀਰ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਸਰੀਰੁ ਜਲੈ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰ ਕੇ ਕਰਕ ਕਲੇਜੇ ਮਾਹੀ ਈਰਖਾ ਰੂਪੀ ॥

੧ ਓ ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੧॥ ਸਾ ਵਡਿਆਈ ਇਛਾ ਦੇਹ ਬਿੰਦ ਕਾਲਮੈਚੁਖ ॥ ੨॥ ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ ।. ੩ ॥ ਨਾਮ ਵਖਰ ਦੇਖਣ ਕੋਈਜਾਇ ਜਾਂਦਾਹੈ ਸਤਸੰਗ ਵਿਖੇ ਨ ਕੋਰਾਖੇ ਸੁਣਦਾਹੈ ਨਾਕੋਖਾਇ ਧਾਰਦਾਹੈ ॥ ੫॥ ਜਿਸ ਦੇ ਆਖੇ ਪਵਨ ਸਭ ਜਾਇ ਜਗਾ ਵਿਖੇ ਚਲਦੀਹੈ ਵਾ ਜਿਸਦੇ ਹੁਕਮ ਕਰ ਪ੍ਰਸੂਤ ਵਾਧੂ ਚਲਦੀਹੈ ਤੇਸਭ ਜਾ ਇ ਕਿਆ ਜੰਮਿਆ ਕਹਿੰਦੇਹੈਂ ਜੇਕੋਈ ਡੁਬਿਆ ਮੰਨੇ ਓਸਦੀਤਾਂ ਸਾਰ ਕਿਆ ਖਬਰ ਹੁੰਦੀਹੈ ਵਾ ਨਾਮਮੈਂ ਡੁ ਬਕੀ ਲਾਵੈ ਤਾਂ ਸਾਰ ਹੁੰਦੀਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀ ॥੬॥ ਦੂਗਾ ਣਾਟਿਕਾ ਵਾ ਜਨਮ ਤੇ ਮਰਨ ਜੋ ਸਾਥ ਰਲਾਇ ਕੇ ਰਖਦੀਜੀਐ ਅਧੀ ਕਿਰਿਆ ਵਾ ਅਧੀਬੁਧੀ ਤੇ ਰਹ ਤ ਪ੍ਰਵਾਣਹੈ। ਵਾ ਅਵਸਥਾ ਅਧੀ ॥ ੭ ॥ ਕਾਂਇਆ ਕਾਗਦਵਤਹੈ ਤੇਮਨ ਪ੍ਰਵਾਣ ਕਰ ਬੈਠਾਹੈ ਸਿਰਕੇ ਲੇ ਖ ਰਾਮ ਨਾਮ। ਕਾਇਆਂ ਕਾਗਦ ਦੀ ਨਿਆਈ ਕਰੀ ਹੈ ਮਨ ਪਰਵਾਣੇ ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ ਹੋਇ ਰਹਿਆਹੈ ਜ ਤਨ ਕਰਦਾਹੈ ਸਿਰਕੇ ਲੇਖਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪੜਦਾ ਇਆਣਾ ਪ੍ਰਾਰਬਧ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਦਰਗਾਹ ਵਿਖੇ ਘੜੀਦੇ ਹੈ ਤੀਨੇ ਰਾਜਸੀ ਤਾਮਸੀ ਸਾਂਤਕੀ ਵਾ ਕਰਮ ਉਪਾਸ

ਨਾ ਗਿਆਨ ਵਾਲੇ ਵਾ ਕਾਜੀ ਜੋਗੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਦਾਨਸ
ਵੰਦ ਕਿਆ ਜੋਗੀ ਏਹੁ ਸਾਸਤ੍ਰਮੈਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਜੇ ਆ
ਪਣੇ ਧਰਮ ਤੇ ਰਹਿਤਹੈਸੋ ਖੋਟਾ ਕਾਮ ਨ ਆਵੈ ਕਿਆ
ਪ੍ਰਵਾਨ ਨਹੀਹੋਦਾ ਨਾਨਕ ਜੇ ਵਿਚਰੁਪਾ ਆਪੋ ਆਪ
ਣੇ ਧਰਮ ਮੈਂ ਪ੍ਰਪਕ ਹੋਇ ਤਾਂ ਖਰਾ ਖਰਾ ਆਖਦਾਹੈ
ਸਭਕੋਇ ਤੀਨੇ ਉਜਾੜੇ ਕਾਇੰਧ ਕਾਰ ਹੋਇ ਗਏਹੈਨ
ਹੈਸਨ ਤਾਰਣਵਾਲੇ॥੮॥ਇਹੁ ਪਦਮ ਅਲੋਇ ਏਹੁ ਬ
ਹੁਤ ਅਸਚਰਜਹੈ ਵਾ ਇਹੁ ਬਚਨ ਅਲੋਕਿਕਹੈਵਾ ਇ
ਹੁਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਹੈ ਸੋਰਿਦੇਰੂਪੀ ਕਮਲੋਂਵਿਖੇ ਇਸ ਥਿ
ਤਹੈ ਤੇ ਅਲੋਇ ਕਿਆ ਦਿਸਦਾਨਹੀ ਅਸਟ ਤੇਸਾਜ
ਕਿਅਦਸ ॥ ੧੮ ॥ ਪੁਰਾਣ ਸਾਜੇ ਵਾ ਅਸਟ ਵਿਆ
ਕਰਣ ਜੋ ਸਾਜੇਹੈਂ ਤੇ ਪੁਰਾਨ ਜੋ ਸਾਜੇਹੈਂ।ਮ: ੩॥ ਗੁ
ਰਾਪੂਰਿਆ ਮੈਂ ਹਰਿਧਣ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਰਹਿਆਹੈ।ਹ
ਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਗੁਰਮਿਲੇ ਤੇ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਮਨ ਮੈਂ
ਆਇ ਵਸਦਾਹੈ ਮਨ ਅੰਤਰ ਸਮਾਣੀ ਗੁਰਸਿਖਿਆ
ਤਾ ਸਹਜ ਸੁਖਹੋਆ ॥ ੨॥ ਗੁਰਾਂਕੇ ਸਬਦਨੂੰ ਚਾਖੇਸੋ
ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ ਦੀਪਕਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮਸੋ ਤਿ
ਹੁ ਲੋਕਾਂਮੈਂ ਵਰਤਦਾਹੈ ਐਸੇ ਜਾਂਣਦਾ ਹੈ ਹਰੀਪਿਰੀ
ਦਾ ਏਹੁ ਜੋਗੂੜਾ ਰੰਗਹੈ ਜਿਸ ਧਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ
ਗੁਰਬਾਣੀ ਤੇ ਸਾਂਤਿ ਸਹਜ ਸੁਖ ॥ ੭॥ਨਾਸਾਥਜਾਇ
ਤੇ ਨਾ ਸੁਖਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਮੋਰਚਾ ਜੰਗਾਲ।ਮ:੪:

ਥੋਗਹੀ ਦ੍ਵੈਤਕੋ ਗਾਲ ਦੇਦੇਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਕ ਹ
ਰਿ ਖਰਚ ਆਜਹੀ ਬਾਧਹੁ ਮਤ ਜਾਣਹੁ ਕਾਲੀ ਕੇਲ
ਕੇ ਕੇਲਾਲੀ ਕਰਣੇ ਵਾਲੇ ਵਾ ਜਲਮੈਂ ਕੇਲ ਕਰਣੇ
ਵਾਲੇ ਲੋਚਲੁਚਾਨੀ ਲਗਰਹੀਹੈ ਪਹਿਰਿ ਹਰਿਸੁਆ
ਮੀ ਹਰਿ ਕਹੀਏ ਜਲਕੀ ਬੂੰਦਭਏ ॥੬ ॥ ਛੁਟਕਾਕੀ
ਛੁਟਣੇਕੇਕਾਂਖੀ ਹਰਿਕੇ ਸੰਤ ਜਪਿਓਮਨਿਹਰਿ ਹਰਿਤਿ
ਨਾਸਾਧਜਨਾਕੀ ਸੰਗਤਲਗ ਹਰਿਜਪਿਆ ਸੂਰਜਕਹੀ
ਏ ਬਾਰਾਂਦਿਨੀਅਹੁ ਕਹੀਏ ਸੂਰਜਕੀਨਿਆਈ ਤਪਾ
ਉਣੇਵਾਲੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਅਗਨੀਬੁਝਾਨੀ ਸਿਵ ਪਰਮਾਤਮਾ
ਰੂਪੀਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕੀ ਚਾਦਨੀਦੇ ਕਰਣੇਵਾਲਾਚੜਿਆਕਿ
ਆਸਖਿਆਤਕਾਰ ਹੋਇਆ ਆਪਣੇਆਪਤੇ ਜਗਆਪ
ਕੀਤਾਕਰੇ ਜੇਹੜੇਦਾਸ ਅਪਨੇਤਿਨਾ ਦੇ ਦਾਸਾਂ ਦੇ ਦਾਸ
ਕਰਹੁ ॥੭ ॥ ਰਾਮਹੇਭਾਈ ਗੁਰੂ ਪਾਰਿਸ ਚੰਦਨ ਵਤ
ਹੈ ਹਰਹਰੀਦਾ ਜੋ ਸਤ ਸੰਗਹੈ ਤਿਸਦੇ ਸੰਗਭਏ ਨਉ
ਬਿਆਕਰਣ ਤੇ ਖਟਸਾਸਤ੍ਰ ਤੇਛੇਅੰਗ ਵੇਦਕੇ॥ਮਃ੫ ॥
॥ ਪ੍ਰਭੂਦੀ ਪ੍ਰੀਤੀਕਰ ਸਦਾਅਨੰਦ ਹੁੰਦਾਹੈ ਵਾ ਪ੍ਰਭੁਕੀ
ਜੋਪ੍ਰੀਤਹੈ ਸੋ ਸ੍ਰੇਸਟ ਕ੍ਰੀੜਾਹੈ ਵਾ ਸ੍ਰੇਸਟਕੇਲਾਹੈ ॥ ੪॥
ਬਿਬਾਕਾ ਕਹੀਏ ਭੈ ਤੇ ਰਹਿਤ ਵਾ ਬਾਕੀਤੇਬਿਨਾਹੋਣੇ
ਦੇਕਰਗਡਹਾ ਟੋਆ ਖਟਕੇ ਗਾਡੀ ਕਿਆ ਦਬਦਿਤੀ॥
੧੧ ॥ ਚਤੁਰ ਦਸ ਭਵਨ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਜੀਵ
ਜਿਨ ਅਪਣੇ ਵਸਕੀਨੀ ॥੧੩ ॥ ਉਰਧ ਤਾਪ ਵਿਖੇ

ਲੈਗੈਨ ਕਿਆ ਲਗਦੇ ਹੈਨ ਵਾ ਗੈਨ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਲੈਹੋਏ ਵਾ ਗੈਨ ਦਸਮੇ ਦੁਆਰ ਮੈਂ ਅਪਣੇ ਆਪਕੋ ਲੈ ਕਰਿਆ ਜੈਨ ਮਾਰਗ ਕਰਕੇ ਵਾ ਜੋਗ ਜੁਗਤ ਕਰਜੈਨ ॥ ੧੪ ॥ ਅਸਥਿਰਕਰੇ ਤਨਕੋ ਨਿਹਚਲ ਕਰੇ ਮਨੂੰਆਂ ॥ ੧੬ ॥ ਅਉਖਦ ਦਾ ਅਰ ਮੰਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਮੂਲ ਏਹੁ ਹੈ ਮਨਵਿਖੇ ਸਿਰੋਮਣ ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਵਿਸ੍ਵਾਸ ਜੇਹੜਾ ਧਾਰਿਆਹੈ ਕੇਤੂ ਝੰਡਾ ਵਾ ਖੇਤ॥੨੦॥ ਰਾਸ ਕਿਆ ਸਚੀ ਪੂੰਜੀ ਸਰਧਾਰੂਪੀ ॥੨੩॥ਪ੍ਰਭਅਪਾਰਦੇ ਨਾਮਮੈਂ ਰਤੇਰੰਗਕ੍ਰਕੇ ਵਾਨਾਮਕ੍ਰਕੇਪ੍ਰਭਅਪਾਰਦੇਰੰਗ ਮੈਂ ਰਤੇ ਜੋਤੂੰਮਸਲਤਕਰਾਵਹਿਸੁਆਮੀ ਸਾਪਰਵਾਣ ਕਰਦੇਹਾਂ ॥੨੬॥ ਹਿਰਦੇ ਕਮਲ ਵਿਖੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਚਰਨਾਂਦੀ ਸਰਨਗਹੁ॥੩੦॥ਦਰਬ ਜੋ ਤੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਅਰਥ ਆਉਸੀਸੋ ਸੰਗਨਾਹੀ ਚਲਦਾ॥੩੧॥ ਸਾਧਜਨਾਂਕੀ ਰੇਣ ਐਸੀ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਮੰਗਲ ਦਾ ਇਕ ਸੁਖਾਂਦੀ ਵਲ ਸਿਧਾਰੇ ॥੩੩॥ ਨਵਨਿਧ ਰਿਧ ਸਿਧ ਹਰਿਜਨ ਪਾਈ ਲਾਗਰਹੀ॥੪੬॥ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਅਚਰਜ ਵਡਿਆਈ ਦੇਖਕਰ ਮਨਕੇ ਵਿਖੇ ਬਿਲਾਸ ਵਾਲੇ ਭਏ ॥੪੯ ॥ ਸੁਅਸਥ ਬਿਵਸਥਾ ਕਿਆ ਸੁਖ ਅਵਸਥਾਮੈਂ ਭੀ ਹਰਿਕੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਦੁਖਮੈਂਭੀ ਮਧਜੰਤ ਰਿਦੇਮੈਂ ਪ੍ਰਭਦਾ ਕਰਦੇਹੈਂਜਪਣਾਂ ਜਨਮ ਨ ਛਾਪਣ ਮਰਣਾ ਨਾ ॥੫੩॥ਹੇਹਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਦੁਖ ਭੰਜਨਾਂ ਤੇਰੇ

ਚਰਣਾਂਦੀ ਸਰਣ ਹਾਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟ ਧਾਰ ਕਰ ਤਾਰਹੁ॥੫੪॥ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਦੇ ਰਮਣੇਦੀ ਆਸਾਦੇ ਪਿਆਸੇ ਹੋਇਰਹੇ ਹਾਂ ਭਰਮਕੀਅੰਸ ਭਰਮਕੀਕਾਈ ॥ ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਮ: ੧॥ ਸਰਵਰਿਮੈਂ ਹੰਸ ਜਗਿਆ ਸੁਆਂਨੇ ਗੁਰਾਂਦੇ ਅਭਿਪ੍ਰਾਯਨੂੰ ਜਾਣਿਆਹੈ ਤੇ ਗੁਰਾਂਨੇ ਜਗਿਆਸੂਦੇ ਤਾਤਪਰਜ ਨੂੰ ਜਾਣਿਆਂਹੈ ਵਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਵਿਖੇ ਹੰਸ ਸੰਤ ਹੈਂ ਮਿਲਰਹੇ ਹੈਂ ਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਸੰਤਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਰਹਾਹੈ ਆਦਰ ਕਿਆ ਅਦਬ ਕਰਦੇਹੈਂ ਹਉਮੈਂਮਾਰਕੈ ਪਗਕਿਆ ਚਰਣ ਹਿਰਦੇਮੈਂ ਧਾਰੇਹੈਂ ਸੋ ਮਿਲੇਚਉਥੇਪਦਕੇਵਿਖੇ ਮਨਕਉ ਪਤੀਆਏ ਰਹੇ ਹੈਂ ਵਾ ਜੇਹੜੇ ਗੁਰਾਂਵਿਖੇ ਮਨ ਕਰਕੇ ਪਤੀਆਇ ਹੈਂ ਓਹ ਚਉਥੇ ਪਦ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏਹੈਂ ਸਹਿਜ ਵਿਖੇ ਜੇਹੜਾ ਮਿਲਿਆ ਸੋ ਮਿਲਿਆ ਪਰਵਾਣਹੈ ਵਾ ਸ਼ਾਂਤੀ ਆਦਿਕ ਗੁਣਾਂ ਵਿਖੇ ਜੋ ਮਿਲਿਆ ਸੋ ਪ੍ਰਵਾਣ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਹੈ ਤਿਸਵਿਖੇ ਮਿਲਿਆ ਤਨ ਮਹਿ ਮਨੂਆ ਰੋਕਿਆ ਤੇ ਮਨਮਹਿ ਸਚਾ ਨਿਸਚੇ ਕਰਿਆ ਜਿਸਨੇ ਸੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ ਭਰਮਤ ਡੋਲਤ ਕਿਆ ਫਿਰਦੇਹੈਂ ਭਗਤੀਤੇ ਉਦਾਸ ਹੋਇ ਆਚਾਰਾਂ ਕਰਕੇ ਤੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਪੂਰਨ ਹੈਂ ਸਰੀਰ ਜਿਨਕਾ ਵਾ ਆਚਾਰਾਂ ਦਾ ਵੀਚਾਰਕਰਦੇਹੈਂਸਰੀਰਮੈਂਜੇਹੜੇਪਲਪੰਕਜਨੇਤ੍ਰਾਂ ਦੀ ਪਲਕਮੈਂਕੋਟਿ ਉਧਾਰੇ ਤੁਧ ਆਗੈ ਪ੍ਰਭ ਕਿਸ

ਸਾਲਾਹੀ॥ ਮਃ ੫॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬਿਧਾਤਾ ਪੁਰਖ ਕੇ ਰੰਗਮੈਂ ਰਾਤਾ ਕੋਈ ਪਾਈਐ ਰੇਭਾਈ ਜਿਸਸਫਲਮੂਰ ਤ ਗੁਰੂਕੇ ਭੇਟੀਏ ਕਿਆ ਮਿਲਣੇ ਕਰਕੇ ਸਦਾ ਕੀਰ ਤਨ ਕਰੀਐ ਵਾ ਜਿਸਕੋ ਸਫਲ ਮੂਰਤੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਮਿ ਲਿਆਹੈ ਤੇ ਸਦਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰਦੇਹੈਂ॥ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੧॥ ਦਸ ਪੁਰਬ ਸਦਾ ਦਸਾਹਰਾ ਦਸਾ ਪੁਰਬ ਦਾ ਦਸਾਹਿਰਾ ਕਹੀਏ ਮਹਾਤਮ ਵਾ ਦਸਾਹਿਰਾ ਕਹੀਏ ਪ੍ਰਗਟ ਵਾ ਸਦਾ ਸਦਾ ਪੁਰਬਾਂਦਾ ਦਸਾਹਿਰਾ ਏਹ ਹੈ ਜੇਹੜਾ ਦਸਾਂ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਦਾ ਦਮਨ ਕਰਨਾ ਆਨੰਦ ਅਨਦਿਨ ਹਰਖ ਸਾਚਾ ਸਚੇ ਅਨੰਦ ਕਰਕੈ ਓਨਾਂ ਨੂੰ ਹਰਖ ਹੋਇਰਹਿਆਹੈ। ਹੇਮੀਤਾਗਤ ਹੋਇ ਜਿਨਾਂ ਦਾ ਹੋਰ ਸੰਗ ਐਸੀ ਜੋ ਸੰਤਾਂਦੀ ਸੰਗਤ ਹੈਂ ਤਿਨਾਂ ਨੇ ਨਦਰ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਮੇਲ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇਆ ਵਾ ਮਿਤ੍ਰਾਂ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਦਾ ਸੰਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਇਆ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਭਗਵੰਤ ਨੇ ਨਦਰ ਕਰਕੈ ਮੇਲ ਮੈ ਮਿਲਾਇਆ ਬੇਣੀਦਾ ਸੰਗਮਹੈ ਸਤ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕ ਸੰਤਾਂਦਾ ਸਤਸੰਗ ਆਂਵਦੇ ਬਿਖਿਆ ਰੂਪੀ ਬਿਖ ਲਦ ਦੇਦੇਹੈਂ ਤੇ ਕੂਚ ਕਰਜਾਂਦੇਹੈਂ ਗੁਰਾਂਕੇ ਸਬਦ ਕਰਸਚੇ ਸਾਥ ਹੋਆ ਮੇਰਾ ਕਿਆਮੇਲਾ॥ ੨॥ ਹੁਕਮ ਕਰਕੇ ਪ ਠਾਇਆ ਹੋਇਆ ਪਰਵਾਨਾ ਆਇਆ ਨਾਮਤੋ ਬਿਨਾ ਦੋਹਾਗਣਿ ਹੋਇ ਰਹੀਹੈ ਛੂਟੇ ਤਾਂ ਜਾਂ ਝੂਠਥੋਂ ਵਿਛੁੜੇ

ਨਾਨਕ ਸਰਸੀ ਤਾਂ ਹੁੰਦੀਹੈ ਜਾਂ ਪਿਰਪਾਏ ਪਿਰੀ ਪਿ ਰੀ ਨੂੰ ਤਾਂ ਪਾਇ ਜਾਰਾਤੀ ਸਾਵੇਨਾਏਂ ॥ ਮ: ੪ ॥ ਜਿ ਨਾਨੇ ਹਰੀ ਮਹਿਲ ਤੈਨੂੰ ਪਾਇਆਹੈ ਤਿਨਾਦੁਆਰੇਕਿ ਰਪਾ ਕਰਕੈ ਮਿਲਾਇ ਲੇਹੁ ॥

॥ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਂ ਕੀ ॥ ਰਾਮ ਪਗਕੇ ਸਰਨਾਹੀ ਲਗਰਹੇਹੈਂ ਵਾ ਰਾਮਕੇ ਚਰਨਾਮੈਂ ਲਗਰਹੇ ਤਿਨਾਕੇ ਸਰ ਕੋਈਨਾਹੀਂ॥੪ ॥ ਕਾਲ ਸਮੇਦੀ ਅਵਧੀ ਆਈ ਜਦੋਂ ॥ ੫ ॥ ਭਰਮ ਰੂਪ ਕਰਮ ਜੋ ਹੈਂ ਬਿਧ ਨਿਖੇਧ ਸੋਤਜ ਵਾ ਭ੍ਰਮਾਉਣੇਵਾਲੇ ਜੋ ਨਿਖੇਧ ਕਰਮ ਏਹ ਤ ਜਿ ਬਿਧੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਲੇਹੀ ਦਸ ਬੈਰਾਗਣਿ ਇੰਦ੍ਰੀ ਆ ਪੰਚਕਾਮਾਦਿਕ ॥ ਨਾਮਦੇਵਜੀ ॥ ਭਗਤਨ ਤੇ ਕਿਆ ਮਾਇਆਤੇ ਡਰਪਾਵੇ ਵਾ ਤਨਤੇ ਜੋ ਭੋਗ ਕਿਆ ਖਟ ਬਿਕਾਰ ਤਿਨਾਤੇ ਡਰਪਾਵੇ ਵਾ ਭਗਤਨ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂਤੇ ਡਰਪਾਵੇ ਮਾਇਆਨਾਮ ਕਿਆ ਕਾਰਣ ਹੈ ਗਰਭਜੋਨਕਾ ਇਤਕਰ ਕਿਆ ਮਨੁਖਾ ਜਨਮ ਕ ਰ ਵਾ ਇਤਕਰ ਇਹ ਮਾਇਆਦੀ ਸਮਾਪਤੀਕਰ ॥ ਉਤ੍ਰ ॥ ਸਗਲ ਭਵਨਕੋ ਜੈਸੇ ਨਾਮਰੂਪ ਪ੍ਰੇਮਤੈਸੇ ਨਾਂ ਮਦੇਵਜੀ ਕਹੇਹੈਂ ਏ ਬੀਠਲਾ ਤੇਰੋ ਨਾਮ ਮਨ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੇਮਹੈ (ਪ੍ਰਸਨ) ਨਾਮਦੇਵਜੀਨੇ ਗਿਆਨ ਦੇਵਜੀਕੋ ਪੁਛਿਆ ਸੰਸਾਰਕੀ ਉਤਪਤੀ ਕੈਸੀਹੈ। (ਉਤ੍ਰ)ਪਹਿ ਲੇ ਪੂਰਨ ਤੇ ਪੁੰਡਰਕਵਨ ਕਿਆ ਕਉਲ ਬਨਿਆ।

ਤਾਂਚੇ ਹੰਸਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸਗਲਜਨ ਹੋਇ ਤਿਸਕੇ ਕੋਈ ਕਹਿਦੇਹੈਂ ਕ੍ਰਿਸਨਾਮਾਇਆਤੇ ਜਾਨੋਉਤਪਤੀ ਹਰਿਹਰਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਾਚਨ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਸੋ ਨਾਚੰਤੀ ਨਾਚਤੀਹੈ ਕੋਈ ਐਸੇ ਕਹਿੰਦੇਹੈ ਪਹਿਲੇ ਪੁਰਸਤੇਬਿਰਾਬਾਣੀਹੋਈ ਆਥੋਨ ਇਸਤੇ ਅਨੰਤਰ ਪੁਰਸਤੇ ਦਮਰਾ ਮਾਇਆਹੋਈ ਅਸਗਾ ਇਸ ਮਾਇਆ ਕਾ ਭਾਗ ਜੋ ਹੈ ਉਸਗਾ ਈਸਰਮੈ ਮਿਲਿਆ ਤੇ ਚੇਤਨ ਕਾ ਭਾਗ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਮਾਇਆ ਮੈਂ ਮਿਲਿਆਅਸਕਿਆਹੈਹਰਕਾਬਾਗਰਾਜੋ ਸੰਸਾਰੁਹੈਸੋ ਨਾਚੇ ਕਿਆ ਚੇਸਟਾ ਕਰਰਹਿਆ ਹੈ ਪਿੰਧੀ ਮਹਿਸਾਗਰਾ ਜੈਸੇਟਿੰਡਾਮੈਂ ਜਲ ਵਾ ਨਾਮਦੇਵਜੀਨੇਕਹਿਆ ਪਹਿਲੇ ਪੂਰਨਤੇ ਪੁੰਡਰਕਿਆ ਪ੍ਰਕਾਸਿਆ ਕਵਨ ਤਾਚੇਹੰਸਾ ਬ੍ਰਹਮਾਂਹੋਆ ਤਾਤੇ ਸਗਲੇ ਜਨਹੋਏ ॥ ਐਸੇਨਹੀਹੈ ਕ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਇਆਤੇ ਜਾਨੇ ਹਰਿਹਰਿ ਨਾਚੰਤੀਨਾਚਨਾ ਫ ਤਨਾਮਦੇਵਜੀਨੇ ਪੁਛਿਆ ਸੰਸਾਰਦੀ ਉਤਪਤੀ ਮਾਇਆਤੇ ਹੋਵੇ ਪਰਮੇਸਰਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀਕੈਸੇ ਹੋਤੀਹੈ ॥ (ਉਤ੍ਰ) ਪ੍ਰਿਥਮ ਪੁਰਸਕੋ ਚਾਹੀਏ ਏਹਬਿਰਾਕਿਆਬੈਰਾਗਕੋ ਧਾਰਨਕਰੇ ਤਦਨੰਦਰ ਪੁਰਸ ਦਮਨਾਦੀਸਾਧਨਕੋਅੰਗੀਕਾਰਕਰੇ ਅਸਗਾਜੀਵਕਾਜੀਵਤਭਾਉਉਸਗਾ ਈਸਰਕਾ ਈਸਰਤਭਾਵਤਿਆਗਕਰਕੇ ਅਸਕਹੀਏ ਦੁਹਾਕੀਜੋ ਏਕਤਾਹੈ ਤਿਸਕੋਤਬ ਨਿਸਚੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ਇਹੁਜੋ ਬਾਗਰਾ ਸੰਸਾਰਹੈ ਇਸਕੇਵਿ

ਖੇ ਹਰੀਨਾਰੇ ਕਹੀਏ ਬਿਆਪਕਹੈ । ਜੈਸੇ ਪਿੰਧੀਕਹੀ
ਏ ਟਿੰਡਾਂ ਮੈ ਜਲ ਬਿਆਪਕ ਹੈ ਨਾਰੰਤੀ ਗੋਪੀਜ
ਨਾ ਜਨਾਕੀਆਂ ਜੋ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਸੋ ਚੇਸਟਾ ਕਰਤੀਆਹੈਂ
ਜਿਸਕੀਆਂ ਸਤਾਕਰ ॥ਵਾ ਗੋਪੀਆਂਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਤੇ ਜ
ਨਪਰਜੋਚੇਸਟਾਕਰਤੀਆਹੈਂ ਨਈਂਆ ਕਿਆ ਨਿਅੰਤਾ
ਬਗੈਰ ਏਕਨਾ ਨਾਮਦੇਵ ਕਹੇਹੈ ਰ ਕਹੀਏ ਪੁਨਾ ਮੇਂ
ਮੇਰੇਕੋ ਭਰਮ ਹੋਇਆਹੈ ਰ ਕਹੀਏ ਪੁਨਾ ਚਤੁਰਕਨਾ
ਕਰ ਪਿੰਧੀ ਊਭ ਜੈਸੇ ਟਿੰਡਾ ਓਪਰਕੋ ਤਲੇਕੋ ਆਂਵ
ਦੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹੈ ਤੈਸੇਸੰਸਾਰ ਕੀਕਲਾ ਹੈ ਭਰਮ
ਭਰਮ ਕੇ ਤੁਮਰੇ ਦੁਆਰੇ ਆਇਹਾਂ ਤੂੰ ਕੁਨਰੇ ਤੂੰ
ਆਪਨੂੰ ਕੌਨ ਮੰਨਦਾ ਹੈਂ ਮੈਜੀ ਨਾਮਾ ਹੌਂਜੀ ਕੀ ਕਹ
ਨਾ ਹੈ ਆਲਾ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਨਿਵਾਰਨਾ ਕਰੋ ਕੈਸਾ ਹੈ
ਜਮਲੋਕਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀਕਾ ਕਾਰਣ ਹੈ ਐਸੇ ਪ੍ਰਾਥਨਾ
ਕਰ ਹੇ ਕੇਸਵਅਈਏ ਆਇਆ ਹੋਂ ਮਈਏ ਮੈਂ ਏਕ
ਆਪਕੀ ਆਂਨ ਕਿਆ ਸਰਣ ਸੋਮੈਨੂੰ ਬਚਾਉ ਵਾ ਆ
ਲਾਤੇ ਨਿਵਾਰਣੇ ਵਾਲਾ ਤੇ ਜਮਕਾ ਕਾਰਣ ਜੋਹੈ ਕੇਸ
ਵ ਤਿਸਕਾ ਬਚਨਹੈ ਅਈਏ ਏਹੁਜੋ ਜੀਵਹੈ ਮਈਏ
ਕਿਆ ਮੇਰੇ ਮੈਂ ਏਕਤਾਆਨ ॥

ਬਾਣੀ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀਕੀ ॥

॥੧॥ ਕੁਲਮਧੇ ਜਨਮਲੀਓ ਸਾਰਿੰਗ ਪਾਨਰੇ ਤੀਰ
ਥ ਤੀਰਥ ਭਰਮਤਾ ਹੈ ਜੇਹੜਾ ਸੋਭੀ ਜਿਸਦੇ ਪਾਰਨੂ

ਨਾਲੈ ਸਕੇ ਸਿਖਰ ਸੁਨਾਗਰ ਨਦੀਚੇਨਾਥੋਸਿਖਰਉਤ
ਕ੍ਰਿਸਟ ਸੁਨਾਗਰ ਹਸਤੀ ਵਾ ਸਿਖਰ ਊਚੀ ਸੂਵਾ ਘੋ
ੜਾ ਤੇ ਨਾਗਰ ਕਹੀਏ ਚਤਰ ਧਨੰਤਰ ॥ ੧॥ ਪੀਪਾ॥
ਸਤਗੁਰ ਹੋਇ ਲਖਾਵੈ ਸਤਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਲਖਾਵ ਹੰ
ਦਾਹੈ॥ ਧੰਨਾ ॥ਹੇ ਗੋਪਲ ਤੇਰਾ ਆਰਤਾ ਭਗਤਹੋ ਵਾਂ
ਆਸਰਬ ਓਰਤੇ ਰਤਾਹੋ ਆਧਿ ਬਿਆਧਿ ਉਪਾਧ ਏ
ਨਾ ਦਾ ਦਲਨਾ ਏਹਦਾਲ ਤੇ ਸੀਧਾਹੈ ਰੇ ਸਨਮੁਖ ਹੋਣਾ
ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਘੀਉ ਏਹੁਮੰਗਦਾਹੋਂ ਜੇਹੜੀ ਪਨਾਹਾ ਸਰਣ
ਲੈਣੀ ਏਹ ਪਨੀਆ ਜੇਹੜਾ ਵਿਸਿਆਂਦਾ ਛੇਦਨ ਏਹ
ਛਾਦਨਹੈ ਮਨਦਾ ਸੁਭਾਉ ਜੇਹੜਾ ਸੂਖਮ ਕਰਣਾ ਏਹ
ਨੀਕਾਹੈ ਅਨਾਜ ਮਾਂਗਉ ਸਤ ਸੀਲਕਾ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰ
ਣਾ ਤੇ ਸਤ ਬੋਲਣਾ ਵਾ ਆਨ ਕਿਆ ਹੋਰ ਵਸਤੂ ਮੰ
ਗਦਾਹਾਂ ਆਜ ਸਚਾ ਸਿਕਾ ਹੁਕਮ ਜੇਹੜਾ ਗਾਵਣਾਹੈ
ਭੈਕੇ ਸੰਜੁਗਤ ਲਿਵ ਲਗਾਇ ਕੇ ਏਹ ਮਾਂਗਉ ਏਕ
ਤਾ ਕਰਣੀ ਜੇਹੜੀ ਜਨਾਮੈਂ ਤੇਤੁਰੀ ਅਵਸਥਾ ਜੇਹੜੀ
ਚੰਗੀਹੈ ਏਹੁ ਮੰਗਦਾਹੋ ਅਰ ਸਰੂਪਕੇ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਣੇ
ਵਾਲੀ ਜੋ ਬੁਧੀਹੈ ਚੰਗੀ ਜਨ ਧੰਨਾਲੇਵੇ ਮੰਗੀ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਜੈਤਸਰੀ ਮ: ੪॥

ਜਿਨਾਨੇ ਸ੍ਰੇਸਟ ਸਾਧੂਆਂਕੇ ਚਰਨ ਪਗਕਿਆ ਰਪ ਕ
ਰਕੇ ਸੇਵੇਹੈਂ ਵਾ ਸ੍ਰੇਸਟ ਸਾਧੂਜੋ ਚਰਣ ਕਿਆਪੂਜੇਹੈਂ

ਤਿਨਾਕੇ ਪਗ ਜਿਨਸੇਵੇ ਮੀਕਾ ਕਾਖਾ ਮਿਲਰਹਿਆਹੈ
ਕਾਖਾ ਪਦਾਰਥਾਂ ਸਾਥ ਵਾ ਇਕ ਕਖਕਾ ਹੋਇ ਰਹਿ
ਆਹੈ ॥ ੩ ॥ ਹਮ ਬਾਰਕ ਤੇਰੇ ਗਤ ਮਿਤ ਕਛੂ
ਨ ਜਾਨਹਿ ॥ ੫ ॥ ਕਰਾਂਙ੍ਹਾ ਕਜੀਆਂ ਮੈਂ ਵਾ ਕਰਲਾ
ਣ ਮੈਂ ਵਾ ਕਰੰਜੂਏ ਦਾ ਬਨਜੋ ਸੰਸਾਰਹੈ ਤਿਸਮੈਂ ॥੬
॥ਤਿਸਮੈਂ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸਕੀ ਧਾਰਕੋ ਲੀੜਿਆ ਕਿ
ਆ ਲਇਆਹੈ। ਵਾ ਲੀੜਿਆ ਹੈਰਜਾਹੈ ਪਾਖਾਣਵਤ
ਜੋ ਮਨਦਾ ਮੂੜ ਸੁਭਾਉ ਸੋ ਹਰਿਆ ਗਇਆ ॥੮ ॥
ਅਗਮ ਅਥਾਹ ਕੇ ਜਸਕੀ ਕੀਰਤ ਕਰ ਵਾ ਅਗਮ
ਅਥਾਹਿ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਹੈ ਤਿਸਕੇ ਜਸ ਕੀਰਤੀ ਕਹੀਏ
ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਹਰਿਕੇ ਜੋ ਸੰਤਹੈਂ ਪ੍ਰਭ
ਪ੍ਰੀਤਮਕੇ ਪਿਆਰੇ ॥ ੨ ॥ ਪਿਰਕਾ ਸੰਦੇਸਰਾ ਕਹਿੰਦੇ
ਸੀਓ ਵਾ ਪਿਰੀਕਾ ਸੰਦੇਸਰਾ ਕਹਿ ਦੇਈਏ ਕਹਾਹੈ ਸਾਂ
ਤ ਤੂਝੀਓ ਸਤ ਬੁਝਾਇ ਦੇਵੇ ॥ ੮ ॥ ਲੁਕ ਸਰਣ ॥
੯ ॥ ਅਕੋਰ ਭੇਟਾ ਵਾ ਉਕਰਕੇ ਦੇਵਾਂ ਤਨਜੋ ਨਿਰਮ
ਲ ਏਹੁ ਕਿਆਰਾ ਕੀਤਾਹੈ ਮਨਜੋਹੈ ਏਹੁ ਸੰਭਲੀ ਪ੍ਰ
ਕਾਰ ਬੈਲ ਜੋੜਿਆਹੈ ਹਰਿਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਏਹਜਲ ਸੰ
ਚਿਆਹੈ ॥ ੧੨ ॥ ਹਰਿਨਾਮ ਰੰਗ ਆਭਰਣੀ ਭੂਖਨ
ਹੈ ਵਾ ਹਰਿਨਾਂਮਦੀ ਮਟੀਹੈ ਸਤਸੰਗ ॥
ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ ॥ ਏਕਾਭੋਰੀ ਮਾਤ੍ਰ ਦਰਸਨਦਿਖਾ
ਇਦੀਜੈ ਵਡਭਾਗ ਕਰਕੈਗੁਰਪਾਇਆ ਤਿਨਾਨੇਸਾਧ

ਕੈ ਸੰਗ ਮਿਲਾਇਆ ਵਾ ਗੁਰਜੋ ਸ੍ਰੇਸਟਹੈਤਿਨਾਕਾ ਸ
ਤਸੰਗ ਵਡਭਾਗਾਂ ਕਰਕੈ ਪਾਇਆ ਤਿਨਾਨੇ ਹਰੀ ਮਿ
ਲਾਇਆ ॥ ੩ ॥ ਰੰਗਿ ਰਵਿਆ ਕਿਆ ਰਤਿਆ
ਵਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਦੇਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਜੋਹੈ ਅਪਾਰ ਪੂਰਨ
ਰੰਗੁ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੈ ਨ ਨਿਮਖ ਮਨਮੈ ਵਸਾਇਆ॥

੧ ਓ ਜੈਤਸਰੀ ਵਾਰ ਮਃ ੫ ॥ ਜਿਸ ਬਿਸਰਤ ਕਿ
ਆ ਵਿਛੜਤ ਤਨ ਭਸਮ ਹੋਇ ਖਿਨ ਗ੍ਰਹਿਮੈ ਬਸਨ
ਨਦੇਵਹੀ ਸੋਈ ਜਿਨਸਿਉ ਹੇਤ ਕਰਿਆ ਸੀ ॥ ੬ ॥
ਮੁਚ ਅਡੰਬਰ ਜੋਹਭ ਕਿਹੁਹੈ ਤਿਸਸਾਥ ਮੁਹਬਤ ਬਾ
ਹਿਰੋਂ ਭੀਹੈ ਤੇ ਮੰਝ ਅੰਦਰਹੁਭੀ ਨੇਹੁਹੈ ॥੯ ॥ ਰਾਜਰ
ਸ ਭੋਗਕਰ ਭਗਵੰਤੁ ਬਿਸਰੇ ਹੋਰਤਾਂ ਸੁਪਨੇਮੈਂ ਭਖ
ਲਾਂਵਦਾਹੈ ਏਹਜਾਗ੍ਰਤ ਮੈਂ ਭਖਲਾਇਆ ਛਿਦ੍ਰ ਦੋਸ
ਲਗਾਇ ਕੇ ਭਾਵੀਜਦ ਆਪਣਾ ਆਪ ਉਦੇ ਕਰਦੀ
ਹੈ ਸੰਜੋਗ ਪੂਰਨ ਸੰਤਾਂਦਾ ਸੰਗ ਇਸ ਕਰਹਰਿ ਰਮਣੰ
॥ ੧੦ ॥ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਕੀ ॥ ਗੋਤਮ ਨਾਰ
ਗਾਮੀ ਸਹਸ ਭਗਹੈ ਉਮਾਪਤਿ ਸੁਆਮੀ ਸੀਸ ਧੁਣ
ਬ੍ਰਹਮਾਕੋ ਸਿਰਧਾਰਣ ਬ੍ਰਹਮਾਕੋ ਸਿਰਧਾਰਣਕੀਤ॥

੧ ਓ ਟੋਡੀ ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਰੰਗੀ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਪ੍ਰ
ਭਕਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਂਮਜੋਹੈ ਪ੍ਰਭ ਕਹੀਏ ਰਖਕ ਸੋ ਪਾ

ਇਆ ਗੁਰਗਿਆਨ ਹੋਆ ਕਿਆ ਪਰੋਖ ਗਿਆਨ ਹੋ ਆ ਕਿਆ ਪਰੋਖ ਗਿਆਨ ਹੋਆ ਗੁਰੂਪੂਜ ੧ ਭੁਕਾ॥ ੫॥ ਊਚਸਮਾਂਨਾ ਅਕਾਸ ਵਾ ਜਸਰੂਪੀ ਚੰਦੋਆ ਅ ਵਰ ਨਹੀ ਕੋਈ ਤਾਣ ਸਕਦਾ॥ ੨॥ ਜੀਵਨ ਬਲ ਣਾ ਜੀਵਦਿਆ ਰਹਿਣਾ ਵਾ ਜੀਵਨਾ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਬਲਨਾ ਹੀਹੈ॥ ੩॥ ਪੰਚਦੂਤ ਸਾਥਰਚਿ ਰਹਿਆ ਕੁਸੰਗੀਆਂ ਕੀ ਸੰਗਤਕੀ ਗੋਸਟ ਕਰਤ ਵਾ ਪੰਚਦੂਤਾ ਕੀ ਸੰਗਤ ਸਾਥ ਰਚ ਕਰ ਗੋਸਟ ਕਰ ਰਹਿਆ ਵਾ ਪੰਚ ਦੂਤਾਂ ਸਾਥ ਰਚ ਰਹਿਆ ਵਾ ਮਨ ਕਰਕੇ ਸੰਗਤ ਤਨਕਰ ਬਾਣੀਕਰ ਗੋਸਟ ਕਰਦਾਹੈ॥੧੨॥ ਓਇ ਊਹਾਹੀਹੈ ਧਰੇ ਕਾਮਾਦਿਕ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਉਸੀਤਰਾਹੀ ਧਰੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੧੩॥ ਪਿਤਵਾਤ ਹੰਤਾ ਅਉਖਦ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਉ ਪਿਤਕ੍ਰੋਧ ਵਾਤ ਲੋਭ ਕਫ ਕਾਮ ਏਨਾ ਕੋ ਹਰਿਨਾਮ ਅਉਖਦਹੈ ਤੇਹੰਕਾਰ ਕਟਣੇਕੋ ਕੁਠਾਰ ਹੈ ॥ ੧੬॥ ਹਾਹਾ ਖਬਰਦਾਰਹੋ ਹੇਮੂੜੇ॥ ੧੯॥ ਮੋਹਹੀਓ ਹਿਰ ਦਾ ਗਰਬ ਕਰ ਗ੍ਰਸਿਓ ਮੂਰਖ ਹੀਓ ਮਾਹਾਰਾ ਜਕੀ ਮਾਇਆਨੇ ਡੈਣਕੀ ਨਿਆਂਈਂ ਭਖਣ ਕਰਲੀ ਆਹੈ ਵਾ ਕੁੰਡੀਕੀ ਨਿਆਈਂ ਮੋਹ ਫਾਕਿਓ ਮਹਾਰਾ ਜਕੇ ਗਾਥ ਪਦਾਰਥ ਸਿਉ ਲੁਭਾਇ ਰਹਿਓ ਕੈਠੈ ਕੈ ਸੇ ਸਗਲ ਸਾਧੂ ਜਨਾਕੀ ਸੀਖ ਸੁਣਮਨ ਥਾਰੇ ਸਗ ਲ ਪ੍ਰਾਛਤ ਮਿਟਜਾਇਗੋ॥ ੨੦॥ਪ੍ਰੇਮ ਗਹਿਓ ਮੋਹਿ

ਪ੍ਰੇਮਕਰ ਹਰੀਨੇ ਗ੍ਰਹਣਕਰ ਲਿਆ ਹਰੀਕੇ ਪ੍ਰੇਮਮੈਂ
ਜੁਭੀਜੇ ਵਾ ਹਰੀਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਗਹਿਆ ਮੈਨੇ ਹਰੀ ਮੇਰੇਰੰ
ਗੁ ਵਿਖੇ ਭਿਜ ਰਹਿਆ ਅਨੰਦ ਰੂਪਮੈਂ ਚਿਤ ਕਰਕੇ
ਪਤੀਨ ਪਤੀਆਏ ਤਾਂ ਹਰਖੇ ॥ ੨੫॥ ਆਨਕਿਆਅ
ਉਰ ਅਸਥਾਨਮੈਂ ਦੂਸਰਾ ਬੀਓ ਉਤਪਤ ਹੋਯਾਨਹੀ
ਤਿਸਕੇ ਸਰ ਕਿਆ ਤੁਲ ਨਹੀ ਲਾਇ ਸਕਦੇ ॥
ਬਾਨੀਭਗਤਾਕੀ ॥ਤੀਨਛੰਦੇ ਕਰਮ ਉਪਾਸਨਾ
ਗਿਆਨਸਾਡੀਹਸਤਨੀਵਾਸੈਨਾ ਵਾ ਰਾਜਨੀਤੀ ਰਾਂਡੀ
ਪਤ੍ਰੀਵਾਇਸਤ੍ਰੀ ਵਾ ਵਿਦਿਆਹਿਗ ਵਾ ਖੋਤਾ ਵਾ ਹੰਡੀ

੧ਓ ਤਿਲੰਗ ਮਃ ੧॥ ਮੇਰੇ ਸਿਰਦੇ ਰੋਮ ਅਜਰਾ
ਈਲਨੇ ਪਕੜੇ ਹੋਏਹੈ ਈਦਿਲਨੇਹੇਚਕਿਆ ਕੁਛਬੀ
ਨਾ ਜਾਣਿਆ ਓੜਕਕੋ ਗਿੜਿਆ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇਦਾ
ਕਿਆ ਰਖਕ ਹੋਣਾ ਚੂੰਜਦ ਸਬਦ ਕਿਆ ਹੋਵੇਗੀ
ਇਹ ਤੁਤਬੀਰ ਵਾ ਜਦ ਹੋਵੇਗੀ ਕਠਨਾ ਰਾਤ੍ਰ ਰੋਜ
ਦਰ ਅੰਦਰ ਹਵਾ ਇਛਾਕੇ ਗਸਤਮ ਕਿਆ ਫਿਰ
ਦਾ ਹਾਂ ਮੈ ਕਰਦਾ ਬਦੀਆਂ ਦੇ ਖਿਆਲ ਗਾਹੇਕਿਆ
ਕਦੇ ਭੀ ਨੇਕੀ ਕੀ ਕਾਰ ਨਾ ਕਰਦ ਕਿਆ ਨਹੀ
ਕਰੀ ਮੈਨੇ ਮਮਈ ਚਨੀ ਕਿਆ ਐਸਾ ਹੋਇਰਹਿਆ
ਹੈ ਹਵਾਲ ਵਾ ਮਮ ਈਂ ਮੇਰਾ ਕਿਆ ਹਵਾਲ ਹੋਇ
ਗਾ ਬੇਬਾਕ ਬਾਨੀ ਤੇ ਰਹਿਤ ਵਾ ਭੈ ਤੇ ਰਹਿਤ॥੨॥

ਤਉ ਦਰਸਨ ਕੀ ਕਰਹੁ ਸਮਾਇ ਇਛਾ ਵਾ ਤੇਰੇ ਦਾ
ਰਸਨ ਕੀ ਸਮਾਈ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਹਰਣਾਮ੍ਰਿਗਾਨ ਜੋਤੀ
ਤੇ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਇਨੇਹੀ ਕਿਆ ਏਹੀ ਮ੍ਰਿਯਾਦਾ ਹੈ
ਘਿਅ ਦਾ ਤੇ ਪਟ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ਉਤਪਤੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ
ਕਹਿੰਦਾ ਵਾ ਭਾਂਡਾ ਕੋਈ ਨਿੰਦਤ ਨਹੀ ਕਰਦਾ ॥੩॥
ਧੂੜ ਤਿਨਾ ਕੀ ਜੇ ਮਿਲੇ ਜੀ ਕਹੁ ਤਾਂ ਸਫਲ ਹੁੰਦਾ
ਹੈ ਤਾਤੇ ਮੇਰੀ ਅਰਦਾਸ ਏਹੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ਜੋਕਿਛੁ ਉ
ਪਦੇਸ ਕਰੇ ਸੋ ਭਲਾ ਕਰਕੇ ਮਾਨੀਐ ਜਿਨਾਂ ਪਾਸੋਂ
ਪ੍ਰੇਮ ਪਦਾਰਥ ਪਾਈਐ ਤਿਨਾ ਦੀ ਚਰਨੀ ਚਿਤ ਲਾ
ਈਐ ॥ ੫ ॥ ਅਗਦ ਨਿਕਾਹੁ ਮਾਸ ਦੀ ਪੁਰੀ ਜੋ ਹੈ
ਦੇਹ ਇਸਮੇ ਇਸਥਿਤ ਹੋਇਕੇ ਆਖਿਆ ਹੈਮੁਸੋਲਾ
ਮਸਲਾ ਵਾ ਇਸ ਪੁਰੀ ਵਿਚ ਮਾਸ ਹੀ ਮਾਸ ਹੋਜਾਏ
ਗਾ ਪੰਦਰਾਂ ਸੈ ਅਠਤਰੇ ਵਿਚ ਆਵਨਗੇ ਤੇ ਸਤਾਰਾਂ
ਸੈ ਸਤਾਨਵੇ ਮੈ ਜਾਨਗੇ।੧੯੭ ॥ ਮਃ੫ ॥ ਬਖੋਰਾਇ
ਖਾਣਾ ਕਬਜਾ ਨੇ ਕਾਦਰ ਵਲੋਂ ਦਿਲਕਬਜ ਕਰਿਆ
ਵਾ ਕਾਦਰ ਕੀ ਕਬਜਾ ਮਾਇਆਨੇ ਦਿਲ ਕਬਜ ਕ
ਰ ਰਖਿਆ ਹੈ ਵਲੀ ਨਿਆਮਤ ਪਿਤਾ ਖਾਨਾਇਘਰ
ਚਿਕਾਰੇ ਬਿਦਾਇ ਕਿਆ ਕਰੇਂਗਾ ਜਨਾਉਂਦਾ ਤੈਨੂੰ
ਜਣਾਇਆ ਹੈ ਗੁਨਾਹਿ ਉਸਕੇ ਸਗਲ ਆਫੂ ਕਿਆ
ਬਖਸੇ ਜਾਂਦੇ ਹੈਂ ਚੀਜ ਪਦਾਰਥ ਫਿਲ ਹਾਲ ਨਾ ਸੀ
ਖਿਨਭੰਗਰ ਹੈਂ ॥੫॥ ਦੀਦਨੇ ਨੇਤਰੋਂ ਕਰਕੇ ਜੇਹੜਾ

ਤੇਰਾ ਦੀਦਾਰੁ ਕਰਨਾਹੈ ਹੇ ਸਾਹਿਬ ਕਛ ਨਹੀ ਇਸ ਕਾ ਮੋਲ ॥ ਮਃ ੧ ॥ ਆਪੇ ਜਾਣੇ ਕਰੇ ਆਪ ਆਪ ਜਾਣੇ ਕਰਮ ਆਪਿਕਰੇ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਜਬਚੂਕੇ ਮੁਕ ਜਾਇਗੀ ਸਾਰੀ ਅਵਸਥਾ ਪਛੋਤਾਵਾ ਕਰਿਆ ਕੁਛ ਨਾ ਮਿਲੈਗਾ ਵਾ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਜੋ ਸਾਰੀ ਕਿਆ ਨਰਦ ਹੈ ਜਬ ਉਕ ਗਈ ਦਾਵਤੇ ਤਾਂ ਪਛੋਤਾਵਾ ਕਰਨੇਕਰ ਕੇ ਨਾ ਮਿਲੈਗਾਭਗਵੰਤ ਪਾਨਾਂਵਾੜੀ ਗੁਣ ਵਾ ਸਤ ਸੰਗ ਖਰ ਜੈਸੇ ਸਾਰੁ ਨਹੀ ਜਾਨਦਾ ਰਸੀਆ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨ ਹੋਵੈ ਮੁਸਕ ਸਿਧਾਂਤਕਾ ਤਬ ਫੂਲ ਪਛਾਣੈ ਤਬ ਬੇਦ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਪਛਾਣਦਾ ਹੈ ॥ ਮਃ ੪ ॥ ਮੁਖ ਬੀ ੜੀਆਂ ਮੁਖ ਮੈ ਬੀੜੇ ਲਾਇ ਕਰ ਖਾਂਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਮੁਖ ਪਰ ਬਿੰਦੀਆਂ ਲਾਈਆਂ ਹਰੀਦਾਜੋ ਹਰਿਹਰਿ ਨਾਮ ਹੈ ਤੇਰਾ ਸੋ ਏਹੀ ਖਰਚ ਲੈ ਜਾਈਐ ॥

੧ ਓ ਬਾਨੀ ਭਗਤਾਂ ॥ ਤਬ ਤਲਕ ਬੇਦਕਤੇਬ ਨੂੰ ਇਫਤਰਾ ਕਿਆਦਿਖਾਲਾਜਾਣਦਾਹੈ ਵਾ ਦਿਖਾਲੇ ਵਾਸਤੇ ਪੜਦਾ ਹੈ ਵਾ ਸੀਸਾ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਟੁਕ ਥੋੜੇ ਦਮ ਮਾਤਰ ਕਰਾਰੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾਜਉਕਰੋ ਨਾ ਪਰੇਸਾਨੀ ਮਾਹਿ ਕਿਆ ਸਰਮਿੰਦਗੀ ਮਾਹਿ ਪੜ ਪੜਕੇ ਦਰੋਗ ਝੂਠਹੀ ਖੁਸੀ ਹੋਏ ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ ਅਸਮਾਨ ਵਿਚ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਲਹਿ ਕਿਆ ਲਖ ਕਰ ਅਲਹ ਜੋ

ਦਰੀਆਉ ਗੁਸਲ ਇਸਨਾਨ ਕਰਨਾ ਥਾ ਨਾ ਕਰਿਆ ਕਰਕੇ ਫਕਰ ਬੈਰਾਗ ਵਾ ਜਿਕਰ ਕਰਕੇ ਦਾਇਮ ਹਮੇਸਾ ਲਾਇ ਚਸਮੇ ਕਿਆਨੇਤ੍ਰਬੁਧੀਰੂਪੀ ॥ ਬਾਨੀ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ॥ ਦਰਪੇਸ ਅਗੇ ਤੂ ਮੰਨਿਆ ਵਾ ਜਿਕਰ ਕਰਕੇ ਦਾਇਮ ਹਮੇਸਾਂ ਲਾਇ ਚਸਮੇ ਕਿਆ ਨੇਤ੍ਰ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਵਾ ਦਰ ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਪੇਸ ਅਗੇ ਭੀ ਤੂ ਮੰਨਿਆਹੈ ਕੁਜਾ ਕਹਾਸੇ ਆਇਆ ਹੈ ਤੇ ਕਹਾਂ ਗਇਆ ਸੀ ਤੇ ਕਹਾਂ ਜਾਏ ਗਾ ਅਸਪਤਿ ਸੂਰਜ ਇੰਦ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਾ ਸੰਭੂ ਮਨ ॥

੧ ਓ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ਅੰਤਹ ਕਰਣ ਭਾਂਡਾ ਨਾਮ ਜਲਕਰ ਧੋਵੈ ਵਿਚਾਰ ਰੂਪੀ ਦੁਧ ਵੈਸ ਸੁਭ ਬਾਸਨਾ ਜੇਹੜੀਆਂ ਧਾਰਨੀਆਂਹੈ ਏਹ ਧੂਪ ਦੇਵੇ ਮਨ ਚਿਤ ਨੂੰ ਵਸ ਕਰਨਾ ਇਹ ਛੀਟੀ ਹਾਥ ਕਰਹੁ ਮਨ ਦਾ ਜਿਤਣਾ ਏਹੁ ਸੰਪਟ ਕਿਆ ਡਬਾ ਹੈ ਕਹੇ ਹੋਏ ਕ ਹਿਣਾ ਨੂੰ ਜੇਹੜੇ ਪਿਛੇ ਕਹਿੰਦੇ ਭਏ ਸੋ ਗਏ ਤੇ ਜੇਹ ੜੇ ਹੁਣ ਕਹਹਿ ਸੋ ਜਾਂਵਹਿ ॥ ੨ ॥ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਮ ਨੂਆ ਅੰਤਰ ਵਸੈ ਨ ਬਾਹਿਰ ਜਾਵੈ॥੩॥ਸਿੰਮਲ ਰੁਖ ਮਈ ਸਰੀਰ ਹੈ ਮੈਜਨ ਤੋਤੇ ਤਿਸਕੇ ਭੇਖਕੇ ਵਿਖੈ ਦੇ ਖਕੈ ਭੁਲੰਨ ਤੇ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਤਨਮੈ ਹੰਨ ਅੰਧਲੈ ਭਾਰ ਉਠਾਇਆ ਹੈ ਪਾਪਾਂ ਰੂਪੀ ਵਾ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਡੂਗ

ਰ ਵਾਟ ਬਹੁਤ ਜਮਕੀ ਵਾਟ ਵਾ ਕਾਮਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿਕ ਜੋ ਡੂਗਰ ਹੈ ਅਖੀ ਲੋੜੀਦੀਆਂ ਹੈਨ ਪੁੰਨਾ ਰੂਪੀ ਵਾ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਅਖੀਆਂ ॥ ੪ ॥ ਵਹੇਲਾ ਸੁਗਮ ਵਾ ਹੇਲਾ ਜੋ ਕਠਨ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਜਿਤਲੰਘਹਿ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸਾਜਨ ਪਾਸੋਂ ਚਲ ਆਏ ਹੈਂ ਜੀਵ ਗੁਰਬਚਨੀ ਕਰ ਕੇ ਸੋ ਫਲ ਪਾਇਆ ਸਹਕੇ ਬੋਲਾਂ ਨੂੰ ਬੋਲਕੇ ॥ ੫ ॥ ਦਰਦੇ ਦਰਵਾਣੀ ਜੇਹੜੇ ਹੋਏ ਹੈਂ ਨਹੀ ਹੁੰਦੀ ਮੂਲ ਪੂਛ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਵਾ ਮੂਲ ਦੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਪੁਛ ਤਿਸ ਨੂੰ ॥ ੬ ॥ ਮਤ ਕੋਈ ਜਾਣੇ ਈਸਰ ਦੀ ਜਗਾ ਨੂੰ ਅਗੇ ਪਾਇਸੀ ਮਾਣਸ ਲੋਕ ਕਿਆ ਕਰੇ ਵਿਚਾਰਾ ਤਿਹੁ ਲੋਕਾਂ ਮੈ ਸੁਨਾਇ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਪਰਮੇਸਰ ॥੭॥ ਤੇਰਾ ਸਦੜਾ ਸੁਣੀਐ ਭਾਈ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਇਕੈ ਜੇਕੋ ਲਏ ਵਕਾਇ ਕਿਆ ਵਿਕਾਂਦੇ ਨੂੰ ॥ ੮ ॥ ਵਜਾਏ ਬਿਨਾਂ ਸਿੰਙੀ ਵਾਜੈ ਕਿਆ ਸਜਾਤੀ ਪ੍ਰਤੈ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗੈ ॥੯॥ ਕਉਣ ਗੁਰੂ ਪਹਿ ਕਿਆ ਪਾਸੋ ॥ ਮਃ ੪॥ ਸਭ ਨਾਮਾਂ ਵਿਚੋਂ ਜੋ ਰਾਮ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸਤਗੁਰਾਂ ਦੀ ਮਤ ਮੈ ਰਸਕਰ ਕੇ ਰਸਕੇ ਕਿਆ ਰਸਕ ਹੋਏ ਸਭ ਲਾਥੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ॥ ੨ ॥ ਦਲਘਾ ਦਲ ਜੋ ਅਘਾਂ ਦਾ ਵਾ ਦਲਿ ਦਿਤਾ ਅਘਾਂ ਨੂੰ ਸੁਖਸਮਘਾ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਮੈ ਸਮਾਏ ਵਾ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਕਲਘਾ ਕਲੰਕਾਂ ਕਰਕੇ ਵਾ ਕਲਜੁਗ ਆਦਿਕ ਅਘਾਂ ਕਰਕੇ ਵਾ

ਕਲਘਾ ਕਾਲਨੇ ਹਥ ਫਲਘਾ ਹਥ ਫਲ ਲਗਾ ਵਾ
ਅਘਾਂ ਦਾ ਫਲ ਤਾਨ ਤੁਮਘਾ ਤੁਮਾਰਾ ਜਨ ਹਰਿਰੰਗ
ਵਿਚੋਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮਜੀਠਾ ਰੰਗ ਹੈ ਤਿਸ ਵਿਖੇ
ਆਪਣੇ ਆਪਨੂੰ ਰੰਗ ਸਹਿਲੰਗ ਇਕਤ੍ਰ ਪੰਡਿਚਿਕੜ
ਵਾ ਪਿੰਗਲਾ ਹੇ ਹਰੀ ਦੀਨਦਿਆਲ ਪ੍ਰਭ ਹਮ ਦੀਨਾ
ਕੋ ਸਤਸੰਗਤ ਦੇ ਸੰਗ ਮੇਲਹੁ ਜਿਸਕੋ ਧੁਰੋਂਹੀਲਿਲਾ
ਰ ਕੀ ਲਿਖਤ ਮੈ ਲਿਖ ਪਾਇਆ ਤੇਸਤਸੰਗਤਪਾਏ
ਵਾ ਹਰ ਧਿਆਏ ਮਨ ਮੇਰੇ ਜਿਨਾਂ ਮਨ ਕਰਕੇ ਧਿਆ
ਇਆ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰਾ ॥ ੧੦ ॥ ਵਾਕ ਕਹੀਏ ਉਨਾਂ
ਦੇ ਪਾਸੋਂ ਹਰਿ ਧਨ ਲਇਆ ਨ ਜਾਈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ
ਵਤ ਹੈ ਹਰਿ ਭਗਤੀਦੀ ਹਰਿਹਰਿ ਧਨੈ ਨਾਲ ਲਿਵ
ਲਾਈ ॥ ੧੧ ॥ ਜੋ ਸਤਗੁਰ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਸ੍ਰੋਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਹਮ
ਨੇਸਟੀ ਸਾ ਸਤਗੁਰੂ ਕੀ ਸੇਵਾਕਰਨੀ ਸਫਲਹੈ ॥੧੨
॥ ਹਰਿਹਰਿ ਨਾਮ ਜੋਹੈਸੋਈ ਧਰਹੈਮੇਰੀ ਤਿਹਾਂਕਾਲਾਂ
ਮੈ ॥ ੧੩ ॥ ਬਕਰੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਤੇ ਸੇਰ ਜਲ (ਵਾ) ਕਰਾਂ
ਈ ਹੈ ਇਹ ਸਫਲਤਾ ਹੈ ॥ਮ:੫॥ ਭੇਖ ਧਾਰਕੇਨਾਨਾ
ਰੂਪੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਦਿਖਾਈ ॥ ੪ ॥ ਆਸਾ ਕਰਕੈ ਪਿਆ
ਸੀ ਹੋਈ ਹੋਈ ਧਿਰ ਕਉ ਲੋੜਦੀ ਸੀ ਜੋਤੀ ਪ੍ਰਗ
ਟਿਆ ਸੂਰਜਵਤ ਜਿਸਦਾ ਹੈ ਉਜਾਰਾ ॥ ੫ ॥ ਪੀਓ
ਮਧਰੋ ਧਨਨੇ ਮਦਵੰਤਾ ਮਦਕੇ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਵਾ ਮਨ
ਕੇ ਤਾਈ ਮਤਵੰਤਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੋਇਕੇਕ੍ਰਿਪਾਲਪ੍ਰਭ

ਮਿਲਹੁਤਾਂਸਭਾਗੇ ਹੋਈਏ॥੭॥ਕੂੜੇ ਮੂਰਖਕੀ ਹਾਠੀਸਾਂ ਹਠਤਾਈ ਹੈ ਵਾ ਮੂਰਖ ਕੀਆਂ ਗਪਾਂਹੈ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਦੇਖਨੇ ਕੀ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਹੈ ਵਾ ਇਛਾ॥੧੨॥ਸੂਖ ਮਹਿਲ ਇਹ ਸਰੂਪ ਜਾ ਆਪਕੇ ਊਚ ਦੁਆਰੇ ਹੈ ਗਿ ਆਨ ਵੈਰਾਗ ਵਾਲੇ ਸੰਤ ਤਹਿ ਮਰਣ ਜੀਵਣ ਸੋਗ ਹਰਖ ਨਹੀ ਸਚੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮਕੀ ਵਰਖਾ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਤਹਾਂ ॥ ੧੩ ॥ ਜੋ ਹਮ ਕਉ ਹਰਿ ਨਾਮ ਚਿਤਾਰੇ ਕਿਆ ਚਿਤ ਕਰਾਵੈ ॥ ੧੪ ॥ ਖਰਨ ਕਿਆ ਲੈ ਜਾਣਾ ਵਾ ਖਾਰ ਦੇਣਾ ਹੈ ॥੧੫॥ਅਨਕ ਜੋਨ ਮੈ ਭ੍ਰਮ ਕਰਕੇ ਭਰਮਾਏ ਹੋਏ ਭ੍ਰਮ ਹਾਰੇ ॥ ੨੦ ॥ ਪੇਖਦਾ ਚਾਖਦਾ ਅੰਧਾ ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਵਲੋਂ ਵਾ ਪੇਖਦਾ ਹੈ ਚਖੂ ਆਂ ਕਰਕੇ ਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਤਰਫ ਨਹੀ ਵੇਖਦਾ ਵਾ ਵੇਖਦਾ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਰੰਗਾਂ ਕੋ ਤੇ ਏਧਰੋਂ ਅੰਧਾ ਹੋਇ ਰ ਹਿਆਹੈਤੇ ਚਖਦਾਹੈ ਸੰਸਾਰਰਸਾਂਕੋਤੇਹਰੀਰਸਤੇਗੂੰਗਾ ਹੋਇਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ੨੧ ॥ ਤਿਸ ਜਨ ਨੂੰ ਹੀ ਕਰਮ ਕਿਆ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਂਦੀ ਹੈ ਵਾ ਤਿਸ ਜਨ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਂਦੀ ਹੈ ਭਗਤੀ ਵਾ ਮੋਖ॥੨੫ ॥ਪੂਰਾ ਕਿਆ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਏ ਹੇਪ੍ਰਭੋ ਮੇਰਾ ਜੋ ਪੂਰ ਬਲਾ ਸੰਚਿਤ ਕਰਮ ਹੈ ਵਾ ਹੇਪ੍ਰਭੋ ਮੇਰਾ ਕਰਮ ਨਿਰ ਵਿਘਨ ਪੂਰਨ ਹੋਏ ਵਾ ਪੂਰਨ ਕਰਮਾਂ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭ ਸਾਥ ਮੇਲਾ ਹੋਂਦਾ ਹੈ ॥ ੨੬ ॥ ਦੀਨ ਧਰਮ ਕੇ ਤੋਸੇ

ਕਉ ਜਿਨਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਤਾ ਹੈ ਓਨਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਭੀ ਨਹੀ ਜਾਂਦੀ ॥ ੩੨ ॥ ਜਨਾਂ ਕੀ ਭੂਖਦਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਅਹਾਰ ਹੈ ॥ ੪੦ ॥ ਮਹਾਂ ਮੋਹਣੀ ਨੇ ਦੂਤਾਂ ਦੀ ਪੰਗਤੀ ਲਾਈ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਛੋੜਾ ਕਰਦੇ ਹੈ ਕਸਾਈ ਦੂਤ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮਦਾ ਵਿਛੋਹਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਮਾਇਆ ਇਸਕਰਕੇ ਕਸ ਆਈਹੈ ਨਿਰਦੈ ਜੰਤਹੋ ਰਹੇਹੈਨਤਿਸਨੇਦਇਆ ਜੋਨਹੀਪਾਈਮਾਇਆਨੇ ਵਾ ਨਿਰਦੈਜੰਤਹੈਨ ਦੂਤ ਤਿਨਾਂ ਵਿਰਦਧਾਨਹੀਪਾਈਭਗਵੰਤ ਨੇ ਅਨਕਜਨਮਬੀਤੇ ਅਨਵ੍ਰਿਤ ਮੈਭਰਮਾਈ ਭਰਮਾਉਨ ਵਾਲੇ ਜੋ ਦੂਤਹੈ ਵਾ ਮਾਇਆ ਕਰਕੇ ਮਾਈ ਘਰ ਜੋ ਸਰੂਪ ਤਿਸਮੈ ਵਸਨ ਨ ਦੇਵੈਂ ਦੁਸਤਰ ਜੋ ਜਨ ਹੈਨ ਕਿਆਦੂਤ ॥੪੨ ॥ ਕੇਸਾਕਾ ਬੀਜਨਾ ਕਰਕੇ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਚਉਤਰਫ ਢੁਲਾਵੋ ਵਾ ਕੇਸਾਂ ਕਾ ਚਉਰ ਕਰਕੇ ਸੰਤਜਨਾਂਕੇਊਪਰ ਬੀ ਕਹੀਏ ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੈ ਢੁਲਾਵਉ ਸੀਸ ਨਿਹਰਾਵਉ ਚਰਨਾਂ ਕੇ ਤਲੇ ॥ ੪੫ ॥ ਨਹਿਜਰੀਆ ਜੜਿਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀ ॥੪੬॥ ਜਉਕ੍ਰਿਪਾ ਮੈ ਭਗਵੰਤ ਆਇਆ ਤਉਮੈ ਸਰਣੀ ਆਇਆ ਜਉ ਮੈ ਸਰਣੀ ਆਇਆ ਤਉ ਮੈ ਭਰੋਸੈ ਆਇਆ ਵਾ ਜਉਮੈ ਸਰਨੀਆਇਆ ਤਉਮੈ ਕਿਰਪਾ ਮੈ ਆਇਆ ਤਉਮੈ ਭਰੋਸੇ ਮੈ ਆਇਆ ਖਜੀਨਾ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਹਿਰਦਾ ਹੈ ॥੪੮॥ ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਸਭ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਾਨਪਤੀ ਤੂ ਭਗਤਨਕਾ ਪਿਆਰਾ

॥ ੫੨ ॥ ਸਮਾਲ ਕਰਕੇ ਸਰਬ ਸਾਰ ਸੁਖ ਦੀ ਤੇ ਆਪ ਕਰੇ ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਾ ॥ ੫੪ ॥ ਮਾਝ ਕਿਆ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ॥ ੫੦ ॥ ਸਚਾ ਅਮਰ ਹੁਕਮ ਤੇਰਾ ਸਚੀ ਪਤਿਸਾਹੀ ਸਤਸੰਗ ॥ ੫੭ ॥ ਮਾਇਆ ਕੇ ਮਦ ਕਰਕੇ ਜੋ ਮਤਾ ਹੋਇਆ ਮਰਨਾ ਚਿਤ ਨ ਆਵੈ ਜਿਨਾਕੋ ਤਿਨਾਂ ਸਾਥੰ ਸੰਤ ਬੋਲ ਨਹੀ ਜਾਨਦੇ ਵਾ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ਹੀ ਬੋਲ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ॥ ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਮਃ ੧ ॥ ਰੰਗਣ ਵਾ ਲਾ ਗੁਰੁ ਸੇਵੀਏ ਤੇ ਸਚੇ ਸਿਉ ਚਿਤ ਲਾਈਐ ਬਧਕ ਕਿਆ ਹਿੰਸਕ ਗੁਰ ਰਾਖੇ ਸੇ ਉਬਰੇ ਮਨ ਕਰਕੇ ਸਬਦ ਮਾਹਿ ਰਤੇ ਅਨਕੋ ਕੀਜੈ ਮਿਤ ੜਾ ਤਾ ਮਰ ਕਰਕੈ ਖਾਕ ਮੈਂ ਰਲਜਾਈਦਾ ਹੈ ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਕਰਮ ਜਾਨਣੇ ਵਾਲੇ ਦੁਇ ਨਾਲ ਹੈ ਚਿਤ੍ਰ ਗੁ ਪਤ॥੩॥ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਪੂਰਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਮਨ ਮੰਨਿਆਂ ਤਾਂ ਲਾਲ ਮੈਂ ਰਤਾ ਤੂੰ ਵਸਦਾ ਹੈਂ ਮਨ ਮਾ ਹਿ ਜੇ ਸਹਜੇ ਆਤਮ ਰਸ ਮੈ ਰਸੇ। ਮੂਰਖ ਮਨ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਕਰ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿਤਨਾ ਹੀ ਪਰ ਨਹੀ ਮੰ ਨਦਾ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਹਰਿਗੁਨ ਗਾਇ ਆਤਮ ਰੰਗਮੈ ਰੰਗਿਆਜਾਵੈ ॥ ੪ ॥ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ ਆਗਿਆ ਕਰ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਸਬਦ ਕਮਾਈਐ ਤਾਂ ਮੇਲ ਮੈ ਮੇਲ ਲੈਨਾ ਹਾਂ ਦਰਬੀਨਾਈਐ ਕਿਆ ਚੁਣੇ ਜਾਂਦੇ ਹੈਨ ਇਹੁ ਜੋ ਘਰ ਹੈ ਸੋ ਕਿਥੇ ਹੈ ਅਉ ਬਹੁੜੋ ਤਾਕ ਕਿਆਵਿਚਾਰ

ਇਸਕਰਮਹਲ ਨਹੀਂ ਪਾਈਐ ਸਰੂਪ॥੫॥ਜਹਿਹਉ
ਨਾਹੀ ਤਹਿ ਤੂ ਹੋਵਹਿ ਤੁਧ ਹੀ ਸਭ ਸਾਜਿਆ ਹੈ ॥
ਮ: ੩ ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡ ਸਭ ਗੁਰ ਤੇ ਉਪਜੇ ਕਿਆ ਉ
ਬਰਦਾਹੈ ਸਾਚਾਮਨ ਵਸਾਏ ਸਚਾ ਪੁਰਖ ਮਨ ਮੈਵਸਾਂ
ਉਦਾ ਹੈ ਜੇਹੜਾ ਮਨ ਮੈ ਵਸਾਏ ਸੋ ਸਚਾ ਹੈ ਸਚਾ ਤੀ
ਰਥ ਕਿਆ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਸਤ ਸਰ ਜੋ ਹੈ ਸਤਆਦੀਗੁਣ
ਤਿਤੁ ਕਿਆ ਜਿਸ ਮੈ ਨਾਵਣੇ ਕਰ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨੂੰ ਆ
ਪਣਾਆਪਬੁਝਾਇਦੇਂਦਾਹੈ ਸਚਾ ਸਬਦਸਚਾਹੈ ਨਿਰਮ
ਲ ਸਚਾ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਸਬਦ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਗ੍ਰਹਨ ਕੀ
ਤਾ ਹੈ ਓਹ ਸਚਾ ਹੈ ਤੇ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਏਮਨਤੇ
ਹੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਸੁਖ ਹੋਵੇ ਸੁਭਾਇਰਾ
ਭਾਈ ਜਨ ਸਚ ਸਬਦ ਲਗੰਨਿ ਪਲਰਨ ਪਲਿਓਂਵਾ
ਖਾਲੀ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਤਿਆਗਦੇ ਹੈਨਿ ॥ ਮ: ੪ ॥ ਨਾ
ਗਾ ਸੰਦੀ ਵਾਗੜੇ ਹਰਖਰੇ ਦੁਕੰਨਾਜੇ ਜਮ ਹੋਵੇ ਪਾਹਿ
ਰੂ ਪ੍ਰੇਮੀ ਤਾਹਿ ਮਿਲੰਨਿ। ਝੁਖੜ ਪਉਣ ਸੋ ਲੋਭ ਝਾ
ਗੀ ਕਿਆ ਲੰਘ ਕਰਕੈ ਮੋਹੁ ਵਸੈ ਪਦਾਰਥਾਂ ਕੀ ਵ
ਰਖਾ ਭੀ ਹੋਵੇ ਸਮੁੰਦਸਹਿਤ ਗਰਲਤਾ ਦੇ ਹੋਵੈ ਕਰਿ
ਕਰਿ ਬਿਨੋ ਬੁਲਾਈ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਵਾਲਾ ਆਪਕੇ ਕਹਾ
ਵਾਂ ਪਾਲਾ ਪਾਪ ਕਕਰ ਕਠੋਰਤਾ ਤੇ ਵਰਫਜੜਤਾ॥
ਮ:੫॥ਖੋਜਹਿ ਬਹੁਤ ਅਸੰਖ ਕਰੋੜ ਗਣਤੀ ਰਹਿਤਜੋ
ਅਨੰਤ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤਿਸਕੇ ਤਾਂਈ॥ਮ:੧॥ਕੁਚਜੀ ਜਿਨੀ

ਸਖੀ ਸਹੁਰਾਵਿਆ ਸੇ ਅੰਬਾਂ ਕੀ ਛਾਇਆ ਵਤ ਸੁਖੀ ਹੈਂ ਵਾ ਅੰਬਾਂ ਕੀ ਛਾਇਆ ਸੰਤਾਂ ਮੈਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹੈਂ ਅੰਬਰ ਕੂਜਾ ਕੁਰਲੀਆ ਅੰਬਰ ਸਿਰ ਕੇਸ ਕੂੰਜਾਂ ਕੁਰ-ਲੀਆਂ ਕਿ ਚਲੇ ਗਏ ਬਗ ਬੈਠੇ ਆਏ ਚਿਟੇ ਕੇਸ ਆਏ ਵਾ ਬਗ ਭੀ ਆਇ ਬੈਠੇ ਤੇ ਅੰਬਰ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਕੂੰਜਾਂ ਵਾਸਨਾ ਕੁਰਲਾਂਵਦੀਆਂ ਹੈਂ ਅਜੇ ਭੀ॥ਸੁਰਜੀ॥ਭਾਣੇ ਥਲ ਸਿਰ ਹੰਕਾਰੀ ਮੈਂ ਪਰੇਮ ਨਾਲ ਭਗਤੀ ਦੇ ਰਸ ਪ੍ਰਵਾਹੁ ਵਹੈ ਹਿਰਦੇ ਅਕਾਸ ਮੈ ਕਮਲਦੈਵੀਗੁਣਫੁਲੈ ਭਾਣੈਸੋਸਹੁਰੰਗਲਾ ਕਿਆਰੰਗ ਦੇਣੇਵਾਲਾਹੈ ਕਿਨਾਂਨੇ ਜੇਹੜੇ ਗੁਣ ਤਾਸ ਕੀ ਸਿਫਤ ਮੈਂ ਰਤਾਹੈ ॥ਛੰਤ ਮ:੧ ॥ ਪਿਰਕਾ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਉ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਭਾਇਆ ਮੈਨੂੰ ਹਰਿ ਵਰ ਭਾਵੈ ਤਿਸਕੀ ਇਛਾ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਲਗਨ ਕਿਆ ਲਿਵਲਾਗੀ ਸੰਜੋਗੀ ਕਰਮਾ ਕਰਕੇ ਹੋਆ ਮੇਲਾ ਥਾਨ ਸੁਹੇਲਾ ਜੋ ਸਤਸੰਗ ਹੈ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਕਰਕੈ ਗੁਣਵੰਤੀ ਹੋਈ ॥੪॥ ਪਹਿਰੇ ਪਟੰਬਰ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਤੇ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਅਡੰਬਰ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਪਿਰੀ ਨੂੰ ਮਿਲੀਐ ਸੁਣਾਏ ਕਹੇ ਦਿਖਾਏ ਬਿਨਾ ਦਾਣ ਅਣ ਮੰਗਿਆਦੇਵੈ ਵਾ ਸੁਣਨੇ ਤੇ ਕਹਿਤੇ ਦੇਖਣੇ ਤੇ ਬਿਨਾਹੈ ਵਾ ਸੁਣੇ ਕਿਆਸੁਣੀਦਾ ਹੈ ਜੋਦੇਖਣਕਹਿਣਤੇਬਿਨਾਹੈ॥੫॥ਆਇਆਗਿਆਨ ਤੇ ਗਯਾ ਅਗਿਆਨ ਤਾ ਕੀ ਨਾ ਆਇਓ ਸਭ ਕਿਛੁ ਆਇਆ

ਕਿਉਂ ਆਵੈ ਜਾਤਾ ਨਾਹੀ ਆਂਵਦਾ ਜਾਂਦਾ ਵਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਆਵੈ ਤ ਕਿਉਂ ਜਾਤਾ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਜਿਨ ਸਚਾ ਪਿੰਡ ਸਵਾਰਿਆ ਸਤਸੰਗ ਵਾ ਜਿਨ ਸਚੇ ਪਿੰਡ ਦਾ ਸਵਾਰਣਾ ਕਰਿਆ ਹੈ ਸਮਝੈ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਅੰਤਰ ਦੀ ਬਾਤ ਤੇ ਸੂਝੈ ਕਿਆ ਬਾਹਿਰ ਦੀ ਕਿਰਿਆ ਕੋ ਵੇਖਦਾ ਹੈ ਜੇ ਆਪ ਜਣਾਵੈ ਤਾਂ ਜਾਣੀਐ ਅੰਜਨ ਨਾਮ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਵਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇ ਸੂਝੈ ਕਿਆ ਗੁਰਸਬਦੀ ਦੁਆਰਾ ਸਚੁ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨ ਜਾਨਿਆ ਸਾਜਨ ਮਨ ਸੰਗੇ ਸਚੁ ਮਾਹੀ ਰਾਤੇ ਵਾ ਸਾਜਨ ਤਨ ਕਰਕੇ ਸਚ ਮਾਹੀ ਰਾਤੇ ਵਾ ਸਾਜਨ ਤਨ ਕਰਕੇ ਸਚ ਮਾਹੀ ਰਾਤੇ ਮਨ ਕਰ ਭੀ ਸਚ ਮਾਹੀ ਰਾਤੇ ਨਾਮ ਵਿਹੂਣੇ ਜੋ ਹੈਂ ਸੋ ਊਣੇ ਝੂਣੇ ਨਿਮੋ ਝੂਣੇ ਬਾਨੀ ਕਰਕੇ ਊਣੇ ਹੈਂ। ਸ੍ਰਵਣਾ ਕਰਕੇ ਊਣੇ ਹੈਂ । ਝੂਣੇ ਝੂਰਦੇ ਹੈਨ ਹਿਰਦੇ ਕਰਕੇ ॥ਮ: ੩ ॥ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕੇ ਵੀਚਾਰ ਤੇ ਉਪਜਣਾ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਂਦਾ ਹੈ ਨਾਮ ਰਾਮ ਦਾ ॥੨॥ ਕੋਟ ਮੰਧੇ ਕਿਨੇ ਪਛਾਨਿਆਂ ਹਰੀ ਜੋ ਸਚ ਹੈ ਸੋਈ ਤਿਸਦੇ ਨਾਮ ਮਨ ਕਰਕ ॥੩॥ ਫਿਰ ਭਵਜਲ ਤਰਣ ਨ ਹੋਈ ਓਨਾਂ ਕੋ ਫੇਰ ਭਵਜਲ ਕਾ ਤਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਂਦਾ ਵਾ ਫੇਰ ਜੂਨਾਂ ਕਰ ਤਰਣਾ ਨਹੀਂ ਮਨੁਖਾ ਦੇਹ ਕਰ ਹੀ ਤਰਣਾ ਹੋਂਦਾ ਹੈ ਆਪਣੇ ਆਪਨੂੰ ਪਛਾਣਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਾਂ ਸਚੁ ਨੂੰ ਪਛਾ

ਣੋ॥੪॥ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਪਾਇਓਹ ਮਹਿਲੀ ਸਾਰੇ ਮਹਿ
ਲ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲੈਂਦਾਹੈ। ਵਾ ਗੁਰਾਂਦੀ ਮਤਿਕਰ ਹਰਿ
ਨਾਮ ਪਾਏ ਤਾ ਮਹਿਲੀ ਮਹਿਲ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲੈਂਦਾਹੈ
॥੬॥ ਜੇਹੜੀ ਗੁਰਾਂਨੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਸਵਾਰੀ ਸੋ ਮੇਲ
ਲਈ ਗੁਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਸਾਥ ॥੭ ॥ ਹਰਿਹਰਿ ਨਾਮ
ਜਪਿਆਹਰਿਪ੍ਰਭੁ ਜੋ ਹੈ ਇਕੋ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰ ਸੋ ਪਾਇ
ਆ ॥ ਮ:੪॥ ਕੂੜਲਈ ਕੂੜ ਨੇ ਮਾਰ ਲਈ ਵਾ ਕੂੜ
ਵਾਸਤੇ ॥੨॥ ਦੂਜੀ ਲਾਂਵ ਚਲਾਈ ਵਰਨਨ ਕਰੀ ਮਨ
ਦਹਦਿਸ ਚਲ ਚਲ ਭਰਮਿਆਂ ਮਨਮੁਖ ਭਰਮਭੁਲਾ
ਇਆ ਮਨੁਖਾਂ ਦਾ ਮਨਭਰਮਦਾ ਭੁਲਾਇਆ ਹੋਇਆ
ਦਸੋ ਦਿਸਾ ਵਿਖੇਚੰਚਲਹੋਯਾ ਭੰਭੀਰੀਕੀ ਨਿਆਈਂ
ਭਰਮਾਇਆ॥੫॥ਮਨਨੂੰ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾਂਰੂਪੀਭੁਖਮੈਂਲਗਾਇ
ਆ ॥੬॥ ਸਜੁਤੀਆਂ ਸਾਈਂ ਜੋੜੀਆ ॥ਮ:੫॥ ਬਿਸਮ
ਹੀ ਜਿਸਦਾ ਪੇਖਣਾ ਹੈ ਤੇ ਬਿਸਮਹੀ ਸੁਣਨਾਹੈਜਿਸਕਾ
ਸੋ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਨਦਰੀ ਆਇਆਹੈ॥੩॥ਜੀਆਂ ਕੋ
ਤਦ ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਂਦੀਹੈ। ਸੋਈਸੋਈ
ਜਾਣੇ ਕਿਆ ਗਿਆਤ ਪੂਰਬਕ ਪਛਾਣਦਾ ਹੈ ਹਉ
ਬਲਜਾਈ ਹੇ ਲਖ ਰੂਪ ਤੈਨੂੰ ਲਖਕਰ ਲਖਾਂਵਾਰੀ ॥
੭॥ਛਾਇਆ ਕਿ ਸਾਂਤੋ ਮੇਰਾ ਘਰ ਬਨਿਆ ਸਰੀਰ
ਸੋਭਨੀਕ ਹੋਯਾ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਬਨ ਪ੍ਰੇਮਕਰ ਸੰਜੁਗਤ
ਹਿਰਦਾ ਏਹੁ ਤਾਲ ਬਨਿਆਂ ॥੮॥ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਵਤ ਭੈ ਦਾ

ਇਕ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰਹੈ ਸਹਿਤ ਗਰਲਤਾ ਦੇ ਸੋ ਤਰਿ ਆ ਮਾਨ ਮੋਹਤੇ ਮਦ ਸਗਲ ਏਹ ਸਮਿਗ੍ਰੀ ਬਿਆਪ ਰਹੀਹੈ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੈ ਨਿਵਾਰੋ। ਵਾ ਬੁਧੀ ਏਨਾਂ ਮੈਂ ਬਿਆਪ ਰਹੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੈ ਬਿਆਪੀ॥੧੦॥ ਧਰਤ ਸੁਹਾਵੀ ਖਿਮਾ ਤਾਲ ਸੁਹਾਵਾ ਰਿਦਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਵਿਚ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜਲ ॥ ੧੧ ॥ ਸਰਬ ਘਟਾਂ ਘਟਾਂ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸੀ ਹੈਇਕੋ ਵਸ ਰਹਿਆ ਹੈ। ਵਾ ਸਰਬ ਘਟਾਂ ਘਟਾਂ ਮੈਂ ਵਾਸੀ ਹੈ ਤੇ ਨਿਵਾਸੀ ਨਿਰਵਾਸੀਹੈ ਚਰਨ ਕਮਲ ਜੋ ਭਗਵੰਤਹੈ ਤਿਸਕੇ ਪਗਕੀ ਛਾਰਹਾਂ ਵਾ ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੀ ਛਾਰਮੈਂ ਪਗਕਿਆ ਰਪ ਰਹੇਹਾਂ ਵਾ ਚਰਨ ਜੋ ਪੂਜ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਪਗ ਕਮਲ ਕੀ ਛਾਰਹਾਂ ਸਭ ਅਧ੍ਰੁਵ ਕਿਆ ਸਭ ਪਦਾਰਥ ਮਿਥਿਆ ਜਾਣੇ॥

੧ੴ ਵਾਰ ਮਃ ੪ ॥ ਫਿਰ ਲਗਾ ਜਾਇ ਕਹੀਏ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਵਿਛੋੜਾ ਲਗਾ ॥੨॥ ਭਿਤ ਕਿਆ ਰੋਗ॥੪॥ ਇਕਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪ ਬੁਝਾਇਆਹੈ ਗੁਰਾਂਦੁਵਾ ਰੇ ਹਰੀਨੇ ਗਿਆਨ ॥੬ ॥ ਦੂਰਹੁ ਹੀ ਹੁਕਮ ਥੋਂ ਭਜ ਜਾਂਦੇ ਹੈਂ ਭੇਰੜੇ ਭਾਵੈ ਜੀਵ ਜੇਹੜਾ ਪਦਾਰਥ ਭੋਗਣਾ ਹੈ ਕੈਮਰਉ ਕਿਆ ਧੂਣੀ ਆਦਿਕਾਂ ਮੈਂ ਤਪ ਕਰਕੈ ਮਰੈ॥੭॥ ਜਿਨ ਕਰਤੇ ਕਾਰਣ ਕੀਆ ਸੋ ਪ੍ਰਪੰਚ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੋਈ ਜਾਣੇ ॥੮॥ ਪਟੰਤਰ ਨਿਰਨਾ ਵਾ ਰਿਦੇ

ਦਾ ਅੰਤਰਾ ਤੁਰਦਾ ਜਲਕਾ ਭਾਗ ਜਲ ਮੈਂ ਮਿਲ ਗਇਆ ਉਡਤਾ ਪਵਨਕਾ ਤਤ ਪਵਨਮੈਂ ਮਿਲ ਗਇ ਆ ਜੀਵਤੇ ਕਉ ਅਗਨੀ ਦਾ ਭਾਗੁ ਅਗਨੀਮੈਂ ਮਿਲ ਗਇਆ ਮੂਏ ਕਉ ਮੂਆ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦਾ ਭਾਗ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਮੈਂ ਮਿਲ ਗਇਆ ਵਾ ਤੁਰਦਾ ਕਰਮਾਂਦੇ ਕਰਨੇਵਾਲਾ ਉਡਤਾ ਉਪਾਸਨਾ ਦੇ ਕਰਨੇਵਾਲਾ ਜੀਵਤੇ ਗਿਆਨ ਵਾਨ ਮੂਆ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਪੰਜਵੀਂ ਭੂਮਕਾ ਵਾਲਾ ਵਾ ਤੁਰਦਾ ਕਰਮਕਾਂਡ ਉਡਤੇ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਕਰਣੇਵਾਲਾ ਜੀਵਤੇ ਉਪਾਸਨਾ ਮੂਆ ਗਿਆਨ ਵਾਨ॥੯॥ਕਾਜਲ ਸਮਾਧੀ ਲਾਉਣੀ ਫੂਲ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋਇਕਰਕੇ ਗੁਣਾ ਕਾ ਗਾਉਣਾ ਰਸ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮਹੈ ਦਿਖਾਲੇ ਮਾਤ੍ਰ ਏਹ ਤੰਬੋਲਹੈ॥੧੦॥ਵੇਲ ਕਿਨਾਰਾ ਵਾ ਬੇਲ ਵਾ ਵੇਲ ਵਰਾਹੁ ਵਰਾਹਿ ਰੂਪ ਵਾ ਵਰਾਹੁ ਕਹੀਏ ਪਰਬਤ ਵਾ ਕੂੰਭ ਉਜਲ ਮੋਤੀ ਸੋਹਣੇ ਭੂਖਨਹੈਂ ਸੋ ਰਤਨਾ ਤੇ ਮੋਤੀਆਂ ਨਾਲ ਜੜੇ ਹੋਏ ਹੈਨ ਤਿਨਾਂਦੀ ਜਰ ਕਿਆ ਮਾਇਆ ਵੈਰੀ ਹੈ ਜੇ ਬੁਢੇ ਕਹੀਏ ਹੰਕਾਰੀ ਹੋਏ ਕੇ ਮਰਨ ਵਾ ਉਜਲ ਮੋਤੀ ਵਤ ਤਨ ਸੋਹਣੇ ਨੇਤ੍ਰ ਰਤਨ ਨਾਲਜੜੇ ਹੋਏ ਹੈਨ ਜੇ ਓਹ ਬੁਢੇ ਹੋਇਕਰ ਮਰਦੇ ਹੈਨ ਤਿਨਾਂ ਤਾਈਂ ਜਰਾ ਜੋ ਬੁਢੇਪਾ ਨੇਤ੍ਰਾਦਿਕ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂਦਾ ਵੈਰੀ ਹੈ ਫਿਰ ਪਵੈ ਨ ਫੀਰ ਫੇਰ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਜੂਨੀਆਂ ਦਾ ਵਾ ਫੀਲ ਆਦਿਕ ਜੂਨਾਂਮੈਂ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ॥੧੧॥ ਨੀਵਾਂ

ਤਾਲ ਹਿਰਦਾ ਤਿਸਵਿਖੇ ਪਾਪਾਂਰੂਪੀ ਪਰਾਲਿ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਪਹਿਲੇ ਆਤਮ ਵਸਤੂ ਜਾਣਲੈ ਪਿਛੇ ਫੇਰ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਹਥ ਨਾ ਅਪੜੇਗਾ॥੧੨॥ਪੁੰਨੀਪਾਪੀਜੀਵ ਜੋਹੈਂ ਸੋ ਮਾਲਕਾ ਬਦਰਾਹੈ ਸੋਧਰਮ ਰਾਜਕੀ ਸਭਾਮੈਂ ਆਨ ਧਰਿਆ॥੧੩॥ਰਾਤੀ ਕਾਲੀਆ ਕੁਸੰਗੀ ਤਿਨਾਂ ਸਾਥ ਮਿਲਕਰ ਸੁਪੇਦ ਜੋਸੰਤਹੈਂ ਤਿਨਾਂਦਾ ਸੋਈਵੰਨ ਰਹਿੰਦਾਹੈ ਵਿਹੁ ਬਗਾ ਜੋ ਸਤਸੰਗਹੈ ਤਪੈ ਘਣਾ ਤੇਜ ਸੰਜੁਗਤਹੈ ਤਿਥੇ ਕਾਲੇ ਮਨੁਖਾਂਦੇ ਕਾਲੇਹੀ ਵੰਨ ਰਹਿੰਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਰਾਤੀ ਕਾਲੀਆਂ ਕਲਜੁਗਦੀ ਕਿਰਿਆ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਜੇਹੜੇ ਮਹਾਤਮਾ ਹੈਂ ਤਿਨਾਂਦੇ ਸੁਪੇਦਹੀ ਵੰਨ ਹੈ ਵਿਹੁ ਬਗਾ ਤਪੈ ਘਣਾ ਜੋ ਤਿੰਨੇ ਜੁਗ ਏਨਾ ਵਿਖੇ ਕਾਲਿਆਂਦੇ ਕਾਲੇ ਦੋ ਦੀਵੇ ਸੂਰਜ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਚੌਦਾਂ ਹਟ ਚੌਦਾਂਲੋਕ ਦੋਦੀਵੇ ਗਿਆਨਵੈਰਾਗ ਚੌਦਾਂਹਟ ਇੰਦ੍ਰੀ ਵੰਨਹੈਨ ਬਣ ਆਦਿਕਾਂ ਤੇ ਨਹੁਖ ਤੇ ਜਿਜਾਤੀ॥੧੪॥ ਚੋਰਾਂਬੇਮੁਖਾਂਤੇ ਜਾਰਾਂ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤੇ ਸੇਵਣੇ ਵਾਲਾ ਤੇ ਰੰਡੀਆਂ ਪਾਮਰ ਜੋ ਮੰਨਦੇ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਵਲੋਂ ਤੇ ਕੁਟਣੀਆਂ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਵਲੋਂ ਵਿਛੋੜਕੇ ਸੰਸਾਰਮੈਂ ਮਿਲਾਉਣੇ ਵਾਲੀਆਂ ਵੇਦੀਨਾ ਕਿਆ ਬਿਧਰਮੀਆਂ ਦੀ ਦੋਸਤੀ ਖਉਲੀਐ ਘਸਕੇ ਲਾਈਐ ਨਾਨਕ ਕੂੜੇ ਕਤੀਐ ਕਿਆ ਜੋਕਹਿੰਦਾਹੈ ਮੈਂ ਕਰਮਕਾਂਡ ਕਰ ਲਇਆਹੈ ਕੂੜਾ ਤਣੀਐ ਤਾਣ ਜੇਹੜਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਮੈਂ

ਉਪਾਸ਼ਨਾ ਕਰਲਈ ਏਹ ਭੀ ਕੂੜਾ ਹੈ ਕੂੜਾ ਕਪੜ ਕਛੀਐ ਜੋ ਕਹਿੰਦਾਹੈ ਗਿਆਨ ਹੋਇ ਗਇਆ ਕੂੜਾ ਪੈਨਣ ਮਾਣ ਓਨਾਂ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਾਨਣਾ ਕੂੜਾ ਹੈ ਵਾ ਸ੍ਰਵਨ ਮਨਨ ਨਿਧਿਆਸਨ ਸਖਿਆਤ ਕਾਰ ਏਭੀ ਕੂੜਾਹੈ॥੧੫॥ਕੈਸੇਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖ ਅਨਹਦ ਸਬਦਕੋ ਵੰ ਜਾਉਂਦੇਹੈਂ ਜੋਤੀ ਤੇਰੇਮੈਂ ਜੋਤ ਧਾਰੀਹੈ॥੧੮॥ਸਭਘਰੇ ਵਿਚਹੀ ਜਾਚਨਾ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਇ ਗਈਆਂ॥੧੯॥ਜੇਹੜਾ ਮਿਲਿਆ ਮਿਲਿਆ ਕਹਿੰਦਾਹੈ ਸੋ ਨਾ ਮਿਲੇ ਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅੰਤਰ ਆਤਮੈਂ ਜੋ ਮਿਲਿਆਹੈ ਮਿਲਿਆਕਹੀ ਏ ਸੋਇ ਵਾ ਮਿਲੇ ਜੋ ਹੈਂਨ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨਾਲ ਤਿਨਾਂ ਨਾਲ,ਜੋ ਮਿਲਿਆਹੈ ।ਸੋ ਨਾ ਮਿਲੈ ਮਿਲਦਾ ਕਿਸਤ-ਰਾਂ ਹੈ। ਮਿਲਿਆਹੈ ਜੇਹੜਾ ਸੰਤ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਅੰਤਰ ਆਤਮੈ ਜੋ ਮਿਲੈ ਮਿਲਿਆ ਕਹੀਏ ਸੋਇ ॥

੧ ਓ ਬਾਣੀ ਭਗਤ੍ਰਾਂਕੀ ॥ ਹੇ ਅਉਤਰੇ ਵਾ ਅਵਤ ਰੁ ਕਹੀਏ ਦੁਸਤਰ ਵਾ ਮਨੁਖ ਅਵਤਾਰ ਹੈ ਮਰਜਾਣੇ ਵਾਲੇ ਕਰਮਾਂਕੋ ਕਿਆ ਕਰਦੇਹੋ ਵਾ ਮਰਣਾ ਤੇ ਜਾਇ ਬੋ ਜਨਮਣਾ ਜਿਸਕਰ ਇਕਸਰ ਇਕੱਠਾ ਵਾ ਇਕ ਆਪਣੇ ਸਿਰਪਰ ਦੁਖ ਪਾਇਆ ॥੨॥ ਪਾਪ ਅਰ ਕਾ ਮਾਦਿ ਕਾਗ ਉਡਾਵਤਿਆਂ ਭੁਜਾਬੁਧੀ ਪਿਰਾਨੀ ਪੀੜ ਤ ਹੋਇਰਹੀਹੈ ਇਹ ਕਥਾ ਸਿਰਾਨੀ ਸਿਰੇਦੀ ਹੈ ਵਾ

ਕਾਗ ਉਡਾਇ ਦਿਤੇ ਜਦ ਤਬ ਭੁਜਾ ਤੇ ਪਕੜ ਕਰ ਪਿਰਨੇ ਅਪਣੀ ਤਰਫ ਆਨੀ ਵਾ ਪਿਰਨੇ ਰਾਨੀਕਰੀ ਤਬ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਕਥਾ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਸਿਰਾਨੀ ਸਿਰਾਇ ਗਈ॥੩॥ਅਮਲ ਸ੍ਰਿਰਾਨੋ ਜਦ ਹੁਕਮ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਵਾ ਅਮਲਾਂ ਸਿਰਲੇਖਾ ਦੇਨਾ ਮਾਟੀਸੰਗਰਲੇ ਵਾ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਸੰਗ ਰਲੇ॥੪॥ਜਰਾਨੇ ਜਦ ਹਾਕਦੀਨੀ ਵਾ ਜਰਾਨੂੰ ਹਾਕ ਹਟਾਉਂਦੀ ਦੀ ਸਭਮਤ ਥਾਕੀ ਜਿਸ ਅੰਤਰ ਸਬਦ ਕਉ ਬਸਾਵੈ ਚੂਕੈ ਤਿਸਹਿ ਪਿਆਸ॥ ੫॥ ਏਕਕੋਟ ਸਰੀਰ ਪੰਚ ਸਿਕਦਾਰ ਕਾਮਾਦੀ ਹਾਲਾ ਡੰਡ ਤੇ ਪਟਵਾਰੀ ਧਰਮਰਾਇ ਜਿਮੀ ਕਿਆ ਬ੍ਰਿਤੀ ਮੈਂ ਕਿਸੀ ਵਿਖੇ ਨਹੀਂ ਲਗਾਈ ਸੰਸਕਾਰ ਬੀਜ ਨੌਂਡਾ ਡੀ ਨਉ ਦੁਆਰੇ ਦਸ ਮੁਸਫ ਧਾਵਹਿ ਦਸ ਇੰਦ੍ਰੇ ਰਧ ਤ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਡੋਰੀ ਪੂਰੀ ਮਾਪਹਿ ਨਾਹੀਂ ਪ੍ਰਾਰਬਧ ਪਰ ਸ਼ਾਕਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਬਹੁਬਿਸਟਾਲਾ ਲੇਹੀ ਵਿ ਸ਼ਿਆਂ ਰੂਪੀ ਵਢੀ ਲੈਂਦੇ ਹੈਨ॥

ਬਾਣੀ ਰਵਿਦਾਸ

ਅਵਰਾਕੋਨਦੇਖਦੀਹੈ ਨ ਸੁਣਦੀਹੈ ਨ ਭਾਖਦੀਹੈ ਦੁਇ ਪਖਹੀਨੀ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਵਾ ਵਿਹਾਰ ਪ੍ਰਮਾਰਥ ਵਾ ਗਿ ਆਨ ਵੈਰਾਗ॥ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਪਾਸੇ ਜੋ ਗਵਨ ਕਰਨਾਸੀ ਸੋ ਦੂਰ ਰਹਿਆ ਵਾ ਜਿਸਦਾ ਗਵਨ ਦੂਰ ਜਾਣਦੇ ਸੇ ਸੋ ਮਰਨਾ ਸਿਰਉਪਰ ਆਇਆ ਸਾਝਪਰੀ ਮ੍ਰਿਤੁਰੂਪੀ

ਦਹਿਦਿਸ ਅੰਧਿਆਰਾ ਦਸੇ ਇੰਦ੍ਰੇ ਸਿਥਲ ਹੋਇ ਗਏ ਦੁਨੀਆਂ ਫਨਾਹਿ ਰੂਪ ਖਾਨਾ ਕਿਆ ਘਰ ਤਿਸਮੈ ਚੇਤ ਦਾ ਨਹੀਂ ਭਗਵੰਤ ਕੋ ਵਾ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਖਾਨੇ ਫਨਾਹਿ ਰੂਪ ਐਸੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ॥

ਫਰੀਦ ਜੀ

ਬੇੜਾ ਬੰਧਨ ਸਕਿਓ ਸਰੀਰਨੂੰ ਰੋਕ ਨ ਸਕਿਓ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਥੋਂ ਵਾ ਜਪ ਤਪਕਾ ਬੇੜਾ ਬੰਧ ਨ ਸਕਿਆ ਭਰ ਸਰਵਰ ਜਬ ਊਛਲੈ ਜਬ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਮੈਂ ਰੋਗ ਊਛਲੈ ਤਬ ਤਰਨ ਦੁਹੇਲਾ ਹੋਇਜਾਵੇਗਾ ਜੈਸੇ ਕਸੁੰਭਾ ਜਲ ਕਰਕੇ ਚਲਿਆ ਜਾਂਦਾਹੈ ਇਕਨਾਂਨੇਆਪਾ ਭਾਵ ਥੋਂ ਕਰੀ ਪਤਲੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਸਹਾਰਕੇ ਬੋਲ ਸੰਤਾਂਦੇ ਵਾ ਇਕਨਾਂਨੇ ਸਹਿਕੇ ਬੋਲ਼ਾਂ ਨੂੰ ਬੋਲਕੇ ਪੜਿ ਲਈ।

੧ ਓ ਬਿਲਾਵਲ ਮਃ ੧ ॥ ਕਹਾਂਤੂੰ ਸੁਲਤਾਨ ਹਉ ਮੀਆਂ ਕਹਾਂ ਜੀਵ। ਤੂੰ ਸੁਲਤਾਨ ਹੈਂ ਹਉਮੀਆਂ ਕਹਾਂ ਤੈਨੂੰ ਤਾਂ ਤੇਰੀ ਕਿਆਵਡਿਆਈ ਹੋਈ ਜੈਸੇਸਰ ਮੈ ਰਹਾਂ ਹੇ ਰਜਾਈ ਵਾ ਜੈਸੇ ਹੇ ਸਚੇ ਰਜਾਈ ਤੇਰੇ ਮੈ ਇਸਥਿਤ ਹੋਇ ਰਹਾਂ ਹਉ ਤੇਰੀ ਸਭ ਨਾਲ ਅਸਨਾ- ਈ ਦੋਸਤੀ ਹੈ ਕਿਆ ਹਉ ਕਥੀ ਹੋਇਕੇ ਕਥਾਨੂੰ ਕਥ ਦੇਖਾਂ ਹੇ ਅਕਥ ਮੈਂ ਪਾਸੋਂ ਤੂੰ ਨਾ ਕਥਨਾ ਜਾਈ ਏਤੇ ਕੂਕਰਹਉਬੇਗਾਨਾ ਕਾਮਾਦਿਕ ਜੋ ਕੂਕਰਹੈਂਏਨਾਂਵਿਖੇ

ਹਉ ਬੇਗਾਨਾ ਕੂਕਰਹ ਹਉ ਭਉਕਦਾ ਹਾਂ ਇਸ ਤਨ ਕੀ ਰਖਿਆ ਤਾਈਂ ਵਾ ਇੰਦ੍ਰੇ ਜੋ ਕੂਕਰ ਹੈਂ ਏਨਾਂ ਨੇ ਹਉ ਬੇਗਿਆਤ ਕਰਿ ਛਡਿਆ ਹਾਂ ਤਨ ਦੇ ਪਾਲਨ ਵਾਸਤੇ ਭਉਕਦਾ ਹਾਂ ਵਾ ਤਿਲਮਾਤ੍ਰ ਵਡਿਆਈ ਆਖਣ ਦੀ ਹਉਮੈਂ ਜੋ ਹੈ ਏਤੇ ਕੂਕਰ ਹਉਂ ਬਿਗਾਨਾ ਅਭਿਮਾਨ ਤਿਆਗ ਦਿਆਂ ਤਾਂ ਭਉਕਿਆ ਇਸ ਤਨ ਤਾਈਂ ਵਾ ਏਤੇ ਕੂਕਰ ਕਿਆ ਬਾਲਮੀਕਾਦਿਕ ਕੂਕ ਰਹੇ ਹੈਂ ਹਉਂ ਕਿਆ ਮੈਂ ਬਿਸੇਸ ਕਰ ਗਾਨਾ ਤਉ ਭਉ ਕਿਆ ਇਸ ਤਨ ਤਾਈਂ ॥੨॥ ਮਨ ਜੋ ਬੰਦਰ ਹੈ ਕਿਆ ਮੰਦਰ ਹੈ ਇਸ ਕੇ ਵਸ ਕਰਣੇ ਕੋ ਤਨ ਮੈਂ ਕਲੰਦਰ ਕਿਆ ਫਕੀਰੀ ਦਾ ਵੇਸ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਵਾ ਮਨ ਅੰਦਰ ਜੋ ਹੈ ਅੰਦਰ ਤਨ ਦੇ ਤਿਸ ਦਾ ਫਕੀਰੀ ਵੇਸ ਕਰਿਆ ਹੈ ਘਟ ਹੀ ਤੀਰਥ ਕਿਆ ਪਵਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਵਿਖੇ ਨਾਵਾ ਸਿਖਿਆ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੀ ਤੇ ਮਤਿ ਬਿਵਹਾਰਕ ਤੇ ਬੁਧੀ ਆਤਮ ਵਿਸ਼ੈਣੀ ਵਾ ਸਿਖਲਈ ਹੈ ਮਤਿ ਸਿਖਿਆ ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਸਭ ਤੁਮਾਰੀ ਹੈ ਜੋ ਤੁਧ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਚੰਗਾ ਲਾਗੈ ਤਾਣ ਬਲ ਵਾ ਤਾਣ ਸੰਸਾਰ ਕਾ ਤਾਣ ॥ ੪ ॥ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਸਬਦ ਜੋ ਹਰਿਨਾਮ ਤਿਸ ਦੇ ਪਛਾਨੇ ਬਿਨ ਕਿਉਂ ਰਹੀਐ ਵਾ ਗੁਰ ਸਬਦ ਦੁਆਰਾ ਹਰਿ ਪਛਾਨੇ ਬਿਨ ਕਿਉਂ ਰਹੀਐ ॥੫॥੪॥ ਜਿਤ ਸਰੀਰ ਸਹਿਤ ਹੋਇ ਜਿਤ ਕੁਟੰਬ ਸਿਉਂ ਮਿਲ ਕਰ ਹੁਣ ਖਸਮ ਨਾ ਪਾਇਆ ਤਿਨਾਂ ਕੋ ਧ੍ਰਿਗ ਹੈ ਜਿਸ ਨੋ

ਨਦਰ ਕਰੇ ਸੋਈ ਜਨ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ਗੁਰਾਂ ਕਾ ਸੰਗ ਤੇ ਗੁਰਾਂਦਾ ਸਬਦ ਸਮਾਲਦਾਹੈ ॥੨॥ ਜਿਸਨੋ ਲਾਇ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਦਾਹੈ ਤਿਸਨੂੰ ਆਇ ॥੩॥ਸਾਹਿਬਤੇ ਸੇਵਕਜਾਣੀ ਦਾਹੈ ਤੇ ਸੇਵਕਤੇ ਸਾਹਿਬ ਜਾਣੀਦਾਹੈ ਵਾ ਸਾਹਿਬਭਾਵ ਕੋ ਛੋਡਕਰ ਸੇਵਕ ਜੇ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਸੇਵਕਹੀਏ ਪੂਜ ਹੋਜਾਵੈ॥੪॥ ਚਹੁ ਜੁਗਾਂਕਾ ਹੁਣ ਨਿਬੇੜਾਹੈ ਕਿਆ ਹੁਣ ਕਲਜੁਗ ਮੈਂ ਕੁਲਿਆਨ ਕਾ ਸਮਾ ਹੈ ਰਾਮਨਾਮ ਕਰਕੇ ਨਰਤੇਮਨੁਖਾਂ ਨੂੰ ਤੇ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂਨੂੰ ਏਕਹੀਨਿਧਾ ਨਾ ਖਜਾਨਾਹੈ ਰਾਮਨਾਮ ॥੫॥ਗੁਰਮੁਖਾਂਦੇ ਮੇਲਮੈਂ ਜੇਹ ੜੇ ਮੇਲੇ ਓਹ ਆਪੇ ਮੇਲਮੈਂ ਮਿਲਾਏਹੈਂਸਦਾਹੀਸੋਭਾ ਪਾਂਵਦੇਹੈਂ॥ਮ:੪॥ਉਦਮ ਵਾਲੀਮਤਿਕੇ ਦੇਨੇਵਾਲੇ ਵਾ ਉਦਮ ਕਿਆ ਉਤਮ ਮਤਿਕੇ ਦੇਣੇਵਾਲੇਸੇਹਾਥ ਚਮ ਨਾਲ ਚਮੜੇਰਹਿੰਦੇਸੇ ਵਾ ਹਾਥਮੈਂ ਚੰਮਦੇ ਚਮੜੇਹੈਸਨ ਜਨਨਾਨਕ ਦਾਸ ਦਸੰਨਾ ਦਾਸਹੀਹੈ ਤੇਰੇ ਦਸਣੇਵਾਲੇ ਵਾ ਜੋ ਸੰਤਹੈਂ ਤਿਨਾਂਦਾ ਦਾਸ ਕਰੋ ॥੪॥ਚਾਰਪਦਾਰਥ ਚਾਰੇ ਸੁੰਦਰ ਸੋਪਾਏਹੈਂ ਜਿਨਾਂਨੇ ਤਿਨਾਂ ਗੁਰਾਂਦੀ ਮਤਿ ਦੁਆਰਾ ਹਰਿ ਭਜਹੁ ॥ ਮ: ੫॥ ਨਿਰਮੋਲਕ ਹੀਰਾ ਜੋਹੈ ਨਾਉਂ ਮਿਲੈ ਜੋਪਾਵਾਂ ਵਾ ਨਿਰਮੋਲਕਹੀਰਾਮਿਲੈ ਨ ਉਪਾਇਆ॥੩॥ ਹਰੀਕਾ ਜੇਹੜਾ ਸਿਮਰਤ ਕਿਆ ਸਿਮਰਨ ਵਾਲਾ ਹੋਯਾ ਤਿਸਕੇ ਸਰਬਦੁਖ ਨਾਸੇ ਜਿਨਾਂ ਕੈ ਸੰਗ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾਹੈ॥੭॥ ਆਪਨ ਬਿਭਉ ਜੋਪੂਤਾ

ਪ ਹੈ ਉਸਕੇ ਤਾਈਂ ਆਪ ਜਰਨਾ ਕਰਨਾਹੈ ॥ ੧੨॥ ਪੂਰਨ ਆਸੀਨਾ ਆਸਾ ਵਾ ਇਸਥਿਤੀ॥੧੮॥ਮ੍ਰਿਤੁਕੀ ਫਾਸ ਪਰਦੀਹੈ ਗਲਤੇ ਲੇਕਰ ਸਿਰ ਪੈਰਾਂਤਲਕ ਵਾ ਜਬਮ੍ਰਿਤ ਹੋਂਦਾਹੈ ਤਬ ਗਲਮੈਂ ਫਾਸੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਸਿਰ ਪੈਰਾਂ ਤਲਕ ਗਲਦਾਹੈ ਨਰਕਮੈਂ॥੨੯॥ਊਠ ਸਿਧਾਰੇ ਛਤ੍ਰਪਤਿ ਸੰਤਾਂਨੇ ਕਰਿਆਹੈ ਖਿਆਲ ਵਾ ਤਾਂਤੇ ਨਾਸੀ ਜਾਣਕਰ ਸੰਤਾਂਕਾ ਖਿਆਲ ਕਰੋ ਹੇ ਭਾਈ ਵਾ ਸੰਮਕ ਭਲੀਪ੍ਰਕਾਰ ਊਠ ਸਿਧਾਰੇ ਛਤ੍ਰਪਤਿ ਤਨਕੇ ਖਿਆਲ ਕਰਕੈ ਵਾ ਰਾਵਨ ਆਦਿਕ ਜੋ ਸੰਤਾਂਨੂੰ ਦੁਖਦੇਨੇਵਾਲੇ ॥ ੩੧ ॥ ਸੁਨ ਹੇਭਾਈ ਮੇਰੀ ਮਨਸਾ ਸਿਖਿਆ ਮਨ ਮਾਹਿ ਸਤ ਅਸਤ ਵੀਚਾਰੁ ਦੇਖ ॥ ੩੫ ॥ ਜੀਵਰੂਪੀ ਕੀਟਨੇ ਹੰਕਾਰਰੂਪੀ ਸਿੰਘ ਜੀਤਿਆਹੈ ॥੩੮॥ਮਿਥਿਆ ਜੋ ਵਿਖੇ ਹੈਨ ਤਿਨਾਂਦਾ ਮਰਦਨ ਕਰਦਾਹੈ॥੪੦॥ ਸੂਹਨੀ ਦੇਉ ਕਿਆ ਝਾੜੂਦੇਉ ॥੫੮ ॥ ਕਵਨ ਕਵਨ ਨਹੀਂ ਪਤਰਿਆ ਕਿਆ ਪਾਪੀ ਵਾ ਗਿੜਿਆ ॥੫੨॥ ਸੰਗ ਸੰਤਨ ਸਾਥ ਸੰਗ ਸੰਤਾਂਦੇ ਸਾਥ ਕਹੀਏ ਨਾਲ ਵਾ ਸੰਤਾਂਦੇ ਸੰਗਮਿਲੇਤਾਂ ਸਾਥ ਕਹੀਏ ਨਾਲੋਂਹੀ ਪਾਇਆ ॥੪॥ ਸਿਮਰਤ ਸਿਮਰਤ ਸਿਮਰੀਐ ਸਿਮਰਤੀਆਂ ਕਰ ਕੈ ਸਿਮਰਨੇ ਜੋਗ ਜੋਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਿਮਰੀਐ॥੫੮॥ਖਰ ਕਾਪੈਖਰਕਿਆਰਸੀਤਉਛੁਟੈਜਉਊਪਰਲਾਦਾਹੈਸਮਾਧੀ ਲਾਊਣੀ ਮਨਕਾ ਪੈਖਰ ਜਾਂ ਛਡੈ ਤਉ ਕਥਾ ਕੀਰ

ਤਨ ਵਿਚ ਜੋੜਨਾ ॥੫੯॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭ ਸੁਖ ਵਿਖੇ ਬਸਨ ਏਹ ਸਭ ਸੰਤਾਂਕੇ ਮਨਮੈਂ ਲੋਚਾਹੈ ॥੬੦॥ ਜਿਨ ਤੂੰ ਬੰਧਨਕਰ ਗਰਭ ਵਿਖੇ ਛੋਡਿਆ ਕਿਆ ਨਿਕਾਸਿ ਆਹੈ ਸੀਤਲ ਹੋਤਾਇਆ ਹੁਤਾਸਨਤੇ ॥੬੨॥ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਜੋ ਸੰਤਾਂਦਾ ਸੰਗਹੈ ਤਿਨਾਂਸੰਤਾਂਕੇ ਪਾਸ ਕਰਤਾ ਵਸ ਦਾ ਹੈ ਵਾ ਤਿਸਦੇ ਕਰ ਮੈਂ ਸਭਦੀ ਤਾਰਹੈ ਵਾ ਪੂਰਨ ਜੋ ਹੈ ਕਰਤਾ ਸੋ ਸੰਤਾਂਕੇ ਪਾਸ ਵਸਦਾਹੈ ਬਸਤ ਕਮਾਵਤ ਵਸ ਕਰਕੇ ਜੇਹੜੇ ਕਮਾਂਵਦੇਹੈਂ ਅਭਿਆਸਕਰਦੇਹੈਂ ਵਾ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਕਮਾਂਵਦੇ ਹੈਨ ਨਾਮਜੋ ਨਿਧਾਨਹੈ ਸੁਖ ਸਰੂ ਪ ਤਿਸਕਾ ਜਪ ਪੂਰੇ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਪਾਇਆ ॥੬੬॥ ਰਾਮਚੰਦ ਕੀ ਲਸਟਕਾ ਭਗਤੀਜਿਨਮਾਰਿਆਹੈਕਿਤ ਨਿਆਂਦਾ ਰੋਗ ਅਗਿਆਨ ॥੬੭॥ ਰਾਮਦਾਸ ਪੁਰ ਜੋ ਸੰਤਾਂਦਾ ਸੰਗਹੈ ਤਿਸਮੈਂ ਜੇਹੜੇ ਜਗਿਆਸੀ ਵਸੇਹੈਂ ਸੋ ਗੁਰਾਂਨੇ ਰਾਮਰਾਜਕਹੀਏ ਪ੍ਰਕਾਸ ਵਾਲੇਕੀਏਹੈਂ ॥੬੮॥ ਰਾਖ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਵਾ ਡਾਇਣ ਨਾਲਾਗੈ ਰਾਮਦੇਰੰਗ ਕਰ ਕੈ ਅਨੰਦ ਰਸਮੈਂ ਮਗਨ ਹੋਏ ਸਰੀਰ ਕਰਕੈ ॥੮੧॥ ਸੇਵਤ ਹੋਇਕਰ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੈ ਸਾਧਾਂਕੋ ਸੇਵੇ ਵਾ ਸੇਵਤ ਜੋਹੈ ਇੰਦ੍ਰਾਦਿਕ ਤੇ ਤਿਨਾਂਕਰ ਸੇਵ ਜੋ ਹੈ ਬ੍ਰਹ ਮਾਦਿਕ ਤਿਨਾਂ ਕਰ ਸੇਵ ਜੋ ਹੈ ਸੰਤ ਤਿਨਾਂ ਕੀ ਸਦਾ ਸਦਾ ਕੀਰਤੀ ਕਰੋ ਮੋਕਉ ਸਤਿਗੁਰ ਏਹ ਮੰਤ੍ਰਦ੍ਰਿੜਾ ਉਣ ਅਭਿਮਾਨ ਕੀ ਜੋ ਖੋਇ ਹੈ ਸੋ ਮਨ ਕਰਕੈ ਖੋਈ

ਕਿਆ ਖੋਵਾ ਹਉ ਤਨਕਰ ਭੀ ਖੋਇ ਨੂੰ ਖੋਵਾਂ ਹਉ
ਬਾਣੀ ਕਰਕੇਭੀਖੋਵਾਂ ਵਾ ਅਭਿਮਾਨਦੀ ਜੋ ਖੋਇਹੈ ਸੋ
ਖੋਇਦੇਹਿ ਖੋਇਣੇਵਾਲੀ ਸੋ ਖੋਈਹੈ ਹਉ ਅਤੁਲਬੇਦਾਂ
ਕਰ ਅਤੁਲ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਕਰ ਅਤੁਲ ਪੁਰਾਣਾ ਕਰ ਨਹਿ
ਤੁਲੀਐ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤੀਆਂਕਰ ਵਾ ਮਨ ਬਾਣੀਕਰ ॥੮੭॥
ਮਨ ਬਾਣੀ ॥੮੭॥ ਅਤਿ ਬੁਧਿਨਹਿ ਭੋਰਾ ਰੰਚਕ ਮਾਤ੍ਰ
ਵਾ ਭੁਲਾਵਾ ਭੋਰਾ ਕਹੀਏ ਗਿਆਨਰੂਪੀ ਦਿਨ ਬੀਚ
ਪੜਦਾ ਨਹੀਂ ਖੀਚਿਆ ਹੋਇਆ ॥੮੯॥ ਅਤਿਨੀਕੀ
ਬਨੀਹੈ ਖਟੋਲੀ ਸਾਧਨਾ ਵਾ ਬੁਧੀ॥ ੯੨ ॥ ਅਚਰਜ
ਰੂਪਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸੁਨਿਆਂ ਭੇਟਲੇ ਜੋਸੰਤਹੈਂ ਤਿਨਾਂਦੁਆ
ਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਂਦਾਹੈ॥੯੭॥ਕਾਹੂਕੇ ਕਰਤੇ ਕਛ ਨ ਖੀਨ
॥੧੦੨॥ਤਿਸਨੋ ਲਗੈ ਨ ਤਾਤੀਬਾਲ ਤਪਾਉਣੇਵਾਲੀ
ਇਸਤ੍ਰੀ ਵਾ ਪਉਣ ਵਾ ਮਾਇਆ ॥੧੦੭॥ਦੋਵੈ ਥਾਵ
ਰਖੇ ਗੁਰਸੂਰੇ ਗੁਰੂ ਜੋ ਸੂਰਮੇਂਹੈਂ ਤਿਨਾਂਨੇ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ
ਜਨਮ ਮਰਨ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕਤੇ ਰਖੇ॥੧੧੩॥ਮਿਲਕਰ
ਘਰ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਆਏ ਸਹੀ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਸਲਾਮਤਿ
ਇਸਥਿਤ ਰੂਪ ਹੋਏ ਤੇ ਨਿੰਦਕ ਕਾਲਕੇ ਮੁਖਮੈਂ ਹੋਏ
॥੧੧੪॥ਖੀਰ ਤਨੀ ਗੰਢ॥੧੧੫॥ ਤਾ ਮਨਕਰ ਸਿਰੋ
ਮਨਕਾ ਤਾ ਕਾਹੇ ਮਨ ਹੇਭਾਈ॥੧੧੭ ॥ ਈਘੈ ਨਿਰ
ਗੁਣ ਜੀਉਹੈ ਓਹ ਜੋ ਸਰਗੁਣ ਈਸਰਹੈ ਦੁਹਾਂਵਿਚ
ਕੇਲ ਕਰਤ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰਾ ॥੧੧੮॥ ਢਾਕਨ ਪੜਦਾ

ਢਾਕ ਹੇਮੇਰੇ ਗੋਬਿੰਦ ਐਸਾ ਠਉਰਕੋਈਨਹੀਂ ਜਿਸਮੈਂ ਕਛੂ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਪੇਖਿਓ ਸੁਏਹ ਢੀਠਮਕਰਣਾਹੀ ਕਰਦਾਹੈ॥੧੨੮॥ ਵੈਮੋਹਨਰੂਪ ਦਿਖਾਇਆ॥੧੨੯॥ ਵੈ ਜੋ ਚਰਨ ਪੂਜ ਹੈਂ ਵੈ ਕਿਆ ਓਸਕੇ ਚਰਨਾਮੈ ਮਨ ਉਰਝਾਓ ॥

੧ ਓ ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਮਃ ੧ ॥ ਮਨ ਮਾ ਇਆ ਮੈਂ ਬੰਧਿਓ ਸਦ੍ਰਸ ਜਾਲਦੇ ਵਾ ਸਰ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਇਸ ਵਿਖੇ ਮਨ ਮਾਇਆ ਜਾਲਮੈਂ ਬੰਧਿਆ ਸਮੂ ਹ ਘਟ ਘਟ ਬਿਆਪ ਰਹੇਹੈਂ ਬਿਖਿਆ ਨਾਲ ਵਾ ਘਟ ਘਟਮੈਂ ਬਿਆਪ ਰਹਿਓ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਜੋਜਾਣੀਦਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਖਿਖਿਆ ਨਾਲ ਜੋ ਮਿਲ ਰਹਿਆਹੈ ਜੋ ਆਜੈ ਸੋ ਕਾਲਕੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ੂ ਆਵਣਾ ਹੈ ਕਿਆ ਨਹੀਂ ਆਵਣਾ ਰੈਣ ਅੰਧਾਰੀ ਹੋਇਰਹੀਹੈ ਅਵਿਦਿਆ ਵਾ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪੀ ਨਿਰਮਲ ਹੋਜਾਂਦਾਹੈ ਜੋਤੀਕਰਕੇ ਗੁਰਮੁਖਸਾਂਤ ਊਤਮ ਕਰਾਮੰ ਕਹੀਏ ਕਲਾਮੰ ਜੋ ਬਾਣੀਹੈ ਸੋ ਉਤਮ ਹੈ॥੨॥ ਰਜਾਈ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਰਹਿੰਦਾਹੈ ਜੇਹੜਾ ਹੁਕ ਮ ਪਛਾਣਦਾ ਹੈ ਵਾ ਰਜਾਈ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥ ਮਃ ੪ ॥ ਮੈ ਜਨਨੇ ਹਰਿਨਾਮ ਕੀ ਟੇਕ ਟਿਕਈਆ ਕਿਆ ਲਈ ਹੈ ਰਸਾਂਮੈ ਜੋ ਰਸਾਲ ਰਸ ਹੈ ਗੁਰਕਾ ਸਬਦ ਤਿਸ ਕੋ ਰਵਈਆ ਕਿਆ ਰਾਵਨੇ ਹਾਂ ਆਵੰਦੀ ਜੋ ਹੈ ਲਹਿਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੇ ਸਾਗਰ ਕਿਆ

ਜਲ ਦੀ॥੪॥ ਅਮਰ ਪਿੰਡ ਕਿਆ ਅਮਰ ਸਰੂਪਹੋਏ ॥੫॥ ਮਨਕੋ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਕੈ ਖੋਟਾ ਸੁਭਾਉ ਚੂਰਣ ਕਰ ਕੈ ਤੇ ਮੋਤੀਕੀ ਨਿਆਂਈ ਸੁਧ ਕਰਣਾ ਏਹ ਵਡਾ ਗਹਿ ਣਾਹੈ ॥੬॥ ਆਣ ਕਹੀਏ ਦ੍ਵੈਤ ਵਲੋਂ ਜੇਹੜਾ ਪ੍ਰਭੂਕੀ ਤਰਫ ਆਪਣੇ ਆਪਨੂੰ ਆਨਣਾਹੈ ਏਹ ਮਹਿਦੀ ਪੀ ਸਾਈਹੈ ਤੇ ਸੂਖਮ ਵਾਸਨਾਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ਏਹ ਘੋਲਘੋਲ ਅੰਗ ਲਾਉਂਣਾ ਹੈ ਜੇਹੜਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸਾਥ ਤਤਪਰ ਹੋਵਣਾ ਹੈ ॥ਮਃ ੫॥ਮਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਰੂਪੀ ਡੋਰ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ੨॥ ਅਗਿਨ ਜੋ ਹੈ ਤਮ ਅੰਧਕਾਰ ਤੇ ਅਤਸੇਕਰ ਜੋ ਹੈ ਮੋਹ ਸੋ ਹੈ ਘੁਪ ਅੰਧੇਰਾ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਅਲ ਤੇ ਕਮਲ ਦਾ ਭਿੰਨ ਨਹੀਂ ਭੇਤ ਕਿਆ ਜਾਣ॥ ਮਹਲਾ ੧ ਥਿਤੀ॥ ਆਪੇ ਸਚੇਨੇ ਜੋਰ ਕਰਕੇ ਅੰਡਜ ਦਾ ਜੋੜਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਤੇ ਫੋੜ ਕਰਕੇ ਵਿਛੋੜ ਦਿਤਾ ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਬ੍ਰਹ ਮ ਸੋ ਨਿਰਾਲਾ ਵਾਜੇ ਕਿਆ ਕਥਨ ਕਰੀਦਾ ਹੈ ਵਾ ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਵਾਜੇ ਉਚਾਰਣ ਕੀਆਹੈ ਜਿਸਨੇ ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰਾਲਾਹੈ ਅਸਟਮੀ ਦੁਆਰਾ ਜੇਹੜੇ ਬੁਧੀਕੋ ਸਾਧਦੇਹੈਂਓਨਾਂਕੋ ਅਸਟ ਸਿਧੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਈਆਂਹੈਂ ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ ਤਤੋਂਕਰ ਰਚਿਤ ਜੋ ਸਰੀਰਹੈ ਤਿਸਦਾ ਅਭਿਮਾਨ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸਦਾ ਬਿਸਰਾਉਣਾਕਰਿ ਆਹੈ ਨਉਮੀ ਦੁਆਰਾ ਕਹੇਹੈਂ ਨਵੇ ਨਾਥ ਜੋ ਹੈਂ ਨਵ

ਖੰਡਾਂਦੇ ਘਟਾਂ ਘਟਾਵਾਂ ਜੋ ਨਾਥਹੈ ਤਿਸਕਾਨਾਉਂ ਮਹਾਂ ਬਲਵੰਡਹੈ ਮਾਈ ਮਾਇਆ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਪੂਤ ਇਹੁ ਜਗ ਵਾ ਆਈਹੈ ਪੂਤਾਕਿਆ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਸਾਰਾਜਗਤ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸਵਿਖੇ ਮਨ ਬੁਧ ਆਦਿਕ ਤੇ ਦਸ ਇੰਦ੍ਰੇ ਏਹ ਦੁਆਦਸ ਇੰਦ੍ਰੇ ਮੁੰਦ੍ਰਾਕੀਆ ਹੈ ਜੇਹੜਾ ਰੋਕਣਾ ਸੋ ਅਉਧੂਤਾ ਸੁਧਹੈ ਤੇਰਸ ਦੁਆਰਾ ਕਹੇਹੈਂ ਜੈਸੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੇ ਕਨਾਰੇ ਤਰੋਵਰ ਹੁੰਦਾਹੈ ਐਸੇ ਸਰੀਰਨੂੰ ਜਾਣਕਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਮੂਲ ਕਿਆ ਸਰੂ ਤੇ ਸਿਖਿਰ ਉਤਕ੍ਰਿਸ਼ੁ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸਮੈਂ ਲਿਵ ਲਾਵੈ ਤਾਂ ਤਾਰੈ ਤਾਰਵੇਂਵਾਹੈ ॥ ੧੪ ॥ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂਮੈਂ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਸੂਰਜ ਸਮਾਵੈ ਅਮਾਵਸਿਆ ਦੁਆਰਾ ਕਹੇਹੈਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਰੂਪੀਚੰਦ੍ਰਮਾ ਗੁਪਤ ਹੋਇ ਰਹਿਆਹੈ ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ ਗੈਣਾਰ ਕਿਆ ਅਕਾਸਮੈਂ ॥੨੦॥ ਘਰ ਸਰੀਰਤੇ ਦਰ ਇੰਦ੍ਰੇ ਥਾਪੇ ਹੈਂ ਜਿਨਾਂ ਓਹ ਸੁਹਾਵੇ ਥਾਨਮੈ ਥਿਰ ਹੋਏ ਹੈਂ ॥

੧ ਓ ਸਤਵਾਰ ਸਚੁ ਸੰਜਮ ਕਰਣੀ ਕਾਰ ਕਿਆ ਸਚੀ ਹੈ ॥

੧ ਓ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਛੰਤ ॥ ਮਟਕੀ ਜੋ ਧਾਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਵਾ ਲਜਾ ਸੋ ਡਾਰਦਈ ਸਾਚ ਕਹੀਏ ਸਾਚੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਜੋਬਨ ਵਾਲੀ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਨਵੀਨ ਹੈ ॥੨॥ ਨਵੀਨ ਹੈ ਓਹ ਧਨ ਜੇਹੜੀ ਗੁਰਾਂਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੈ ਜਾਗੀਹੈ ਨ ਵਿਹਾਣੀ ਅਪਣੇ ਪਿਰਨੂੰ ਭਾਣੀਹੈ

॥ ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿਪ੍ਰਭ ਰਾਮ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਸਫਲ ਜਨਮ ਕੀਨਾ ਅਪਨਾ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਮਨਰੂਪੀ ਕਰ ਗਹਿਆ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਭੁਜਾਗਹੀ ਵਾ ਕਰਕੇ ਗਹੁ ਪ੍ਰੇਮਬੁਧੀ ਭੁਜਾ ਗਹੀ॥੩॥ ਹੇ ਕਰਣਾ ਪਤਿ ਮੇਰੀ ਗਤਿ ਕਿਉ ਨਹੀਂ ਲਖਦੇ ॥

੧ ਓ ਵਾਰ ਮਃ ੪॥ ਸਭ ਤਨ ਮਨ ਹਰਿਆ ਹੋਇ ਮਨ ਕਹੀਏ ਮਨਨ ਕਰਕੇ ਹਰਿਆ ਬਾਗੁ ਜੈਸੇ ਖਿੜਿਆ ਹੁੰਦਾਹੈ ॥੫॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦੀ ਜਾ ਛੋਡੈ ਹੰਕਾਰ ਤਾਂ ਤਰੈ॥੯॥ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਮੀਠੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਬਚ ਨ ਬੋਲਦੇਹੈਨ ਹਰਿਧਨ ਰਤਨ ਜਵੇਹਰੀ ਸੋ ਹਰਿਧਨ ਹਰੀਨੇ ਗੁਰਾਂ ਪਾਸੋਂ ਦਿਵਾਇਆ ॥੧੨॥ ਸਚੀ ਗੁਰਮ ਣੀਆਂ ਵਡਿਆਈ ਵਾ ਮਨੌਤ ਮੰਨਣਾ ਵਾ ਭਗਤੀ ਨਾਨਕ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇਅਨ ਸਚੈ ਸਬਦ ਹਜੂਰ। ਗੁਰਾਂਦਾ ਸਬਦ ਜਿਨਾਂ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕੀਆਹੈ ਸੋ ਸਚੇਨੇ ਬਖਸ ਕਰਕੈ ਹਦੂਰ ਮਿਲਾਇਅਨ ॥

੧ ਓ ਭਗਤ ਬਾਣੀ ॥ ਸੂਧੇ ਸੂਧੇ ਰਸਤੇ ਚਲਹੁ ਵਾ ਤੁਰ ਚਲਹੁ ॥੨॥ ਸਤਿਗੁਰਾਂਦਾ ਜਾਰਿਆਹੋਇਆ ਗਇਆ ਭਰਮ ਮੋਰਾ ਨਿਹਚੇ ਭਰਮ ਵਾ ਸੰਸੇ ਭਰਮ ॥ ੪॥ਘਰਕੇ ਦੇਵ ਸੰਡਾ ਮਰਕਾ ਉਨਾਂਦੀ ਸਿਖਿਆ ਛੋਡੀ ਪਿਤ੍ਰ ਪਿਤਾਕੀ ਰਾਜਨੀਤੀ ਛੋਡੀ॥੫॥ਅੰਦਾਜਾਕਿਆ

ਮਰਜਾਦਾ ਦਾ ਬਚਨ ਭੀ ਨਹੀ ਬੋਲ ਸਕਦਾ ॥ ੬ ॥
ਹਉਮੈ ਦੀ ਅਭਿਮਾਨਤਾਈ ਕਰਕੇ ਦੇਵਤਾਈ ਪਕ
ੜੀ ਸੰਧਕ ਤੋਹ ਕਹੀਏ ਚੋਰ ਹਾਂ ਤੁਮਾਰੇ ਵਾ ਹਿੰਸਕ
ਮਤ ਘਾਲੋ ਜਮਕੀ ਖਬਰੀ ਖਬਰ ਵਾ ਖਬੜੀ ਕਿਆ
ਰਸੀ ਵਾ ਖਬੜੀ ਤਲਵਾਰ ॥ ੭ ॥ ਦਰਮਾਦੇ ਅੰਦਰ
ਮਾਂਦਗੀਦੇ ਵਾ ਥਕਤ ਹੋਇਕਰ ਠਾਂਢੇਹਾਂ ਤੁਮਾਰੇ ਦਰ
ਬਾਰ ॥੯॥ ਇਸ ਮਾਇਆ ਕਉ ਦ੍ਰਿੜਕਰ ਰਖਦੇ ਹੋ
ਬਧੇ ਗਏਹੋ ਆਪ ਜੋ ਬਚਣਾ ਹੈਸੀ ਇਸਤੇ ਵਾ ਬਧੇ ਹੋ
ਆਪਣਾ ਜੋ ਬਚਨ ਹੈਸੀ ਗਰਭ ਅਸਥਾਨ ਕਾ ਤਿਸ
ਕਰਕੇ ਵਾ ਇਸ ਮਾਇਆ ਕੋ ਦ੍ਰਿੜਕਰ ਰਖੋ ਹੇ ਭਗ
ਵੰਤ ਬੰਨਦੀਹੈ ਆਪਦੇ ਬਚਨਾ ਕਰਕੇ ਤਿੰਨਾਂਭਵਨਾਂ
ਦੇ ਭੋਗਨ ਵਾਲੀ ਵਾ ਖਾਨਵਾਲੀ ਸਪਨੀ ਹੈ ॥੧੧ ॥
ਤ੍ਰਿਕੁਟੀਮੈ ਸੰਧਿਆ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਪੇਖਿਆ ਘਟ
ਘਟਮੈਂ ਜਾਗਤੀਭੀ ਹੈ ਚੇਤਨਤਾ ਐਸੀ ਬੁਧ ਸਮਾਚਰੀ
ਸੰਮਕ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਆਚਰੀ ਗ੍ਰਹਣ ਕੀਤੀ ਘਟਿ
ਮਾਹਿ ਤਾਂ ਤਿਆਗੀ ਹੋਏ॥੧੨॥ਸਭਕੇ ਵਿਖੇ ਜੋਦੇਖਦਾ
ਹੈ ਇਸਥਿਤ ਤਬ ਇਹ ਮਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀਹੈ ਕੁਟਲ
ਗਾਠਕੋ ਜਬ ਖੋਲੈ ਹੇ ਦੇਵ ਹੇ ਭਾਈ ਵਿਚਾਰ ਹੂਪੀ ਨਰ
ਜਾਂ ਛਾਬਾਲੈਕੇ ਮਨਨੂੰ ਤੋਲੇਦੇਵ ਰਾਮਪ੍ਰੀਤਕੀ ਓਹਲੇ
ਵਾ ਰਾਮ ਪ੍ਰੀਤੀਮੈਂ ਲੈ ਕਰਿਆ ਮਨ ॥
ਨਾਮਦੇਵਜੀ॥ ਮੋ ਜਨਮ ਕਉ ਗੁਰਾਂਨੇ ਸਫਲ ਕੀਨਾ

ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਮਨਨਤੇ ਬਿਨਾਂ ਜੀਵਨਾ ਹੀਨ ਹੈ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨ ਦੇਇਕਰ ॥

ਰਵਿਦਾਸੁ ਜੀ॥ ਆਲਜ ਨਿਰਲਜ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਵਾ ਆਲ ਕਿਆ ਘਰਹੈ ਵਾ ਆ ਕਹੀਏ ਸਰਬਓਰਤੇ ਲਜ ਰੂਪਹੈ ਬੰਧਨ ਰੂਪਹੈ ਮਲੇਛ ਮਨ ਸਿਰੋਮਣੀ ਭੀ ਹੈ ਸੋਇ ਵਾ ਪੁਰਸਦਾ ਮਨ ਭਗਵੰਤ ਭਜਨ ਤੇ ਹੋਇ ਪੁਨੀਤ ॥

ਸਧਨਾਜੀ॥ ਕਾਮਾਰਥੀ ਕਿਆ ਕਾਮ ਅਰ ਥੀ ਸੁਆਰਥੀ ਕਿਆ ਨਿਜ ਪ੍ਰਜੋਜਨੀ ਹੈਸੀ ਕੈਸੇ ਬਿ ਰਮਾਵੋ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਵੰਦੇਹੋ ਵਾ ਚੁਪ ਕੈਸੇ ਕਰੋਂ ॥

ਗੌਂਡ ਮਹਲਾ ੪ ॥

੧ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਇਨਕਾ ਵਾਹਿਆ ਕਛ ਨਾ ਵਸਾਈ ਇਨਕਹੁ ਵਸ ਨਹੀਂ ਵਾਹਿ ਚਲਦਾ ਪਰ ਮਿਤ੍ਰੀ ਕਹੀਏ ਮਾਇਆ ॥੨॥ ਗੁਰਾਂਦਾ ਉਪਦੇਸ ਮੰਤ੍ਰ ਲੈਕੇ ਹਰਿ ਜਪ ਜਾਪਹੁ ॥੩॥ ਜੈਸੇ ਸਕਤ ਰੇਤਾ ਸੂਰਜ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਜਲਤ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਸਸਿਕੇਵੇਖੇ ਲਹਿ ਜਾਇ ਸਭ ਤਪਨਾ। ਜੀਵ ਰੇਤਾ ਅਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਤਿਨਾਂਹਰਿਦਾਸਾਂਕੇ ਚਰਨ ਮਲੋ ਮਲਦਾਹੋਂ ਵਾ ਜਿਨਾਂ ਹਰਿਕਾ ਦਸਣਾ ਕਰਿਆ ਹੈ ਸੋ ਸਦਾਧਿਆਇ ਨਿਤ ਕਰ ਜੋੜਕੇ ਵਾ ਨਿਤ ਨਿਤ ਤਿਸਸਾਥ ਜੁੜਨਾ ਕਰਹੁ ਵਾ ਨਿਤ ਤਿਸ ਤਰ ਜੁਲਨਾ ਕਰਹੁ॥ ਮਃ ੫ ॥

ਕਾਇ ਪਰਕੇ ਜਾਇਲੇ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਪਰਕੇ ਤਾਈਂ ਉਪਦੇਸਣ ਮੈਂ ਜਾਨਾਹੈਂ॥੭॥ ਗੁਰਾਂਕੇ ਮੰਤ੍ਰਕਰ ਸਬਦ ਬ੍ਰਹਮ ਮੇਂ ਮਨ ਮਾਨਿਆਂ ਵਾ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਹੀਏ ਉਪਦੇਸ ਮੰਤ੍ਰਮੈਂ ਮਨ ਮੰਨਿਆਹੈ ॥ ੧੧ ॥ ਉਨਕਉ ਖਸਮ ਕੀਨੀ ਠਾਕ ਹਾਰੇ ਕਾਮਾਦਿਕ ਇਸਤੇ ਗੋਬਿੰਦ ਭਗਤਕਾ ਮਹਲ ਰਿਦੇਮੈਂ ਨਹੀਂ ਓਨਾਂ ਪਾਇਆ ਪੰਚ ਪੂਤ ਕਾਮਾਦੀ ਜਣੇਹੈਂ ਇਕ ਮਾਇਆਨੇ ਵਿਆਇ ਪ੍ਰਸੂਤ ਹੋਇਕਰ ਉਤਭੁਜ ਆਦਿਕ ਜੋ ਖਾਣਾ ਜਗਤਹੈ ਸੋ ਖੇਲ ਕਰਿਆ ਵਾ ਉਤਕ੍ਰਿਸਟ ਭੁਜਾ ਜਿਸਕੀਆਂ ਤਿਸ ਸਾਥ ਮਿਲਕਰ ਵਿਆਇ ਪ੍ਰਸੂਤ ਹੋਈ ਤਾਂਜਗਤ ਖੇਲ ਕਰਿਆ ॥੧੮॥ਸੰਤਕਾ ਲੀਆ ਮਾਰਿ ਆਹੋਇਆ ਵਾ ਸੰਤਾਂਕੇ ਵਾਸਤੇ ॥੧੯॥ਨਾਰਾਇਣ ਕਾ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋ ਨਿਰੰਜਨ ਨੀਰਹੈ। ਵਾ ਨਿਰੰਜਨਦਾ ਜੋ ਨਾਰਾਇਣ ਨਾਮਹੈ ਏਹ ਨੀਰ ਸੀਤਲ ਕਰਣੇ ਵਾਲਾਹੈ ਨਾਰਾਇਣ ਕਹਿਣੇ ਤੇ ਜਮ ਭਗੌੜਾ ਹੋਇ ਕਰ ਪਲਾਇ ਜਾਂਦਾਹੈ ਡਾਇਣ ਮਾਇਆ ਦੇ ਦੰਤ ਕਾਮਾਦਿ ਭੰਨੇਹੈਂ ਗੁਰਾਂਸਾਥ ਮਿਲਕਰ ਨਾਰਾਇਣ ਓਟ ਗਹੀ ਤਾਂ ਬਸਤ ਅਗੋਚਰ ਲਹੀ ॥ ੨੧ ॥ ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਸੰਸਾਰ ਇਕ ਸਕਤੀਨੇ ਉਪਾਇਆਹੈ ਸੋਈ ਮਹਾਂ ਮਾਇਆਨੇ ਤਾਕ। ਤਿਸ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਕੀ ਛਾਇਆਹੈ ॥

੧ ਓ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਕੀ॥ ਕਰਮਾ ਮਹਿ ਜੀਊ ਨੂੰ ਕਿਨ ਵੰਧਨਵਾਨ ਕਰਦੀਆ ਹੈ ਵਾ ਕਰਮਾ ਨੂੰ ਜੀਊ ਚੇਤਨਤਾ ਕਿਸਨੇ ਦਿਤੀ ਬੰਧਨ ਕਰਨੇਕੀ ਸੋ ਸਭਕਾ ਪ੍ਰੇਰਕਈਸਰਹੈ॥੫॥ ਨਾਇਸਕਾਪਿੰਡਹੈ ਨ ਰਕਤੂ ਪ੍ਰੀਤੀਹੈ ਰਤੀ ਮਾਤ੍ਰ ਜੈਸੇ ਕਾਗਦਕੇ ਪਰ ਮੱਸ ਜੋਹੈ ਸੋ ਮਿਟੈਨੇ ਵਾ ਕਾਗਦ ਪਰ ਮਸ ਕਰਕੈ ਜਸ ਲਿਖੀ ਐ ਤਾਂ ਮਿਟੈ ਨਾ ਕਿਆ ਮੇਵੰਦਾ ਨਹੀਂ ਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ॥੬॥ਮੂੜ ਪਲੋਸਿਆ ਸਿਰਪਰ ਹਥਧਰਿਆ ਤਾਂ ਕਮਰ ਬਧੀ ਪੋਥੀਆਂਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਸਮਝਣੇਮੈਂ ਮੋਹਕਰ ਜੋ ਬਿਵਹਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ ਇਹ ਤਾਗੇ ਤੂਟੇ ਇਨਾਂ ਵਿਖੇ ਜੇਹੜੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਣੀਸੀ ਏਹ ਪਾਣ ਨਿਖੂਟੀ ਸਰੀਰ ਦੂਆਰੇ ਤੇ ਉਪਰਾਮ ਹੋਇ ਤਾਂ ਝਲਕਾਏ ਸੁਧ ਹੋ ਆ ਏਕਾਨ ਅੰਤਾਕਰਣ ਵਾ ਝਲਕ ਸਖਿਆਤ ਹੋਇਆ ਏਕਾਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇਵਫੂਏ ਜੋ ਫੈਲਰਹੇਹੈਂ ਫਾਲ ਪਦਾਰਥ ਸੋ ਕੂਚਨਾਸੀ ਵਿਚਾਰੇ ਇਹ ਮੁੰਡੀਆ ਜੋ ਜੀਵ ਹੈ ਸੋ ਕਾਲ ਸਿਰ ਚੜ੍ਹਿਆ ਕਿਆ ਦਬਾਇ ਦਿਤਾ ਇਹ ਮੁੰਡੀਆ ਸਗਲੋ ਦਰਬ ਆਸੁਰੀ ਸੰਪਦਾ ਤਾਂ ਖੋਈ ਹੋਇਆ ਆਵਤ ਜਾਤ ਆਵਣਾ ਜਾਣਾਂ ਤੇ ਨਾਕ ਸੁਰਗ ਤੇ ਨਰਕ ਏਨਾਂ ਕੀ ਜੋ ਬਾਤ ਸੋ ਸਭੋ ਹੋਇ ਗਈ ਸਭ ਤੁਰੀਆਮੈ ਇਸਥਿਤ ਹੋਏ ਨਾਰ

ਮਾਇਆ ਕੀ ਬਾਤ ਛੋਡੀ ਵਾ ਜੋ ਰਾਮ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ
ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਮਨ ਰਾਤਾ ਲਰਕੀ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਲਰਕਨ
ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਖਾਂਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਮੁੰਡੀਆ ਜੀਵ ਅਨ
ਦਿਨ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਇਆ ਜਾਣ ਤੋ ਇਕ ਦੁਇ ਮੰਦਰ ਮੈ
ਦ੍ਰਿੜ ਕਰੇ ਸ੍ਰਵਨ ਮਨਨ ਨਿਧਿਆਸਨ ਇਕ ਦੁਇ
ਬਾਟ ਪਾਏ ਰਜ ਸਤ ਤਮ ਵਾ ਦੋਇ ਤੇ ਇਕ ਕਰਨੇ
ਵਾਲਾ ਗਿਆਨਦ੍ਰਿੜ ਕਰਿਆ ਤੇ ਇਕ ਤੇਦੋਇਕਰਨੇ
ਵਾਲਾ ਜੋ ਅਗਿਆਨ ਬਾਹਿਰ ਕਰਿਆ ਹੈ ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ
ਸਥਰ ਕਰਿਆ ਹੈ ਮਾਰਕੇ ਉਨ ਸੰਤੋਖਾਦਿਕੋਂ ਕੋ
ਖਾਟ ਕਹੀਏ ਖਟਿਆ ਹੈ ਹਿੰਸਾ ਜੋ ਹੈ ਦੇਹ ਕੀ ਤਿਸ
ਕਉ ਚਬਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ਉਨਾਂਕੋ ਕਹੀਏ ਸਮਤਾਦਿਕਾਂ
ਕੋ ਰੋਟੀ ਕਿਆ ਪਾਲਨਾ ਕਰਿਆਹੈ ਵਾ ਹਮ ਤਮਾਮਕੋ
ਜੋ ਚਬਣੇ ਵਾਲਾਹੈ ਕਾਲ ਤਿਸਕੋ ਰੋਟੀਕੀ ਨਿਆਂਈ
ਭਖਨਾ ਕਰਿਆ ਹੈ ਮੁੰਡੀਆ ਮੁੰਡੀਆ ਹੋਏ ਏਕ ਜੀਵ
ਈਸਰ ਏਕ ਹੂਏ ਏਹ ਮੁੰਡੀਆ ਡੂਬਤਿਆਂ ਕੀ ਟੇਕ
ਹੈ। ਸੁਣ ਹੇ ਅੰਧਲੇ ਲੋਕੋ ਬੇਪੀਰ ਕਿਆ ਬਿਨਾਂਪੀਰ
ਤੇ ਹੋ ਜਾਉਗੇ ਇਨ ਮੁੰਡੀਅਨ ਸੰਤਾਂ ਦੁਆਰੇ ਭਜੋ ਸ
ਰਨ ਕਬੀਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ॥ ੭ ॥ ਗਲ ਸੋਹੈ ਹਾਰ
ਪਦਾਰਥਾਂ ਰੂਪੀ ਪਖਿਆਰੀ ਵੇਸਵਾ ਸਾਕਤਾਂ ਕੀ ਓਹ
ਪਿੰਡ ਦੇ ਪ੍ਰਾਣ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ਗ੍ਰਿਹ ਸੋਭਾ ਮਾਇਆ
ਜਾਂਕੈ ਨਾਹਿ ਬੰਧਨਤਾ ਜੋਗ, ਹੈ ਸੋਹਾਗਨ ਮਾਇਆ

ਮਹਾਂ ਪਵੀਤ ਤਪ ਕਰਨੇਵਾਲੀ ਤਪੀਸ੍ਰ ਤਿਨਕੇਚਿਤ ਭੀ ਡੋਲ ਜਾਂਦੇ ਹੈਂ ਨਾਹਿਤ ਨਿਹਾਇਤ ਉਠ ਚਲੀਦਾ ਹੈ ਬੇਗਹੀ ਨੰਗੇ ਵਾ ਨਿਹਾਇਤ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਬੇਗ ਹੀ ਤਾਂ ਨੰਗੇ ਉਠ ਜਾਈਦਾ ਹੈ ਪੰਚ ਨਾਰਦੁ ਜੋ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੇ ਹੈਂ ਤਿਨਾਂ ਕੇ ਮਿਟਵੇ ਜੋ ਵਿਸ਼ੇ ਹੈਂ ਸੋ ਫੂਟੇ ॥ ੯ ॥ ਤਨ ਖੇਤ ਮੈ ਮਨ ਕਰ ਜੋ ਰਮਤ ਰਹੇ ਰਾਮ ਕਉ ਨਹੀ ਚੇਤਦੇ ਜਾਰਉ ਤਿਸ ਕਉ ਵਾ ਤਨ ਮਨ ਕਰਕੈ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਖੇਤਰ ਮੈ ਰਮ ਰਹੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਹਲ ਤੇ ਹਰ ਕਹੀਏ ਜਲਬਿਨਾ ॥੧੦॥ ਐਸੇਨਾਚਨ ਵਾਲੇ ਕੇ ਮਨ ਹੀ ਰਖਿਆ ਕਰਨਵਾਲਾ ਭਗਵੰਤ ਹੈ ਵਾ ਮਨ ਸੁਧ ਰਖਿਆ ਕਰਨਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾਹੈ ਬਜਾਰ ਸੰਸਾਰਤੇ ਪਲੀਤੇ ਇੰਦ੍ਰੇ ਵਾ ਬਜਾਰ ਇੰਦ੍ਰੇ ਤੇ ਪਲੀਤੇ ਕਾਮਾਦਿਕ ਨਉ ਨਾਇਕ ਕੀ ਨਵਧਾ ਭਗਤੀ ਵਾ ਨਉ ਖੰਡਾਂ ਕਾ ਨਾਇਕ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਭਗਤੀ ਪਛਾਨੈ ॥

ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ॥ ਦਾਤੁਲਾ ਦਾਨਭੀ ਤੇ ਪੁਰਸ਼ ਦਾਨ ਭੀ ਕਰੈ। ਗੁਰਗਿਆਨ ਬਡਾ ਗਿਆਨ ॥ ੨ ॥ ਜੈਸੇ ਨਾਦ ਹੈ ਐਸੇ ਰਾਮਹੈ ਜੈਸੇ ਮ੍ਰਿਗ ਹੈ ਐਸੇਮੈ ਹੇਰ ਉ ਦੇਖਦਾ ਹੋਂ ਜਿਉ ਮੀਨਾ ਹੇਰੈ ਪਸੂਆਰਾ ਦੂਧੀਰਾ ਪੰਛੀ ॥ ੪ ॥ ਮੋਹਿ ਲਾਗਤੀ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਤਾਲਬ ਇਛਾ ਬੇਲੀਦੀ ਜੈਸੇ ਨਿਰਮਲਘਾਮ ਤੇ ਤਪਤਹੋਂਦੀ

ਹੈ ॥ ੬ ॥ ਸੀਤਲਾ ਧਿਆਵਨ ਤੇ ਖਰਹੋਂਦਾਹੈ ਭੈਰਉ
ਧਿਆਵਨ ਦੇ ਕੂਕਰ ਬਾਹਿਨ ਹੋਂਦਾਹੈ ਭੂਤਾਂਕੇ ਧਿਆ
ਵਨ ਤੇ ਵਿਰੋਲਾ ਹੋਂਦਾਹੈ ਤੇ ਛਾਰਉਡਾਵੈ ਅਨਕਿਆ
ਹੋਰ ਦੇਵ ਕੇ ਬਦਲੇ ਰਾਮ ਨ ਦੇਹੋਵਾ ਅਨ ਜੋ ਦੇਵਤਾ
ਹੈਂ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਬਦਲਾਵਨ ਕਰਦਾ ਹੋਂ ॥ ੭ ॥ ਮੋਦੀਕੇ
ਘਰ ਕਿਆ ਇਸਤ੍ਰੀਕੇ ਘਰ ਲੋਧੇਕਾ ਖੇਤ ਕਿਆਪਾਪ॥

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ॥ ਸੋਈ ਮੁਕੰਦ ਮੈ ਦੁਰਬਲ
ਨੂੰ ਧਨ ਦੀ ਖਾਣ ਲਾਧੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਭੂਮ ਦਾਨ ਕਰੈ
ਮੰਡਪ ਦਾਨ ਕਰੈ ਤੇ ਸੋਭਾ ਮੰਡਪ ਅਸਥਾਨਮੈ ਪਾਵੈ॥

ਰਾਮਕਲੀ ਮਃ ੧

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਪ੍ਰਣਵਤ
ਨਾਨਕ ਜੇ ਤੂ ਦੇਵਹਿ ਨਾਮ ਅੰਤ ਨੂੰ ਜੇਹੜਾ ਸਹਾਈ
ਹੋਇ॥੨॥ਜੀਵਨ ਦੀ ਤਲਬ ਇਛਾ ਨਿਵਾਰ ਹੇ ਸੁਆ
ਮੀ ਵਾ ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵਾਂਦੀ ਇਛਾਨਿਵਾਰੁ ਹੇ ਸੁਆਮੀ
ਜਹਿ ਕਿਆ ਜਿਸਕੇ ਭੀਤਰ ਸਭ ਘਟ ਹੈ ਸੋ ਜਬ
ਰਿਦੇ ਭੀਤਰ ਬਸਿਆ ਤਾ ਬਾਹਿਰ ਕਾਹੇ ਜਾਹੀ ਸਾਰੇ
ਪੂਰਨਹੈ ਵਾ ਜਿਸਕੇ ਘਟਭੀਤਰ ਬਸਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ
ਬਾਹਿਰ ਭੀਤਰ ਕਾਹੇ ਨਾਹੀ ਨੈਣੀ ਲਾਗਰਹੀ ਮਾਇ
ਆ ਕੀ ਵੰਨੀ ਵਾ ਨੈਣੀ ਭੀ ਲਾਗ ਰਹੀ ਹੈ ਤੇ ਬਾਣੀ
ਕਰਕੇ ਭੀ ਲਾਗ ਰਹੀ ਹੈ ਨਹੀ ਤਾਂ ਪਰਤਾਪਹਿ ਪਛ
ਤਾਵਹਿਗਾ ਪਰ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਪਹਿਗਾ ਵਾ ਤਾਪਤੇ

ਪਰੇ ਹੋਇ ਜਾਵਹਿਗਾ ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ॥੩॥ਸਾਧਨਾਦੁਆਰੇ ਵਾ ਸਰੀਰ ਦੁਆਰੇ ਮਾਇਆ ਜਲਕੀ ਖਾਈ ਹੈ ਪਾਣੀ ਹਾਡ ਏਨਾਂਸਾਰਿਆਂਕੇ ਅੰਤਰ ਘਰੁ ਬਾਧਿਆ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਸਤਪੁਰਖ ਆਸਣ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ਕਿੰਤੇ ਨਾਮਾ ਅੰਤ ਨ ਜਾਣਿਆ ਕਿਤਨੇ ਨਾਮ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਅੰਤ ਨਾ ਜਾਣਿਆ ਵਾ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਾਮਦਾ ਅੰਤ ਨ ਜਾਣਿਆ॥੪॥ਸਾਖੀਕਾ ਜੋ ਸਬਦ ਉਚਾਰਣਾਹੈ ਏਹ ਮੇਰੀ ਸਿੰਙੀ ਬਾਜੈ ਤੇ ਸੁਰਤ ਵਾਲੇ ਜੋ ਲੋਕਹੈਂ ਸੋ ਸੁਣੇ ਸਰਧਾਰੂਪੀ ਝੋਲੀ ਪਕੜੀ ਹੈ ਮੰਗਣ ਕੇ ਤਾਈਂ ਪਤੀ ਕੇ ਅਗ੍ਰਭਾਗ ਕਹਿਨੇ ਹਾਂ ਨਾਮ ਭੀਖਿਆ ਪੜੇ ਪਾਨੀ ਪਵਨਾਦਿਕ ਤਤੋਂ ਕਰ ਰਚਤ ਜੋ ਸਰੀਰ ਹੈ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਾਣ ਬੰਧ ਰਾਖੇ ਨੇਤ੍ਰ ਦੋ ਦੀਵੇ ਖਿਮਾ ਰੂਪੀ॥ ੫ ॥ ਸੰਤੋਖ ਅਮੋਲਕ ਹੈ ਵਾ ਸੰਤੋਖ ਕਾ ਜੋ ਅਮਲਹੈ ਇਸ ਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਵੇ ਆਸਾ ਮਾਹਿ ਨਿਰਾਸ ਵਲਾਇ ਰਹੇ ਵਾ ਸਮੇਕੋ ਬਿਤੀਤ ਕਰੇ ਵਾ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਕੋ ਵਲਾਇ ਕਿਆ ਵਰਤਾਏ ॥੬॥ ਪਵਨ ਲਗੈ ਮਤ ਜਾਈ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਪਵਨ ਲਗਨੇ ਕਰ ਮਤਿ ਚਲੀ ਜਾਵੇ ਵਾ ਵਾਸ਼ਨਾ ਰੂਪੀ ਪਵਨ ਕੇ ਲਗਣੇ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਮਤਿ ਚਲੀ ਜਾਵੇ ਸਨਮੁਖ ਹੇ ਸਿਧ ਸਰੂਪ ਤੇਰੇ ਭੇਟਣ ਕਉ ਆਏ ਹਾਂ। ਵਾ ਸਨ ਮੁਖ ਸਿਧ ਮਿਲਨੇ ਕਉ ਆਏ ਹੈਂ ਨਿਸਚੇ ਰੂਪੀ ਵ ਡਿਆਈਦੇਹ ਏਕ ਸਿਧਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਜਿਨੀਧਿਆਇਆ

ਸੋ ਸਭ ਮਹਿ ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈ ਵਾ ਜਿਸਨੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਧਿਆ
ਇਆ ਹੈ ਐਸਾ ਕੋਈ ਏਕ ਸਿਧ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਪੈਰ
ਪਰਸਨੇ ਤੇ ਸਿਝ ਜਾਈਦਾ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਜੋ ਅਖਰ ਹੈ
ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਜਿਨਾ ਕਉ ਆਇਆ ਹੈ ॥ ੭ ॥ ਸੁਰਤੀ ਮੈ
ਸੁਰਤਿ ਰਲਾਈਐ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਾ ਏਤ ਜਨਮ ਕਰ
ਵਾ ਏਤ ਸੁਰਤੀ ਮੈ ਵਾ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਇਤਿ ਸਮਾਪਤ
ਕਰਕੇ ਤਨ ਨੂੰ ਕਰ ਤੁਲਹਾ ਪਾਪਾਂ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਣਾ
ਸੋਝੀ ਜੋ ਹੈ ਏਹ ਹਛੀ ਮਿਟੀ ਹੋਇ ਤਿਸ ਮਿਟੀ ਕਾ
ਕੀਆ ਹੋਇਆ ਦੀਵਾ ਮਨ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਸੋਇ ਕਰਨੀ
ਰੂਪੀ ਚਕ ਤੇ ਢਾਲਣਾ ਕਰੋ ਪਦਾਰਥਾਂ ਰੂਪੀ ਪਾਣੀ
ਦਾ ਬੁਝਾਇਆ ਨਾ ਮਰਜਾਏ ਜਿਸਕੀ ਲੋਇ ਕਰ
ਸਿੰਘ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਅਧਿਸਠਾਨ ਰੂਪ ਸੋ ਜਾਪੈ
ਹਜਾਰਾਂ ਹੀ ਗਿਨਦੇ ਹੈਨ ਨਿਰਨਾ ਕਿਸੇਨਹੀ ਪਾਇਆ
ਵਾ ਚਾਰੋਂ ਵਰਨਾ ਵਿਚੋਂ ਜਿਨਾਂ ਨਿਰਨਾ ਪਾਇਆ ਹੈ
ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦਾ ਸੋ ਹਜਾਰਾਂ ਹੀ ਹੈਂ ਗਿਣੇ ਨਹੀ ਜਾਂਦੇ ॥
੮॥ ਐਸੀ ਭੇਟਾ ਹੈ ਜਿਸਕ ਪਾਸ ਸੋ ਦਰਗਹ ਸਰਾਹੇ
ਲੋਕ ਧਿਕਾਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਂ ਜਿਨਾਂਨੇ ਮੰਗਣੇਕਰ ਮਾਨ
ਨਹੀ ਪਾਯਾ ਹੋਛੀਬਾਤ ਮੰਗੀ ਵਾ ਲੋਕਧਿਕਾਰਕਹਿੰਦ
ਹੈਂ ਮੰਗਤ ਜਨਾਕੇ ਮੰਗਣੇ ਕਰ ਨਾਮ ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ
ਪਾਇਆ ਸਹਕੇ ਦਰਕੀਆ ਗਲਾਂਬਾਤਾਂ ਵਲੋਂ ਤੈਂਤਾਂ ਉ
ਲਾਮਾ ਹੀ ਖਟਿਆ ਹੈ॥੧੦॥ ਸੋ ਸੇਵਕ ਦੀ ਸੇਵਾ

ਰਾਮਨੂੰ ਹੀ ਪਿਆਰੀ ਹੈ ਧੁਨ ਵਜਰਹੀ ਹੈ ਅਨਹਦ ਘੋਰਾ ਕਹੀਏ ਗੰਭੀਰ ॥ ੧੧ ॥ ਗੁਰਾਂਕੇ ਸਬ ਨੂੰ ਭਾਇਕਰ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਿਆ ਹੈ ਏਹ ਭਿਖਿਆ ਹੈ ਇਸ ਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੈ ਪੰਚ ਬੈਲ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਧੁਰ ਤੁਟੀ ਤਾਂ ਗਿੜਾ ਸਿਰਭਾਰ ਪੜਾ ਹੈ ਭਾਰੁ ਕਹੀਏ ਭਰ ਰੂਪ ਜੋ ਦਿਖਾਹੈ ਤਿਸਮਾਂਝ ਜਰੀ ਤਾਂ ਲਕਰੀ ਜੋ ਅਸਤੀਆਂਹੈਂ ਸੋ ਖਿਖਰ ਗਈਂ ਸਹਿਜ ਮੈ ਜੋ ਜਗੋਟਾ ਕਹੀਏ ਜੁੜਨਾ ਏਹ ਜਗੋਟਾ ਬੰਧਨਾਹੈ ਮਨਮਹਿ ਹਰਿ ਰੂਪ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸਰਣ ਲੈਣੀ ਏਹ ਮੁੰਦ੍ਰਾਹੈ ॥ ਮਃ੪॥ ਹਰਿ ਰਾਮਕੇ ਜੋ ਜਨਹੈਂ ਸੋ ਲੋਗਮੈ ਨੀਕੇ ॥੪॥ ਐਸੇ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਹੈਂ ਤਿਨਾਂ ਕੇ ਮੇਲ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪਕੋ ਮਿਲਾਈਐ ॥ ਮਃ ੫॥ ਨਹਿ ਵਿਆ ਪੈ ਮਨ ਰੋਗਨੀ ਚਿੰਤਾ॥ ੫॥ਗੁਣਾਕਰ ਪੂਰਨ ਹੋਏ ਤਾਂ ਸੁਖਦਾਈ ਮਿਲਿਓ ਵਾ ਸੁਖਦਾਈ ਮਿਲਿਓ ਤਾਂ ਪੂਰਨ ਹੋਕੇ ਊਨ ਨ ਕਾਈ ਬਾਤਾ ਕਰਾਂ ਕਰਕੈ ਜੋ ਕਿਰਿਆ ਕਰਨੀ ਹੈ ਏਹੁ ਤਾਲਹੈ ਨੈਨ ਪਖਾਵਜ ਹੈ ਜੀਵ ਬਜੰ ਤ੍ਰੀਹੈ ਵਾ ਨੇਤ੍ਰ ਬਜੰਤ੍ਰੀ ਰੂਪਾਦਿਕ ਬਾਜਾ ਮਾਥੇ ਜੋ ਅਹੰ ਕਾਰਹੈ ਏਹ ਰਬਾਬ ਬਜ ਰਹਿਆਹੈ ਜਿਹਬਾ ਕਰਕੈ ਜੋ ਧੁਨ ਅਗਾਜਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਰਹੀਹੈ ਤੇ ਕਰਨਹੁ ਕਰਕੇ ਸੁਣਨੀਹੈ ਏਹ ਮਧੁਰ ਬਾਸਰੀ ਬਾਜੈ ਮਨ ਕਰਕੇ ਜੋ ਨਿਰਨਾ ਕਰਨ ਹੈ ਏਹ ਨਚਨਾਹੈ ਜੇਹੜੀਆਂ ਜੁਗਤੀ

ਆਂ ਮਿਲਾਂਵਣੀਆਂਹੈਂ ਏਹ ਘੁੰਘਰੂਆਂਦਾ ਸਾਜਹੈ ਪ੍ਰਾਣ ਜੋਹੈ ਵਿਚੋਲਾ ਹੋਇਕੇ ਕਰਤਾ ਇਕਤ੍ਰ ਵਾ ਅਕਲਿਆਂ ਦਾ ਸੰਕੇਲਨਾ ਕਰਦਾਹੈ ਸਭਕਾ ਦਸ ਪਾਤਰਾ ਇੰਦ੍ਰੀ ਆਂਹੈਂ ਤੇ ਪੰਚ ਸੰਗੀਤਾ ਕਾਮਾਦਿਕ ਹੈਂ ਏਕੈ ਭੀਤਰ ਸਰੀਰਮੈਂ ਭਰੂਏ ਸਾਥੇ ਇਕਮਨਭੀਤਰ ਸਾਰਾ ਸਾਥ ਹੈ ਵਾ ਅਗਿਆਨ ਭੀਤਰ ਭਿੰਨਭਿੰਨ ਹੋਇਕਰ ਭਾਵ ਦਿਖਾਇਦੀਆਂ ਹੈਂ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਜੋ ਵੇਸਵਾ ਹੈਨ ਸਭਨਾ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਕੀ ਨਿਆਰੀ ਨਿਆਰੀ ਭਾਖਾ ਹੈ ਘਟਿ ਘਟਿ ਨਾਦ ਅਗਿਆਨ ਬਾਜੇ ਇਕਨਾਂਨੂੰ ਨਚਾਵੰਦਾਹੈ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਤੇ ਇਕਨਾਂ ਨੂੰ ਭਵਾਵਹਿ ਕਿਆ ਭਵਾਇ ਲੈਂਦਾਹੈ ਅਪਨੀ ਤਰਫ ॥੮॥ਓਅੰਕਾਰ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਏਕ ਅਦੁਤੀ ਤਿਸ ਏਕਕਾ ਧੁਨ ਕਿਆ ਪ੍ਰਤਿਪਾਦਨ ਕਰਦੇਹੈਂ ਇਕਕਾ ਰਾਗ ਪ੍ਰੇਮਕਰਨਾ ਏਹ ਰਾਗ ਅਲਾ ਪਏਹੈਂ ਇਕ ਦੇਸੀ ਰਾਗਣੀ ਟੋਡੀ ਸਾਤਸੁਰਹੈ ਸੰਤੋਖਾ ਦਿਕ ਜੋ ਪੰਚਹੈਂ ਏਹ ਬਜੰਤ੍ਰੀ ਕਰੇਹੈਂ ਸਾਤ ਸੁਰਾਂਦੀ ਲੈ ਮੈਂ ਚਲਦੇ ਕਰਣਾ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਰਧਾ ਖਿਮਾ ਪ੍ਰੀਤੀ ਇਤਿ ਆਦਿਕ ਜੋਸ਼ਾਂਤ ਹੈਮਾਣਤਾਣ ਦਾਤ ਜਣਾਤਾਨਾਵੈ ਰਾਗਤੇ ਬੁਧੀ ਪੈਰਵਿੰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੋਂਦਾ ਸੰਤਾਂਮੈਂ ਜੋ ਆਵਣਾਹੈ ਏਸ ਫੇਰੀ ਕਰਕੇ ਫੇਰ ਨਾ ਹੋਵੈ ਕਬਹੀ। ਵਾ ਜੂਨਾਂ ਕੇ ਫੇਰਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵਣਾ ਏਹ ਫੇਰੀਹੈ ਨਾਰਦੀ ਭਗਤੀ ਏਹ ਨਰਹਰਿਕੇਹਜ਼ੂਰ ਜਾਨਣਾ ਜੇਹੜੇ ਵਿਸੂਰੇ ਤਿਆ

ਗਣੇ ਹੈਂ ਤੇ ਸੁੰਦਰ ਵਾਕ ਉਚਾਰਣੇਹੈਂ ਏਹ ਘੂੰਘਰੂਆਂ ਦਾ ਖੜਕਹੈ ਕਿੰਗਰੀ ਚੇਤਨਤਾ ॥੧੨॥ ਉਥਾਨਕਾ ਜਹਾਂਗੀਰ ਬਾਦਿਸ਼ਾਹ ਕੇ ਸਾਥ--ਪ੍ਰਥਮੇਂ ਜਦ ਗੁਰਾਂਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆ ਜਗਤ੍ਰਾਸੂ ਤਾਂ ਸਤ ਆਦਿਕ ਗੁਣਾਦਾ ਜੋ ਸਮੂਹ ਹੈ ਸੋ ਰਿਦੇਮੈਂ ਆਇ ਵਸਿਆ ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਤਿਸਮੈਂ ਦੁਤੇੜਾ ਕਿਆ ਦ੍ਵੈਤ ਸਤ ਕਿਆ ਸਤਅਸਤ ਵਿਚਾਰਨੇ ਲਗਾ ਦੁਤੀਆਕਿਆ ਦ੍ਵੈਤਵਿਖੇ ਚੇਤਨਕਾ ਅਰਧ ਭਾਗ ਅਰ ਚੇਤਨਮੈਂ ਦ੍ਵੈਤਕਾ ਅਰਧ ਭਾਗੇ ਮਾਇਆ ਜਾਣਿਆ ਵਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਦ੍ਵੈਤ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰਿਆ ਤਾਂ ਇਕਹੀ ਰਹਿਆਤਾਂ ਇਕਹੀ ਹੋਰ ਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਖਾਇਆ ਚੌਹਾਂ ਤਤਾਂਨੂੰ ਆਪਸਮੈਮਿਲਾਇ ਕ ਰ ਇਕਨੇ ਹੀ ਸਰੀਰ ਮਟਕੀਆ ਹੈ ਸੁਣਕੈ ਜੋਗੀਕੈ ਮਨ ਮੀਠੀ ਲਾਗੈ ॥੧੩॥ ਲਊ ਨਾੜੀਆਂ ਸਮੂਹਨਾੜੀ ਆਂ ਵਾ ਸੂਖਮਨਾੜੀਆਂ ਸੂਖਮ ਸਰੀਰਕੋ ਲਾਇ ਕਿਆ ਧਾਰਣ ਕਰਦੇਹੈਂ ॥੧੭॥ ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਮਾਇਆ ਕੀ ਜੋ ਬਹੁਲਤਾਹੈ ਉਸਕੀ ਉਤਰੀ ॥੨੩॥ ਤਤਾਂਦੇ ਸੰਜੋਗ ਕਰ ਬਣਾਈਹੈ ਕਾਛ ਬਨਾਵਟਾਵਾ ਮਿਣਕੇ ਬਣਾਈ ਹੈ ॥੨੫॥ ਸਤਮਾਹਿ ਲੈ ਕਰਕੈ ਸਤ ਉਪਦੇਸ ਵਾ ਸਤ ਨਿਸਚੇਨੂੰ ਲੈਕਰ ਸਮਾਇਆ ॥੨੯॥ ਮੁਖ ਵੇਖਾਇ ਕੇ ਬੋਰਾਵੈ ਕਿਆ ਪਰਚਾਇ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਠਗਾ ਵੈ ॥੩੦॥ ਜਿਸ ਨਹੀਂ ਬੂਝ ਆਵੈ ਸੋ ਕਿਤਬਿਧ ਬੂਝੈ

॥ ੩੨॥ ਮੋਹਕੀ ਮਗਨਤਾਈ ਕਰਕੈ ਲਪਟ ਰਹਿਆ ਹੈ ਭਰਮ ਗ੍ਰਹਮੈਂ ਲਗ ਰਹਿਆਹੈ ਵਾ ਨਉਗ੍ਰਹਿ ਜੋਹੈਂ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਪੂਜਨ ਮੈਂ ਲਗ ਰਹਿਆ ਹੈ ਵਾ ਭਰਮ ਦਾ ਨਿਗਲਿਆ ਹੋਇਆਹੈ ॥੩੩॥ਜਿਨਾਂ ਬਿਸਮਾਦ ਅਰ ਰਜ ਰੂਪ ਕੋ ਜਾਣਿਆਂ ਹੈ ਸੋ ਬਿਸਮਨ ਬਿਸਮ ਭਏ ਤਿਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹਰੀਕੋ ਸਿਮਰ ਹੇ ਪ੍ਰਾਨੀ ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਵਹਿਗਾ ॥੩੪॥ ਸਚ ਧਨ ਲਾਭ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਹੋਰ ਸਭ ਲਾਹਿ ਦਿਤੇ॥੩੭॥ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਮਿਲੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭਸਾਥ ਮਿਲਦਾਹੈ॥੪੬॥ ਅਕਥ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਪੂਰਨ ਹੈ ਤਿਸਦੀ ਸਚੀ ਕਥਾਹੈ ਜਿਸਨੇ ਮਨਨ ਕੀਤੀ ਤਿਸਦੀ ਜੋਤੀਮੈ ਜੋਤ ਸਮਾਣੀ ॥੪੯॥ ਪੂਰਬਲੇ ਕਰਮਦਾ ਸੰਜੋਗ ਹੀ ਸੰਤਾਂਦੇ ਸੰਗ ਮਿਲਾਈਹੈ ॥੫੦॥ ਸੁਧ ਹੰਕਾਰ ਵਾ ਸਾਖੀ ਚੇਤਨ ਗਊਆਂ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਚਲਾਏ ਬਕਰੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਮਨ ਹਸਤੀ ਪਾਲਦਾ ਹੈ ਬਿਲਾਈ ਬੁਧੀ ਵਿਖੇ ਰੂਪੀ ਮਾਸ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੀ ਮਹਾਂ ਕਸਾਬ ਜੋ ਕ੍ਰੋਧਹੈ ਤਿਸਨੇ ਹਿੰਸਾ ਰੂ ਪੀ ਛੁਰੀ ਸਟ ਪਾਈਹੈ ਜਿੰਦ ਰੂਪੀ ਮਛਲੀ ਫਾਥੀਕਾ ਮੋਹਰੂਪੀ ਜਾਲਾ ਤੂਟਾ। ਅੰਤਹਕਰਣ ਹੋਏ ਹਿਰਦਾ ਖੁਸ਼ਕ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲਾ ਹੋਯਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾਂ ਅਗਨੀ ॥ ੫੧ ॥ ਤੀਨ ਗੁਣ ਅਵਰਤ ਵਰਤਲਾ ਕਾਰ ਵਾ ਆ ਕਹੀਏ ਸਰਬ ਓਰ ਤੇ ਵਰਤਣੇ ਵਾਲੇ ਤਿਨਾਂ ਕੀ ਘੇਰਚੂਕੀ। ਰੋਜ ਰੋਵਣਾ ਗੁਣ ਸਿੰਧ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸਮਾਇਓਘਟ ਕੇ

ਮਾਹੀ। ਜਉ ਛੂਟਿਓ ਕਹੀਏ ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਛੋਡਿਓ ਤਉ ਪਇਆਲ ਨਰਕਾਂ ਕਉ ਜਾਂਦਾਹੈ ॥੫੨॥ ਕੁਦਮ ਕ-ਲੋਲ ਵਾ ਕੁਤਸਤ ਉਦਮ ਕਾਲ ਚਕ੍ਰ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਭਰਮਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਅਚਿੰਤ ਹੀ ਜਾਲ ਪੇਲ ਪਾਇ ਲੈਂਦਾਹੈ। ਵਾ ਜਾਲਕਰ ਦਬਾਇ ਲੈਂਦਾਹੈ॥੫੪॥ਐਸਾ ਸਮਰਥ ਹਰਿ ਜੀਉਆਪ। ਈਧਨਬਾਲਕ ਤੇ ਬੈਸੰਤਰ ਅਗਨੀ ਭਾਗਰਹਿਆਹੈ ਮਾਟੀ ਵਤ ਜੋ ਬਾਲਕਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਗੁਰਭ ਵਿਖੇ ਜਲ ਦਹਦਿਸ ਤਿਆਗਦਾਹੈ ਊਪਰ ਚਰਣ ਜੋ ਅਕਾਸ.ਹੈ ਸੋ ਤਲੇ ਹੈ ਘਟਮਹਿ ਸਿੰਧ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਜੋ ਹੈ ਪ੍ਰਗਾਸ ਉਚਾਰਣ ਕੀਆ ਵਾ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਘਟ ਮੈ ਸਮੁੰਦਰ ਕੋ ਪ੍ਰਗਾਸ ਕਿਆ ਧਾਰਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਪ੍ਰਗਟੇ ਹੈ ਵਾ ਘਟ ਜੋਨੀ ਜੋ ਅਗਸਤ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਸਮੁੰਦਰਕੋ ਪਾਨ ਕੀਆਹੈ ਇਹ ਪ੍ਰਗਾਸਕਿਆ ਪਰਗਟਹੈ ਪ੍ਰਥਮੇ ਮਾਖਨਵਤ ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈਸੀ ਪਾਛੈ ਦੂਧ ਭਇਆ॥ ਮੈਲੂ ਮੈਲੇ ਅਸਥਾਨਮੈ ਸੀ ਮਾਨੋ ਸਾਬਨ ਸੂਧ ਕਰਿਆ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਭਧ ਤੇ ਡਰਤਾਹੈਸੀ ਗਰਭ ਮੈ ਤਿਸਤੇ ਹੁਣ ਨਿਰਭਉ ਫਿਰਤਾਹੈ ਹੋਂਦੀ ਜੋ ਮਉਤ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਅਨਹੋਂਦੀ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਬਿਦੇਹੀ ਜੋ ਈਸਰ ਹੈ ਸੋ ਗੁਪਤ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਤੇ ਜੀਵਤ ਭਾਉ ਦੇ ਖਦਾ ਹੈ। ਹੈਸੀ ਤਾਂ ਅਣਠਗਣਾ ਠਗਣੇ ਤੇ ਰਹਿਤ ਤੇ ਠਗਣ ਹਾਰਾ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਨੇ ਠਗ ਲਇਆ॥ ਬਿਨ

ਵੇਖਰ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਜਿਸਵਿਖੇ ਸ੍ਵਾਦ ਕਛਨਹੀ ਤਿਸ ਕੋ ਹੀ ਫਿਰ ਲਗਦਾਹੈ ਸੰਤ ਸਭਾ ਮਿਲਕਰਕੇ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਵਖਿਆਣਵਾ ਐਸਾ ਸਮਰਥ ਹਰਿਜੀਉ ਆਪ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਜਦ ਕਰੀ ਕਿਰਪਾ ਤਾਂ ਈਧਨ ਅੰਤਹਕਰਨ ਵਸਿਸਟ ਜੀਵ ਤੇ ਬੈਸੰਤਰ ਮਾਇਆ ਵਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭਾਗ ਗਈ। ਮਾਟੀ ਬੁਧੀ ਤਿਸਕੋ ਜਲ ਪਦਾਰਥਾਂਨੇ ਦਸ ਦਿਸਾ ਮੈ ਤਿਆਗਿਆ ਵਾ ਬੁਧੀ ਨੇ ਦਸੇ ਦਿਸਾ ਦੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਕੋ ਤਿਆਗਿਆ ਪ੍ਰਥਮੇ ਚਰਨ ਤਲੇ ਜੀਵ ਭਾਵ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਸੀ ਅਬ ਅਕਾਸ ਵਤ ਉਤਕ੍ਰਿਸ਼ਟ ਪੂਜ ਹੋਇ ਗਇਆ। ਵਾ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਚਰਨਤਲੇ ਜੋ ਹੋਆ ਸਭ ਊਪਰਹੋਆ। ਘਟਮੈਸਿੰਧ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਆਪਣਾ ਆਪ ਕੀਓ ਪਰਗਾਸ।ਮਾਖਨ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਥਮ ਕਿਆ ਮੁਖ ਹੋਆ ਦੂਧ ਕਰਮ ਪਛੈ ਹੋਇ ਗਏ ਤਿਸ ਗਿਆਨ ਨੇ ਮੈਲੇ ਤੇ ਸਾਬਣ ਵਤ ਸੁਧ ਕੀਓ। ਪਹਿਲੇ ਡਰਦਾ ਫਿਰਦਾਸੀ ਹੁਣ ਨਿਰਭਉ ਹੋਇ ਗਇਆ ਜੇਹੜੀ ਅਗੇਦੀ ਮੰਨੀ ਦੀ ਸੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਤਿਸਕੋ ਅਣਹੋਂਦੀ ਦੇਖਦਾਹੈ। ਦੇਹੀ ਜੀਵਤ ਭਾਉ ਗੁਪਤਹੋਇ ਗਇਆ ਬਿਦੇਹੀਪ੍ਰਮਾਤਮਾਹੀ ਦੀਸੈ ਦਿਸਦਾ ਹੈ। ਠਗਣਹਾਰ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਦਾ ਠਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਹੁਣ ਅਣਠਗ ਹੋਇਆ। ਜਿਸ ਮੈ ਫਿਰ ਫਿਰ ਉਠਕੇ ਲਗਦਾ ਸੀ ਸੋ ਬਿਨ ਵਖਰ

ਕਿਆ ਸਾਰ ਬਿਨ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ੫੫॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਾ ਬੂਝੈ ਇਸਕਰ ਬਹੁਤਵਾਰੀ ਹਤਹੋਇਆ ਦੇਹਬਿਨਾਸੀ ਮਹਾਂ ਖਈ ਰੋਗ ਕਰਕੇ ॥ ੫੯ ॥ ਨਰਨਰਹਿ ਨਰਾਂਦਾ ਨਰਹਿ ਕਹੀਏ ਨਿਯੰਤਾ ॥ ੬੦ ॥ ਪੇਖ ਲੀਲਾ ਮਨਕੋ ਸਿਧਾਰੈ ਅਨੰਦ ਮਨਮੈ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ਓਧਰੇ ਸਿਧਾਰਦਾ ਹੈ ਵਾ ਸੋਈ ਧਾਰਦਾ ਹੈ ॥

ਰਾਮਕਲੀ ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜੁਗਦੇ ਜੀਅ ਹੋਰਤਰਾਂ ਖੇਲਦੇ ਹੈਂ ਥਾਵ ਕੋ ਕੈਸੇਪਾਵੈ। ਵਾ ਜੁਗ ਜੋ ਕਲਜੁਗ ਹੈ ਜੀਆਂ ਮੈ ਹੀ ਖੇਲਦਾ ਹੈ ਹੋਰ ਥਾਉਂ ਕੈਸੇ ਕਹੀਐ ਆਖੇ ਹੈਂ ਗੁਣ ਕਲਜੁਗਕੇ ਆਵਣੇ ਕੇ। ਵਾ ਕਲਜੁਗ ਆਇਆ ਹੈ ਇਸਮੈ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਗੁਣਾਂ ਕੋ ਹੀ ਆਖੀਐ ॥੨॥ ਫੂਟਿਆਹੋਇਆ ਖਪਰ ਹਿਰਦਾ ਭਾਇ ਰੂਪੀ ਭਿਖਿਆ ਨਹੀ ਪੈਂਦੀ। ਵਾਭਾਇਰੂਪੀਭਿਖਿਆਨਹੀਪ੍ਰਾਪਤਿਜਿਨਾਂਕੋਤਿਨਾਂਦਾ ਸਰੀਰ ਖਪਰ ਫੂਟਦਾਹੈ ਮਾਈਮਾਇਆ ਮੰਗਦਾ ਹੈ ਤ੍ਰੈ ਲੋਭਾਵਹਿ ਨੇਤਰ ਕੰਨਿ ਮੁਨ ਤਿਹਾਂਨੂੰ ਲੋਭਾਂਵਦਾ ਹੈ ਵਾ ਤ੍ਰੀਆ ਮਾਹਿ ਲਭਾਣਾਂਹੈ ਮੁਕਤਿ ਨਹੀ ਬਿਗਿਆਨ ਵਿਦਿਆ ਬਿਨ ॥ ੩ ॥ ਖਟ ਚਕ੍ਰ ਕਰਕੇ ਦੇਹ ਮਟ ਵਾ ਪੰਚ ਤਤ ਛੇਵੀਂ ਚੇਤਨਸਤਾ ਇਨਾਂ ਖਟਾ ਕਾ ਮਟ। ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਬਦ ਦੀ ਧੁਨ ਕਰ ਸੁਰਤ ਅੰਤਰ ਜਾਗੀ ਅਲਿਪਤ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਗੁਫਾ ਮਹਿ ਨਿਰਾਂ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਨਿ

ਆਰਾ ਹੋਇ ਕਰ ਮੈ ਵੇਲੇ ਦਾ ਅਪਨੇ ਗੁਰਾਂ ਮੈ ਮਨਿ ਮਾਨਿਆ ॥ ੪ ॥ ਹੋਰ ਕਥਨੀ ਤੇ ਬਦਉਨ ਕਵੀਸਰੀ ਵਾ ਬਦਉ ਕਿਆ ਨਾ ਉਚਾਰੋ ਸਗਲੀ ਛਾਰੁ। ਮਿਲੈ ਪ੍ਰਭ ਸਾਰਥ। ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਸਹਿਤ ਅਰਥਾਂਕੇ ਜੋ ਹੈ ਵਾ ਅਰਜਨ ਕਾ ਜੋ ਸਾਰਥੀ ਮੁਕਤਿ ਰੂਪ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਜਪ ਕਰ ਪ੍ਰਾਣੀ ਹੁੰਦਾਹੈ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਅਪਾਰ ਕੋਟ ਮਧੇ ਕੋ ਜਨ ਹੈ ॥੫॥ ਵਾਦਾਂ ਕੋ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ ਤੇ ਰਾਗੀ ਹੋਇਕੇ ਰਾਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਜਗ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਭੀਜੈ ਵਾ ਜਿਤਨਾ ਕਾਲ ਰਾਗੀ ਹੋਇਕੇ ਜਗਤ ਮੈ ਭਿਜ ਰਹਿਆਹੈ ਤਿਤਨਾਕਾਲ ਬਿਅਰਥਹੀ ਪੜ੍ਹਨਾਹੈ ਚੜ੍ਹਾਇ ਕਰ ਪਵਨ ਕੋ ਸਿੰਘਾਸਨ ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਮੈ ਭੀਜੇ ਭੇਜਦਾ ਹੈ ਵਾ ਚੜ੍ਹੌਣੇ ਕਰ ਪਵਨ ਕੋ ਸਿੰਘਾਸਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨ ਭੀਜੇ। ਕਿਉਂਧੀਰਜਧੀ ਜੈ ਕਿਆਧਾਰੇ ਊਂਦਰ ਦੂੰਦਰ ਪਾਸ ਧਰੀਜੈ। ਉਦਰ ਹਿਰਦੇ ਕੇ ਦੂੰਦਰ ਜੋਹੈਂ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਇਹ ਪਾਸ ਧਰੀਜੈ। ਕਿਆ ਦੂਰ ਕਰੀਜੈ। ਵਾ ਉਦਰ ਕਹੀਏ ਚੂਹਾ ਜੋ ਹੈ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਦੂੰਦਰ ਦੂੰਦਕੇ ਪਾਉਣੇ ਵਾਲਾ ਨਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤਾਉਂਦਾ ਭੇਵਾ ਕਿਆ ਭੇਦ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਵਾ ਨਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੁੰਦਾ ਅਭੇਵ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਅਭੇਵਾ ਅਭਿਮਾਨ ਵਲੋਂ ਅਭਿਜ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਹੀ ਭਿਜਦਾ ਵਾ ਅਭਿ ਰਿਦੇ ਮੈ ਮੰਨਦਾਹੈ ਅਭੇਵ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਕਸ਼ਟਾਤੁਰ ਭਇਆ ਵਾ ਏਹਜੋ ਪ੍ਰੇਤਜੀਵ

ਹੈ ਪਿੰਜਰੇ ਮੇ ਕਾਸਟ ਕਿਆ ਹਲਕਾਰਾ ਆਵਨ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਭਇਆ ਜੋ ਦੀਸੈ ਸਭਤਿਸਦੀ ਮਇਆ ਕਿਆ ਮਾਇਆ ਹੈ ਕਿਸੇ ਅਸਰਾਲ ਜੋਨੀ ਮੈ ਪਇਆ ਹੈ ਜਾ ਤਿਨਹ ਪਠਾਏ ਤਾਂ ਆਏ ਜਾਂ ਬੁਲਾਏ ਤਾਂ ਚਾਲਹਿ ਮੁਕਤਿ ਆਦੀ ਪਦਾਰਥ ਸਭ ਸਰਨੀ ਆਇ ਪਇਆ ਵਾ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸਰਣ ਪਇਆ ਤਾਂ ਮੁਕਤ ਪਦਾਰਥਸਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ ॥੮॥ ਪੂਰਨ ਗਗਨ ਮੈ ਦ੍ਰਿਸਟ ਸਮਸਰ ਭਏ ਹੈਂ ਇਕ ਰਸ ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਮੈ ਮਨ ਰੰਗੀਨ ਰੰਗਿਆ ਸਤ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਭਰਪੂਰ ਹੋਕੇ ਲੀਨ ਹੋਇਆ ਜਾਨਿਆ। ਇਹ ਕੁਪੀਨ ਬੰਧੀਹੈ ਜਿਹਵਾ ਨੂੰ ਭੀ ਰੰਗ ਮੈ ਰੰਗਾਇਆ। ਮਿਲੇ ਗੁਰ ਸਾਚੇ ਪੂਜ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵਾ ਗੁਰਾਂਦੁਆਰੇ ਸਚੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਮੈ ਮੇਲੇ ਜਿਨਰਚਕੇ ਤਤ ਤੇ ਰਚ ਸਰੀਰ ਸਭਕਰਿਆ ਕਰਮਾਨੁਸਾਰ ਦੁਖਸੁਖ ਹੋਣਾ ਏਹ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਮਨ ਪਤੀਣਾ ਏਹ ਸਤਗੁਰ ਦੇਖੁ ਕਹੀਏ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਦਿਖਾਈਹੈ ਤਿਸ ਬੈਰਾਗੀ ਜੋਗੀ ਕਾ ਮੋਹ ਚਲਿਆ ਗਇਆ ਘਟਿਘਟਿ ਰੂਪੀ ਕਿੰਗਰੀ ਜਿਸਨੇ ਵਜਾਈ ਹੈ ॥ ੯ ॥ ਅਉ ਕਹੀਏ ਬਹੁੜੋ ਹਠ ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ ਘਰ ਛਾਇਆ ਹਸਤ ਕਹੀਏ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਧਰਨ ਗਗਨ ਮੈ ਧਾਰੀ ਹੈ ਪ੍ਰਪੰਚ ਬੇਣ ਕਹੀਏ ਜਿਸਨੇ ਬਣਾਇਆਹੈ ਵਾ ਪਰੇਹੈ ਪੰਚ ਬੇਣ ਵਾ ਜਾਇ ਆ ਥਾ ਤਿਸ ਮੈ ਮਨਰਾਖਿਆ ਹੈ ਪੰਚ ਤਤ ਮਿਲ ਪੰਚ

ਸਤਾਦਿਕਾਂ ਸਾਥ ਮਿਲਨੇ ਕਰ ਅਹਿਨਿਸ ਦੀਪਕ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ ਵਾ ਪੰਚ ਜੋ ਸੰਤ ਹੈਂ ਤਤ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਦਿਕ ਤ੍ਰਿਨਾਂ ਸਾਥ ਮਿਲਨੇ ਕਰ ਅਹਿਨਿਸ ਦੀਪਕ ਪ੍ਰਗਾ-ਸਿਆ ਤਾਂ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰ ਕੀ ਜਾਣ ਲਈ ਵਾ ਪੰਜਾਂ ਤਤਾਂ ਸਾਥ ਜੋ ਅਹਿਨਿਸ ਦੀਪਕਰੂਪ ਮਿਲ ਰਹਿਆ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤ ਹੈ ਤਿਸ ਅਪਾਰਦੀ ਰਵਿ ਸਸ ਲਉਕੇ ਇੜਾ ਪਿੰਗਲਾ ਏਹ ਤੂੰਬਾਤਨ ਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨ ਕਰਣਾ ਏਹ ਕਿੰਗਰੀ ਵਜਦੀ ਹੈ ਸਬਦਦੀ ਨਿਰਾਰੀ ਧੁਨ। ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰੇ ਮੈਂ। ਵਾ ਗਿਆਨ ਵੈਰਾਗ ਏਹ ਤੂੰਬੇ ਹੈਨ ਤਨਨੂੰ ਜੇਹੜਾ ਸੂਖਮ ਕਰਣਾ ਮਨ ਏਹ ਕਿੰਗਰੀ ਸਬਦ ਦੀ ਧੁਨ ਨਿਰਾਰੀ ਵਾਜੈ ਅਹੰਬ੍ਰਹਮਾਸਮੀ ਮਨਰਾਜਾ ਕਰਿਆ ਪੂਜ ਗੁਣਾਕਰ ਸੰਜੁਗਤ ਪੰਚ ਵਸਦੇਹੈਂ ਵੀਚਾਰੀ ਹੋਇਕੇ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੇ ਵਾ ਵੀਚਾਰਾਦਿਕ ਪੰਚ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਸ਼ਨ ਮਹੇਸ਼ ਇਕ ਮੂਰਤ ਹੈ ਆਪੇਹੀ ਕਰਤਾ ਕਾਰੀ ਹੈ ਕਰਣੇ ਵਾਲਾ ਵਾ ਆਪੇ ਜੋ ਕਰਤਾ ਕਾਰੀਹੈ ਤਿਸਦਾ ਰੂਪਹੀ ਤਿੰਨੇਹੈਂ। ਗੁਰਾਂ ਦੁਵਾਰੇ ਜੋ ਸਬਦਮੈਂ ਜੋਗ ਜੁੜੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਜੋ ਏਕ ਮੁਰਾਰੀ ਹੈ ਆਤਮਾ ਕਹੀਏ ਆਪਣਾ ਆਪ ਤਿਸ ਕੋ ਚੀਨੈ॥ ਮਃ ੩॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਦੁਆਰੇ ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਹਰਿਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਯਾ ਸਰੀਰ ਗ੍ਰਹਿਮੈਂ ਅਪਣਾ ਹਰਿਪ੍ਰਭ ਰਖ ਲੈਂਦੇ ਹੈਨ॥੨॥ ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਤੋਂ ਉਸਤਤਿ ਕਰਦੇ

ਹੈਨ ਤੇ ਕਰਾਂਵਦੇ ਹੈਨ ਵਾ ਰਸਨਾ ਆਦਿਕ ਇੰਦ੍ਰਿ-
ਆਂ ਥੋਂ ਜੋ ਬਿਨਾਹਿ ਤਿਸਦੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਦੇ ਕਰਾਉਂ
ਦੇ ਹੈਂ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਤੰਤ ਮੰਤ ਬਹੁ ਖੇਵਾ ਚਲਾਇ ਵਾ
ਧਾਰੇ ਸਿਉ ਮੰਡਤ ਮਿਟੀ ਦੇ ਸਿਉ ਬਣਾਇ॥੨॥ਉਕਤ
ਬਾਣੀ ਤੇ ਜੋਤੀ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਸੂਰਤ ਸਮਾਨ ਗਿਆਨ ਤੇ
ਪਰੀਖਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਏਹ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਲੈ ਕਰੀ ਹੈ। ਵਾ
ਉਕਤ ਕਥਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸੁਰਤਿ ਬੇਦ ਜਿਸਕੋ ਤਿਸ
ਜੋਤੀ ਕੀ ਪਰੀਖਯਾ ਕਰਲੈ ਪ੍ਰਤ ਹਾਰੀ ਹਾਲੀ ਵਾ
ਪ੍ਰਤ੍ਰ ਵਾਲੀ ਕਿਆ ਸਨਮੁਖੀ ਪਾਵਕ ਤੇ ਬਲਨ ਬਰ
ਤਨ ਬਲਨਾ ਵ ਰਿਤ ਦੇ ਰਹਿਨ ਨੂੰ ਵਾ ਵਰਤਨ ਨੂੰ
ਵਾਲੇ ਵਾ ਜਤ ਕਤ ਦੇਖੀਦਾ ਹੈ ਤਤ ਤੂੰ ਓਹੀ ਜਾਣ ॥
੩॥ ਕਾਹੂ ਪਵਨ ਧਾਰ ਮੈਂ ਵਿਹਾਇ ਜਾਤ ਵਾ ਜਾਤੀ ਮੈਂ
ਵਿਹਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜੀਆ ਇਹ ਹਿਰਤੇ ਜੀਆਂ ਨੂੰ ਹਿਰਨਾਂ
ਵਾ ਜੀਵਾਂਦੇ ਅਉਗਨ ਦੇਖਦਿਆਂ ਸੋਧਤ ਜੀਵਤ ਪ੍ਰਸ
ਤਕਾਂਦੇ ਸੋਧਨ ਮੈਂ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਯੰਤ ਵਿਹਾਵੈ ਵਾ ਜੀਵ
ਤ ਭਾਉ ਨੂੰ ਸੋਧਤਾ ਵਿਹਾਵੈ ॥੪॥ ਤੈਸੇ ਸੰਤਜਨਾਂ ਰਾਖੈ
ਹਰਿਰਾਇ। ਜਾਂਕਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਤ ਭਉ ਜਾਇ। ਸਭ
ਥਾਨਾਂ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਕਰਕੈ ਅਲੌਕਕ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ॥
੬॥ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਕਾਰਨ ਜੋ ਹੈ ਸਹਿਸਾ ਸੋ ਚੁਕਾ
ਪੂਰੇ ਗੁਰਾਂ ਕੀ ਕਮਾਈ ਹੈ ਜਿਤਨਾ ਸੁਖ ਹੋਆ ਹੈ ਨਾਮ
ਕਰਕੈ ਵਾ ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸੀਖਿਆ ਹੀ ਕੰਮ ਆਈ

ਵਾ ਭਗਤੀ ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਸੁਚ ਸੋਈ ਕਰੇ ਹੈ। ਜਿਸਤੇ ਆਪ ਕਰਾਏ ॥

ਅਨੰਦ ਮਃ ੩ ॥ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀਕਾ ਪੋਤ੍ਰਾ ਅਨੰਦ ਸਾਹਿਬਜੀ ਰਾਗ ਪ੍ਰੇਮ ਰਤਨ ਵੈਰਾਗ ਪ੍ਰਵਾਰਿ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਆਦਿਕ ਕਰਣਾ ਆਦਿਕ ਆਈਆਂ ਜਦ ਗੁਰਾਂਕਾ ਸਬਦ ਗਾਵਨ ਕਰਿਆ ਇਕ ਵੇਖ ਪਰਸਨ ਇਕ ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਵੇਖਦੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਸੰਤਾਂਕੋ ਪਰਸਦੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕਾ ਆਇਆ ਸਫਲ ਹੈ ਵਾ ਵੇਖਦੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜੇਹੜੇ ਤਿਨਾਂਕੋ ਪਰਸਣ ਆਇਆ ਹੋਂ ਜੋ ਓਹ ਸਤਿ ਗੁਰੂਕੀ ਚਰਣੀ ਲਾਗੇ ਅਰ ਸਬਦ ਸੁਣਾਏ ਫਿਰਮੁਕ ਤ ਪਾਏ। ਬੋਲਦੇ ਪਏ ਰਵਾਨੀ ਪਉਨ ਦਿਆਂ ਬੁੱਲਿ ਆਂ ਦੀ ਨਿਆਂਈ ਮੁਲ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ਕਿਸੇਵਿਟ ਹੁ ਕਹੀਏ ਪਾਸੋਂ। ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰ ਜੇ ਮਿਲੈ ਤਿਸਦੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਵਿਚਹੁ ਆਪਾਭਾਉ ਚਲਿਆ ਜਾਲਿਆ ਜਾਵੈ। ਤਿਸਨੇ ਸਿਰ ਸੌਂਪੀਏ ਜਿਸ ਹਰੀ ਨੇ ਸਭ ਕੋ ਨਦਰ ਕਰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਇਹ ਵਿਸ ਸਮੂਹ ਸੰਸਾਰ ਭੂਮ ਦੇਖਦੇਹੋ ਇਹਹਰੀਕਾ ਰੂਪਹੈ ਜਾਣਿਆਂ ਕਦਜਦ ਹਰੀ ਕਾ ਰੂਪ ਨਦਰੀ ਆਇਆ ਜਿਨਾਂਕੇ ਐਸੇ ਜੋ ਗੁਰੂਹੈਂ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਬੁਝਿਆ ਹੈ ਸਰਬ ਸਿਧਾਂਤ ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਤਿਨਾਂ ਦੁਆਰੇ ਦੇਖਿਆ ਹਰੀ ਇਕ ਹੈ ਹਰਿ ਬਿਨ ਅਵਰ ਨ ਕੋਈ ॥

ਸੱਦ ॥ ਸਤਗੁਰਕੀ ਬੇਨਤੀ ਪੂਰਬਕ ਅਰਦਾਸ ਪਾਈ ਹੋਈ ਕਿਆ ਕਰੀ ਹੋਈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਨੇ ਸੁਣੀ ਗੁਰਾਂਦਾ ਸਚਾਸਬਦ ਨੀਸਾਨ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਵਾ ਸਚਾ ਪ੍ਰਵਾਨਾ ਹੋਯਾ ਮਿਤ੍ਰ ਪਹਿਜੇ ਪੁਸ਼ਾਕ ਪਹਿਰੇ ਹਰਿਹਰਿ ਪੁਰਾਣ ਕਿਆ ਗਰੜ ਪੁਰਾਣ ਵਾਚੀਐ ॥

ਫੁਨਹੇ ਮਃ੫॥ਰਾਖਲੀਏ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੀ ਚਰਣੀ ਲਾਇਕੇ। ਐਸੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਆਠ ਪਹਿਰ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰਹੁ। ਤੇ ਆਪ ਭੀ ਏਕੋ ਨਾਮ ਧਿਆਵੰਦੇ ਹੈਨ। ਧੜਾ ਪਖ ॥ ੪ ॥ ਕਰ ਜੋੜਕੇ ਮਸਤਕ ਚਰਣਾਂ ਉਪਰ ਧਰਿਆ ਤਾਂ ਅਪਨੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਲੀਨੇ ॥

ਰੁੱਤੀ ॥ ੧॥ ਕਰ ਮਹਿ ਲੇਖ ਕਰਮਾਂਦੇ ਲੇਖ ਵਾ ਕਰ ਹਥ ਮਹਿ ਲੇਖ ਜਲ ਬਾਝ ਮਛਲੀ ਤੜਫੜਾਵੇ ਸੰਗ ਮਾਇਆ ਰੂਠੀ ਕਹੀਏ ਲੂਠਿਆ ਸੜਿਆ ਹੋਇਆ ਜਲ ਥਲਮੈਂ ਪੂਰਿਆ ਮੁਕਰੰਦ ਜਲ ਵਾ ਸੁਗੰਧ ਪੂਰ ਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥

ਮ:੧॥ ਓਅੰਕਾਰ--ਉਥਾਨਕਾ--ਓਅੰਕਾਰਕੇ ਦੇਸਮੈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੇ ਸਾਥ ਬੋਲਣਾ ਹੋਇਆ ਓਅੰਕਾਰ ਤੇਸੈਲ ਚਾਰ ਪਰਬਤ ਭਏ ਉਦਿਆਚਲ ਅਸਤਾਚਲ ਬਿੰ ਧਿਆਚਲ ਮੰਦ੍ਰਾਚਲ ੪ ॥ ਤੇ ਵਿਚ ਸੁਮੇਰ ਤੇ ਜੁਗ ਨਾਲੇ ਚਾਰ ਭਏ ਵਾ ਸੈਲ ਅਸਥਾਵਰ ਤੇ ਜੁਗ ਜੰਗਮ ਭਏ ॥ ੨ ॥ ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਤੇ ਬੂਝੇ ਪੂਛੇ ਗੁਰਾਂ

ਪਾਸੋਂ ਤੇ ਸਮਝੇ ਤਿਨਾਂਕੋ ਉਪਦੇਸ ਤੇ ਵੇਰ ਸੂਝੈਕਿਆ
ਸੂਝ ਆਂਵਦਾਹੈ ਸਭਕੇ ਅੰਤਰ ਨਿਰੰਤਰ ਇਕ ਸਚਾ
ਹੀਹੈ ਵਾ ਸਰਬ ਕਾ ਅੰਤ ਸਿਧਾਂਤ ਰੂਪ ਨਿਰੰਤ੍ਰਹੀ ਹੈ
ਸਚਾ ॥੩॥ ਧਰਮਾ ਪੁਰ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਹੈ ਤਿਸਕੇ ਧਰਮ
ਕੋ ਜੋ ਧਾਰਦਾ ਹੈ ਸੋ ਗੁਣਾਕਾਰੀ ਉਪਕਾਰ ਕਰਣੇ
ਵਾਲਾ ਹੋਇਜਾਂਦਾਹੈ ਤੇ ਮਨ ਧੀਰਜਵਾਲਾ ਹੋਇਜਾਂਵਦਾ
ਹੈ ਧਰਣੀ ਧਰ ਆਪ ਅਜੋਨੀ ਜਿਨਾਂ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਏਹ
ਧਨ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਤੋਲ ਵਿਚਾਰ ਭੀ ਪੂਰਾ ਤੇ
ਬੋਲ ਭੀ ਸਚਾ ॥੪॥ ਗੁਰਾਂਦਾ ਰਸ ਰੂਪ ਜੋ ਗੀਤ ਹੈ
ਜਸ ਬਾਦ ਕਹੀਏ ਕਥਨ ਕਰਿਆ ਹੋਯਾ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿ
ਆ ਭਾਵੰਦਾ ਤਿਨਾਂ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਨੂੰ ਗਵਾਇਆ ਹੈ
ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖ ਦੇਵੇ ਆਪੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਹੈ ਆਇਕੇ ਪੀਂਦਾ
ਹੈ॥੫॥ਅੰਤਰ ਬਾਹਿਰ ਏਕ ਪਛਾਣਿਆਂ ਜਿਨਾਂ ਤਿਨਾਂ
ਨੂੰ ਮਿਲੇਹੈਂ ਜੇਹੜੇ ਇਉਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਘਰ ਮੇ ਹੀ
ਮਹਿਲਕੋ ਸਿਆਣ ਲੈਂਦੇਹੈਂ ॥੮॥ ਊਰਮ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਤੇ
ਧੂਰਮ ਅਕਾਸ ਵਾ ਉਰਧ ਰਮ ਰਹਿਆਹੈ ਜਿਸ ਜੋਤੀ
ਦਾ ਉਜਾਲਾਹੈ ਸਾਰੇ ॥ ੧॥ ਰਹਿਣ ਰਹਿਣ ਕਹੰਦੇ ਹੈਂ
ਪਰ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਵਾ ਕਹਿਣੇ ਦੀ ਰਹਿਣੀ ਤੇ
ਰਹਿਨਾ ਕੋਈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਬਦ ਗੁਰ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਪਤ
ਮਤੀ। ਪਤ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾਹੈ ॥੧੨॥ ਲਾਜਕਰ ਜੋ ਮਰ
ਤੀਸੀ ਸੋ ਲਜਾ ਮਰਗਈ। ਘੁੰਘਟ ਮੁਲਾਹਜਾ ਜੋ ਹੈਸੀ

ਦਾਮਾਗੁਰਦਾਸੀ

ਸੋ ਖੋਲ ਚਲੀ ॥੧੩॥ ਨਾਮ ਰਤਨ ਜਪ ਸਾਰ ਸ੍ਰਿਸ
ਟਿ ਲਾਹਾਹੈ। ਲਾੜੀ ਨਿੰਦਾ ਚਾੜੀ ਉਸਤਤੀ ਮਜੂਰ
ਹੋਇ ਗਇਆ ਇਸਕਰ ਠਗਾਇ ਲਇਆ ਠਗਾਂ ਤੇ
ਆਪਣਾ ਆਪ ॥੧੪॥ ਜਿਸਦੇ ਆਬ ਹੈ ਮਾਇਆ ਵਾ
ਭਗਤੀ ਤਿਸ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਨਿਵੰਦੇ ਹੈਨ ਦੋਵੇਂ ਹਿੰਦੂ
ਮੁਸਲਮਾਨ ॥੧੫॥ ਧੈਰ ਧਾਂਵਦਾ ਨਹੀਂ। ਵਾ ਧੀਰਜ
ਵਾਨ। ਆਪ ਉਪਾਏ ਹੈਂ ਘਟ ਤੇ ਆਪ ਚਿਤੰਨਤਾ
ਥਾਪੀ। ਥਾਪੀ ਪਾਲਦਾ ਹੈ। ਜੋਗ ਦੀ ਜੁਗਤ ਦੇਣੇ
ਵਾਲਾ ਸੋਈ ਜਗ ਜੀਵਨ ਹੈ। ਵਾ ਜੋਗ ਮੇਂ ਜੁੜਿਆ
ਸੋਈ ਜਗ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਹੈ ॥੧੬॥ ਵਣਜ ਵਾਪਾਰਨੂੰ
ਵਣਜਦਾ ਹੈ। ਵਾਪਾਰੀ ਹੋਇਕੇ। ਸਰੀਰ ਵਿਚੋਂ ਕਾਮ
ਕਰੋਧ ਕੋ ਗਾਲੇ ਤਾਂ ਅੰਤਸ਼ਕਰਣ ਸੁਧ ਹੋਤਾ ਹੈ॥
੨੧॥ ਗਗਨ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਗੰਭੀਰ ਤਿਸਕਾ ਗਗ
ਨੰਤਰਿ ਕਿਆ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਹੋਯਾਹੈ ਵਾਸ ਗਇਆ ਜੋ
ਹੈ ਅਗਿਆਨ ਸੋ ਨਾ ਆਵੈ ਤੇ ਆਇਆ ਜੋ ਗਿਆਨ
ਸੋ ਨਾ ਜਾਇ। ਵਾ ਗਇਆ ਹੋਇਆ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ
ਮੈ ਨਾਂ ਆਵੈ ਆਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ। ਸਰੋਨੀ ਸੌਗੁਨੀ
ਵਾ ਸਹਿਤ ਗੁਣਾਕੇ ਜਦਗੁਰਮਤਿ ਸਾਰਹੈ ਨਾਮਵਾਲੀ
ਹੋਰ ਨਾਮ ਵਿਹੂਣੀ ਮਤਿ ਅਸਾਰਹੈ ॥੨੧॥ ਮੇਰੇ ਜਾਤਿ
ਕਿਆ ਜਨਮ ਅਸੰਖ ਹੈਂ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ
ਮਿਲਾਇਆ ਮੇਲਭਇਆ॥੨੨॥ਗੁਰਮੁਖ ਆਵੈ ਜਾਇ

ਨਿਸੰਗ। ਆਵਣ ਜਾਣ ਦੇ ਸੰਗ ਤੇ ਨਿਸੰਗ ਰਹਿਤ ਹੋਏ। ਗੁਰਮਖਿ ਨਾਦ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰ। ਗੁਰਮੁਖ ਨਾਦ ਨਾਉਂ ਉਪਦੇਸਦਾ ਹੈ ਸੋ ਬੇਦਕਾ ਬੀਚਾਰ ਹੈ ਵਾ ਗੁਰ ਮੁਖ ਵੇਦ ਦੁਆਰਾ ਨਾਦ ਬ੍ਰਹਮਦਾ ਹੀ ਵਿਚਾਰਕਰਦੇ ਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖ ਮਜਨ ਚਜ ਆਚਾਰੁ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੇ ਉਪ ਦੇਸਦਾ ਮੈ ਜੇਹੜਾ ਮਜਨਕਰਦਾਹੈ ਏਹ ਭਲਾ ਅਚਾਰ ਹੈ ॥ ੨੬ ॥ ਝੂਰਮਰੈ ਦੇਖੈ ਪਰਮਾਰਦ ਝੁਰਨਾ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੇਹੜਾ ਵੇਖਦਾਹੈ ਪਰੰਆਦਿ ਸਰਬਦਾ ਪਰਾ ਹੈ ਤੇ ਆਦਿ ਹੈ ਜਨਮ ਮੂਏ ਨਹੀ ਸੋ ਪੁਰਖਜੀਵਨ ਰੂਪ ਦੀ ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਆਸਾ ਹੈ ਆਇਕੈ ਚਲੇ ਜਾਣਵਾਲੇ ਜ ਪਦਾਰਥ ਹੈਂ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਆਸਾ ਤੋਂ ਨਿਰਾਸ ਭਏ। ਜਿਸ ਝੋਰੇ ਕਰ ਝੁਰਦੇ ਸੇ ਤੇ ਝਖਦੇ ਸੇ ਸੋ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਮਾਟੀ ਸੰਗ ਰਲਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਾਲ ਨਹੀ ਚਾਪੈ ਹਰੀਕੇ ਗੁਣਾਂਕੋ ਜੋ ਗਾਂਵਦਾ ਹੈ॥੨੮॥ ਟੂਟੈ ਨੇਹਕਿ ਕਹੀਏ ਜੋ ਬੋਲਦੀ ਹੈ ਸਨਮੁਖ ਸਾਖੀ॥ ੨੯॥ ਠਹਿਕੁਮੁਈ ਕਿਆ ਲਗ ਮੂਈ ਔਗਨਾਂ ਸਾਥ ਪਛਤਾਂਵਦੀ ਹੈ ਅੰਤ ਕੋ ॥੩੦॥ ਫਾਟੇ ਚੀਰਸੀਗਾਰ ਚੀਰ ਸਰੀਰ ਤੇ ਸਿੰਗਾਰ ਇੰਦ੍ਰੇ ਸਭ ਫਾਟੇਹੈਂ ਬਹੁਤ ਵੇਰ ਬਿਨ ਡਰਤੋਂ ਬਿਨਠੀਡਾਰੁ ਕਿਆ ਡਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਡਾਰਾਂ ਵਾ ਡਾਲੀਆਂ ਵਿਖੇ ਜੋ ਲਗੇਹੈਂ ਘੁ ਲੀਏ ਕਿਆ ਛੁਟੀਏ॥੩੨॥ਤੂਟੀ ਤੰਤ ਪ੍ਰਾਨਾਂ ਰੂਪੀ ਰ ਬਾਬ ਸਰੀਰ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਕੇ ਵਿਜੋਗ ਕਰ ਵਾਜੈ ਨਹੀ ਵਿਛ

ੜਿਆਂ ਪ੍ਰਾਣਾਂਨੂੰ ਮੇਲਦੇਂਦਾਹੈ ਪ੍ਰਭੂਦੇ ਸੰਜੋਗ ਵਾ ਵਿਛ
ੜਿਆਂ ਜੀਵਾਂਨੂੰ ਮੇਲਦਾਹੈ ਪ੍ਰਾਣਾਂਦਾ ਸੰਜੋਗ ਕਰਕੇਵਾ
ਤੂਟੀਤੰਤ ਬ੍ਰਿਤੀ ਮਨਰੂਪੀ ਰਬਾਬਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀਕੇ ਵਿਜੋਗ
ਵਾਜੇ ਨਹੀ॥ ੩੩॥ ਤਰਵਰ ਵਿਰੋਂ ਕਾਇਆ ਰੂਪੀ
ਤਰੋਵਰ ਹੈ ਮਨ ਜੀਵ ਪੰਖੀ ਪੰਚ ਪ੍ਰਾਣ ਏਹ ਪੰਖ ਹੈਂ
ਤਤ ਕੋ ਜੇਹੜੇ ਚੁਗਦੇ ਹੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਸ਼ੁਦ੍ਰਸਹੀ ਹੋਇ
ਜਾਂਦੇ ਹੈਂ ਤਿਨਾਂ ਕੋ ਫਾਸ ਨਹੀ ਰੰਚਕਮਾਤ੍ਰ ਉਡਦੇ ਹੈਂ
ਬੇਗਲ ਸ਼ੀਘਰ ਬੇ ਦੂਸਰੀ ਗਲਾਂ ਮੈ ਤਕਦੇ ਹੈਂ ਚੋਗ
ਘਣੀ ਪੰਖ ਪ੍ਰਾਣ ਤੁਟੇ ਤਾਂ ਫਾਹੀ ਪੜੀ ਵਾ ਕਾਇਆਂ
ਬਿਰਖ ਹੈ ਤੇ ਮਨ ਕਿਆ ਜੀਵ ਪੰਖੀਹੈ ਇਸੀ ਤਰਵਰ
ਕੇ ਵਿਖੇ ਅਉਰ ਪੰਖੀ ਹੈ ਪੰਚ ਕਿਆ ਸ੍ਰੇਸਟ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾ
ਤਮਾਂ ਤਤ ਸੋ ਜੀਵ ਚੁਗਦਾ ਹੈ ਵਿਛਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲ ਏਕ
ਸੇ ਮਿਲਕੇ ਕਿਆ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂਕੀ ਸਤਾ ਸਫੁਰਤੀ
ਪਾਇਕੇ ਤਿਨ ਕਉ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਉ ਫਾਸ ਨਹੀ
ਰੰਚਕ ਮਾਤਰ ਭੀ ਉਡਦਾ ਹੈ ਸਰੀਰ ਸੁਰਗਾਦਿਕਾਂਕੋ
ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਸ਼ੀਘਰ ਤੇ ਸ਼ੀਘਰਤਾ ਕਰਦਾਹੈ ਚੋਗ
ਘਣੀ ਸੁਰਗਾਦਿਕਾਂ ਕੇ ਭੋਗ ਜਿਨਾਂ ਕਰਮਾਂ ਕਰਕੇ ਸੁ
ਰਗਾਦਿਕਾਂ ਕੋ ਗਇਆ ਹੈ ਸੋ ਪੰਖਹੈਂ ਤੂਟੇਕਿਆ ਜਿਸ
ਕਾਲ ਮੈ ਭੋਗ ਲਏ ਪੁੰਨ ਤਾਂ ਫੇਰ ਜਮਕੀ ਫਾਹੀ ਪੜੀ
॥ ੩੪॥ ਥਾਨ ਮਾਨ ਥਾਨ ਵਾਲਾ ਸਰ ਏਕਹੀਹੈ। ਵਾ
ਥਾਨ ਮਾਨ ਕਹੀਏ ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਜੋਗ ਸਰ ਏਕ

ਹੀ ਹੈ ਕਾਜ ਨ ਫੀਟੈ ਨਹੀ ਵਿਗੜਦਾ ਕੋਈ ॥੩੯॥ ਫਿਰ ਪਛਤਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਬ ਕਿਆ ਹੂਆ ਹੈ ਵਾ ਫਿਰ ਪਛਤਾਨਾ ਅਬ ਇਹਨੂੰ ਕਿਆ ਹੂਆ ਹੈ ॥੪੦॥ ਬੀਰਾ ਬੀਰਾ ਕਰ ਬੀਰ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਕੋ ਜਿਦ ਵਾ ਬੁਧੀ ਬੀਰਾ ਬੀਰਾ ਕਰ ਰਹੀ ਬਾਬਲ ਘਰ ਸੰਸਾਰ । ਵਾ ਅਗਿਆਨ ਬੇਟੜੀ ਜੀਵ ਸੇ ਬਾਲੀ ਦਾ ਬਾਲੇ ਪ ਦਾਰਥਾਂ ਨਾਲ ਨੇਹ ਲਗ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥੪੨॥ ਬਿਨਾਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਥੋਂ ਸਬਦ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਂਦਾ ਤੇ ਸਬਦ ਬੀਚਾਰ ਬਿਨਾਂ ਗੁਣ ਨ ਜਾਪਣੀ ॥੪੫॥ ਲਸਕਰੀਆ ਗੋਇਲ ॥ ੪੬ ॥ ਇਕ ਮਨ ਏਕੈ ਭਾਇ । ਇਕਾਗ੍ਰ ਮਨ ਤੇ ਇਕ ਮੈ ਭਾਉ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ। ਊਤਮ ਹੋਵਾਂ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੈ ਸਚੀ ਪਟੀ ਸਰਧਾ ਸਚਦੇ ਮਨਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਨ ॥

ਰਾਮਕਲੀ ॥ ਸਿਧ ਗੋਸਟ ॥ ਸਿਧ ਸਭਾ ਕਰ ਆਸਣ ਬੈਠੇ ਸੰਤ ਸਭਾ ਜੈਕਾਰੋ । ਤਬ ਸਿਧਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਤੁਮ ਅਧਿਕਾਰ ਪੂਰਬਕ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਨਮਸ ਕਾਰ ਕਿਉਂ ਨਾ ਕਰੀ। ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਜੋ (ਸੁ ਆਸਾਂ) ਦਾ ਵਿਸਾਹੁ ਨਹੀਂ ਦੂਸਰਾ ਸਭ ਕੋ ਇਕ ਰੂਪ ਜਾਨ ਕਰ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਨਾ ਕਰੀ ਸਾਚ ਕਹਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ ਤੇ ਅਰਦਾਸੀਆ ਹਮਾਰਾ ਨਾਉਂ ਹੈ ਏਹ ਸੰਤਜਨਾ ਕਾ ਜੇਹ ੜਾ ਮਾਰਗ ਹੈ ਸੋਈ ਹਮਾਰਾ ਮਾਰਗ ਹੈ । ਤੇ ਸੰਤਜਨਾਂ

ਕੇ ਜੋ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਣਾਹੈ ਏਹੀ ਸੁਆਉਹੈ ॥ ਘਟਿਮੈ ਬੈਸ ਜੋ ਇਸਥਿਤ ਹੋ ਰਹਿਆ ਹੈ ਨਿਰੰਤਰ ਇਕ ਰਸ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਹੀ ਰਹਿਨੇ ਹਾਂ ਕਿਆ ਚਲਦੇ ਹਾਂ ਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਭਾਇ ਅਨੁਸਾਰ ਏਹੁ ਹਮਾਰਾ ਰਾਹੁਹੈ। ਸਹਜੇ ਆਏ ਹੁਕਮ ਸਿਧਾਏ ਏਹੋ ਆਵਨ ਜਾਣਾ ਹੈ ਸਾਡਾ । ਆਸਣ ਕਰਕੇ ਜੋ ਬੈਸਣਾ ਕਰਿਆਹੈ ਥਿਰ ਨਾਰਾਇਣ ਵਿਖੇ ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਾ ਉੱਤਰਹੈ ਐਸੀ ਗੁਰਾਂਦੀ ਮਤਿ ਕਰਕੇ ਸਭ ਸਾਧਨ ਪਾਏ ॥ ੪ ॥ ਤੁਝ ਬੈਸਣ ਕਿਆ ਉੱਤ੍ਰ ਦੇਵੀਐ ॥੫॥ ਜੈਸੇ ਮੁਰਗਾਈ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੁੰਦੀਹੈ ਐਸੇ ਨਿਰਲੇਪ ਰਹੇ। ਵਾ ਨੈ ਦੇਸਨੂੰ ਜੈਸੇ ਮੁਖ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹੈਂ। ਐਸੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਹੋਵੇ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਸਬਦ ਵਿਖੇ ਸੁਰਤ ਲਗਾਇ ਕੇ ਨਾਮ ਵਖਾਣੇ ਤਾਂ ਭਵ ਸਾਗਰ ਤਰੀਐ ॥੮॥ਸਚਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਵੇ ਵੀਚਾਰ ਕੇ ਇਹੁ ਮਨ ਚਲਤੋ ਸਚੁ ਘਰ ਵੈਸੇ ਕਿਉਂ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਅਧਾਰੋ। ਇਉ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਚੁ ਘਰ ਬੈਸੇ। ਆਪੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਕਰਤਾ ਕਿਉਂ ਝੂਠ ਤਿਆਗੇ ਸਾਚ ਮੈ ਪਿਆਰ ਲਗੇ ਤਾਂ ਇਉਂ ਮਿਲਾਏ ॥੮। ਨਾਮਟੇਕ ਬਿਨ ਮਨ ਨ ਟਿਕਈ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਭੂਖ ਨ ਜਾਈਵਾ ਨਾਮ ਨਾਮ ਟੇਕ ਬਿਨਮਨ ਨਾ ਟਿਕਾਵੈ ਤੇ ਭੂਖ ਨ ਜਾਵੈ ਨਾਮ ਦੀ ਲਗੀ ਰਹੇ॥੯॥ਖਟ ਦਰਸਨ ਮੈ ਇਕਜੇ ਹਮਾਰਾ ਦਰਸਨਹੈ ਤਿਸਕੋ ਬਾਹਰ ਪੰਥ॥੧੧॥ਤਿਸ ਅੰਤਰ ਏ

ਕ ਸਰੇਵਹੁ ਆਈ ਪੰਥ ਏਹ ਹੈ॥੧੦॥ਅੰਤਰ ਜੋ ਸਬਦ ਨਿਰੰਤਰ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਏਹ ਦਰਸਨ ਭੇਖ ਧਾਰ ਕਰ ਹੋਏ ਹਾਂ ਜੋਗੀਓਂ ਕੇ ਇੰਦ੍ਰ। ਹਉਮੈ ਦੂਰ ਕਰੀ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਮਮਤਾ ਦੂਰ ਕਰੀ ਸਮਤਾ ਧਾਰੀ ਏਹ ਮੁੰਦਰਾ ਹੈ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਹੰਕਾਰ ਨਿਵਾਰੇ ਹੈਂ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਦੂਸਟੁ ਸਮਝ ਪਰੀ ਏਹ ਆਈ ਪੰਥ ਹੈ ਜੇਹੜਾ ਭਰਪੂਰ ਜਾਣਿਆ ਏਹ ਖਿੰਥਾ ਹੈ। ਇਕ ਹਰੀ ਤਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਏਹ ਝੋਲੀ॥੧੧॥ਊਧੇ ਕਮਲ ਸੀਧਾ ਕਰਿਆ ਹੈ ਏਹ ਖਪਰ ਹੈ ਪੰਚ ਭੂਤਾਂ ਕਾ ਗੁਣ ਧਾਰਣਾ ਏਹ ਟੋਪੀ ਕਾਇਆਂ ਕੋ ਕੜਨਾ ਏਹ ਕੜਾਸਣ ਹੈ। ਤੇ ਮਨ ਨੂੰ ਜੇਹੜਾ ਜੋੜਨਾ ਏਹ ਜਗੋਟਾ ਹੈ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਸੰਜਮ ਏਹ ਨਾਲ ਚੇਲੇ ਹੈਂ ॥ ੧੪ ॥ ਕਿਉਂ ਨਿਰਮਲ ਹੋਵੈ ਕਿਉਂ ਕਰ ਅੰਧਿਆਰਾ ਜਾਇ ॥ ੧੬ ॥ ਸੁੰਨ ਮੈ ਨਿਰੰਤਰ ਮਨ ਨੂੰ ਬੰਧ ਕਰ ਦੇਵੇ ॥੧੮॥ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਤਾਈਂ ਭੇਖ ਕੇ ਨਿਵਾਸੀ ਹੋਏ ਹਾਂ ॥ ੧੯ ॥ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਜਨਮੇ ਕਿਆ ਭੇਖ ਧਰਿਆ ਤਾਂ ਏਹ ਜਨਮ ਵਟਾਇਆ ਤੇ ਨਾਲੇ ਗਵਨ ਜੋ ਭਰਮਣਾ ਹੈ ਏਹੁ ਮਿਟਾਇਆ ਵਾ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਸਮੀਪ ਜਦ ਆਏ ਤਾਂ ਜਨਮ ਅਰੁ ਗਵਣ ਮਿਟਾਇਆ ਕਥਨ ਕਰੀਦਾ ਹੈ ॥੨੦॥ ਕਿਆ ਆਦ ਮੈ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਸਾਚ ਕਮਾਵੈ ਇਸ ਮਤੀ ਕਰਕੇ ਗਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਬਦ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ

ਪਾਈਦੀ ਹੈ ॥ ੨੩ ॥ ਆਦਿਕਾ ਬਿਸਮਾਦ ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਸੀ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਜੋ ਅਕਲ ਪਤਿ ਹੋਣਾ ਇਹ ਗਿਆਨ ਮੁੰਦਰਾਂ ਬੀਚਾਰੀਅਲੇ। ਦੂਜੀ ਕਾਰ ਕਦੇ ਨਾ ਕਰਣੀ ਚਾਹੀਏ ਇਸਕਰ ਸਹਿਜ ਸੰ-ਤੋਖਕਾ ਆਸਣ ਜਾਣੇ ਸੇਵੇ ਸਿਖ ਜੋ ਗੁਰੂਕਾ ਸਬਦ ਸੋ ਬੈਰੀਆਂਕੇ ਛੇਦਣੇਕਾ ਖੋਜ ਲਹੈ। ਸੋਈ ਸਚ ਜੀਆਂ ਕੀ ਜੁਗਤ ਕੋ ਜਾਣੇ ਵਾ ਸੋਈ ਜੀਉ ਸਚਕੇ ਸਾਥ ਜੁੜ ਨਾ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ॥੨੫ ॥ ਅਵਿਗਤੋ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗਿਆਨ ਤੇ ਨਿਰਮਾਇਲ ਸੁਧਤਾ ਉਪਜਤੀ ਹੈ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋ ਜੀਵ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਸੋ ਸਰਗੁਣ ਸਹਿਤ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਹੋਇ ਜਾਂਦਾਹੈ ਵਾ ਅਵਿਗਤੋ ਨਿਰਮਾਇਲ ਨਿਰਗੁਣ ਤੇਉਪਜਕਰ ਸਰਗੁਣ ਥੀਆ॥੨੭॥ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੇ ਪਾਸ ਜੋ ਆਵੈ ਤਿਸਕੀ ਬਾਣੀ ਜੋ ਅਘੜ ਹੈ ਸੋ ਘੜ ਦੇਵੇ ਹੈ ॥੩੧॥ ਸਚ ਸੁਧੀ ਸੋਝੀ ਵਾ ਸਚਦੇ ਜਾਨਣੇ ਵਾਲੀ ਸੁਸਟੁਧੀ ਕਹੀਏ ਬੁਧੀ ਗੁਰਮੁਖਤਾਰੇ ਮਲਾਹਹੈ॥੩੧ ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਰਤਨ ਵੈਰਾਗ ਕੋ ਲੈਕਰ ਲਿਵ ਲਾਵੈ ਗੁਰਮੁਖ ਅਲਖ ਲਖਾਉਂਦੇ ਹੈਂ ਜਿਸਨੂੰ ਚਾਹੈ ਤਿਸਨੂੰ ਅਲਖ ਲਖਾਵੈ ॥੩੮ ॥ ਬਿਨਗੁਰ ਬਿਸੀਅਰ ਕਾਲ ਡਸਦਾ ਹੈ ਤੇ ਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਵਾਟ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਵਾ ਅਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਸਰਪ ਡਸਦਾਹੈ ਤੇ ਮਰ ਵਾਟ ਕਹੀਏ ਅਧਵਿ-ਰਾਲੇ ਹੀ ਮਰਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥੪੦॥ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨੇ ਬਿਧਾਤੇ

ਕਾ ਨਾਮ ਸੇਤ ਬਾਂਧਿਓ ਲੰਕਾ ਲੂਟੀ ਦੇਹ ਕਾਬੂ ਕਰੀਹੈ ਦੈਤ ਸੰਤਾਪੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿਕ ਰਾਮ ਚੰਦਕੇ ਨਾਮਕਰਿ ਮਾਰਿਓਹੈ ਅਹਿ ਕਹੀਏ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਰਾਵਨ ਗੁਰ-ਮੁਖਿ ਰੂਪ ਹੈ ਬਭੀਖਣ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਤਿਨਾਂਕੇ ਭੇਦ ਕੇ ਪਰਚਾਇਨ ਕਹੀਏ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਵਸਣੇ ਕਰ ਗੁਰ ਮੁਖ ਸਾਇਰ ਤੇ ਪਾਹਨ ਵਤ ਜੋ ਹੈਂ ਜੀਵ ਸੋ ਤਾਰੇ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨੇ ਕਈ ਤੇਤੀਸ ਕਰੋੜ ਉਧਾਰੇ ॥ ੪੪ ॥

ਪਵਨ ਅਰੰਭ ਜੋ ਸੁਆਸ ਦਸਮ ਦੁਆਰ ਚੜ੍ਹਾਇਕਰ ਰੋਕਣੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸੁਆਸ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਤਰਫ ਲਗਾਵਣੇ ਵਾ ਪਵਨ ਵਾਸਨਾਕੋ ਰੋਕਣਾ ਏਹ ਮਤਿ ਕਥੇਕੇ ਉਤ ਪਤਿ ਹੋਣੇਕਾ ਮੂਲ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰਾਂਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਏਹ ਮਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣੇ ਕਾ ਵੇਲਾ ਹੈ ਸਬਦ ਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰੂ ਹੈ ਤੇ ਸੁਰਤ ਲਗਾਇਕੇ ਧੁਨ ਉਚਾਰਣ ਕਰਣਾ ਏਹਚੇਲਾ ਹੈ ਇਕ ਸਬਦ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਕਥਾ ਵਿਚਾਰੀ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਤੇ ਹਉਮੈਂ ਅਗਨਿ ਨਿਵਾਰੀ ਇਸ ਪ੍ਰ-ਕਾਰ ਸਬਦ ਭਵਜਲ ਲੰਘਾਵਣ ਹਾਰਾ ਹੈ ॥ ੪੫ ॥

ਪ੍ਰਸ਼ਨ--ਮੈਣਕੇ ਦੰਤਾਂ ਕਿਓਂ ਖਾਈਐ ਸਾਰੁ ॥ ੪੬ ॥

ਉੱਤ੍ਰ--ਜਗ ਕਰੜਾ ਹੈ ਮਨਮੁਖਿ ਲਗਕਰ ਗਵਾਰ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਗੁਰਕਾਸਬਦ ਕਮਾਈਐ ਤਾਂ ਖਾਈ ਐ ਸਾਰ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਹੈ। ਜਿਤ ਗਰਬ ਜਾਇ ਸੋਕਵਨ ਅਹਾਰ ॥ ਉੱਤ੍ਰ ॥ ੪੭ ॥ ਸਚੁ ਭੈ ਰਾਤਾ ਤੇ ਸਬਦ ਕੋ

ਵੀਚਾਰੇ ਇਕੋ ਜਾਣਿਆਹੈ ਸੋ ਗਰਬ ਕੋ ਨਿਵਾਰੇ। ਹਿ
ਵੈਕੇ ਘਰ ਅੰਦਰ ਕੈਸੇ ਇਸਥਿਤ ਹੋਵੇ। ਸਚ ਸਬਦ
ਹੀਏ ਅੰਤਰ ਵਸੈ ਮਨ ਤਨ ਸੀਤਲ ਹੁੰਦਾਹੈ। ਤੇਰੰਗਾਂ
ਵਿਖੇ ਰੰਗਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਿਵੈ ਘਰ
ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਹੈ ਤਿਸਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੁੰਦਾਹੈ। ਅਗਨਿ
ਕਾ ਪਿਰਾਹਨ ਜੋ ਚੋਲਾ ਸੋ ਕੈਸੇ ਦੂਰ ਹੋਵੈ ਨਦਰੀਕੀ
ਨਦਰਿ ਕਰਕੇ ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਜੋ ਬਿਖ ਰੂਪ
ਅਗਨ ਹੈ ਇਨਕੋ ਨਿਵਾਰੇ। ਕਵਨ ਗੁਫਾਹੈ ਜਿਸਮੈ
ਅਵਾਹਿਨ ਕਿਆ ਇਸਥਿਤ ਰਹੈ॥੪੬॥ਹਉਹਉ ਮੈਮੈ
ਵਿਚਹੁ ਖੋਵੈ। ਤੇ ਦੂਜਾ ਭੇਦ ਮੇਟਕਰ ਇਕ ਰੂਪ ਹੀ
ਹੋਵੇ। ਇਸ ਏਕਤਾ ਰੂਪੀ ਗੁਫਾਮੈ ਇਸਥਿਤ ਰਹਿੰਦਾ
ਹੈ ਇਤ ਉਤ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਕਿਸ ਕਉ ਸਮਾਇਆ
ਜਾਣੈ। ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਿਰ ਏਕੋ ਜਾਣੇ। ਕਵਨ ਧਿਆਨ
ਕਰ ਮਨਮੈਂ ਸਮਾਵੈ। ਸਤਿਗੁਰਾਂਕੇ ਭਾਣੇ ਕਰੈ ਧਿਆ
ਨ ਤਾਂ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਅਗਨਿ ਨਿਵਾਰੇ। ਤਾਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਮਨ ਮਨਹਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ੪੮ ॥ ਸੋ ਕਵਨ ਦੁਆਰਾ ਹੈ
ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਜੋ ਹਿਵੈ ਘਰ ਹੈ ਹਿਰਦੇ ਮੈ
ਛਾਇਆ ਜਾਵੈ ॥ ੪੯ ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦ ਜੋ ਹੈ
ਸਚ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਅਪਾਰ ਜੋਤ ਹੈ ਜਿਸ ਕੀ ਸੋ ਗੁਰਾਂ
ਦੁਆਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਂਦਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਭਾਖਤ ਉਗਾ
ਰਣੇ ਕਰਕੇ ਸਸਿ ਘਰ ਜੋ ਰਾਤ੍ਰ ਸੋ ਕਉਣ ਅਵਿਦਿ

ਆ ਹੈ ਤਿਸਮੈਂ ਧਿਆਨ ਰੂਪੀ ਸੂਰਜ ਵਰਤਦਾ ਹੈ
ਤਾਂ ਮਿਟ ਜਾਂਦਾਹੈ ਅੰਧਿਆਰਾ ਵਾ ਗੁਰਾਂਕੇ ਸਬਦ ਉਚਾ
ਰਣੇ ਕਰਕੇ ਵੈਰਾਗਰੂਪੀ ਜੋ ਸਸਿਹੈ ਅਪਾਰ ਜੋਤ ਜਿ
ਸਕੀ ਸੋ ਰਿਦੇਮੈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਂਦਾਹੈ ਤਿਸ ਵੈਰਾਗਵਾਲਾ
ਘਰ ਰਿਦੇਮੈ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਸੂਰਜ ਵਸਦਾ ਹੈ ਤਾਂ
ਮਿਟਦਾ ਹੈ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਅੰਧੇਰਾ ਵਾ ਸਤੋ ਗੁਣ
ਰੂਪੀ ਜੋ ਸਸਿ ਅਪਾਰ ਹੈ ਜੋਤ ਜਿਸਕੀ ਸੋ ਗੁਰਾਂ ਕੇ
ਸਬਦ ਉਚਾਰਣ ਕਰਕੇ ਰਿਦੇਮੈ ਇਸਥਿਤ ਹੋਂਦਾ ਹੈ
ਸੋ ਕਵਨ ਦੁਆਰਾਹੈ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਸੂਰਜ ਤਪਾਇਆ
ਤਪੈ ਸਸਿ ਘਰ ਰਿਦਾ ਤਿਸਮੈਂ ਸਤੋਗੁਣ ਕਰਕੈ
ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਸੂਰਜ ਵਸੈ ਤਾਂ ਮਿਟੈ ਅੰਧਿਆਰਾ
ਕਵਨ ਮੁਖ ਕਾਲ ਜੋਹਨੇ ਤੇ ਨਿਤ ਰਹੈ ਸੁਖ ਦੁਖ ਸਮ
ਕਰਨਾ ਤੇ ਨਾਮਦਾ ਅਧਾਰ ਕਰਨਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ
ਲ ਜੋਹਣੇ ਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਵਨ ਸੀ ਬੁਧੀ ਹੈ ਗੁਰਮੁ
ਖ ਪਤਿ ਰਹੈ ਆਪੇ ਪਾਰ ਉਤਾਰਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਇਸ
ਨਿਸਚੇ ਵਾਲੀ ਜੋ ਬੁਧੀ ਹੈ ਤਿਸਕਰ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਕੀ
ਪਤਿ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਵਨ ਜੋਧ ਹੈ ਜੋ ਕਾਲ ਸੰਘਾਰੇ
ਗੁਰ ਪਰਚੈ ਕਰ ਮਨ ਸਾਚਮੈ ਸਮਾਇ। ਪ੍ਰਣਵਤ
ਨਾਨਕ ਕਾਲ ਨਾ ਖਾਇ॥ ੫੦॥ ਜਿਸਕੀ ਸਤਾਕਰ
ਪਵਨ ਬੋਲਦਾਹੈ ਗਗਨ ਗਰਜਦਾ ਹੈ ਵਾ ਪਵਨਅਰ
ਗਗਨ ਆਦਿਕ ਤਤੋਂ ਕਰ ਰਚਤ ਜੋ ਸਰੀਰ ਜਿਸਦਾ

ਬੋਲ ਗਰਜੇ ਕਿਆ ਬੋਲਾਇਆ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਤਿਸਨਿਸ
ਚਲਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਣਾ ਹੁੰਦਾਹੈ ਸਹਿਹੀ ਵਾ ਪਵਨਕਹੀ
ਏ ਸੁਆਸੋਂ ਕਰ ਨਾਮ ਬੋਲੇ।ਗਗਨ ਜੋ ਚੇਤਨ ਗਰਜੇ
ਕਹੀਏ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਜੋ ਨਿਸਚਲ ਰੂਪ
ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਣਾ ਹੋਂਦਾ ਹੈ ਸਹਿਜੇ॥੫੧॥ਬਾਹ
ਰ ਜਾਗ੍ਰਤ ਅੰਤਰ ਸੁਪਨੇ ਤੇ ਤੀਸਰਾ ਭਵਨ ਸੁਖਪਤੀ
ਇਨਾਂਮੇਂ ਸੁੰਨ ਹੈ॥ ੫੨ ॥ ਅਨਹਤ ਸੁੰਨਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ
ਕਹਾਂਸੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ॥੫੩॥ਨਉਸਰ ਸੁਭਰ ਨਉ ਦੁਆਰੇ
ਰੋਕੇ ਹੈਂ ਤੇ ਦਸਵੇ ਦੁਆਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਨ ਪੂਰੇ ਹੈਂ। ਤਹ
ਤਿਸ ਨੂੰ ਅਨਹਤ ਸੁੰਨ ਦੇ ਵਾਜੇ ਆਵਹਿ ਤੂਰੇ। ਵਾ
ਨਉਂ ਦੁਆਰੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਵਲੋਂ ਰੋਕੇਹੈਂ ਤੇ ਦਸਵੇਂਪ੍ਰਮਾ
ਤਮਾਂਮੇਂ ਸੁਆਸਾਂਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀਕੋ ਪੂਰੇ। ਤਿਸਨੂੰ ਅਨਹਤ
ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਵਜ ਆਂਵਦਾ ਹੈ ਤੂਰੇ ਕਹੀਏ ਸ਼ੀਘ੍ਰ॥੫੪॥
ਕਬੁਧਿ ਰਵਾਵੈ ਸੋ ਕਿਤ ਕੇਹੜਾ ਠਾਉਂਹੈ॥੫੫॥ ਕਬੁਧ
ਮਿਟੇ ਗੁਰਸੁਬਦ ਵੀਚਾਰ। ਤਤ ਨ ਬੂਝੈ ਚੋਟਾ ਖਾਇ
ਕਿਉਂ ਬੂਝੈ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ ਮੋਖ ਦੁਆਰਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ
ਚੋਟਾਂ ਖਾਂਦਾ ਜਮ ਦਰ ਬਾਧੇ ਕੋਇ ਨ ਰਾਖੈ। ਤਤ ਨ
ਚੀਨੈ ਮਨਮੁਖ ਜਲਜਾਇ। ਦੁਰਮਤਿ ਵਿਛੁੜ ਚੋਟਾ
ਖਾਇ। ਮਾਨੈ ਹੁਕਮ ਸਭੈ ਗੁਣ ਗਿਆਨ। ਨਾਨਕ
ਦਰਗਹ ਪਾਵੈਮਾਨ। ਬਿਨ ਸਬਦੈ ਨਾਹੀਂਪਤਿ ਸਾਖੈ
। ਸਾਚ ਵਖਰ ਧਨ ਪਲੈ ਹੋਇ। ਆਪ ਤਰੈ ਤਾਰੇ ਭੀ

ਸੋਇ । ਮਨਮੁਖ ਗੁਵਾਰ ਬੂਝਦਾ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂ ਕਰਕੈ
ਬੂਝੈ ਪਾਵੈ ਪਾਰ । ਸਹਜ ਰਤਾ ਬੂਝੈ ਪ੍ਰਤਿ ਹੋਇ ।
ਤਾਂਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਰੈ ਨ ਕੋਇ । ਜਹਿ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਤੇ
ਤਹਾਂ ਸਮਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਸਚੁ ਭਾਇਕਰ ਪਾਰ ਪਰੈ॥
੫੮॥ ਸੁ ਸਬਦਕਾ ਕਹਾ ਵਾਸੁ ਕਥੀਅਲੇ ॥੫੯॥ ਸੁ
ਅਲਖੰ ਸਬਦ ਕੋ ਨਿਰੰਤਰ ਵਾਸਾਕਰੌਂ ਵਾ ਜਹਿਦੇਖਾਂ
ਤਹਿ ਸੋਈ । ਤੁਸਤੁ ਅੰਗਲਵਾਈ ਕਹੀਏ ਤਿਸਕਹੁ
ਕਵਨ ਅਧਾਰੋ ਵਾ ਪਵਨ ਕਾ ਵਾਸਾ ਸੁੰਨ ਨਿਵਾਸਾ
ਸੁੰਨ ਘਰੇਮੈਂ ਹੈ ਅਕਲ ਹੈ ਤੇ ਕਲਾਕੋ ਧਾਰ ਰਹਿਆ
ਹੈ ਬੋਲੈ ਖੇਲੈ ਅਸਥਿਰ ਹੋਵੈ ਕਿਉਂ ਨਦਰ ਕਰੇ ਸਬ
ਦ ਘਟ ਮਹਿ ਵਸੈ ਵਿਚਹੁ ਭਰਮ ਗਵਾਇ । ਤਨ ਮਨ
ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ ਨਾਮੋਂ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇ।ਜਿਸ
ਕਰਕੇ ਤਰੀਐ ਭੁਵਜਲ ਸੰਸਾਰੋ । ਗੁਰਾਂਕੇ ਸਬਦ
ਕਰ ਇਤ ਉਤ ਏਕੋ ਜਾਣੈ ਤਾਂ ਭਵਸਾਗਰ ਤਰੀਐ
ਕਿਉਂਕਰ ਅਲਖ ਆਪਣੇ ਆਪਕੋ ਲਖਾਏ ਗੁਰਾਂਦੁ-
ਆਰੇ ਕਾਮ ਤਤਕਾ ਬਿਰੋਲਣਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਚੀਨੈਅਲਖ
ਅਪਾਰੋ । ਸੁਣ ਸਆਮੀ ਸਚ ਪਣਵੈ ਕਹੁ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾ
ਰ ਅਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸਮਝਾਏ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮੇਟੇ ਸਬਦ
ਵਸਾਏ ਤਾਂ ਮਨ ਚੂਕੇ ਅਹੰਕਾਰੋ ।ਗੁਰਾਂਦੁਆਰੇ ਸਬਦ
ਮੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਲਿਵ ਲਾਏ ਨਦਰ ਕਰਕੈ ਆਪਣੇ
ਮੇਲ ਮੈਂ ਮਿਲਾਏ ਜਾਂ ਹਰਿਨਾਮ ਲਗੈ ਪਿਆਰੋ ਤਾਂ

ਅੰਤਰ ਬਾਹਰਿ ਏਕੋ ਜਾਣੈ ਇਉਂ ਨਦਰੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ॥੬੧॥ ਸਿਧ ਕਹੀਏ ਮੈਂ ਖਕੀ ਕਵਨ ਕਮਾਈ ਹੈ ਨਾਲ ਹੀ ਉੱਤ੍ਰ ਹੈ ॥੬੪॥ ਇਹ ਮਨ ਮੈਗਲ ਕਹਾਂ ਬਸੀਅਲੇ ॥੬੫॥ ਇਹੁ ਮਨ ਨਿਹਚਲ ਹੋਇਕੇ ਹਿਰਦੇ ਬਸੀਅਲੇ ਕਹਾਂ ਬਸੈ ਇਹ ਪਵਨਾ ਨਾਭ ਘਰਮੈਂ ਪਵਨ ਆਸਨ ਕਰ ਬੈਸੇ ਕਹਾਂ ਬੈਸੇ ਸੋ ਸਬਦ ਅਉਧੂ ਸੋ ਸਬਦ ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ ਨਿਜ ਘਰ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਆਛੇ ਕਹੀਏ ਹੈ ॥ ੬੬ ॥ ਤਾਂਕੋ ਉਤਰ ਦੇਵੇ ਜਿਸ ਕਰਕੈ ਚੂਕੈ ਮਨਕਾ ਭਵਨਾ ਨਦਰ ਕਰੇਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰਕੋ ਮੇਲੇ ਤਾਂ ਨਿਜ ਵਾਸਾ ਇਹੁ ਮਨ ਪਾਇ । ਆਪੇ ਆਪਿ ਖਾਇ ਤਾਂ ਨਿਰਮਲ ਹੋਵੇ ਧਾਵਤਵਰਜ ਰਹਾਏ । ਕਿਉ ਮੂਲ ਪਛਾਣੇ । ਗੁਰਮੁਖ ਮੂਲ ਪਛਾਨ ਰਹੇ ਕਿਉਂ ਆਤਮਾਂ ਕੋ ਜਾਣੈ ਗੁਰਮੁਖ ਖੋਜ ਤਤ ਕੋ ਲਹੈ ਕਿਉਂ ਸਸਘਰ ਸੂਰ ਸਮਾਵੈ ॥ ੬੭ ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਹਉਮੈਂ ਵਿਚਹੁ ਖੋਵੈ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਸਹਜ ਮੈਂ ਸਮਾਵੈ ਗਉਨ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਤੇ ਗਗਨ ਤੀਸਰਾ ਭਵਨ ਪਾਤਾਲ ਜਬਹਿ ਨ ਹੋਤਾ ਤਬ ਜੋਤੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਪ ਹੈਸੀ ॥

੧ ੳ ਰਾਮਕਲੀ ਵਾਰ ਮਃ ੩ ॥ ਜੋਦ ਤੇ ਵੀਰ ਦੋ ਭ੍ਰਾਤਾਸੇ ਤੇ ਪੂਰਬਾਣੀਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈਂ ਪੂਰਬਾਣੀ ਕੀ ਧੁਨ ਪਰ ਗਾਵਣੀ ॥ ੧ ॥ ਹਉਮੈਂ ਸਹਿਸਾ ਏਹ ਜੋ

ਬੀਜ ਹੈ ਸੋ ਵਿਲਾਇ ਗਇਆ ਜਿਸ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਮਾਹਿ ਜਿਸਨੋ ਵੇਖਾਲੇ ਸੋ ਵੇਖੇ ਸੁਖੇ ਏਹ ਬਿਬੇਕ ਹੈ ਸੁਖਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਇਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਤੈਸਹਿ ਬਾਤ ਨ ਪੁਛੀਆ ਸਰਗੁਨ ਮੂਰਤੀ ਕਰ ਦਰਸਨ ਨਾ ਦੀਆ ਕਦੇ ਨ ਲਾਈ ਪਾਇ ਮਿਲਾਈ ਨਾ। ਆਪੇ ਪੀਸੈ ਧੂਈ ਜਲ ਆਦਿਕ ਸਾਧਨ ਕਰੈ ਆਪੇ ਘਸੈ ਦਮਨਾ ਦੀ ਸੂਖਮ ਸਾਧਨ ਜੋ ਹੈਂ ਆਪਹੀ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤਾਂ ਆਪਹੀ ਮਿਲਾਇ ਲਏ ॥੩॥ ਗੁਰ ਜੋ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਹੈਂ ਹਰੀਕੇ ਪਿਆਵਣੇ ਵਾਲੇ ਤਿਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਰ ਅੰਤਰੁ ਧਾਰ ਰਖੀਐ ਜਾਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਤੀ ਕਰਤਾਰ ਤਾਂ ਗੁਰਮਿਲੈ ਤਿਨਾਂਦੁਆਰਾ ਘਰ ਬੈਠਿ ਸ਼ਹੁ ਪਾਇਆ ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਨਾਮ ਕਰਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਓਹ ਸਹਿਜ ਮੈਂ ਮਿਲ ਰਹੇ ਵਾ ਸਹਿਜ ਗਿਆਨ ਵਾ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮੈਂ ਜੋ ਮਿਲ ਰਹੇ ਏਸ ਕਰਮ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ ੭ ॥ ਜਿਉਂ ਹਰਿਗੁਣ ਤਾਸ ਕਰਾਇਆ ਭਾਵੈ ਤਿਵ ਸਭਕੋ ਕਰੈ ॥ ੯ ॥ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਜਿਥੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਾਈ ਹੈ ਤਿਥਹੁ ਹਉਮੈਂ ਜਾਈਐ ॥੧੦॥ ਜਿਸ ਗੁਰ ਭਾਵੈ ਸਿ ਬਚਨ ਮੰਨਲੈ ਅਰ ਜੋ ਦਸੇ ਸੋਈ ਕਰਮ ਕਰੇਨ। ਸਭ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੀ ਬਰਨ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸਭ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਜੋ ਹੈ ਸਿ ਇਹੀ ਬਰਨ ਕਰਦੇ ਹੈਨ। ਤਿਨਾ ਵਾਤ ਮੁਖਕਰ ਪੀਤੀ ਕਹੀਏ ਸਿਫਤੀ ਕੀ ਵਾ ਮੁਖਕਰ ਗੁਣਾਂ ਕੀ ਬਾਣੀ

ਪੀਤੀ ਸਚਾ ਸਿਫਤ ਸਨਾਈ ਹੇ ਸਚਨਾਈ ਸਿਫਤ ਵਾਲੇ ਤੇਰੀ ਸਿਫਤ ਕਰੀਏ ਵਾ ਹੇ ਸਚ ਤੇਰੀ ਸਿਫਤ ਪਛਾਣੀ ਹੈ ॥੧੧॥ ਸਤੀ ਕਹਾਂਵਦੇ ਹੈਂ ਜੇਹੜੇ ਸਤ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਪਾਪਦਾ ਹੀ ਕਮਾਵਣਾ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ॥ ੧੨॥ ਅਰਧ ਉਰਧਕੇ ਵਿਖੇ ਨਿਰੰਜਨਕਾ ਵਾਸ ਕਰੇ ਕਿਆ ਸਮਾਇ ਜਾਣੇ ਵਾ ਅਰਧ ਉਰਧਮੈਂ ਨਿਰੰਜਨ ਪੂਰਨ ਜਾਣਕੇ ਵਾਸ ਕਰੇ ਵਾ ਅਰਧ ਜੀਵਕਾ ਉਰਧ ਨਿਰੰਜਨ ਮੈਂ ਵਾਸ ਕਰੇ ਵਾ ਅਰਧ ਜੋ ਤਲੇਕੋ ਪ੍ਰਾਣ ਜਾਂਦੇ ਹੈਂ ਉਰਧ ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰਮੈਂ ਨਿਰੰਜਨ ਕੇ ਨਾਮ ਕਰ ਵਾਸ ਕਰੇ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਇੜਾ ਪਿੰਗਲਾਕੀ ਗੰਢ ਪਾਏ ਵਾ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਵੈਰਾਗ ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਵਾ ਸਤੋਗੁਣ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਤੇ ਸੂਰਜ ਗਿਆਨ ਏਨਾਂ ਸਾਥ ਆ ਪਣੇ ਆਪਕੀ ਗੰਢ ਪਾਏ ॥ ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਰਿਦਾ ਥੰਮ ਰੋਪੇ ਵਾ ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਦਸਵਾਂ ਦੁਆਰ ਤੇ ਥੰਮ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਕੌ ਰੋਪੇ ਵਾ ਗਗਨ ਚੇਤਨ ਤੇ ਥੰਮ ਜੀਵ ਰੋਪੇ ਆਸਤ ਨਾਸਤ ਏਕੋ ਨਾਉਂ। ਆ ਸਰਬ ਓਰ ਤੇ ਸਤ ਸਰੂਪ ਜੋ ਏਕ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਭਾਵਨਾ ਕਰੇ ਇਸ ਜੁਗਤ ਕਰ ਜੀਵੰਦਾਹੈ ਨਾਸਤ ਨਾਉਂ ਤੇ ਨਾਮ ਰੂਪ ਨਾਸਹੈ ਇਸ ਨਿਸਕਰ ਮੰਦਾ ਸੁਭਾਉ ਮਰਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਰਬ ਆਖੈ ਏਹ ਗੁਰਾਂਕੇ ਉਪਦੇਸਕੋ ਕਹੈ ਵਾ ਜਸ ਕੋ ਕਹੇ ਤਾਂਹਿ ਆਉ ਕਹੀਏ ਹਿਰਦਾ ਇਸਥਿਤ

ਰਹਿੰਦਾਹੈ । ਵਾ ਹਿਯਾਉ ਸ਼ਰਮ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਛੇ ਵਰ-
ਤਾਰੇ ਜੋ ਵਰਤਦੇ ਹੈਂ ਇਨਾਂ ਮਹਿ ਪੂਤ ਪਵਿਤ੍ਰ ਰਹੇ।
ਨਾ ਸੰਸਾਰੀ ਕਿਰਿਆ ਦਾ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਵੇ ਨਾ ਅਉ
ਧੂਤ ਮਾਰਗਦਾ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਵੇ ॥੧੫॥ ਵਖਰਵਾਲੇ
ਜੋ ਸੰਤਹੈਂ ਤੇਵਣਜਾਰੇ ਜਗਜਾਸੂ ਹੈਂ ਦੁਹਾਂਮੈਂ ਸਮਾਇ
ਰਹੀਹੈ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਗੁਥਲੀ ॥੧੭॥ ਗੁਰਾਂਦੇ ਪ੍ਰਗਾ
ਸਦਾ ਘਟ ਅੰਦਰ ਹੋਯਾ ਚਾਨਣਾ ਹਰੀ ਟੋਲ ਲਧਾ॥
੧੯॥ ਵੇਲ ਵੈਰਾਗ ਤੇ ਪਿੰਜਾਇਆ ਵਿਵੇਕ ਤੇ ਕਤ
ਖਟ ਸੰਪਤੀਤੇ ਵੁਣਾਇਆ ਕਹੀਏ ਮੋਖ ਇਛਾ ਤੇ ਕਟ
ਕਹੀਏ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਮੈਂ ਜੋ ਸੰਸੇ ਹੈ ਕਿਆ
ਵੇਦਾਂਤ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮਕਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਦਕ ਹੈ। ਵਾ ਅਨਜ
ਵਸਤੂ ਕਾ ਹੈ ਇਸਕੋ ਕਟੇ। ਕੂਟ ਕਹੀਏ ਮਨਨ ਕਰ
ਕੇ ਪ੍ਰਮੇਯਹੈ ਜੋ ਸੰਸੇਹੈ ਸੋ ਕਉਣਹੈ ਮੈਂ ਬ੍ਰਹਮਰੂਪ ਹਾਂ
ਵਾ ਭਿੰਨ ਹਾਂ ਇਸਕੋ ਦੂਰ ਕਰੇ। ਖੁੰਬ ਚੜ੍ਹਾਇ ਕਹੀ
ਏ ਹੈ ਜੈਸੇ ਖੁੰਬ ਮੈਂ ਚੜ੍ਹਾਇਕਰ ਬਸਤ੍ਰਦੀ ਮੈਲ ਦੂਰ
ਕਰੀਦੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਿਧਿਆਸਨ ਕਰ ਵਿਪ-
ਰਜੇ ਰੂਪ ਮੈਲ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰੈ ਵਿਪਰਜੇ ਕਹੀਏ
ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹੂੰ। ਲੋਹਾ ਕਿਆ ਲੋਭ
ਆਦੀ ਸਰਬ ਆਸਰੀ ਸੰਪਤੀਕੋ ਵਢੇ। ਦਰਜੀਪਾੜ੍ਹੇ
ਦਰ ਕਹੀਏ ਅੰਦਰ ਜੋ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਉ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਫੜੇ।
ਸੂਈ ਬ੍ਰਹਮਾਕਾਰ ਬ੍ਰਿਤੀ ਵਿਚਾਰ ਰੂਪੀਧਾਗਾ। ਤਿਸ

ਕਰ ਸੀਵੈ ਕਿਆ ਅਭੇਦਤਾ ਹੈ । ਇਉਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਪਤੀਨਾਲੋਂ ਭਿੰਨ ਹੋਈਹੈ ਸਿਫਤੀ ਨਾਲ ਸੀਵੈ। ਤਬ ਫੇਰ ਜੀਵਤਾ ਹੀ ਜੀਵਤਾ ਹੈ॥ ਵਾਸਨਾ ਸੂਈ ਧਾਗਾ ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਕਪੜ ਸਰੀਰ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਸਚੋ ਸਚਾ ਜਿਚਰ ਪ੍ਰਾਣ ਹੈ ਤਿਚਰ ਜਪੈ ਹੀ ਜਪੈ । ਸਰਬ ਮੈਂ ਜੋ ਸਚ ਦਾ ਸਮਾਲਣਾ ਹੈ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਸਾਰਕੀ ਕਾਤੀਹੈ ਘ੍ਹਾੜਤ ਤਿਸਕੀ ਅਪਰ ਅਪਾਰ ਜੋ ਸਫਾਈ ਰਖਣੀ ਹੈ ਗੁਰਾਂਦੇ ਸਬਦ ਦੀ ਸਾਣ ਲਾਇ ਰਖੇ ਗੁਣਕੀ ਥੇਕੈ ਮਿਆਨ ਵਿਚ ਸਮਾਵੈ । ਲੋਹੂ ਲਬ ਨਿਕਥਾ ਨਿਕਲਿਆ ਹੀ ਵੇਖ। ਬੰਕੇ ਸਰੀਰਕਾ ਅਸਵਾਰ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਕਰਮ ਕਿਰਿਆ ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ ਕਮਰ ਕਟਾਰਾ ਬੰਕੜਾ ਏਹਹੈ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਕਾ ਜੋ ਗਿਆਨ ਹੈ ਗਰਬ ਨ ਕਰੀਏ ਮਤਮੈ ਇਸ ਕਰਕੇ ਸਿਰ ਛੇਹ ਆਵੇਗਾ ਕਿਆ ਗਰਭ ਮੈਂ ॥

ਰਾਮਕਲੀ ਦੂਸਰੀ ਵਾਰ ਮਃ ੫ ॥ ਆਪੇ ਰੰਗ ਰਾਵਿਆ ਰੰਗ ਵਿਚ ਰਪਿਆ ॥੨॥ ਸਤਿਗੁਰਾਂਕੇ ਸਾਥ ਜਿਨਾਂਨੂੰ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਕਹੀਏ ਜੇਹੜਾ ਰਖਦਾ ਹੈ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰ ਸੋਈ ਰਿਜਕ ਸਮਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥੩ ॥ ਭਿੜ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੀ ਧੰਨ ਸੁ ਰਾਗਹੈ ਸੁਟੰਗੜੇ ਜੋ ਰਾਗਾਂ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈਂ ਵਾ ਧੰਨ ਹੈਂ ਰਾਗ ਅਨੰਦ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਓਨਾਂਨੂੰ ਪਿਆਰ ਹੈ ਰਬ ਤੇ ਓਨਾਂਨੂੰ ਭੀ ਰਬਨੇ

ਜੋਗ ਕੀਤਾਹੈ ॥ ਭੰਗ ਕਹੀਏ ਫੇਰਕੇ ਮੁਹ ਮੈਲਾਕਰੇ ਨਾ। ਕਦੇ ਨਾ ਮੋੜੇ ਰੰਗ ਸੁਭਾਉ ਜਗ ਦਾਤਿਆਂ ਦੇ ਸਿਰ ਹਥ ਹੈ ਵਾ ਜਗ ਦਾਤਿਆਂ ਤੇ ਸਿਰੋਮਣੀ ਹਥ ਹੈ ਸਤਜੁਗ ਜੋ ਸਾਂਤ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਨੇ ਮਸਤਕ ਹਥ ਧਰਕੈ ਭਗਵੰਤ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ਚਿਕੜ ਪਥਰ ਬੰਧ। ਬਿਵਹਾਰ ਰੂਪੀ ਜਲਕਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਜੋ ਕੋਈ ਆਇ ਪਇਆ ਤਾਂ ਪ੍ਰੀਤ ਰੂਪੀ ਚਿਕੜ ਦੂਰ ਹੋਇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਰੀਰ ਫੇਰ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਹੋਇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੇਈਸਰ ਹਾਕ ਸਚ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਆਖੀਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸਚੁ ਆਖਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸਚੁ ਬੁਲਾਇ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਹਰਣਾਖੀ ਸਿੰਮ੍ਰਤੀ ਰੂਪੀ ਨੇਤ੍ਰ ॥੬ ॥ਊਣੀ ਪਦਾਰਥਾਂ ਕਰ ਭੀ ਨਹੀ ਤੇ ਗੁਣਾਂ ਕਰ ਭੀ ਝੂਣੀ ਨਹੀ ਕਿਸੇ ਅੰਗ ਤੇ ਭੀ ਵਿਹੂਣੀ ਨਹੀ। ਠਗੇ ਸੇਤੀ ਠਗ ਰਲ ਆਇਆ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਇਹ ਠਗ ਆਇਆ ਹੈ ਤੇ ਠਗ ਜੋ ਕਾਮਾਦਿਕ ਹੈਂ ਵਾ ਪਦਾਰਥ ਏਨਾਂ ਠਗਾਂਸਾਥ ਰਲਿ ਆ ਹੈ ਬਹੁਤੇਰੀਬਾਈਂ ਚਲਾਇਦਿਤਾ ਬ੍ਰਾਹਮਨਜਾਤੀ ਮੈ ਰਲਾਇ ਦਿਤਾ ਅੰਤਨੂੰ ਪੜਦਾ ਉਘੜਿਆ ਭਾਈ ਪਾਪੀ ਹੈ ਇਸਕਰ ਅਉਰ ਜੂਨੀ ਮੇ ਪਾਇਆ ॥ ੮ ॥ ਜਿਤਾ ਤਿਨੈ ਭੈਣ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਜੋ ਪਿੰਡ ਹੈ ॥੯॥ਅਵ ਘਟ ਜੋ ਘਾਟ ਹੈ ਤੇ ਸੁਘਟ ਘਾਟਜੋ ਹੈ ਵਾ ਅਵਘਟ ਜੋ ਹੈ ਤੇ ਸੁਘਟ ਜੋ ਹੈਘਟ ਮੈ ਪੂਰਨ ਜਾਨਕੈ ਆਪ

ਣੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਿਮਰਹੁ। ਓਥੇ ਤੇਰੀ ਰਖ ਹੈ
ਉਦਰ ਅਗਨੀ ਮਾਹਿ ਤੇਰੇ ਨਾਇ ਸੁਣਕੈ ਜਮਦੂਤ ਛ
ਡ ਜਾਹਿ॥੧੧॥ਸੋ ਢਾਢੀ ਭਾਗਠੰ ਕਿਆ ਧਨਾਢ ਜਿਸ
ਸਚਾ ਦੁਆਰ ਬਾਰ ਕਹੀਏ ਦਰਬਾਰ ਸਤਸੰਗ ਮੈ ਰਹੇ
॥੧੩॥ਹਭੇ ਭਸ ਛਾਣਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹੈਂ ਮੇਰਾ ਸਜਨ ਤੂ ਹੈ
ਬਿਰਹੀ ਚਾਰਣੋ ਬਿਰਹੀ ਚਰਣਾ ਦਾ ਵਾ ਅਚਾਰਾਂ ਦਾ
ਬਿਰਹੀ॥੧੫॥ਤੈਡੀ ਬੰਦਸ ਮਨਿੰਦ ਮੈ ਕੋਇ ਨ ਡਿਠਾ
॥੧੬॥ਵਡਾ ਦਰਬਾਰ ਸਤਿਸੰਗਹੈ ਵਾ ਤਖਤ ਬੈਕੁੰਠ ਵਾ
ਸਰੂਪ ਹੁਕਮ ਚਵਰ ਜਸ ਰੂਪੀ ਛਤ੍ਰ ॥ ੧੭॥ ਆਗੰਜ
ਭਪਾਗਾ ਕਹੀਏ ਪਾਇਆ ਵਾ ਪਾਗਾ ਕਹੀਏ ਤਿਸ ਮੈ
ਰਪਿਆ ਵਾ ਅਗੰਜ ਦਬਾਉਣੇਤੇ ਰਹਿਤ ਵਾ ਗਿਨਤੀ
ਤੇ ਰਹਿਤ ਅਗੰਜ ਅਗਿਣਤ ਤਪ ਹੈ।॥੧੮॥ ਜਾਪਿਰ
ਅੰਦਰ ਸਖਿਆਤ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਧਨ ਮਾਇਆ ਬਾਹਿਰ
ਹੋਈ ਜਾਂ ਪਿਰ ਬਾਹਿਰ ਹੈਸੀ ਤਾਂ ਧਨਮਾਹਿਰ ਹੋਰਹੀ
ਹੈ ਸੀ ਵਾ ਜਾਂ ਪਿਰ ਅੰਦਰਗੁਪਤ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਪ੍ਰੋਖ
ਹੈਸੀ ਤਾਂ ਧਨਬੁਧੀ ਬਾਹਿਰ ਸੰਸਾਰ ਵਿਸ਼ਿਆਂਨੂੰ ਨਿਸਚੇ
ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਸੀ ਜਾਂ ਪਿਰ ਬਾਹਿਰ ਕਿਆ ਅਪਰੋਖ
ਹੋਯਾ ਤਾਂ ਧਨ ਬੁਧੀ ਮਾਹਿਰ ਪੂਜ ਹੋਈ ਸਫਲਿਓ
ਬਿਰਖ ਸੁਹਾਵੜਾ ਹਰੀਹੈ ਸੋ ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਆ
ਹੈ ਓਹ ਸਹਿਤ ਫਲ ਦੇ ਹੋਆ ਹੈ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੋਆ ਹੈ
ਕਿਉਂ ਵੰਜੇ ਘਿਤਾ ਕਿਉਂ ਲਇਆ ਜਾਵੈ ਜੋ ਖੋਲੇ ਤਾਂ

ਤਾ ਅਗਿਆਨ ਤਖਤ॥

ਰਾਮਕਲੀ ਵਾਰ ਤੀਸਰੀ ॥ ਕਰਤਾਕਾਦਰਜਿਸ ਕਾ ਆਪਣੇ ਤੁਲ ਨਾਉਂ ਕਰ ਲਵੇ ਤਿਨਾਂ ਕੇ ਬੋਲਦਾ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋਵੇ ਜੋਖਣਾ ਵਾ ਏਲਾ ਕਰਕੇ ਕੈਸੇ ਹੋਵੇ ਤਿਨਕਾ ਜੋਖਣਾ। ਵਾ ਤਿਨਾਂ ਕਾ ਜੋ ਬੋਲਹੈ ਕੈਸੇ ਕੈਸੇ ਹੋਇ ਸਹਾਰਣਾ ਪਰਾਗਤੀ ਜੋ ਕੇਵਲ ਮੋਖਹੈ ਸੋ ਦਾਨ ਪੜੀਵਦੇ ਜਗਜਾਸੂ ਓਸ ਦਾਨਕੋ ਪਾਂਵਦੇ ਹੈਂ ਸਚਕੋਟ ਨਾਮ ਸਤਾਣੀ ਨੀਵ ਸੁਧਾ ਭਗਤੀ ਦਿਤੀ ਹੈ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਜੇਹੜੀ ਆਤਮ ਦੇਵ ਦੀ ਮਤਿ ਦਿਤੀਹੈ ਏਹ ਢਾਲਹੈ ਜੋਰ ਜੋ ਗਿਆਨ ਏਹਖੜਗਹੈ ਪਰਾਕਪਰਾਕ੍ਰਮਵਾਲਾ ਜੀਅ ਦੈ ਕਿਆ ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਦਿਤਾਹੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੀ ਫੇਰਾਈ ਹੋਈ ਲਹਿਣੇ ਜੀਦੀ ਦੁਹਾਈ ਖਟੀਐ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਗੁਰ ਹਟੀਐ ਕਿਆ ਗੁਰਿਆਈ ਦਾ ਤਖਤ ਮਲ ਬੈਠਾ ਖਸਮ ਦੀ ਜੇਹੜੀ ਦਾਤ ਦਿਤੀਹੋਈ ਖਰਚਦੇ ਹੈਂ ਆਪ ਖਹਿਦੀ ਕਿਆ ਖਾਂਵਦੇ ਹੈਂ ਖੈਰਦਾ ਕਿਆ ਖਰਾਇਤ ਬੰਡੀ ਹੈ ਵਾ ਖੈਰਦਬਟੀਐ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਹੋ ਰਹੀਹੈ ਸਿਫਤ ਖਸਮ ਦੀ ਅਰਸਹੁ ਜੋ ਬੈਕੁੰਠ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਕੁਰਸ ਕਹੀਏ ਤਖਤ ਉਪਲਖਤ ਵਿਸ਼ਨੂ ਤਿਸਕਾ ਨੂਰ ਕਿਆ ਅਨੰਦ ਝਰਦਾਹੈ ॥੩॥ ਜਿਨ ਕੀ ਤੀ ਹੈ ਗੁਰਿਆਈ ਦ੍ਰਿੜ ਸੋਈ ਰੂਪ ਕਰ ਮੰਨਣਾ ਜਿ ਹਵਾ ਜੇਹੜੇ ਕੁਸਾਲ ਵਰਤੇਹੈਂ ਗੁਰਾਂਸਾਥ ਰਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ

ਗਿਆਨ ਖੀਰ ਭਗਤੀ ਘਿਆਲੀਪ੍ਰੇਮਘੀਉ॥੪॥ਊਰੀ ਹਦ ਦੇ ਕਿਆ ਸਰੂਪਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀਵਾਲੇ ਬਚਨ ਵਰਨਨ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਆਵਾਗਉਣ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਚਿਲਕਿਓਨ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰਿਆ ਹੈ ਕੁਦਰਤੀ ਅਹਿ ਵੇਖਾਲੀਹੈ ਜਿਸਨੇ ਐਡਾ ਵਡਾ ਪਿੰਡ ਠਿਣਕਿਓਨ ਕਿਆ ਠਟਾਇਆਹੈ ਅਸਮਾਨ ਕਿਆੜਾ ਛਿਕਿਓਨ ਅਸਮਾਨ ਪ੍ਰਯੰਤ ਗਰਦਨ ਫਿਰਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਸ ਸਾਰੇ ਫੈਲਾਇਆ ਹੈ ਵਾ ਅਸੁਕਿਆਹੈ ਜੇਹੜਾਮਾਨਰੂਪੀ ਕਿਆਰੇਮੈਂਸੋ ਵਿਚੋਂ ਛਿਕਿਓਨ॥ ੫ ॥ ਅਸੀ ਜੋ ਮਾਤਲੋਕ ਦੇ ਜੀਵ ਹਾਂ ਸਾਨੂੰ ਨੇੜੇ ਵਿਸਦਾ ਹੈ ਕਿਆ ਲਘ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੈ ਤੁਧ ਸੁਝ ਦੂਰ ਤੁਹਾਡੀ ਲੰਮੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀਹੈ ਵਾ ਨੇੜੇ ਦਿਸਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮਾਤਲੋਕ ਤੁਮਾਰੇ ਸੁਝਣੇ ਕਰ ਦੂਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸਤਹੁ ਖੇਤ ਸਤ ਆਦਿਕ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਖੇਤ ਜਮਾਇਆ ਹੈ ਤੇ ਸਤ ਦਾ ਜਸ ਕਰਣਾ ਹੈ ਜੇਹੜਾ ਏਹ ਛਾਵਾਣ ਰੰਦੇਆ ਤਾਨਿਆ ਹੈ ਘਿਉ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਦਾ ਗਿਆਨ ਖਾਣ ਖੰਡ ਸੋ ਭਗਤੀ॥ ਆਪੇ ਮਸਤਕ ਰੂਪੀ ਪਟੀ ਆਪੇ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਲਿਖਣ ਹੈ ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਚਹੁ ਜੁਗੀ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਚਾਰੇ ਜਾਗੇ ਹੈਂ ਚਾਰੇ ਪਾਤਿਸਾਹੀਆਂ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇ ਆਦਿ ਤੇ ਪੰਚਾਇਣ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪੇ ਹੋਆ ਹੈ ਵਾ ਚਾਰੇ ਵੇਦ ਚਹੁ ਜੁਗਾਂਮੈ ਤੇ ਪੰਚਵਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਸਾਹਿਬਜੀ ਵਾ ਚਾਰੇਜਾਗੇ ਅਵਿਤਾਰ ਚਹੁ ਜੁਗਾਂ

ਮੈ ਤੇ ਪੰਚਾਇਣ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਰੂਪ ਆਪੇ ਹੋਆ ॥

੧ੴਰਾਮਕਲੀ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਂ ਕੀ॥ਇਸ ਕਲਾਲੀ ਮਟੀ ਕਾ ਮਦ ਏਕ ਬੂੰਦ ਭਰ ਜੋ ਦੇਵੇ ਤਿਸ ਕਉ ਤਨ ਮਨ ਦੇਵੋ ਬ੍ਰਹਮ ਅਗਨਿ ਤਨ ਨਾਲ ਜਾਰੀ ਹੈ ਮਦ ਕਾ ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਕਿਆ ਮੁੰਦਨਾ ਇਹ ਹੈ ਜੋਹੜੀ ਸਾਂਤ ਪੂਰਬਕ ਧੁਨ ਲਾਗੀ ਹੈ ਸੁਖਮਨ ਜੋ ਭਗਤੀ ਇਹ ਪੋਚਨ ਹਾਰੀ ਹੈ ਘੜੀ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਪੋਚਾ ਹੈ। ਰਵਿ ਸਸਿ ਕੇ ਜੋ ਬ੍ਰਿਤਿ ਹੈ ਏਹ ਗਹਿਣੇ ਦੇਵਾਂ ॥੨॥ਓਹ ਮਦ ਜਾਂ ਰਚਾ ਤਾਂ ਹੋਰ ਮਦ ਦਾ ਰਸ ਨਾ ਚਖਿਆ। ਦੁਇ ਪੁਰ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੈਂ ਅਖਰ ਜੋੜੇ ਹੈਂ ਏਹ ਭਠੀ ਰਸਾਈ ਹੈ ਵਾ ਦੁਇ ਪੁਰ ਜੋ ਹੇਠਲੇ ਉਪਰਲੇ ਚਕ੍ਰ ਹੈਂ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਪਉਣ ਜੋੜਿਆ ਹੈ ਏਹ ਭਠੀ ਰਸਾਈ ਹੈ ਪਰਗਟ ਪ੍ਰਗਾਸ ਜੋ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦਾ ਗੁਰ ਜੋ ਗੰਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਤੇ ਸੁਧ ਪਾਈ ਹੈ ਤਾਸ ਮਦ ਮੈ ਮਾਤਾ ਹਾਂ ਜੇਹੜਾ ਉਚਕ ਕਿਆ ਉਤਰ ਕਬਹੂ ਨ ਜਾਈ ਵਾ ਮਨ ਉਟਕ ਨਹੀ ਜਾਂਦਾ॥ ੩ ॥ ਕਰੈ ਗੁਮਾਨ ਚੁਭਦੀ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਈਰਖਾ ਰੂਪੀ ਸੂਲ ਅਬ ਤੋ ਜਾਇ ਚੜੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਜੋ ਸਤਿਸੰਗ ਹੈ ਤਿਸ ਮੇ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਸਾਰਿੰਗ ਪਾਨੀ ॥ ੪॥ਸਰੀਰ ਕੋਠੇ ਮੈ ਹਿਰਦਾ ਰੂਪੀ ਕੋਠੀ ਤਿਸ ਮਹਿ ਪਰਮ ਕੋਠਰੀ ਵੀਚਾਰ ਹੈ ਤਿਸ ਵੀਚਾਰ ਮੇ ਆਤਮ

ਰੂਪੀ ਵਸਤੁ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ਕਾਹੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਝਗੜਤਾਹੈਂ ਹੇ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਹਰੀ ਨਹੀ ਕਹਿੰਦਾ ਵਾ ਮੇਰੇ ਹਰੀਨੂੰ ਹੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਾਹੇ ਨਾ ਕਹਹਿ ॥ ੬ ॥ ਇਕ ਅਨੰਤ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਤਰਵਰ ਹੈ ਡਾਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਤੇ ਸਾਖਾ ਹੋਰ ਦੇਵਤੇ ਪੁਹਪ ਪਤਰ ਸੂਖਮ ਅਸਥੂਲਜੀਵ ਵਾਪਤ੍ਰਜੀਵ ਤੇ ਪੁਹਪ ਕਰਮ ਤੇ ਚਿਤੰਨ ਰੂਪੀ ਰਸ ਕਰ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹੈਂ ਏਕ ਕੋਈ ਭਵਰ ਸਰਬ ਪੁਸਪਾਦਿਕ ਕਾ ਜੋ ਰਸ ਰੂਪ ਪਿਛੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈ ਬੀਧਾਹੈ ਬਾਰਹ ਕਹੀਏ ਦੁਆਦਸ ਅਖਰਕਾ ਜੋ ਮੰਤਰ ਤਿਸਮੈ ਸ੍ਵਾਸਾਂ ਨੂੰ ਝਕੋਰ ਮਿਲਾਇਆਹੈ ਵਾ ਬਾਹਿਰਜਾਂਦਾ ਮਨਅੰਤਰ ਮੁਖਲੇ ਧਰਿਆ ਸੋਲਹ ਅਖਰ ਮੰਤਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮਧੇ ਪਵਨ ਸ੍ਵਾਸਾਂ ਨੂੰ ਝਕੋਲਿਆ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਅਕਾਸਰੂਪੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਫਲ ਫਲਿਆਹੈ ਸੋਰਹਿਕਹੀਏ ਸੋ ਪੁਰਸ ਜਨਮਮਰਨ ਤੇ ਰਹੇ ਸਹਿਜ ਸੁੰਨ ਇਕ ਸਤਿਸਰੂਪ ਜੋ ਸੁੰਨ ਅਫੁਰ ਅਦੁਤੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਬਿਰਵਾ ਉਪਜਿਆ ਤਿਸਨੇ ਬੁਧੀਦੇ ਜਲਪਦਾਰਥਾਂ ਨੂੰ ਸੋਖਿਆ ॥੭॥ ਬੀਚਾਰ ਕਾ ਪਾਤ੍ਰ ਕਰਹੁਰੇ । ਆਪਣਾ ਤਨ ਜੋ ਗੁਣਕੇ ਸੰਜੁਗਤ ਕਰਣਾ ਇਹੁ ਖਿੰਥਾ ਸੀਵਉ।ਆਪਣੇਆਪਨੂੰ ਨਿਸਚੇ ਕਰਣ ਵਾਲੀ ਜੋ ਬੁਧੀਹੈ ਇਹੁ ਬਿਭੂਤ ਚੜ੍ਹਾਵਉ॥੮॥ਜਿਹ ਹਰਿ ਸੰਤਨ ਘਰੁ ਕਥਾ ਹੋਤ ॥੯॥ ਫਿਰ ਫਿਰ ਤੇਰਾ ਆਵਨ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰਿ

ਕਹੋ ਫੇਰ ਭਜਨ ਕਰਾਂਗਾ। ਵਾ ਫੇਰ ਜੋਨੀਆਂ ਮੈਂ ਆਵਨ ਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਮੋਹਰੂਪੀ ਤੇਲ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਦੀਪਕ ਬਾਂਧ ਧਰਿਓ ਸੋ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਨਾ ਉਤਾਰ ਰਖ। ਵਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਏਹ ਰਾਖ ਜੋ ਹੈ ਬਿਭੂਤੀ ਲਗਾਈ ਏਹ ਉਤਾਰ ਦੇਹ ਸਰੀਰ ਮੰਦਰਮੈਂ ਸੋਵਹੁ ਪਟੰਬਰ ਤਾਣ ਪ੍ਰੇਮਰੂਪੀ ਵਾ ਅਧਿਸ਼੍ਠਾਨ ਰੂਪੀ ਮੰਦਰ ਮੈ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਪਟੰਬਰ ਤਾਣ ਕਰਕੈ ਸੋਵਹੁ। ਸੋ ਪੀਆ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਅਨਦਿਨ ਕਰ ਜਿਹ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਹੋਰ ਕੁਛ ਤੁਝ ਪੋਹੇ ਨਾ। ਮਾਇ ਕਹੀਏ ਹੇ ਭਾਈ ਸਿਮਰ ਸਿਮਰ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗਾਈਐ ਮਨ ਬਾਨੀ ਕਰ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਪਾਈਦਾਹੈ ਸੰਜੋਗ ਸੰਤਾਂਦੇ ਕਰਕੇ ਵਾ ਸਿਮਰਨ ਦੇ ਸੰਜੋਗ ਕਰ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ॥ ੧੦ ॥ ਬੰਧਰ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣ ਹੈਂ ਤਿਨਾਂਕੋ ਬੰਧਨ ਪਾਇਆ। ਗੁਰਾਂਨੇ ਜਉ ਅਨਲ ਪਉਣ ਦਾ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ ਉਤਰਾਵਣਾ ਬੁਝਾਇਆ ਤਾਂ ਚਕ੍ਰ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਮੁਕਤ ਖੁਲ ਗਏ। ਜਬ ਨਖ ਸਿਖ ਇੜਾ ਪਿੰਗਲਾ ਸੁਖਮਨਾਂ ਏਨਾਂ ਕੋ ਚੀਨਿਆ ਤਬ ਅੰਤਰ ਹੀ ਮਜਨ ਕੀਆ। ਪਤੀ ਜੋ ਉਨਮਨਹੈ ਤੁਰੀਆ ਪਦ ਤਿਸਕਾ ਅਸਥਾਨ ਖਰਾ ਦਸਵਾਂ ਦੁਆਰ ਤਹਾਂ ਪਵਨ ਦਾ ਰਹਿਨਾ ਹੋਇਆ। ਨਹੀਂ ਮਿਰਤ ਨ ਜਨਮ ਹੀ ਹੈ ਨ ਜਰਾ ਉਲਟੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਜੇਹੜੀ

ਪਵਨ ਸੋ ਜੋਗ ਸਕਤੀ ਕਰਕੇ ਸਹਾਰ ਲਈ : ਪੈਸੀ ਲੇ ਕਿਆ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰ ਗਈ ਗਗਨ ਮਝਾਰੰ ਬੇਧੀ ਅਲੇ ਖਟ ਚਕ੍ਰ ਭੁਯੰਗਮ ਨਾੜੀ ਭੇਟੀਅਲੇ ਰਾਇ ਨਿਸੰਗਾ ਚੂਕੀਅਲੇ ਮੋਹ ਮਇਆਸਾ । ਵਾ ਮਾਇਆ ਮੋਹਣੀ ਆਸਾ ਸਸਿਕੀ ਸੁਰਕਾਸੂਰਜਕੀ ਸੁਰਮੈਂ ਗਿਰਾਸ ਕੀਆ ਜਬ ਕੁੰਭਕ ਸੁਖਮਨਾਮੈਂ ਭਰਪੂਰ ਹੋਕੇ ਲੀਨ ਹੋਯਾ ਪਵਨ ਤਹਿ ਬਾਜੇ ਅਨਹਤ ਬਾਜੇ ਬੀਣਾ ਇਕਰਸ ਵਾ ਤਤ ਤੰਤੀ ਬਕਤੇ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਬਕਕਰ ਜੋਗ ਕਾ ਸਬਦ ਸੁਣਾਇਆ । ਜੋਗਕਿਰਿਆ ਕਰਤਾ ਹੋਯਾ ਉਤਰਸਿ ਪਾਰੰ । ਕਹੈ ਕਬੀਰਾ ਸਾਰੰ ॥ ਵਾ ਦੂਸਰਾ ॥ ਬੰਧਚ ਬੰਧਨੇ ਵਾਲੇ ਜੋ ਕਾਮਾਦਿਕ ਤਿਨਾਂ ਕੋ ਬੰਧਨ ਪਾਇਆ । ਗੁਰਾਂਨੇ ਅਨਲ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾਂ ਅਗਨੀ ਕੋ ਬੁਝਾਇਆ ਤਾਂ ਮੁਕਤ ਹੋਏ ਜਬ ਨਖ ਸਿਖ ਪ੍ਰਯੰਤ ਇਸ ਮਨਦੇ ਭੇਦ ਕੋ ਚੀਨਾ । ਪਵਨ ਪਤੀ ਜੋ ਜੀਵ ਹੈ ਉਨ ਮਨ ਜੋ ਸੁਖਹੈ ਤੁਰੀਆ ਤਿਸਮੈਂ ਰਹਿਨਾ ਹੋਯਾ॥ ਨਹੀਂ ਮ੍ਰਿਤ ਨ ਜਨਮਜਰਾ ਉਲਟੀ ਜੋ ਹੈ ਬ੍ਰਿਤੀ ਤੈਸੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਲੋਂ ਸਹਾਰ ਲਈ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਗਈ ਗਗਨ ਚੇਤਨ ਮਝਾਰੰ । ਬੇਧੀਅਲੇ ਚਕ੍ਰ ਕਾਮਾਦਿਕ ਭਰਮਾਣੇ ਵਾਲੇ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਭੁਯੰਗ ਭੇਟੀਅਲੇ ਰਾਇ ਨਿਸੰਗਾ । ਚੂਕੀਅਲੇ ਮੋਹ ਮਇਆਸਾ ਸਸਿ. ਸਤੋਗੁਣ ਨੇ ਤਮੋਗੁਣ ਸੂਰਜ ਕੋ ਗਿਰਾਸਾ । ਵਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ

ਰੂਪੀਸਸਿ ਅਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਤਪਾਉਣੇ ਵਾਲਾ ਗ੍ਰਾਸਾ । ਜਬ ਕੁੰਭਕ ਸਰੀਰਾਂਮੈਂ ਭਰਪੂਰ ਹੋਯਾ ਲੀਨ ਜਾਣਿਆਂ ਤਬ ਬਾਜੇ ਅਨਹਤ ਬੀਣਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਾਜਾ । ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾ ਕਰਣੇ ਕਰਕੇ ਉਤਰਸਿ ਪਾਰੰ ਕਹੈ ਕਬੀਰਾ ਸਾਰੰ ॥੧੧॥ ਜੋਤੀਨੇ ਸਾਰਾ ਪਸਾਰਾ ਆਪਣੇ ਅੰਤਰ ਧਰਿਆ ਵਾ ਜਿਤਨਾ ਪਸਾਰਾ ਹੈ ਤਿਸ ਅੰਤਰ ਜੋਤੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਆਪ ਧਰਿਆ ॥੧੨॥ ਹੇ ਦੁਨੀਆਂ ਕੇ ਲੋਗੋ ਹੁਸੀਆਰ ਹੋਵੋ ਓਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਂ ਅਸੀ ਬੇਦਾਰ ਕਿਆ ਖਬਰਦਾਰ ਹੈਂ ਨੀਂਬ ਜੋ ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਹੈਂ ਦੁਖ ਦਾਇਕ ਸੋ ਤੁਮਾਰੇ ਅੰਬ ਵਤ ਹੋਰਹੇ ਹੈਂ ਇਸ ਕਰ ਮੂਰਖ ਹੋ ਕੇਲਾ ਪਾਕਾਝਾਰ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋ ਝਾੜ ਵਤ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ । ਤੇ ਝਾੜਵਤ ਜੋ ਕਾਮ ਹੈ ਸੋ ਕੇਲਾ ਵਤ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ । ਇਸ ਕਰ ਮੁਗਧ ਹੋ ਨਾਲੀਏਰ ਫਲ ਜੋ ਸਤਸੰਗ ਹੈ ਸੋ ਸਿੰਬਲ ਪਕੇਵਤ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤੇ ਸਿੰਬਲ ਜੋ ਕੁਸੰਗ ਹੈ ਸੋ ਨਾਲੀਏਰ ਵਤ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ । ਇਸ ਕਰ ਗਵਾਰ ਹੋਰਹੇ ਹੈਂ । ਹਸਤੀ ਅਹੰਕਾਰੀ ਵਾ ਹਸਤ ਜੋ ਅਸਥੂਲ ਸਾਧਨ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ । ਰਾਜ ਕੁਆਰ ਦਾਸੀ ਪੁਰਕੇ ਦਰ ਤੇ ਆਂਵਦੇ ਹੈਂ ॥੨॥ ਪਉੜੀ ਜੋ ਬੇਧਨਾ ਹੈ ਸੋ ਰਹਿਤ ਕਰਤੰਗ੍ਰਾ । ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਕੇ ਜੋ ਬਰਤ ਹੈਂ ਵਾ ਹਰਖ ਸੋਗ ॥

੩॥ਖੇਚਰ ਅਕਾਸ ਚਾਰੀ ਭੂਚਰ ਰਜੋ ਪ੍ਰਿਥਵੀਅਸਥਲ ਹੈ ਤਿਨਾਂਮੈਂ ਬਿਚਰਨੇ ਵਾਲੇ ਜੋ ਹੈਂ ਤਿਨਾਂਕੀ ਪੰਗਤੀ ਜੋ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਮੈਂ ਜੋ ਤੁਲ ਅਸੀ ਕਿਆ ਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਪਾਇਆ ॥

ਬਾਣੀ ਰਵਿਦਾਸਜੀ॥ ਅਨਭਉਭਾਉ ਸਰੂਪ ਨ ਦਰਸੈ ਲੋਹਾ ਜੋਹੈ ਸੋ ਹਿਰੰਨ ਬਾਰਾਂਵੰਨੀਕੋ ਕੰਚਨ ਕੈਸੇਹੋਇ॥

ਬੇਣੀ ਜੀ ॥ ਇੜਾ ਪਿੰਗਲਾ ਅਉਰ ਸੁਖਮਨਾ। ਤਿਹਾਂਦੀ ਪਵਨ ਬਸਦੀ ਹੈ ਇਕ ਠਾਈ ਦਸਮ ਦੁਅ ਰ ਮੈਂ। ਜਹਾਂ ਇਸ ਤ੍ਰਿਬੇਣੀਕਾ ਸੰਗਮਹੈ ਦਸਵੇਂ ਦੁਆ ਰ ਮੈਂ ਮਜਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਿਥਾਈ। ਤਹਾਂ ਨਿਰੰਜਨ ਰਮਈਆ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੋਇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਿਸ ਦੇਵ ਅਸ ਥਾਨਦੀ ਕਿਆ ਨੀਸਾਨੀ ਹੈ ਤਹਿ ਬਜ ਰਹੇ ਹੈਂ ਅਨਾ ਹਦ ਸਬਦ ਵਾ ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਬਜਰਹੇ ਸਬਦ ਕਹੀ ਏ ਬੇਦ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਤਹਿ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਕੀ ਸੁਰ ਨਹੀਂ ਤੇ ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਭੀ ਨਹੀਂ। ਗੁਰਾਂਕੀ ਸਾਖੀ ਸਿਖਿ-ਆ ਦੁਆਰਾ ਬ੍ਰਿਤੀ ਜਾਗੀ ਤਾਂ ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਕੀ ਜ ਗਾ ਜਾਣੀ ਉਪਜਿਆ ਜਦ ਗਿਆਨ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਸੁਆਸਾਂ ਦੇ ਚੜਾਵਣੇ ਦਾ ਤਾਂ ਦੁਰਮਤਿ ਛਿਜ ਗਈ॥ ਗਗਨੰਤਰ ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਮੈਂ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸਹੈ ਤਿ ਸਮੈਂ ਭੀਜੇ ਏਸਕਲਾ ਜੋਗ ਜੁਗਤੀ ਕਾ ਜੋ ਜਾਣੈ ਭੇ ਉ। ਭੇਟੇ ਮਿਲਦਾਹੈ ਤਿਸਕੋ ਪਰਮ ਗੁਰ ਪੂਜ ਜੋ ਪ੍ਰ

ਮਾਤਮਾ ਵੇਉ। ਦਸਮ ਦੁਆਰ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਅਗਮ ਅਪਾ ਰਹੈ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਕੀ ਘਾਟੀ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਊਪਰ ਹਾਟ ਜੋ ਸਰੀਰ ਹੈ ਤਿਸ ਹਾਟ ਪਰ ਆਲਾ ਦਸਵਾਂਦੁ ਆਰ ਹੈ ਤਿਸ ਆਲੇ ਭੀਤਰ ਥਾਤੀ ਆਤਮ ਵਸਤੂ ਹੈ ਜਿਨਾਂਕੋ ਜੋਗਕੀ ਜੁਗਤ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਹੈ ਸੋ ਜਾਗਤ ਰਹੈ ਨ ਕਬਹੂੰ ਸੋਵੈ।ਤਿੰਨੇ ਇੰੜਾ ਪਿੰਗਲਾ ਸੁਖਮਨਾ ਤਿੰਨਾਂ ਤਤਾਂਕਾ ਲੋਕ ਕਹੀਏ ਜੋ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਸੋ ਸਮਾਧ ਵਿਖੇ ਪਲੋਵੈ ਅਭਾਵ ਕਰੇ ਬੀਜ ਮੰਤ੍ਰ ਓਅੰਕਾਰ ਕੋ ਲੈ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਮਨਕੋ ਉਲਟਾਇਕੇ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਸੁੰਨ ਮੈਂ ਗਹੇ। ਜਾਗਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਅਲੀਆ ਨਹੀ ਝੂਠ ਭਾ ਖਦਾ। ਪਾਂਚੋ ਇੰਦ੍ਰੀ ਬਸਕਰ ਰਾਖਦਾ ਹੈ ਗੁਰਾਂ ਕੀ ਸਿਖਿਆ ਚੀਤ ਮੈਂ ਰਖਦਾ ਹੈ ਪਲਵ ਪਤ੍ਰ ਤੇ ਸ਼ਾਖਾਂ ਨਾੜੀਆਂ ਏਨਾਂ ਦਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਸਰਮਤਿ ਫੇਰ ਕਰ ਸੂਰਜ ਸੁਰਮੈਂ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਰ ਸ੍ਵਾਸਾਂਕੋ ਜਰੈ ਤਿਸਕੋ ਨਿਝਰ ਝਰਦਾ ਹੈ ਜਗੰਨਾਥ ਸਿਉ ਗੋਸਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਚਉ ਮੁਖ ਦੀਆ ਹੈ ਜੋਤੀ ਦਾ ਦਸਮ ਦੁਆਰ। ਪਲੂ ਅਨੰਤ ਹੈ ਤੇ ਆਸ ਪਾਸ ਹੈ ਤੇ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿਚਕਾਰ ਇਸਥਿਤ ਹੈ। ਸਰਬ ਕਲਾਂ ਜੁਗਤੀਆਂ ਕੋ ਲੇਕਰ ਆਪੇ ਇਸਥਿਤ ਹੋਇਰਹਿਆ ਹੈ ਮਨ ਮਾਣਕ ਕਿਆ ਸੁਧ ਕਰਕੈ ਰਤਨਾ ਸ੍ਵਾਸਾਂ ਮੈਂ ਗੁੰਬਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਮਸਤਕ ਜੋ ਦਸਮ ਦੁਆਰ ਪਦਮ

ਕਹੀਏ ਕਮਲ ਤਿਸਕੇ ਦੁਆਲੇ ਮਣੀਆਂ ਮਾਸਦੀਆਂ ਬੋਟੀਆਂ ਹੈਂ ਮਾਹਿ ਨਿਰੰਜਨ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਧਣੀਹੈ ਪੰਚ ਸਬਦ ਨਿਰਮਾਇਲ ਅਰਥਾਤ ਸੁਧ ਬਾਜਦੇ ਹੈਂ ਤਹਾਂ ਢੁਲ ਰਹਿਆ ਹੈ ਚਵਰ ਅਰ ਸੰਖ ਧੁਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਘਨ ਗਰਜ ਰਹਿਆ ਹੈ ਦਲ ਮਲ ਦੈਂਤਾਂ ਜੋ ਸ੍ਵਾਸ ਹੈਂ ਸੋ ਦਲੇ ਆਸੁਰੀਗੁਣ ਜੋ ਦੈਤਾਂਦਾ ਦਲਹੈ ਸੋ ਮਲਿਆ ਹੈ ਸੋ ਤਿਨਾਂ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨੂੰ ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰਦਾ ਗਿਆਨ ਹੋਆ ਹੈ ਬੇਣੀ ਜਾਚੈ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ॥

ਵਾ ਦੂਸਰਾ ਅਰਥ--ਇੜਾ ਜੋ ਗੰਗਹੈ ਪਿੰਗਲਾ ਜਮਨਾ ਅਉਰ ਸੁਖਮਨਾ ਜੋ ਸੁਰਸ੍ਵਤੀ। ਗੰਗਾ ਕਹੀਏ ਭਗਤੀ ਤੇ ਜਮਨਾ ਕਹੀਏ ਕਰਮ ਕਥਾ ਅਰ ਸੁਰਸ੍ਵਤੀ ਗਿਆਨ ਕਾ ਜੋ ਪ੍ਰਤੀਪਾਦਨ ਕਰਨਾ। ਇਹ ਤਿੰਨੇ ਵਸਦੀਆਂ ਹੈਂ ਇਕਠਾਈ ਕਹੀਏ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈ ਜਹਾਂ ਇਸ ਤ੍ਰਿਬੇਣੀ ਕਾ ਸੰਗਮ ਹੈ ਤਹਾਂ ਪਿਰਾਗ ਹੈ ਤੇਮਨ ਮਜਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਿਥਾਈ। ਸੰਤਹੁ ਤਹਾਂ ਨਿਰੰਜਨ ਰਾਮ ਹੈ ਗੁਰਾਂਦੀ ਗਮਤਾ ਦੁਆਰੇ ਚੀਨਦਾਹੈ ਬਿਰਲਾ ਕੋਇ। ਤਹਾਂ ਨਿਰੰਜਨ ਰਮਈਆ ਹੋਇ। ਦੇਵ ਸਥਾਨ ਜੋ ਸਤਸੰਗ ਹੈ ਤਿਸਦੀ ਕਿਆ ਨਿਸਾਨੀਹੈ ਤਹਾਂਬਾਜੇ ਉਚਾਰਣਕਰਦੇਹੈਂ ਅਨਹਦਬਾਣੀ ਤਹਾਂਚੰਦ ਨ ਸੂਰਜ ਰਜੋ ਸਤੋ ਤਮੋ ਵ ਹਰਖ ਸੋਗ ਵਾ ਚੰਦ ਸਤੋ ਗੁਣਹੈ ਸੂਰਜ ਤਮੋਗੁਣ ਨਾਹੀ ਪਉਣ ਵਾਸਨਾ ਪਾਣੀ ਪਦਾਰਥ

ਗੁਰਾਂ ਕੀ ਸਿਖੜਾ ਦੁਆਰੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਜਾਗੀ ਤਾਂ ਜਾਣੀ ॥ ਉਪਜੇ ਗਿਆਨ ਦੁਰਮਤ ਛੀਜੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸ ਜੋਗਗਨ ਚੇਤਨ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਅੰਤਰ ਭੀਜ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਏਹ ਕਲਾ ਜੋ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕੀ ਜੁਗਤੀ ਏਸਕਾ ਭੇਵ ਜੋ ਜਾਣੇਹੈ ਭੇਟੇ ਤਾਸ ਪਰਮ ਗੁਰਦੇਉ। ਦਸਾਂ ਦਾ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਹੈ ਸਤਸੰਗ ਪੰਚ ਸਤ ਆਦੀ ਤੇ ਪੰਚ ਭੂਤਾਂ ਕੇ ਗੁਣ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਕੀ ਘਾਟੀ ਕਿਆ ਅਸਥਾਨ। ਊਪਰ ਭਾਰਤ ਖੰਡ ਮਨੁਖਾ ਜਨਮ ਹਾਟ ਪਰ ਆਲਾ ਸਤਿਸੰਗ ਤਿਸ ਆਲੇਭੀਤਰਥਾਤੀ। ਆਤਮ ਵਸਤੂਹੈ ਜਿਨਾਂਕੋ ਸੰਤਾਂਕਾ ਸੰਗ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸੋ ਜਾਗਤ ਰਹੈ ਨ ਕਬਹੂੰ ਸੋਵੈ ਤਿੰਨਾਂ ਗੁਣ ਤਿੰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਕੋ ਸਮਾਧੀ ਮੈ ਇਸਥਿਤ ਹੋਇਕੇ ਪਲੋਵੇ ਕਿਆ ਅਭਾਵ ਕਰੇ ਬੀਜ ਮੰਤ੍ ਰਾਮ ਨਾਮਕੋ ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਲੈ ਰਹੇ। ਮਨ ਕੋ ਉਲਟਾਇ ਕਰਕੇ ਸੁੰਨ ਮੈ ਗਹੇ ਕਿਆ ਲਾਉਂਦੇ ਹੈਨ ਜਾ-ਗਤ ਰਹਿੰਦਾਹੈ ਅਲੀਆ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਨਹੀ ਭੁਖਨ ਕਰ ਦੀਆਂ ਪਾਂਚੋ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਬਸਕਰਕੇ ਰਾਖੈ। ਗੁਰਾਂਕੀ ਸਾਖੀ ਰਾਖੈ ਚੀਤ। ਮਨਤਨ ਅਰਪੇ ਕ੍ਰਿਸਨ ਪਰੀਤ ਗੁਰਾਂਕੀ ਅਰ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਕੀ ਸਿਖਿਆ ਕਾ ਜੋ ਬੀਚਾਰ ਹੈ ਏਹ ਪਲਵ ਕਹੀਏ ਜਹਾਜ ਕਰਿਆ ਹੈ ਅਪਨਾ ਜਨਮ ਨ ਜੂਐ ਹਾਰੇ ਆਸਰ ਨਦੀ ਜੋ ਆਸੁਰੀ ਸੰਪਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਮੂਲ ਜੋ ਅਗਿਆਨਹੈ ਤਿਸਕਾ ਬਾਧਾ ਕਰ

ਦੇਹੈਂ ਪਸਚਮ ਜੋ ਪਿਛਲੀ ਤਰਫ ਸੰਸਾਰਵਲ ਮਨ ਹੋਇਰਹੇਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਫੇਰਕਰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤ ਮਾਹੈ ਤਿਸਦੀ ਤਰਫ ਚੜ੍ਹਾਂਵਦੇ ਹੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ। ਅਜਰਕਾ ਮਾਦਿਕਾਂਕੋ ਜੋ ਜਰੈ ਤਿਸਕੋ ਨਿਝਰ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦਝਰਦਾ ਜਗੰਨਾਥ ਸਿਉਂਗੋਸਟ ਕਰਦਾਹੈ ਦੁਆਰੇ ਜੋ ਸਤਸੰਗ ਸੋ ਜੋਤੀਦਾ ਭਉਮੁਖੀਆ ਦੀਵਾਹੈ ਪਲੂਪਤ੍ਰ ਸੋ ਕਉਣ ਕੋਸਪਾਂਚ ਸੋ ਅਨਤ ਕਿਆ ਬਾਹਿਰ ਕਰੇਹੈਂ ਤੇਮੂਲਕੋ ਵਿਚਾਰ ਕਿਆ ਰਿਦੇ ਮੈ ਧਾਰਨ ਕਰਿਆ ਹੈ ਸਰਬ ਕਲਾ ਕੋ ਲੇਕਰ ਆਪਿਰਹੇ। ਮਨਨੂੰ ਮਾਣਿਕ ਕਿਆ ਸੁਧ ਕਰਕੈ ਰੁਣਾਰੂਪੀ ਰਤਨਾਮਹਿਗੁਹੈ ਮਸਤਕ ਕ- ਹੀਏ ਉਤਕ੍ਰਿਸਟ ਪਦਮਕਉਲ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਸੰਗ ਤਿਸ ਕੇ ਦੁਆਲੇਮਣੀਆਂਕਰਣਾ ਮੁਦੜਾਮੈਤ੍ਰੀ ਮਾਹਿਨਿਰੰਜ ਨ ਤ੍ਰਿਭਵਣਧਣੀਹੈ ਪੰਚ ਜੋ ਸਤਸੰਤੋਖਾਦਿਕ ਤਿਨਾਂ ਕਾ ਸਬਦ ਕਿਆ ਉਪਦੇਸ ਨਿਰਮਾਇਲ ਜੋ ਸੁਧਬਾਜੈ ਕਿਆਉਚਾਰਦੇਹੈਂ ਆਸੁਰੀਗੁਣ ਜੋਹੈਂ ਤਿਨਾਂ ਦੈਤਾਂਦਾ ਦਲਿਮਲਿਆਹੈ ਤਿਨਾਂਗੁਰਮੁਖਾਂਨੂੰ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆਹੈ ਬੇਣੀ ਜਾਚੈ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ॥ ੧ ॥

ਰਾਗ ਨਟ ਮਃ ੪

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪੰਚ ਧਾਤੂ ਦੇਹੀ ਵਿਚ ਅਸਾਧ ਦੋਖਹੈ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾ ਦਿਕ ॥੩॥ ਹਮਰੇ ਵਿਖੇ ਅਵਗਨ ਵਿਖਿਆਂ ਕੇ ਬਹੁਤ

ਹੈ॥੫॥ ਹਰਿ ਚੇਤਿਓ ਤਾਂ ਮੋਖ ਕੀਓ ਮੁਖ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂਨੇ ਸੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਚੇਤਿਓ ਤਿਸਕਰ ਮੋਖ ਭਏ ਵਾ ਹਸਤੀ ਮੋਖਤੇ ਤੰਦੂਆ ਭੀ ਮੁਕਤਿ ਭਇਆ ॥੭॥ਹਰਿਕੀ ਨ ਦਰਿ ਹੋਇ ਕਿਆ ਹੁੰਦੀਹੈ।ਹੇ ਕਿਆ ਹੇ ਭਾਈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਹੋਜਾਂਦਾਹੈ ਨਿਹਾਲ। ਹਰਿਰੰਗਦਾ ਰੰਗ ਮਹਿਲਹਰੀ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਘਰ ਸਵਾਰੋ ਲਾਲ ਵਿਚੋਂ ਬੇਅੰਤ ਲਾਲ ਜੋ ਹੈ ਹਰੀ ਲਾਲ ਪਿਆਰਾ ਹਮਾਰੀ ਤੇ ਹਰਿਕੀ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਕਰੀਹੈ ਬਸੀਠੀ। ਹਮ ਹਰੀ ਨਿਹਾਲ ਸਰੂਪ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਭਈ ਨਿਹਾਲ। ਤਨ ਕਰਿ ਨਿਹਾਲ ਬਾਣੀ ਕਰ ਨਿਹਾਲ॥੯॥ ਹਰੀਦੇ ਮੇਲ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੋ। ਹੇ ਕ- ਹੀਏ ਹੇਭਾਈ ਹੋਵੇਂਗਾ ਨਿਹਾਲ। ਹਜੂਰੀ ਨਿਹਾਲਰੂਪ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੇਖਕਰ ਭਈ ਨਿਹਾਲ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀਕ ਰ॥ ਮਃ੫ ॥ ਤਹਿ ਗਰਭ ਜੋਨ ਕਹਿ ਆਂਵਦਾਹੈ ਵਾ ਤ ਹਿ ਕਹੀਏ ਤਿਸ ਗਰਭ ਜੋਨ ਵਿਖੇ ਕਦ ਆਂਵਦਾਹੈ॥ ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਮਃ ੪॥ ਮੈਲਾਗਰ ਹੈ ਮਲ ਰਾਗਦ੍ਵੈਖ ਕੇ ਗਾਰਨ ਵਾਲਾ। ਹਰੀ ਰੰਧਾਰੇ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕ ਮੁਸ਼ਕ ਰ ਹੀਹੈ ਗਾਵਤ ਹੋਕੇ ਜਿਨਾਂਨੇ ਪਿਛੇ ਹਰੀ ਗੁਣ ਗਾਏ ਅਬ ਜਿਨਾਂਨੇ ਗਾਵਤ ਹੋਇਕੇ ਹਰਗੁਣ ਗਾਏ ਤੇ ਅਗੇ ਜੇਹੜੇ ਗਾਵਤ ਹੋਇਕੇ ਹਰੀ ਗਾਵਨਗੇ ਸੋ ਗੁਰਾਂਨੇ ਨਿ ਸਤਾਰੇ। ਕਲਰ ਖੇਤ ਕਉਣ ਸਕਾਮੀ ਕਰਮ ਕੂੜ ਜ ਮਾਇਆ ਸੋ ਭੀ ਵਿਖਾਲੇ ਮਾਤ੍ਰ। ਕੂੜੇ ਕੇ ਖਲਵਾੜੇ

ਅਗੇ ਫਲ ਭੀ ਕੂੜਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਵਾ ਕਲਰ ਖੇਤ ਪਾਪਾਂ ਵ ਸਿਸਟ ਰਿਦਾ ਹੈ ਤੇ ਕੂੜ ਜਮਾਇਆ ਸ੍ਵਨ ਮਨਨ ਨਿਧਿਆਸਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਏਭੀ ਉਸਦਾ ਕੂੜਾ ਹੀ ਹੈ ਕੂੜੇਕੇ ਖਲਵਾੜੇ ਕਿਆ ਜੇਹੜਾ ਸਖਿਆਤਕਾਰ ਹੋਯਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਤਨੇ ਕਰਜ ਹੈਂ ਦੇਵਤਿਆਂ ਕੇ ਰਿਖੀਆਂ ਕੇ ਤੇ ਕਰਜ ਮੰਗਣੇ ਵਾਲੇ ਸੋ ਕਰਦਿਤੇਹੈਂ ਸੇਵਕਾਂ ਦੇ ਪਗ ਲਗਣੇ ਵਾਲੇ ਵਾ ਪਗ ਲਗਨਵਾਲੇ ਦੇ ਸੇਵਕ ਕਰ ਦਿਤੇ।ਨਥਹਾਰੇ ਨੇ ਨਥਖੀਨੀ ਕਿਆ ਪਾਈਹੈ ਨਕ ਵਿਚ ॥੩॥ ਲਗਲਗ ਕਿਆ ਲਗਨ ਲਗੀ ਮਨਕਰ ਕੇ ਤੇ ਪ੍ਰੀਤਿਲਗਾਈ ਤਨ ਕਰਕੈ ਅਰ ਬਹੁ ਪ੍ਰੀਤ ਲ ਗਾਈ ਕਹੀਏ ਬਾਨੀ ਕਰਕੈ ਇਸਪ੍ਰਕਾਰ ਸਾਧੂਆਂਕੈ ਸੰਗ ਲਗੈ ਤਾਂ ਸਵਾਦੈ॥੪॥ਜਿਉਂ ਕੁੰਚਰ ਤੰਦੂਐਪਕਰ ਚਲਾਇਓ ਖਿੰਚਿਆ ਤਾਂ ਕਰਿਊਪਰਕਹੀਏ ਉਪਰਾਲਾ ਕਰਕੈ। ਵਾ ਕਰ ਮਾਤ੍ਰ ਜਦ ਊਪਰ ਰਹਿਆ ਤਾਂ ਕਢ ਲਏ ਜਲਤੇ ਤਾਂ ਨਿਸਤਾਰੇ ਮੋਖ ਕੀਏ। ਵਾ ਹਸਤੀ ਭੀ ਤੇ ਤੰਦੂਆ ਭੀ ਮੋਖ ਕੀਏ॥੫॥ ਨਾਰਿਪੁਰਖ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿ ਤੀ ਤੇ ਪੁਰਖ ਤੇ ਪੁਰਖ ਨਾਰੀ ਸਭ ਹੋਏ ਹੈਂ ਸਭ ਮੈਂ ਏਕ ਮੁਰਾਰੀ ਪੁਰਖ ਹੈ ਜਨਾ ਦੁਆਰਾ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਹਰਿ ਭਾਲੇ ॥੬॥ ਮੇਰ ਸੁਮੇਰ ਜੋ ਉਚਾਹੈ ਸੁਮੇਰ ਤਿਸ ਪਰ ਮੋਰ ਬਹੁਨਾਚੈ ਪ੍ਰੇਮਰਪੀ ਜੋ ਸੁਮੇਰ ਮੇਰ ਕਹੀਏ ਉਤਕ੍ਰਿਸਟ ਤਿਸਮੈਂ ਵਿਸਥਿਤ ਹੋਇਕੇ ਉਤਮ ਅਧਿ

ਕਾਰੀ ਨਾਚੈ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਂਦੇਹੈਂ ਜਬ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਘਨ ਓਰ ਝੁਕੇ ਘਨਹਾਰੇ ਕਿਆ ਸਬਦ ਕਰਦੇਹੈਂ ਡਾਲ ਜੋ ਅੰਗ ਇੰਦ੍ਰੇਹੈਂ ਫੂਲ ਜੋ ਕਰਮਹੈਂ ਬਿਸਕਾਰੇ ਕਿਆ ਬਿਸ਼ਿਆਂ ਵਾਲੇ ਰਾਖ ਸੰਸਾਰ ਰਾਖ ਵਿਖੇ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮਾਲੀ ਗਉੜਾ ਮਃ ੪ ॥ ਪੰਚ ਸਬਦ ਦਰਗਹਿ ਬਾਜਿਆ। ਪੰਚ ਜੋ ਸੰਤ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਗਹਿ ਜੋ ਜਗਾ ਹੈ ਤਿਸ ਦੇ ਦਰ ਕਹੀਏ ਅੰਦਰ ਇਸ-ਥਿਤਿ ਹੋਇਕੇ ਸਬਦ ਬਾਜਿਆ ਕਿਆ ਉਚਾਰਨ ਕਰਿਆ ਤਾਂ ਹਰਿ ਮੰਗਲ ਗਾਇਓ ॥੪॥ ਹਰੀ ਚੜਿਆ ਹੈ ਰੰਗ ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਓਹ ਗੁਰੂ ਸੋਭਾਦਾਇਕ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਹਰਿਕੇ ਚਲੂਲੇ ਰੰਗਮੈਂ ਮਨਿ ਰੰਗਿਆ ॥੫॥ ਗੁਰਮਤਿ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਜੋ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ ਹਰਿਹਰਿ ਤਿਸਕੋ ਧਿਆਈਐ। ਤੇ ਮਨ ਰੂਪੀ ਮਾਲਾ ਕਰਿ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਪੀਐ ॥ ੬ ॥ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਜਸ ਗਾਇਓ। ਗੁਰਾਂਦੀ ਮਤਿਕਰ ਜਸ ਰਤਿ ਪ੍ਰੀਤ ਪੂਰਬਕ ਗਾਇਓ॥ ੬ ॥ ਹਟ ਹਾਟ ਕਿਆ ਡਬਾ ਵਾ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਹਟਕਰ ਤੇ ਸਤਸੰਗ ਹਾਟਮੈ॥ ਮਃ ੫॥ ਕੋਟ ਭਗਤ ਉਧਾਰ ਕਰੀ ਕਰਣ ਵਾਲਾ ਵਾ ਕਰੀ ਹਾਥੀ ਆਦਿਕ ਭਗਤ ਉਧਾਰਣੇ ਵਾਲਾ ॥੪॥ ਗਾਰੜ ਕਿਆ ਮੰਤ੍ਰ ਤਿਸਕੋ ਸਰਪ

ਕਾ ਨਹੀਂ ਭੈ ਪ੍ਰਾਣ ਮਨਤਨ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਤਰਫ ਬਹੁਲ-ਤਾ ਕਰਕੇ ਲਗੇ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਂਕੀ ॥ ਮੇਘਾ ਜੋ ਮੇਢਾ ਹੈ ॥੨॥ ਗਜ ਹਸਤੀ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਉਧਾਰੀ ਅਲੇ। ਗਜ ਕਰਕੇ ਵਾ ਗਜ ਵਡਾ ਜੋ ਹਸਤੀਹੈ ਦੂਹਹੈ ਜਿਸਕੀ ਸਾਸਨਾ ਕਿਆ ਤਾੜਨਾ ਤਿਸਕੀ ਸਭਾਮੈ ਦ੍ਰੋਪਤੀਕੇ ਅੰਬਰ ਲੇਣੇਲਗੇ ਤਾਂ ਉਬਾਰੀਅਲੇ ਪਾਵਨ ਪੈਰਾਂ ਕਰਕੇ ਤਾਰੀਅਲੇ। ਵਾ ਤਾਰਕੇ ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਪਾਵਨ ਕਰੇਹੈਂ ਵਾ ਅਪਾਵਨ ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਤਾਰੇਹੈਂ॥੩॥ ਏਕਲ ਚਿੰਤਾ ਰਾਖ ਅਨੰਤਾ ਇਕ ਜੋ ਅਨੰਤ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਚਿੰਤਾ ਰਾਖ। ਵਾ ਹੇ ਅਨੰਤ ਤੂੰ ਇਕ ਰਖਦਾ ਹੈਂ ਚਿੰਤਾ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਪਿਛਹੁ ਰਾਤੀ ਸਦੜਾ ਨਾਮ ਖਸਮ ਕਾ ਲੇਹ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ੍ਰ ਵਾ ਪਿਛਲੀ ਅਵਸਥਾ ਵਾ ਪਿਛਲੀਰਾਤ੍ਰ ਮਨੁਖਾ ਜਨਮ ਵਾ ਕਲਜੁਗ ਸਦੜਾ ਉਪਦੇਸਏਹਹੈ ਨਾਮ ਖਸਮਕਾ ਲੇਹੁ।ਖਿਮਾਰੂਪੀਖੇਮੇ ਚੰਦੋਏ ਜਸਰੂਪੀ ਛਤ੍ਰ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਸਰਾਇਚੇ ਕਨਾਇਤ ਦਿਸਨਰਥਪੀੜੇਸ੍ਰਵਨ ਮਨਨਾਦੀ ਸੱਦਕਰ ਮਿਲਦੇਹੈਂ ਵਾ ਸ਼ੀਘ੍ਰ ਮਿਲਦੇਹੈਂ ॥੨॥ਤੇਰਾ ਘਰ ਘੁੰਮਣ ਵਾਣੀ ਤੀਨ ਗੁਣਾਕੀ ਵਿਚ ਪੈ

ਰਹਿਆਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ॥੪॥ ਕਰਣੀ ਉਪਲਖਤ ਸਰੀਰ ਏਹੁ ਕਾਗਦ ਹੈ ॥੪ ॥ ਬਿਮਲ ਮਝਾਰ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ ਸਰੋਵਰ ਹੈ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਨਾਮ ਏਹ ਨਿਰਮਲ ਜਲ ਹੈ, ਪਦਮਨ ਜੋ ਸੰਤ ਏਹ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਜਿਨਾਂਦਾਰਿਦਾ ਸੋ ਬਸਦੇ ਹੈਂ ਤਹਾਂ। ਜਾਵਲ ਜਾਲਾ ਭੀ ਪਦਾਰਥਾਂ ਰੂਪੀਹੈ ਤਹਾਂ ਪਦਾਰਥ ਜਾਲੇ ਕੇ ਭਖਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਮਨਮੁਖ ਭੀ ਤਹਾਂ ਹੈਂ ਪਦਮਨ ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਜਲ ਕੀ ਸੰਗਤ ਹੈ ਤੇ ਜਾਲੇ ਖਾਣੇ ਵਾਲੇ ਮਨਮੁਖ ਕੋ ਰਸਕੀ ਸੰਗਤ ਹੈ। ਏਨਾਂਕੋ ਸੰਗਦਾ ਦੋਸ ਨਹੀਂ ਜੋ ਭਾਈ ਮੰਦ ਸੰਗਤ ਹੈ ਏਕਸੀਹੀ ਸੰਗਤ ਹੈ। ਵਾ ਸੰਤਾਂਕੋ ਪਦਾਰਥਾਂਕੇ ਸੰਗ ਦਾ ਦੋਖ ਨਹੀਂ ਹੇ ਦਾਦਰ ਤੂੰ ਸੰਤਾਂਕੇ ਗੁਣਾਂ ਕੇ ਜਸਕੇ ਰਸ ਸੁਆਦ ਕੋ ਹੇ ਮਨਮੁਖ ਤੂੰ ਕਬਹਿ ਨ ਜਾਨਸ ਰੇ। ਬਸਦਾ ਹੈ ਨਿਰਮਲ ਜਲਮੈ ਤੇ ਭਖਦਾ ਹੈ ਸਿਬਾਲ ਪਦਾਰਥਾਂ ਕੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੁਣ ਜੋ ਹੈ ਵਾ ਨਾਮ ਰਸਿ ਤਾਂਕੋ ਨਾ ਲਖਸਿਰੇ। ਤੂੰ ਤੋ ਬਸਦਾ ਹੈ ਜਲਮੈਂ ਨਿਤ ਤੇ ਨਾ ਵਸਤ ਅਲੀਅਲ ਜਗਜਾਸੀ ਤੇ ਜਗਜਾਸਣਾ ਤੂੰ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਗੁਣਾਂਕੋ ਨਹੀਂ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਦਾ ਮੋਰ ਕਹੀਏ ਊਪਰ ਤੇ ਦੂਰੋਂ ਆਇਕਰ ਚਰਾਗੁਨਰੇ ਕਿਆ ਚੁਘ ਜਾਂਦਾਹੈ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਤੇ ਦੂਰੋਂ ਆਇਕਰ ਲੈਜਾਂਦੇ ਹੈਂ। ਇਸਮੈਂ ਕਿਆ ਨਮਿਤਹੈ ਤਿਸਪਰਕਹੈਂ ਜੈਸੇ ਚੰਦਕੋ ਦੇਖਕਰ ਕਵੀਆਂ ਦੂਰੋਂ ਨਿਵਦੀਆਂ ਹੈਂ।

ਵਾ ਨਿਵਸਸ ਕਹੀਏ ਪ੍ਰਕਾਸਦੀਆਂ ਹੈਂ ਇਸ ਮੈਂ ਅਨ ਭਊ ਕਿਆ ਰਿਦੇਕਾ ਅਭਿਪ੍ਰਾਯਹੀ ਕਾਰਣ ਹੈ ਜਿਸ ਕਾ ਅਭਿਪ੍ਰਾਯ ਸੰਤਾਂਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਸੋ ਚਾਹੋ ਦੂਰ ਰਹਿ ਤੇ ਜਿਸਕਾ ਅਭਿਪ੍ਰਾਯ ਨਹੀਂ ਰਲਿਆ ਸੋ ਭਾਵੇਂ ਵਿਚਹੀ ਰਹੇ ਇਸੀਪਰ ਚਿਚੜਦਾ ਅਉਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਟਾਂਤ ਕਹੇਹੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਤੇ ਖੰਡ ਮਧਕਰ ਸੰਚੀਐ ਤੂੰ ਬਾਰ ਕਹੀਏ ਪੁਨਃ ਨਹੀਂ ਅਤਰ ਹੋਂਦਾ ਤੈਸੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗਿਆ ਨ ਤੇ ਖੰਡ ਭਗਤੀ ਦੂਧ ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮ ਤੇ ਮਧੂ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਏਨਾਂ ਕਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਦਿਨ ਕਰਕੈ ਸੁਨਾਈਏ ਤ ਉ ਭੀ ਤੂੰਬੇਵਤ ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਸੋ ਅਪਨੀ ਖੁਵਿਆਈ ਕੋ ਤਿਆਗਕਰ ਅਤਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਕੋਮਲ ਸੁਭਾਉਕੋ ਨਹੀਂ ਧਾਰਤਾ। ਵਾ ਰਤਰ ਨਹੀਂ ਹੋਂਦਾ ਵਾ ਤੂੰ ਬਨਚਾ ਤਰ ਕਿਆ ਬਨਚਰਹੀ ਰਹਿਆ ਆਪਨਾ ਆਪ ਤੂੰ ਕ ਬਹੁ ਨ ਛੋਡਸ ਪਿਸਨਕਹੀਏ ਚੁਗਲਕੀ ਜੈਸੇ ਚੁਗਲੀ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਤੂੰ ਆਪਨਾ ਸੁਭਾਉ ਨਹੀਂ ਤਿਆਗਦਾ। ਵਾ ਪਿਸਨ ਕਹੀਏ ਚਿਚੜ ਜੋ ਹੈ ਜੈਸੇ ਰਕਤ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਦੁਧ ਕੋ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ ਤੈਸੇ ਗੁਣਾਂਕੋ ਨਹੀਂ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਦਾ ਅਉਗਣ ਹੀਂ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਦਾਹੈਂ। ਪੰਡਿਤ ਸੰਗ ਵਸਹਿ ਜਨ ਮੂਰਖ ਆਗਮ ਤੇ ਸਾਸ ਜੋ ਵੇਦਹੈਂ ਵਾ ਆਗਮ ਜੋਬੇਦਹੈ ਤਿਸਕੀ ਸਾਸ ਜੋ ਆਗਿਆਹੈ ਤਿਸਕੋ ਭੀ ਸੁਨੇ ਜੈਸੇ ਓਹਨਹੀਂ ਧਾਰ

ਦਾ ਤੈਸੇ ਮਨਮੁਖ ਸੰਤਾਂਕੇ ਬਚਨ ਨਹੀਂ ਧਾਰਦਾ ॥੫॥
ਜੋ ਮੈਂ ਬੇਦਨਸਾ ਕਿਸ ਆਖਾਂ ਮਾਈ। ਹਰਿਬਿਨਜੀਉ
ਨ। ਹਉਂ ਦੋਹਾਗਣ ਖਰੀ।ਗਇਆ ਸੁ ਜੋਬਨ।ਭਣਤ
ਨਾਨਕ ਅੰਦੇਸਾ ਸੰਸਾ ਏਹੀ। ਬਿਨ ਦਰਸਨ ਸਖੀ ਸ
ਹੇਲੀ ਸੁਣ ਸਹਿਕੀ।ਤੂੰਦਾਨਾ ਸਾਹਿਬ ਖਿਜਮਤਕਰੀ
ਜਨ ਤੇਰਾ।ਸਾਹਿਬਕਾ ਹੁਕਮ ਮੋੜਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਿਆ
ਜਾਂਦਾ। ਵਾ ਹੁਕਮ ਜਥਾਵਤ ਨਹੀਂ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਿਆ
ਜਾਂਦਾ ਮਾ ਲਾਲੀ ਮਤਿ ਸੰਤੋਖ ਵਸਿਸਟ ਮਨ ਸੋਭੀ ਲਾ
ਲਾਹਿਹੈ ॥੮॥ ਜੇਹੜੇ ਮਨਮੁਖ ਦੂਰ ਜਾਣਦੇਹੈਂ ਸੋਮਨ
ਮੁਖ ਜੂਨਾਂਮੈ ਫਿਰਦੇ ਹੈਂ ਭਣਤਿ ਨਾਨਕ ਅਕਥ ਕੀ
ਕਥਾ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਤਿਗਰ ਮਿਲੈਂ ਤਾਂ ਏਹੁ ਧਨ
ਪਾਈਦਾਹੈ॥੯॥ ਸੂਰਕੀ ਸੂਰ ਸੋਖਲੈ ਤੇ ਸੋਮਕੀ ਸੂਰ
ਪੋਖਲੈ ਕਿਆ ਭਰਲੈ। ਜੂੜ ਕਰਕੇ ਮਰਤ ਪਵਨਕੇ
ਸਾਥ ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਸੋ ਸਨਬੰਧ ਕੀਜੈ।ਵਾ ਸੂਰ ਤਮੋ
ਗੁਣ ਆਦਿਕਾਂ ਕਾ ਜੋ ਸਰਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸੋਖਲੈ ਤੇਸੋਮ ਜੋ
ਸਤੋਗੁਣ ਕਾ ਸਰ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਪੋਖ ਲੈ ਇਹ ਜੁਗ
ਤੀ ਕਰਮਰਤ ਕਿਆ ਸੁਾਸਾਂ ਸਾਥ ਨਾਮਕਾ ਸਨ ਬੰਧ
ਕੀਜੈ। ਮੀਨਕੀ ਨਿਆਈਂ ਜੋ ਚਪਲ ਹੈ ਮਨ ਇਸ
ਜੁਗਤਿ ਸਿਉ ਰਾਖੀਐ।ਮੂੜੇ ਕਾਇਚੇ ਕਿਆ ਕਚੇ
ਭਰਮ ਮੈਂ ਭੁਲਰਹਿਆਹੈਂ ਅਜਰ ਜੋ ਕਾਮਾਦੀਹੈਂ ਤਿਸ
ਕੋ ਗਹੁ ਕਰਕੈ ਜਾਰਲੈ ਅਰ ਮਨਨੂੰ ਮਾਰਲੈ ਜਨ ਜੋ

ਹਰੀ ਕੋ ਮਨ ਕਰਕੇ ਰਵੇ ਤਾਂ ਮਨ ਪਵਨ ਕੋ ਰੋਕਕੇ ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰਮੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਜੈ । ਵਾ ਮਨ ਤੇ ਪਵਨ ਸੁਆਸਾਂ ਸਾਥ ਰਾਮਨਾਮ ਪੀਜੈ ॥੧੦॥ ਮਾਇਆ ਮਨ ਵਲੋਂ ਨਾ ਮੋਈ ਤੇ ਮਨ ਮਾਇਆ ਵਲੋਂ ਨਹੀਂ ਮੋਇਆ ਸੰਸਾਰਮੈ ਕਾਮਾਦਿਕ ਲਹਿਰੀ ਸੋਈ ਭਈ ਮੈਂ ਕਹੀਏ ਸ਼ਰਾਬ ਤਿਸਕਰ ਮਤ ਹੋਇਰਹਿਆਹੈ ਜਿਤ ਸਰੀਰ ਬੋ ਹਿਥਮੈਂ ਸਚਾ ਵਖਰ ਸੋ ਜਲ ਸੰਸਾਰ ਪਦਾਰਥਾਂਤੇ ਤਰ ਕਰਕੇ ਸਿਰ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਹੈ ਤਿਸਮੈਂ ਟਿਕਦਾ ਹੈ ਸਚ ਜਿਨਾਂਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਇਆ ਹੈ ਤਿਸਨੂੰ ਲਗੈ ਕਤ ਕਹੀਏ ਚੀਰਾ ਦੁਖ ਵਾ ਕਲੰਕ ਵਾ ਕਤ੍ਰਾਮਾਤ੍ਰ । ਸੰਸਾਰ ਤਖਤ ਕਾ ਰਾਜਾ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸਮੈਂ ਟਿਕਦਾਹੈ ਗੁਣੀ ਭੈ ਭਈ ਹੈ ਜਿਨਾਂਕੋ ਸਤ ਆਦਿਕਾਂ ਕਾ ਆਇਣ ਜੋ ਸੰਤ ਹੈਂ ਤਿਨਾਮੈਂ ਰਤੀ ਪ੍ਰੀਤੀ। ਵਾ ਭਈ ਹੈ ਪੰਚ ਸੰਤਾਂਕਾ ਆਇਣ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਤਿਸਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤੀ॥੧੧॥ ਊਪਰਗਗਨਮੈਂ ਪੂਰ ਭਲੀਪ੍ਰਕਾਰ ਗੋਰਖ ਪਰਖਤਾਂ ਆਤਮ ਗੁਰੂ ਕਾ ਪੁਨ ਵਾਸੀਹਾਂ ਵਾ ਚਾਰ ਤਤਾਂਤੇ ਪਰੇ ਜੋ ਅਕਾਸ ਹੈ ਤਿਸ ਅਕਾਸ ਤੇ ਪਰੇ ਗੋਰਖਹੈ ਤਿਸਕਾ ਆਗਮ ਗੁਰੂ ਜੋਹੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤਿਸਕਾ ਪੁਨ ਕਹੀਏ ਬਹੁੜੋ ਵਾਸੀਹਾਂ॥ ਮਃ ੩॥ ਏ ਬਾਬਾ ਦੇਹਮੈ ਜਬਤਲਕ ਵਸਾਂ ਹੇ ਸਚ ਤੈਨੂੰ ਭਾਵਾਂ ਵਾ ਹੇ ਬਾਬਾਗਾਵਾਂ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਵਸਣਾ ਦੇਹ॥੩॥ ਵਿਰਹੁ ਆਪਾ ਭਾਉ ਗਵਾਇਕੈ ਹਰਕੀ ਚਰਣੀਲਾਗ

ਏਹੁ ਰਾਹੁ ਹੈ।ਅਗਲੀ ਤੁਕ ਮੈਂ ਰਾਹੁ ਕਾ ਅਰਥ ਹੈ।।੪॥
ਓਨਾਂ ਵਿਚ ਆਪਾ ਭਾਉ ਵਰਤਦਾ ਹੈ ॥ ਮः ੪ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਮੈਂ ਖਿਰਹੀ ਹਾਂ॥੫॥
ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਇ ਕਰਕੇ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ
ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਤਿ ਜਿਨਾਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਸਮਾਣੀ ਤਿਨਾਂ ਦੁ
ਆਰਾ/ਸੁਰਤੀ ਜੋ ਗੁਰ ਹੈਂ ਤਿਨਾਂ ਮੈਂ ਸੁਰਤਿ ਜਦ ਸਮਾਣੀ
ਤਾਂ ਗੁਰ ਪੁਰਖਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਭੁ ਪੁਰਖ ਸਾਥ ਮਿਲਾਏ। ਵਾ
ਪ੍ਰਭੁ ਪੁਰਖ ਨੇ ਗੁਰ ਪੁਰਖ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇਆ ਸ੍ਰਤੀਆਂ
ਕਰਕੇ ਜੋ ਪ੍ਰਤਿਪਾਦਜ ਤਿਸ ਮੈ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਣੀ ॥੭॥
ਜੋ ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਜੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਹਰਿ ਸਿ
ਮਰਨਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਮਲ ਲਹਿ ਜਾਵੈ
ਜੀਉ ਕਿਉਂ ਤਰੀਏ ਦੁਤਰ ਸੰਸਾਰੀ ਕ੍ਰਿਆ ਵਾ ਮਾ
ਇਆ ਜੋ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ਹਰਿ ਧਨ ਜੋ ਧੰਨਤਾ ਜੋਗ ਹੈ ਤਿ
ਸਕੋ ਸੰਚ ਰਖਹੁ ॥ਮः ੫॥੪ ਉਥਾਨਕਾ--ਕੋਈ ਕਿਸੀ
ਕੋ ਗਾਰੀ ਦੇਂਦਾ ਸੀ ਤਿਸ ਪਰ ॥ ਮੁਖ ਤੇ ਸ੍ਵਨ ਕਰ
ਗਾਰਾਂ ਕਿਆ ਗਾਰੀਆਂ ਕਵਨ ਚਿਹਨ ਹੋਆ ਹੈ ਤੇਰੇ
ਹੇ ਸੁਨ ਭਾਈ ਜਿਸੇ ਊਪਰ ਤੂ ਛੋਹਿਓਂ ॥ ੭ ॥ ਜੋ
ਖਿਨ ਭੀਤਰ ਛੋਡ ਜਾਇ ਤਾਂ ਕੇ ਕਿਆ ਦੇਖ ਵਾ ਤਾ ਕੇ
ਕਿਆ ਤੇਰੇ ਕੋ ਛੋਡ ਜਾਏਂਗੇ ਬੈਰੀ ਜੋ ਰਸ ਹੈਂ ਤਿਨਾਂ
ਦੇ ਰੰਗ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਚਲੇ ਰਹਿਆ ਆਲਸ ਰੂਪੀ
ਸਿਆਲ ਬਪਰੇ ਕਉ ਕਢ ਦਇ ਤਿਸਕੀ ਹੀ ਓਟ

ਵਿਕਾਵਨਾਂ ਹੈ ਵਾ ਤਿਸਕਾਵਿਰੋਧੀ ਜੋਵਿਚਾਰ ਉਦਮ ਕਰਕੇਤਿਸਕੀਓਟ ਵਿਕਾਵਸਿਰੇ। ਦੁਲਾਰਿਓ ਕਿਆ ਛਪਾਇਓ॥੧੦॥ਹੇ ਮਨਮੁਖ ਅੰਧ ਕਹਾਂ ਵਸਤੂਹੈ ਇਸ ਮੈ॥੧੨॥ ਕੁਚਲ ਹਿਰਦੇ ਕਰਕੇ ਕਠੋਰ ਬਾਣੀਕਰਣੇ ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਦਸਮ ਦੁਆਰ ਵਜਿਓ ਤਹ ਥਾਨ ਮੈ ਨਾਮ ਕਰਕੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤਚੋਇਆ ਵਾ ਤਿਸ ਸਤਿਸੰਗ ਅਸ ਥਾਨ ਮੈ ਆਇਆਤਾਂਅੰਮ੍ਰਿਤਚੋਇਆਮੁਖਮੈ॥੧੪॥ਫੂਟੋ ਆਂਡਾ ਪੜਦਾ ਹੰਤਾ ਰੂਪੀ ਬੇੜੀ ਟੂਟੀ ਪਗ। ਮਨ ਰੂਪੀ ਜਿ ਕਰਾਵੈ ਕਾਰ ਸੋ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀਦਾ ਹੈ॥੧੫॥ ਪਾਠ ਦੋਇ ਕਮਾਵਨ ਕਾ ਮਾਠਾ ਵਾ ਕਾਮਾ ਮਨਕਾਮਾਠਾ ਬੇਦ ਕਮਾਵਣੇ ਵਲੋਂ ਮਾਠਾ ਹੈ ਵਾ ਕਾਮਨਾ ਕਰਕੇ ਮਾਠਾ ਹੈ ॥੧੮॥ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਇਅਲੀਆ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਗਲੇ ਪ੍ਰਤਿਪਲੀਆ ਕਾਟੈ ਬੰਧਨੇ ਠਾਕੁਰਜਾਕੇ ॥੧੯॥ ਮਾਇਆ ਮਦ ਕਰਕੇ ਮਨ ਤਨ ਨੂੰ ਸੰਗੇ ਜਾਣਿਆ ਵਾ ਮਾਇਆ ਦਾ ਮਦ ਮਨ ਤਨ ਕਰਕੇ ਸੰਗਜਾਤਾ। ਵਾ ਮਾਇਆ ਕਾ ਮਦ ਜੋ ਹੈ ਮਨ ਤਨ ਕਰਕੇਸਹਿਤ ਚਲੇ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਜਾਤਾ॥ਤਹਿ ਮਾਤ ਨ ਬੰਧ ਨ ਮੀਤ ਨ ਜਾਇਆ ਇਸਤ੍ਰੀ॥੨੧॥ ਹੈ ਤੇ ਹੋਸੀ ਤੇ ਆਹੇ ਕਿਆ ਪਿਛੇ ਸੀ ਮਨ ਤਨ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਸਿਉਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਾਈ॥੩੦॥ ਹਰਿ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤਪਾਥ ਅਉਖਦੀ ਵਾ ਪਾਥ ਜਲ॥੩੧॥ ਅਗਨਿ ਭਖੈਭੜਹਾਰੇ ਭਖਕਰਕੇ

ਮਾਤਾ ਕੇ ਉਦਰ ਮੈ ਵਾ ਭਠ ਦੀ ਨਿਆਂਈ॥ ੩੨॥ ਵੀ
ਈ ਕਿਆ ਜਨਮ ਮਰਨ ਜੋ ਰੋਗ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਰਖਿਆ
ਕਰਣੇ ਕੋ ਨਾ ਵੈਦ ਨਾ ਭੈਣ ਨਾ ਭਾਈ ਇਕ ਰਾਮਹੀ
ਸਹਾਈ ਹੈ। ਵਾ ਵੈ ਜੋ ਦੁਨਿਆਵੀ ਵਾਲਾ ਰਾਮਹੈ ਇਕ
ਓਹੀ ਸਹਾਈ ਹੈ।ਹੋਰ ਭੈਣ ਤੇ ਭਾਈ ਨਹੀਕੋਈ।ਵਾ ਵੈ
ਦੁਨੀਆਂ ਮੈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਣੇਵਾਲੇ ਕਾਮਾਦਿਕਹੈਂ ਤਿਨਾਂ
ਤੇ ਰਖਿਆ ਕਰਣੇ ਕੋ ਇਕ ਰਾਮ ਹੀ ਸਹਾਈ ਹ
ਹੋਰ ਭੈਣ ਭਾਈ ਕੋਈ ਨਹੀ॥ ੩॥ ਮਃ ੯॥ ਜਮਕੋ
ਡੰਡ ਪਰਿਓ ਸਿਰ ਊਪਰ ਤਬ ਸੋਵਨੇ ਤੇ ਜਾਗਿਓ॥
ਅਸ੍ਟਪਦੀਆ ਮਃ ੧ ॥ ਅਠ ਸਠ ਤੀਰਥਾਂ ਮੈ ਬਹੁ
ਭੇਖਾਂ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਘਣਾ ਹੀ ਭ੍ਰਮ ਥਾਕੇ ਤੂ ਅਜਰ ਦੇ
ਵਡਿਆਂ ਤੇ ਵਰ ਸ੍ਰੇਸ੍ਟ ਹੈਂ ਤੇ ਅਮਰਹੈਂ ਤੂੰ। ਜਲਬਿਲੋਵੈ
ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਦਾ ਜੋ ਕਰਣਾ ਹੈ ਜਲਮਥੇ ਕਿਆਫਲ
ਮੰਗਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਫੇਰ ਤਤ ਕੋ ਲੋੜਦਾ ਹੈ ਅੰਧ
ਅਗਿਆਨਾ ਦੁਖ ਸੁਖ ਸੰਘਾਰ ਸਮੁਦਾਓ ਹੈ
ਵਾ ਦੁਖ ਅਰ ਸੁਖ ਸੰਘਾਰ ਹੋਂਦਾ ਹੈ ਸਬਦ ਮਰੇਮਰ
ਮਾਰ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਜੀਵਤਭਾਵਤੇ ਮੂਏ ਤਿਨਾਂ
ਨੇ ਮਰ ਜਮ ਕੋ ਮਾਰਿਆ ਹੈ। ਜਿਸਕੇ ਡਰ ਕਰਕੇ ਭੈ
ਭਾਗੀਐ ਕਿਆ ਭਜ ਜਾਵੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ ਤਾਕਾ ਨਾਉਂ।
ਆਗੇ ਕਿਆ ਹੋਣਾ ਹੈ ਜਾਨਦਾ ਨਹੀ ਮੈ ਤੂਹੀ ਹੈਂ ਭੁ
ਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਣੇ ਵਾਲਾ ਸਾਜਨ ਦੇਖਿਆਤਾਂਗਲਕੇ

ਸਾਥ ਮਿਲਿਆ ਸਚੇ ਨੇ ਲੇਖ ਪਠਾਇਆ ਗੁਰਾਂ ਵਲ ਵਾ ਭਗਵੰਤ ਵਲ। ਵਾ ਜਿਸ ਸਚੇ ਨੇ ਸਭਦਾ ਲੇਖ ਲਿਖਕੈ ਪਠਾਇਆ ਹੈ ਓਹ ਸਾਜਨ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਗ ਲਿਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇਆ ਮੁਖਧਿਮਾਣੇ ਕਹੀਏ ਨਿੰਮੋ ਝੂਣੇ ਮੁਖਧਨ ਖੜੀਸੀ ਨਾਰ ਨ ਪੁਰਖ ਪੰਖਣੂ ਹੀਜੜਾ ਵਾ ਪੰਖੀ ਨਹੀ। ਤੂੰ ਦੀਪਕ ਤੂੰ ਧੂਪ। ਦੀਪਕ ਗਿਆਨ ਤੇ ਧੂਪ॥੪॥ ਹੇ ਲਾਲ ਪਿਆਰੇ ਖਸਮ ਹਮਾਰੇ ਸੁਣ ਐਸਾ ਲਾਲਾਂ ਦਾ ਦਾਸ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਜਾਣ॥ ੫॥ ਲਾਲੇ ਨੋ ਸਿਰ ਪਰ ਕਾਰ ਹੈ ਧੁਰੋਂ ਖਸਮ ਨੇ ਜੇਹੜੀ ਫੁਰਮਾਈ ਹੈ ਲਾਲੈ ਸੋਹੈ ਜੇਹੜੇ ਜੀਵਤ ਭਾਇ ਤੇ ਮਰੈ ਮਰਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ਜੇਹੜਾ ਆਪਾ ਭਾਉ ਵਿਚਹੁ ਗਵਾਵਣਾ ਹੈ ਏਹੁ ਮਨ ਅਵਗਣ ਕਰਕੇ ਬਾਂਧਿਆ ਹੈ ਦੇਹ ਕਰਕੈ ਜੋ ਕਰਮ ਕਰੇਹੈ ਸਹੁ ਸਰੀਰ ਕਰਕੈ ਵਾ ਦੇਹ ਕਿਆ ਤਾੜਨਾਂ ਦੇਂਦੇ ਹੈਂ ਸਹੁ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਐਸੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਂ ਪੂਰੇ ਗੁਰਾਂ ਥੋਂ ਬਖਸਾਈਹੈ ਤਬ ਸਭ ਗੁਨਾਹ ਥੋਂ ਫਕੀਰੈ ਕਿਆ ਫਾਰਕ ਹੋਇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ॥ ੮। ਤੇਜਗ ਮਾਹਿ ਗੁਰੂ ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ਹੈਂ ਤਿਨਾਂਨੇ ਹਰੇ ਜੋ ਕਰੇ ਹੈਂ॥ ੯॥ ਸੁਖ ਸਨਬੰਧ ਹੋਇਆ ਸੋਹਾਗਣੀ ਨੂੰ ਵਾ ਸੁਖ ਮੈ ਸਵਣਾ ਹੋਇਆ ਸੋਹਾਗਣੀਆਂ ਦਾ॥ ੧੦॥ ਗੁਰਬਿਨ ਏਤਾ ਕਿਤਨਾ ਭਵਥਕੀ ਪੂਰ ਭਰੇ ਪਹੀਆ ਪਰਾਹੁਣਿਆਂ ਦੇ। ਸਾਚੋ ਰੰਗ ਕਰਕੇ ਰੰਗਾਵਲੇ ਵਾਲਾ

ਵਾ ਸਾਚੋ ਰੰਗ ਕਰਕੈ ਰੰਗ ਆਨੰਦ ਵਾਲਾ ਨਾਠੀਆ ਪਰਾਹੁਣਾਂ ਜਿਸ ਧਨ ਨੇ ਕੰਤ ਪਛਾਣਿਆ ਸਾ ਸੁਖ ਸੰ ਜੁਗਤ ਸੁਤੀ ਹੈ ਅਹਿਨਿਸ। ਵਾ ਨਿਸ ਤੇ ਡੇਹੁ ਹੋਆ ਗਿਆਨ ਪਤਨ ਵਿਰਾਗਰੂਪੀ ਪਰ ਕੂਕਦੇਹੈਂ ਪਾਤਨੀ ਗੁਰੂ ਧੁਕ ਕਿਆ ਦੌੜ ਵਿਲਾੜ ਕਿਆ ਲੰਘ ਵੰਞਹੁ ਵਾ ਦੌੜਕੇ ਵੰਞਹੁ ਕਿਆ ਆਇ ਜਾਵਹੁ ਵਿਲਾੜ ਕਿਆ ਤੁਸਾਨੂੰ ਲੰਘਾਇ ਦੇਈਏ ॥ਮਃ ੩॥੧॥ ਅਗਮ ਨਿਗਮ ਦਾ ਸਤਿ ਕਿਆ ਸਾਰ ਗੁਰੂ ਦਿਖਾਇਆ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ੧ ॥ ਜਿਹ ਘਰ ਮੈ ਤੁਧ ਬਸ ਰਹਿਨਾਹੈ ਵੋ ਨਾ ਕਹੀਏ ਹੇ ਪੁਰਖ ॥੩ ॥ ਚਰਣਾਂਕੇ ਤਲੇ ਉਗਾਹਿ ਕਿਆ ਦਬਾਇ ਬੈਸਿਓ ॥ ੬ ॥ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਤਾਗੇ ਅਰ ਸੰਸਕਾਰ ਬ੍ਰਿਤੀ ਸੂਈ ਬਿਨ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਧਾਗੇ ਕਰ ਪ੍ਰੀਤੀਰੂਪੀ ਸੂਈਕਰ ਇਸ ਮਨਕਾ ਹਰਿਭਗਤੀ ਦੇ ਸੰਗ ਸੀਵਨਾ ਕਰਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥ ਅੰਜਲੀਆਂ ॥ਘਟਿ ਘਟਿ ਹਿਰਦੇ ਆਲੇ ਮੇ ਰਾਮ ਕੋ ਪੂਰਣ ਜਾਨਲੈਂਦਾ ਹੈ ॥੨॥ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਲਬ ਰੂਪੀ ਜੋ ਖਾਤਹੈ ਤਿਸਦੇ ਅੰਦਰ ਪਇਰਹਿਆ ਦੁਨੀਆਂਮਾਇਆਦੇ ਬਲਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਖਾਤੇ ਅੰਦਰਿ ਪੈ ਰਹਿਆ ਦੁਨੀਆਂ ਖੇਲ ਜੋ ਬੁਰਾਹੈ ਇਸਮੈਂ ਲਗਰਿਹਾਹੈ ਇਸ ਕਰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਰੋਸ ਕਰ ਰਹਿਆ ਹੈ ਏਹ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਤੇ ਪ੍ਰਭ ਤੁਠਾ ਹੈ ਜਿਨ ਗੁਣਾਂ ਕਉ ਗੀਤਾ ਨਿਤ ਵਖਾਣਦੀ ਹੈ ਵਾ

ਰੁਣਾਂ ਕੋ ਭੀ ਤੇ ਗੀਤਾ ਕੋ ਭੀ ਨਿਤ ਵਖਿਆਣ ਕਰ ॥ ਮ: ੧ ॥ ਸੋਲਹੇ ॥ਆਪੇ ਸਸਿਮੈ ਭੀ ਪੂਰੋ ਤੇ ਸੂਰਜ ਮੈ ਭੀ ਪੂਰਾ। ਆਪੇ ਜਲਦਾ ਅਸਥਲ ਸਾਗਰ ਭੀ ਤੇ ਸਰੋਵਰ ਭੀ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਬੁਝਾਇ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਜੋ ਹੈ ਪੂਰਾ ਸਚੇ ਤੇ ਸਰਬਕਲਾ ਕਰਕੇ ਭਰਪੂਰ ਹੈ। ਵਾ ਸਰਬਕਲਾ ਭਰਪੂਰ ਸਚੇਨੂੰ ਬੁਝਾਇ ਦੇਂਦੇ ਹੈਂ ਗੁਰੂ ਜੋ ਗਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਰੂਪਹੈ ਤਿਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਗਿਆਨ ਕਿਆ ਜਾਣੀਦਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਕੇਲ ਕਰਣੇਦਾ ਅਸਥਾਨ ਬਿੰਦ੍ਰਾਬਨ।ਤੇਰੇਦਰਮੈ ਲਿਵਲਾਈਹੈ ਮੇਰੀ ਤਰਫਵੇਖੋ। ਵਾ ਤੇਰੇ ਦਰਮੈ ਲਿਵਲਾਈਹੈ ਦੇਖਰਹਿਆ ਹੋਂ ਕਦ ਦਰਸਨਦੇਖੋਂ॥੩॥ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਹੰਕਾਰ ਨਿਵਾਰਨਵਾਲੇਜੋਸਤਿਗੁਰਹੈਂ ਤਿਨਾਦੇਸਬਦਕਰਕੇ ਪੰਚ ਤਸਕਰਸੰਘਾਰੇਕਮਲਬਿਗਾਸਹਰੇਸਰਸੁਭਰਹਿਰਦਾ ਸਰਨਾਮਜਲ ਕਰਕੇ ਸੁਭਰਹੋਆਤਾਂਗੁਨਰੂਪੀ ਕਮਲ ਹਰੇ ਹੋਏ ਤੇ ਬਿਗਾਸ ਖਿੜ ਆਏ। ਸ੍ਰੋਤ ਜੋ ਹੈ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਕੇ ਰਜੇ। ਰਖਿ ਰਖਿ ਵੀਚਾਰਾਂ ਕਰਕੇ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਪੈਰ ਧਰਦੇਹਾਂ। ਪਉ ਕਿਆ ਉਪਰ ਧਰਤੀ ਦੇ ॥ ੪ ॥ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬ ਸਚਿਆਂਨੂੰ ਪਰਖਦਾ ਹੈ ਵਾ ਸਚ ਕਰਕੈ ਪਰਖੀਦਾ ਹੈ ਰਾਜੇ ਧਰਮ ਕਰੈ ਪਰਥਾਏ ਸਬਬ ਕਰਕੈ। ਵਾ ਪਰਥਾਏ ਪ੍ਰਲੋਕ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਸਤੇ ਸਗਲੇ ਜਾਚਦੇ ਹੈਂ ਗੁਰੂ ਜੋ ਭੰਡਾਰੀ ਹੈ

ਆਪ ਨਿਰੰਜਨ ਅਲਖ ਅਪਾਰੀ ਦਾ ਬਚਨ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰ ਹੀ ਭੰਡਾਰੀ ਹੈ ॥੫॥ ਸਾਚੇਮੇਲੇ ਸਬਦ ਮਿਲਾਏ। ਜਾ ਤਿਸ ਭਾਣਾ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਸਮਾਏ। ਜਾਂ ਤਿਸਸਚੇ ਨੂੰ ਭਾਣਾ ਤਾਂ ਸਬਦ ਮੈ ਮਿਲਾਇ ਹੋਏ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੈ ਸਮਾਏ ਲਏ। ਕੂੜ ਕਰਕੈ ਮੁਠੀ ਹੈ ਜੇਹੜੀ ਉਹ ਠਗੀ ਹੈ ਠਗਵਾੜਿਆਂ ਨੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾ ਦਿਕ ਪਸੂਆਂਜਿਉਂ ਵਾੜੀ ਉਜਾੜਿਆਂਨੇ ਉਜਾੜੀਹੈ ਵਾ ਜਿਉਂ ਵਾੜੀ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਉਜੜ ਜਾਂਦੀਹੈ ਤਿਉਂ ਉਨਾਂ ਕੇ ਗੁਣਾਂ ਕਾ ਰਖਕ ਕੋਈ ਨਹੀ ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਨਾਮ ਮਿਲੇ ਹੈ ਸੋ ਮਨਕੋ ਭਾਂਵਦੇਹਨ ਓਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਕੀ ਸਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈ ਹੈ ॥੬॥ ਸੰਗਤਿ ਕੁਲ ਤਾਰ ਹਿ ਸਚਕੋ ਜੇਹੜੇ ਪਰਖਦੇਹੈਨ ਵਾ ਪਰੋਸਦੇ ਹੈਨ ਸਚ ਪਰੀਹਕਿ ਤਾਰਦੇ ਹੈਨ ॥ ੭ ॥ ਚਾਰਪਦਾਰਥਕੋ ਲੈਣੇ ਆਇਆਹੈ ਅੰਤਰ ਉਦਰਮਝਾਰਦੇ ਉਦਰਮੈ ਪੜਦੇ ਅੰਤਰ ਸਾਸ ਸਾਸ ਸਚ ਨਾਮ ਸਮਾਲਦਾ ਹੈ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲਕੈ ਸਬਦ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸੋਘਰ ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਜਾਨਦਾਹੈ ਵਾ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਸੰਗ ਸਬਦਕਿਆ ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਘਰਹੀ ਮੈ ਜਾਣ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ॥੮॥ ਦਰਗਹਿ ਮੁਕਤਿ ਕਰੇ ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰ ਕੀ ਦਰਗਾਹਿ ਮੈ ਜੋ ਆਇਆਹੈ ਮੁਕਤਕਰੇ ਕਰਕਿਰਪਾ ਕਿਰਤਬਾਧਾਗੁਸਾ ਦੀਨਾ ਹੈ ਪਿਛਲੇ ਕਰਮਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਧਾ ਹੋਇਆ

ਪਾਪਾ ਨਾ ਜੋਅੰਦੇ

ਏਥੋਂ ਆਇਆ ਤੇ ਏਥੋਂ ਕਰਮਾਂ ਨੇ ਅਗੇ ਗ੍ਰਸ ਕਰ ਦੀਨਾ। ਪ੍ਰੇਤ ਪਿੰਜਰ ਸਰੀਰ ਹੈ ਵਾ ਪਿੰਜਰ ਸਰੀਰਮੈ ਕਾਮਾਦਿਕ ਪ੍ਰੇਤਹੈਂ ॥ ੯॥ ਮਸਤਕ ਉਤਕ੍ਰਿਸ਼ਟ ਭਾਰ ਹੈ ਕਲੂਰਾ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਇਸ ਕਰਕੇ ਸਿਰ ਭਾਰ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਭਉ ਕਰ ਮਰਹਿ ਸੰਸਾਰਮਹਿ ਭਉਭਉ ਹਾਰਾ ਕਿਆ ਭਉਭਉਂ ਕਰਕੇ ਵਾ ਭਉ ਸੰਸਾਰ ਮਹਿ ਭਉ ਕਿਆ ਉਤਪਤ ਹੋਇਕੇ ਭਉ ਵਾਲੇ ਹੋਇ ਕਰ ਭਉਕ ਮਰਹਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦੇਂਦੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਸ਼ਰਣ ਪਰਦਾ ਹੈ ਏਹ ਇਕਦੀ ॥੧੦॥ ਰਾਮ ਜਪਹੁ ਧਿਆਨ ਅੰਤਰ ਗਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਕੇ ॥੧੧॥ ਤਿਨਾਂ ਪੰਚਾਂ ਤਤਾਂ ਦੇ ਘਰਮਹਿ ਵਾਸਾ ਕਰ ਰਹਿਆ ਹੈ ਘਰ ਮੰਦਰ ਕਹੀਏ ਘਰ ਅੰਦਰੁ ਮਨ ਚੋਰਹੈ ਅੰਤਰਾ ਪਾਇਕੇ ਮੋਹਿੰਦਾ ਹੈ ਇਸ ਸਾਕਤ ਦੂਤ ਨੇ ਨ ਜਾਤਾਹੈ। ਵਾ ਇਨ ਸਾਕਤ ਮਨਨੇ ਦੂਤਾਨੂੰ ਨਾ ਜਾਤਾ ਜਮ ਕਾਲ ਦੇ ਕਿੰਕਰ ਨੇ ਪਰਾਤਾ ਕਿਆ ਫਸਾਇਆ ਵਾ ਪਛਾਤਾ ਹੈ ਗੁਰਾਂਕੀ ਬਾਣੀਕੋ ਪ੍ਰੀਤਸਿਉਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਿਆ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੈਂ। ਵਾਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਦੇਹੈਂ ਗੁਰਾਂ ਸਾਥ ਸਪਰਸ ਭੀ ਕਰਦੇ ਹੈਂ॥ ੧੨ ॥ ਹੇ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਸਿਰਜਨ ਹਾਰੇ ਤੈਨੂੰ ਸਿਮਰਦੇ ਹਾਂ। ਜਿਸ ਤੈਨੇ ਧਰਤੀ ਆਦਿਕ ਚਕ੍ਰ ਧਰੇਹੈਂ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਵਾ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਚਕ੍ਰ ਧਰੇ ਹੈਂ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਸਚ ਕਰਕੇ ਜੇੜ੍ਹੇ ਸੂਚੇ

ਹੋਏ ਸੇ ਸਚੇ ਮੈ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸਚਾ ਰਾਹੁ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਸੁਣਸੁਣਕੇ ਸਭ ਆਖਦੁਆਰਾ ਸਲਾਹਿੰਦੇ ਹੈਂ ਪੂੰਜੀ ਸਾਸਤ ਸ੍ਵਾਸਾਂ ਰੂਪੀ ਤੇ ਰਾਸ ਸਰਧਾ ਭੀ ਸ-ਲਾਮ ਹੈ। ਵਾ ਪੂੰਜੀ ਸਾਬਤ ਹੈ ਤੇ ਰਾਸ ਕਹੀਏ ਸਚੀ ਜਿਨਾਂ ਦੀ ਓਹ ਸਲਾਮਤਿ ਕਿਆ ਇਸਥਿਰ ਰਹੇਹੈਂ। ਆਵਣ ਜਾਣਨਹੀ ਜਮਧਾਰ॥ ਕਿਆ ਜਮਦੀ ਪੀੜ। ਅਵਰ ਨ ਦੂਜਾ ਕਾਹਾ ਕਿਸਾ। ਵਾ ਕੋਈ ਕਜੀਆ॥ ੧੩॥ ਬਜਰ ਕਪਾਟ ਜੜੇ ਹੋਏ ਜੜਤਾ ਦੇ ਜੇਹੜਾ ਜਾਣਦਾਹੈ ਬਲਦੀ ਜੋਹੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀ ਸੋ ਕਿਰਪਾ ਜਲਤੇਨਿਵਾਰੇ। ਆਪੇਜਗਿਆਸੀ ਹੋਇਕੈ ਜਲਨਿਧੀ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਨਾਂਨੂੰ ਪਾਉਂਦਾਹੈ ਵਾ ਆਪੇ ਜਲਨਿਧ ਹੋਇਕੈ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਜਲ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਨਹਦ ਵਾਜੇ ਹੈ ਰੁਣ ਝੁਣ ਇਕ ਰਸ ਕਰਕੈ ਸਦਾਨਿਰਭਉ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਘਰ ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਮੈਂ ਵਜਾਉਂਦੇਹੈਂ ਵਾ ਅਨਹਦਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਹੈ ਇਕਰਸ ਤਿਸਕੋ ਧੁਨਕਰਕੇ ਜੋ ਸਦਾ ਉਚਾਰਦੇਹੈਂ ਸੋ ਨਿਰਭਉ ਘਰਜੋ ਸਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਂਦਾ ਹੈ ਸਗਲ ਮੈ ਬਿਆਪਕ ਹੋਇਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਛਾਜ ਰਹਿਆ ਹੈ ਏਕੰਕਾਰ ਵਸੈ ਮਨਮੇ ਤੇ ਭਾਵੈਬਾਣੀਕਰਕੈ ਤਿਨਾਂਦਾ ਹਉਮੈ ਗਰਬਗਟਿਆ ਬਿਜ ਮੰਦਰ ਬੈਕੁੰਠ। ਵਾ ਪਕੇ ਮੰਦਰ ॥੧੪॥ ਆਪੇ ਰਸਨ ਰਸਾਇਦਾ ਆਪੇ ਰਸਨਾਨੂੰ ਨਾਮਮੈ ਰਸਾਇੰਦ

ਹੈ ਨਿਰਮਲ ਕਾਇਆਂ ਤਿਸਦੀ ਸੋ ਹੰਸ ਜੀਉਭੀ ਉ ਜਲ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ ਦਾ ਅੰਸਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਹੈ ॥ ੧੫॥ ਅਰਬਦ ਗਿਨਤੀ ਤੇ ਨਰਬਦ ਅਣ ਗਿਣਤ ਨਿੰਦ ਨਹੀ ਬਿੰਦਕਿਆ ਜਾਨਣੇ ਵਾਲਾਨਹੀਂ ਸੀ ਨ ਜੀਉ ਨ ਜਿੰਦੋ ਈਸ਼੍ਰ॥੧੬॥ ਸਤਗੁਰ ਮਿਲੈ ਤਾਂ ਪੂਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਈਐ ਤਿਸਤੇ ਪਰਮ ਪਦਾਰਥ ਪਾਇ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਕੋਟਾਂ ਮੈ ਕਾਇਆਂ ਜੋ ਗੜ੍ਹ ਤਿਸਮੈ ਰਾਜਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਨੇਬ ਦੇਵਤੇ ਖਵਾਸ ਇੰਦ੍ਰੇ ਭਲਾ ਦਰਵਾ ਜਾ ਮੁਖ ਵਾ ਨੇਬ ਕਹੀਏ ਚਤੁਸਟੇ ਸਾਧਨ ਏਹ ਨੇਬ ਹੈ ਤੇ ਸ੍ਰਵਨ ਮਨਨ ਨਿਧਾਸਨ ਏਹਖਵਾਸਹੈ ਭਲਾ ਦਰਵਾਜਾ ਗਿਆਨ। ਏਨਾਂ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਂਦਾ ਹੈ ॥ ੧੭ ॥ ਸੁੰਨ ਮੈ ਸਮਾਧ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੈਂ ਸਚੇ ਘਰ ਬਾਰ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈ ਇਸਥਿਤ ਹੋਇਕੇ। ਵਾ ਸੁੰਨ ਜੋਹੈ ਸਚੇ ਘਰਬਾਰ ਸਤਸੰਗ ਵਾਲਾ ਤਿਸਮੈ ਸਮਾਧ ਲਗਾ ਉਂਦਾ ਹੈ ਨਾਨਕ ਨਿਰਮਲ ਨਾਦ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ। ਵਾ ਵਾਕ ਕਰਕੇ ਧੁਨ ਜੇਹੜਾ ਉ ਚਾਰਦਾ ਹੈ ਸਚ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਤਿਸਮੈ ਸਮਾਉਂਦਾ ਹੈ॥੧੮॥ਤ੍ਰੈਗੁਣਵਰਤਾਇਦਿਤੇਰੈਂ ਚਉਥੇ ਘਰ ਵਾਸਾ ਕਰਿਆ ਹੈ ਹਰੀ ਸੰਤ ਜਨਾਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕੀ ਰੇਣ ਦੀਜੈ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਜਿਨਾ ਤੈਨੂੰ ਪਾਇਆਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਦੀਜੈ। ਐਹੋ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ

ਕਰੀ ਤਾਂ ਗੁਰਾਂ ਗਿਆਨ ਦੀਪਾਇਆਵਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਨਾਮ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੈ ਦੇਈਏ ਜਿਨਾਂ ਗੁਰਾਂ ਮੈ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪਾਇਆ ਤਿਨਾਂ ਦੁਆਰਾ॥ ਸਬਦ ਜੋ ਹੈ ਰਸਾਲ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਰਸਾਂ ਤੇ ਨਿਰਸ ਹੋਇਕੇ ਰਸਨਾਂ ਤੇ ਉਚਾਰਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਬੇਣਕਿਆ ਬਨਾਵਸਿ ਵਾ ਬਾਣੀ ਵਾ ਬੰਸਰੀ ਜਿਸਕੀ ਰਸਾਲ ਸੋ ਵਜੌਂਵਦਾ ਹੈ ਜਿਸਕੀ ਕੀਤੀ ਤ੍ਰਿ ਭਵਣ ਮੈ ਸੋਝੀ ਹੋਈ ਵਾ ਰਸਾਲ ਜੋ ਹੈ ਬੇਣ ਵਾਜਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਉਚਾਰਦਾ ਹੈ ਸੋਈ ਜਿਸਕੋ ਤ੍ਰਿਭਵਣਕੀ ਸੋਝੀ ਹੋਈ ਅੰਤਰ ਵਸਤੂ ਅਨੂਪ ਨਿਰਮੋਲਕ ਹੈ ਗੁਰਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਹਰਿ ਨਾਮਧਨ ਜਿਸਨੇ ਪਾਇਆ ਤਿਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਏਹ ਵਸਤੂ ਰਿਸਮਾਏ ਕਾਮਾ ਦਿਕ। ਵਾ ਸਤ ਆਦਿਕ ਗੁਰਮਤ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ॥ ਵਾ ਗੁਰਮਤੀਆਂ ਦੇ ਪਾਇਕ ਹੋਇ ਕਰਕੇ॥ ੧੯॥

ਦੇਹੀ ਨਗਰੀ ਊਤਮਥਾਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਪੰਚਲੋਕ ਸੰਤ ਵਸਦੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਧਾਨ ਨਾਨਕ ਖੋਜਲਹਹੁ ਘਰ ਅਪਨਾ ਹਰੀ ਜੋ ਆਪਣਾ ਆਪ ਹੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਕੇ ਜਿਨਾਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੰਚ ਸਬਦ ਝੁਣਕਾਰ ਇਕਰਸ ਨਿਰਾਲਮਪ੍ਰਭਨੇ ਆਪੇ ਵਾਇਕੇ ਤ੍ਰਿਸਜੋਗੀ ਨੂੰ ਸੁਣਾਇਆਹੈ ਵਾ ਪੰਚ ਸ੍ਰੇਸਟਜੋ ਹੈਂ ਸੰਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਇ ਕਰਸ ਨਿਰਾਲਮ ਪ੍ਰਭੂਆਪਣਾਆਪਹੈ ਤ੍ਰਿਸਨੇ ਹੋਰਨਾ ਨੂੰ ਵਾਇਕੇ ਸੁਣਾਇਆਹੈ ਭਉ ਬੈਰਾਗ ਭੈਵਸੰਸਾਰਤੇ

ਤਿਸਨੇ ਵੈਰਾਗ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਕਾਲਕਾ ਕਵਲ ਗ੍ਰਾਸ ਕਰਿਆ ਹੈ ॥ ੧੯ ॥ ਨਉਂ ਦਰ ਰੋਕ ਕਰ ਦਸਵੇਮੈਂ ਆਸਣ ਕਰਿਆ ਜਿਨਾਂਨੇ ਸੋ ਮੁਕਤੇਹੈਂ ਵਾ ਨਉਂ ਦੁਆਰਿਆਂ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਤੇ ਮੁਕਤੇ ਹੋਏ ਤਿਨਾਂਨੇ ਦਸਵੇਂ ਸਰੂਪ ਮੈ ਆਸਣ ਪਾਇਆ ਗੁਰਮਤ ਜੋ ਸਭਤੇਊਪਰ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਲੇਕਰ ਜੋ ਅਤੀਤ ਰਹੈ ਤਿਨਾਂ ਹਰੀ ਨਿਰਭਉ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਾਇਆ ਵਾ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਨਿਰਭਉ ਹਰੀ ਕੇ ਘਰਮੈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਿਆ ਜਿਸ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਗੋਵਰਧਨ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਭੀ ਗੁਰਮਤਿ ਲਈ ਹੈ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਗੁਰਮਤ ਜਿਨਾਂ ਕੋ ਭਾਈ ਹੈ ਤਿਨਾਂਕੇ ਪੰਚ ਸਖੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥੨੧॥ ਨਿਸਕੋ ਜੈਸੇ ਦਾਮਨੀ ਕੇ ਚਮਤਕਾਰ ਕੀ ਚਾਨਣੀ ਦੇਖੀਦੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਅਹਿਨਿਸ ਜੋ ਨਿਰੰਤਰ ਤਿਸਕੋ ਪੇਖਦਾਹੈ ਗੈਣਾਰ ਘਰਮੈ ਸਸਿ ਸੂਰ ਦੀਪਕ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਵਾ ਸਸਿ ਕਿਆ ਸਤੋਗੁਣ ਵ ਸਿਸਟ ਜੋ ਰਿਦਾਹੈ ਤਿਸਮੈ ਸੂਰ ਗਿਆਨ ਉਦੇ ਹੋਇਆ। ਤਿਸਕੋ ਗੈਣਾਰ ਜੋ ਚੇਤਨ ਦੀਪਕ ਕਿਆ ਪ੍ਰਕਾਸਿਆ। ਦੁਘਟ ਜੋ ਅਰ ਸੁਘਟ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸਮੈ ਭਉ ਭੰਜਨ ਪਾਈਐ ਕਿਆ ਜਾਣ ਲਈਦਾ ਹੈ। ਵਾ ਨਾਮ ਕਰਕੈ ਦੁਸਟਜੋ ਕਾਮਕ੍ਰੋਧ ਘਟਤੇ ਘਟ ਜਾਂਦੇਹੈਂ ਭਉ ਭੰਜਨ ਪਾਇ ਲਈਦਾ ਹੈ। ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਸਬਦ ਭਗਤੀ ਕਾ ਹੇਤੂ ਹੈ ਤੇ ਤਰੰਗ ਕਿਆ ਤਾਰਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸਤਿ

ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਵਾਕਾਂ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਕਰਕੇ ਵਾ ਸਤਿਗੁਰਾਂਦੀ ਸਿਖਿਆ ਦੁਆਰਾ ਵਾਕ ਕਿਆ ਬਾਨੀ ਕਰਕੇ ਜਿਨਾਂ ਜਪਿਓ ਪੰਚ ਬਾਨ ਸਤਆਦੀ ਵਾ ਪੰਚ ਸੰਤਾਂਦੇ ਬਚਨ ਰੂਪੀ ਬਾਣ ਲੈਕਰ ਜਮਕੋ ਮਾਰੇ ਗਗਨੰਤਰ ਧਨਖ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਕਿਆ ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਮਨ ਧਨਖਹੈ ਸੋ ਸਵਾ ਧਾਨ ਕਰਿਆ ਹੈ ਵਾ ਚੇਤਨ ਮੈ ਮਨਕੋ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਸਵਾਧਾਨ ਕਰਿਆਹੈ ਹਰੀ ਨੇ ਪੂਰੇ ਭਾਗਾਂ ਕਰਕੇ ਵਾ ਪੂਰੇ ਭਾਗਾਂ ਨੇ ਹਰੀਸਾਥ ਮਿਲਾਇਆ ਗੁਰਭਗਤੀ ਹੈ ਗੋਪਾਲ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਅਨੰਦ ਦਾਇਕ ਜੋ ਧੁਨਹੈ ਸੋ ਇਕਰਸ ਜੋ ਉਚਾਰਣ ਕਰਦੇਹੈਂ ਤਿਨਾਂ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਨਿਰੰਜਨ ਪਾਇਆ ॥੨੨॥ ਗੁਰ ਸੂਰਾ ਸਬਦ ਮਤਿ ਦੇ ਕਰ ਮਿਲਾਏ । ਕਰਹਿ ਬਿਭੂਤ ਜੇਹੜੇ ਗੋਲਾ ਭਸਮਦਾ ਕਰਣਾ ਹੈਂ ਤੇ ਭਸਮ ਲਗਾਉਂਦੇਹੈਂ ਵਾ ਬਾਹਰ ਭਸਮਲਗਾਂਵਦੇਹੈਂ ਤੇ ਅੰਦਰ ਮਾਇਆ ਬਿਭੂਤ ਸੰਗ੍ਰਹ ਕਰਦੇਹੈਂ ਭਾਠੀ ਕਿਆ ਦਸ ਮ ਦੁਆਰ ਮੈ ਸ੍ਵਾਸ ਝੜਾਵਣੇ ॥ ਮ: ੩ ॥ ੫ ॥ ਇਸ ਖੇਤੀ ਦੇ ਵਾਪਾਰ ਜੇਹੜੇ ਲਗੇਹੈਂ ਓ ਹਰੀ ਸਾਚੇ ਸੇਤੀ ਵਣਜ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਅਨਲਵਾਉ ਕਿਆ ਕਮਲਵਾਉਨੇ ਭਰਮ ਮੈ ਭੁਲਾਈ ਹੈ ਵਾ ਅਨਲ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਤੇ ਵਾਉ ਵਾਸ਼ਨਾ ਕਰਕੇ ॥ ੬ ॥ ਸਹਿਜੇ ਗੁਣਗਾਵੈ ਰੰਗਿਰਾਤਾ ਰਸਨਾ ਰਾਮ ਰਵੀਜੈ ਹੇ ਸਹਿਜੇਗੁਣਾਂਕੋ ਗਾਵੈ ਰਸਨਾ

ਕਰਕੇ ਰੰਗਿ ਮੈਂ ਰਾਤਾ ਹੋਇਆ ਰਾਮ ਕੋ ਰਵੀਜੈ ਮਨ ਕਰ ਹੇ ਭਾਈ ॥ ੭ ॥ ਸਾਚਾ ਸਬਦ ਜਿਨਾਂ ਦੇ ਮਨ ਭਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਦੁਆਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਣੀ ਜਿਨਕਉ ਪੂਰਬ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨੀ ਕਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ ਉਤਪੰਨ ਕਰਿਆ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਉਤਪੰਨਾ ਉਪਾ-ਵਣ ਹਾਰੇ ਨੇ ਇਕ ਸੋ ਪ੍ਰਭ ਮੈ ਏਕਤਾ ਕਰਕੇ ਸਮਾਣਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਰੰਗਿ ਮੈ ਸੋ ਪ੍ਰਭ ਰਮਿਆ ਹੋਆ ਹੈ। ਕੋਟ ਗਹੀ ਕੇ ਕੋਟ ਦਿਨਾ ਕੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਨਾਮ ਮੈ ਰਤੇ ਹੈਂ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਰ ਦਰ ਕਿਆ ਅੰਦਰ ਹੀ ਸਾਚ ਪਛਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧੨॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਹਿ ਸੇ ਜਨ ਸਚੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕਚ ਨਿਕਚੇ ਸੋ ਮਰ ਜੰਮਹਿ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਵੇ ਪਰਵਾਹਿ ਦੀ ਏਹ ਮ੍ਰਿਜਾਦਾ ਹੀ ਹੈ ਠਟੀ ਹੋਈ॥੧੩॥ ਗੁਰੂ ਜੋ ਪਰਸਾਦੀ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਉਲਟੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਬ੍ਰਿਤੀ ਸੰਸਾਰ ਵਲੋਂ । ਗਿਆਨਰਤਨ ਤਿਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਂਦਾ ਹੈ ਗਿਆਨੀ ਹੋਵੇ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਬੂਝ ਲੈਂਦਾਹੈ ਸਚੀ ਸਿਫਤਕਾ ਜਿਸਨੇ ਸਲਾਹਿਣਾ ਕੀਤਾ ਸੋਗਤਾਨੀ ਗੁਰਾਂਕੀ ਬਾਣੀਕਾ ਸਬਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੋਵਾ ਗੁਰਾਂ ਕਾ ਜੋ ਸਬਦ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਕਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੋ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਿਆ ਜਿਨਾਂ ਸੋ ਅਨਦਿਨ ਹਰਿਕਾ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਤਿਸਦੇ ਵਖਾਣੀ ਹੋਏ ਹੈਂ॥ ੧੪ ॥ ਮਹਿਲਾ ਅੰਦਰ ਗੈਰ ਹੋਰ

ਮਹਿਲ ਰਸਤਾ ਪਾਂਵਦਾ ਹੈ ਆਤਮਾ ਕਾਰ ॥੧੫॥ ਗੁਰਾਂ ਕੀ ਜੋ ਸਾਖੀਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਕਥਨ ਕਰੀ ਹੋਈ ਸਚੇ ਸਬਦ ਦੀ ਸਚ ਕਿਆ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੈ ਭਾਖੀਹੈ ਜੋ ਸਚੇ ਹੈ ਮਨ ਭਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਭਗਵੰਤ ਨੂੰ ਭਾਉਂਦਾ ਹੈ ਸੋਈ ਕਰਦਾ ਹੈ ਆਪਨੇ ਭਾਣੇ ਦੇ ਰੰਗ ਮੈ ਸਦਾ ਰਤਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੇਹੜੇ ਭਾਣੇਹੈਂ ਤਿਸਨੂੰ ਤਿਨਾਂਦੇਮਨ ਮੈ ਆਪ ਆਇ ਵਸਦਾ ਹੈ ॥ ੧੬ ॥ ਇਸ ਮਨ ਸਿਰੋ ਮਣੀ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਮੰਦਰ ਮਹਿ ਮਨੂਆ ਧਾਂਵਦਾ ਹੈ। ਵਾ ਇਸ ਮੰਦਰ ਮਹਿ ਮਨ ਮਨੂਆ ਮਨੌਤ ਵਾਲਾ ॥ ੧੮ ॥ ਅਕਾਰਾਂ ਰੂਪੀ ਵਾਜੇ ਹੈਂ ਧੁਨ ਜੋ ਉਚਾਰਣੀਹੈ ਇਹ ਬਜਣਾ ਹੈ। ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਵਹਿ ਸੇ ਬੰਧਨ ਤੋੜਹਿ ਮੁਕਤੀ ਨੂੰ ਘਰ ਮੈ ਹੀ ਪਾਇ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਜਿਨਾਂ ਗੁਰ-ਮਤੀਆਂ ਦੇ ਮਨ ਮੈ ਤੂੰ ਵਸਾਇੰਦਾ ਹੈਂ ਓਨਾਂ ਕੋ ਤੂੰ ਸ ਮਾਲਦਾ ਹੈਂ ॥੧੯॥ ਨਾਵੈ ਕਾ ਵਪਾਰੀ ਹੋਣਾ ਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਪਾਂਵਦਾ ਹੈ। ਆਗੇ ਮੋਹ ਨ ਚੂਕੈ ਮਾਇਆ। ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੋਹ ਆਗੇ ਪੜਦਾ ਹੈ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ॥ ੨੦ ॥ ਭਾਣੇ ਵਿਚ ਵਡੀ ਵਡਿ ਆਈ ਭਾਣਾ ਕਿਸੇ ਪਾਸੋਂ ਪਰਵਾਨ ਕਰਾਇੰਦਾਹੈ ਰਸ ਨਾ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਧਿਆਇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਮੈ ਭਿਗੋਂਦਾ ਹੈ ਤਿਸ ਰਸਤੇ ਆਤਮ ਰਸ ਉਪਾਇੰਦਾ ਹੈ ਨਾਉ ਤਿਨਾਂ ਮਿਲੈ ਧੁਰਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਸਤੇ ਪੂਰਬ ਜਿਨਾਂ ਕਮਾਈ

ਕਰੀ ਹੈ। ਤਿਸ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਬਹਿਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਜੋ ਕਰਦਾ ਹੈ ਬੀਚਾਰ ਸਚ ਨਿਆਉਂ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਤਿਸਦਾ ਸਚੋ ਵਾਪਾਰ ਕਰਦਾਹੈ ਸੋ ਨਿਸਚਲ ਮੈ ਵਾਸਾਪਾਇੰਦਾ ਹੈ ਬੰਕੇ ਘਰ ਅੰਤਰ ਹੀ ਥਾਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਸੁਹਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨੧॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਚੇਤੇ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰ ਤਿਸਦੀ ਇਹ ਕਾਇਆਂ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਸਹਿਤ ਸਰੀਰ ਕੇ। ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਜੋ ਵਸਤੂ ਸਮਾਲਕੇ ਲੇਵੇ ਤਿਸਕਾ ਇਹਕੋਟ ਦੇਹਾਦਿ ਨਾਲੇ ਇੰਦਰੇ ਪਰਪਕਹੋਏ। ਰਿਹਾ ਮਰਦਨ ਹੋਇ ॥ ੪੨ ॥ ਸਚਾ ਪ੍ਰਭ ਹੈ ਸਚਾ ਵਾਪਾਰ ਕਰਿਆਹੈ ਜਿਸਨੇ ਨਾਮ ਕਾ ਇਸ ਕਰਕੇ ਅਮੋਲਕ ਨੂੰ ਪਾਇ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖ ਜੇਹੜੇ ਸਲਾਹਿੰਦੇ ਹੈਂ ਸੁਖਦਾਤੇ ਨੂੰ ਉਨਾਂ ਸਾਥ ਜੇਹੜਾ ਮਨ ਮੇਲੇ ਸੋ ਕੀਮਤ ਪਾਇਲੈਂਦਾ ਹੈ ਆਪਿਮੇਲ ਮਿਲਾਇ ਆਪੇ ਸਬਦੇ ਸਹਿਜ ਸਮਾਇਦਾ ਆਪੇ ਆਪ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਮੇਲ ਮਿਲਾਉਂਦਾ ਹੈ ਸਬਦਕਰ ਕੇ ਸਹਿਜ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੈ ਸਮਇੰਦਾ ਹੈ ॥ ੨੩॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਨੇ ਆਪ ਜੇਹੜੇ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਮੇਲ ਮੈ ਮਿਲਾਏ । ਉਨਾਂ ਨੈ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਆਪਾ ਭਾਉ ਗਵਾਇ। ਅੰਤ ਨ ਪਾਰਾ ਹੁਣ ਕੀਮਤ ਨਹੀ ਪਾਈਦੀ ਅਗੇ ਪਿਛੇ। ਗੁਣ ਕਹਿ ਗੁਣੀ ਮਹਿ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ਆਪੇ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਰੂਪ ਹੋਇਕੇ ਤੋਲੈ ਜੋ ਮੇਲੇਹੈ ਤਿਨਾਂ ਸਾਥ ਤਿਨਾਂਪਾਸੋਂ ਤੋਲਤੁਲਾਇਆਹੈ ।੨੪॥ ਅੰਤਰਜੋਤੀਸਬਦ ਜਾਣਿਆ

ਤਾਂ ਸੁਖਮੈ ਵਸਿਆ ਵਾ ਸਬਦ ਕਰਕੈ ਜੋਤੀ ਅੰਦਰ ਵਸਿ ਆ ਤਾਂ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਜੋਤੀ ਨੇ ਜੋਤ ਮੈ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਝਹੁ ਮੈ ਭੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗਤਿ ਨ ਹੋਈ॥ ਮਃ੪॥ ੧॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਤਾਂ ਤਿਨਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਸਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਚੁਆਇਆ ਦਸਵੇਂ ਦੁਆ ਰ ਮੈਂ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਅਨ ਹਦ ਧੁਨ ਵਾਲੇ ਸਬਦ ਵਜ ਰਹੇ। ਬਾਣੀ ਬੇਦ ਕਹਿੰ ਦਾ ਹੈ। ਵਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਉਪਦੇਸ਼ ਸਤਗੁਰੂ ਚੁਆਇ ਆ ਦਸ ਦੁਆਰੇ ਮੈ ਜੋ ਇਸਥਿਤ ਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਆਇਆ ਤਹਾਂ ਅਨਹਦ ਧੁਨ ਵਾਲੀ ਬਾਣੀ ਵਜ ਰਹੀ ਸਹਜ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰਮੁਖ ਨਾਮ ਸਮਾਇ ਨਾਮ ਦੀ ਇਛਾ ਮੈਂ ਸਮਾਵੈ॥ ਮਃ ੫॥ ੧॥ ਗਗਨਿ ਰਹਾਇਆ ਹੁਕਮੇ ਚਰਣਾ ਕਹੀਏ ਆਸਰੇ ਸ ਭ ਜਗਤ ਮੈ ਏਕ ਦੀ ਚੇਤਨਤਾ ਆਈ ਹੈ॥ ੨॥ ਸੈ ਜੋਗੀ ਹੋਇਕੇ ਜੋਗੀ ਜੀਉਦੇ ਨਾਲ ਨਾਰ ਦੇਹ ਲਪ- ਟਾਣੀ। ਜੋ ਪਾਵੈ ਸੋ ਆਨ ਦਿਖਾਵੈ ਜੋ ਪਾਂਵਦਾ ਹੈ ਧਨ ਸੋ ਇਸਦੇ ਪਾਲਣ ਪੋਖਣ ਮੈ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ ਹੇ ਸੁਖਵਾਸੀ ਬਾਲਗੋਪਾਲ ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਜਿਸ ਕਾਣ ਨ ਛੰ ਦਾ। ਮੁਲਾਹਜਾ। ਵਾ ਛਲਬਲ ਵਾ ਸੁਤੰਤ੍ਰਤਾ ਆਈ ਆਗਿਆ ਪਿਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ। ਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ਪਿਆ- ਰੇ ਮਨ ਕਰਕੇ ਲੋਭੀ ਸੁਣ॥ ੩॥ ਜਿਸ ਚੀਤ ਆਵਹਿ

ਤਿਸ ਭਉ ਕੇਹਾ ਅਵਰ ਕਹਾ ਕਹੀਏ ਕਿਸਨੇ ਕੀ ਜਾਂ ਣਿਆ ਕਰਿਆਹੈ। ਵਾ ਅਵਰ ਤਦ ਕਹਾਂ ਜੇ ਕਿਸੇਨੇ ਕਿਛ ਕਰਿਆ ਹੋਵੇ ਪਰਖ ਖਜਾਨੇ ਪਾਇ ਸਰਾਫੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ॥੪॥ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਆ ਤੇ ਪਾਨ ਕ ਰਵਾਇਆ ਹੋਰਨਾਂ ਕੋ । ਵਾ ਪੀਆ ਕਾ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰਿਆ ॥ ੬ ॥ ਊਣੇ ਨੂੰ ਭਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਭਰਿਆਂ ਨੂੰ ਊਣੇ ਕਰਦਾ ਹੈ ਏਹ ਸੁਆਮੀ ਕਾਰਣਕੇ ਚਲਤਹੈਂ ॥ ੭ ॥ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਅਥਾਹਿ ਸੁਆਮੀ। ਅਤੁਲਹੈ ਨਹੀਂ ਤੋਲਿਆ ਜਾਂਦਾ । ਕਿਆ ਮਿਣਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ॥ ਸਾਰਾਤਨਾ ਪੁਤ੍ਰ ਵਾ ਤਨ ਤਣਿ ਆਹੈ॥ ੯॥ ਪੰਚ ਦੂਤ ਤਜ ਤੂੰਗਨਾ ਤੂੰਗਸੀ ਸਹਿਤ। ਵਾ ਤੂੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਹਤ ਤਿਆਗੀ ਤਿਆਗ ਛਡੀ ਹੰਤਨ ਹਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਵਾ ਹਉਹਤ ਕਰੀ ਤੇਮੈ ਤਿ ਆਗੀ ਹੋਯਾ ਜੋ ਤੁਮ ਕਰਾਇਓ ਸੋ ਕੀਨੋ । ਸੋਲਹ ਕਲਾ ਦਸੇ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਤੇ ਪੰਜੇ ਤਤ ਵਾ ਪੰਜੇ ਪ੍ਰਾਣ ਤੇ ਸੋਲਵਾਂਮਨ ਏਹ ਜਿਸ ਜਗਿਆਸੂ ਨੇ ਪਰਮੇਸਰ ਤ ਰਫ਼ ਲਗਾਏ ਹੈਂ ਤਿਸਨੂੰ ਅਨੰਤ ਕਲਾ ਠਾਕਰ ਸਖਿ ਆਤ ਕਾਰ ਹੋਯਾਹੈ ਕੰਦਾ ਕਿਆ ਬਦਲਾ॥੧੦॥ ਕਿਸ ਹੀ ਬੁਤੇ ਕਿਆ ਪਾਸੋਂ ਜਬਾਬ ਨਹੀਂ ਹੋਂਦਾ॥ ੧੧ ॥ ਇਕ ਗੁਣ ਨਾਹੀਂ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਕਹਿ ਸਕਦਾ॥ ੧੨॥ ਕ ਲਮੇ ਦਾ ਪੜ੍ਹਨਾ ਏਹ ਹੇ ਖੁਦਾਈ ਬੰਦੇ ਖ਼ਰਾ ਜੇਹੜਾ

ਪਾਕ ਹੋਣਾ ਵਾ ਖੁਦਾਇਖਰਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਜਾਨਣਾ ਏਹ ਕ
ਲਮਾਹੈ। ਤਰੀਕਤ ਕਤੇਬ ਦੁਆਰਾ ਤਰਕ ਵੈਰਾਗ ਕੋ
ਧਾਰ ਕਰਕੇ ਖੋਜਕੇ ਟੋਲਨ ਮੈਂ ਆਵਹੁ। ਵਾ ਆਪ
ਟੋਲਹੁ ਤੇ ਅਵਰਾਂ ਕੋ ਟੋਲਾਵਹੁ। ਮਾਰਫਤ ਦੁਆਰਾ
ਮਨਮਾਰਹੁ ਅਬਦਾਲਾ ਜੋ ਬਡਾਹੈ। ਵਾ ਮਨ ਮਾਰਹੁ ਤੇ
ਅਬਦਾਲਾ ਪੂਜ ਹੋਵਹੁ ਹਕੀਕਤ ਕਤੇਬ ਦੁਆਰਾ ਸਾ
ਧਨਾ ਕਰਕੇ ਹਕ ਨੂੰ ਮਿਲਹੁ ਜਿਤ ਫਿਰ ਨ ਮਰਾਂ ਪੀ
ਰਾਂ ਦੀ ਲਫਜ ਬਾਣੀ ਦਾ ਜੋ ਮਿਰਜਾਦਾ ਪੂਰਬਕ ਕ
ਮਾਵਣਾਹੈ ਏਹ ਭਿਸਤ ਦਾ ਜਾਵਣਾਹੈ ਹੂਰਾਂਦਾ ਤਮਾ
ਸ਼ਾ ਦੇਖਣਾ ਤੇ ਮੁਸ਼ਕ ਸੁਗੰਧੀ ਦਾ ਲਗਾਵਣਾ ਹੈ। ਏ
ਹ ਹੈ ਨੂਰ ਖੁਦਾਇਆ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇਖਣਾ
ਹੁਜਰਾ ਆਲਾ ਕਹੀਏ ਘਰ ਏਹ ਹੈ ਅੱਲਹਦੀ ਬੰਦ
ਗੀ ਕਰਨੀ ਸੋ ਮੁਲਾਂਹੈ ਜੇਹੜਾ ਮੰਨ ਨੂੰ ਨਿਵਾਰੈ। ਵਾ
ਊਣਤਾ ਰੂਪੀ ਮਲ ਨੂੰ ਨਿਵਾਰੈ। ਸਭੇ ਵਖਤ ਤੇ ਸਭੇ
ਵੇਲੇ ਹੈਂ ਖਾਲਕ ਮਉਲਾ ਨੂੰ ਦਿਲੇ ਮਹਿ ਯਾਦਕਰੇ
ਸੀਲ ਦਾ ਬੰਧਾਨ ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਰਹੈ ਬਰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਏਹ ਸੁੰਨ
ਤਹੈ ਖਿਲਖਾਨਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਵਾ ਘਰ ਬਰਾਦਰਾ ਭਾਈ।
ਪੰਜਵੇਂ ਪੰਜੇ ਇਕਤ ਮੁਕਾਮੇ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ
ਇਕ ਮੈਂ ਜੋੜਨਾ ਸਗਲੀਕੋ ਨਾਸੀ ਜਾਣਨਾ ਏਹ ਮ
ਉਦੀਫਾ ਕਿਆ ਹੰਙਿਆ ਕਢ ਕਰੋ। ਵਾ ਸਗਲੀ ਜਾ
ਨ ਜੋ ਹੰਤਾਹੈ ਇਸਕੋ ਮਉਦੀਫਾ ਕਿਆ ਦਫਾ ਕਰੋ।

ਬੁਰਗੂ ਕਿਆ ਕਾਜੀ ਸੋ ਬਾਂਗ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਬਰਖੁਰ-
ਦਾਰਹੈ ਖਰਬਰਿਆ ਕਿਆ ਫਲਕੇ ਖੁਰ ਕ੍ਰਿਆ ਖਾਣੇ ਵਾ
ਲੀ ਦਾਰ ਕਿਆ ਅਵਰਾਂਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਰਖਿਆ ਕਰਦਾ
ਹੈ ਹਕੇਹਲਾਲ ਦਾ ਖਾਨਾ ਬਖੋਰਹੁ ਕਿਆ ਖਾਵਹੁ ਦਿ
ਲ ਦੀਆਂ ਮੈਲਾਂ ਕੋ ਦਰੀਆਉ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਧੋਵਹੁ
ਕਾਇਆਂ ਕੋ ਕਿਰਦਾਰ ਸ਼ੁਭਕਰਤਤਾਂ ਵਾਲੀ ਕਰੇ ਵਾ
ਕਰਮ ਜੈਨ ਜਾਨਣਾ ਏਹ ਅਉਰਤ ਯਕੀਨਾ ਨਿਸਚੇ
ਕਰੇ। ਰੰਗ ਤੇ ਤਮਾਸ਼ਿਆਂ ਦਾ ਦੇਖਣਾ ਏਹ ਮਾਣਕੀ
ਨਾ ਜੇਹੜਾ ਰਿਦੇ ਅਨੰਦ ਦਾ ਮਾਣਨਾਹੈ। ਨਾਪਾਕ ਜੋ
ਮਨ ਬੁਧੀ ਕੋ ਪਾਕ ਕਰਹੁ ਹਦੀਸਾ ਹਦੂਰ ਕੋ ਪਹੁਚਾ
ਵਣੇ ਵਾਲੀ ਹਦ ਸੀ ਜੋ ਸੰਤਾਂਕੀ ਬਾਣੀ ਸੁਣੀ ਸੋ ਅੰ
ਗੀਕਾਰ ਕਰਹੁ ਸਾਬਤ ਰਖਣੀ ਸੂਰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਥ। ਵਾ
ਸਭ ਸੂਰਤਾਂ ਮੈਂ ਸਾਬਤੀ ਰਖਣੀ ਏਹ ਦਸਤਾਰ ਹੈ
ਸਿਰਪਰ ਦਿਲ ਅੰਤਰਕੀ ਮਲ ਦਿਲ ਤੇ ਧੋਵੈ ਮਿਹ
ਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਹੈ ਮਿਹਰਵਾਨ ਤਿਸਨੇ ਜਾਂਕੋ
ਮਿਹਰ ਕੀਤੀਹੈ ਸੋਈ ਮਰਦਾਂ ਮੈਂ ਮਰਦਾਨਾਹੈ ਜਿਸ
ਨਜਰ ਹੋਈ ਨਾਰਾਇਣ ਨਧੰਤਾਕੀ ਕੁਦਰਤ ਕੇ ਕਰ
ਣੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਕਾਦਰਹੈ ਤੇ ਕਰੀਮ ਕਿਰਪਾ ਦ ਕਰਣ
ਵਾਲਾ ਤੇ ਸਿਫਤ ਭੀ ਅਥਾਹਿਹੈ ਰਹੀਮ ਦੀ ਤੇ ਮੁਹੱ
ਬਤ ਭੀ ਅਥਾਹਹੈ ਰਹੀਮ ਦੀ ਸਚ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਜੋ ਸ
ਚ ਹੁਕਮ ਬੁਝਣਾ ਏਹ ਬੰਦੀ ਤੋਂ ਖਲਾਸ ਹੋਣ ਦੀ ਤ

ਰਾਂ ਹੈ ॥੧੩॥ ਦਾਲਦ ਨ ਕੋਈ ਘਾਲਕਾ । ਦਬਾਉ ਦਾਵਾਂ ਪੈਂਦਾ ਤਿਸ ਮਾਇਆ ਸੰਗ ਨ ਤਾਲਕਾ ਪ੍ਰਜੋਜਨ ਨਹੀਂ ਤਿਨਕੇ ਸੰਗ ਪਰਮ ਪਦ ਪਾਵਾ ਹੈ ਹਰੀ ਜਿਨਾਂ ਕੇ ਨਾਲਕਾ ਤੂੰ ਸਦਾ ਸੰਗੀਹੈਂ । ਜਿਨ ਖੰਡਿਆ ਭਰਮ ਅਨਾਲਕਾ ਕਹੀਏ ਭਿੰਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਵਾ ਅਨਾਦ ਕਾਲਕਾ ॥ ੧੪ ॥ ਜਿਸ ਜਣਾਇਆ ਚਾਹੁੰਨਾ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਤਾਈਂ ਜਣਾਵਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈਂ ਵਾ ਜਿਸਨੂੰ ਤੂੰ ਜਣਾਵੰਨਾ ਹੈਂ ਤਿਸਨੇ ਅਗੇ ਭੀ ਜਣਾਵਣਾ ਕਰਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਤੇਰਾ ਬਾਲ ਸਹਾਈ ਸਖਾ ਹੈ ਵਾ ਸੋਈ ਤੇਰਾ ਭਗਤ ਹੈ ਸੋਈ ਵਡਦਾਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਹੈ ਹੇ ਬਿਧਾਤਾ ਬਾਲ ਸਹਾਈ ਜੋ ਤੇਰੇ ਮਨ ਕੋ ਭਾਂਵਦਾ ਹੈ ॥ ੧੫ ॥

੧ ਓ ਵਾਰ ॥ ਜੇਹੜੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਮੈਂ ਗੁਣ ਸਮਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਤਿਨਾਂ ਸਾਥ ਮਿਲੀਐ ਤਾਂਤੇ ਗੁਣ ਪਾਈਐ । ਵਾ ਜੇ ਗੁਰਾਂ ਮਾਹਿ ਸਮਾਵੇ ਤਾਂ ਗੁਣ ਮਿਲਦੇ ਹੈਂ ਗੁਣਾਂ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਈਐ ॥ ੨ ॥ ਜਾਂ ਸਬਦ ਮੈਂ ਕਰੇ ਪਿਆਰ ਰਾਗਾਂ ਮੈ ਜੋ ਕੇਦਾਰਾ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਕਾ ਰਾਗਹੈ ਸੋ ਤੁਛ ਜਾਣੀਐ ॥ ੧੩ ॥ ਕਰੱਖਾ ਕ੍ਰਿਆ ਖਿਚੀ ਖੜਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥ ਸਚ ਅਪਾਰ ਕੇ ਗੂੜੇ ਰੰਗ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੈ ਜੇ ਰਚੇ ਤਾਂ ਛੂਟੀਐ ॥ ੮ ॥ ਸਚ ਮੈ ਜੇਹੜਾ

ਰਤਾ ਸਚ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਸੋ ਲਾਲਹੈ ਨਾ ਮੈਲਾ ਤਮੋ ਗੁਣ ਨਾ ਧੁੰਧਲਾ ਰਜੋਗੁਣ ਨਾ ਭਗਵਾ ਸਤੋਗੁਣ ਨਾ ਕਚਾ ਮਿਸ੍ਰਤਹੀਹੈ ਤਿਸਮੈਂ।ਸਹਿਜ ਸੱਤਰੂਪ ਜੋ ਸੰਤਹੈਂ ਏਹ ਵਣਾਸਪਤੀ ਹੈ ਫੂਲ ਧਰਮ ਫਲ ਗਿਆਨ ਤਿ- ਨਾਂ ਮੈਂ ਭਵਰ ਜਗਿਆਸੂ ਵਸੰਹੈਂ ਤਿਸਦਾ ਭੈ ਖੰਡਦੇ ਹੈਂ ॥ ੯ ॥ ਗੁਰੂ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਦਿਰੜਾਇੰਦੇ ਹੈਂ ਜੇਹੜਾ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਦਾਹੈ ਓਹ ਹੋਰਨਾਕੋ ਸਚਾ ਸਬਦ ਦੇਇ ॥ ੧੦ ॥ ਮਾਰੂ ਅਸਥਲ ਮੈ ਜੋ ਮਾਰਣ ਗਏ ਮਨਕੋ। ਵਾ ਮਾਰਣ ਵਾਲੇ ਹੋਇਕੇ ਮਾਰਣ ਗਏ ਮਨਕੋ॥੧੧ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਕਰ ਮਨ ਕੇ ਸੁਭਾਵ ਕੋ ਭੇਦੀਐ ਵਾ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਜੋ ਹੈ ਤਿਨਾਂਕੇਸਾਥ ਭੇਦੀਐ ਕਿਆ ਮਿ ਲੀਐ ਤਾਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਂਦਾ ਹੈ। ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਬੂਝੈ॥ ੧੨॥ ਹੁਕਮਰਜਾਈ ਹੁਕਮੀ ਹੋ ਇਕੇ ਜੇਹੜਾ ਹੁਕਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਾਖਤੀ ਕਿ ਆ ਤਾੜਨਾ ਹੋਂਦੀ ਹੈ। ਦਿਲਦੀਰਵਾਨੀ ਜੋ ਰੋਕਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਦਰਵੇਸੀ ਬੰਦਗੀ ਕੋ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾ ਦਿਲਰਾਸ ਸਚਾ ਵਾ ਸਫਾਉਹੈ ਅਲਗ ਜੋ ਹੈ ਤਿ ਸਨੇ ਮਧੂਮਨ ਕੋ ਕੜਿਆ ਹੈ। ਵਾ ਮਧਕਰਕੀ ਨਿ ਆਈਂ ਜੋ ਅਲਗ ਹੋਇਕੇ ਸਾਰਗ੍ਰਾਹੀ ਹੈ। ਵਾ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਅਲਗ ਹੋਇਕਰ ਮਧੂਕੜੀ ਮੰਗਕਰ ਖਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ੧੩ ॥ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥਾਂਕੇ ਜੋਇ ਕਿਆ ਦੇਖਦਾ ਹੈ

ਆਗਛਮੀ ਇਸਥਿਤ ਰੂਪ ਤਿਸਕੋ ਆਥ ਘਣਾ ਦੂਖ ਹੋਂਦਾ ਹੈ ਵਾ ਸਰਬਕੋ ਜੋਇ ਦੇਖ (ਅ)ਗਛਮੀ ਨਾਸੀ ਜੋ ਇਸ ਆਥ ਮਾਇਆ ਮੈਂ ਦੂਖ ਘਨੇਰੋ ਹੂੰਦਾਹੈ ਪਿਰਾਣ ਕਹੀਏ ਪਛਾਨ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ॥ ੧੪॥ ਹਿਕਪਾਧਰਹੈ ਹੀਡ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਵਾ ਭਰੀਡ ਕਿਆ ਤੀਨੇਥਾਵ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਭਰੀਡ ਕਿਆ ਭਰੇ ਜਾਂਦੇ ਹੈਂ ਵਿਸ਼ਿਓਂ ਕਰਕੇ ਵਾ ਤੀਨੋਂ ਥਾਵ ਤੇ ਭਰੀਡ ਭਰਿਸ਼ੂ ਹੋਂਦਾਹੈ ਏਹੁ ਲੋਕ ਤੇ ਸੁਰਗ ਤੇ ਬੈਕੁੰਠ ਬੇਦਰੂਪੀ ਮਾਦਲ ਬਜ ਰਿਹਾ ਹੈ ਘਣੋ ਹੀ ਧੜ ਧੜ ਕਰਕੈ ਕਿਆ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਖੀਦਾ ਹੈ ਵਾ ਘਣੋ ਬਹੁਤੇ ਧੜੀਐ ਕਿਆ ਪਖ ਜਿਸਮੈ ਜੋਇਕਿਆ ਦੇਖੀਦੇ ਹੈਂ ਮ੍ਰਸ਼ੂ ਭਰਿਆ ਹਿਰਦਾ ਹੈ ਦੂਖ ਪਰ ਦੁਖ ਕਰਕੇ ॥ ੧੫ ॥ ਜੀਭਰਸਾਇਣ ਕੋ ਚੂਨੜੀ ਕਿਆ ਲੈ ਰਹੀਹੈ ਵਾ ਚੂਨੜੀ ਗੂਹੜੇ ਰੰਗਵਾਲੀ ਤੇ ਲਾਲ ਮੈ ਰਤੀ ਹੋਈ ਲਵਾਇ ਕਿਆ ਉਚਾਰਦੀ ਹੈ ਹੋਰਨਾ ਕੋ। ਜਮ ਕੰਕਰ ਜਮਕਲੈ ਜਮਕਾਲਕੇ ਜਮਦੂਤ। ਵਾ ਜਮਕੇ ਕੰਕਰ ਤੇ ਜੰਮਣਾ ਤੇ ਕਲੈ ਮਰਣਾਂ ਜਾ ਆਪ ਹਰਿ ਘਲੈ ਗੁਰਾਂ ਪਾਸ ਤਿਨਾਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ॥ ੧੮ ॥ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦੀ ਦਰ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਾਣੀਦਾਹੈ ਅੰਦਰ ਮਹਿਲ ਅਸਰਾਉ ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਜੋ ਹੈ॥ ੧੯ ॥ ਏਹੁ ਅਕਥ ਕਥਾਦਾ ਬੁਝਣਾ ਹੈ

ਗੁਰਪਧ ਪਾਤਾਲਾ ਨਾਸਤਾ

ਹੇ ਗਿਆਨੀ ਮਨਮਾਹਿ ਬੂਝਹੁ। ਵਾ ਗਿਆਨੀ ਦੁਆਰ
ਬੂਝਹੁ ਕਿਆ ਬੁਝਿਆ ਹੈ॥ ੨੦ ॥ ਜਾ ਸਭ ਘਰ ਮੈ
ਓਹ ਇਕੋ ਹੀ ਵਰਤਦਾ ਹੈ ॥

ਵਾਰ ਦੂਜੀ ਮਃ ੫ ॥ ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਸਨੇ ਤੇਰੇ ਮੈਂ
ਰੰਗਿ ਕਰਿਆ ਹੈ ਸੋ ਤੈਂ ਸਵਾਰਿਆ ਹੈ ॥੩॥ ਇਤਨਾ
ਭੀ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸਮਾਂਵਦਾ ਜੇ ਗਲਾਂ ਰੂਪੀ ਹਾਰ ਪਹਿ
ਰ ਕਿਆ ਗਲਾਂ ਜੋ ਕਰਨੀਆਂ ਹੈਂ। ਵਾ ਅਹਾਰ ਖਾਣੇ
ਦੀਆਂ ਗਲਾਂ ਜੋ ਹੈਂ॥੪॥ ਨਾਨਕ ਬੈਠਾ ਭਖੇਵਾਉ ਮੈ
ਦਾਸ ਤੇਰੀਆਂ ਕਨਸੋਆਂ ਲੈਨਾ ਹਾਂ ਲੰਮੇ ਸੇਵਹਿਦਰਿ
ਬਡਾਦਰ ਜੋ ਸਤਿਸੰਗ ਕਿਆ ਗਲਾਇਆ ਹੈ ਤੈਂ ਬੂ
ਛ ਮਿਟਾ ਜੇਹਾ ਬਚਨ ॥ ੫ ॥ ਕੁਰੀਏ ਕੁਰੀਏ ਕਿਆ
ਵਿਰਾਗ ਰੂਪੀ ਡੰਡੀ ਮੈ ਵੈਦਿਆ ਕਿਆ ਚਲਦਿਆਂ ਹੋ
ਇਆਂ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਮਹੀਕੇ ਤਲੇ ਗਾਹੜਾਕੇਰ ਢਾਹਿ
ਲਗ ਰਹਿਆ ਹੈ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਰੂਪੀ। ਜਾਮ ਜੇ ਮਨ ਬੁਧੀ
ਰੂਪੀ ਪੈਰ ਖਿਸਕਗਇਆ ਵੇਖੀਂ ਛਿਟਿਆਂ ਵਾਲਾ
ਕਲੰਕਤ ਹੋਜਾਂਦਾ। ਕਰਵਤ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਵੈਦੇ ਓਹ
ਜਾਣੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਸਚ ਜਾਣਕੇ ਅਗਾਹਾਂ ਅਗਾ
ਹਾਂ ਸੰਚਰਦਾ ਹੈਂ। ਆਤਸੜੀ ਮੰਝ ਨੈਣੂ ਢਲ ਜਾਂਦਾ
ਹੈ ਹੇ ਮਨ ਕਰ ਭੁਲੇ ਹੋਏ ਤੇ ਬਾਣੀ ਕਰ ਭੁਲੇ ਹੋਏ
ਤੇ ਤਨਕਰ ਰੂਹੜੇ ਅਪਾਵਨ। ਵਾ ਹੇ ਮਨਤਨ ਕਰਕੇ
ਭੂਲੇ ਰੂੜੇ ਸੁੰਦਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਸੇਵਨ ਵਲੋਂ ਆਲ

ਕ ਕਰਿਆ ਹੈ। ਵਾ ਕੂੜੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਮੈ ਭੋਰਾ ਭੋਰਾ ਰੰਚਕ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈਂ/ਤੁਧਲੇਪ ਨ ਲਾਹਿਰਾ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ। ਵਾ ਲਹਿਰਾਂ ਦਾ ਲੇਪ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ॥੬॥ ਗਹਿਡੜੜਾ ਛਪਰਵਤ ਏਹ ਸਰੀਰ ਅਸਤੀ ਨਾੜੀ ਆਦਿਕੋਂ ਕਰਕੇ ਛਾਇਆ ਹੈ ਜਲੇ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾਂ ਭਾਹਿ ਕਰ। ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ਪੀਠਾ ਦੂਸਰੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ਪੰਕਾ ਤੀਸਰੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ਸਾਜਿਆ ਜੋ ਢੋਪੜ ਕੇ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ ਚੌਥੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ਮਉਜੂਦ ਪ੍ਰਗਟ ਆਨ ਧਰਿਆ ਹੈ ਵਾ ਪੀਠਾ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਿਆ ਤੇ ਸਾਜਿਆ ਨਿਧਿਆਸਨ ਕਰਿਆ ਤਿਨਾਂ ਕੋ ਮਉਜੂਦ ਸਖਿਆਤ ਕਾਰ ਗੁਰਾਂ ਕਰਦੀਆ ਆਪਣੇ ਸਤਿਗੁਰ ਬਿਨਾਂ ਬੈਠਾ ਝਾਕ ਦਰੂਦ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਕੀ ਤਰਫ। ਨਾਨਕ ਭੁਸਰੀਆਂ ਪਕਾਈਆਂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਥਾਲ ਮੈਂ ਦੁਪਦੇ ਸ਼ਬਦ ਫੁਲਕੇ। ਤਿਪਦੇ ਚਉਪਦੇ ਪ੍ਰਾਂਉਠੇ। ਤੇ ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਸੋਲਹੇ ਇਹ ਭੁਸਰੀਆਂ ਹੈਂ। ਵਾ ਭੁਸਰੀਆਂ ਜੋ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਹੈਂ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਥਾਲ ਮੈਂ ਪਕਾਇ ਕਿਆ ਪਾਈਆਂਹੈਂ ਲਖਭਵ ਕਿਆ ਵਟੇ॥ ੯ ॥ ਗਿਲੀ ਗਿਲੀ ਰੋਡੜੀ ਮਾਇਆ ਭਉਂਦੀ ਕਹੀਏ ਮਖੀ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਭਵ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਭਵ ਕਰਕੇ ਆਇ ਬੈਠਦੀ ਹੈ ਆਲੂਦਿਆਂ ਕਿਆ ਗੰਦੇ ਹੈਂ॥ ੧੧ ॥ ਵਿਣ ਕਰਮਾਂ ਸਤਿਸੰਗ ਨ

ਪਾਈਐ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੇ ਹਰਿਜੀ ਮੈਂ ਮਨੂਆ ਨਾ ਲਗੈ ॥ ੧੨॥ ਚਉਦੇ ਹੈਂ ਜੇਹੜੇ ਮੂਖ ਕਰਕੇ ਤਿਨਾਂ ਦੁਆਰੇ ਤੂੰ ਭੀ ਅਲਾਇ ਤੈਨੂੰ ਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੇ ਗਾ ਮਾਣਕ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋ ਮੋਹਕੂੰ ਦਿਤਾ ਹੈ ਧਣੀ ਨੇ ਆਪਾ ਵਾ ਆਪ ਜੋ ਨਿਰਲੇਪ ਹੈ ਮੈਂ ਲਖ ਵਿਤੜੇ ਵ ਟਿ ਲਏ॥ ੧੩ ॥ ਪਾਵ ਮਿਲਾਵੇ ਕੋਲ। ਪੈਰਾਂ ਕੋਲ ਮਿਲਾਵੇ ਕਿਆ ਚਰਨਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਬਖਸ਼ੇ ਪਿਰੀ ਦੀ ਭੁਖ ਦਾ ਮੈ ਲਾਵਣ ਕਿਆ ਸਲੂਣ ਥੀਂ ਵਿਥਰਾਂ ਕਿਆ ਹੋਇ ਰਹਾਂ। ਵਾ ਪਿਰੀ ਦੀ ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਭੁਖਹੈ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਲਾਵਣੇ ਕਿਆ ਪਾਸ ਥੀ ਰਹਾਂ। ਜਾਣੋ ਮਿਠਾਈ ਈਖਵਿਖੇ ਹੈ ਬੇਈ ਦੂਸਰੀ ਵਾਰ ਭੀ ਪੀੜੇ ਤੇ ਰਸ ਦੇਣੇ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹਟਦਾ। ਵਾ ਜੋ ਮਿਠਾਈਈਖ ਮੈਂ ਹੀ ਹੈ ਬੇਈ ਦੂਜੇ ਜੋ ਕਾਨੇ ਹੈਂ ਤਿਨਾਂ ਕੋ ਪੀੜ ਕੇ ਹੁਣ ਰਹੇ ਰਸ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਦਾ। ਤੈਸੇ ਸੰਤ ਜਨਾ ਬਿਨ ਅੰਨ ਅਸਥਾਨ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਵਾ ਬੇਈ ਦੂਸਰੇ ਅਸਥਾਨ ਪੀੜ ਨਹੀਂ ਹਟਦੀ । ਸੁਖ ਦੋ ਘੜੀ ਦਾ। ਵਾ ਦੁਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਕੇ ਸੁਖ ਕੋ ਘਟਾਉਣੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪਧਾਣ ਜੀਵ ਨੂੰ ਘਰ ਘਣੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਚੌਰਾਸੀ ਕੇ ॥੧੪॥ ਜੋ ਨਿਬਾਹੁ ਕਰਨੇਵਾਲਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਗਡ ਜੋ ਚਲਾਇਮਾਨ ਨਹੋਵੈ॥ ੧੫ ॥ ਕੁਮਤੜੀ ਕੇ ਕਾਢਣੇ ਵਾਲੇ ਆਹਿ ਕਿਆ

ਹੈਨ। ਵਾ ਸੁਭ ਮਤੀ ਕੇ ਕਾਢਕ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨੇਵਾਲੇ ਹੈਂ। ਵਾ ਸੁਭ ਮਤ ਕੇ ਕਾਢਣੇ ਕਰਣੇ ਵਾਲੇ ਹੈਨ॥ ੧੬॥ ਹੋਆ ਹੈ ਓਹੀਅਲ ਕਿਆ ਪ੍ਰਗਟ ਵਾ ਓਹੀ ਕਰਕੇ ਪੂਰਨ ਹੂਆ ਗੁਰਾਂ ਗਿਆਨ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਕੈ ਜਬ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦੀ ਬਾਣੀ ਜਪਾਈ ਵਾ ਓਹੀਅਲ ਇਸਿ ਥਿਤ ਹੋਏ ਹੈਂ ਵਾ ਭਵਰੇ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਅਸੰਗ ਹੈ॥ ੧੮॥ ਮੈਂ ਜੋ ਆਸ਼ਕ ਹਾਂ ਸੋ ਮਾਸ਼ੂਕ ਆਸਾ ਤੇ ਬਾਹਿਰਾ ਹੋਆ ਹੈ ਤੇ ਮੂ ਮਨ ਮੈ ਵਡੀ ਆਸ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਆਸਾ ਤੇ ਨਿਰਾਸਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਇਕ ਤੂੰ॥ ੧੯॥ ਸੈਂਕੜੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਨੰਗ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਨੰਗੇ। ਵਾ ਸੈਕੜੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਨੰਗੇ ਭੀ ਹੈਂ ਪਰ ਨੰਗੇ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤੇ। ਮਾਨੁਖ ਪ੍ਰਥਾਈ ਮਨੁਖ ਦੇ ਪਾਸੋਂ ਜੇਹੜਾ ਮੰਗਣਾ ਇਸ ਕਰਕੇ ਲਜਤ ਹੋਵੀਦਾ ਹੈ॥ ੨੧॥ ਤੈ ਸੁਖਾਊ ਪੰਧੀਆ ਕਿਆ ਸੁਖ ਦੀਆ ਗਲੀਆਂ॥ ੨੨॥ ਬਿਜਲੀਆਂ ਚਮਕਨ ਜੇਹੜੇ ਮਾਇਆ ਚਮਤਕਾਰੇ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਅਰ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਘਟਾਂ ਕਾਲੀਆਂ ਘੁਰ ਰਹੀਆਂ ਪੈ ਬਰਸਨ ਮੇਘ ਅਪਾਰ। ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਬਹੁਲਤਾ ਹੋਇ ਰਹੀਹੈ। ਬਰਸਨ ਜਲ ਬੇਦਾਂ ਕਾ ਸੀਤਲ ਪਵਨ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਸੇਜੜੀਆ ਸੋਇਨ ਕਰਣਾ ਆਦੀ ਏਨਾਂ ਦਾ ਨਿਰੂਪਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਹੀਰੇ ਲਾਲ ਜੜੰਦੀਆਂ ਗਿਆਨ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਭੀ

ਕਰਦਾਹੈ। ਸੂਭਰ ਸੁਗੰਧ ਲਗਾਉਂਨੀ ਕਪੜੇ ਪਹਿ-
ਰਾਉਣੇ ਭੋਗ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੈਂ ਠਾਕਰਾਂ ਨੂੰ ॥ ੨੩ ॥

੧ ਓਂ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਂ ਕੀ ॥ ੧ ॥ ਮਨ ਜੀਤਣੇ
ਕਰ ਜਗ ਜੀਤਿਆ ਜਿਸਤੇ ਬਿਖਿਆ ਤੇ ਉਦਾਸ ਰ-
ਹਿੰਦੇ ਹੈਂ। ਇਸਤੇ ਜਾਣੀਦਾਹੈ। ਵਾ ਜਿਸ ਮਨ ਜਿਤ-
ਣੇ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਪਦਾਰਥ ਬਿਨਾਂ ਉਦਾਸ ਰਹਿੰਦਾ
ਹੈ ਅੰਜਨ ਕਿਆ ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਸਭ ਕੋਈ
ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤੁਕ ਮਾਤ੍ਰ ਜੋ ਚਾਹਿਹੈ ਵਿਚ ਏਹ ਵਿਡਾ-
ਣ ਅਸਚਰਜ ਹੈ। ਚਾਹਿ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਇਕਰ ਗਿਆ
ਨ ਅੰਜਨ ਜਿਹ ਪਾਇਆ ॥੩ ॥ ਭਰਮ ਗਇਆ ਸੰ
ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਦਰੈ ਪਾਰ। ਵਾ ਭਰਮ ਗਇਆਤਾਂ
ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇ ਪਾਰ ਹੋਏ ॥ ੧ ॥ ਰਸਪਤਿ ਰਸਨਾ
ਤੇ ਪਤਿ ਜੋ ਤੂੰ ਚਾਹਿਂ ਮਹਿਤੋ ਪਦਵਾਰੀ ॥੨ ॥ ਗਗ
ਨ ਉਤਕ੍ਰਿਸਟ ਦਮਾਮਾ ਬਾਜਿਓ ਵਾ ਗਗਨ ਪਰਮਾ
ਤਮਾ ਦਾ ਓਪਦੇਸ਼ਹੈ ਇਸਤੇ ਭੀ ਉਤਕ੍ਰਿਸ਼ਟ ਦਮਾ
ਮਾ।ਨੀਸਾਣੇ ਜੋ ਸੂਰਮੇ ਹੈਂ ਜਗਜਾਸੂ ਉਤਮ ਅਧਿਕਾ
ਰੀ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਘਾਉ ਪਾਇਆ ਬੇਧ ਗਇਆ ਹੈ ॥੨॥
ਨਾਮਦੇਵ॥ ਦੂਲਹਿ ਪ੍ਰਭਕੀ ਸਰਣ ਪਰਿਓ ਚਾ-
ਰ ਮੁਕਤਾਂ ਤੇ ਚਾਰੇ ਚਾਰ ਸਿਧੀਆਂ ਅਸਟਾਗੇ ਏਨਾਂ
ਮਿਲਨਾ ਕਰਿਆ। ਵਾ ਚਾਰੇ ਮੁਕਤੀ ਚਾਰ ਸੁੰਦਰ ਤੇ

ਸਿਧੀਆਂ ਨੇ ਨਾਲੇ ਮਿਲਨਾ ਕਰਿਆ ॥
ਜੈਦੇਵਜੀ॥ਸੂਰਸਤ ਖੋੜਸਾਦਤ ਕੀਆ । ਸੂਰਜ ਕੀ ਸੁਰ ਹੈ ਤਿਸਮੈ ਖੋੜ ਬਾਰਾਂ ਮੰਤ੍ਰ ਕਰ ਪ੍ਰਾਣਾ ਕਾ ਦਤ ਦੇਣਾ ਕੀਆ ਨਾਦਸਤ ਪੂਰਿਆ ਚੌਸਠ ਵਾਰ ਮੰਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹ ਕਰ ਸੁਖਮਨਾ ਸੁਰਿਮੈਂ ਪੂਰਿਆ ਠਹਿਰਾਇਆ।ਚੰਦਸਤ ਭੇਦਿਆ ਬਤੀਸ ਵੇਰ ਪੜ੍ਹਕਰ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕੀ ਸੁਰ ਕਰ ਭੇਦਿਆ ਕਿਆ ਉਤਾਰਿਆ।ਬਲ ਤੋੜ ਕਰ ਸਰੀਰ ਕੋ ਅਬਲ ਕਰਿਆ ਚਰ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣਹੈਂ ਤਿਨਾਂਕੋ ਅਚਲ ਕਰ ਥਾਪਿਆ ॥ ੧ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਤੁਖਾਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਤੂੰ ਸੁਣ ਕਿਰਤ ਕਰੰਮਾ ਪੁਰਬ ਕਮਾਇਆ।ਸਿਰ ਸਿਰ ਸੁਖਸਹੰਮਾ ਦੇਹ ਸੁ ਤੂੰ ਭਲਾ। ਹੇ ਭਗਵਨ ਪੂਰਬ ਜੋ ਕਰਮ ਕਮਾਇਆਹੈ ਤਤ ਤਤ ਕਿਰਤਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਜੀਵਾਂ ਕੋ ਸੁਖ ਅਰ ਸਹੰਮਾ ਦੁਖ ਜੋ ਤੂੰ ਦੇਹ ਸੋ ਭਲਾ ਹੈ ਕਿਆ ਨਿਰਦੋਸ ਹੈ । ਹਰਿ ਰਚਨਾ ਤੇਰੀ ਕਿਆ ਗਤਿ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਿਆ ਗਤੀ ਹੋਇਗੀ ਜਿਸਤੇ ਹੇ ਹਰੇ ਤੇਰੀ ਰਚਨਾ ਮੈ ਲਾਗ ਰਹੀ ਹੋਂ । ਹਰਿ ਬਿਨ ਘੜੀ ਨ ਜੀਵਾਂ ਹੇ ਹਰੇ ਤੇਰੇ ਬਿਨ ਘੜੀ ਨਹੀਂ ਜੀਂਵਦੀ ਮੈਂ ਪ੍ਰਿਯ ਬਾਝ ਦੁਹੇਲੀ ਕੋਇ ਨ ਬੇਲੀ ਗੁਰ-ਮੁਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਵਾਂ । ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਮੈ ਪਰਮ ਦੁਖੀ ਹੋਂ

ਮੇਰਾ ਕੋਈਮਿਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਤਾਂਤੇ ਏਹ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਵਾਂ। ਰਚਨਾ ਰਾਚ ਰਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਪ੍ਰਭ ਮਨ ਕਰਮ ਸੁਕਰਮਾ। ਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਏਸ ਰਚਨਾ ਵਿਖੇ ਰਾਚ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਜੋ ਮਨ-ਨ ਕਰਨਾਹੈ ਏਹ ਕਰਮਾ ਵਿਚੋਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਕਰਮਹੈ। ਵਾ ਸਾਮਾਨ ਜੋਹੈ ਸਾਡਾ ਸੋ ਤੈਂ ਸੁਸਟੂ ਕਰਕੈ ਮੰਨਿਆਹੈ ਸਾਹਿਬਕਹੈਂ ਤੇਰਾ ਪੰਥ ਏਹ ਦਾਸੀ ਨਿਹਾਰਦੀਹੈ ਪਰ ਤੂੰ ਸੁਣ ਹੇ ਆਤਮਾਰਾਮ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈ ॥ ੧ ॥ ਬਾਬੀਹਾ ਪ੍ਰਿਉ ਬੋਲੇ ਕੋਕਿਲ ਬਾਣੀਆਂ। ਚਿਤ ਰੂਪੀ ਬਬੀਹਾ ਜਿਸਕਾ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਬੋਲਦਾਹੈ ਅਰਕੋਕਲ ਜਿਹਵਾ ਮਿਸਟ ਬਚਨਾਂ ਕੋ ਬੋਲਦੀ ਹੈ ਸਾ ਧਨ ਸਭ ਰਸ ਚੋਲੇ ਅੰਕ ਸਮਾਣੀਆਂ। ਸਾ ਧਨ ਅੰਕ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੈ ਤਿਸ ਨੇ ਸਭ ਰਸ ਚੋਲੇ ਧਾਰੇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਵਾ ਚੋਲੇ ਸਭ ਰਸ ਹੈਂ ਤਾਕੇ ਸਰੀਰ ਮੈ। ਹਰਿ ਅੰਕ ਸਮਾਣੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਣੀ ਸਾਸੋਹਾਗਣ ਨਾਰੇ। ਜਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਭਾਣੀ ਤਾਂ ਅੰਕ ਮੈਂ ਸਮਾਣੀ ਸੋਈ ਸੋਹਾਗਣ ਨਾਰੀ ਨਵ ਘਰ ਬਾਪ ਮ-ਹਿਲ ਘਰ ਊਚੋ ਨਿਜ ਘਰ ਵਾਸ ਮੁਰਾਰੇ। ਨਵ ਘਰ ਵਾਲਾ ਸਰੀਰ ਥਾਪ ਕਰਕੇ ਹੇ ਮਹਲ ਊਚਾ ਘਰ ਬ-ਣਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਨਿਜ ਘਰ ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਮੈਂ ਵਾਸਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਮੁਰਾਰੇ। ਵਾ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਮ

ਹਿਤਤ ਹੰਕਾਰ ਤੇ ਪੰਚ ਤਤ ਏਨਾਂ ਨਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੰਸਾਰ ਘਰ ਥਾਪਿਆ ਹੈ। ਮਹਿਲ ਊਚਾ ਜੋ ਹੈ ਬੈਕੁੰ-ਠ ਸੋ ਨਿਜ ਘਰ ਹੈ ਵਸਣੇ ਕਾ ਹੇ ਮੁਰਾਰੇ ਸਭ ਤੇ-ਰੀ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮਹੈਂ ਨਿਸਬਾਸਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਰੰਗਕਰ ਕੇ ਰਾਵਨੇ ਹਾਂ ।ਚਿਤ ਰੂਪੀ ਬਬੀਹਾ ਜਿਹਵਾ ਕੋਕਿਲ ਵਾ ਬੁਧੀ ਹਮਾਰੇ ਦੋਨੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੀ ਤਰਫ ਲਗਰਹੇਹੈਂ ॥੨॥ਤੂੰ ਸੁਣਹਰਿ ਰਸ ਭਿੰਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮਆਪਣੇ ਤੂੰ ਸੁਣਹੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਆਪਣੇ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਭਿਜ ਰਹੇਹਾਂਮਨਤਨ ਕਰਕੇ ਉਚਾਰਦੇ ਹਾਂ ਇਕਘੜੀਨਹੀਂਵਿਸਰਦਾ ਓਟ ਗਹੀ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਚਰਨੰ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ ਮਨ ਕਰਕੇ ਅਰ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਭੀ ਤੇਰੀ ਹੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਏ ਹਾਂ ਨਾਨਕ ਦ੍ਰਿਸਟ ਦੀਰਘ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਵਾ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਸਭ ਕਰ ਮਨ ਧੀਰਾ ਕਹੀਏ ਇਸਥਿਤ ਭਇਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਬਰਸੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਬੂੰਦ ਸੁਹਾ-ਵਣੀ। ਸੁਤੇ ਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰਾ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਘਨ ਵਰਖਤੇ ਹੈਂ ਜਗਜਾਸੀ ਪ੍ਰਤੀ ਸ੍ਵਾਂਤੀ ਬੂੰਦ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਸੁਹਾਵਨੀ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਕੋ ਘਨ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਸਾਜਨ ਮਿਲੇ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਇ। ਐਸੇ ਜਬ ਸਾਜਨ ਗੁਰੂ ਮਿਲੇ ਸਾਨੂੰ ਤਬ ਸਹਿਜੇਹੀ ਸਾਡੀ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤ ਬਣੀ। ਹਰਮੰਦਰ ਆਵੈ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ

ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈਂ ਤਿਨਾਂ ਕੋ ਜਾ ਭਾਵੈਤਾਂ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਕਿਆ ਅੰਦਰ ਆਵੈ ਕਿਆ ਅਨਭਵ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਵਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਭਾਵੈ ਤਬ ਅੰਦਰ ਆਵੈ ਹੈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਧਨ ਊਭੀ ਗੁਨ ਸਾਰੀ। ਇਹ ਜਾਣਕੇ ਮੈਂ ਧਨ ਹਾਂ ਖੜੀ ਹੋਈ ਸਮਾਹਿਤ ਚਿਤ ਹੋਇ ਗੁਣ ਸਾ-ਰਦੀ ਹਾਂ। ਘਰ ਘਰ ਸਰੀਰ ਸਰੀਰ ਪ੍ਰਤਿ ਸੋਹਾਗ ਣਾ ਕੋ ਕੰਤ ਰਾਵੰਦਾ ਹੈ। ਹਉ ਕਿਉਂ ਕੰਤ ਵਿਸਾਰੀ ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਵਿਸਾਰੀ ਕੰਤ ਨੇ ਵਾ ਗੁਰਮੁਖ ਸੋਹਾਗਣੀ ਨਿਜ ਨਿਜ ਘਰ ਮੈਂ ਕੰਤ ਕੋ ਰਾਵਤੀ ਹੈਂ ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਵਿਸਾਰਾਂ ਮੈਨੂੰ ਭੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਏ ਊਨਵ ਘ ਨ ਛਾਇ ਬਰਸ ਸੁਭਾਇ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ ਵਰਖਾ ਸੁਭਾਵਕ ਕਰੇ ਹੈਂ। ਮਨ ਤਨ ਪ੍ਰੇਮ ਸਖਾਵੈ। ਤਿਨਾਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮਨ ਤਨ ਵਿਖੇ ਭਗਵਤ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਖਾਵਤ। ਨਾਨਕ ਬ-ਰਸੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ।ਜਬ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤਬਾਣੀ ਬਰਖਤੇ ਭੁਏ ਤਬ ਹੀ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਘਰ ਆਵਤਾਭਯਾ ॥ ੪ ॥ ਐਸੇ ਪ੍ਰਾਰੰਭ ਕਰਕੇ ਬਾਰਾਂ ਮਾਹ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥

ਚੜ ਚੇਤ ਬਸੰਤ ਭਲਾ ਭਵਰ ਸੁਹਾਵੜੇ। ਯਥਾ ਬਸੰਤ ਮੈਂ ਵਿਜੋਗ ਵਤੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਤੀ ਕੀ ਆਪੇਖਯਾ ਕਰਤੀ ਹੈ ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਅਪਨੀ ਸਰਧਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ। ਚੜਿਆ ਚੇਤ ਸ਼ਉਕ ਰੂਪੀ ਉਤਮ ਹੈ ਬਸੰਤ ਰਿਤੂ

ਮਾਨੁ ਖਦੇਹਤਿਸ ਵਿਖੈ ਭਵਰ ਜਗਗ਼ਾਸੂ ਗਣ ਅਨੰਦ ਹੋਤੇ ਹੈਂ। ਗੁਨਾਂ ਰੂਪੀ ਸੁਗੰਧ ਲੇਤੇ ਹੈਂ। ਬਨਫੂਲੇ। ੧ ਝਬਾਰ ਮੈਂ ਪਿਰ ਘਰ ਬਾਹੁੜੇ। ਬਾਰ ਸੰਸਾਰ ਮਹਿ ਬਨ ਸੰਤ ਗੁਨ ਧਰਮ ਫੂਲੋਂ ਕਰ ਪ੍ਰਫੁਲਤਹੈਂ। ਐਸੇ ਸਮੇ ਮੈਂ ਮੇਰੇ ਘਰ ਮੋ ਪਿਰ ਬਾਹੁੜੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਐਸੇ ਉਤਕੰਠਾ ਲਾਗ ਰਹੀਹੈ ਤਿਸਕੇ ਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣੇ ਕਰ ਦੁਖ ਹੋਵੇ ਸੋ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਪਿਰੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਘਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਂਵਦਾ ਤਿਸਤੇ ਏਹ ਧਨ ਕਹੀਏ ਏਹ ਦਾਸੀ ਕਹੀਏ ਕੈਸੇ ਸੁਖ ਪਾਵੈ। ਕਾਰਨ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਬਿਰਹਿ ਰੂਪੀ ਬਿਰੋਧੀ ਕਰਕੇ ਵਾ ਬਿਰਹਿ ਪਾਵਨ ਹਰਿ ਕਾਮਾਦਿਕੋਂ ਕਰ ਤਨ ਛੀਜਤਾਹੈ। ਕੋਕਿਲ ਅੰਬ ਸੁਹਾਵੀ ਬੋਲੈ ਕਿਉਂ ਦੁਖ ਅੰਕ ਸਹੀਜੈ। ਅੰਬ ਸੰਤ ਤਾਂ ਮੈ ਬਾਣੀ ਰੂਪ ਜੋ ਕੋਕਿਲਹੈ ਸੋ ਸੁਹਾਵੀ ਏਲਤੀ ਹੈ (ਬਾਣੀ ਬ੍ਰਿਹਾਤਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ਇਸੀ ਕਰ ਪਿਕ ਕਹੀਤੀ ਹੈ) ਕਿਉਂ ਦੁਖ ਅੰਕ ਸਹੀਜੈ ਅੰਕ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਕੈਸੇ ਦੁਖ ਬਿਰਹ ਰੂਪ ਸਹਾਰੀਏ ਭਵਰ ਜਗਿਆਸੂ ਜਨ ਭਵੰਤਾ ਕਹੀਏ ਰੀਝ ਰਹੇ ਹੈਂ ਪਰਫੁਲਤ ਡਾ-ਲੀਆਂ ਕਰਣਾ ਮੈਤ੍ਰਾਦੀ। ਪਰ ਕਿਆ ਅਸ੍ਵਾਦਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ। ਵਾ ਡਾਲੀਆਂ ਵੇਦ ਸਾਖਾ ਗੁਣ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਨਾਲ ਹੈ। ਤਿਨੋਂ ਮੈਂ ਭਵੰਤਾ ਬਹੁ ਵਚਨ ਹੈ ਐਸੇ ਸਮੇ ਮੇ ਭਰਤਾ ਬਿਨ ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਜੀਵਾਂ ਮਰਨਾ ਹੋਤਾਹੈ ਮੇ

ਰਾ ਹੇ ਮਾਇ ਸੰਤੋ। ਜੇ ਕਹੀਏ ਤੇਰੇ ਕੋ ਕੈਸੇ ਸੁਖ ਹੋ ਇ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇਹੈਂ। ਨਾਨਕ ਚੇਤ ਸਹਿਜ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ਜੇ ਹਰਿ ਵਰ ਘਰ ਧਨ ਪਾਇ। ਸਾਹਿਬ ਕਹੈ ਬ ਸੰਤ ਮਨੁਖਾ ਦੇਹ ਵਿਖੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਚੇਤ੍ਰ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਹਰ ਵਰ ਘਰ ਧਨਪਾਏ ਤਬ ਸਹਿਜ ਸੁ ਖ। ਅਚੁਤ ਸੁਖ ਪਾਏ ਏਹ ਦਾਸੀ ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਸੰਤੋ। ਯਥਾ ਸਖੀ ਪ੍ਰਤਿ ਸਖੀ ਕਹੈ ਤ੍ਰਥਾ ਵਾਕ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ਵੈਸਾਖ ਭਲਾ ਸਾਖਾ ਵੇਸ ਕਰੇ ਬਾਹਿਜ ਅਰਥ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ ਵੈਸਾਖ ਦੁਆਰਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਬੇਦ ਕੀਆਂ ਜੋ ਸਾਖਾ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਰਕੇ ਜਗਿਆਸੂ ਭਲਾ ਵੇਸ ਕਰਤੇਹੈਂ ਵਾ ਵੈ ਕਹੀਏ ਵੇਦ ਪ੍ਰਤਿਪਾਦਜ ਸਾਖ ਕਹੀਏ ਤਤ ਮਿਥਿ ਆ ਕਾ ਵਿਵੇਕ ਸੋ ਕਹੀਏ ਵਿਸਾਖ ਤਾਂਹਿ ਮੈਂ ਸੰਤ ਰਸਾਲ ਬਾਗ। ਬਾਰ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ,ਤਿਨੋਂ ਸੰਬੰਧੀ ਸਾ ਖਾ ਜੋਹੈ ਬੇਦ ਕੀਆਂ ਪੂਰਬ ਧਰਮ ਫੁਲ ਕਰ ਸਹਿਤ ਸੋ ਅਬ ਭਲਾ ਵੇਸ ਕਹੀਏ ਸਰੂਪ ਗਿਆਨ ਫਲ ਸ ਹਿਤ ਹੋਤੀਆਂ ਹੈਂ ਯਥਾ ਵਿਦਿਆ ਸਫਲ ਕਹੀਏ ਹੈ। ਧਨ ਦੇਖੈ ਹਰਿ ਦੁਆਰ ਆਵਹੁ ਦਇਆ ਕਰੇ। ਹੇ ਹ ਰੇ ਜੋ ਧਨਦਾਸੀ ਤੇਰਾ ਦੁਆਰ ਦੇਖਦੀਹੈ ਐਸੇ ਸਮੇ ਮੇ ਦਇਆ ਕਰਕੇ ਆਈਏ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈਏ। ਘਰ ਆਉ ਪਿਆਰੇ ਦੁਤਰ ਤਾਰੇ ਤੁਧ ਬਿਨ ਅਢ ਕੌ ਡੀ ਮੁਲ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜੇ ਕਹੀਏ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੇ ਕਿ

ਆ ਹੋਇਗਾ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਕੀਮਤ ਕਉਨ ਕਰੇ ਤੁਧ ਭਾ ਵਾ। ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਭਾਵਾਂ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਾਂ ਤਦ ਮੇਰੀ ਕੀਮਤਿ ਕਉਨ ਕਰੇਗਾ ਲਾਲ ਆਦਿਕਾਂ ਤੋਂ ਭੀ ਬੇ ਕੀਮਤੀ ਹੋਵਾਂਗੀ। ਜੇ ਕਹੀਏ ਮੇਰਾ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਣਾ ਕਿਆਹੈ ਮੈ ਤੋ ਅੰਤਰ ਹੀ ਹੋਂ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹੈਂ ਦੇਖ ਦਿ-ਖਾਵੈ ਢੋਲੋ। ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਜਦਪਿ ਅੰਤਰ ਹੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਤਦ ਤੇਰਾ ਸਰੂਪ ਦੇਖ ਕਹੀਏ ਦੇਖੇ ਜਦ ਤੂੰ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੁਆਰਾ ਵਿਖਾਵੈ।ਦੂਰ ਨ ਜਾਨਾ ਅੰਤਰਮਾਨਾ ਹਰਿਕਾ ਮਹਲ ਪਛਾਨਾ। ਤਾਂਤੇ ਏਹੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ ਤੇ ਰੇ ਕੋ ਮੈਂ ਦੂਰ ਨ ਜਾਨਾ। ਪ੍ਰਸਨ। ਘਟਵਤ ਸਮੀਪ ਜਾਣਨੇ ਕੀ ਇਛਾ ਹੈ ਨਹੀਂ ਅੰਤਰ ਮਾਨਾ ਕਹੀਏ ਬਾਹਰ ਘਟਵਤ ਭੇਦ ਦੂਰ ਕਰਕੈ ਅਪਨੇ ਸਰੀਰ ਅੰਤਰ ਭੀ ਮਾਨਾ ਮੈ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ॥ ਅੰਤਰ ਤੋ ਅੰਤਾਕਰ ਣ ਭੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਅੰਤਰ ਮਾਨਨੇ ਕੀ ਅਪੇਛਜਾ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਹਰਿ ਕਾ ਮਹਲ ਪਛਾਨਾ। ਅਰਥ ਏਹ ਹੇ ਹਰੇ ਆਪ ਕਾ ਜੋ ਮਹਿਲ ਹੈ ਸਰੂਪ ਜੋ ਅੰਤਰ ਬਾਹ ਰ ਅਕਾਸਵਤ ਪੂਰਨ ਸੋ ਪਛਾਨਾ ਮੈਂ ਇਹ ਦਇਆ ਕਰ। ਮਾਸ ਸਮਾਪਤ਼ਿ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਮਹਿਲ ਪਛਾਨਨੇ ਮੈਂ ਫਲ ਵਸਿਸਟ ਸਾਧਨ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ। ਨਾਨਕ ਵੈਸਾ ਖੀ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਸੁਰਤਿ ਸਬਦ ਮਨ ਮਾਨਾ। ਜਿਨੋਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ ਗਿਆਤ ਵਸਿਸਟ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਕੇ

ਮਨ ਮਾਨਾ ਕਹੀਏ ਮਨ ਮੈਂ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਏਹੀ ਸਾਧ
ਨ ਕਰਿਆ ਹੈ ਵੈ ਗਿਆਨੀ ਵਾ ਵੈ ਨਿਸਚੇ ਸਾਖੀ
ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਏਹ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਇਆ ਹੈ ॥
੬ ॥ ਮਾਹੁ ਜੇਠ ਭਲਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਿਉਂ ਬਿਸਰੈ । ਭਾਵ
ਏਹ ਮੰਦ ਵੈਰਾਗ ਮੈਂ ਬਿਸਰਨੇ ਕਾ ਅਚਰਜ ਨਹੀਂ।
ਦੋਨੋਂ ਲੋਕਾਂ ਕਾ ਸਹਾਇਕ ਹੋਣੇ ਤੇ ਭਲਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੈ
ਤੂੰ । ਯਦਵਾ ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਠ ਕਹੀਏ ਬਡੇ ਵੈਰਾਗ ਮੈਂ
ਭਲਾ ਕਹੀਏ ਉਤਮ ਪ੍ਰੀਤਮ ਜੋ ਅਉਗੁਣ ਦੇਖਕਰ
ਨਿਜ ਗੁਣ ਦੂਰ ਨ ਕਰੈ ਸੋ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਿਉਂ ਬਿਸਰੇ ।
ਕਿਆ ਸਮਾਨ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਵਿਸਰ ਭੀ ਜਾਵੈ ਬਿਨਾਂ ਬਿ-
ਲੰਬ ਸੇ ਮਿਲਨੇ ਮੈਂ ਹੇਤੁ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ । ਥਲ ਤਾਪਹਿ
ਸਿਰ ਭਾਰ ਸਾਧਨ ਬਿਨਉ ਕਰੈ । ਤੇਰੇ ਵਿਜੋਗ ਅ-
ਗਨਿ ਕਰ ਥਲ ਅੰਤਹ ਕਰਣ ਸਰ ਭਾਰ ਭਰ ਸਰ
ਕਿਆ ਭਠਕੇ ਸਦਰਸ਼ ਤਪ ਰਹੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਸਾਧਨ
ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਹੈ । ਧਨ ਬਿਨਉ ਕਰੇਂਦੀ ਗੁਣਸਾਰੇ
ਦੀ ਗੁਣ ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਾ । ਧਨ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀਹੈ।
ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਗੁਣ ਸਾਰਦੀ ਹੈ ਮਨ ਕਰਕੇ ਕਿਰਪਾ
ਲਤਾ ਆਦਿਕ । ਇਸ ਮੈਂ ਹੇਤੁ ਏਹ ਜੇ ਗੁਣ ਸਾਰੀ
ਤਾ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੈਨੂੰ ਭਾਵਾ। ਜਾ ਭਾਵਾਂਗੀ ਤਾਂ ਤੂੰ ਮਿਲੈਗਾ
ਜੇ ਕਹੀਏ ਗੁਣ ਸਾਰਨੇ ਮੈਂ ਭਗਤੀ ਭਈ ਤਾਂ ਫੇਰ
ਕਿਆ ਕਸਰ ਹੈ ਤੂੰ ਆਇ ਮਿਲ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ

ਹੈਂ। ਸਾਚੇ ਮਹਿਲ ਰਹੈ ਬੈਰਾਗੀ ਆਵਣ ਦੇਹ ਤ ਆ ਵਾ। ਹੇ ਬੈਰਾਗੀ ਸਰਬ ਨਿਰਲੇਪ ਸਾਚੇ ਮਹਿਲ ਆਪਨੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਤੂੰ ਰਹੈ ਕਹੀਏ ਇਸਥਿਤ ਹੈ ਵਾ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਤਹਾ ਬਿਘਨ ਗਨ ਆਵਨ ਦੇਹ ਤ ਆਵਾ ਤਾਂਤੇ ਮੇਰੇ ਵਸ ਨਹੀਂ ਏਹੀ ਕਸਰ ਹੈ। ਵਾ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਵਿਖੇਆਵਨ ਦੇਹ ਤ ਆਵਾਂ ਤੇ ਤੂੰਹੀ ਇਨ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰੇਂ ਤਾਂ ਆਵਾਂ। ਤਾਂਤੇ ਮੇਰੇ ਵਸ ਨਹੀਂ ਸੋ ਆਗੇ ਕਹੇ ਹੈਂ।ਨਿਮਾਣੀ ਨਿਤਾਣੀ ਹਰਿ ਬਿਨ ਕਿਉਂ ਪਾਵੈ ਸੁਖ ਮਹਲੀ। ਮਨ ਕਰ ਨਿਮਾਣੀ ਤਨ ਕਰ ਨਿਤਾਣੀ ਹਉ ਗੁਣ ਸਾਰਨਾਦਿ ਸਾਧਨਾ ਤੋਂ ਅਸਮ-ਰਥ ਹੋਂ ਹੇ ਹਰੇ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਬਿਨ ਸੁਖ ਕਹੀਏ ਸ ਰੂਪ ਸੁਖ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਕੈਸੇ ਪਾਈਏ। ਨਾਨਕ ਜੇਠ ਜਾਣੈ ਤਿਸ ਜੈਸੀ ਕਰਮ ਮਿਲੈ ਗੁਣ ਗਹਿਲੀ॥ ਸਾਹਿਬ ਕਹੈ ਜੇਹੜੀ ਜੇਠ ਕਹੀਏ ਤੀਬਰ ਵੈਰਾਗ ਧਾਰ ਕਰ ਤਿਸਕੋ ਜਾਣੈ ਸੋ ਤਿਸੇਜੈਸੀਹੈ।ਜੋ ਕਰਮ ਮਿਲੈ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਮੈਂ ਮਿਲੈ ਕਹੀਏ ਤਦ ਰੂਪ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਸੋ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਨੇ ਗਹਿ ਲਈ ਹੈ ਯਦਵਾ ਗੁਣੋਂ ਮੈਂ ਗ ਹਿਲੀ ਭੁਲ ਰਹੀਹੈ। ਗਹਿਲਾ ਰੂਹ ਨਾ ਜਾਣਈ। ਪ੍ਰ ਮਾਣ। ਵਾ ਜੇਹੜੀ ਜੇਠ ਕਹੀਏ ਬਡੇ ਭਗਵੰਤ ਕੋ ਜਾਣੈ ਤਿਸ ਜੈਸੀ ਹੈ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਰ ਮ ਕਹੀਏ ਭਗਵੰਤ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸੁਭ ਗੁਣ ਮੈਂ

ਮਿਲੀ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸਨੇ ਗਹਿਲਈ ਹੈ ਅਭੇਦ ਕਰੀ ਹੈ॥ ੭ ॥ ਅਸਾੜ ਭਲਾ ਸੂਰਜ ਗਗਨ ਤਪੈ। ਜੈਸੇ ਅਸਾੜ ਮੈਂ ਭਲਾ ਸੂਰਜ ਤਪੈ ਹੈ। ਤਥਾ ਅਸਾੜ ਕਹੀਏ ਆ-ਸਾ ਰੂਪੀ ਅਸਾੜ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਸੂਰਜ ਮੇਰੇ ਹਿ-ਰਦੇ ਰੂਪੀ ਗਗਨ ਮਹਿ ਤਪ ਰਹਿਆ ਹੈ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਕਿਰਨੋਂ ਕਰਕੇ ਜੇ ਕਹੀਏ ਅਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਕਿਉਂ ਕਹਿਆ ॥ ਉਤ੍ਰ। ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਏਕ ਅੰਗਹੈ ਯਥਾ ਗੁਸਾ ਈਂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ (ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਪਤੰਗ ਘੋਰ ਕਿਰ ਣੈਰਦਹਯੰਤਿਨੋਂ ਮਾਨਵਃ ॥ ਅਬ ਤਿਸ ਕਾ ਕਾਰਜ ਕਹਿਤੇਹੈਂ। ਧਰਤੀ ਦੂਖ ਸਹੈ ਸੋਖੈ ਅਗਨਿ ਭਖੈ। ਬੁਧੀ ਦੁਖ ਸਹਾਰਤੀਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਜਲ ਕੋ ਸੋਖਤਾਹੈ ਜਿਸਤੇ ਅਗਨੀਵਤ ਭਖਦਾਹੈ ਵਾ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਬੁਧੀ ਭਖ ਰਹੀਹੈ ਅਗਨੀਵਤ। ਅਗਨ ਰਸ ਸੋਖੈ ਮਰੀਐ ਧੋਖੈ ਭੀ ਸੋ ਕਿਰਤ ਨ ਹਾਰੇ।ਅਗਨਿ ਵਤ ਭਖ ਕਰਕੈ ਰਸ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਜਲ ਕੋ ਸੋਖਤਾਹੈ ਧੋਖੇ ਮਰਤੀਹਾਂ ਕਿਆ ਜਾਨੀਏ ਕਿਆ ਹੋਇਗਾ ਭੀ ਬਹੁੜੋ ਸੋ ਅਗਿਆਨ ਆਪਨਾ ਦੁਖ ਰੂਪ ਕਿਰਤ ਨਹੀਂ ਹਾਰ ਦਾ। ਵਾ ਬੁਧੀ ਸੁਕਰਮ ਤੇਰੀ ਚਾਹਿ ਰੂਪੀ ਅੰਕਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਹਾਰਤੀ। ਰਥ ਫਿਰੈ ਛਾਯਾ ਧਨਤਾਕੇ ਟੀਡ ਲਵੈ ਮੰਝਬਾਰੈ। ਬਾਹਰ ਅਸਾੜ ਮੈਂ ਰਥ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਤੇ ਧਨ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਛਾਇਆ ਤਕਦੀਆਂ ਹੈਂ ਬਿਰਖਾਦਿ

ਕੋਂ ਕੀਅੰਤ੍ਰੀਵ ਰਥ ਫਿਰੈ ਅਗਿਆਨ ਕਾ ਰਥ ਫਿਰਾ ਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਮੈ ਸਤ ਪ੍ਰਤੀਤੀ ਭਈ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਧਨ ਕੀ ਬੁਧੀ ਇਕਾਗ੍ਰਤਾ ਰੂਪ ਛਾਯਾ ਤਕਦੀਹੈ। ਟੀਂਡ ਬਿੰਡੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿਕ ਲਵਤੇ ਹੈਂ। ਮੰਝ ਬਾਰੇ ਬਾਰ ਰਿਦੇ ਮੋ। ਵਾ ਇੰਦ੍ਰੇ ਵਿਖਿਓਂ ਵਲ ਧਾਵਨੇ ਏਕਾ ਗ੍ਰਤਾ ਹੋਨ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦੇ। ਏਕਾਗ੍ਰਤਾ ਬਿਨਾਂ ਸਖਜ਼ਾਤ ਨਹੀਂ ਹੋਂਦਾ ਆਪਨਾ ਨਿਸਚਾ ਕਹੈ ਹੈਂ ਸਾਹਿਬ ਨਾਨ ਕ ਜਿਸਨੋਂ ਇਹ ਮਨ ਦੀਆਹੈ ਹਮਨੇ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰ- ਯੰਤ ਹਮਾਰਾ ਮਰਣ ਜੀਵਣ ਹੈ। ਮਰਣੰ ਬਿਸਰਣੰ ਗੋਬਿੰਦੰ ਜੀਵਣੰ ਨਾਮ ਧਿਆਵਣਹਿ ॥ ੮ ॥ ਸਾਵਣ ਸਰਸ ਮਨਾ ਘਨ ਵਰਸਹਿ ਰੁਤ ਆਏ। ਸਾਵਣ ਕ ਹੀਏ ਨਰ ਦੇਹ ਸਰਸ ਸਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੈ ਐਸੀ ਸਾ ਵਣ ਰੁਤ ਕੇ ਆਏ ਘਨ ਗੁਰੂ ਵਰਖਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਨਾ ਪਿਆਰੇ। ਮੈ ਮਨ ਸਹੁ ਭਾਵੈ ਪਿਰ ਪਰਦੇਸ ਸਿ ਧਾਏ। ਐਸੇ ਸਮੇ ਮੈ ਜੋ ਮਨੋਂ ਤਨੋਂ ਕਰਕੇ ਭਾਂਵਦਾਹੈ ਸੋ ਪਰਦੇਸ ਕਹੀਏ ਅਸਖਿਆਤ ਕਾਰ ਹੈ ਦਾਮਨ ਮਾ ਯਾ ਡਰਾਂਵਦੀ ਪਤੀ ਬਿਨਾਂ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਰੂਪ ਸ ਰੂਪ ਚਮਤ ਕਾਰਿਓਂ ਕਰਕੇ ॥ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਨੀਂਦ ਕੈਸੀ ਅਤੇ ਭੂਖ ਕੈਸੀ ਸੁਖਾਵੇ ਜੋ ਕਾਪੜ ਤਨ ਨ ਸੁਖਾਵੇ ਭਾਵ ਏਹ ਸਪਤਸ ਧਰਮ ਤੁਚਾਕਾ ਹੈ ਜੋ ਏਹੀ ਨਾ ਸੁਖਾਵੇ ਤਬ ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਕੋ ਛੁਧਾ ਕੈਸੀ। ਤੇ ਜੀਵ

ਕੋ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਕੈਸੀ ਸੁਖਾਵੈ ॥ ੯ ॥ ਪੁਨਾ ਆਪਣੀ ਦਸ਼ਾ ਭਾਦੋਂ ਦੁਆਰਾ ਕਹੈ ਹੈ। ਭਾਦੁਇ ਭਰਮ ਭੁਲੀ ਭਰ ਜੋਬਨ ਪਛੁਤਾਣੀ। ਭਾਦੁਇ ਕਹੀਏ ਭਇਆ ਜੋ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਸੋ ਭਾਦੁਇ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਭਰਮ ਮੈ ਭੁਲੀ ਹੈ ਬੁਧੀ ਜੋਬਨ ਭਰ ਕਹੀਏ ਆਸੁਰੀ ਸੰਪਦਾ ਕਾ ਸੰਘਟ ਭਇਆ ਹੈ ਪਛੁਤਾਣੀ ਮੈ। ਪਛੁਤਾਵਤੀ ਹੋ ਨਿਵਾਰਨਾ ਕਠਨ ਜਾਨ ਕਰ ਆਸੁਰੀ ਰੂਪ ਜੋਬਨ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ। ਜਲਥਲ ਨੀਰ ਭਰੇ ਬਰਸ ਰੁਤੇ ਰੰਗਮਾਣੀ। ਬਾਹਰ ਸਰ ਭਰੇ ਹੈਂ। ਤੈ ਅੰਤ੍ਰੀਵ ਜਲ ਥਲ ਇੰਦ੍ਰੇ ਸਬਦ ਸਪਰਸਾਦੀ ਨੀਰ ਸਹਿਤ ਭਰੇ ਹੈਂ ਬਰਸ ਰੁਤੇ ਕਹੀਏ ਐਸੀ ਰੁਤ ਵਿਖੇ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਬਦਲ ਪਦਾਰਥਾਂ ਰੂਪੀ ਵਰਖਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂ ਮੈ ਅੰਤਾਕਰਣ ਰੰਗਿ ਮਾਣਤੇ ਹੈਂ ਕਿਆ ਉਪਰਾਮ ਨਹੀਂ। ਬਰਸੈ ਨਿਸਕਾਲੀ ਕਿਉਂ ਸੁਖਬਾਲੀ ਦਾਦਰ ਮੋਰ ਲਵੰਤੇ। ਪਦਾਰਥੋਂ ਰੂਪੀ ਬਰਖਾ ਨਿਸਕਾਲੀ ਅਵਿਦਿਆ ਵਾ ਅਵਸਥਾ ਰਾਤ੍ਰਿ ਕਾਲੀ ਹੈ ਪਾਪੋਂ ਕਰਕੇ ਤ੍ਰਿਤੀ ਅਨਕੂਲ ਪ੍ਰਤਿਕੂਲ ਕਥਨ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਰੂਪ ਦਾਦਰ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਰੂਪ ਮੋਰ ਭੋਗ ਰੂਪ ਸਰਪੋਂ ਕੇ ਖਾਣ ਹਾਰੇ। ਬੋਲ ਕਿਆ ਓਹ ਸੁਖਾਂ ਕੇ ਚਾਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈ ਬਾਲੀ ਕੋ ਕੈਸੇ ਸੁਖ ਹੋਵੇ। ਪੀਆ ਬਿਨਾ ਜੇ ਪੀਆ ਕੀ ਚਾਹਿ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਦ ਭੀ ਸੁਖ ਹੋਵੇ। ਯਥਾ--ਜਿਨਹੁ ਕਛੂ ਜਾਨਿਆ ਨਹੀ

ਤਿਨ ਸੁਖ ਨੀਂਦ ਵਿਹਾਇ। ਸੋ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂ ਕਿ ਚਤ ਪੀਆ ਬਿਨ ਆਰਾਮ ਨਾ ਆਵਤਾਹੈ। ਤਿਸਪਰ ਕਹੈ। ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਚਵੈ ਬਬੀਹਾ ਬੋਲੈ ਭੁਅੰਗਮ ਫਿਰਹਿ ਡਸੰਤੇ। ਚਿਤ ਰੂਪੀ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਭੀ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਰਵੈ ਹੈ ਯਥਾ ਬਬੀਹਾ ਦਿਨ ਰਾਤ ਬੋਲਦਾਹੈ। ਪੁਨਾਹਾ ਭਾਦੁਇ ਮੈਂ ਸਰਪ ਬਡੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਈਹਾਂ ਦੁਐਤ ਰੂਪੀ ਭਾਦੁਇ ਮੈਂ ਪਾਂਚ ਕਾਮਾਦਿਕ ਸਰਪ ਡਸਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਮਛਰ ਕਾ ਡੰਗ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਛਰ ਡੰਗ ਸਾਇਰ ਭਰ ਸੁਭਰ ਬਿਨ ਹਰਿ ਕਿਉ ਸੁਖ ਪਾਈਐ। ਮਤਸਰ ਰੂਪ ਮਛਰ ਕਾ ਡੰਗ ਹੈ ਸਾਇਰ ਸੰਸਾਰ ਜਨਮ ਮਰਨਾਦੀ ਜਲ ਸੇ ਸੁਭਰ ਲਬਾ ਲਬ ਪੂਰਤ ਹੈ ਐਸੇ ਦੁਖ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਬਿਨ ਹਰਿ ਤੇ ਕਿਉਂ ਸੁਖ ਪਾਈਐ। ਜੈਸੇ ਸਾਇਰ ਮੈ ਮਲਾਹ ਬਿਨਾਂ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਪਾਵਨੇ ਕਾ ਸਾਧਨ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਤੇ ਪੂਛ ਕਰ ਜਹਾਂ ਪ੍ਰਭ ਦਰਸੇ ਤਹਾਂ ਜਾਈਏ ਕਿਆ ਸੋਈ ਸਾਧਨ ਕਰੀਏ ਅਬ ਅਸੂਕਾ ਅਲੰਕਾਰ ਕਹਿਤੇਹੈਂ॥ ੧੦॥ ਅਸੁਨ ਆਉ ਪਿਰਾ ਸਾਧਨ ਝੂਰਮੁਈ। ਆਸਾ ਲਗ ਆਈ ਏਹੁ ਅਸੂ ਹੈ ਇਸਮੈ ਆਉ ਹੇ ਪਿਰੀ ਸਾਧਨ ਝੂਰ ਕਰਕੇ ਮਰਤੀਹੈ ਸੀਘਰ ਮਿਲ। ਦੂਜੇ ਭਾਇ ਮੈ ਖੁਈ ਕਿਆ ਭੁਲਾਈਹਾਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਾਂ ਤੂ ਮੇਲੈ ਤਾਂ ਮਿਲੀਐ। ਪੁਨਹਾ ਤੂ ਨਿਰਵੋ

ਸ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਮੈਂ ਹੀ ਦੋਸ਼ ਹੈ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ। ਝੂਠ ਵਿਗੁਤੀ ਤਾਂ ਪਿਰਮੁਤੀ ਕੁਕਹਕਾਹਸਿ ਫੁਲੇ॥ਝੂਠਵਿਗੁਤੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਪਿਰੀ ਨੇ ਮੁਤੀ ਕਹੀਏ ਛਡੀਹਾਂ ਅਬ ਜਰਾ ਅਵਸਥਾ ਭਈ ਹੈ ਕੁਕਹਿ ਕਾਹਸਿਫੂਲੇ। ਜੈਸੇ ਅਸੂ ਮੈਂ ਏਹ ਫੂਲਤੇ ਹੈਂ ਤਥਾ ਕੁਕ ਪਿਲਛੀ ਤੇ ਕਾਹੀ ਵਤ ਸ੍ਵੇਤ ਰੋਮ ਦਾੜੀ ਅਰ ਸੀਸ ਕੇ ਭਏਹੈਂ ਜੇ ਕਹੀਏ ਏਕ ਸੁਰਿਤ ਸਾਧਨਾ ਕਰ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹੇ ਹੈਂ। ਆਗੈ ਘਾਮ ਪਿਛੈ ਰੁਤ ਜਾਡਾ ਦੇਖ ਚਲਤ ਮਨਡੋਲੈ। ਘਾਮ ਤੇਜਸੀ ਅਰਥ ਜੁਬਾ ਜੋ ਸੀ ਸੋ ਇਸ ਬਿਰਧ ਅਵਸਥਾ ਤੇ ਅਗੇ ਬੀਤ ਗਈਹੈ। ਜੁਬਾ ਤੇ ਪੀਛੇ ਰੁਤ ਜਾਡਾ ਜੜਤਾ ਸੰਬੰਧੀ ਰੁਤ ਆਈ ਹੈ ਐਸਾ ਚਲਿਤ ਦੇਖ ਕਰ ਮਨ ਡੋਲਤਾਹੈ ਕਿਆ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾਮੈ ਸਾਧਨ ਭੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੋਇ ਸਕਤਾ ਤਾਂਤੇ ਏਕ ਆਸ਼ਾ ਹੈ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ। ਦਹਿਦਿਸ ਸਾਖ ਹਰੀ ਹਰੀਆਵਲ ਸਹਿਜ ਪਕੈ ਸੋ ਮੀਠਾ। ਬਾਹਜ ਪ੍ਰਸਿਧਹੈ ਦਹਿਦਿਸ ਹਰੀ ਸਾਖਾ ਕੀ ਹਰੀਆਵਲੀ ਹੋਇ ਰਹੀ ਜੋ ਅੰਨ ਸਨੇ ਸਨੇ ਪਕੇ ਸੋ ਮੀਠਾ। ਅੰਤਰੀਵ ਦਹਦਿਸ ਜੋ ਹਰੀ ਕੀਆਂ ਸਾਖਾਂ ਸਾਮ ਰਿਗਾਦੀ ਜੋ ਬੇਦ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਹਰੀਆਵਲੀ ਸਾਰੇ ਹੋਇ ਰਹੀ ਤਿਨੋਂ ਕਰ ਸਨੇ ਸਨੇ ਪਰਪੱਕ ਹੋਵੈ ਸੋ ਮੀਠਾ ਹੈ॥

ਯਥਾ ਗੀਤਾਯਾਂ॥ ਇਸਕਾ ਅਰਥ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜ-

ਗਜਾਸੂ ਕੋ ਚਾਹੀਏ ਧੀਰਜ ਗ੍ਰਹੀਤਾ ਬੁਧੀ ਕਰਕੇ ਸ
ਨੇ ਸਨੇ ਉਪਰਾਮ ਹੋਵੈ ਕਾਹਲੀ ਨਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਆਤ
ਮਾ ਸੰਗੀ ਮਨ ਕਰਕੇ ਅਉਰ ਕੁਛ ਭੀ ਨਾ ਚਿਤਵਨਾ
ਕਰੇ। ਆਤਮਾ ਕਾ ਹੀ ਚਿੰਤਨ ਕਰੇ ਤਥਾ ਸਹਿਜ ਬਿ
ਲੋਵਹੁ ਜੈਸੇ ਤਤ ਨ ਜਾਈ। ਵਾ ਦਹਿਦਿਸ ਜੋ ਹਰੀ
ਕੀ ਸਾਖਾ ਰੂਪ ਹਰੀਆਵਲ ਸਾਰੇ ਹੋਇ ਰਹੀਹੈ। ਅ
ਵਤਾਰ ਧਾਰ ਕਰ ਜੋ ਭਗਤ ਤਾਰੇ ਹੈਂ। ਐਸੇ ਗੁਣਾਂ
ਨੁਵਾਦ ਕਰਤਾ ਹੂਆ ਸਹਿਜ ਸਾਂਤ ਕਰ ਪਕੇ ਸੋ ਮੀ
ਠਾ। ਕਿ ਆਤਮਰਸ ਕਰ ਸਹਿਤ ਹੈ। ਵਾ ਦਹਿਦਿਸ
ਹਰੀਕੀਆਂ ਸਾਖਾਂ ਕੀ ਹਰੀਆਵਲੀ ਜੋ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪ
ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਸਾਰੇ ਤਾਂ ਮੈ ਸਹਜ ਕਹੀਏ ਗਿਆਨਕ
ਰ ਪਰਪੱਕ ਹੋਵੇ ਸੋ ਮੀਠਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਅਪਰ ਸਾਧਨੋਂ ਤੇ
ਨ੍ਰਿਪ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਤੁਰਤ ਪਰਾਪਤਿ
ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤਿਸ ਪਰ ਕਹੈਂ। ਨਾਨਕ ਅਸਨ ਮਿਲਹੁ
ਪਿਆਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਭਏ ਬਸੀਠਾ॥ ਤੇਰੀ ਆਸਾ
ਰੂਪੀ ਅਸੂਨ ਕਾ ਮਹੀਨਾ ਹੈ ਇਸ ਮੈਂ ਅਬ ਤੋ ਮਿਲੋ
ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚ ਬਸੀਠ ਭਏ ਹੈਂ॥ ੧੧॥
ਕਤਕ ਕਿਰਤ ਪਇਆ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਇਆ। ਲੋਕ
ਦੀਪਕ ਬਾਲਤੇ ਹੈਂ ਕਤਕ ਮੈਂ ਇਸ ਦੀਪਕ ਕਾ ਕ੍ਰਿਤ
ਉਸ ਕਉ ਪਾਇਆ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਭਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਕਉਨ
ਦੀਪਕ ਹੈ। ਦੀਪਕ ਸਹਜ ਬਲੈ ਤਤ ਜਲਾਇਆ।

ਕਤਕ ਕੀਏ ਜੀਣ

ਗਿਆਨ ਦੀਪਕ ਕਰ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਬਲਤਾ ਹੈ। ਤਤ ਕਹੀਏ ਸਾਰ ਗ੍ਰਹਣ ਰੂਪ ਤੇਲ ਜਲਾਇਆ ਹੈ। ਯਥਾ ਤਤ ਤੇਲ ਨਾਮ ਕੀ ਬਾਤੀ। ਬਾਹਰ ਦੀਪਕ ਸਹਿਜ ਬਲਤੇ ਹੈਂ ਤਤ ਕਹੀਏ ਤੇਲ ਜਲਾਇਆ ਹੈ। ਦੀਪਕ ਰਸ ਤੇਲੋ ਧਨ ਪਿਰ ਮੇਲੋ ਧਨ ਓਮਾਹੈ ਸਰਸੀ। ਦੀਪਕ ਗਿਆਨ ਰਸ ਸ਼ਬਦ ਪ੍ਰਯਾਯ ਹੈ ਯਦਵਾ ਤਤ ਕਹੀਏ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇਲ ਜਲਾਇਆ ਹੈ। ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰ ਧਨ ਪਿਰ ਕਾ ਮੇਲ ਭਇਆ ਮੇਲ ਕੇ ਉਮਾਹਿ ਉਤਸ਼ਾਹ ਕਰ ਸਰਸੀ ਭਈ। ਅਵਗੁਣ ਮਾਰੀ ਮਰੈ ਨ ਸੀਝੈ ਗੁਣ ਮਾਰੀ ਤਾਂ ਮਰਸੀ। ਜੇਹੜੀ ਮਾਰੀ ਅਵਗੁਣ ਮਾਰੀ ਕਾਮਾਦਿਕ ਅਵਗੁਣਾਂ ਨੇ ਮਾਰੀ ਹੈ ਸੋ ਜੀਵ-ਤ ਭਾਏ ਤੇ ਮਰਤੀ ਨਹੀਂ ਤਿਸੀ ਸੇਂ ਸੀਝੇ ਨਹੀਂ ਗੁਣ ਮਾਰੀ ਕਹੀਏ ਜਾ ਓਹੀ ਗੁਣਾਂ ਨੇ ਮਾਰੀ ਸੰਸਾਕਾਰ ਬ੍ਰਿਤੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਮਰਸੀ ਕਹੀਏ ਮਟੇਗੀ ਹਉਮੈ ਤਾਂਕੀ। ਵਾ ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਤੇ ਮਰੇਗੀ ਤਦਹੀ ਸੀਝੇਗੀ। ਨਾਮ ਭਗਤ ਦੇ ਨਿਜ ਘਰ ਬੈਠੇ ਅਜਹੁ ਤਿਨਾੜੀ ਆਸਾ॥ ਨਾਮ ਭਗਤੀ ਜਿਨਾਂ ਕੋ ਤੈਂ ਦਿਤੀ ਸੋ ਨਿਜ ਘਰ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਭਏ ਹੈਂ। ਯਦਪਿ ਬ੍ਰਿਧ ਭਈ ਹੋ ਤਥਾ ਪੀ ਤਿਨਾਂ ਕੀ ਅਜਹੁ ਆਸ ਲਗੀ ਹੈ। ਯਥਾ ਪ੍ਰੇਮਨ ਚਾਖਿਆ ਮੇਰੀ ਤਿਖਨ ਬੁਝਾਨੀ। ਗਇਆ ਸੁ ਜੋਬਨ ਧਨ ਪਛੁਤਾਣੀ॥ ੩ ॥ ਅਜੈ ਸੁ ਜਾਗੋ ਆਸ ਪਿਆਸੀ

। ਤੇਰੇ ਹਿਤ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਓਟ ਲਈ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਮਿਲੋ। ਨਾ-
ਨਕ ਮਿਲਹੁ ਕਪਟ ਦਰ ਖੋਲਹੁ ਏਕ ਘੜੀ ਖਟ ਮਾ
ਸਾ। ਤੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕਪਟ ਰੂਪ ਦਰ ਲਗਾਹੈ
ਸੋ ਖੋਲਹੁ ਕਿਆ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਮਿਲਹੁ ॥ ੧੨ ॥ ਮਘਰ
ਮਾਹੁ ਭਲਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਅੰਕ ਸਮਾਵਏ । ਉਨਕੋ
ਮਘਰ ਭਲਾ ਹੈ ਜਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਗੁਣ ਸਮਾਏ। ਵਾ ਮਾ
ਘਰਮੇਰਾ ਜੋ ਘਰਸਰੀਰਹੈ ਸੋ ਮਾਹੁ ਸਰਬੋਤ ਕ੍ਰਿਸਟ
ਹੈ ਸਰਬ ਜੋਨੀਆਂ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ਯਥਾ ਅਵਰ ਜੋਨਿ
ਤੇਰੀ ਪਨਿਹਾਰੀ ਇਸ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸਟ ਤੇ ਭਲਾ ਹਰੀ ਕੇ
ਗੁਣਜੋ ਸਮਾਏ ਇਸਤੇ ਭਲਾਹੈ।ਗੁਣਵੰਤੀ ਗੁਣ ਰਵੈ
ਮੈਂ ਪਿਰ ਨਿਹਚਲ ਭਾਵਏ ।ਜੋ ਗੁਣ ਵੰਤੀਆਂ ਹੈਂ ਤੇ
ਗੁਣੋਂ ਕਰ ਰਾਵਤੀਆਂ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਭੀ ਭਾਵਤਾ ਹੈ
ਪਿਰੀ ਕਿਉਂ ਕਰ ਨਿਹਚਲ ਹੈ ਇਸਤੇ। ਨਿਹਚਲ
ਚਤਰ ਸੁਜਾਨ ਬਿਧਾਤਾ ਚੰਚਲ ਜਗਤ ਸਬਾਇਆ।ਨਿ
ਹਚਲ ਅਨਾਸੀ ਚਤਰ ਵਿਹਾਰੋਂ ਕੇ ਸਿਧ ਕਰਨੇ ਮੈਂ
ਤੇ ਸੁਜਾਨ ਘਟ ਘਟ ਕੇ ਜਾਨਨੇ ਮੋ ਬਿਧਾਤਾ ਫਲ
ਪਰਦਾਤਾ ਹੈ ਏਹ ਗੁਣ ਤਿਸਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਜ
ਗਤ ਵਿਜਲੀ ਸਮ ਚੰਚਲ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਗੁ-
ਣ ਅੰਕ ਸਮਾਣੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣੇ ਤਾਂ ਭਾਇਆ। ਜਿਨੋ ਸੰਤੋਂ
ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੋ ਗਿਆਨਾਦਿਕ ਗੁਣ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ
ਕੋ ਭਾਣੇ ਹੈਂ ਉਨਕੇ ਅੰਗ ਸੰਗ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਤੇ ਪ੍ਰਭ

ਉਨਕੋ ਭਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂਹੀ ਮੈਂ ਤਤ ਪਰ ਹੈ ਵਾ ਗਿ-
ਆਨ ਆਦਿਕ ਗੁਣ ਹਮਾਰੇ ਅੰਕ ਮੈਂ ਸਮਾਏਹੈਂ ਪ੍ਰਭੂ
ਨੂੰ ਅਸੀ ਭਾਣੇ ਜਾਂ ਭਾਇਆ ਕਹੀਏ ਅਸੀ ਚਾਹਿਆ
ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ। ਗੀਤ ਨਾਦ ਕਵਿਤ ਕਵੇ ਸੁਣ ਰਾਮ ਨਾਮ
ਦੁਖ ਭਾਗੇ। ਗੀਤ ਨਾਦ ਵਾਜੇ ਕਵੀਓਂ ਕੇ ਕਵਿਤ ਸੁ
ਣੇ ਤਾਂ ਦੁਖ ਨਾ ਦੂਰ ਹੋਇ। ਨਕਾਰਕਾ ਅਧਿਆਹਾਰ
ਕਰਨਾ। ਦੁਖ ਨਾਮ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰ ਦੂਰ ਹੋਤੇ ਭਏ ਵਾ
ਗੀਤ ਗਾਣੇਹਾਰੇ ਨਾਦ ਪੂਰਨੇਹਾਰੇ ਕਵਿਤ ਕਾਰ ਕਵੀ
ਓਂਕੇ ਸਭਨੋ ਕੇ ਦੁਖ ਨਾਮ ਸ੍ਰਵਨਕ ਭਜਤੇਹੈਂ।ਨਾਨਕ
ਸਾਧਨ ਨਾਹ ਪਿਆਰੀ ਅਭ ਭਗਤੀ ਪਿਰ ਆਗੈ।
ਜੇਹੜੀ ਅਭ ਭਗਤੀ ਮਾਨਸ ਭੁਗਤੀ ਕਰਤੀ ਹੈ ਪਿਰ
ਆਗੇ ਸੋ ਨਾਹਿ ਕੋ ਪਿਆਰੀ ਲਗਤੀ ਹੈ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵ-
ਸਥਾ ਕੀ ਬਹੁਲਤਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥੧੩॥ ਪੋਖ ਤੁਖਾਰ
ਪੜੈ ਵਣ ਤ੍ਰਿਣ ਰਸ ਸੋਖੈ। ਪੋਖ ਕਹੀਏ ਬ੍ਰਿਧਾਪਨ
ਪ੍ਰਸ਼ਟ ਹੋਨੇ ਤੇ ਤੁਖਾਰ ਜੜਤਾ ਪੜਤੀ ਹੈ। ਵਣ ਸਰੀਰ
ਯਥਾ ਰੁਤਿ ਫਿਰੀ ਵਣ ਕੰਬਿਆ। ਤ੍ਰਿਣ ਇੰਦ੍ਰੇ ਇਨੋ
ਮੈਂ ਜੋ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਸੋ ਕਹੀਏ ਰਸ ਤਿਸਕੋ ਸੋਖਤਾ ਹੈ
ਕਿਆ ਅਸਕਤ ਹੋਇਗਏਹੈਂ ਯਥਾ-ਅਖੀਦੇਖ ਪਤੀਣੀ
ਆਂ ਸੁਣ ਸੁਣ ਰੀਣੇ ਕੰਨ। ਆਵਤ ਕੀ ਨਾਹੀ ਮਨ
ਤਨ ਵਸੈ ਮੁਖੇ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਐਸੀ ਅਵਸਥਾ ਮੈਂ ਆਵਤ
ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ। ਦੂਰ ਭੀ ਤੂੰ ਨਹੀ ਮਨ ਤਨ ਉਪਲਖਤ

ਬਾਣੀ ਮੈਂ ਭੀ ਤੂੰ ਵਸਦਾ ਹੈ ਕਿਆ ਸਤਾ ਦੇ ਰਹਿਆ ਹੈਂ। ਮਨ ਤਨ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਜਗ ਜੀਵਨ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਰੰਗਿ ਮਾਣੀ।ਮਨ ਤਨ ਰਵਿ ਰਹਿਆਹੈ ਹੇ ਜਗ ਜੀਵਨ ਪੀਛੇ ਸਤਿਗੁਰ ਬਸੀਠ ਕਹੇ ਸੇਂ ਐਸੀ ਲਖਤਾ ਕਾ ਰੰਗਿ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਬਦ ਕਰ ਮਾਣਤੇ ਹੈਂ। ਜੇ ਕਹੀਏ ਵਜਸਟੀ ਮਾਤ੍ਰ ਮੈਂ ਰਮਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹੈਂ। ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਸੇਤਜ ਉਤਭੁਜ ਘਟ ਘਟ ਜੋਤ ਸਮਾਣੀ। ਘਟ ਘਟ ਕਾ ਸੰਬੰਧ ਚਾਰੋਂ ਸਾਥ। ਦਰਸਨ ਦੇਹੁ ਦਇਆਪਤਿ ਦਾਤੇ ਗਤਿਪਾਵਹੁ ਮਤਿ ਦੇਹੋ। ਹੇ ਦਇਆਪਤਿ ਦਾਤੇ ਕਿਆ ਤੂੰ ਦਇਆ ਸੰਯੁਕਤਿਦਾਨ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਤਾਂਤੇ ਆਤਮ ਵਿਸੈਣੀ ਮਤਿ ਦੇਹੋ ਜਿਸ ਤੇ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਗਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ। ਨਾਨਕ ਰੰਗ ਰਵੈ ਰਸ ਰਸੀਆ ਹਰਿ ਸਿਉਂ ਪ੍ਰੀਤ ਸਨੇਹੋ। ਹੇ ਰਸ ਰਸੀਆ ਭਗਵਨ ਜੈਸੇ ਰੰਗ ਰਤੜਾ ਕਹੀਏ ਗਿਆਨ ਪਾਇਕੇ ਭੀ ਰੰਗ ਸਾਥ ਮਨ ਤੇਰੇ ਕੋ ਰਵੇ। ਪੁਨਾ ਹੇ ਹਰੇ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਤਨ ਕਰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਾਣੀ ਕਾ ਸਨੇਹ ਭੀ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਹੋਵੈ ਇਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ॥ ੧੪ ॥

ਯਥਾ ਮਾਘ ਮਾਸ ਮੈਂ ਜਨ ਗਨ ਪ੍ਰਯਾਗ ਮੈਂ ਮਜਨ ਕਰਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਥਾ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਅਨਸਾਰ ਸਤ ਸੰਗ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ। ਮਾਘ ਪੁਨੀਤ ਭਈ ਤੀਰਥ ਅੰਤਰ ਜਾਨਿਆ। ਮਾਘ ਸਤੋ

ਗੁਣ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਤਸੰਗ ਨਾਲ ਮਿਲਕੇ ਪੁਨੀਤ ਭਈ ਹੈ ਬੁਧੀ ਇਸੀ ਕੋ ਤਿਨਾਂ ਪ੍ਰਯਾਗ ਰੂਪੀ ਤੀਰਥ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰਿ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ਅਰ ਵਿਸੇਸ ਤੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ। ਪ੍ਰਾਗ ਬਡੇ ਕਸ਼ਟ ਕਰ ਕਰ ਲਭਤਾ ਹੈ ॥ ਸਾਜਨ ਸਹਿਜ ਮਿਲੇ ਗੁਣ ਗਹਿ ਅੰਕ ਸਮਾਨਿਆ। ਸੰਤ ਸਾਜਨ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਮਿਲੇ ਕਿਉਂ ਕਰ ਸਦਾ ਸੁਲਭ ਹੈਂ। ਸਭ ਦੇਸ ਮੈਂ ਤਿਸੀ ਸੇ ਵਿਸੇਸ ਹੈ। ਜੋ ਕਹੀਏ ਤਾਂ ਮੈਂ ਪੁੰਨ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ਈਹਾਂ ਗੁਣ ਗਹਿ ਅੰਕ ਸਮਾਨਿਆ। ਭਗਵਤ ਗੁਣ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਕੇ ਅੰਕ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਤਨ ਅਛਤ ਹੀ ਸਮਾਏ ; ਪ੍ਰੀਤਮ ਗੁਣ ਅੰਕੇ ਸੁਣ ਪ੍ਰਭ ਬੰਕੇ ਤੁਧ ਭਾਵਾਂ ਸਰਨਾਵਾ। ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੀਤਮ ਬੰਕੇ ਸੁਣ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਅੰਕ ਮੈ ਧਾਰੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਏਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਭਾਵਾਂ। ਇਸੀ ਸਾਧ ਸਮਾਜ ਪ੍ਰਯਾਗ ਮੈਂ ਹੀ ਨਾਵਾਂ ਅਨਤ ਨ ਜਾਵਾਂ ਵਾ ਜੇਹੜੇ ਤੈਨੂੰ ਭਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਇਸ ਸਰ ਮੈਂ ਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂ ਕਿ ਹੇ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਿਨ ਸਤ ਸੰਗ ਨਹੀ ਮਿਲਤਾ। ਗੰਗ ਜਮਨ ਤਹਿ ਬੇਣੀ ਸੰਗਮ ਸਾਤ ਸਮੁੰਦ ਸਮਾਵਾਂ। ਗੰਗਾ ਭਗਤੀ ਕਰਮ ਕਥਾ ਜਮਨਾ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਚਾਰ ਸਰਸ੍ਵਤੀ । ਸਾਤ ਸਮੁੰਦ ਕਿਆ ਚਤੁਸ੍ਰੈ ਸਾਧਨ ਸ੍ਰਵਨਾਦੀ ਤੀਨ ਏਹ ਸਾਤ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤਿਸਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੰਤੋਂ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ। ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਪੂਜਾ ਪਰਮੇਸਰ ਜੁਗ ਜੁਗ ਏਕੋ ਜਾਤਾ।

ਮਾਘ ਮਾਸ ਮੈਂ ਮਕਰ ਰਾਸ ਤਾਮੈ ਰਵਿ ਕੋ ਜਬ ਪ੍ਰਕਾ
ਸ਼ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਪ੍ਰਯਾਗ ਮੈਂ ਜਨ ਨ੍ਹਾਇਕੇ ਪੁੰਨਦਾਨ
ਪੂਜਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਈਹਾਂ ਸਾਂਤਕ ਗੁਣ ਮਾਘ ਤਾਂ ਮੈ ਸ
ਰਧਾ ਮਕਰ ਰਾਸ ਮੈ ਗਿਆਨ ਭਾਨਕਾ ਹਮੇਸ਼ ਪਰ-
ਬ ਰਹਿਤਾ ਹੈ। ਸਰਧਾਵਾਨ ਲੱਭਤ੍ਰਤੇ ਗਿਆਨੰ। ਇ
ਸ ਕਥਨ ਤੇ ਜਾਣੀਦਾ ਹੈ ਅਬ ਪਰਸੰਗ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ
ਐਸੇ ਸਜਨੋਂ ਰੂਪੀ ਤੀਰਥ ਮੈ ਹਮਨੇ ਪੁੰਨ ਕਵਨ ਕ
ਰੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਜੁਗ ਜੁਗ ਮੈ ਏਕੋ ਜਾਤਾ ਹੈ
ਸੰਤੋਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਸਚੇ ਪੂਰਬਕ। ਪੁੰਨ ਸਮੇ ਅਸਨਾ-
ਨ ਦਾਨ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਕਰਨਾ । ਨਾਨਕ ਮਾਘ ਵਿਖੈ ਮਹਾ
ਰਸ ਹਰੀ ਜਪ ਅਠਸਠ ਤੀਰਥ ਨਾਤਾ॥ ਪੁਨਾਃ ਤੀ-
ਰਥਾਂਮੈ ਜਪ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ਈਹਾਂ ਸੰਤ ਪ੍ਰਯਾਗ ਮੈ ਸਤੋ
ਗੁਣ ਮਾਘ ਵਿਖੇ ਮਹਾ ਰਸ ਰੂਪ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ ਆਤਮ
ਰਸ ਜਿਹ ਜਾਨਿਆ ਇਸ ਕਥਨ ਤੋਂ ਪੁਨਃ ਰਸੋਵੈ ਰ
ਸੰਰਯੇਵਯੰ ਲਭਧ੍ਵਾਨੰਤੀਤਿਸ੍ਰੁਤੇ। ਸ੍ਰੁਤੀ ਕਾ ਅਰਥ ਕ
ਹੈ। ਨਿਸਚੇ ਸੋ ਆਤਮਾ ਰਸ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਰਸ ਨੂੰ ਇ
ਹ ਜੀਵ ਲਭ ਕਰ ਪਰਮਾਨੰਦ ਰੂਪ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ
ਇਸ ਸ੍ਰੁਤੀ ਤੇ ਏਕ ਹਰੀ ਰਸ ਰੂਪ ਜਾਨ ਕਰ ਪਾਨ
ਕੀਆ ਹੈ ਏਹੀ ਜਪ ਕੀਆ ਹੈ ਸਿਧਾਂਤ ਏਹ ਸਤਸੰਗ
ਤੀਰਥ ਮੈ ਅਠਾਹਠ ੬੮ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਸ਼ਨਾਨ ਕਾ ਫਲ
ਹੂਆ ਹੈ ਅਬ ਸਤਸੰਗ ਦੁਆਰਾ ਭਗਵਤ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ

ਨਾਤਿਕੇ ਨਾਏਨਾਲਾ ਤੋਜਾਣਾ

ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥੧੫॥ ਫਲਗੁਣ ਮਨ ਰਹਿਸੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁ ਭਾਇਆ ਜਬ ਦੇਵੀ ਸੰਪਦਾ ਗੁਣੋਂ ਕਰ ਫਲ ਹੂਆ। ਤਬ ਮਨ ਕਰਕੇ ਰਹਿਸੀ ਅਨੰਦਤ ਹੋਈ ਕਿਉਂ ਕਰ ਭਗਵਤ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਇਆ ਹੈ ਜੇਕਰ ਕਹੀਏ ਖਿਨ ਭੰਗ ਰ ਅਨੰਦ ਹੋਇਗਾ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹੈ। ਅਨਦਿਨ ਰਹਸ ਭਇਆ ਆਪ ਗਵਾਇਆ। ਅਨਦਿਨ ਅਨੰਦ ਹੂਆ ਕਿਉਂ ਕਰ ਅਨੰਦਕਾ ਪ੍ਰਤਿਬੰਧਕ ਆਪਾ ਭਾਉ ਜੋ ਗ ਵਾਇਆ ਜੇ ਕਹੀਏ ਆਪਾ ਭਾਵ ਕੈਸੇ ਦੂਰ ਭਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹੈ। ਮਾਨਮੋਹ ਚੁਕਾਇਆ ਜਾਂਤਿਸ ਭਾ ਇਆ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਘਰ ਆਇਓ। ਆਪਾ ਭਾਵਕਾ ਕਾਰਣ ਮਨ ਵਿਚੋਂ ਮੋਹ ਅਗਿਆਨਤਾ ਚੁਕਾਇਆ ਜਾ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਭਾਇਆ। ਪਸਚਾਤ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹੇ ਹਰੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ ਮੇਰੇ ਘਰ ਮੈ ਸਖਿਆਤ ਹੋਵੇ। ਜੇ ਹਰੀ ਕਹੇ ਕੋਈ ਸਾਧਨ ਕਰ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ। ਬਹੁਤੇ ਵੇਸ ਕਰੀ ਪਿਰ ਬਾਝਹੁ ਮਹਿਲੀ ਲਹਾ ਨ ਥਾ-ਉ। ਹੇ ਪਿਰੀ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਬਿਨਾਂ ਜੇਕਰ ਮੈ ਅਹੰਤਾ ਕਰਕੇ ਅਨੇਕ ਵੇਸ ਸਾਧਨਾਂ ਰੂਪ ਕਰਾਂ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਮਹਿ-ਲ ਸਰੂਪ ਵਿਖੇ ਥਾਉਂ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੀ। ਤਾਂਤੇਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਮੈ ਹੀ ਸੁਖ ਹੈ ਏਹ ਨਿਸਚੇ ਕੀਆ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਥਮ ਸਤਸੰਗ ਪੁਨਾਃਪ੍ਰੇਮ ਸੁਭਾਇਆ ਪੁਨਾਃ ਆਪਤ ਭਾਵ ਸਹਿਤ ਮੋਹ ਕੋ ਗਵਾਇਆ। ਪੁਨਾਃ ਏ

ਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੀ ਤਬ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਭਈ ਸੋ ਕਹਿਤੇਹੈਂ। ਹਾਰ ਡੋਰ ਰਸ ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ ਪਿਰ ਲੋੜੀ ਸੀਗਾਰੀ॥ ਹਾਰਹਰਿ ਰੂਪ ਹਾਰ ਡੋਰ ਬ੍ਰਿਤੀ ਸੁਭ ਰਸ ਪਾਟ ਕ-ਹੀਏ ਪ੍ਰੇਮ ਪਟੋਲਾ ਪਟੰਬਰ ਗਿਆਨ ਜਬ ਪਿਰੀ ਨੇ ਲੋੜੀ ਤਬ ਮੈ ਆਪ ਹੀ ਸੀਗਾਰੀ। ਮੇਰਾ ਕੀਆ ਕੁਛ ਨਾ ਭਇਆ। ਤਥਾ ਆਸਾ ਮਃ ੫ ਸੁਨ ਰੀ ਸਖੀ ਏਹ ਹਮਰੀ ਘਾਲ। ਪ੍ਰਭ ਆਪ ਸੀਗਾਰ ਸਵਾਰਨ ਹਾਰ। ਨਾਨਕ ਮੇਲ ਲਈ ਗੁਰ ਅਪਨੇ ਘਰ ਵਰ ਪਾਇਆ ਨਾਰੀ। ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਲੀ ਤਬ ਘਰ ਵਿਚੋਂ ਹੀ ਵਰ ਮੈਂ ਨਾਰੀ ਨੇ ਪਾਇਆ ਤਾਂਤੇ ਗੁਰੂ ਪਤੀ ਕੇ ਪਾਵਨੇ ਕਾ ਕਾਰਨਹੈ।ਅਬ ਤਿਸਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੇ ਅਨੰਤਰ ਫਲ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥ ੧੬॥ ਬੇਦ ਸਮਾਹੁ ਰੁਤੀ ਥਿਤੀਵਾਰ ਭਲੇ। ਬੇਦ ਕਹੀਏ ਦੋਇ ਤੇ ਦਸ ਬਾਰਾਂ ਮਾਸ ਭਲੇ ਹੈਂ ਦੁਆਦਸ ਮਾਸ ਮੈਂ ਰੁਤਾਂ ਖਟਾਂ ਰੁਤਾ ਮੈਂ ਥਿਤਾਂ ਥਿਤਾਂ ਮੈਂ ਵਾਰ ਸਪਤ ਘੜੀ ਮੂਰਤ ਫਲ ਸਾਰੇ। ਆਇ ਸਹਿਜ ਮਿਲੇ ਏਕ ਵਾਰ ਮੈਂ ਘੜੀਆਂ ਚੌਸਠ॥ ੬੪॥ ਮਹੂਰਤ ਦੁਘਟਕਾ ਘੜੀ ਮੈਂ ਪਲਸਠ ੬੦ ਹੋਨ ਤਾਂ ਏਕ ਘੜੀ ਤੇਤੀਸ ਚਸੇ ਕਾ ਪਲ ਪੰਦਰਾਂ ਵਿਸ਼ਿਓਂ ਕਾ ਏਕ ਚਸਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੰਦ੍ਰਾਂ ਨਿਮੇਖ ਕਾ ਏਕ ਵਿਸਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਨਿਮੇਖ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਾ ਮੀਲਨ ਉਨਮੀਲ। ਸਿਧਾਂਤ ਏਹ ਨਿਮੇਖਤੇ ਲੈ

ਕਰ ਬਰਤ ਪੂਯੰਤ ਸੋ ਸਭ ਸਾਚੇ ਸਫਲ ਹੈ। ਕਿਉਂ ਕਿ ਸਹਿਜ ਅਚੁਤ ਸਰੂਪ ਜੋ ਆਇਕੇ ਮਿਲੇ ਹੈ। ਤਿਸ ਬਿਨਾਂ ਸਭ ਬਿਅਰਥ ਹੈਂ ਵਾ ਘੜੀਆਂ ਆਦਿਕ ਸੋ ਭਲੇ ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈ ਕਿਉਂਕਰ ਸਾਚੇ ਸਹਜ ਰੂਪ ਭਗਵੰਤ ਜੋ ਮਿਲੇ। ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ। ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਪਿਆਰੇ ਕਾਰਜ ਸਾਰੇ ਕਰਤਾ ਸਭ ਬਿਧ ਜਾਣੈ। ਜਬ ਪ੍ਰਭ ਪਿਆਰੇ ਮਿਲੇ ਤਬ ਹੀ ਕਾਰਜ ਸਾਰੇ ਸਵਾਰੇ ਹੈਂ ਇਸਮੈਂ ਅਸਚਰਜ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਕਰਤਾ ਸਭ ਬਿਧ ਜਾਣਤਾਹੈ॥ ਤਿਸੀ ਤੇ ਸਭ ਬਿਧਾ ਭਈਆਂਹੈਂ। ਜਿਨਹਿ ਸੀਗਾਰੀ ਤਿਸਹਿ ਪਿਆਰੀ ਮੇਲ ਭਇਆ ਰੰਗਮਾਣੇ। ਜਿਸਨੇ ਮੈਂ ਸੀਗਾਰੀਹਾਂ ਤਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਪਿਆਰੀ ਲਗੀ ਹਾਂ ਮੇਲ ਜੋ ਭਇਆਹੈ ਤਿਸੀਤੇ ਮੈਂ ਰੰਗ ਮਾਣਤੀ ਹਾਂ ਅਬ ਪਰੰਪਰਾ ਕਾਰਣ ਕਹਿਤੇਹੈਂ।ਘਰ ਸੇਜ ਸੁਹਾਵੀ ਜਾਂ ਪਿਰ ਭਾਵੀ ਗੁਰਮੁਖਮਸਤਕ ਭਾਗੋ॥ ਘਰ ਸਰੀਰਮੈਂ ਜਾਂਪਿਰ ਨੂੰ ਭਾਵੀ ਤਬ ਸੇਜਾ ਅੰਤਹ ਕਰਣ ਸੁਭਾਇ ਮਾਨ ਭਈ ਪਿਰੀ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਮਿਲਾ ਹੈ ਗੁਰ ਮੁਖ ਮਸਤਕ ਦੇ ਭਾਗਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਮਿਲੇ ਹੈਂ। ਨਾਨਕ ਅਹਿ ਨਿਸ ਰਾਵੈ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹਰਿ ਵਰਿ ਥਿਰ ਸੋਹਾਗੋ॥ ੧੭॥ ਅਹਿਨਿਸ ਉਪਲਖਤ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤਿਸਕੋ ਰਾਵਤੇਹੈਂ॥ ਪੁਨਃ ਹਰੀ ਵਰ ਕਾ ਥਿਰ ਸੋਹਾਗ ਭਇਆਹੈ। ਤਥਾ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਵਰ ਪਾਇਆ ਅ

ਬਿਨਾਸੀ ਨਾ ਕਦੇ ਮਰੇ ਨਾ ਜਾਇਆ। ਤੀਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨੋਂ ਸੇ ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਅਕਾਲ ਹੈ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ ਬਾਰਾਂ ਮਾਹਿ ਟੀਕਾ ਸਮਾਪਤੰ॥

ਤੁਖਾਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਰਵਿ ਸਸਿ ਜਿਸਕੇ ਦੀਪਕਹੈਂ ਮਨਕਰ ਸਚਾ ਧਿਆਵੇ ਤੇ ਮੁਖਕਰ ਉਚਾਰੇ। ਬਿਹਾਗੇ ਜੋ ਕਾਲਰੂਪੀ ਦਿਨ ਹੈਂ ਤਿਸਕਾ ਦਉਤ ਉਦੇ ਹੋਣਾ ਹੂਆ ॥ ੩ ॥ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪ ਜੋ ਤਾਰਾ ਲੰਮਾ ਹੈ ਕਿਆ ਦੇਸ ਕਾਲ ਵਸਤੂ ਪ੍ਰਿਛੇਦ ਤੇ ਰਹਿਤ ਚੜ੍ਹਿਆ ਕਿਆ ਉਦਿਤ ਹੋਇ ਰਹਿਆਹੈ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਦਰ ਕਰਕੇ ਨਿਹਾਲਿਆ ਜਾਇ ਪ੍ਰਗਟੀ ਜੋਤ ਜਦ ਸਗਲ ਪ੍ਰਪੰਚ ਜੋ ਜੋਤੀ ਹੈ ਵਾ ਜਿਸਜੋਤੀ ਮੈਂ ਸਪੂਰਨ ਪਰਪੰਚ ਹੈ ਸੋ ਜਾਤਾ। ਜੋਤੀ ਦੀ ਅੰਦਰ ਜੋਤ ਗਿਆਤ ਸਮਾਣੀ ਵਾ ਜੋਤੀਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਿਸਦੀ ਜੋਤ ਸਮਾਣੀ॥੪॥ ਪਿਰ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰ ਜੋ ਸੁਤੀ ਇਸ ਅਉਗੁਣ ਕਰਕੇ ਮੁਤੀ ਹੈ। ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਦੁਆਰਾ ਰਸਤੇ ਨਿਰਸ ਹੋਇ ਕਰ ਰਸਨਾ ਦੁਆਰਾਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸ ਪੀਜੈ। ਸਾਚੀ ਸਚ ਨਿਸਚੇਕਰ ਮਤਿ ਹੋਇ ਤੇਰੀ ਤਾਂ ਲਾਹਾ ਲੈਕਰ ਘਰ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਜਾਈਐ ਸਾਨੇਹੜੇ ਦੇਂਦੀ ਪੁਛਦੀ ਹਾਂ। ਸਾਰੇ ਨਾਮ ਰਾਤੀ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਮਿਲਾਈ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਹੰਤਾਂ ਰੂਪੀ ਮਟਕੀ ਫੋੜੀ ਹੈ ॥ ੫॥ ਜਾ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਤਾਂ ਗੁਰਾਂ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇਆ। ਜਾਂ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ

ਭਾਇਆ ਤਾਂ ਅਲਖ ਲਖਾਇਆ। ਗੁਣਾਂ ਕੈ ਹਾਰ ਨੂੰ ਪਰੋਵੈ ਤਾਂ ਹੀਰਾ ਜੀਉ ਹੀਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਾਥ ਬੇਧਿਆ। ਵਾ ਹੀਰਾ ਜੀਉ ਹੀਰੇ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਮੈ ਬੇਧਿਆ ਤਾਂ ਗੁਣਾ ਕੈ ਹਾਰ ਪਰੋਵੰਦਾ ਹੈ ਸਾਚੇ ਮੈ ਜੇਹੜਾ ਰਾਤਾ ਤੇ ਨਿਸਚੈ ਕਰ ਸਾਰ ਪਛਾਤਾ ਹੈ ਸਚਨਾਮ ਮੈਂ ਜੇਹੜੇ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਉਨਾਂ ਦੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸਚ ਹੀ ਭਾਂਵਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਗਟੀ ਜੋਤ ਮੁਰਾਰੀ ਦੀ। ਉਚਾਪਤ ਉਧਾਰ ਕਰਜਾ ਜੋ ਦੋਤ ਕਹੀਏ ਉਠੀ ਹੈ ਤਿਸਦਾ ਲੇਖ ਨ ਲਿਖੀਐ। ਨਾਨਕ ਸਾਚੇਮੈ ਜੇਹੜਾ ਰਾਤਾਹੈ ਸੋ ਸਾਰਾ ਹੈ ਉਨਾਂ ਗੁਰਮੁਖਾਂਦੁਆਰਾਤਰੀਐ ਤਾਰੀ॥੬॥ਗੁਣਗਾਇ ਰਾਮ ਰਸਾਇ ਰਸੀਅਹਿ ਮੈਂ ਅੰਤਸ ਕਰਣ ਰਸਾਇ। ਤ੍ਰੈਲੋਕ ਕਾ ਦੀਪਕ ਪ੍ਰਕਾਸ ਸਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਚਾਨਣ ਹੋਂਦਾ ਹੈ। ਵਾ ਤ੍ਰੈਲੋਕ ਮੈ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਸਬਦ ਦੀਪਕ ਹੀ ਚਾਨਣ ਕਰਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਪਾਰ ਸਾਜਨ ਹੈ ਤੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਉਰਵਾਰ ਹੈ। ਵਾ ਅਪਾਰ ਸਾਜਨ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤ ਮੈਂ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਪਾਰ ਹੈ ਦਇਆ ਕਰਕੇ ਦਾਨਕਰ ਹੇ ਦਇਆਲਸਰ ਹਰਨਾਮਕੀ ਸੰਗਤ ਪਾਵਾਂ ਵਾ ਸੰਗਤਮੈ ਹਰਿਨਾਮ ਪਾਵਾਂ।ਨਾਨਕ ਪਇਅੰਪੇ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਵਾ ਪਿਆ ਅੰਪੇ ਕਿਆ ਆਪਣਾ॥

ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਜਿਸ ਜੋਤੀ ਦੀ ਜੋਤ ਸਭ ਮੈਂ ਮਿਲ ਰਹੀਹੈ ਤਿਸਮੈ ਜੋਤ ਸਮਾਣੀ। ਹਰਿ ਧਰਣੀ ਧਰ ਨੇ

ਜਦ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ॥੩॥ ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋ ਸੰਤ ਸੰਗਤ ਮੈ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸੁਣਹੁ। ਭਉਦੇ ਭਾਉ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤ ਤਿਸਹਿ ਲਾਗੈ ਵਾ ਭਉ ਮਨਕਰ ਭਾਉ ਤਨਕਰ ਪ੍ਰੀਤ ਬਾਣੀ ਕਰ ਤਿਸਦੀ ਲਗਦੀ ਹੈ॥ ੪॥ ਅਭਜਿਤ ਨਿਛਤ੍ਰ ਮੈਂ ਸਨਾਨ ਕਰਨ ਗਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਗੰਗਾ ਤੇ। ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਜੋ ਹੈਨ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਪੰਥ ਕਿਆ ਪਿਛੇ ਸਿਖਾਂ ਕੇ ਸੰਗ ਸਮਦਾਉ ਚਲੇ ਢੋਆ ਕਿਆ ਢੂਕ ਕਰਕੇ ਗੋਸਟ ਕਰਗਏ। ਵਾ ਢੋਆ ਧਰਕੇ ਜਗਾਤੀਆਂ ਦੇ ਮ੍ਰੋਹਣ ਰੂਪ ਦੇਖਕਰ ਮੁੰਦਣ ਪਈ ਵਾ ਮੋਹਣੀ ਕਹੀਏ ਮੁਖ ਮੈ ਮੁੰਦਣ ਪਈ ਥੋਹੁ ਸਰੀਰ ਵਿਚੋਂ ਥਾਉ ਗਵਾਇਆ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਮਿਲੈ ਹਰੀਕਾ ਨਾਮ ਨਿਮਕਾ ਕਹੀਏ ਸੰਪੂਰਨ ਸਾਧਨੋ ਕਾ ਨਿਮਕ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਜੋ ਰਸਰੂਪ ਹੈ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੪

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਾਧੂ ਕੀ ਸਤ ਸੰਗਤ ਮਿਲਕੇ ਗੋਸਟਾਂ ਵਿਚੋਂ ਹਰੀ ਕੀ ਗੋਸਟ ਕੀਜੈ। ਤਨ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਰਸਾਇਣ ਮੈਂ ਉਤਮ ਰਸਾਇਣ ਸੋ ਮਨਕਰਕੇ ਰਮਹੁ ਤੇ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਭੀ ਹਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਮਹੁ ਰੇ। ਅੰਤਰ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਜੋ ਕਿਛ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਜੋਰ ਕਿਛ ਤਨ ਕਰਕੇ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਤੇ ਬਾਣੀਦੀ

ਰਤਰਤਾ ਕਿਛ ਜਾਨਤਾ ਹੈ॥ ਮ: ੫ ॥
ਪੰਚਕਾਮਾਦੀ ਤੇ ਦਸ ਇੰਦ੍ਰੇ ਤੇ ਤੀਨ ਗੁਣ ਵਾ ਪੰਜ ਤੇ ਤੀਨ ਜੋ ਹੈ ਪਾਰ ਹੋਗਏ। ਵਾ ਪਲ ਮੈ ॥ ੫ ॥ ਓਇ ਪਲ ਘਰੀ ਕਿਹਾਰੀ।ਕੈਸੀ ਹੈ ਪਲਕੇ ਕਹੀਏ ਖੁਲਗਏ ਕਪਟ ਧਪਟ ਕਹੀਏ ਸ਼ੀਘਰ ਬੁਝਗਈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ॥ ੬ ॥ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਆਨ ਬਿਖੈ ਤੇ ਜੋਹੜੇ ਕਾਢ ਲੀਏਹੈਂ ਤਿਨਾਂ ਕੋ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮੈਂ ਮਨ ਨੂੰ ਲਾਵਾਂ ॥੭॥ਸੰਗ ਨ ਨਿਬਹਤ ਮਾਤ ਪਿਤਾ।ਵਾ ਜਿਨਾਂ ਮੈ ਮਤ ਰਹਿਆ ਹੈ।ਵਾ ਏਹ ਮੰਤਹੈ ਹੇ ਭਾਈ॥੮॥ਸੰਸਾਰਰੂਪੀ ਖਾਤਾ ਤਿਸਕੇ ਵਿਚੋਂ ਉਧਾਰ॥੯॥ ਟੇਵ ਕਹੀਏ ਖੋਇ ਇਹੁ ਪਰੀ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥ ਅਧਕ ਗਰਤ ਜੋ ਮੋਹ ਰੂਪ ਹੈ। ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਵਿਖੇ ਕਰਕੇ ਦਇਆ ਚਾਰਹੁ ਦੋਰ ਕਿਆ ਕੰਢੇ। ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮੈ ਨਾਮ ਬੋਹਿਥ ਕਰਕੇ ਉਧਾਰ ਲਈਏ ਮੋਹ॥ ਛੰਤ ਮ: ੫ ॥
੧ ॥ ਹੇ ਹਰ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕਾ ਮਾਰਗ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਸੰਗ ਕੀਆ ਸੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਬਿਰਦ ਬਖਾਨਿਆ ਹੈ ।
ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਂ ਕੀ ॥ ੩ ॥ ਮਨ ਮਤਵਾਰਾ ਹੋਵੈਗਾ। ਮੇਰ ਜੋ ਦਸਵਾਂ ਦੁਆਰ ਤਿਸਨੂੰ ਭਠੀ ਦੀ ਸਦਰਸ ਕਰ ਹੁ। ਵਾ ਮਨ ਮਤ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਮੇਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਭਠੀ ਸਦਰਸ ਕਰਹੁ। ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਰ ਚੁਆ

ਵਹੁ। ਰਾਮ ਕੀ ਦੁਹਾਈ ਰਾਮਬੋਲਹੁ। ਭੈ ਵਿਚ ਭਾਉ ਗਿਆਨ ਹੈ ਭਾਉ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੋਊ ਬੂਝੈ। ਉਲਟਕਰ ਸੁਆਸ ਚਲੇ ਤਾ ਇਹ ਪਦ ਪਾਇਆ। ਜੈਸੇ ਧਰਤੀ ਕੋ ਖੋਦਨੇ ਕਰ ਧਨ ਕੀ ਖੁਮਾਰੀ ਚੜ੍ਹਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਤਿਸ ਪਦਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰ ਖੁਮਾਰੀ ਚੜ੍ਹਤੀ ਹੈ॥੪॥ ਚਲਤ ਕਤਟੇਢੇ ਸੰਸਾਰਮੈਂ ਪਦਾਰਥਾਂਮੈ।ਕਹਾਂ ਟੇਢੇ ਹੋ ਇਕਰਚਲਤੇ ਹੋ।ਅਸਤਿ ਬਿਸਟਾ ਦੁਰਗੰਧ ਮੂੰਦੇਹੋਏ ਹੋ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹੋ। ਤੇ ਚਰਮ ਕਰਕੇ ਬੇਢੇ ਹੋਏ ਹੋ॥੬॥ ਮਿਹਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੇ ਪਾਟਨ ਬਸਤ੍ਰਾਂ ਕੇ ਬੁਚਕੇ॥

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ॥ ੧ ॥ ਸੁਪਰ ਕੇ ਸਮਾਂਨ ਤੁਲ ਕਿਆ ਵੀਚਾਰੋ॥

ਰਾਗ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਗੁਰਾਂ ਤੇ ਲੈਕਰ ਸਬਦ ਵੀਚਾਰਿਆਤਾਂ ਮਨਮਾਰਿਆ। ਆਸਾਤੇਉਦਾਸ ਹੋਇਕਰ ਨਿਰਾਸ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੇਹੜਾ॥੪॥ ਅਨਘਰ ਕਾ ਦਰ ਕਦੇ ਨਹੀ ਜਾਣਦੇ ਏਕੋ ਦਰ ਹੀ ਸਚਿਆਰ ਸਚਾ ਹੈ॥ ੭ ॥ ਸਰਬ ਧਾਰਣ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸਦਾ ਨਾਮਧਨ ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਹੀ ਹੈ॥ ਮਃ ੩ ॥ ੫॥ਮੂਲ ਮੋਹਅਗਿਆਨ ਕਰ ਕਰਤੇ ਜਗਤ ਉਪਾਇਆ। ਸਭ ਮੈਂ ਵਸਦਾ ਹੈ ਅਨਰਾਗੀ ਹੋਇਕੇ ਫੇਰ ਅਤੀਤ ਹੈ॥੬॥ ਪੂਰੇਗੁਰਾਂ ਤੇ ਜਿਨਾ ਕੋ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸੋਇ ਜਨ

ਰਾਮ ਕੋ ਭਾਲਹਿ। ਵਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਜਨ ਭਾਲਹਿ ਜੋਇ ਸੋਇ ਤਿਨਾ ਕੋ ਪੂਰੇ ਗੁਰਾਂਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਂਦਾ ਹੈ ॥ ੧੩ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ ਤਾ ਸਚਿ ਕਰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸਾਰ ਸੁਖ ਪਾਇ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ॥ ੧੪ ॥ ਜਿਨਕੇਹਿਰਦੇ ਸਾਚਾ ਸੋਈ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਸ਼ਬਦ ਕੋ ਵੀਚਾਰੈ ਸੋ ਜਨ ਸਾਚਾ ਹੈ ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਭਗਤ ਨਾ ਪਾਈਐ ਪੂਰੇ ਭਾਗਾਂ ਕਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂਕਹੀਏ ਗੁਰੂਸੋਇ ਲਾਹੇ ਵਿਚੋਂ ਲਾਭ ਕਿਦੂ ਹੋਈ। ਵਾ ਲਾਹਾਦੀ ਲਾਭ ਕਹੀਏ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਿਦੂ ਹੋਈ ॥ ੧੫ ॥ ਉਦਰਨੈਸਾਨ ਕਿਆ ਟੋਆ ਹੋਆ ਵਾ ਨਦੀ ਸਦਰਸ ਵਾ ਨੈ ਅਕਾਸ ਵਤ ॥ ੧੬ ॥ ਸਤਜੁਗ ਮੈ ਪਰਮਹੰਸ ਸੇ ਸਭ ਏਹ ਬਾਤ ਵਿਚਾਰੀ। ਮਾਣਸਹਿਤ ਵਰਤਹਿ ਵਾ ਮਾਣਸ ਵਰਤਹਿ। ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋ ਜਨ ਲਖੇ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਸਿਖਿਆ ਮਨ ਵਸਾਈ ਜਿਸਨੇ ॥ ੧੯ ॥ ਭਉਕਤ ਫਿਰੈ ਦਰਬਾਰ ਕਹੀਏ ਦਰਦਰ ਵਾ ਬਾਰ ਬਾਰ ॥੨੦॥ ਇਕ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਨੇ ਹੀ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਜਨਾ ਕੇ ਕੁਲ ਉਧਾਰੇ ॥ ਮਃ ੪ ॥ ੧ ॥ ਹਰਿਕੇ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਹੈ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਪਗ ਮੈ ਆਪਣੇ ਆਪਦਾ ਕਰਲਾਉਨਾ ॥ ੨ ॥ ਸਤ ਸੰਗ ਕਾ ਜੋ ਸੰਗ ਹੈ ਭਉ ਸਿੰਧ ਤੇ ਤਾਰਣੇ ਕੋ ਬੇੜੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ਹੇ ਹਰੀ ਸੁਖਦਾਤਾ ਤੂਹੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕਾ

ਜਾਪ ਹੈ ॥ ਮ: ੫ ॥ ੪ ॥ਦਸ ਮਿਰਗੀ ਇੰਦ੍ਰੇ ਦਸ ਪੰਚ ਮ੍ਰਿਗ ਕਾਮਾਦਿਕ ਵਿਸੇ ਸੋ ਮ੍ਰਿਗ ਪਕਰੇ ਬਿਨ ਘੋਰ ਹਥੀਆਰ ਕਿਆ ਕਠਨ ਸਾਧਨਾਤੇ ਬਿਨਾ ਘਰ ਆਣੇ ਹਾਟ। ਵਢਕੇ ਤੇ ਵੰਡਕੇ ਚੁਖ ਚੁਖ ਰਤੀ ਰਤੀ ਕਰਕੇ ਲੇਗਏ। ਵਾਵੈਹੇ ਹੋਇਹੈਸਨ ਓਹਰਤੀ ਰਤੀ ਕਰਕੇ ਲੇਗਏ॥੫॥ਬਿਨ ਕਣ ਖਲਹਾਨ ਕਿਆ ਖਲ ਵਾੜਾ ਜੈਸੇ ਓਸਨੂੰ ਗਾਹਿਕੇ ਨਹੀ ਕਿਛਪਾਇਆ॥੭॥ ਅਚੁਤ ਸੁਖਕੇ ਅਨੰਦ ਕਾ ਗ੍ਰਹਿਹੈ ਭਉਣ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ॥ ੮ ॥ ਜਮ ਮਾਰਗ ਕੇ ਵਿਖੇ ਸੰਗੀ ਹੋ ਕਰਕੇ ਪਾਥ ਕਿਆ ਰਖਕ ਹੋਂਦਾ ਹੈ। ਵਾ ਪਾਥ ਕਿਆ ਜਲ ਹੈ ਸੀਤਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ।ਪੀਵਤ ਬਹੁੜ ਨ ਜੋਨ ਭਰਮਾ ਮ ਨਹੀ ਭਰਮਦਾ ਜਨ ਕਾਮਾਦਿਕਾ ਮੈ।ਵਾ ਨਹੀ ਭਰ ਮਦਾ ਆਮ ਰੋਗ ਰੂਪਜੋ ਸੰਸਾਰਹੈ ਵਾ ਨਹੀਂ ਭਰਮਦਾ ਆਮ ਖਾਸ ਜੋਨੀਆਂ ਮੈ॥੧੦॥ ਨਗਜ ਤੇਰੇ ਬੰਦੇ ਤੇਰੇ ਜੋ ਬੰਦੇ ਹੈਨ ਗਜ ਖਰੇ।ਤਿਨਾ ਦਾ ਦੀਦਾਰ ਅਪਾਰ। ਕਦਮ ਚਰਣ ਗਨੀਵ ਬੜੀ ਧਰਥੀ ਜੋ ਨਿਧਰ ਹੈ ਵਾ ਨਿਧਰਿਆ ਨੇ ਧਾਰਨ ਕੀਤੀ ਹੈ ਪਨਾਹ। ਵਾ ਧਰਤੀ ਪਰ ਨਿਧਰਿਆਂਨੂੰ ਤੇਰੀਪਨਾਹਾਹੈ ਹੇਖੁਦਾਇ ॥੧੪। ਅਹੰਬੁਧ ਆਦੀ ਦੁਰਮਤ ਹੈ ਖੋਟੀ ਮੈਲੀ ਕ੍ਰਿਆ ਕਰਦੇ ਹੈ ॥ ੨੦ ॥ ਸਗਲ ਰੋਗਕਾ ਹੇਤੂ ਸੰ-ਸਾਰ ਵਿਖੇ ਹੂਪ ਹੀਹੈ ਵਾ ਸੰਸਾਰ ਸਗਲ ਵਿਖੇ ਹੇਤ

ਜੋ ਮੋਹ ਹੈ ਇਹੀ ਰੋਗ ਹੈ ॥ ੨੨ ॥ ਬਾਜ ਪ੍ਰਭਤਾ ਹ ਮਾਰੀ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰ ਮੈ ਹੋਈਹੈ ਕੀਰਤ ਹਮਰੀ ਵਰ ਤਮਾਨਮੈ ਘਰਘਰ ਹੋਈਹੈ ਵਾ ਘਰ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਮੈ ਹੋਈ ॥ ੨੩॥ ਹਰਾਮ ਖੋਰ ਨਿਰਗੁਣ ਕਉਤੂਠਾ। ਜਾ ਮਨਮੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੁਠਾ ਨਾਮ। ਤਾ ਮਨ ਤਨ ਕਰਕੇ ਸੀਤਲ ਭਏ ।। ੨੬ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਨਾਮ ਮਨ ਮੈ ਗਹੇਤਾਂ ਸੀਤਲ ਹੋਂਦਾ ਹੈ। ਅੰਧਕਰਣੇ ਵਾਲੇ ਜੋ ਬਿਵਹਾਰ ਤਿਨਾਂ ਮੈ ਬੰਧਵਾਨ ਮਨ ਧਾਂਵਦਾ ਹੈ। ਵਾ ਅੰਧ ਮਨ ਬੰਧਨ ਰੂਪ ਬਿਵਹਾਰਾਂ ਮੈ ਧਾਂਵਦਾ ਹੈ ॥੨੯॥ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀਹੈ ਹਮਾਰੇ ਅੰਗ ਸੰਗ।ਸਾਚਾਸਬਦ ਮਨ ਸਿਰੋਮਣੀ ਜਦ ਹਿਰਦੇ ਮਹਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਇਆ ॥੩੫॥ਜਾਕੇ ਮਨ ਵਸਿਆਹਰਿਹਰਿਪ੍ਰਭਇਕਸਗਲ ਜਨਾਂ ਕੀ ਓਹ ਪੁਰਖ ਟੇਕਹੈ ॥ ੩੬ ॥ ਜਿਸਤੇਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਹਾਰ ਸੁਆਮੀਹੈ ਤੂ ਤਤਿ ਬਿਰਥਾ ਕੋਇ ਨ ਜਾਇ ॥ ੩੭ ॥ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮੈਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਹੈਂ ਤਾਸ ਸਮੂਹ ॥ ੩੯ ॥ ਹੇ ਸੰਤਨ ਸੁਆਮੀ ਸੁਣ ਅਰ ਦਾਸ ॥ ਵਾ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਅਰਦਾਸ ਸੁਣਨਾ ਹੈ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ॥ ੪੧ ॥ ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਕਹੁ। ਸਹਿਜ ਸੂਖ ਅਨੰਦ ਲਹਹੁ ॥ ੪੪ ॥ ਭਾਇ ਭਗਤੀ ਕਰ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਲਿਵਲਾਇ ॥ ੪੫ ॥ ਮੂਲਨਾਮ

ਥੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਾਖਾ ਕਰਣਾ ਮੁਦਤਾ ਮੈਤ੍ਰੀ ਫੂਲ ਧਰਮ ਫਲ ਗਿਆਨ। ਤੀਰਥ ਨਾਇ ਕਹਾ ਸੁਚ ਸੈਲ।ਪ ਵਿਤ੍ਰਤਾ ਮੈ ਸੈਲ ਕਹਾ। ਵਾ ਸੁਰਦਾ ਸੈਲ ਕਹਾ ਵਾ ਭਾਰੀ ਸੁਚ ਕਹਾ। ਵਾ ਤੀਰਥ ਨਾਵਣੇ ਕਰ ਸੁਚਕਹਾਂ ਤੇ ਸੈਲ ਦੇ ਪੂਜਣੇ ਕਰ ਸੁਚ ਕਹਾਂ ਪੂਲ ਕਿਆ ਸ ਮੂਹ ॥ ੪੯ ॥ ਮਨ ਤਨ ਰਾਤਾ ਹੈ ਰਾਮ ਦੇ ਚਰਨਾਂਮੈ ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗ ਕਰਕੇ ॥ ੪੯ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਦੈਤ ਕਾ ਮਾਦਿਕ ਤੇ ਦੇਉਮਾਨ ਅਪਮਾਨ। ਵਾ ਦੇਉ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰੂਪ ਹੋਇ ਜਾਵੇਗਾ। ਤੇ ਦੈਤਨ ਪੋਹਿਗਾ। ਬਹੁ ਮਾਹਿ ਇਕੇਲਾ ਸਮਰਥ ਵਾ ਨਿਰਲੇਪ ॥੫੧॥ ਸੋਇਜੋਸਚਾ ਹੈ ਤਿਸਨੂੰ ਸਮਾਲੇਕੈਸਾ ਹੈ ਸਾਰ ਰੂਪਹੈ ਤਿਸਕੀ ਧਰ ਤਨ ਕਰਕੇ ਹੈ ਮਨ ਕਰਕੇਭੀ ਪ੍ਰਭੁਕਾਜੋਰਹੈ ॥੫੩॥ ਪੰਚਮਜਮੀ ਪੰਜ ਪੀਰੀਆਂਹੈ ਜੋ ਪੰਜ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਨੂੰ ਰਾਖੈ। ਵਾ ਏਨਾਂਨੂੰ ਰੋਕਦਾਨਹੀ ॥੫੪॥ ਨਿੰਦਕਮੂਆ ਨਿੰਦਕ ਕੈ ਨਾਲੇ ਜੇਹੜਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਸੋਭੀ ਮੂਆ। ਵਾ ਨਿੰਦਾ ਕਰਣ ਕੇ ਨਾਲ ਮੂਆ। ਨਿੰਦਕ ਕਉ ਲਾਗੈ। ਦੁਖ ਸਾਂਗ ਦਾ। ਵਾ ਸਾਂਗ ਕਰਕੇ ॥ ੫੭ ॥ ਤਟਹਿ ਕੰਠੇ ਖਟ ਕਰਮ ਬਰਤ ਪੂਜਾ ਗਵਨ ਕਰਨਾ ਚੌਦਾਭਵਨਾਦਾ ਹੋਰਜਾਤ੍ਰਾ ਕਰਨੀ ਵਾ ਗਵਨ ਫਿਰਨ ਵਾਲਾ ਹੋਇਕੇ ਭਵਨਾਂ ਦੀ ਜਾਤਰਾ ਕਰਨੀ ਸੇਵਾ ਜੋ ਕਰਨੀ ਹੈ ਅਪਾਰ ਦੇਵਕੀ ਇਸ ਕਰਕੇ ਸਗਲਪੁਨਾ

ਦ ਾਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਬਾਣੀ ਕਰ ਕੈ ਅਨਹਦ ਇਕ ਰਸ ਸਬਦ ਉਪਦੇਸ ਸੁਣਾਇਆ। ਵਾ ਅਨਹਦ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਕੀ ਜੋ ਸਬਦ ਦੇਵਹੈ ਤਿਸਨੇ ਸੁਣਾਇਆ ਹੈ। ਤਿਸ ਕਰਤੈ ਨੇ ਇਕ ਚਲਤ ਉਪਾਇਆ। ਪਰਾਈ ਵਿਰਤ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੈ ਏਹ ਨ ਪੜ੍ਹੋ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇ ਰਹੀ ਮਾਤਾ। ਸੋ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਪਰਵਿਰਤਿ ਨਹੀ ਪੜਦਾ ਮੈ ਗਾਲ ਕਿਆ ਕਲੰਕ ॥ਮਃ੫ ਅਸਟਪਦੀਆਂ॥੧॥ਜਿਸ ਨਾਮ ਰਿਦੇ ਤਿਸਦਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ਜਸ ਪਹਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਵਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ਪਹਾਰਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ॥ ੩ ॥ ਅਕਸ ਮਾਰੂ ਤੇ ਵਾ ਅਚਿੰਤਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹਮਾਰੇ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਆਹੈ ਸਬਦ ਉਧਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ॥

੧ੴ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਂ ਕੀ

॥ ੪॥ ਕਹੁਰੇ ਮੁਲਾਂ ਬਾਂਗਭੀ ਕਹੋ ਜੋਨਾਮ ਉਚਾਰਨਾ ਹੈ। ਤੇ ਨਿਵਾਜ ਭੀ ਕਹੁ ਜੋ ਨਿਮ੍ਰੀ ਭੂਤ ਹੋਣਾ ਹੈ ਸਰੀਰ ਮਸੀਤ ਹੈ ਤੇ ਦਸੇ ਇੰਦਰੇ ਦੁਆਰੇ ਹੈਂ।ਮਿਸ ਮਿਲ ਹਲਾਲ ਕਰਤਾਮਸ ਨੂੰ ਤੇ ਭਰਮ ਕ ਦੂਰੀ। ਕਵਣਾਕਰ ਏਹੀ ਰੁਮਾਲ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥੭॥ ਬੁਨ ਬੁਨ ਕਿਆ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਇਕਰ ਆਪਣੇ ਆਪਕੋ ਪਹਿਰਾਵਣਾ ਕਿਆ ਜੇਹੜਾ ਅਨੰਦ ਲੈਣਾ ਹੈ ਜਹਿਨਹੀ ਆਪਾ ਭਾਵ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈ ਵਾ ਹਿਰਦੇਮੈ ਤਹਾਂ

ਇਸਥਿਤ ਹੋਇਕੇ ਗਾਵਨੇ ਹਾਂ। ਰਿਦੇ ਦੇ ਸੰਗ ਈਤ ਊਤ ਕੀ ਸੋਝੀ ਲੋਕਪ੍ਰਲੋਕ ਵਾ ਜੀਵ ਈਸਰਕੀਮੂਲ ਦੁਆਰਾ ਅਵਿਦਿਆਜੋਹੈ ਤਿਸ ਤਰਫਜੋ ਮਨਜਾਂਦਾਹੈ ਤਿਸਦਾ ਬੰਧਨ ਬੰਧਿਆ ਕਿਆ ਰੋਕਿਆ। ਵਾ ਅਵਿ-ਦਿਆ ਦਾ ਅਭਾਵ ਕਰਿਆ ਹੈ। ਏਹੀ ਬੰਧਨਬੰਧਿਆ ਹੈ ਰਵਿ ਊਪਰ ਤਮੋਗੁਣ ਚੰਦ੍ਰ ਗ੍ਰਿਹਿ ਰਾਖਿਆ ਸਤੋ ਗੁਣ। ਪਸਚਮ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਅਵਿਦਿਆ ਹੈ ਸੂਰਜ ਤਪੈ ਕਿਆ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਕਾਸਿਆ ਹੈ। ਵਾ ਇਨਾਂ ਸਾ-ਧਨਾ ਤੇ ਪਸਚਮ ਕਹੀਏ ਪਸਚਾਤ ਦੁਆਰਾ ਜੋਰਿਵਾ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈ ਸੂਰਜ ਤਪਿਆ ਹੈ ਡੰਡ ਸਰੀਰਕਾ ਸਿਰੋ ਮਣੀ ਜੋਹੈ ਉਤ ਕ੍ਰਿਸਟਿਤਿਸਮੈ ਬਸਦਾਹੈ ਵਾ ਸਰੀਰਾ ਤੇ ਉਪਰਾਮ ਹੋਇਕਰ ਤਿਸਮਹਿ ਬਸਦਾ ਹੈ ਪਸਚਮ ਦੁਆਰਾ ਅਗਿਆਨ ਕੀ ਤੁਰਫ ਜੋ ਸਿਲਾ ਹੈ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤਿਸ ਸਿਲਾ ਪਰ ਖਿੜਕੀ ਅਉਰ ਸੂਖਮ ਵਾਸਨਾ ਖਿੜਕੀ ਊਪਰ ਦਸਵਾਂ ਦੁਆਰ ਦਸਾਂ ਦੁਆ ਰਿਆਂ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵਾ ਸਰੀਰੀ। ਦੂਸਰਾ ਅਰਥ। ਸਿਵਕੀ ਪੁਰੀ ਦਸਵਾਂ ਦੁਆਰ ਈਤ ਊਤ ਕੀ ਸੋਝੀ ਇੜਾ ਪਿੰਗਲਾ ਕੀ ਵਾ ਹੇਠਲੇ ਊਪਰਲੇ ਜੋ ਚਕ੍ਰ ਹੈਂ। ਰਾਜਾ ਜੋ ਹੈ ਮੇਰਾ ਰਾਮ ਹੈ ਨਾਮ ਜਿਸਕਾ ਤਿਸਰੂਹ ਮ ਕਾ ਗਿਆਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਹਾਂ ਸਦਾ। ਮੂਲ ਦੁਆਰੇ ਕੋ ਜੋ ਪਉਣ ਜਾਂਦੀਹੈ ਸੋ ਊਪਰਕੋ ਚਲਾਈਹੈ

ਰਵਿਕੀ ਸੁਰ ਪਰ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂਕੀ ਸੁਰਨੂੰ ਗਹਿ ਰਾਖਿਆ ਪਸਚਮ ਦੁਆਰੇ ਸੂਰਜ ਕੀ ਸੁਰ ਕੋ ਤਪਾਵੇ ਡੰਡ ਸਰੀਰ ਕਾ ਜੋ ਸਿਰੋਮਣੀ ਹੈ ਸਿਰ ਤਿਸਦਸਵੇਦੁਆਰ ਮੈ ਬਸਦਾਹੈ ਪਸਚਮ ਦੁਆਰੇਕੀ ਤਰਫ ਸਿਲਕਿਆ ਮਾਸਕੀ ਬੋਟੀ ਹੈ ਤਿਸ ਸਿਲ ਊਪਰ ਖਿੜਕੀਅਉਰ ਛੋਟੀ ਮਾਸਕੀ ਬੋਟੀਆਂ ਹੈ। ਤਿਸ ਖਿੜਕੀ ਊਪਰ ਦਸਵਾਂ ਦੁਆਰ ਹੈ॥ ੧੧ ॥ ਦੁੰਦਰਬਾਂਧਹੁ ਕਾਮਾਦੀ ਦੁੰਦ ਪਾਵਣੇ ਵਾਲੇ। ਵਾ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਸੰ ਕਿਆ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਦਰ ਮੈ ਪਾਇ ਲਵੋਗੇ । ਸੋ ਸੁਰ ਤਾਣ॥ ਜੋਗੀ ਜੋ ਦੋਇ ਸੁਰਾਂ ਨੂੰ ਤਾਣੇ। ਇੜਾ ਪਿੰਗਲਾ ਵਾ ਗਿਆਨ ਵੈਰਾਗ ਬਾਹਿਰਜਾਂਦੇ ਸੁਆਸਾਂਕੋ ਭੀਤਰਆਣੇ। ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਮੈ ਸੁਆਸ ਰੂਪੀ ਲਸਕਰ ਇਕਤਰ ਕਰੇ। ਸੋ ਜੋਗੀ ਛਤ੍ਰ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮਾ-ਤਮਾ ਕੋ ਸਿਰ ਪਰ ਧਾਰਦਾ ਹੈ। ਵਾ ਸੋ ਪਾਤਿਸਾਹੁਹੈ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਰਤਾਣੇ। ਵਾ ਗਿਆਨ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪ ਸਰਤਾਣੇ। ਮਨ ਨੂੰ ਭੀਤਰ ਆਣੇ ਗਗਨ ਹਿਰਦੇ ਅਸਥਾਨ ਮੈ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਲਸਕਰਕਰੇ। ਸੋ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰ ਪਰ ਧਰੈ ॥ ੧੩ ॥ ਬੰਤਰ ਚੀਤੇ ਅਰ ਸਿੰਘਾਤਾ।ਸ਼ੇਰ ਵਾ ਸਮਦਾਉ ਵਾ ਸਿੰਘਤੇ ਆਤਾ ਜੋ ਅੰਤਕ ਹੈ ਸਰਭਾ॥ ੧੪॥ ਜਬਲਗ ਹੰਕਾਰਰੂਪੀ ਸਿੰਘ ਹਿਰਦੇ ਬਨ ਮੈ ਰਹੇਹੈ। ਤਬਲਗ ਬਨ ਸੰਬੰਧੀ

ਜੋ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਮਿਰਗਾਵਲੀ ਹੈ ਫੂਲਦੀ ਨਹੀ।ਜਬ ਹੀ ਵਿਚਾਰ ਰੂਪੀ ਸਰਭਾ ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ਖਾਇ ॥ ੧੫॥ ਗੁਜਰਾਵੇ ਕਿਆ ਬੇਨਤੀ ਕੌ ਪੁਚਾਵੇ ਜਬਾਬ ਦੇਈਏ ਤਬ ਹੁੰਦੀਹੈ ਬਜਗਾਰੀ ਗੁਨਹਗਾਰੀ। ਵਾ ਜਬਾਬਦੇਵੋਗੇ ਤਾਂ ਬਜਵਾਲੇ ਹੋਵੋਗੇ। ਆਪਣੇ ਨਜੀਕ ਰਖ ਹੇ ਰਹਿਮਾਨ ਏਹੀ ਭਿਸਤ ਹੈ ॥੧੭॥ ਬਾਂਕਾ ਗੜ੍ਹਸਰੀਰ ਦੋਵਰ ਕੋਟ ਰਾਗ ਦਵੈਖ ਅਰ ਤੇਵਰ ਖਾਈ ਤਿਨਾਂ ਗੁਣਾਂ ਕੀ। ਵਾ ਤਿਨੇ ਈਖਣਾ ਸੁਤ ਵਿਤ ਲੋਕ। ਤੇ ਪੰਚ ਸੂਖਮ ਭੂਤ। ਤੇ ਪਚੀਸ ਪ੍ਰਕਿਰਤਾਂ। ਤੇ ਮੋਹ ਤੇ ਮਤਸਰ ਤੇ ਮਦ ਜੋ ਹੈ ਇਹ ਫੌਜ ਹੈ ਮਾਇਆਜੋ ਪਰਬਲ ਹੈ ਏ ਆਡੀ ਛੌਹੀ। ਜੇਹੜੀ ਸੁਰਤਿ ਲਗਾਵਣੀ ਹੈ ਏਹ ਹਵਾਈ ਕਿਆ ਤੋਪ ਹੈ। ਪ੍ਰੇਮ ਪਲੀਤਾ। ਭਗਵਤ ਕੇ ਸਿਮਰਨਕੀ ਜੋ ਸਕਤੀਹੈ ਇਸਕਰਕੇ ਮੈ ਭੀਰਨੇ ਵਾ ਏਨਾਂ ਦੀ ਭੀੜਦੇ ਸੰਜੁਗਤ ਕਾਲਦੇ ਭੈ ਦੀ ਫਾਸੀ ਕਾਟੀ ॥ ਅਸਟਪਦੀਆਂ

੧॥ਅਬਰਨ ਤੇ ਬਰਨਾ ਸਾਥ ਜਿਨਾਂਦੇਮਨਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ। ਸੋ ਹਉਮੈ ਕੇ ਗੀਤਾਂ ਨੂੰ ਗਾਂਵਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਬਰਨ ਤੇ ਜੋ ਅਬਰਨ ਹੈ ਤਿਸ ਸਿਉਂ ਮਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ ਹਉਮੈ ਦੇ ਗੀਤਾਂ ਦੇ ਗਾਵਣ ਨੂੰ ਗਾਵਹਿ। ਕਿੰਤੂ ਨਹੀ ਗਾਵਹਿ ਖੰਡਲ ਖੰਡ ਤੇ ਮੰਡਲ ਦੇਸ ਤੇ ਮੰਡਲ ਸਮੂਹ ਏਨਾਂ ਨੂੰ ਮੰਡਿਆ ਹੈ ਤ੍ਰਿਆ ਅਸਥਾਨ

ਲੋਕ ਤੀਨ ਦੇਵਤਾ ਤੀਨ ਖੰਡਾਂ ਭਾਗ ਤਿਨ ਗੁਣ ਕ
ਦਲੀ ਪੁਹਪ ਸਾਰੰਗ ਤੇ ਧੂਪ ਸਾਰਖਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਚਰਨ
ਕਮਲ ਕੀ ਰਜ ਕੀਓਨਿਵਾਸ। ਵਾ ਕਦਲੀਤੇ ਪੁਹਪ
ਤੇ ਧੂਪ ਜੋ ਹੈ ਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਜੋ ਆਰਤੀ ਹੈ ਰਜ ਜੋ ਹੈ ਤੇ
ਪੰਕਜ ਜੋ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਸਭਨਾਂ ਮੈ ਲੀਆ ਹੈ ਨਿਵਾਸ।
ਦੁਆਦਸਦਲ ਅਖਰਾਂ ਵਾਲਾ ਜੋ ਮੰਤ੍ਰ ਸੋ ਅਭਅੰਤਰ
ਵਾ ਦੁਆਦਸ ਦਲਵਾਲਾ ਜੋ ਹਿਰਦਾ ਹੈ ਤਿਸਅੰਤਰ
ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਮੰਤ੍ਰ ਧਾਰਿਆ ਹੈ। ਅਰਧ ਉਰਧ ਮੈ ਜੋ
ਅਕਾਸ ਚੇਤਨ ਹੈ ਮੁਖ ਤਿਸਮੈ ਮਨ ਲਾਗੋ। ਜੋਤੀਦੇ
ਮੰਤ੍ਰ ਕਰ ਮਨ ਨੂੰ ਇਸਥਿਤ ਕਰੈ। ਵਾ ਗੁਰਾਂਦੇ ਮੰਤ੍ਰ
ਕਰ ਜੋਤੀ ਨੂੰ ਮਨਮੈ ਇਸਥਿਤਕਰੈ ॥ ੨ ॥ ਨਗਰੀ
ਨਗਰੀ ਮੈ ਖੇਤੀ ਹੈ ਅਪਾਰ ਵਾ ਖਿਆਤੀ ਹੈ ਅਪਾਰ
। ਕਈਕਰੋੜ ਅਠਾਰਾਂਭਾਰ ਰੋਮਾਵਲੀ ਜਿਸਕੀਕਹੀ
ਹੈ ਸੋ ਬਾਵਨ ਰੂਪ ਹੋਂਦਾ ਭਇਆ। ਅੰਤਰਅੰਤਰਕੀ
ਮਨਸਾ ਕਾ ਮੋਹਿ ਹਿਰਦਾਵਾ ਅੰਤਰ ਸਭਨਾਂਦੇ ਇਸ
ਥਿਤ ਹੈ ਉਪਾਸਕਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰਦੀ ਖੋਟੀ ਮਨਸਾਹਰ
ਦੇਂਦਾਹੈ ॥ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ॥ ੧ ॥ ਸੋ ਹਰਿਹਰਿ
ਰੰਗੀਲੇ ਕੋ ਰੰਗ ਕਰਕੇ ਧਿਆਇਆ ॥੪॥ ਮਿਲੋਗੀ
ਗੋਪਾਲ ਕੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਨਗਾਰਾ ਬਜਾਇਕੇ ॥੫
। ਕਬਹੂ ਕੂਰਨ ਕਿਆ ਸੂਹੜੀਵਾ ਕਰੜੇਚਰਣੇਚੁਬਾਵੈ
। ਤੁਰੇ ਤੁਰਕਾਨ ਦੇਸ ਕੇ ਸ਼ੀਘਰ ਤੁਰੰਗ ਨਚਾਂਵਦਾ

ਹੈ ॥ ੮ ॥ ਬੇਸੁਆ ਕੇ ਅਖਾੜਾ ਅਡੰਬਰ ਕਰਨਾ। ਕਾਪਰ ਪਹਿਰੇ ਭੇਖ ਬਣਾਵਣਾ ਪੂਰੇ ਤਾਲ ਸੁੰਦਰ ਬਚਨਉਚਾਰਣੇ। ਨਿਹਾਰੇਸਾਸ ਸਮਾਧੀ ਲਗਾਵਣੀ ॥ ੯ ॥ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਪ੍ਰਹਲਾਦਿ ਤੂ ਕਹਿਆ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ ਤਿਨ ਤਉ ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਅਉਰੈ ਠਾਨੀ ਮਾਰਨੇ ਕੀ। ਵਾ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕਹਿਆ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ ਤਿਸਨੇ ਅਉਰ ਠਾਨੀ ਮੇਰਾ ਰਖਕ ਗੋਬਿੰਦ ਹੈ॥੧੦॥ ਪਾਖੰਤਣ ਪਹਿਰ ਦਾ ਬਾਜਾ ਜਬ ਬਜਾਇ ਲਇਆ ਵਾ ਪੰਖਾਂ ਕਾ ਬਾਜਾ ਬਜਾਂਵਦੇ ਗਰੜ ਪਰ ਚੜੇ ਗੁਪਾਲ ਆਏ ਸੈਲ ਨਿਆਣਾ ਮਸੈਲ ਮੇਲ਼ ਕਰ ਵਾ ਸਲੇਮਸਾਹਿ ਤੇ ਮਸੈਲਮਸਲੇਕਰਣੇ ਵਾਲੇ ਕਾਜੀਓਂਗਊ ਜੀ ਪਈ ਹੈ। ਅਉਘਟ ਅਉਖੀ ਕੀ ਘਟ ਘੜੀ ਲਗੀ ਆਇਕੇ ਕਾਜੀ ਮੁਲਾਂ ਸਹਿਤ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਭਇਆ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਕੁਛ ਫੁਰਮਾਵੇ ਤੈਂ ਕਹਿਆ ਮੁਝੇ ਕਿਛ ਦਿਖਾਵੇ ਪਤੀਆ ॥ ੧੧ ॥ ਸਤ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ਜੋ ਹੈ ਤਿਹਾਂ ਕਾਲਾ ਮੈਂ ਸਤ ਹੈ ਜਉ ਲਿਲਾਟਹਿ ਲੇਖ ਤਉ ਗੁਰਦੇਵ ਪ੍ਰਾਪਤਿ। ਵਾ ਕੁਲੇਖ ਤੇ ਲੇਖ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਹੈਸਨ ਰਖਕ ਅੰਬਰੀਕ ਦੇ ਤਾਤਪਰਜ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲੈਂਦਾ ਹੈ॥

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ॥ ੧ ॥ ਬਰਨ ਆਸ਼੍ਰਮਕੇ ਸਹਿਤ ਧਰਮ ਕੇ ਜੋ ਨਾਮ ਜਪੈ। ਵਾ ਬਰਨ ਅਖਰੇ ਵਾ ਬਰਨ

ਮੂਰਤੀ ਦੇ ਧਿਆਨ ਸਹਿਤ ਨਾਮ ਜਪੈ। ਦੁਆਰਿਆਂ ਥੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੈ ਤੇ ਤਿਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਮਨ ਵਸੀਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੋਇ ਸੋ ਅਨ ਕੈ ਸਰੂਪ ਹੋਇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਇਆਨ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥

ਬਸੰਤ ਮਹਲਾ ੧ ੧ ੴਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮਹਾ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਮੁਮਾਰਖੀ ਜੋ ਅਨੰਦ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪੀ ਬਸੰਤ ਚੜ ਰਹਿਆ ਹੈ ਪਰ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰਚਿਤਕੋ ਫੜ ਕਰ ਵਾ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਚਿਤਹੋਇਕਰ ਸੋ ਗੋਬਿੰਦ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਮਾਲ। ਹਰੀ ਦੀ ਉਪਾਸ਼ਨਾ ਕਰਨੀ ਏਹ ਸਾਖਾ ਹੈ ਪਤਿਸਟਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਏਹ ਪਤ੍ਰ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤੀ ਛਾਇਆ ਚੂਕਾ ਮਨ ਅਭਮਾਨ। ਏਹੁ ਤਪਤ ਕੀ ਨਿਵਿਰਤੀ ॥ ੨ ॥ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਨਾ ਪਾਇਆ ਕਹਾਂ ਪਾਇ ਹੈਂ ਤੇ ਕਹਾਂ ਸੀਸ ਹੈ ॥ ੬ ॥ ਕੰਚਨ ਦੇ ਕੁਆਰ ਪਾਤ੍ਰ ਹੈਂ ਅੰਗ ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਵਾ ਅੰਗ ਹਿ-ਰਦਾ। ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸੰਜੋਗ ਕਰ ਮਨ ਕੋ ਮਾਰਿਓ ॥ ੭ ॥ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਗੁਰ ਸਿਖ ਤੋਰ ਚਰਨ ਸਰੇਵਹਿ। ਜੋ ਗੁਰ ਸਿਖ ਗੁਰ ਚਰਨ ਸਰੇਵਹਿ ਸੋ ਤੇਰੀ ਤਰਫ ਤੋਰੇ ਹੈਂ। ਵਾ ਤੋਰ ਕਹੀਏ ਤੋਲਦੇ ਹੈਂ ਕਰਮ ਭਾਗ ਮਸ-ਤਕ ਮੈਂ। ਵਾ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਭਾਗ ਛਾਂਦਾ ॥ ੮ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਨਾ ਏਹਹਰਟ ਤੇ ਬਧੀ ਜੋ ਨਾਮ ਮੈਂ ਲਗਾ

ਵਣੀ ਏਹ ਮਾਹਲ ਹੈ ਤੇ ਵਿੰਡ ਪਰੋਵਹੁ ਕਰਫਾਂ ਆ
ਦਿ। ਤੇ ਮਨ ਬੈਲ ਕੋ ਜੋਵਹੁ। ਤਉ ਮਾਲੀ ਕੇ ਪ੍ਰ-
ਮੇਸਰਕੇ ਹੋਵਹੁ।ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਜੋਹੈਂ ਏਨਾ ਵਾਸਤੇ ਬਸੋਲੇ
ਕਿਆ ਰੰਬੇ ਕਰਹੁ ਜਤ ਤੇ ਖਿਮਾ" ਵਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਵਾ
ਗਿਆਨ ਵੈਰਾਗ ਕਿਰਤਿ ਨ ਮੇਟਿਆ ਜਾਈ। ਬਿ-
ਅਰਥ ਨਾ ਜਾਵੇਗਾ॥ ੧੦॥ ਸਾਹੁਰੜੀ ਵਸਤੁ ਸਭ
ਕਿਛ ਸਾਂਝੀ ਸਾਹੁਰੜੀ ਵਥ-ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭਦੇ
ਹੈਂ ਪੇਕੇ ਲੋਕ ਮੈਂ ਧਨ ਨੇ ਵਖ ਆਪਣੇ ਜਾਣੇ। ਵਾ
ਸਾਹੁਰੀ ਵਸਤੁ ਚਿਤੰਨਤਾ ਹੈ ਸਭ ਮੈਂ ਏਕ ਹੈ ਤੇ ਪੇਕੇ
ਮੈਂ ਧਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਬਧ ਵਖ ਹੈ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਪਰ
ਉਪਕਾਰ ਕਰਨਾ ਇਹੁ ਸਾਂਝ। ਵਖੇ ਕੇਹੜੇ ਭਜਨ
ਕਰਨਾ ਸੀ ਸੋ ਕਹੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਰਾਏ ਤਾਂ ਕਰਾਂ। ਭਗ
ਤੀ ਰੂਪੀ ਚੋਲੀ ਪਹਿਰੇ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਕਸੀਦਾ ਕਢਕੇ
। ਤਾਂ ਤੁਮ ਜਾਣਹੁ ਨਾਰੀ॥ ੧੧॥ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਨਿਰ
ਵਿਰਤੀ ਮਾਤਾ ਤੇ ਸੁਧ ਹੰਕਾਰ ਤੇ ਮਲਨ ਹੰਕਾਰ ਬਾ
ਪ ਹੈ। ਵਾ ਦੁਇ ਮਾਈ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬਾਪ ਰਾਗ
ਦ੍ਵੈਖ ਵਾ ਦ੍ਵੈਤ ਹੀ ਮਾਤਾ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਦ੍ਵੈਤ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ
ਜਿਸਦਾ। ਐਸਾ ਜੋ ਮਨ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰੇ।
ਵਾ ਦੁਇ ਮਾਈ ਤੇ ਦੁਇ ਬਾਪ ਜਿਸਦੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਂ
ਪੰਡਿਤ ਤਿਸ ਕ੍ਰਿਸਨ ਦੇਵ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰੋ ਇਕ
ਮਈ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਭੋਗ ਕਿਆ ਬ੍ਰਿਤੀ

ਲਗਾ ਕੇ ਅਨੰਦ ਕਰੇ। ਵਾ ਇਕ ਮਾਈ ਮਾਇਆ ਦਾ ਭੋਗ ਕਿਆ ਅਭਾਵ ਕਰੇ ॥ ੧੨ ॥ ਬਿਨ ਭਾਗਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਨਹੀਂ ਪਾਈਦਾ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਬਿਨਾਂ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਪਾਈਦੀ ਬਿਨ ਭਾਗਾਂ ਸਤਸੰਗ ਨਹੀਂ ਪਾਈਦਾ ਸਤਸੰਗ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਹਰਿਨਾਮ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਹਰਿਨਾਮ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਮਿਲੇ। ਵਾ ਹਰੀ ਦਾ ਹਰਿਹਰਿ ਨਾਮ ਮਿਲੇ ਗੁਰਾਂਕੇ ਸੰਗ ਹਰੀ ਰੂਪ ਥੀਏ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਜੋ ਤਿਸਭਾਵੈ ਤਿਸੈ ਖਵਾਇ।ਜਿਸ ਜਿਸਨੂੰ ਜੋ ਫਲ ਖਵਾਇਆ ਭਾਵੈ ਤਿਸ ਤਿਸ ਨੂੰ ਸੋ ਫਲ ਖਵਾਏ ॥੩॥ ਸਾਚ ਸਹਿਜ ਕਿਆ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਆ ਤਿਸਨੂੰ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਜਿਨਾਂ ਕਾ ਰਿਦਾ ਭਰਪੂਰ ਹੋਆ ਸੋ ਹਰਿ ਜੀਉ ਨੂੰ ਵੇਖੈ ਸਦਾ ਹਜੂਰ ॥ ੬ ॥ ਸਫਲਿਓ ਬਿਰਖ ਗੁਰੂ ਹੈ ਹਰਿਕੇ ਦੁਆਰ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ॥ ੭ ॥ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਸਬਦ ਨੂੰ ਜਿਨਾਂ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਿਆ ਤਿਸ ਜਨਕੀ ਹੈ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ। ਤੇ ਸਾਰੇ ਜਗ ਮਹਿ ਸਮਾਇ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ਜਿਨ ਗਿਆਨ ਕਿਆ ਜਾਨਣੇ ਜੋਗ ਕੀਆ ਤਿਸ ਹਰੀ ਨੂੰ ਤੂੰ ਜਾਣ ॥ ੧੪ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਲਾਗੇ ਰਹੁ ਨਾਮ ਸੁਆਦ ਮੈਂ ॥ ੧੫ ॥ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਤਨ ਬਿਰਖ ਹੈ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਫਲ ਪਾਂਵਦੇ ਹੈਂ ਸੋਇ ॥ ੧੭ ॥ ਜਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਏ ਤਾਂ ਮੂਲ ਮੈਂ ਲਗੇ। ਅਘੁਲੀਐ ਕਿਆ ਛੁਟੀਐ ॥ ਮਃ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸਭ ਪੂਰੇ ਮਾਨਸ ਸੰਕਲਪ ਤਿਸਕੇ। ਢੀਢੇ ਨਯੂਨ ਹਾਂ ।ਢੀਮ ਕੀ ਨਿਆਈ ਬਹੁਤ ਅਤ ਸੇ ਭਾਰੀ ॥ ੫ ॥ ਪ੍ਰੀਧੇ ਪ੍ਰੋਸਿਆ। ਬਿਨਉ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣ ਘਰ ਮੈਂ ਹੀ ਰਤਨ ਲਾਲ ਬਹੁ ਮਾਨਿਕ ਲਾਦੇ ਕਿਆ ਦਬੇ ਹੋਏਹੈਂ ।ਓਢਾ ਕਿਆ ਸੇਂਹਗਾ ਮੁਸਕਲੈਨ ਵਾਲਾ ੭॥ਜਮਕਾਲ ਪਕਰਲਏਗਾ ਵਾ ਜਮਕਾਲਪਕਰਸਲੂ ਦ ਜੂੰਡਿਆ ਥੋਂ।ਹਰਿ ਭੰਦ ਹਰੀ ਭਜਨ। ਵਾ ਹਰੀ ਦੁਖਾਂ ਕੇ ਭੰਜਨ ਵਾਲੇ ॥ਮ:੫॥੧॥ਸੂਕੈ ਨਾਹੀ ਛਾਵ ਧੂਪਾਜ ੜਤਾ ਛਾਵ ਤੇ ਧੂਪ ਤਮੋਂ ਗੁਣ ਕੀ ਤਪਤ ਕਰਕੇ। ਵਾ ਸੁਕਦਾ ਨਹੀ ਧੁਪ ਕਰ ਛਾਂਵ ਹੀ ਹੈ। ਬਿਰਖ ਜੰ ਮਿਓਹੈ ਪਾਰਜਾਤ। ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਫੁਲ ਫਲ ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਭਾਂਤ ਲਗੇ। ਵਾ ਰਤਨ ਫੁਲ ਲਗੇ ਫਲ ਭਾਂਤ ਪ੍ਰਕਾਸ ਗਿਆਨ ॥ ੩ ॥ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰ ਮਉ-ਲਿਆ ਹੈ ਜਿਨਾਂ ਦਾ ਮਨ ਤਿਨਾ ਜਨਾ ਕੇ ਪੂਛ ਕਰ ਗਿਆਨ ਕਮਾਈਏ ॥ ੪ ॥ ਇਹੁ ਜੋ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਹੈ ਤਿਸਮੈ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ਦੇਹ ॥ ੮ ॥ ਤਿਸਦੀ ਕਰ ਪੋਤਦਾਰੀ ਨਹੀ ਤਿਸਕਾ ਖਜਾਨਚੀਹੋ ਤਿਸ ਅਰਾਧ ਜਿਨਜੀਵਣ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਜੋ ਹੈ ਨਾਮ ਪ੍ਰਸਿਧ ਸੋ ਰੰਗ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੈ ਜਪਿਓ। ਵਾ ਨਾਮਾ ਵਿਚੋਂ ਹਰੀ ਨਾਮ ਜਪਿਓ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੈ ॥ ੧੩ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਕੀਓ ਨਿਵਾਸ। ਏਹੁ ਜੋ ਅਸਟ ਸਿਧੀਅ

ਤੇ ਨਵਨਿਧੀਆਂ ਤਿਸਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਂਦੀਆਂ ਹੈਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਜਿਸਨੂੰ ਨਾਮ ਦੇਹੁ ॥ ੧੪ ॥ ਕਿਰਪਾ ਨਦਰ ਕਰਕੈ ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿਹਾਰਿਆ ਓਸ ਆਪਣਾ ਦਾਸ ਸ ਮਾਲਿਆ ॥ ੧੭ ॥ ਕਰਣ ਹਾਰ ਜੋ ਆਪਹੈ ਤਿਸਨੇ ਜੋ ਅਪਨੇ ਕਰੇਹੈਂ॥੧੮॥ਜੈਸੇ ਫੂਲ ਫੂਲੇ ਹੁੰਦੇਹੈਂ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਫੂਲੇ ਹੋਏ ਪਦਾਰਥ ਦੇਖੇ । ਸੋ ਐਸੇ ਜਾਣਕਰ ਤਿਆਗ ਤਿਨਾਦੀ ਹੰਤਾ ਭੀ ਤਿਆਗੀ। ਸਘ ਨਬਾਸ ਜਿਨਾਂ ਗ੍ਰਹਨ ਕਰੀਹੈ ਸੋ ਫੂਲੇ ਹੋਏਹੈਂਵਾ ਸਘ ਨਬਾਸ ਭਗਤੀ ਫੂਲੇ ਭਾਈ।ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋਇ ਰਹੇਹੈਂ।ਵਾ ਮਨਮੁਖ ਫੂਲਣੇ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਏ ਹੈਂ ॥ ੧੯ ॥ ਸਫਾ ਕਹੀਏ ਸਫਾਈ ਰੂਪੀ ਸਫਾ ਬਿਛਾਇ ਬੈਠਹੁ ॥

ਮਃ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆਂ ॥ ਨਾਮ ਬਿਸਾਰ ਗਿਰੇ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਵਿਸਿਆ ਰੂਪੀ ਭੀਤ ਕਿਆ ਚੋਗ ਕੋ। ਗੁਣ ਚਾਰ ਸੁੰਦਰ। ਵਾ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਜੋ ਚਾਰੇ ਹੈਂ ਵੈਰਾਗਾ ਦਿਕ ਸੋ ਕੈਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਬਰਖਾ ਸਮੇ ਬੁਦਬੁਦੇ ਕੀ ਬਣਾ ਵਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਹੋਰ ਚਕ੍ਰ ਕੇ ਫੇਰਤੇ ਬੂੰਦ ਮਾਤਰ ਜੋ ਧ ਰਤੀ ਪਰ ਪੈਂਦੀ ਸੋਖਤ ਹੋਇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਵਾ ਬੂੰਦ ਮਾ ਤਰ ਧਰਤੀ ਪਰ ਸੋਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਜੈਸੇ ਚਕਰ ਕਾ ਫੇਰ ਐਸੇ ਚਪਲ ਹੈ। ਸਰਬ ਜੋਤ ਜੋਗਿਆਤਹੈ ਸੋ ਨਾ ਮੇ ਚੀਰੀ । ਵਾ ਨਾਮਕੀ ਚੇਰੀ ਜਿਨਾਂਕੀ ਬੁਧੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸਰਬ ਮੈ ਜੋਤੀ ਕੋ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਗਤਿ

ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੋਂਦਾ। ਵਾ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਗਤਿ ਮੈਂ ਕੀ ਕਿਛ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਂਦਾ। ਕਿੰਤੂ ਸਭ ਕਿਛ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਸੰਤੋਖਹੋਵੇ ਏਹ ਕਿਰਪਾਧਾਰਾਵਾ ਹੇ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਸੰਤੋਖ ਹੋਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਭਵਰ ਕੀ ਤਰਾਂ। ਨਾਮ ਜਿਸਨੇ ਨਹੀਂ ਲੀਆ ਨਾ ਜਾਤਿ ਨਾ ਪਤਿ । ਵਾ ਨਾਮ ਜਿਸਨੇ ਲੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਜਾਤਿ ਪਾਤਿ ਅਭਿਮਾਨ ਨਹੀਂ ਰਹਿਆ ਗੁ-ਣਹਿ ਬੀਨ ਬਿਨਾ ਜੋ ਹੈ ਸਭ ਦੂਖ ਹੀ ਹੈ ਸਨਬੰਧੀ ਤਿਨਾਂ ਦੇ। ਵਾ ਗੁਣ ਜਿਸਨੇ ਚੁਣੇ ਸਭ ਦੁਖ ਤਿਸਦੇ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈਂ ਤੂੰ ਅਭੁਲ ਹੈਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁਲਿਆ ਹੈ ਨਾ ਹਿ। ਤੂੰ ਮੇਟੋ ਠਾਕਰ ਸਬਦ ਕਿਆ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਖਿਆ ਪਕ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਏਕੋ ਜੋ ਸਚ ਧਰਮ ਹੈ ਸਰੂਪ ਕਿਆ ਜਾਣਨਾ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਮਤਿ ਕਰਕੇ। ਕੋਈ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰ-ਦਾ ਹੈ ਜੁਗ ਜੁਗ ਮੈਂ ਪੂਰਾ ਸੋਇ ॥ ੪ ॥ ਗੁਰਾਂ ਸਾਥ ਮੇਲੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਉ ਦੁਖ ਚੂਕੈ। ਜਿਨਾਂ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਖੋਜ ਨੂੰ ਢੂੰਢਦੇ ਸੇ ਸੋ ਗੁਰ ਮੇਲੇ ਬੀਰ ਜੋ ਹੈ ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ ਭੀ ਰਹੈ ਤੇ ਅਸਾਤੇ ਭੀ ਰਹੈ ॥ ੭ ॥ ਆਪੇ ਭਵਰਾ ਜਗਿਆਸੂ ਫੂਲ ਗੁਣ ਬੇਲ ਸਤਸੰਗ । ਤਰਵਰ ਜੋ ਸੰਤ ਹੈ ਸੋ ਫੂਲੋਂ ਧਰਮਾਦਿਕੋਂ ਕਰ। ਬਨ ਕ੍ਰਿਆ ਨਾਮ ਜਲ ਕਰਕੇ ਹਰੇ ਹੈਂ ਆਪੇ ਕਵਲਾ ਭਗਤੀ ਤੇ ਗਿਆਨੀ ਭੀ ਹੈ ਆਪ। ਆਪੇ ਬਛਰੂ ਜਗਿਆਸੂ ਤੇ

ਊ ਭਗਤੀ ਖੀਰ ਜਸ। ਅਸੰਖ ਜੀਆਂ ਨੂੰ ਹੇ ਜੋਤੀ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਅਧਾਰ ॥ ੮॥ ਨਉ ਖੰਡ ਸਪਤ ਦੀਪ ਰ-ਉਦਹਿ ਭਵਨ ਤੀਨ ਗੁਣ ਤੇ ਚਾਰ ਜੁਗ ਇਹ ਤੈਨੇ ਸੁੰਦਰ ਮਲਾਇਤ ਕਰਕੇ ਬੈਠਾਲੀ ਹੈ ਸ੍ਰਿਸਟੀ। ਚਹੁ ਜੁਗਾਂ ਦੇ ਹਾਥਿ ਚਾਰੇ ਬੇਦ ਦੀਪਕ ਦੀਏ। ਪਾਵਕ ਆਦਿਕ ਜੋ ਤਤ ਹੈਂ ਇਹ ਘਰ ਘਰ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਲਸ਼ਕਰ ਹੈ ਵਾ ਜਿਤਨਾ ਘਟ ਘਟ ਲਸਕਰਹੈ ਤੇ ਸਭ ਤੇਰਾ ਪਾਇਕਹੈ। ਪੂਜੀ ਅਨੁਸਾਰ ਮਾਰ ਪਵੈ। ਵਾ ਪੂਜ ਕੇ ਮਾਰ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਨਿਤ ਮੁਦਗਰਾਂ ਦੀ॥ ਮ: ੫॥ ੨॥ਕਰੇ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਜੋ ਪਈਹੈ ਕਰਮ ਰੇਖ ਤਿਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਕਰ ਬਹੁ ਭਰਮਿਆ॥

੧ ਓ ਬਸੰਤ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਂ ਕੀ॥ ॥੩॥ ਦੇਖਹੁ ਲੋਗਾ ਜੈਸੇ ਕੋਈ ਕਹੈ ਕਲਾਹ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਆਪਸ ਮੈਂ ਭਾਉ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਜੈਸੇ ਗਰੜ ਤੇ ਸਰਪਾਦਿਕਾਂ ਦਾ। ਜੋਇਤੇ ਖਸਮ ਨੇ ਜਾਇਆ ਹੈ ਪੂਤ ਜੀਵ ਬਾਪ ਈਸ਼ਰ ਨੇ ਸਤਾ ਸਫੁਰਤੀ ਦੇਕਰ ਵਿਚਰ ਰਹਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰਵਨਾਦੀ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੈ ਤੇ ਖੀਰ ਪਿਲਾਇਆ ਕਿਆ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਭੋਗਾਇ ਰਹਿ-ਆ ਹੈ ਦੇਖਹੁ ਭਾਈ ਲੋਕੋ ਕਲ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਤ ਨੇ ਮੁਕਲਾਈ ਹੈ ਅਪਨੀ ਮਾਊਂ। ਹੈ ਤੇ ਮਾਇਆ ਈਸ਼

ਰ ਕੀ ਪਰ ਇਸਨੇ ਅਪਨੀ ਮਾਨੀ ਹੈ ਇਹੀ ਮੁਕਲਾ ਉਣਾ ਹੈ ਮਨ ਪਗਾਂ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਹੈ ਤੇ ਹੁਰੀਆਂ ਛਾਲਾਂ ਮਾਰਤਾਹੈ ਖਿਨ ਮੈਂ ਦੇਸ ਦੇਸਾਂਤਰ ਮੈਂ ਚਲਿਆ ਜਾਤਾ ਹੈ।ਬਦਨ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਹੈ ਤੇ ਖਿੜ ਖਿੜ ਹਸ ਰਹਿਆਹੈ ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਅਵਿਦਿਆ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਹੈ ਨਰ ਪੈ ਕਰ ਸੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਵਿਖੇ ਜੋ ਸੁਖ ਕੀ ਇਛਾ ਹੈ ਸੋ ਕੈਸੀ ਹੈ ਜੈਸੇ ਕੋਈ ਕਹੈ ਬਿਨ ਬਾਸਨ ਖੀਰ ਬਿਲੋਈਐ। ਗਊ ਜੋ ਮਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਸੁਖ ਰੂ-ਪੀ ਅਸਥਨਾ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਹੈ ਤੇ ਜੀਵਾਂ ਨੇ ਲਵੇਰੀ ਕਿਆ ਸੁਖ ਰੂਪ ਜਾਣੀਹੈ ਹੈ ਆਪਣਾ ਆਪ ਤੇ ਇਸਨੇ ਬਾਟ ਘਣੀ ਜਾਣੀ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ਮੇਰੇ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖ ਆਥਿ ਕਿਆ ਅਸਤ ਕਰੋ ਤੇ ਧੀਰ ਕਿਆ ਇਸ-ਥਿਤ ਕਰੋ ਹੇ ਧੀਰਜਵਾਨ ॥ ੬ ॥ ਨਾਇਕ ਮਨ ਤੇ ਬਨਜਾਰੇ ਪੰਚ ਕਾਮਾਦਿਕ ਪੰਜੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਾ ਬੈਲ ਨਉ ਬਹੀਆਂ ਨਉ ਦੁਆਰੇ ਦਸ ਇੰਦ੍ਰੇ ਗੁਣ। ਬਹਤਰ ਨਾੜੀ ਧਾਗੇ ਸੀਵੇ। ਸਾਤ ਸੂਤ ਸਪਤ ਧਾਤੁ ਦਾ ਸਰੀਰ ਹੈ ਤਿਸ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰ ਬਨਜ ਕੀਨ। ਵਾ ਬੈਰਾਗਾਦੀ ਚਾਰੇ ਤੇ ਸ੍ਰਵਨਾਦੀ ਤਿਨੇ ਏਨਾਂ ਸਾਥ ਬਨਜ ਕੀਨ। ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮਾਦੀ ਭਾਵਨੀ ਸੰਗਲੀਨੀ ਪੂੰਜੀ। ਤੀਨ ਜਗਾਤੀ ਰਜਤਮਾਦੀ ਹਾਥ ਝਾਰ ਦੇ ਰਹੇ ਤੇ ਬਨਜਾਰਾ ਚਲਿਆ ਗਇਆ ਅਸੰਗ। ਜੋ ਭਰਮ ਭ੍ਰਾ

ਜ ਤਾ ਸਹਿਜ ਸਮਾਨੋ। ਤਾਸਰਸੀ ਕਾਜ ॥ ੮ ॥ ਜਿ-
ਨਾਂ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਤੇ ਭ੍ਰਮ ਵਾ ਸਕਲ ਬਿਆਕੁ
ਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਤੇ ਭਰਮਾਵਣੇ ਵਾਲੇ ਕਾਮਾਦੀਕਾਟ
ਦਿਤੇ ਮੋਰੇ॥ ਨਾਮਦੇਵ ॥ ਲੋਭ ਲਹਰ ਅਤਸੇ ਕਰ
ਕੇ ਇਕ ਰਸ ਚਲ ਰਹੀਹੈ ॥ ੩ ॥ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਅਵਲ
ਕਿਆ ਆਦਿ ਤੇ ਧੂੜ ਮਣੀ ਜੋ ਦੇਹ ਰੂਪ ਗਡੀ ਸੋ
ਚਲਤੀ ਹੈ। ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਤਿਨਾਂ ਕਾ ਹਾਥ ਮੈ ਲੇਕਰ
ਪ੍ਰਾਰਬਧ ਹਾਂਕਤੀਹੈ। ਜੈਸੇ ਪਨਕਤ ਗੋਬਰ ਕੀ ਗੋਲੀ
ਕੋ ਦੂਟਟ ਕਿਆ ਧ੍ਰੂਹਦੀਹੈ ਟਿਵਣ ਤੈਸੇ ਹੀ ਹਾਂਕਤੀ
ਹੈ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪ ਸਰੋਂ ਮੈ ਧੋਵਨ ਵਾਲੀ ਉਤਸਾਹਿ ਵਾ
ਲੀ ਜੋ ਬੁਧੀ ਹੈ ਲਾਡਲੀ। ਧੋਬੀ ਜੋ ਚਿਦਾਭਾਸ ਹੈ
ਸੋ ਅੰਤਹ ਕਰਣ ਧੋਵੈ। ਵਾ ਧੋਬੀ ਜੋ ਸੰਤ ਹੈਂ ਸੋ ਰਾਗ
ਦ੍ਵੈਖ ਮਲ ਕੋ ਧੋਂਵਦੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈ ਜਿਨਾਂ ਦਾ ਮਨ ਵਿ
ਸੇਸ਼ ਕਰਕੈ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਅਪਨੇ ਭਗਤ ਪਰ ਕਰੀ ਹੈ
ਦਇਆ॥ ਕਬੀਰ ਜੀ॥ ਸੁਰਹ ਦੇਵਤਾ ਸਰੀਖੀ
ਤੇਰੀ ਚਾਲ ਕਿਆ ਰਹਿਣੀ ਹੈ। ਤੇਰੀ ਪੂਛਟ ਬੁਧੀ
ਉਪਰ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਬਾਲ ਚਮਕ ਰਹੇ ਹੈਂ। ਵਾ ਤੇਰੇ
ਪਿਛੇ ਗੁਣਾ ਨਿਰੂਪਣ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਇਸ ਘਰ ਮੈਂ
ਜੋ ਗੁਣ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਕੋ ਢੂੰਢ ਕਰਕੇ ਖਾਹਿ ਕਿਆ ਧਾ-
ਰਣ ਕਰ। ਅਉਰ ਕਿਸੀ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਕੇ ਤੂ ਮਤ
ਹੀ ਜਾਹਿ। ਚਾਕੀ ਮਾਇਆ ਕੋ ਚਟ ਰਹਿਆ ਹੈ। ਵਨ

ਜੋ ਆਪਣੀ ਆਪ ਕਾ ਚੀਨਣਾ । ਵਾ ਕਾਮਾਦਿਕਾ ਚੂ ਰਨ ਇਸਕੋ ਧਾਰ। ਚਾਕੀ ਮਾਇਆ ਕਾ ਚੀਥਰਾ ਸ-ਰੀਰ ਕਹਾਂਲੈ ਜਾਹਿਗਾ। ਛੀਕੇ ਸੁਰਗ ਪਰ ਤੇਰੀ ਬ ਹੁਤ ਡੀਠ ਹੈ। ਮਤ ਲਕਰੀ ਅਧਿਕ ਬਿਭੂਤੀ ਦੇਖ ਕ ਰ ਈਰਖਾ ਰੂਪੀ ਸੋਟਾ ਤੇਰੀ ਪੀਠ ਪਰ ਪੜੈ। ਪੀਠ ਕਿਆ ਜੋ ਤਹਾਂ ਤੇ ਜੋ ਗਿਰਨਾ ਹੈ। ਕਹੈ ਕਬੀਰ ਜੀ ਭਲੇ ਭੋਗ ਤੈਂ ਕੀਤੇ ਹੈਨ। ਮਤ ਕੋਊ ਮਾਰੈ ਈਟ ਵੇ ਮ। ਸਨਬੰਧੀਆਂ ਦਾ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਣਾ ਈਂਟ ਹੈ ਤੇ ਪਦਾਰ ਥਾਂ ਦਾ ਨਸ਼ਟ ਹੋਣਾ ਇਹੁ ਢੀਹਮਹੈ॥

ਸਾਰੰਗ ਮਃ ੧

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ । ॥੨॥ ਜਲ ਰਸ ਕਮਲ ਬਿਗਾਸੀ ਜੈਸੇ ਜਲ ਕਰ ਕਮਲ ਬਿਗਾਸਦਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਰਸ ਪ੍ਰੇਮਕਰ ਬੁਧੀ ਬਿਗਾਸੀ। ਊਨਵ ਅਤੀ ਕਿਰਪਾਲ ਗੁਰੂਰੂਪੀ ਜੋ ਬਦਲ ਗਰਜ ਕਰਕੈ ਬਰਸ ਦੇ ਹੈਂ ਕੋਕਿਲ ਬੁਧੀ ਮੋਰ ਮਨ ਬੈਰਾਗਮਾਨ ਹੁੰਦਾਹੈ। ਤਰ ਅਤਸੇ ਕਰਕੇ ਵਰ ਸ੍ਰੇਸ੍ਟ ਬ੍ਰਿਖ ਜੋ ਗੁਣ ਹੈ। ਹਿ ਰਦੇ ਰੂਪੀ ਭੂਮਕਾਕੇਵਿਖੇ ਜੰਮਦੇਹੈਂ। ਬਿਹੰਗਜੋਇੰਦ੍ਰੇ ਪ੍ਰਸਿੰਨ ਹੋਂਦੇਹੈਂ। ਭੁਯੰਗਮ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਸਰਪ ਵਧਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਧਨ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈ ਪਿਰੀ ਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਵਾ ਵਰ ਜੋ ਸਰੇਸਟ ਤਰੂ ਚੰਦਨ ਤਿਸ ਪਰ ਸਰਪ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਂਦਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਬਿਰਖ ਕੇ

ਫਲ ਖਾਇਕਰ ਬਿਹੰਗਮਾਂ ਕੋ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਜਿਸ ਧਨਕੇ ਘਰ ਪਿਰੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸੁਹਾਗਹੈ ॥੩॥ ਅੰਤਰ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਗੁਣ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸਮੈ ਜਿਸਨੇ ਹਿਤ ਕਰਿਆ ਹੈ ਸੋ ਦੁਰੈ ਨ ਲਾਲ ਪਿਆਰੀ। ਵਾ ਅੰਤਰ ਹੀ ਰਤਨ ਹੈ ਹਿਤ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਲੀਆ ਹੈ ਅਨੰਦ ਦੇ ਕਰਣੇ ਵਾਲੇ ॥ਮਃ੪॥ਹਰੀ ਸਰਬ ਧਰਣੀ ਧਰ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਨਾਮ ਕਰਕੈ ਅੰਤਰ ਹੀ ਜਾਨਿਆ। ਸਾਕਤ ਹੰਕਾਰੀਆਂ ਕਉ ਦੂਰ ਭਇਆ ॥੩॥ ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਭੀ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ ਤੇ ਰਸਨਾ ਸੈ ਭੀ ਨਾਮ ਰਸ ਹੈ ਰਸਨਾ ਕਰ ਨਾਮ ਰਸਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਰਸਾਂ ਤੇ ਨਿਰਸ ਹੋਇ। ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਭੀ ਨਾਮ ਰਸ ਬੀਚਾਰੇ ॥ ੫ ॥ ਮੇਰਾ ਮਨ ਨਾਮ ਦੇ ਮਨਨ ਕਰਕੇ ਹੋਯਾਹੈ ਮਾਨੀਆਂ। ਗੁਰਜਨਾਂ ਦੁਆਰੇ ਪੰਚ ਵਸਗਤ ਆਣੇ ਹੈ। ਉਨ ਮਨ ਉਲਟਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰਤੇ ਨਾਮਮੈ ਪ੍ਰੀਤਿਲਗਾਣੀ। ਵਾ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਉਨਮਤ ਤੁਰੀਆ ਪਦ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਨੀ ॥ ੬ ॥ ਨਿਸਚਲ ਜੋ ਰਾਮ ਹੈ ਤਿਸਦੇਨਾਮ ਦਾ ਜਿਨਾਂ ਕਰਿਆ ਹੈ ਅਧਾਰ ਓਹ ਸੰਤ ਸਦਾ ਥਿਰ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥ ਹਰਕੇ ਜੋ ਨਿਕਟ ਬਸਤੇਹੈਂਤੇ ਹਰੀਜਿਨਾਂ ਦੇ ਨਿਕਟ ਤੇ ਨਿਕਟ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤੇ ਸਾਧੂ ਹਰੀ ਕੇ ਭਗਤ ਜਨ ਹੈਂ ॥ ੯ ॥ ਹਰਿ ਸਿਉਂ ਜੋ ਮਿਲੈ ਭਗਤ ਸੋ ਹਰੀ ਤੇਰਾ ਹੀ ਹੁਕਮ ਮੰਨਦੇ ਹੈਂ ॥ ਮਃ ੫ ॥

੨॥ਸਾਖੀ ਭੂਤ ਹੈ ਤੇ ਪਵਾਨ ਕਹੀਏ ਪਾਵਨ ਰੂਪਹੈ ਜਿਉਂ ਸਫਰੀ ਦੰਢਾਨ। ਜੈਸੇ ਮਦਾਰੀ ਦਾ ਡਿੰਭ ਵਾ ਸਫਰੀ ਰਾਹੀ ਦਾ ਡਿੰਭ। ਵਾ ਸਫਰੀ ਮਛੀ ਵਾਸਤੇ ਬਗਲਾ ਡਿੰਭ ਕਰਤਾਹੈ॥੪॥ਕਥੂਰੀ ਭਗਤੀ ਬਿਰਖ ਜਿਵਾਹਾ ਕਿਆ ਕੰਡੇਰਾਜਵਾਹਾ ਬਿਰਖ ਪਾਪਹੈ ਕਲਰ ਵਿਸੇ ॥ ੫ ॥ ਹੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਦੇਉ ਕਹੀਏ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰ ਦੇਉ। ਅਰ ਦਾਗਿਓ ਏਹ ਮੇਰੀ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਛਾਪਰ ਬਾਂਧ। ਕਰਮ ਧਰਮ ਕਰਣੇ ਤ੍ਰਿਣੋਕਾਛਪਰ ਦੁਆਰੇ। ਪਾਵਕ ਜੋ ਕਰਣੀਹੈ ਨਿੰਦਾ। ਓਵੈਸਰੀਰ ਤੇ ਕਰਮਾਂਰੂਪੀਬਸਤਰ ਫਿਰਝਾਰੈ ਜੋ ਹੰਕਾਰਕਰਨਾ ਹੈ ਕਾਵੈ ਪੇਡ ਸੁਆਸ ਵਾ ਨਾਮ ਡਾਲ ਸਰੀਰ ਪਰ ਇਸਥਿਤ ਹੋਇਕੇ ਫਲ ਖਾਇਕੇ ਸੁਖ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਮੁਸ ਕਾਂਵਦਾ ਹੈ ਸਿਰਭਾਰ ਜੂਨਾਂ ਮੈ ਛਿਟੀ ਛਿਟੀ ਰਤੀ ਰਤੀ ਕਰਕੇ ਦੁਖਾਂ ਮੈਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।ਨੈਣੂ ਨਹੀ ਰੀਸੈ ਮ ਖਣ ਨਹੀ ਨਿਕਸਦਾ॥ ੨੪ ॥ ਜਾਨੋ ਲਖਾਂ ਕਰੋੜ ਬਰਸਾਂ ਦੇ ਵਿਨ ਹੋਇ ਗਏ ਹੈਂ ਨੀਰੇ ਕਿਆ ਪਰੋਸੇ ਭੋਜਨ ॥੨੯॥ ਹੁਣਤਾਂ ਹੇ ਸਖਾ ਗਲ ਲਗਕੇ ਮਿਲਹੁ ॥ ੩੦ ॥ ਹਰਿ ਪਾਇਓ ਪਾਠ ਦੇ ਅੰਗ ਕਰਕੇ। ਵਾ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਪਾਠੰਗਾ ਸਬਬ ਕਰਕੇ ॥੩੨। ਬਿਖਮ ਥਾਨ ਬਹੁਤਤੇ ਬਹੁਤ ਧਾਰੇਹੈਂ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖਾਦਿਕ ਅਨੇਕ ਰਾਖੇ ਸੂਰੁਟਾ। ਸੂਰਮੇ ਕਾਮਾਦੀ ਬਿਖਮ ਗਾਰ ਜੋ ਗੜੀ

ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ॥ ੩੪॥ ਛੂਟਹਿ ਸੰਘਾਰ ਜੋ ਮਰਣਾ ਤੇ ਜੰਮਣਾਂ ਹੈ ॥੩੯॥ ਚਰਣਾਂਨੂੰ ਸੋਭਨੀਕ ਕਰਣੇਵਾਲਾ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਮਾਰਗ ਓਅੰ ਮੰਗਲਰੂਪ ਪਹਿਲਰੀਅੰ ਕਿਆ ਪੂਰਬਲੀ ਪਰੀਤ ॥ ੪੫ ॥ ਜੈਸੇ ਮੈਲਾਗਰ ਕੋ ਸੰਗ ਕੀ ਲਾਜਤ ਹੋਤੀਹੈ ਤੈਸੇ ਤੁਮਾਰੇ ਸੰਗਬਸਣੇ ਕੀ ਲਾਜ ਹੈ ॥ ੪੮ ॥ ਸਤਸੰਗ ਕੇ ਮਿਲਣੇਤੇ ਲਿਵ ਲਗਾਇ ਕੇ ਮਗਨ ਭਏ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਮੈ ॥ ੫੨ ॥ ਸੂਖ ਕਰਕੇ ਅਘਾਏ ਤੇ ਦੂਖ ਤੈ ਸੰਘਾਰੈ ॥ ੫੬ ॥ ਤੁਮਹਿ ਖਜੀਨਾ ਤੇ ਤੁਮਹਿ ਜਰੀ ਆਦਿਕਾਂਦੇ ਬਸਤ੍ਰਹੋਵਾਤੁਮ ਖਜੀਨਾ ਅਸਥਾਨ ਹੋਤੇ ਤੁਮ ਜਰਧਨ ਹੋ॥੬੧॥ ਰਸਾਂ ਦੇ ਸੁਆਦ ਬਿਕਾਰ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ੬੨ ॥ ਜੋਤ ਦੇ ਸੰਗ ਮਾਟੀ ਪ੍ਰਕਾਸ ਵਾਲੀ ਭਈ ॥ ੬੭ ॥ ਬਿਕਾਰ ਰੂਪੀ ਮਾਇਆ ਤੇ ਅਲਪਤ ਰਹੇ ॥ ੬੯ ॥ ਪੂਰਨ ਦੇ ਪੂਰੇ ਨਾਦੇ। ਕਿਆ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰਵਣ ਪੂਰੇ। ਅਪਿਓ ਭੋਜਨ ॥ ੭੭ ॥ ਹੋ ਨਹੀ ਸਕਦੀ ਕਵਨ ਹਾਂ ਜੋ ਮੈ ਕਿਛ ਕਰਣੀ ਕਰਾਂ ॥ ੭੯ ॥ ਹੇ ਅਚੇਤ ਮਨ ਮੇਰੇ। ਸਮਝ ਕਰਕੇ ਚੇਤ ਜਿਸ ਅਕਥਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੰਤਨ ਕਥੀ। ਸੇ ਭਗਤ ਭਗਤੀ ਮੈ ਲਗੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਭਾਣੇ ॥ ੮੮ ॥ ਬਿਨ ਬਿਸਾਸ ਨਿਸਚੇ ਥੋਂ ਕਿਆਸੇਖਾਂ ਕੀ ਵਿਸੇਸ ਹੈ। ਵਾ ਨਿਸਚੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੈ ਕਿਆ ਸੇਖ ਕਰਮ ਜੋ ਹੈ। ਸਰਬ ਸੁਖਾਂ ਕਾ ਸੁਆਮੀ ਜਾਕੇ ਰਾਸ

ਪੂਜੀ ਹੈ ਵਾ ਸਰਬ ਸੁਖਾਂ ਕਾ ਰਾਸ ਸੁਆਮੀ ਜਾਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈ ਹੈ ॥ ੯੦ ॥ ਧੂਰਤ ਨਾਗਾ । ਵਾ ਚਤਰ ਸੋਈ ਧੁਰੰਧਰ ਧੂਰ ਕਿਆ ਧਾਰਣੇ ਤੇ ਬਸੁੰਦਰ ਬਸਤ੍ਰਾਂ ਕੇ ਧਾਰਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਵਾ ਧੁਰੰਧਰ ਮ੍ਰਿਜਾਦਾ ਵਾਲਾ ਤੇ ਬਸੁੰਦਰ ਬਸਧਾ ਜੋ ਖਿਮਾਂ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਧਾਰਣੇ ਵਾਲਾ ॥ ੯੧ ॥ ਬਿਖੈ ਰਸਾਂ ਕੇ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਸੁਖਸਾਰ ਪਾਇਆ। ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਰਸ ਕਰਿਆ ਹੈ ਜਿਨਾਂ ਪੀਵਨਾ ॥੯੪॥ ਜਿਉ ਕਾਚੀ ਗਾਗਰ ਜਲ ਨੇ ਫੋਰੀ ॥ ੧੦੦॥ ਆਧਿ ਬਿਆਧ ਉਪਾਧਿ ਤੀਨੋ ਤਾਪ ਬਿਨਸੇ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਸਭ ਨਾਸੀ ਪੀੜਾ। ਵਾ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਵਾ ਤ੍ਰਿਸ੍ਨਾ ਨਾਸੀ। ਮਨ ਤਨ ਕਰਕੇ ਆਤਮਾਂ ਧ੍ਰਾਪਿਆ। ਵਾ ਮਨ ਤੇ ਨਾਲੇ ਆਤਮ ਸਰੀਰ ਧ੍ਰਾਪਿਆ ॥ ੧੦੨ ॥ ਭਉ ਜਲ ਉਤਰੇ ਪਾਰ ॥ ੧੦੫ ॥ ਅੰਧੇ ਖਾਂਦੇ ਹੈ ਬਿਸੁ ਕੇ ਗਟਾਕ ਜੋ ਗਰਾਸ ਜੋ ਹੈਂ ॥ ੧੦੮ ॥ ਗਰਭ ਉਧਰ ਬਿਲਲਾਟ ਕਰਤਾ ਗਰਭ ਕਹੀਂ ਗੁਹਜ ਉਦਰ ਹੈ ॥ ੧੧੨ ॥ ਹਰੀ ਕੁਠਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਹਾਰ ਕਰਕੇ ਕੁਟਿਲਤਾ ਕਾਟੀ। ਭ੍ਰਮਾਦਿਕ ਜੋ ਆਸਰੀ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਬਣ ਹੈ ਸੋ ਦਹਿਨ ਕੁਏ ਗਿਆਨਾਗਨੀ ਕਰਕੇ॥ ੧੧੬ ॥ ਹਰੀ ਜੋ ਨਿਧ ਹੈ ਧਨ ਦੀ ਤਿਸਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਗਾਵਣ ਦਾ ਲਾਭ ਜੋ ਹੈ ਇਸ ਕਰਕੇ ਵਿਖ ਮਾਹਿ ਅਲੇਪ ਰਹੇ ॥ ੧੧੮ ॥ ਮਉਲਿਆ ਹੈ ਮਨ ਤਨ ਰੂਪੀ ਜੂਹ ਮੈ।

੧੨੧ ॥ ਮਾਖੀ ਰਾਮ ਕੀ ਮਾਖੀ । ਕਿਆ ਰਮਕਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ਜਹਾਂ ਦੁਰਗੰਧ ਤਹਾਂ ਤੂੰ ਬੈਸੇ॥੧੨੭॥ ਪ੍ਰਿਆ ਨਾਰਾਇਣਦੇ ਰੰਗ ਮੈ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਰਤੀਹੈ॥੧੨੯ ॥ ਬਿਨ ਕਹਿਨ ਕਹਾਵਨ ਤੇ ਹੈ ਬਿਨ ਬਕਨੇ ਤੇ ਹੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਤੂੰ ਸਬਕੀ ਬਾਰਤਾ ਕੋ ਜਾਨਤਾਹੈ ॥੧੩੪ ॥ਸਰਬ ਕੁਸਲ ਸੁਖ ਬਿਸ੍ਰਾਮ । ਕੁਸਲ ਕਹੀਏ ਚਤਰ ॥ ੧੩੬ ॥ ਮਨ ਵਿਖੇ ਬੈਰਾਗ ਹੋਇਆ ਗੀ ਕਹੀਏ ਗਿਆਤ ਕਰਕੇ । ਅਨੰਦ ਰੂਪੀ ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਪੇਖ ਕਰਕੇ ਹਉ ਮਹਲ ਕਉ ਪਾਵੌਂਗੀ ॥ ੧੩੯ ॥ ਨਉਪਰੀ ਨੂਪਰ ਪਦਾਰਥ ਰੂਪੀ ਹੈ । ਝੁਨਤਕਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਮਾਇਆ ॥ ਸਾਰਿੰਗ ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਮਹਲਾ੧ ॥ ੧ ॥ ਹਰਿ ਬਿਨ ਜਿਤਨੀ ਸਰੀਰ ਮੈ ਗਨਤੀ ਕਰਨੀ ਹੈ ਸੋ ਪੀਰਹੈਨਾ ਘਟਦੀਹੈ ਨਾ ਕਿਨੇਕੀਮਤ ਪਾਈ ਹੈ। ਵਾ ਘਟ ਹੀ ਮੈ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਨਹੀ ਕੀਮ ਤ ਪਾਈ ਕਿਸੇ ਨੇ ਪ੍ਰਾਨ ਪ੍ਰੀਤਮ ਜਬ ਪ੍ਰੀਤਮ ਭਏ ਹੇ ਸਜਨੀ । ਸੁਧਾਰਸ ਮੀਠੇ ਦੀ ਨਿਆਈ ਨਾਮ ਮਹਾ ਮੀਠਾਰਸ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਕਹਹੁ ਕਹਾਵੈ ਸੋਈ। ਸੋਈ ਕਹਾਵੈ ਤਾਂ ਸੋਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ । ਅਥਵਾ ਕਹਉ ਕਿਆ ਤੁਸਾਨੂੰ ਕਹਿਨੇ ਹਾਂ ਸੋਈ ਕਹਾਵਨੇ ਹੈਂ ਸੰਤ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਹਰਿਨਾਮ ਕਾ ਵਖਰਣੀ ਜੋ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ੨॥ ਜਾਂਕਾ ਇਤਨਾ ਬਿਸਥਾਰ ਹੈ ਜੋ ਕੁਛ

ਮਿਤ ਨਹੀਂ ਪਾਈਦੀ । ਅਨਿਕ ਰਤਨ ਸਾਗਰ ਤੇ ਖੀਰ ਸਾਗਰ ਤੇ ਦੁਧ ਸਾਗਰ। ਅਨੇਕ ਹੀ ਤਾਹਿ ਚਿ ਤ੍ਰ ਗੁਪਤ ਪ੍ਰਗਟੇ ਹੈਂ॥ ਛੰਤ ਮਃ ੧ ॥ ਹਭ ਘਟਾਂ ਮੈਂ ਭੋਗਾਂ ਦੇ ਰਸ ਨੂੰ ਮਾਣਦਾਹੈ। ਜਿਤਨਾ ਦਰਬ ਸਭ ਕਿਛ ਦੀਸੈ ਸੋ ਮੇਰੇ ਅਰਥ ਆਵੇਗਾ॥ ਵਾਰ ਸਾਰੰਗ ਕੀ ॥ ਨਿਵਲ ਜੋ ਅਗਿਆਨੀ ਰੂਪ ਜੰਦਰਾ ਹੈ ਤਿਸਦੀ ਕੁੰਜੀ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਗੁਰਾਂ ਪਾਸ ਹੈ ਤਾ ਕ ਤਾਲਾ॥ ੨ ॥ ਮਨੁਖਾ ਦੇਹ ਕਰ ਜੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਜਾ ਣੀਐ ਤਾਂ ਆਗੇ ਕਿਆ ਕਰਣੀ ਹੈ ਇਸ ਨੇ। ਜੀਆ ਰੂਪੀ ਜਿਨਸਾਂ ਕੋ ਥਾਪ ਕੈ ਭੇਜਦਾ ਹੈ ਤੇ ਥਾਪੀ ਜੋ ਹੈ ਜਿਨਸ ਤਿਸਕੋ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਵਾ ਜਿਨਸ ਥਾਪਣ ਵਾਸਤੇ ਜੀਆਂ ਕੋ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਤੇ ਜੀਵ ਜੇਹੀ ਕੇਹੀ ਜਿਨਸ ਥਾਪ ਕਰਕੇ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ੈ ਸਭ ਨਾ ਮਤਾਂ ਦਾ ਮੂਲ ਪਰਵਾਨਾ ਏਹੁ ਹੈ॥ ੩ ॥ ਸਾਹਿ ਪਾਸੋਂ ਚਲੇ ਹੈਂ ਵਣਜਾਰਿਆਂ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਜੇਹੜਾ ਦੇਣਾਹੈ ਸੋ ਨਾ ਲ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਨਦਰ ਤਿਨਾਂ ਕਉ ਜੇਹੜੇ ਸਾਬਤ ਲਿਆਏ ਹੈਂ ਰਾਸ ਪੂੰਜੀ। ਸੁਆਸ ਜੇ ਹੁਣ ਗਿਣੀਐ ਪਿਛਹੁ ਕਿਆ ਜਾਤੀ ਏਹੂ ਹੈ ਤੇ ਆਗੇ ਕਿਆ ਜਾਤੀ ਹੋਣਾਹੈ ਗਣਤ ਨ ਆਵੈ। ਸਭ ਕਰਣਾ ਜੋ ਹੈ ਕਰਿ ਮ ਸੋ ਓਦੇ ਕਰ ਪਰ ਲਿਖੀਦਾਹੈ ਕਰਤਾ ਹੋਇ ਕਰ ਪਿਛੇ ਕਰਿਆ ਹੈ ਅਬ ਕਰਰਹਿਆਹੈ ਅਗੇ ਕਰੇਗਾ

॥ ੪ ॥ ਮਤਿ ਕਿਆ ਮਨ ਪੰਖੇਰੂ ਵਸ ਹੋਇ ॥ ੫ ॥ ਕਰਿਲਾ ਰਸਤਾ । ਜਿਨਾਂ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਕੁੰਜੀ ਦਿਤੀ ਹੈ। ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਭੰਡਾਰ ਮਿਲੇ ॥੬॥ ਜੋ ਜੀਉ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਪਿਛੇ ਪਾਇਕੇ ਈਸ਼ਰ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਤੋਲ ਨਾਲ ਤੋਲੀ ਐ। ਤਾਂ ਇਕਸ ਬੋਲ ਉਪਕਾਰ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਪੁਜਦਾ ।ਪੂਰੇ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਕੇ ਮਿਲਿਆ ਚਾਹੇ।ਵਾ ਜੀਵ ਭਾਵ ਨੂੰ ਜੇ ਪਿਛੇ ਪਾਈਏ ਤਾਂ ਈਸ਼ਰ ਦੇ ਤੋਲ ਨਾਲਤੁਲੀ ਦਾ ਹੈ।ਜੇਹੜੇ ਪੂਰੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਕੇ ਮਿਲੇ ਹੈਨ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਇਕ ਬਚਨ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਪੁਜ ਸਕਦਾ ਤੋਲ।ਜੋ ਬੇਦ ਹੈ ਮਾਸਾ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਹੈ ਰਤਕ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤੀਆਂ ਏਨਾਂ ਦਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਜੋ ਕਹੇ ਮੈਂ ਅੰਤ ਲੈਨਾ ਹਾਂ। ਸੋ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ ਕਹੇ ਜੋ ਹੈ ਕਹਣ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ।ਇਕ ਆਖ ਮੂਖ ਦੁਆਰਾ ਵਾ ਅਖਜ਼ਾਣ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਬੇਦ ਦੁਆਰਾ ਭਾਖਦੇ ਹੈਂ ਅਰਧ ਉਰਧ ਦਿਨ ਰਾਤ ਮੈਂ ਆਖਦੇ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਕੀ ਭੇਦੀ ਜੇਹੜੇ ਵਰਤਣ ਰਖਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਏੜਾ ਪਿੰਗਲਾ॥ ਮੀਹੁ ਵਰਿਐ ਸਭ ਥਾਈ । ਜਲ ਧਾਰਾ ਸਹਾਰਣੀ ਧਰਤੀ ਗੁਫਾ ਮੈਂ ਵਾ ਦਾਨ ਕਰਣੀ ਧਰਤੀ ਪਾਣੀ ਬੈਠਣਾ।ਵਾ ਪਿਆਉਣਾ।ਜੂਠ ਨ ਪਉਣੇ ਮਾਹਿ ਸਮਾਣੀ ਪਉਣ ਭਖਣੀ ਵਾ ਸੁਆਸਾਂ ਦਾ ਰੋਕਣਾ ॥ ੮ ॥ ਦੂ-

ਖਾਂ ਕੀ ਅਗੀ ਕਾਮਾਦਿਕ ਜੇਕਰ ਦੁਖ ਜਪ ਤਪ ਰੂਪੀ ਸਾਧਨਾਂ ਦਾ ਦਾਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਤਾਂ ਮਾਰੀਅਹਿ। ਦੁਨੀਆਂ ਮਾਇਆ ਦਾ ਰੰਗ ਭਸ ਰੂਪ ਹੈ ਭਸੂ. ਭਸ ਖੇਹ ਤਿਨਾਂ ਕਾਲਾਂ ਮੈਂ ਭਸੋ ਭਸ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਕਮਾਵਣੀ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਭੀ ਭਸ ਵਿਖਿਆਂ ਕਰਕੇ ਭਰੀਦੀ ਹੈ ਦੇਹ। ਹੋਰ ਦਸੂਣੀ ਦਸੋਦਿਸਾ ਤੇ ਦਸਗੁਣੀ ਲਾਣਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ॥ ੯ ॥ ਅੰਧਾ ਝਗੜਾ ਜੋ ਪੂਜਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅੰਧੀ ਸਥ ਨੰਦ ਸੁਨੰਦਨ ॥੧੦॥ ਪੁਰੀਆ ਖੰਡਾ ਸਿ ਰ ਕਰੇ ਜਸ ਦਾ ਫੈਲਾਵਣਾ ਕਰੇ। ਵਾ ਪੁਰੀਆ ਖੰਡਾ ਦੇ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਰ ਪਰ ਇਸਥਿਤ ਕਰੇ ਮਹਾਰਾ ਜ ਕਹੈ ਜੋ ਕਿਸਨੋ ਕਿਸਨੋ ਕਹੀਏ ਜੇ ਕਰਤਾ ਅਪ ਣਾ ਆਪ ਦੇਵੇਗਾ ਹੈ ਹੈ ਐਸਾ ਆਖਾਂ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਵਾਰ ਤਿਹਾ ਕਾਲਾਂ ਮੈ। ਏਵਡਰਖਾ ਜੋਤ ਸਕਤੀ ਰਸਾ ਦੇ ਛਿਵੇਂ ਭਾਗ ਕਾ ਨਾਉ ਚੁਖਤੇ ਚੁਖਤੇ ਛਿਵਾਂਭਾਗ ਬਿੰਦ ॥ ੧੧ ॥ ਸਭ ਧਰਤੀ ਸਭ ਭਾਰ। ਅਠਾਰਾਂ ਭਾ ਰ ਬਨਾਸਪਤੀ। ਅਖੀ ਪਰਣੇ ਜੇ ਫਿਰਾਂ ਧਿਆਨ ਲ ਗਾਇਕੇ ਜੇਹੜਾ ਫਿਰਨਾ ਹੈ. ਨਿਰਭਉ ਨੂੰ ਜਿਨਾਂ ਸਾ ਰ ਸੰਭਾਲਿਆ ਹੈ ਸੋ ਭੈ ਵਿਣ ਹੋਏ ਹੈਂ ॥ ੧੨ ॥ ਤੁਧ ਆਗੇ ਤਿਸਨੂੰ ਆਖਾਂ। ਮੈ ਅੰਧੇ ਨੂੰ ਨਾਉ ਹੀ ਸੁਜਾਖਾ ਕਰਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜੇ ਤਾ ਆਖਣ ਸ਼ਾਹੀ ਸੁਪੇਦੀ ਕਿ- ਆ ਭਲਾ ਬੁਰਾ। ਵਾ ਸ਼ਾਹੀ ਲਿਖ ਕਰਕੇ ਸਬਦੀ ਬੇ

ਦੋਂ ਕਰਕੇ ਭਾਖਿਆ ਹੈ ਭਾਇ ਸੁਸਟੂ ਕਰਕੇ ਭਾਇ ਵਾਲੇ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਹੈਂ ॥ ੧੩ ॥ ਆਜਾਣੰਤਾ ਅਜਾਣ ਪਣੇ। ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਕੂਕ ਨ ਹੋਈ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਕੀ ਕੂਕ ਨਹੀਂ ਤਿਸ ਪਰ। ਵਾ ਤਿਸ ਪੁਰਸਤੇ ਫਿਰ ਕੂਕ ਨ ਹੋਈ ਜਮ ਆਦਿਕਾਂ ਕੀ ॥ ੧੪ ॥ ਰੰਨਾਂ ਹੋਇ ਰਹੀਆਂਹੈਂ ਬੋਧ ਕਰਨਵਾਲੀਆਂ ਤੇ ਪੁਰਸ਼ਹੋਇਰਹੇਹੈ ਸਈਆਦ ਮੂਰਖ। ਅਹਾਜ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾਜ ਖਾਂਦੇ ਹੈਂ ॥ ੧੫॥ ਝੁਖਣਾ ਦੇਹ ਵਾਸਤੇ ਤੇ ਝੁਖਣਾ ਸਨਬੰਧੀਆਂ ਵਾਸਤੇ ਤੇ ਪਦਾਰਥ ਵਾਸਤੇ ਝੁਖਣਾ। ਝੁਖਣਾ ਜੋ ਹੈ ਕਿਆ ਖਿਝਣਾ ਏਹ ਝਾਖ ਕਿਆ ਬਿਅਰਥ ਹੈ। ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਪਾਸ ਜੋ ਝੁਖਦੇ ਏਹ ਝੁਖਿ ਝੁਖਿ ਕੇ ਜਾਹਿ। ਕਾਪੜ ਤੇ ਕਾਠ ਰੰਗ ਮੈ ਰੰਗਾਇਆ। ਵਾ ਬਸਤਰ ਤੇ ਕਠਾਰੇ ਰੰਗ ਮੈ ਰੰਗੇਹੈਂ ਜੇ ਫਿਰ ਮਿਠਾ ਜੋ ਨਾਮ ਪੇੜੇ ਪਲੇ ਮੈ ਪਵੇ ॥ ੧੬ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਤਤ ਨਾਮ ਦੀ ਜੋ ਕਥਨ ਕਰਨੀ ਹੈ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਦੀ ਕਿਰਿਆ ਇਸਦੇ ਅਵਾਂਤਰ ਹੀ ਆਇ ਰਹੀ ਹੈ ਮਰਣ ਕਾਲ ਤੇ ਅਗਹੁ ਹਉਮੈ ਤੁਟੈ ਵਾ ਅਗਹੁ ਹਉਮੈ ਪਪੜਦਾ ਹੈ ਤੁਟੈ। ਖਾਂਦਾ ਜਾਣੈ ਜੀਉ ਜਬ ਖਾਂਦਾ ਭੋਗਦਾ ਹੈ ਤਬ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ॥ ੧੭ ॥ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਬੇਦ ਬਡਾਕਰ ਸਲਾਹਿੰਦਾ ਹੈ ਸਦੇ ਦਾ ਨਾਮ ਜੋ ਸਚਾ ਹੈ ਇਸਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਗਿਆਨ ਕਿਆ ਗਿਆ

ਤ ਗੋਇ ਹੋਇ ਸਲਾਹੇ ਸਚੇ ਦਾ ਜੋ ਨਾਉਂ ਹੈ ਸਚਾ। ਵੇਦ ਵਪਾਰ ਦੇ ਕਰਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਗਿਆਨ ਰਾਸਹੈ ਕਰਮੀਆਂ ਦੇ ਪਲੇ ਹੋਇ। ਵਾ ਕਰਮ ਵਾਲਾ ਵਾਪਾਰੀ ਜੋ ਜਗਿਆਸੂ ਹੈ ਸਰਧਾ ਰਾਸ ਹੈ ਜਿਸ ਪਾਸ ਵੇਦ ਰੂਪੀ ਸਾਹਿ ਤੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਵਖਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ੧੯ ॥ ਸੂਰਜ ਦੇ ਚੜਨੇ ਕਰਕੇ ਤੇ ਸੂਰਜ ਦੇ ਵਿਜੋਗ ਹੋਣੇ ਕਰਕੇ ਤਨ ਮਨ ਰਤਾ ਭੋਗਾਂ ਮੈ ਜਿਨਾਂ ਦਾ ਓਹ ਕੋਈ ਹਾਰਦੇਹੈ ਜੇਹੜੇ ਭੋਗਾਂ ਤੇ ਉਪਰਾਮ ਹੋਏ ਹੈਂ ਓਹ ਕੋਈ ਜਿਣੇ ਹੈ ਸਭ ਕੋ ਭਰਿਆ ਹੈ ਫੂਕ ਸੁਆਸ ਕਰ ਅਖਜਾਣਾ ਦੇ ਕਹਣ ਕਰ ਨਾ ਥੰਮੀਐ। ਨਹੀਂ ਇਸਥਿਤ ਹੋਂਦਾ ਹੈ ਜਦ ਫੂਕ ਜਮਾਂ ਪਾਸੋਂ ਕਢਾਏ ਤਾਂ ਢਹਿ ਪਵੈ। ਵਾ ਫੂਕ ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਜੋ ਭਰਿਆ ਹੈ ਆਖ ਮੁਖ ਦੁਆਰਾ ਕਹਿਣੇ ਕਰ ਨਾ ਥੰਮੀਐ ਕਿਆ ਹੰਕਾਰ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਫੂਕ ਹੰਕਾਰ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਜਦ ਕਢਾਵੇ ਤੇ ਢਹਿ ਪਵੇ ਨਿੰਮ੍ਰੀ ਭੂਤ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੇਖੇ ॥ ੨੦ ॥ ਐਸੀ ਜਰੂਰਤਿ ਬਣੀ ਜਾਣੈ ਤਾਂ ਜੈਸਾ ਕਰਮ ਕਰੇ ਤੈਸਾ ਕਹਾਵੇ। ਹੋਵਹਿ ਲਿੰਗ ਝਿੰਗਨਹ ਹੋਵਹ ਗੁਣਾਂਕਰਕੇ ਪੂਰਨ ਹੋਵੇ ਝਿੰਙ ਝਿੰਕਾਣੁ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਵਾ ਲਿੰਗ ਮਰਦ ਸੂਰਮਾ ਹੋਵੇ ਝਿੰਙ ਕਾਇਰ ਜੜ ਨਾ ਹੋਵੇ ਐਸੀ ਕਰਣੀ ਵਾਲਾ ਸੂਰਤ ਸੁੰਦਰ ਕਹੀਦਾਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਾ

ਪਤਿ ਹੋਣੇ ਲਿਖੇ ਹੈਂ ਸੋ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਫੇਰ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ॥ ੨੧ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨੂੰ ਉਚਾਲ ਦੇਵੇ ਵਾਉ ਵਿਸੇਸਕਰਕੇਚਰੇ ਪਰ ਭਲੀਪ੍ਰਕਾਰ ਦਰਬ ਚੁਰਾਇ ਚੁਰਾਇ ਕਰਕੇ ਰਖਿਆ ਹੈ॥੨੨ ॥ ਇਕਨਾਂ ਨੂੰ ਨਾਦ ਬ੍ਰਹਮ ਰਸਦਾ ਗੀ ਕਹੀਏ ਗਿਆਤ ਨਹੀ । ਬ੍ਰਹਮ ਨੇਸਟਾ ਨਹੀ ਤੇ ਬੇਦ ਰਸ ਦੀ ਗਿਆਤ ਨਹੀ । ਸ੍ਰੋਤ੍ਰਤਾ ਨਹੀ । ਹੋਰ ਰਸ ਹੈ । ਕਸਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਨਾ ਜਾਣੰਤ ॥ ੨੪ ॥ ਰੰਗ ਪਰੰਗਾਂ ਦੇ ਕਤੀਫਿਆਂ ਬਸਤਰ ਪਹਿਰਦੇ ਹੈਂ ਮਾਇਆ ਧਾਰੀ ॥ ੨੫ ॥ ਮਨ ਅੰਤਰ ਆਇ ਵਸਿਆ ਨਾਮ।ਜੇਹੜੇ ਧੁਰ ਸਾਥ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਹੁਣ ਆਣਿ ਆਣਿਕੇ ਮਿਲਾਉਂਦੇ ਹੈਂ ॥ ੨੬ ॥ ਜਪੰਦਿਆਂ ਹਰਿ ਨਾਉ ਹਰਿਨਾਮ ਜਪਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਇਹ ਲੋਕ ਅਕਾਸਪ੍ਰਲੋਕ ਵਾ ਧਰਤੀ ਬੁਧੀ ਵ ਖਿਮਾਂ ਤੇ ਅਕਾਸ ਜੋ ਗਿਆਨ ਹੈ ਸੋ ਸੁਹੰਦਾ ਹੈ ॥੨੭॥ ਜਿਚਰ ਇਹ ਮਨ ਲੈਹਰੀ ਵਿਚ ਹੈ ਹੰਤਾ ਤਨਮੈ ਪਦਾਰਥਾਂ ਮੈ ਮਮਤਾ ਤੇ ਬਹੁਤ ਹੰਕਾਰ ਗੁਣੋਂਕਾਹੈ।ਆਪੇ ਬਖਸਕੇ ਮੇਲਲਏ ਆਪਾਭਾਵਜੇ ਕਰਕੇ ਗਵਾਇਦੇਵੇ ॥ ੨੮ ॥ ਮਾਇਆ ਕੇ ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਵਿਸਰਿਆ ਹੈ ਸਚ ਜੋ ਮਰਣਾ ਹੈ ਤੇ ਸਚ ਹਰਿਨਾਮ ਹੈ ॥ ੩੨ ॥ ਪਰਾਈ ਅਮਾਣ ਗੁਰਿਆਈ ਚੌਥੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ਨੂੰ ਦੇਣੀ ਵਾ

ਪਰਾਈ ਅਮਾਣ ਦੇਹ ਹੈ ਪਰਮੇਸਰ ਤਰਫ ਲਗਾਇ ਆਂ ਹੀ ਸੁਖ ਹੋਇ। ਗੁਰਪਾਇਆ ਤਾਂ ਅੰਤਰ ਸਬਦ ਰਵਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਰਵਿਆ ਕਿਆ ਪਾਇਆ ॥ ੩੩ ॥ ਨਦਰੀ ਗੁਰ ਪਾਈਐ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਕਰਮ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਂਦੀ ਹੈ ॥ ੩੪ ॥ ਜਿਸ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਦਾ ਸਭ ਪਰ ਅਸਰਹੈ॥੩੬॥ਦੁਖ ਦਾਲਦ ਰੂਪੀ ਤਰ ਭੰਨ ਦੇਹ ਤਰ ਸ਼ੀਘਰਾਵਾ ਅਤਸੇ ਕਰਕੇ॥

ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਂ ਕੀ ॥ ਦੁਇਲਖ ਟਕਾ ਬਰਾਤ ਆਮਦਨੀ। ਵਾ ਬਰਾਤ ਸਿਰਦੀ ਇੰਗਸ ॥ ੨ ॥ ਰਾਜਾਸ੍ਰਮ ਕਹੀਏ ਤੇਰੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦੀ। ਵਾ ਹੇ ਰਾਜਾ ਸ੍ਰਮ ਕਰਕੇ ਮਿਤ ਨਹੀ ਤੇਰੀਪਾਈਦੀ। ਹਸਤੇ ਜਾਇ ਜੈ ਬਿਜੈ ਹਸਦੇ ਗਏ ਸੋ ਰੋਵਤੇ ਆਏ ਦੇਵਤਾ ਜੋ ਰੋਂਦੇ ਗਏ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਅਰਜ ਮੰਨਲਈ। ਸੋ ਹਸਦੇ ਆਏ।ਬਸਤੇ ਦੈਤ ਉਜੜੇ ਹੋਏ ਦੇਵਤਾਬਸੇ। ਜਲ ਤੇ ਥਲ ਕੀਆ ਸਿੰਙੀ ਰਿਖ। ਕੂਪ ਤੇ ਪਾਂਡਵ ਦੁਰਜੋਧਨ ਧਰਤੀ ਤੇ ਨਹੁਖਰਾਜਾ ਤੇ ਅਕਾਸ ਤੇ ਜਿ ਜਾਤੀਰਾਜਾ ਭੇਖਾਰੀਤਪਸੀ।ਖਲਮੂਰਖ ਕਾਲੀਦਾਸ ਪੰਡਿਤ ਤੇ ਪੰਡਿਤਤੇ ਮੂਰਖਧਾਰੀ ਅਜਾਮਲ। ਨਾਰੀਤੇ ਸਿਖੰਡੀ ਅਰਜਨ ਪੁਰਖ ਨਾਰਦ ਤੇ ਜੋ ਨਾਰੀ॥

ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ॥ ਲੀਲਤ ਨਿਗਲਦੀ ਹੈ ਲੋਹ ਕੋ॥ ੨ ॥ ਹੇ ਮਾਧਉ ਮੋ ਸਿਉਂ ਹੋੜ ਸਰਤ ਕੀ ਨ ਬ-

ਦਹੁ॥ ੩ ॥ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸਰਕੀ ਭਗਤਾਂ ਸਾਥ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤੀਹੈ ਤੈਸਾ ਤਾਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮਦਾ ਪ੍ਰਗਾਸ ਕਰਿਆ ਚਾਹੀਏ॥ ਸੂਰਦਾਸ ਜੀ ॥

ਅਨੰਦ ਦਾਇਕ ਸਾਂਤੀ ਧੁਨ ਵਿਖੇ ਝੋਕ ਕਿਆ ਲਿਵਲਾਗੀ ਹੈ ॥

ਰਾਗ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ੧ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ । ੧॥ ਮਾਂਗਹਿ ਲੇਵਹਿ ਮੰਗ ਲੈਣ ਦੇਂ ਰਹਿੰਦੇ ਨਹੀ । ਵਾ ਓਹ ਪਦਾਰਥ ਮੰ ਗਦੇ ਹੈਂ ਜੋ ਰਹਹਿ ਨਾਹੀ। ਜੇਹੀ ਰੁਤ ਜੋ ਚਾਰੇ ਜੁਗ ਹੈ ਵਾ ਜੇਹੀ ਰੁਤ ਜੇਹਾ ਗੁਣ ਰਜ ਤਮ ਸਤ ਤੇਵੇਹਾ ਸੁਖ ਤੇਹੋ ਜੇਹੀ ਦੇਹੀ ਜੁਗ ਅਨਸਾਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਬਡੀ ਛੋਟੀ। ਰੈਵਤ ਰਾਜਾਕੀ ਕੰਨਜਾਂ ਸੋ ਬਲਭਦ੍ਰਕੋ ਦੀ ॥੨॥ਹਰੀ ਜੋ ਵਰਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਆ ਤਾਂ ਇਸਥਿਤ ਸੋਹਾਗ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥੩॥ ਤੀਰਥਮੈ ਜੋ ਤਮੋ ਗੁਣੋ ਕੋ ਨਿਵਾਰ ਕੇ ਨ ਨਾਤੇ। ਜਤ ਕੋ ਸੰਕਲਪ ਥਾ ਤਹਾਂ ਹੀ ਆਇਆ ਜਨਮ ਧਾਰਕੇ ਉਸਕਰਕੇ ਬਿਸਟਾ ਕੇ ਕੀਟ ਭਏ ਹੈਂ ਫੇਰ ਉਸਹੀ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇਆ। ਆਤਮ ਕੋਈ ਚੀਨਾਹੈ ਜੋਹੋਤਹਾਂ ਤੂੰ ਇਸਥਿਤਹੈਂ। ਤਾਰਣਰੂਪ ਸਚ ਦੇਕਰਕੇ ਤਾਰਦਾ ਹੈਂ ਹੇ ਤਾਰਨ ਹਾਰ। ਤੈਨੂੰ ਦੇਖ ਕਰ ਕਿਸ ਪਹਿ ਕਰਉਂ ਤੂ ਕੈਸਾ ਹੈਂ ॥ ੪॥ ਬਦਨ ਕਰਕੇਭੀ ਬਿ ਲਖਾਨੀ ਤੇ ਮਨ ਕਰਕੇ ਭੀ ਬਿਲਖਾਨੀ ਕਿਆ ਕੁਮ

ਲਾਨੀ ।ਘਨਬਰਸਿਓ ਗੁਰੂਰੂਪ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਪਿਰੀਘਰ ਆਇਆ ॥ ੫ ॥ ਮੰਦਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਜੋ ਕਾਇਆਂ ਘਰ ਹਰਕਾ ਮਹਲ ਹੈ। ਵਾ ਮੰਦਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਹਰੀ ਮਹਿਲ ਕਾ ਜੋ ਘਰ ਹੈ ਤਿਸਮਹਿ ਰਾਖੀ ਹੈ ਜੋਤਿ ਮਹਿਲ ਅ ਪਾਰ ਨੇ ॥ ੬ ॥ ਪਵਣੇ ਪਾਣੀ ਤਤ ਜਿਸਤੇ ਉਤਪਤ ਹੋਏਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਜਾਣੈ। ਕਾਂਇਆ ਵਿਖੇ ਜੋ ਅਗਨ ਹੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤਿਆਗ ਕਰੇ ਤੇ ਨਿਸ ਭਰਮ ਹੋਵੇ ਅਸਮਾਨ ਤੇ ਪਇਆਲ ਤੇ ਦਰ ਜੋ ਮਧ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਤੇ ਉਪਰ ਹੈ ਵਾ ਅਸਮਾਨ ਤੇ ਪਇਆਲ ਤੇ ਉਪਰ ਹੈ ਦਰ ਤਿਸਕਾ ॥੭॥ ਦੁਖ ਰਹੈ ਸਰੀਰ ਮੈ ਜਬ ਤਲਕ ਤਬ ਤਕ ਦਰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ਦੁਖਮਹੁਰਾ ਜੇਹੜਾ ਕਸਟ ਸਾਧਨ ਤੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮਾਰਣ ਹੈ ਹਰਿ ਨਾਮ ਤਾਂ ਸਫਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਰਥ ਫਿਰੰਦੈ ਜਾ ਸੂਰਜ ਕਾ ਰਥ ਫਿਰਿਆ ਤਾਂ ਥਾਵ ਵਿਖੇ ਛਾਇ ਨਹੀ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਂਵਦੀ । ਵਾ ਕੇਵਲ ਥਾਉਂ ਹੀ ਦ੍ਰਿਸ ਆਂਵਦਾ ਹੈ ਛਾਇਨਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਤੈਸੇ ਪ੍ਰਾਰਬਧ ਰਥ ਫਿਰਿਆ ਤਾਂ ਪਦਾਰਥਾਂ ਰੂਪੀ ਛਾਇ ਨਹੀਰਹਿੰਦੀ ਵਾ ਪੁਰਸ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਂਵਦੇ ਤੇ ਛਾਇਆ ਪ੍ਰਤਾਪ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਸੁਆਦਾਂਕੀ ਤ੍ਰਿਸ੍ਨਾ ਜੋਹੈ ਏਹ ਸਮਧਾਕਰ ਤੇ ਕਾਮਕ੍ਰੋਧ ਘੀਉ ਕਰ ਤੇਲ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਅਗਨੀ ਸਿਉਂ ਮੇਲ ਕਰ ਜਾਲ ਏਹ ਜਗ ਮੈ ਹੋਮ ਕਰੇ ਅਰ ਪੁਰਾਣਾ ਦਾ ਪਾਠ ਏਹ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ

ਭਾਵੈ ਸੋ ਪਰਵਾਨ। ਤਪ ਕਾਗਦਹੈ ਤੇ ਨਾਮਨੀਸਾਨ ਉਪਰ ਲੇਖ ਹੈ॥ ੯॥ ਬਾਗੇ ਕਾਪੜ ਭੇਖ ਬੋਲੈ ਬੈਣ ਸੁੰਦਰ ਬਚਨ ਲੇਮਾਨਕ ਜਸ ਹੈ ਤੇ ਕਾਲੇ ਨੈਣ ਸ੍ਰੁਤੀ ਸਿੰਮ੍ਰਤੀ ਉਡਾ ਨੇਤੀ ਧੋਤੀ ਉਡ ਚੜਾ ਅਸਮਾਨ ਦ-ਸਵੇ ਦੁਆਰਮੈ ਸੁਆਸ ਝੜ੍ਹਾਉਨਾ ਹੈ ਵਾ ਊਡਾਸਾਧਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸੁਰਗਤਿ: ਊਡ ਚੜਾ ਸਿਧੀਆਂ ਕੇ ਬਲ ਕਰ ਅਸਮਾਨ ਮੈ ਵਿਚਰਦਾ ਹੈ। ਤੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਸਮ-ਰਥ ਕੇ ਤਾਣ ਕਰਕੇ। ਜਿਨ ਤਨ ਸਾਜਕੇ ਨਾਲ ਖੰਭ ਦੀਏ ਪ੍ਰਾਨ ਵਾ ਇੰਦ੍ਰੇ॥ ਮ: ੩॥ ੧॥ ਏਹਾ ਸਕਤ ਵਲੋਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਉਲਟ ਕਰਕੇ ਘਰ ਮੇ ਆਵੇ। ਗੁਰਾਂਦੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਜੇਹੜਾ ਬੂਝਦਾ ਹੈ ਓਹ ਕੋਈ ਐਸਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਬੀਚਾਰ॥ ੪॥ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਮੰਤਰਕੇ ਮਨਨ ਤੇ ਮਿਲਿਆ ਸੁਆਮੀ ਤੇ ਮਨਨ ਭਉ ਸਮਾਇਆ॥ ੫॥ ਗੁਰਾਂ ਕੀ ਦਾਤ ਜੋ ਹੈ ਸਬਦ ਰੂਪ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਅੰਤਰ ਸੁਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥ ੬॥ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਤੇ ਪਾਵੈ ਘਰ ਅੰਦਰ ਜੋ ਮਹਲ ਹੈ ਸੁਸਟੂ ਅਸਥਾਨ॥ ੮॥ ਆਪੇ ਸਬਦ ਦਾਤਾ ਗੁਰੂਹੈ ਤੇ ਆਪੇ ਸਚ ਸਾਖੀ ਰੂਪਹੈ ਕੈਸਾ ਹੈ ਜਿਸ ਜੋਤੀ ਨੇ ਸਭ ਮਹਿ ਜੋਤ ਮਿਲਾਈ ਹੈ ਗੁਰ ਮੁਖਾਂ ਨੇ ਇਸ ਦੇਹੀ ਮੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤਤਾ ਪਾਈ ਹੈ॥ ੯॥ ਗੰਧਾਂ ਵਿਚੋਂ ਚੰਦਨ ਦੀ ਜੋ ਸੁਗੰਧ ਹੈ ਬਹੁਬਾਸਨਾ ਬ ਹਿਕਾਰ ਕਿਆ ਮਹਿਕਾਉਂਦਾ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰਿ

ਜਨ ਕੀਰਤਿ ਬਿਸਥਾਰਵੇ ਹੈਂ ॥੧੧॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਉਰ ਅੰਤਰ ਧਾਰ ॥ ੧੨ ॥ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਗੁਰਸਬਦੀ ਅਸਥਿਰ ਘਰ ਸਤਸੰਗ ਮੈ ਬਹੈ ॥੪॥ ਤਿਤਨੇ ਸਿਰ ਪਰ ਕਾਰ ਲਿਖਾਇ ਆਂਵਦੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਗੁਰ ਕਉ ਛਾਦਨਭੋਜਨ ਬਸਤਰ ਬਹੁਬਿਧ ਕਹੀਏ ਸਮਗ੍ਰੀਆਂ ਕਾ ਮੁਖ ਮੈ ਸੰਚਰਣਾ ਕਰਹੁ । ਵਾ ਬਹੁਬਿਧ ਸਤ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਸੰਚਹੁ ਸੰਚਣ ਕਰਹੁ ਤਰੀ ਤਰਕੇ ॥ ਸੀਘਰ ਵਾ ਤਰਕ ਦੇਕੇ ਆਪ ਤਰੇ ਤੇ ਹੋਰਨਾ ਨੂੰ ਤਾਰਦਾਹੈ ॥੫॥ ਤਿਉ ਦੇਹੀਤੇਚੁਣ ਕਢਦੇ ਹੈਂ ਹਉਮੈਤੇਤਾਤ ਤਤ ਜੋਹੈ॥ਮਃ੫॥੧ ॥ ਅਨਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭੋਜਨ ਤੇ ਬਹੁ ਬਿੰਜਨ ਮਿਸਟਾਨ ਬਿੰਜਨ ਜੋ ਸ੍ਰਵਨ ਹੈ ਮਿਸਟਾਨ ਏਹ ਜੋ ਮਨਨਹੈ ਅਨਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭੋਜਨ ਜੋ ਨਿਧਿਆਸਨਹੈ ਪਾਕ ਕੀ ਸਾਲਾ ਪਵਿਤ੍ਰਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰੀਹੈ ਰਿਦੇਰੂਪੀ ਹੁਣ ਲਾਵਹੁ ਭੋਗ ਹੇਹਰਿ ਰਾਇ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਇਹੁ ਮੰਦਰ ਕੋ ਆਪਨਾ ਘਰ ਜਾਨਕੇ ਆਏ ॥ ੩ ॥ ਸੁਨਦੇ ਹਾਂ ਬਾਜੇਦੀ ਬਾਜ ਕਹੀਏ ਪ੍ਰਗਟ ਧੁਨ ਸੁਹਾਵੀ । ਸੁਹਲਾਵੀ ਸੁਹੇਲੀ ਵਾ ਸੋਹਿਲਿਆਂ ਨੂੰ ਗਾਵਣਵਾਲੀ ਮਨੂਆ ਥਾਨਮੈ ਲਾਇ ਕੇ ਸਵਾਰੀਆਂ ਵਾ ਮਨੂਆ ਲਾਇਆ ਤੇ ਥਾਨ ਇੰਦਰੇ ਭੀ ਸਵਾਰੇ ॥੪॥ ਦੇਖ ਕਰ ਜਠਰ ਉਦਰਕੇ ਭਰਤੇਹੈਂ ਆਤਮ ਘਾਤੀ ਹੈਂ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਤੇ ਵਾ

ਆਤਮੀ ਘਾਤੀ ਹੈਂ ਤੇ ਹਰੇ ਹੋਏਹੈਂ ਕਾਮਾਦਿਕੋਂ ਕਰਕੇ। ਕਾਗਰ ਨਾਵ ਸਕਾਮ ਕਰਮ॥੭॥ ਇਸਤ੍ਰੀ ਰੂਪ ਚੇਰੀ ਕੀ ਨਿਆਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਰੂਪੀ ਸੀ ਚੇਰੀਕੀ ਨਿਆਈ ਹੋਇਰਹੀਹਾਂ॥੮॥ ਦੁਸ਼ਮਨ ਦੋਖੀ ਸਭਹਤੇ ਜੋ ਵਿਆਪੇ ਹੋਏ ਹੈਸਨ ਵਾ ਦੁਸ਼ਮਨ ਦੋਖੀ ਸਭ ਹਤ ਕਰਕੇ ਬਿਪਦਾਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰੇ ॥ ੯ ॥ ਹੇਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨਾਕੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ॥੧੬॥ ਹੇ ਹਰਿਜੀ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਜੋਹੈਂ ਆਪ ਕੀ ਓਟ ਜੀਵਤੇਹੈਂ।੧੯॥ ਗੁਰਕੀ ਸੇਵਾ ਸੋਜਨ ਪਾਇਜਾਕਉ ਧੁਰਹੁ ਹੁਕਮ ਲਿਖਿਆ ਸੋਈਸਰਣਆਇ॥੨੦॥ ਸੁਣਕਰਕੇ ਆਪੇ ਬੂਝਦਾਹੈ ਜਗਿਆਸੂ ਹੋਇ ਕਰਕੇ ਤੇ ਆਪੇਹੀ ਵਖਿਆਣ ਕਰਦਾਹੈ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੋਇਕਰ ॥੨੩॥ ਗੁਰਾਂਨੂੰ ਮਨਾਇਕੇ ਵਾ ਗੁਰਜੋ ਸੁੰਦਰਹੈਂ ਮਨ ਕਰ ਫੇਰਦੇ ਹੈਂ। ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਗ ਦੇ ਸੰਜੋਗੀ ਹੈਂ ਵਾ ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਗੀਆਂ ਦੇ ਸੰਗੀ ਜੋ ਹੈਂ ॥ ੨੫॥ਅਨਕ ਭਾਂਤਕੀ ਸੋਭਾ ਜੋਹੈ ਬਹੁਬਿਧ ਰਾਗਾਂਕੇ ਰੂਪਕਰ ਦਿਖਾਵਨੀ ਕਰਦੇਹੈਂ ਨੀਕੀ ॥੨੬॥ ਭਗਤ ਜੋ ਤੁਹਾਰੇ ਟੇਕ ਆਸਰੇ ਹੈਂ ਨਾਨਕ ਤਿਨਾਂਕੇ ਦੁਆਰੇ ਕੀ ਸਰਨ ਲਈ ॥ ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਮਃ ੧ ॥ ਪਿਰ ਸਖਾਈਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਂਵਦਾਹੈ ਕਿਰਣਾਵਾਲਾ ਜੋ ਅਕਾਸੀ ਸੂਰਜ ਸਚੇ ਪਹਿ ਗੁਰਾਂਨੇ ਸਬਦ ਦੇਕਰ ਪਠਾਈਹੈ। ਪ੍ਰਿਉ ਜੋ ਸਦਾਹੈ ਸਚਾ ਨਾਲਹੀ ਸੰਗ ਹੈ ਨਦਰੀ ਗੁਰੂ

ਮੇਲਦੇ ਮਿਲਾਈਹੈ ॥੨॥ ਰੂਰੂ ਜੋਹੈ ਰੂਰ ਪੂਜ ਤਿਨਾਂਦੇ
ਬਰਨ ਗਿਆਨਧਿਆਨ ਦੇਣੇਵਾਲੇਹੈਂ ਤਿਨਾਂਰੁਰਾਂਦੀ
ਮਤਿਰੂਪੀ ਗਾਰੜ ਮੰਤ੍ਰਕਰ ਬਿਖਿਆ ਜਾਰੀਹੈ ਗਿਆ
ਨ ਕਰ ਮਨ ਸਚਮੈ ਸਮਾਵੈ ॥੪॥ ਅਖਲੀ ਊਡੀਜਲ
ਭਰਨਾਲ। ਸਕਾਮ ਕਰਮਾ ਰੂਪੀ ਭਰਕੈ ਜਲ ਏਹ
ਜੀਉ ਸੁਰਗਾਦਿਕਾਂਕੋ ਜਾਤਾਹੈ ਭੋਗਕਰਕੇ ਫੇਰਗਿੜ
ਤਾ ਹੈ ਥੈ ਕਿਆ ਤੈਨੂੰ ਭਾਵੈ ਤਾਂ ਦਰਨੂੰ ਪਛਾਣਲੈਂਦਾ
ਹੈ ਜਿਤ ਘਰ ਸਤਸੰਗਮੈਂ ਤੂੰ ਵਸਦਾਹੈਂ ਸੋਤੂੰ ਹੈਂ ਬਿਧਿ
ਜਾਣਦਾਹੈਂ ਸਭ ਜਗ ਦਬਿਆਹੈ ਮਾਇਆ ਰੂਪੀਛਾਪੇ।
ਪਲ ਪੰਕਜ ਨੇਤ੍ਰਾਂਦੇ ਫਰਕਣੇ ਮਾਤ੍ਰ ਜੋ ਨਾਮਦਾ ਜਪ-
ਣਾਹੈ ਸੋ ਛਡਾਉਂਦਾਹੈ ਕਰਮ ਮਿਲੈ ਬੈਆਲੰ ਦਿਨ
ਸੋ ਗਿਆਨ। ਵਾ ਅਥੈਆਲੰ ਕਿਆ ਅਬਨਾਸੀ ਘਰ
ਵਾਲਾਹੈ ॥੫॥ ਗੁਰਾਂਦੇ ਸਬਦ ਪਛਾਨਣੇ ਤੇ ਜੋ ਕੰਠੇ
ਬੈਠੀਹੈ ਆੜਿਕਿਆ ਪੰਖੀਹੈ ਜੀਵਰੂਪੀ ਏਕਜੀ ਵਾਸ
ਤੇ ਕੈਜੀ ਕਿਤਣਿਆਂਹੀ ਜੀਵਾਂਨੂੰ ਖਾਂਦੀ ਹੈ ਸਰਬ ਜੀ
ਕੀਏ ਪ੍ਰਿਤਿ ਪਾਨੀ ਦਸਤਜੇਰ ॥ਮਃ੩ ॥ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦੀ
ਸਿਵ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਘਰਮੈਂ ਜੰਮੈ ਇਸਥਿਰਹੁੰਦਾਹੈ। ਅਚਰ
ਚਰੈ ਕਾਮਾਦਿਕ ਤਾਂ ਬਿਬੇਕ ਬੁਧ ਪਾਏ। ਤਾਂ ਓਸ ਪੁਰ
ਖਕੋ ਪੁਰਖ ਮਿਲਾਇ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ॥੨ ॥ ਫਿਰ ਸੁਕੇ ਨਾ
ਕੁਮਲਾਇ ਕੁਮਲਾਏ ਸਮਾਨਗੁਣਾਂਦਾ ਨਾਸ ਸੁਕੇ ਕਿ-
ਆ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰਥਾ ਅਨੁਭਵ ॥੩॥ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਸਬਦ

ਕੋ ਸੁਣੇ ਸੁਣਾਏ ਗੁਰੂ ਸਬਦ ਕਿਆ ਬ੍ਰਹਮਕੀ ਬਾਣੀ ਸੁਣਾਵਤੇਹੈ ॥ਵਾਰ॥ ਨਦਰ ਕਰਕੇ ਨਿਹਾਲ ਕਿਆ ਨਿਰਨਾ ਕਰਕੇ ਦੇਖਹੁ ਮੂਲ ਰਹੇ ਕਿਆ ਸੁਆਸ ਸਫ ਲ ਹੋਤੇਹੈਂ । ਵਾ ਮੂਲ ਕਿਆ ਅਧਿਸਠਾਨ ਵਿਖੇ ਰਹਿੰਦਾਹੈ ਲਗੀਤਤ ਕਿਆ ਲੈਂਤੂੰ ਸਚਾ ਮੰਨਨਕਰਿਆ ਸਚ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਵਾ ਸਚਸੁਖ ਹੋਇ ਹੇਕੋ ਪਾਧਰ ਪ੍ਰੇਮ ਹਿਕ ਦਰ ਗਿਆਨ ਗੁਰਾਂਪਾਸਪਉੜੀ ਨਿਜਥਾਨ ਦੀ ਭਗਤੀ ਸਬਦ ਵਾਕ ਇਹ ਨੀਸਾਨ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ਵਾ ਸਬਦ ਕਿਆ ਬੇਦ ਕਹਿੰਦਾਹੈ ਪ੍ਰਗਟ । ਵਾ ਵਿਣ ਥੰਮਾ ਗਗਨ ਰਹਾਇਆ ਜਿਸਨੇ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਗਟਹੈ । ਹੇ ਸਚੇ ਤਖਤ ਤੇਰੇਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਜਿਨਾਂਦਾ ਸੋ ਇਸ ਇਸਥਿਤ । ਤੇ ਹੋਰ ਆਵਣਜਾਵਣਿਆਂ ॥੨॥ ਨਾਗ ਸਮਾਧੀ ਲਗਾਵਣ ਵਾਲੇ ਮ੍ਰਿਗ ਬਾਣਪਰਸਤੀ ਤੇ ਮਛੀਆਂ ਪ੍ਰੇਮੀ ਤੇ ਰਸੀਆ ਜਿਨਾਂ ਜਗਿਆਸੂਆਂ ਦੇ ਦੈਵੀ ਸੰਪਦਾਰੂਪੀ ਧਨਹੈ ਗਾਈ ਪੁਤ੍ਰਾ ਆਲਸੀ ਨਿਰ ਧਨ ਗੁਣ ਹੀਨ ਪੰਥੀ ਪੰਥਾਂ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨੀ ਚਾਕਰ ਪੁਤ੍ਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਅਧੀਨ॥੩॥ ਸਾਚੀਕੀਮਤ ਪਾਇ ਕਿਆ ਚੇਤਨਤਾ ॥੫॥ ਊਨਵਿ ਊਨਵਿ ਕਿਆ ਝੁਕਦਾ ਝੁਕ ਦਾ ਉਦਾ ਸਰੀਰ ਨਿਪੰਗ ਕਿਆ ਸੁਧ ਗੁਰਾਂਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਜੇਹੜਾ ਸਵਾਰਿਆ ਸਚੇਨੇ ਮਹਿਲ ਅੰਦਰ ਬੁਲਾਇਆਹੈ ॥੬॥ ਗੁਰਮੁਖ ਪਤਿ ਸੰਜੁਗਤ ਲੇਖਾ ਜੋ

ਨਿਬੜਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ॥੭॥ ਕਲਮਲ ਕਿਆ ਵਿਆ
ਕੁਲ ਹੋਇ ਰਹੇਹੈ ਮੇਦਨੀ ਬੁਧੀ ਧੀਰ ਕਿਆ ਸ਼ਾਂਤੀ
ਦੇਵੇ ਦੇਂਦਾਹੈ ਸਹਜਕਿਆ ਸੁਭਾਵਕਹੀ ॥੮॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਲੁਟੀਐ ਗੁਣ ਵਾ ਸੁਆਸ ॥੯॥ ਵਾਦ ਪਉਣ ਗੁਰਾਂਨੇ
ਜਦ ਦੀਵਾ ਬਾਲਿਆ ਸਾਖੀ ਜੋਤੀ ਜਗਾਇਆ ॥੧੯॥
ਤਾਂ ਦਰ ਸੁਣੀਪੁਕਾਰ ਤਿਸਦੇ ਅੰਦਰਦੀ ਪੁਕਾਰਸੁਣੀ
ਸੰਸਾਰਮੈਂ ਏਹੁ ਲਾਹਾਹੈ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤਕਾ ਜੋ ਪੀਵਣਾ
ਹੈ ਘਿਜਈ ਕਿਆਲੈਂਦੇਹੈ॥੧੯॥ਅਹਾੜੀ ਦਿਨਨਾਮ
ਜਪਦੇ ਅਸੀ ਸਾਉਣੀ ਰਾਤਨਾਲੇ ਮੈਨੇ ਮਹਦੂਦ ਪਟਾ
ਲਿਖਾਇਆ ਹੈ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਹਸਤੀ ਵਬ ਜੋ ਰਾਜੇ ਹੈਂ
ਸੈਂਕੜੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਕੋ ਖਾਂਵਦੇ ਹੈਂ ਡਕਾਰੇ ਕਿਆ ਬੋਲ
ਦੇ ਹੈਨ ਕਠੋਰ ਵਾਕ ਫੂਕੇ ਅਹੰਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਖੇ
ਹ ਉਡਾਵੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਰੂਪੀ ਚਿੜੀਆ ਕਿਆ ਨਿੰਮ੍ਰਤਾ
ਵਾਲੇ ਜੋ ਸੰਤ ਹੈਂ ਅਧ ਗੁਲਾ ਕਿਆ ਥੋੜਾ ਜਿਨਕਾ
ਅਹਾਰਗੈਣ ਚਿਦਾਕਾਸ ਮੈ ਚੜੇ ਹੋਏ ਬਿਚਰਦੇ ਹੈਂਨ
ਬਿਲਲਾਗਿਏ ਕਿਆ ਤਿਸ ਸੰਬੰਧੀ ਬਚਨ ਬੋਲਦੇ
ਹਨ ਸਕਤਾਸੀਹੁ ਰਾਜਾ ਮਿਰਿਆ ਕਿਆ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ
ਮਾਰਦੇ ਹੈਂ ਘੁਰੇ ਨਮਾਵੈ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਮਾਂਵਦਾ।
ਅਕਤਿਡਾ ਬਾਣ ਪ੍ਰਸਤੀ ਬਨ ਵਿਖੇ ਇਸਥਿਤ ਹੋਇ
ਕੇ ਡਾਲੀ ਫਲ ਫੁਲ ਖਾਂਦੇ ਹੈਂ ॥ ੨੦ ॥ ਫੇਰ ਕਿਆ
ਖਾਤੇ ਮਾਹਿ ਵੰਨ ਕਿਆ ਰੰਗ ਰੂਪ ਕਿਆ ਅਕਾਰ।

ਗੋਈ ਕਿਆ ਕਹਿਆ ਹੈ ਜਿਹਾ ਸਾਹਿਬ ਤਿਹਾ ਸੋ ਸੇਵਕ ॥ ੨੧ ॥ ਬਡੇ ਜੇਹੜੇ ਸਾਧਨ ਹੈਂ ਪਥਰੀ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਸੋ ਤੋੜ ਦਿਤੇ ਹੈਂ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਨੇ ਚਿਕੜ ਥੋਹੜੇ ਸਾਧਨ ਕਿਰਿਆ ਕਰੇ ਹੜਵਾੜੀਐ ਹੜੀ ਵਾ ਸੰਸਾਰ ਹੜ ਮੈਂ ॥ ੨੨ ॥ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਗੁਆਉ ਕਹਿਣਾ ਪਹਿਲੋਂ ਦੇ ਜੜ ਅੰਤਰ ਮੁਖ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗੇ ਤਾਂ ਸੁਖ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਵੇ ਨਕਵਢੀਅਨਗੇ ਲਾ ਇਤਬਾਰ ਕਿਆ ਚੁਗਲਾਂਦੇ ॥ ੨੩ ॥ ਰੂਪੈ ਕਾਮੀ ਘੁਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਭੁਖ ਵਾਲਾ ਸੁਆਦ ਮੈ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਲਬ ਵਾਲਾ ਮਾਲ ਮੈ ਮਿਰਲ । ਵਾ ਕਾਮੀ ਰੂਪ ਵਾਸਤੇ ਭਉਕਦੇ ਹੈਂ ਭੂਖੇ ਸੁਆਦ ਵਾਸਤੇ ਕੋਪ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਲਬੀ ਮਾਲ ਵਾਸਤੇ ਖੁਆਰ ਹੁੰਦੇ ਹੈਂ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਵਾਲੇ ਪਲੰਘ ਤੇ ਸਉਣ ਵਾਸਤੇ ਬਿਅਰਥ ਪਿਟਦੇ ਹੈਂ ਅੰਧ। ਟੰਗ ਕਰਕੇ ਅਉਖਾ ਕਰੀਦਾ ਹੈ ਵਾ ਤੰਗਸੀ ਕਰਕੇ ਅਉਖਾ ਕਰੀਦਾ ਹੈ ਰਾਜਾ ਤੇ ਵਜੀਰ ਅਉਖੇ ਕਰੀਦੇ ਹੈਂ ॥ ੨੪ ॥ ਰਾਜਾ ਤੇ ਵਜੀਰ ਦੁਖੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੈਂ ਇਕ ਮਰਕੇ ਜਹੀਰ ਦੁਖੀ ਹੋਂਦੇ ਹੈਂ ਸਭ ਕੋ ਮਾਇਆ ਨਥ ਕਰਕੇ ਨਥਿਆ ਕਿਉਂ ਕਥੀਐ ਕਿਉਂ ਆਖੀਐ ਕਿਸ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਥਨ ਕਰਕੇ ਆਖੀਐ । ਵਾ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਥਨ ਕਰੀਐ ਤੇ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਆਖੀਐ ਕਰਣਾ ਜੋ ਪ੍ਰਪੰਚ ਹੈ ਇਸਕੀ ਕਾਰਾਂ ਤੇ ਕ

ਥਨ ਤੇ ਆਪ ਅਕਥ ਹੈ ਨਉ ਕੁਲ ਜੋ ਕੁਲਾਬੇ ਦੁ
ਆਰੇ ਹੈਂ ਤਿਨਾਂ ਕੋ ਬੰਧੇ ਤਾਂ ਅਜਰ ਜਰੈ ਕਾਮਾਦੀ
ਧਿਙਾਨਾਂ ਕਿਆ ਮਲੋ ਮਲੀ ॥੨੫॥ ਜਦ ਜੀਉ ਪਾ-
ਇਆ ਤਾਂ ਮਾਸ ਕਾ ਪੜਦਾ ਮੂਹ ਅਗੇ ਮੇਲਿਆ। ਦੇ
ਵਤਿਆਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਮੰਤ੍ਰ ਪੜਦੇ ਹੈਂ ਤਬ ਮੰਧ ਕਿਆ
ਮਾਸ ਹੀ ਕਮਾਂਵਦੇ ਹੈਂ ਜਜ ਪੂਜਾ ਕਾਜ ਛੱਡੋਲਾ ਬਾ
ਜਾਰ ਇੰਦ੍ਰਿਆ ਨੂੰ ਜਿਨਾਂ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਰਚਾਇਆ ਹੈ॥
੨੬॥ ਮਾਇਆ ਰਚਤ ਹੈ ਕਰਮ ਕਹੀਏ ਸਰੀਰ ਬਿ
ਰਖ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਭੀ ਹੈ ਤੇ ਵਿਸ ਦੁਖ ਫਲ ਭੀ
ਹੈ ਜਰਾ ਅਵਸਥਾ ਮੈ ਜਰਵਾਨਾ ਦੂਤ ਚੜਿਆ ਨਚ
ਸੀ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਪਾਸੋਂ ਬੋਹਥਾ ਹੈ ਗਿਆਨ ਤੇ ਬੇੜਾ
ਨਾਮ ਭੜਹਾੜ ਭਠ॥ ੨੭॥ ਘਰ ਮਹਿ ਘਰ ਦਸ
ਵੇਂ ਦੁਆਰੇ ਵਿਖੇ ਦਿਖਾਇ ਦਿੰਦੇ ਹੈਂ ਸਤਗੁਰ ਪੁਰਖ
ਸੁਜਾਣ ਪੰਚ ਸਬਦ ਧੁਨਿਕਾਰ ਧੁਨ ਵਾਲੇ ਤਿਨਾਂ ਦੀ
ਧੁਨਿ ਵਜ ਰਹੀ ਹੈ। ਏਹ ਸਬਦ ਵਾਕ ਨੀਸਾਣ ਪ੍ਰ-
ਗਟ ਹੈ। ਦੀਪ ਲੋਅ ਪਾਤਾਲ ਤਹਿ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਹੈ-
ਰਾਨ ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ਸਭ। ਘੋਰ ਤਾਰ ਤੇ ਲੈਕਰ ਬਾ
ਜੇ ਹੈਂ ਤਹਾਂ ਸਚੁ ਤਖਤ ਜੋ ਸੁਲਤਾਨ ਦਾ ਦਸਮ ਦੁਆ
ਰੁ। ਸੁਖਮਨਾ ਕਾ ਘਰੁ ਜੋ ਦਸਵਾਂ ਦੁਆਰ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ
ਰਾਗੁ ਸੁਣੀਦਾ ਹੈ। ਸੁਨ ਮੰਡਲ ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰੁ ਮੈਂ ਲਿ
ਵ ਲਾਗੀਹੈ। ਪਵਨ ਦੇ ਬਲ ਕਰ ਕ੍ਰਉਲ ਉਲਟਿਆ

ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਰਕੇ ਭਰਿਆ ਤਾਂ ਇਹੁ ਮਨ ਕਤਹੁ ਨਾ ਜਾਇ। ਸਭ ਸਖੀਆਂ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਪੰਚੇ ਕਾਮਾ ਦੀ ਮਿਲੇ। ਵਾ ਘਰਮਹਿ ਘਰ ਸਰੂਪ ਵਿਖਾਇ ਦੇਂਦੇ ਹੈਂ ਪੰਚ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਸਬਦ ਜੋ ਹੈ ਧੁਨ ਵਾਲਾ ਧੁਨ ਤਹਾਂ ਬਾਜ ਰਹੀ ਹੈ ਏਹ ਵਾਕ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਦੀਪਕ ਲੋਅ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰਹਿਆ ਹੈ। ਪਾਤਾਲ ਨਿਮ੍ਰਿਤਾ ਖੰਡ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਦਾ ਖੰਡਣ। ਮੰਡਲ ਗੁਣ ਸਮੂਹਹੈ। ਹੈਰਾਨ ਅਸਚਰਜ ਸਰੂਪ ਹੈ ਘੋਰ ਤਾਰੁ ਤੇ ਲੈਕਰ ਬਾਜੇ ਬਜ ਰਹੇ ਹੈਂ ਤਹਾਂ। ਸੁਖਮਨਾ ਭਗਤੀ ਕਾ ਘਰ ਸਤ ਸੰਗੁ ਸੁਨਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੈ। ਮੰਡਲਸਮੂਹ ਲਿਵ ਲਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਜਪਣੇ ਤੇ ਜੋ ਅਜਪ ਹੈ ਨਾ ਵੀਸਰੈ। ਸਭ ਸਖੀਆਂ ਕਰਣਾਦੀ ਤੇ ਪੰਚੇ ਸਤ ਆਦੀ ਮਿਲੇ। ਚਿਲ ਮਿਲ ਚਮਤਕਾਰੁ ਬਿਸੀਆਰ ਕਿਆ ਬਡਾ ਦੁਨੀਆਂ ਕਾ ਛਾਨੀ। ਮਨ ਕਿਆ ਮੇਰੇ ਕਾਲੂਬ ਕਿਆ ਦਿਲ ਨੇ ਅਕਲ ਕਰਕੇ ਗੋਰ ਨਾ ਮਾਨੀ ਵਾ ਮੈਲਾ ਕਾਲਾ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹਾਂ। ਵਾ ਬਿਆਕਲ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹਾਂ। ਗੋਰ ਨਿਮਾਨੀ ਮੈਂ ਕੰਮੈਤਿ ਕੰਮ ਹਾਂ। ਤਰੀਨ ਅਤ ਸੇ ਕਰਕੇ ਪੂਰਿਆ ਹੈ ਆਬ ਸੁਆਸਾਂ ਰੂਪੀ ਆਬ ਕਾ ਖਾਂਮ ਕਚਾ ਕੂਚਾ ਤੇਰੀ ਹਿਕਮਤ ਹੈ ਖੁਦਾਇਆ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨਤੂ ਆਨਾ ਬਡੇ ਕੁਦਰਤ ਕਰਕੇ ਆਇਆ ਹੈ ਵਾ ਮੈ ਤੂਆ ਨਾ ਚਾਹਿਵਾਨ ਹੋ ਕਰਕੇ ਹੇ ਕੁਦਰਤੀ ਤੇਰੀ ਸ

ਰਨ ਆਇਆ ਹਾਂ । ਤੇਰੇ ਦੀਵਾਨ ਦਾ ਮਸਤਾਨਾ ਸ
ਗ ਕਿਆ ਕੂਕਰ ਹਾਂ। ਨਿਤ ਸਵਾਇਆ ਚੜੈ ਸਿਤਾਨਾ
ਤੌਰ। ਦੁਨੀਆਂ ਆਤਸ਼ ਅਗਨ ਰੂਪ ਹੈ ਤੇ ਖੁਨਕ
ਸੀਤਲ ਖੁਦਾਇਕਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਗਟ ਭਇਆ ਹੈ ਸੰਸਾਰ
ਮੈ ਸਾਨੂ ॥ ੨੯ ॥ ਕਾਗਦ ਹਿਰਦਾ ਕਲਮ ਬੁਧੀ ਤੇ
ਭਾਂਡਾ ਮਨ ਮਸ ਸਰਧਾ ਲਿਖਾਰੀ ਜਗਿਆਸੂ ਪਟੀ ਮ
ਸਤਕ ਰੂਪੀ ਕਲਮ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ॥

ਭਗਤਾਂ ਕੀ ਬਾਣੀ

ਅਕੁਲ ਅਵੈਵਾਂ ਤੇ ਰਹਿਤ ਦਿਗ ਦਿਸੈ ਦਿਸਾ ਬਿਦਿਸਾ
ਸਰਾਇਚਾ ਕਨਾਤਾ ਹੈਂ ਵਾ ਦਿਗ ਪਾਲ ਤਾਣਨੇ ਵਾਲੇ
ਤੇ ਦਿਸਾ ਕਨਾਤਾਂ ਹੈਂ। ਕਉਤਕੀ ਜੋ ਕਾਲ ਹੈ ਬਪ
ੜਾ ਏਹ ਕੋਟਵਾਲ ਹੈ ਸੋ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਸਿਰਬਸਿਰ
ਵਾ ਕੋਟਵਾਲ ਸੂਕਰ ਸੁਭਾਇਮਾਨ ਡਾਵੜਾ ਡੋਲਣੇ
ਵਾਲਾ ਹੈ ਤਤੁ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸਾਰਖਾ ਗਿਆਨ ਭਾਖੀਦਾ ਹੈ
ਵਾ ਤਤ ਸੋ ਸਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ਖਾ ਚੇਤਨ ਤਿਸਕਾ ਗਿਆਨ
ਭਾਖੀਲੇ। ਪਰਲੀ ਪਰਲੇ ਕਰਣ ਹਾਰ। ਅਨਗਰੂ
ਅ ਬਡਾ ਅਖਾੜਾ ਮੰਡਲੀਕ ਰਾਜੇ ਬੋਲ ਵੇਲਦੇ ਹੈਂ ਕਾਛ
ਕਹੀਏ ਸੁੰਦਰ ਅੰਡ ਕਟਾਹਾ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਭਸਮਤੀ ਚੁ
ਲਾ ਹੈ ਕੂਰਮਾ ਪਲੰਘ ਸੇਸ ਸਿਹਜਾ। ਬਾਸ ਕੰਗ ਸੇਜ
ਬੰਦ ਹੈ ਰਸੀਹੈ ਰੇਸਮ ਕੀ ਨਖਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਸੇਵ ਹੈ ਜਾਂਕੇ ਸੁ
ਸਰੀਰ ਘੜਬਲੀ ਨੇ ਜੈ ਪ੍ਰਗਟ ਬਾਨਵੈ ਹੇਲਾ ਬਨਿਆ

ਹੈ ਖੇਲ ਵਾ ਬਵੰਜਾਬੀਰ ਹੇਲਾ ਕਿਆ ਸਿਕਾਰੀਹੈਂ ਸ ਗਲਭਗਤ ਜਿਸਕੇ ਨਗਾਰੇਹੈਂ॥੨॥ਆਲਾ ਘਰ ਵਾਲਿ ਆਂ ਨੂੰ ਜੋ ਹੈ ਭਰਮਾਅਤਸੇ ਅਪਾਰ ਭੁਲਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਭੁਧਾ ॥ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ॥ ਗੰਗਾਜਲ ਕਰ ਜੋ ਬਾਰ ਨੀ ਕਰੀ ਹੈ ਸੰਤ ਜਨ ਨਹੀ ਪਾਨ ਕਰਦੇ ॥ ੨ ॥ ਹਰਿ ਕੋ ਜੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਜਨਾਂ ਕੇ ਸਮਾਨ ਪਦਮ ਜਾਤੇ ਕਮਲਾਪਤੀ ਵਾ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ ਕਵਲਾਂ ਕੋ ਜਨ ਜਪਦੇ ਹੈਂ ਜਿਨਾਂਕੇ ਕਵਲਾਂ ਵਲੋਂ ਸਪਤ ਪਾਈਹੈ।ਤਾਸ ਸਮਾਨ ਨਹੀ ਵੀਚਾਰਿਆ ਕੋਈ। ਆਨਰੇ ਆਨ ਨਾਮ ਕੀ ਜੋ ਨਾਮਨਾ ਵਡਿਆਈ ਸਪਤ ਦੀਪਾਂ ਮੈ ॥ ੩ ॥ ਝੂਠੇ ਬਨਜੇ ਦੀ ਹਟ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨਉਠਗਈ ਜੋਈ ਜੋਈ ਕੀਨੋ ਸੋਈ ਸੋਈਦੇਖਿਓ ਕਿਆ ਨਹੀ ਦੇਖਿਆ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਕਾਨੜਾ ਮਃ ੪ ॥

ਜਿਓਂ ਤੰਤ ਪਸਾਰਿਓ ਕਿਆ ਜਾਲ। ਗ੍ਰਸਮੀਨੀ ਕਿ-ਆ ਵਸਗਤ ਕਰ ਲਇਆ॥ ੨ ॥ ਅਚਿਤ ਜੜ ਸੇ ਸੁਚਿਤ ਚੇਤਨ ਕਰੇ ਅਚੇਤ ਸੇ ਚਿਤੇਨੇ ਵਾਲੇ ਕ ਰੇ। ਜਿਨਾਂ ਮਿਲਿਆਂ ਪਥਰ ਕੀ ਨਿਆਈ ਜੋ ਰਿਦਾ ਹੈ ਸੀ ਸੋ ਸਨਿਗਧ ਹੋਇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਓਇ ਉਤਮ ਹਰ ਹਰਿ ਨੇ ਕੇਨ ਕਰੇਹੈਂ ਵਾ ਉਤਮ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨੂੰ ਉਚਾ ਰਨ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ॥੩ ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਸ ਕਿਰਪਾਲ ਹੋਇ ਕਰ

ਵਾ ਕਿਰਪਾ ਦੀ ਆਸ ਕਰਦੇ ਸੇ। ਤਰਾਸ ਕਿਆ ਭੈ
ਦਾਇਕ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਤਰੇ ਵਾ ਆਪਤਰੇ ਤੇ ਹੋਰਤਰਾਏ
ਵਾ ਅਤਸੇ ਕਰਕੇ ਆਸ਼ਾ ਨਦੀ ਤੇ ਤਰੇ ਬਿਖਿਆਸ।
ਬਿਖਜ਼ਾਤ ਵਾ ਬਿਖਜ਼ਾ ਆਸ ॥੪॥ ਗੁਪਲਾਕ ਗੋਪਾਲ
ਵਾ ਗੁਪਤ ਹਰੀ ਰਸਨੂੰ ਰਸ ਕਰਕੇ ਜਨਕ ਗਿਆਨ
ਵਾਨ ਜਾਨੀਦਾਹੈ ਵਾ ਜਨਕ ਸਰੂਪਜਾਣੀਦੇਹੈਂ ਮੁਸਕੀ
ਹੋਈ ਹੈਸੀ ਵਿਸਿਆਂ ਦੀ ਮੁਸਕ॥੫॥ਹਰਿ ਰੰਗ ਉਤਾ
ਰਿਆ ਹੋਆ ਨਹੀ ਲਥੀਂਦਾ ਗੁਰ ਜੋ ਕਟੀਤ ਹੈਂ ਤਿਨਾਂ
ਨੇ ਕਟਨਵਾਲੇਪਾਪ ਕਾਟੇ॥੬॥ ਬਿਖਿਆ ਕੀ ਘੁਮਨ
ਘੇਰੀ ਵਿਖੇ ਪਰੇ। ਪਾਪੀ ਪਾਥ ਕਿਆ ਰਸਤੇ ਤੇ ਰਾਖ
ਲੇਹ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪੀ ਜ
ਪਣੇ ਜੋਗ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜਪਦੇਹੈਂ ॥ ੯॥ਹਰੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਰਾਮ
ਨਾਮਦੇ ਗੁਨ ਗਾਵਹੁ। ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰਕੇ ਗੁਰ ਉਪ
ਦੇਸ ਕਰਕੇ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥੧੦॥ ਭਜ ਹਰਿਕੇ ਰਸ
ਕਰਕੇ ਤੌਂ ਹਰਿ ਰਸ ਕੋ ਗਾਟ ਕਿਆ ਗਟ ਗਟ ਪੀਉ।
ਜਟ ਸਮੂਹ ਜਟਾਂ ਕੇ ਜੜਾਉਂਦਾ ਜਾਟ ਕਿਆ ਜੂੜਾ
ਕਰਦੇਹੈਂ। ਸੰਤ ਜਨਾਕੀ ਸਤਸੰਗਮੈ ਗੁਰਜੇ ਗੁਰਪੂਜ
ਹੈਂ ਤਿਨਾਂਦੇ ਉਪਦੇਸਕਰ ਹਰਿ ਪਾਈਐ॥੧੧॥ ਸੰਤ
ਜੋਹੈ ਸਾਂਤਰੂਪ ਤਿਨਾਂਕੀ ਸਤਸੰਗਤਮੈ ਗੁਰ ਜੋ ਸਤਿ
ਗੁਰ ਸ੍ਰੇਸਟ ਤਿਨਾਂ ਸਾਥ ਮਿਲਕਰਿ ਹਰਿ ਭਜ ਤਾਂਸੁਖ
ਪਾਈਐ ਗੁਰਮਤੀ ਸੁਧਹਾਧੋ। ਕਿਆਹੈਨ ਸ੍ਰੇਸਟਿ ਜੋ

ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਹੈਂ ਪੂਜ ਗੁਰਗੰਭੀਰ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਸੰਗਤਮੈਂ ਹੇ ਸਾਧੋ ॥੧੨॥ਸਾਧੂ ਜੋ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਹੈਂ ਤਿਨਾਂ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਹੇਪ੍ਰਭ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰੀਉਸ ਤਤੀ ਕਰਦੇਹੈਂ ਸਾਧਜਨ॥ਮ: ੫ ॥ਸਾਸਿ ਸਾਸਿਸਾਸਿ ਕਹੀਏ ਪ੍ਰਾਨ ਸਰੂਪ ਹਰੇ ਜਪਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋਇ ਰਹੇਹਾਂ॥ ੩॥ ਅਨਿਕਭ੍ਰਾਂਤ ਕਰ ਦੁਆਰ ਸਰੂਪ ਗਿਆਨ ਵਾਨ ਗਿਆਨ ਨਾ ਪਾਵਤੇ ਭਏ। ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲਤਾਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ॥੫॥ ਗਾਵਨ ਹਾਰੀ ਗਾਵਨਹਾਰਿ ਆਂ ਨੇ ਗਾਇ ਗਾਏ ਹੈਂ ਗੀਤ ॥੬॥ ਜਤਕਤ ਤਉਤੈਨੂੰ ਪੇਖਦਾ ਆਹਿਓ ਕਿਆਹੈ॥੧੦॥ਬਹੁਰ ਬਹੁਰ ਫਿਰਨ ਮੈ ਧਾਇਆ ॥੧੭॥ ਕੋਟ ਜਨਮ ਕਰ ਦੁਖਹੀ ਪਾਇ- ਓ॥੧੮॥ਭੋਰਾ ਮਾਤ੍ਰ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਭਰਮ ਕਾਟੇ। ਵਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਭਰਮ ਕਾਟੇਤੇ ਭੋਰ ਹੁੰਦਾਹੈ ਕਿਆਗਿ ਆਨ॥੨੧॥ਕਰਤਤ ਰਹਿਗਏ ਕਰਤਗੇ ਕਰਣਾਮਧ ਅੰਤਰਜਾਮੀਦੇ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਕਰਦੇ ਰਹਿਨੇਹਾਂ ॥੨੫॥ ਕਛੂ ਨਹੀਂ ਨਾਹੀਂਕਛ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਿਥਮੇਤਾ ਕੁਛਹੈ ਨਾਹੀਂ ਜੇਕਰਹੈ ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਇਸਮੈਂ ਕਛਨਹੀਂ ਵਾ ਤੀਨੋਕਾਲ ਮੈਂ ॥੨੬ ॥ ਭਇਓ ਪ੍ਰਕਾਸ ਗਿਆਨਤਾ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਦਾ ਸਾਰੇਉਜਾਰਾ ਜਾਣਿਆ ਵਾ ਜਿਸ ਅਨੰਦ ਰੂਪਦਾ ਸਾਰੇ ਉਜੀਆਰਾ ਹੋਇਰਹਿਆ ਤਿਸਦਾਪ੍ਰਗਾ ਸ ਭਇਓ ॥੨੯॥ਸੰਤਾਂਦੀ ਕਾਇਆਂ ਦੇ ਸੰਗਕਰਅੰਗ

ਮਿਲਾਇਕੇ ਸਰਸ ਹੋਏ॥੩੦॥ ਕੂਹਕ ਰਹੇਹੈਨ ਕਪਟ
ਆਦਿਕ ਖਟਪਟ ਪਾਨ ਵਾਲੇ ਖਲਕਾਮਾਦੀ ਗਰਜ
ਰਹੇਹੈਂ। ਮਰਜਤ ਮੀਚ ਮਾਰਦੀ ਹੈ ਅਹੰਮਤ ਕਰਕੇ
ਅਨਮੈਂ ਰਤ ਕਰਰਹੇ ਕੁਮਿਤ੍ਰਾਂਮੈ ਹਿਤ। ਆਰਾਰਾਂਦੀ
ਬਿਧੀਤੇ ਹੀਨ ਤੇ ਮਮਤਾ ਮਦ ਕਰਕੇ ਮਤਾ ਹੋਇਆ
ਕੋਪ ਕਰਕੇ ਜਲ ਰਹਿਆਹੈ॥੩੧॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨੂੰ ਭੂਮ
ਪਰ ਡਾਰ ਪਾਂਵਦੇਹੈਂ।ਵਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨੂੰ ਡਾਰ ਕਰਕੇ ਤੇ
ਭੂਮ ਵਿਸ਼ਿਆਂਮੈਂ ਪਾਗ ਰਪਰਹੇਹੈਂ॥੩੪॥ ਹੇ ਹਰੀ ਆ
ਪਕੇ ਨਾਮ ਨਵਨਿਧਕੇ ਖਜਾਨੇਹੈਂ ਹਰਿਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਜੋ
ਰੰਗਹੈਂ ਹੇ ਅਨੂਪ ਸੋ ਤੇਰੇ ਰੰਗਕਿਆ ਅਨੰਦਹੈਂ॥੩੫॥
ਦੀਨਤਾਮੈਂ ਲੀਨ ਹੋਤੀਹੈ ਜੈਸੇ ਪਿਆਸ ਕਰਕੇ ਮੀਨ
ਤੈਸੇ ਹਰੀਕੇ ਜੋ ਸੰਤਹੈਂ ਸਾਂਤਰੂਪ ਤਿਨਾਂਕੋ ਚਾਹੁਨੇ ਹਾਂ
ਵਾ ਹਰੀਬਿਨ ਸਾਤਿ ਨਹੀਂ॥੩੬॥ ਰੰਗਾ ਠਾਕਰਰੰਗਾਂ
ਰੰਗਾਂਮੈਂ ਰਪਰਹਿਆਹੈ ਪੂਜਾ ਚਾਰ ਕਰਤਮੇਲੰਗਾ ਕਿ
ਆ ਮੇਲ ਕਰਕੇ ਸਭ ਅੰਗਾਂਕੋ। ਵਾ ਮੇਲੰਗਾ ਮੇਲਕਰ
ਕੇ ਸਮਿਗ੍ਰੀ ਹਠ ਕਰਕੇ ਨਿਗ੍ਰਹ ਇੰਦ੍ਰਿਆਂਦਾ ਤੇ ਰਹਿ
ਤ ਬਿਟੰਗਾ ਕਪਾਲੀ ਆਸਨ ਦਰਸਨ ਭੇਟੇਬਿਨ ਸਤ
ਸੰਗਾ॥੩੭॥ ਪਹਿਲੇ ਪੈਕੌਰੀਏ ਬਹੁੜੋ ਸੰਤਾਂਨੂੰ ਪਾਇ
ਕੇ ਧਿਆਇ ਧਿਆਇਕੇ ਪ੍ਰੀਤ ਲਾਈਏ॥੩੮॥ ਹਾਹਾ
ਹਾੜੇ ਵਾੜੇ ਵਾ ਖਬਰਦਾਰ ਖਬਰਦਾਰ ਹੋਹੁ ਮਨ ਚਰ
ਨਾਦੀ ਰੇਨ ਹੋਹ॥੩੯॥ਜਤਨ ਭਾਂਤਨ ਜਤੀਦੀ ਭਾਂਤ॥

੪੧॥ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰਮੈ ਬਿਕਾਰ ਗਾਰ ਹੈਨ ॥ ੪੨ ॥
ਪ੍ਰਿਰੀਕੇ ਸੁਹਾਗਕਾ ਜੋ ਸੁਖਹੈ ਰਾਤ੍ਰਕੇ ਪਲਕ ਮਾਤ੍ਰਕਾ
ਤਿਸਪਰ ਅਨਕ ਪਦਾਰਥ ਵਾਰਵਾਰ ਡਾਰੋਂ॥ ੪੯ ॥
ਮਾਨ ਮਨਨ ਕਰਨਾਂ ਮੰਗਦਾਹੋਂ ਤਾਨ ਤੇਰੀ ਤਰਫ ਤੇਨ
ਨਾ ਮੰਗਦਾਹੋਂ। ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਧਨ ਲਖਮੀ ਭਗਤੀ ਸੁਤ
ਪ੍ਰੇਮ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਚਾਰ॥ ੫੦॥ ਚਰਚਰੀ ਹੋਇਕੇ ਚਰਚਾ
ਨੂੰ ਕਰਦੇਹੀ ਰਹਿਲੇਹੈਂ ਭੇਖੀ ਜੋਗੀ ਭੇਖੀ ਧਿਆਨੀ ਭੇਖੀ
ਗਯਾਨੀ ਧਰਚਰੀ ਹੋਇਕੇ ਧਰਤੀਮੈਂ ਫਿਰਦੇਹੀ ਫਿਰਦੇ
ਹੈਂ ਅਹੰਕਾਰੀ ਅਹੰਕਾਰ ਕਰਦੇਹੈਂ ਇਸਕਰਕੇ ਅਵਰੇ
ਹੋਏਹੈਂ ਮੂੜ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਜੋ ਮੂੜਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਮੂੜਤਾ
ਕਰਕੇ ਬਾਵਰੇ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈਂ। ਜਤਕਿਆ ਜਿਸ ਜਾਤਿ
ਮੈ ਜਾਇ ਕਰਕੇ ਜਾਤ ਉਤਪਤਿ ਹੋਂਦੇ ਹੈਂ ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ
ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦਾਸਦਾ ਸਦਾਸਦਾ ਕਾਲ ਹਈ ਹਕਿਰਦਾ
ਹੈ ਮੰਨ ਜੋ ਮਨਮੈਂ ਮਾਨ ਕਿਆ ਮੰਨਿਆਹੈ ਇਸ ਕਰ
ਕੇ ਮ੍ਰਿਤ ਜੋ ਮ੍ਰਿਤਕਰਣੇ ਵਾਲੀ ਨਿਕਟ ਤੇ ਨਿਕਟ ਸਦਾ
ਹੈ ਹਰੀ ਜੋ ਪਾਪਾਂਦੇ ਹਰਣੇਵਾਲਾ ਤੇ ਗੁਣਾਂਦੇ ਹਰੇ ਕਰਨ
ਵਾਲਾ ਸੁਨਹੁਰੇ ਮੂੜੇ ਭਜਨ ਜੋ ਹੈ ਭਜਨੇ ਜੋਗ ਸੋ ਭ
ਜਨ ਕਹੀਏ ਤਿਸਕੋ ਗ੍ਰਹਨ ਕਰੇ ਬਿਨ ਅਹਿਲਾਬਿਅ
ਰਥ ਜਨਮਦੀ ਅਵਸਥਾਗਈ ਵਾ ਭੇਖੀ ਜੋਗੀ ਕਰਤ
ਚਰਚ ਭੇਖੀ ਧਿਆਨੀ ਕਰਤ ਚਰਚ ਭੇਖੀ ਗਿਆਨੀ
ਹੋਇਰਹੇ ਚਰਚਰੀ ਚਰਚਾ ਕਰਨੇਵਾਲੇ ਇਸਪ੍ਰਕਾਰ

ਸੰਪੂਰਨ ਪਦੋਂਕਾ ਸੁਅਨਵੈ ਕਰਨਾ॥

ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਮਃ ੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖਾਂ ਵਿਚੋਂ ਪੁਰਖੋਤਮਹੈ ਤਿਨਾਂਕੀ ਬਾਣੀ ਮੈਂ ਬਾਣੀਕੇ ਸਹਿਤ ਹੀ ਚਿਤਕੋ ਲਾਵਨੇ ਹਾਂ ਪਟਲ ਪੜਦਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਮਾਇਆ ਪਟਲਤਾ ਵਾ ਮਾਇਆਜੋ ਪਟਲ ਕਿਆਸਮੂਹਹੈ ਸਾਭਾਰੀ ਪਟਲਹੈ ਇਸਕਰਕੇ ਘਰ ਜੋ ਘੁਮਣ ਘੇਰੀ ਮੈ ਘੁਲਾਵੈ ਕਿਆ ਡੁਬਾਉਂਦਾ ਹੈ ॥੨॥ ਸੰਗਤਾਂਮੈਂ ਸੰਤਾਂਦੀ ਸਤਸੰਗਤਮੈਂ ਵਾ ਹੇ ਸੰਗ ਤੇ ਸੰਤਾਂਦੀ ਸਤਸੰਗਤਮੈਂ ਮਿਲੋ ਕਵ ਪਾਣੀ ਚੀਕੜ ਪਾਵੈਗੋ। ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਚਾਹੁਣਾਹੈ ਏਹ ਪਾਣੀਕਾ ਚੀਕੜ ਮੈਂ ਪਾਉਣਾ ਹੈ ਵਾ ਕਰਮ ਕਰਕੈ ਹੰਕਾਰ ਕਰਨਾ ਏਹ ਪਾਣੀ ਮੈਂ ਚਿਕੜ ਪਵਣਾ ਹੈ ਭਰਮ ਚੁਕਾਇਕੇ ਨਿਭਰਮ ਹੋਵੈ ਜਾਤਤੇ ਨਿਜਾਤ ਦੇਖ ਕੇ ਮਤ ਭਰਮਹੁ॥੩॥ ਛੋਕ ਕਹੀਏ ਪੰਕਤੀ ਤੇ ਛੋਕ ਰਹਿਤ ਛੋਹਰੇ ਛੋਟਾ ਲਘੂ। ਖੜੋਤਿਆਂ ਬੈਠਤ ਉਠਤ ਸੰਸਾਰ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਖਰੇ ਪੰਥ ਨਾਮਕੋ ਧਿਆਉਂਦਾ ਭੁਇਆ। ਸਾਸਤੇ ਨਿਸਾਸ ਹੋਇਰਹੇ ਸਾਸ ਸਾਸ ਬਲ ਪਾਈਏ ਨਿਹਸਾਸਨ ਕਿਆ ਇਕਰਸ ਨਾਮਕੋ ਧਿਆਵੇ ਵਾ ਸਾਸਨਹੈ ਆਗਿਆ ਕਰਨਵਾਲੇ ਵੇਦ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਹੈਂ ਸਾਸ ਸਾਸਮੈ ਏਹ ਬਲ ਪਾਈਏ ਨਾਮਕੋ ਧਿਆਇ ਕੇ ਨਿਹਸੰਸ ਹੋਈਏ। ਵਾ ਸਾਸਨਾ ਝਾੜਨਾਦੇ ਕਰਨਵਾਲਾ ਜੋ

ਜਮ ਸਾਸ ਸਾਸ ਬਲ ਪਾਉਂਦਾਹੈ ਤਾਂਤੇ ਏਹ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ ਜੋ ਨਾਮ ਧਿਆਇਕਰ ਤਾੜਨਾਤੇ ਰਹਿਤਹੋਈਏ ਵਾ ਸਾਸਨਾ ਆਗਿਆਂ ਦੇ ਕਰਨਵਾਲੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈਂ ਸੋ ਸਿਖਕੋ ਕਹੈਂ ਸਾਸ ਸਾਸ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਬਲ ਪਾਈਏ ਨਿਹਸਾਸਨ ਕਿਆ ਸੁਆਸਾਂਤੇ ਰਹਿਤ ਨਾਮਕੋ ਧਿਆ ਵੇਂਗਾ ॥੪॥ ਭੈਜਮਕਾ ਜੇਹੜਾ ਭਇਆਹੈ ਤ੍ਰਾਸ ਤਿਸਤੇ ਨਿਰਮਲ ਭਏ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਮਤਿ ਰੂਪੀ ਲਾਗ ਲਾਈ। ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸਤਿਗੁਰਰੂਪਹੈਂਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਰੂਪਹੈ ॥੫॥ ਬਿਸੀਅਰ ਬਿਸੂ ਭਰੇਹੈ ਪੂਰਨ ਕਾਮਾਦਕੀ ਜੋ ਬਿਸੀਅਰਹੈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਦਿਕਕੀ ਜੋ ਇ ਛਾਹੈ ਇਸ ਬਿਸ ਕਰਕੇ ਪੂਰਨਭਰੇਹੈਂ। ਗੁਰ ਜੋ ਨਿਘ ਰਦੇਨੂੰ ਕਢਦੇਹੈਂ ਖੁਭਣਤੋਂ ਵਾ ਕਾਢ ਕਢਣੇਜੋਗਹੈਂ॥੬॥ ਹਰਿਸਰਮੈਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੇ ਨਾਮਕੋ ਸੋ ਸੇਵਹਿ। ਗੁਰਜੋ ਗੁਰ ਪੂਜਹੈ ਤਿਨਾਂਦੀ ਮਤਾਂਵਿਚੋਂ ਜੋ ਗੁਰਮਤਿਮੈਂ ਜੋ ਧਿਆਵੰਦੇ ਹੈਂ। ਸੋ ਹਰੀ ਦੇ ਗਲਮੈਂ ਮਿਣੇ ਹੈਂ ਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਕੋ ਮਿਲਾਵੰਦੇ ਹੈਂ ॥

ਵਾਰੁਮੂਸੇਕੀਧੁਨ॥੨॥ਜਿਤ ਮਿਲ ਹਰਿ ਬੁਲਗ ਬਚਨ ਬੋਲੀਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਹਰੀ ਨੂੰ ਬਚਨਾ ਕਰਕੇ ਬੋਲੀਦਾਹੈ॥ ੩॥ ਹੇਜੋਤੀ ਸਭਵਿਖੇ ਤੇਰੀ ਜੋਤ ਵਰਤਦੀ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ਪਿਛੇ ਜੋ ਵਡਿਆਂਤੇ ਵਡੇ ਤਿਨਾਂਤੇ ਊਚੇ ਅਬ ਜੋ ਵਡਿ ਆਂ ਤੇ ਵਡੇ ਤਿਨਾਂਤੇ ਊਚੇ। ਵਡੇ ਵਡੇਨਾ ਜੋ ਅਗੇਹੋਨ

ਗੇ ਤਿਨ ਸਭਨਾਂ ਤੇ ਊਪਰ । ਵਡਿਆਂ ਤੇ ਵਡੇਭਾਗਹੈਂ ਜਿਨਾਂਕੇ ਮੁਖਕੇ ਐਸੇ ਜੋ ਗੁਰਹੈਂ ਵਡੌਨਾ ਕਿਆ ਵਡੇ ਤਿਨਾਂਦੀ ਮਤਿ ਧਾਰਕੇ ਤੁਮ ਜੈਸੇ ਹੋ ਹੇ ਹਰੀ ਪੁਰਸ਼ ਤੈ ਸੇ ਜਾਨੇਹੋ ਅਸਾਂਨੇ ॥੬॥ ਸੋਬੂਝੈ ਜਿਸਆਪ ਬੁਝਾਇਸੀ ਬੁਝਦਾ ਕਵਨਹੈ ਜਿਸਪਰ ਸਤਗੁਰ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਸਉ ਲਾਕਿਆ ਅਨਕੂਲ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥੯॥ ਭਗਤੀ ਕਾ ਸਰੋਵਰ ਉਛਲਰਹੇਹੈਂ ਸੁਭਰਭਰੇਵਹਿੰਦੇਹੈਂ।ਜਨ ਕਿਤ ਬਿਧੇ ਮਿਲਣਦੀ ਆਹਿ ਇਛਾਵਾਲੇ । ਜਿਸ ਬੁਝਾਏ ਆਪ ਓਹ ਜਿਸਨੂੰ ਬੁਝਾਇਦੇਵੇ ਸੋਈ ਜਨ ਦੇਖਦਾਹੈ ॥੧੦॥ ਹਰਿਪ੍ਰਭ ਸਜਣ ਲੋੜ ਲਹੁ ਜਿਨਾਂਭਾਗਾਂਵਾਲਿ ਆਂਦੇ ਮਨਮੈਂ ਵਸਦਾਹੈ ਤਿਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਤ ਹੋਹਿ ਵਡ ਭਾਗ। ਕਿਉਂ ਪਾਈਏ ਉਪਦੇਸ ਤੇ ਕਿਉਂ ਦੇਖੀਏ ॥ ੧੨॥ ਮਨਤਨ ਤਾਮ ਤਾ ਹੋਂਦਾ ਹੈ ਸਾਗਾਰਵਾ ਕਿਆ ਸਕਾਰਥਾ ਵਾ ਸਹਿਤ ਗਉਰਤਤਾ ਦੇ। ਵਾ ਮਨਤਨਮੈ ਜੋ ਤਾਮਸਹੈ ਇਸਕੋ ਗਾਰੇ ਤੋ ਦੇਖਾ ਹਰੀਨੈਣੋ ਤੇ ਮਿਲੇ ਹਰੀਨੂੰ ਨਾਹੀ ਰੋਲ ।ਜਿਤ ਚੁਕਾ ਜਮਝਗੜਾ ਜੋ ਜਮ ਮਾਰਦਾਹੈਤੇ ਝਗੋਲ ਜੋ ਨਰਕਮੈਂ ਪਾਵੰਦੇ ਹੈਂ ॥੧੩॥ ਅਖੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਸਾਈਆ ਹਰਿਨਾਮੁ ਜਪਣ ਵਾਲਿਆਂਕੋ ਪੇਖਦੀਆਂਹੈ ਵਾ ਨਾਮੀਪ੍ਰਸਿਧ ॥ ੧੪ ॥ ਬਿਨਸੇ ਦੁਖ ਅਰਦਾਗਰ ਜੋ ਕਲੰਕਹੈਂ ਵਾ ਦਾਗਕੇ ਲਾਵਣੇ ਵਾਲੇ ਜੋ ਕਾਮਾਦਵੀ ਹੈਂ॥੧੫॥

੧ ਓ ਰਾਗ ਕਲਿਆਨ ਮ: ੪ ॥ ੩ ॥ ਕੋਈ ਮੇਲੇ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਬੇ ਕਿਆ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਵਾ ਅਸੀ ਜੋ ਮਿਲਣੇ ਵਾਲੇ॥੫॥ਚਰਨੀ ਆਇ ਪਵੈ ਹਰਿ ਜਨਾ ਕੀ ॥ ਮ:੫॥੨॥ ਪਾਰਸ ਪਰਸ ਆਪਸਮੈਂ ਮਿਲਕਰਕੇ ਗੁਣ ਗਾਈਏ ॥ ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਮ: ੪ ॥ ਕਾਸਟ ਮਹਿ ਜਿਉਂ ਹੈ ਬੈਸੰਤਰ ਮਥ ਕਰਕੇ ਜੈਸੇ ਅਗਨੀਕਢ ਲਈਦੀਹੈ। ਤੈਸੇ ਜਪ ਕਰਕੇ ਆਪਣਾ ਆਪਜੋ ਅਵ ਰਿਆ ਹੋਇਆਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਲਈਦਾਹੈ ਹੇਲਾਲਨ ਲਾਲ ਤੇਰੀਜੋ ਗੁਰਾਂਰੂਪੀ ਰੰਗਨਿਹੈ ਲਾਲਕਰਨੇਵਾਲੀ ਸੋ ਮਨ ਕਰਕੇ ਰੰਗਨ ਕਉ ਦੇਈਏ ਬਸੁਧਾ ਮੈਂ ਸਪਤ ਦੀਪਾਂਦਾ ਕੰਚਨਤੇ ਸਪਤ ਸਾਗਰਾਂਦੇ ਰਤਨ ਕਢਧਰੀ ਏ ॥੨॥ ਮੋਹਰੂਪੀ ਵਾ ਮੂੰਹਪਰ ਕਾਲਖਦਾ ਦਾਗਲਗ ਦਾ ਹੈ ।ਚੰਦਨਵਾਸ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਰਸਹੈ ਕਾਮਾਦੀ ਭੁਯੰਗਮੋ ਕਰਕੇ ਵੇੜ੍ਹੀ ਹੋਈਹੈ ਏਹ ਜੋ ਬਿਖ ਧਰਹੈ ਤਿਨਾਂਨੂੰ ਛੇਦ ਛੇਦਕੇ ਰਸ ਪੀਵੀਏ। ਜਿਨਾ ਨਿਪਰਸਾਂ ਨੂੰ ਸਾਧੂ ਜਨ ਪਰਸਦੇ ਭਏ ਤਿਨਾਂ ਜਨਾਂਨੂੰ ਹਰਿ ਭਗਵਾਨ ਦਿਖਾਇ ਦੇਂਦਾਹੈ। ਸਾਕਤਾਰੂਪੀ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਰੂਪੀ ਗੁਰ ਛੂੰ ਕਰ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆਹੈ ।ਕਿਉਂਕਰ ਤਾਨਤਜੀਜੈ ਕਿਸਪ੍ਰਕਾਰ ਨਿਸ ਕਪਟ ਹੋਇਕਰ ਪ੍ਰਮੇਸਰਨੂੰ ਸਨਮੁ ਖ ਕਰੀਏ ।ਸਾਕਤਾਰੂਪੀ ਸੂਤ੍ਰਦਾ ਤੰਤਕਿਆ ਮਨਬੁਧੀ

ਨਿਕਸਕਰ ਸੰਸਾਰਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਤਰਫ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ॥੩॥ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨੂੰ ਸਿਵ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਜੋਤ ਭਲੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈਹੈ ਨੀਕੀ ਕਿਰਿਆ ਕਰਦੇਹੈਨ ਤੇਰੇਜੋ ਗੁਨ ਹੈਨ ਹੇ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮਕਹੀਏ ਬੇਦ ਤਿਸਕਰਕੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਦਯ ਤੂੰਹੀ ਜਾਨਹਿ॥੪॥ ਬ੍ਰਹਮਕਿਆ ਬੇਦ ਤਰੋਵਰਤੇ ਨਾਮ ਸਾਖਾਗੁਣ ਪੁਸਪ ਏਨਾ ਪੁਸਪਾਂਕਰ ਨਿਤ ਪੂਜਨ ਕਰੀਏ। ਸਤਸੰਗਤ ਦੇ ਸੰਗ ਲਗ ਕਰ ਊਚੇ ਹੋਈਦਾ ਹੈ ਜਿਉਂ ਪਿਪਲਪਲਾਸਨੂੰ ਖਾਇਲੈਂਦਾਹੈ। ਤਿਸਕਰਸੰਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਯਾ ਗਿਆਨ ਅੰਤਹਕਰਨਮੈਂ ਅੰਤਹਕਰਨਰੂਪੀ ਪਲਾਸਕਾ ਅਭਾਉ ਕਰਦਿੱਤਾ ਨਿਰਮਲ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਕਰਕੇ ਨਿਰਮਲ ਹੋਏ। ਨਿਤ ਹਰਿਨਾਮ ਰੂਪੀ ਸਾਖਾ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਜੜਦੇ ਹੈਂ। ਧਰਮ ਫੁਲ ਕਰ ਗੁਰਾਂਨੇ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਜਸ ਰੂਪੀ ਸੁਗੰਧ ਮਹਿਕਾਈਏ ਸੂਰਜ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਜਗਿਆਸੂ ਚਕਵੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪ ਪਤੀਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀਹੋਵੇ॥੫॥ ਖਰੇ ਮੰਗਤ ਜਨ ਦੀਨ ਦਰ ਠਾਢ੍ਹੇਹਾਂ ਗੁਰਪੂਰੇਕਾਢ ਖੁਭਣਤੇ ਕਾਢਲੈਂਦੇ ਹੈਂ ਅਤਿ ਬਿਖਿਆਰੂਪੀ ਜੋ ਅਗਨੀਹੈ ਅੰਤਰ ਸਬਲਹੈ ਸਾਧੂਕੀਸਾਧਸੰਗਤਮੈਂ ਮਿਲਕੇ ਲਈਹੈਸਰਨਜਿਸਤੋਂਹਰਿਰਸਕਢੀਦਾ ਹੈ।੬। ਰਾਮਰਮਜੋਸੁੰਦਰਤਿਹਾਂਕਾਲਾਂਮੈਰਮਿਆ ਹੋਆ ਤਿਸ ਰਾਮਨੂੰ ਜਪ ਕਰ ਅਪਣੀਗਤਿ ਕਰੀਏ ਜੇਹੜੇ ਨਾਮਮੈਮਿਲੇਹੈਂ ਓਹ ਰਾਮ ਮੈਰਲੇਹੈਂ॥੭॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮ: ੫ ॥ ਤੇਰੇ ਨਾਇ ਕਰ ਇਸਦਾ ਨਾਉਂ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਸਭ ਕੋਇ । ਹੇਨਦਰੀ ਤੇਰੀਕਿਰਪਾਰੂਪੀ ਨੀਸਾਨੀ ਪਵੈ ਤਾਂ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਂਦਾਹੈ ਨਾਰੀਬੇਰੀ ਕਿਆ ਬਗੀਚੇ ਵਾ ਏਲੀ ਘਰ ਦਰ ਦੇਸ ਮਨਕੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਅਨੁਸਾਰ ਸਭ ਵੇਸ ਹੀ ਹੈ ਵਾ ਨਾਰੀ ਘਰ ਦਰ ਦੇਸ ਮਨਕੀਆਂਖੁਸ਼ੀਆਂ ਅਨਸਾਰ ਜੋ ਵੇਸਕਰਨੇ ਹੈਂ ਸਭੁਬੇੜੀਆਂ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ਅੰਧੀ ਜਿਨਾਂ ਕੀ ਬੁਧੀਹੈ ਵਾ ਕਿਆ ਓਹ ਪੁਰਸ਼ ਅੰਧੇਰ ਮੈ ਪਰੇ ਹੈਂ ਪਾਤਾਲ ਪੁਰੀਆਂਦੇ ਲਖ ਕਰੋੜਾਂਦੇ ਪਦਾਰਥ ਏਕਭਾਰ ਕਿਆ ਇਕ ਛਾਬੇ ਹੋਵਨ ਸਿਰ ਕਿਆ ਸਦਰਸ਼ ਕੋਈ ਲਾਲ ਹੋਵੇ ਦੂਸਰਾ ਮੂਰਖ ਤੂੰ ਇਕ ਆਪ ਨੂੰ ਜਾਣਿ। ਅਵਰ ਸੰਸਾਰ ਭਲਾ ਹੈ ਵਾ ਮੂਰਖ ਤੇ ਜੋ ਭਲਾ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਸਭ ਵਿਖੇ ਇਕ ਤੂੰ ਹੈਂ ਤਨ ਕਰਕੇ ਸਚਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਤਰੀਐ ਅਗਨੀ ਬਿੰਬ ਪਵਣੇ ਕੀ ਬਨਾਉਟ ਹੈ ਵਾ ਤਿਹਾਂ ਗੁਣਾਂ ਕੀ ਇਹ ਤਿੰਨੇ ਨਾਮ ਕੇ ਸਭ ਦਾਸਹੈਂ ਕੋਟ ਪਚਾਸਾ ਤਾਂਬੇ ਕੀ ਧਰਤੀ ਪਰ ਵਾਸਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ॥ ੪ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਜੋ ਰਖਵਾਲਾ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦੇ ਕੰਨਹੁ ਕਿਆ ਪਾਸੋਂ ਸਿਵ ਜੋਤੀ ਦੀ ਬੁਧੀ ਪਾਈ ਸਤਿਗੁਰ ਫਰਮਾਈ ਕਹਿਣੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਚਿਤ ਸੁਰਤ ਸਮਝਾਈ ਰਤਨ ਦੀ ਸੁਰਤ ਸਮਝਾਈ ॥ ੬ ॥ ਤਿਨਾਂ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਮਿਲਣੇ ਕਰ ਸੰਤੋਖ ਹੋਇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰਤਾ ਸਚਨਾਮ

ਮੈ ਜਿਨਾਂ ਦਾ ਹਿਰਦਾ ਅਸਥਲ ਸੋ ਗੁਰ ਪ੍ਰਮਲ ਰੂਪ
ਕਹੀਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਸਿਵ ਘਰ ਸਤਸੰਗ ਮੈ ਜਾ
ਈਦਾ ਹੈ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਸਚ ਨਾਮ ਮੈ ਸਮਾਈਏ ਤਾਂ
ਨਿਜ ਪਦ ਪਾਈਏ ॥ ੭ ॥ ਐਸਾ ਨਾਮਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿ-
ਆਨ ਦੇ ਕਰਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਧਾਨ ਕਿਆ ਧਿਆਨ ਦੀ
ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਜੋ ਹੈ ਪਾਤੀ ਕਿਆ ਪਤਲ ਹੈ ਨਿਸਕਾਮ ਕ
ਰਮ ਦੁਧ ਸੰਤੋਖ ਘੀਉ ।ਖਿਮਾਂ ਗਊ ਲਵੇਰੀ ਧੀਰਜ
ਬਛਾ ਸਹਿਜੇ ਖੀਰ ਪੀਵਾਂ ਮੈ ਹਰਗੁਨਾਂਕੋ ਰਵਤ ਰਹੇ
ਵਾ ਗੁਣਾਂ ਕਾ ਜੋ ਰਵਿਤ ਰਹਿਣਾ ਏਹ ਮਿਠਾ ਦੇਹ ॥
੮ ॥ ਸੋ ਪਰਜਾਣੈ ਜਾ ਤਾ ਉਸਹੀ ਮਾਂਹਿ ਸਮਾਇਆ
ਸਮਾਇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੁਰਤੀ ਬੇਦ ਵਾ ਸੁਰਤੀ ਸੰਤ ਤਿਨਾਂ
ਦੇ ਮਾਰਗ ਚਲਣਾ ਕੀਤਾਹੈ ਉਲਟੀ ਸੰਸਾਰਤੇ ਬ੍ਰਿਤੀ
ਤਾਂ ਨਦਰ ਪ੍ਰਗਾਸੀ ॥ ੧੦ ॥ ਮਨ ਮਾਇਆਦੇ ਮਨਨ
ਮੈ ਧਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਐਸਾ ਨਾਮ ਜੋ ਰਤਨ ਹੈ ਨਿਧ
ਰੂਪ ਮੇਰੇ ਕੋ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਮਤ ਕਰਕੇ ਦੇਹ ਲਗਦਾ ਹੈ
ਤੇਰੇ ਪਗ ਕਿਸ ਜਗਾ ਮਹਿ ਨਹੀ ਦੇਖਿਆ ਖੋਟੇ ਕੋ
ਪੂਠਾ ਰਾਲੀ ਸਟੀਦਾ ਹੈ ਵ ਖੋਟੇ ਕੋ ਪੁਠੀਆਂ ਜੋਨਾਂਮੈ
ਰੁਲਾਈਦਾ ਹੈ ॥ ੧੧ ॥ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਤਾਣੀ ਵਿਸਿਆਂ
ਮੈ ਉਰਝ ਰਹੀ ਹੈ ਜਾਗ ਹੇ ਭਾਈ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮਾ
ਤਮਾਂ ਹੈ ਜਾਗਨ ਹਾਰਾ ਆਪੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਜਿਸਨੂੰ
ਲਾਇ ਦੇਂਦਾਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਤਿਸਕਰਮੀ ਜੀਉ ਨੂੰ ਮਿਲ

ਦੀ ਹੈ ਵਡਿਆਈ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹ ਕਰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਘਟਾਈ ਵਾ ਮਾਇਆ ਮੋਹਣੇ ਵਾਲੀ ਘਟ ਮੈ ਆਈ ॥ ੧੨ ॥ ਜਿਸਨੂੰ ਨਿੰਦਦੇਹੈਂ ਸੋਈਸਭਬਿਧ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਵਾ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਿੰਦਾ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਸੋ ਅਸੀ ਬਿਧ ਕਰਕੇ ਹੀ ਜਾਨਦੇ ਹਾਂ ਉਸਤਤ ਨਿੰਦਾ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਬੀਚਾਰ ਕਰ ਸਬਦ ਦੇ ਸਮਜਾਣੀਦਾ ਹੈ ਵਾ ਨਿੰਦਾ ਉਸਤਤਿ ਤਿਆਗੀ ॥ ੨੩ ॥ ਬਿਸੇਸਬਲਕਰ ਝਾਗਿਆ ਹੈ ਜਿਨਾਂ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਸ਼ਹਿਜ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ ਹੈ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਜਲਕਾ ਮੀਨਸੈ ਕਹੀਏਹੈ ਥੈ ਕਿਆ ਤੈਨੂੰ ਭਾਵੈ ਤਾਂ ਰਾਖਹੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ੧੪ ॥ ਕਾਈ ਕੰਮਦੀ ਹੈ ਵਾ ਸਭ ਕਾਈ ਅਵਰਨ ਤਾਂਈਹੈ ਜੋਗ ਤੇ ਬਿਨੋਦ ਤੇ ਸੁਆਦ ਤੇ ਅਨੰਦਾ। ਮੰਤਿ ਮੈ ਸਤ ਕਰੀ ਹੈ ਭਾਇ ਭਗਤੀ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਅੰਤਰ ਰਵਤੇ ਰਾਵਿਆਹੈ ਰਾਜ ਰਵਿੰਦਾ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਪਿਰੀ ਜੋ ਪਿਆਰਾਹੈਤਿ ਸਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਉਰਧਾਰੀ॥੧੫॥ਊਪਰ ਗਗ ਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਰੂਪੀ ਕੂਪ ਤਿਸਕੀ ਪਨਹਾਰੀਹੋਈਬੁਧੀ ਜਿਸਕੀ ਸੋਈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਪੀਵਣੇ ਹਾਰਾਹੈ। ਰਸਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੈ ਹਿਰਦਾ ਕਮਲ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ। ਤਾਂ ਪਸਰੀਆਂ ਕਿਰਣਾਂ ਕਰਣਾਆਦੀ। ਓਹ ਹਿਰਦਾ ਜੋ ਸਸਿ ਘਰ ਤਿਸਮੈਸੂਰ ਸਮਾਇਆ ਗਿਆਨ ॥ ੧੭ ॥ ਅਉਹਠ ਹਿਰਦੇ ਮੋ ਭੀਖਿਆ ਜਾਚੀ ਹਸਤ ਕਿਆ ਹੈ ॥ ਮਃ੩

॥ ਤੇਰੇ ਭਾਣੇ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹੈਂ ਭਗਤ ਜੇਹੜੇ ਸੇ ਤੈਨੂੰ ਭਾਂਵਦੇ ਹੈਂ ॥੭॥ ਪੂਰਾ ਭਾਗ ਹੋਵੇ ਮਸਤਕ ਦਾ ਤਾਂ ਮੁਖ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣਾਂਨੂੰ ਸਦਾ ਗਾਉਂਦਾ ਹੈ ॥ਮਃ ੪ ॥ ਕਿਤ ਬਿਧ ਕਿਉਂ ਪਾਈਐ ਕਿਸ ਬਿਧ ਕਰ ਕਿਵੇਂ ਪਾਈਏ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨਾ। ਗੁਰ ਸਤਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਿਆ ਭਗਵਾਨ। ਮੇਰਾ ਮਨ ਸਾਧੂ ਧੂਰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਰਵਾਲ ਮਾਨ੍ਰ ਰਿਣ ਮੈ ਬਾਂਧੇ ਹੋਏ ਹੈਂ ਬਹੁ ਬਾਲਕ ਰੋਮ ਰੋਮ ॥ ੩ ॥ ਗੁਨ ਗਾਂਏ ਰਸਕ ਸੰਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰਸੀਕ ਰਸ ਕਰਕੇ। ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਨਕਟੇ ਕੀਕਹੀਏ ਹੈਨ ॥ ੪ ॥ ਮਨ ਕਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪ ਮੈ ਰਵ ਰਹੇ। ਬਾਸ ਬਸਨਾ ਨਾਪਾ ॥ ੫ ॥ ਕਾਇਆਂਨਗਰਮੈਬਸਿਓ ਘਰ ਜੋ ਪਤੀ ਹੈ ਮੰਦਰ ਅਧਿਸਟਾਨ ਹੂਪ ਜਪਕਰਕੇ ਸੋਭਾ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਵਾ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਪਦੇ ਹਾਂ ਤੇ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਸੋਭਾ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਕਰ ਦਿਤੀ ਹੈ ॥੬॥ ਜਪ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਅਰਧਾਂਭਾ॥ ਅਰਾਧਨੇ ਜੋਗ ਵਾ ਅਰਧ ਨਾਮ ਭੀ ਭਾਇ ਕਰਕੇ ਜਪ। ਕਤਹੂ ਉਪਾਇ ਕਰਕੇ ਨਹੀ ਸੀ ਜਾਣੀਂ ਪਾਈਦਾ॥ਉਪਜੰਪ ਗੁਰੂ ਪੂਰੇ ਦੁਆਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਲਾਧਾ। ਰਸਾਂ ਵਿਚੋਂ ਰਾਮਰਾਮਨਾਮ ਜੋ ਹੈ ਰਸਾਇਣ ਰਸ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਮਤਿ ਰਸ ਭਇਆ ਤਾਂ ਪੀਆ। ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ ਭੁਭਲ ਕਰਕੇ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹੈਂ॥ ਮਃ ੫॥ ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਕਿਆ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਆ

ਪਣੇ ਕੀਏ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪਣ ਕਉ ਦੀਆ ॥ ਏ ਕਿਆ ਹੇ ਭਾਈ ਸੁਣੋਹਿ ਸਜਨ ਸੰਤਮੀਤ ਸੁਹੇਲੇ ਹੋਏ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥ ਹਰਿ ਦਰਗਹਿ ਵਾਸਤੇ ਨਾਮ ਵਿਸਾਹਾ। ਹਰਿਕੇ ਸਾਧ ਜਨਾਂ ਕੀ ਸਰਨ ਪੜੇ ਤਾਂ ਨਿਰਭੈ ਹੋਏ। ਵਾ ਹਰੀ ਸਰਨ ਪਏ ਹੈਂ ਜੇਹੜੇ ਸੇ ਨਿਰਭੈ ਹੋਏ। ਜਨਮ ਦਾ ਦੁਖ ਤੇ ਮਰਨ ਦਾ ਫਾਹਾ ਕਾਟਿਆ ॥੧੦॥ ਗੁਰੂ ਜੋ ਵਡਭਾਗੀ ਹੈਂ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰਾ ਪਾਈਦਾ ਹੈ।ਨਿਤ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੇ ਨਿਤ ਨਵੇਂ ਜੋ ਗੁਣਹੈਂ ਨਿਤ ਜੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ॥੧੩॥ ਅਵਰਨ ਦੂਜਾ ਠਾਉ ਨਹੀਂ ਹਰਿ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕਲਿਆਨ ਦਾ ਸਾਧਨ ਨਹੀਂ॥੧੪ ॥ ਰਮ ਜੋ ਸੁੰਦਰ ਰਮਿਆ ਹੋਆ ਹੈ ਰਾਮਰਾਮਹੇਭਾਈ ॥ ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਮਃ ੧ ॥ ਜਿਨ ਕਿਛ ਕੀਆ ਉਦਮ ਸੋਈ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਨਿਜਘਰ ਜੋ ਅਮਰਹੈ ਪਦ ਤਿਸਮੈ ਵਾਸ ਪਾਵੈ। ਜਿਸ ਮੈ ਨਾਮ ਵਸੈ ਸੋਈ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਬਿਸਮ ਬਿਨੋਦ ਜੋਹੈ ਜਿਨਾਂ ਕਰਕੇ ਅਸੀਂ ਹੋਇ ਰਹੇ ਸੇ ਪ੍ਰਮਾਦੀ ਸੋ ਰਹੇਵਾ ਬਿਸਮ ਬਿਨੋਦ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਸੋ ਪਰਾ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਆਦੀ ਹੈ ਤਿਸਮੈ ਇਸਥਿਤ ਹੋਇ ਰਹੇ। ਜਲਆਦਕਾਂਮੈ ਦੇਖ ਕਰ ਅਗਨ ਨੂੰ ਨਿਵਾਰਿਆ। ਵਾ ਅਗਤਾਈ ਨੂੰ ਨਿਵਾਰਿਆ ਵਾ ਜਲ ਅਗਨ ਮੈ ਦੇਖ ਕਰ ਆਪਾਭਾਉ ਨਿਵਾਹਿਆ ॥੩॥ ਅੰਧਾ ਪਾਪਾਂ ਕਰਕੇ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ

ਤੇ ਕਰਮਾਂ ਕਰਕੇ ਧੋਂਵਦਾਹੈ। ਹੇਨਿਰੰਜਨ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸੋਈ ਖਟ ਕਰਮ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ਤਿਨ ਹਰੀਚੰਦ ਇਤਨੇ ਕਰਮ ਕੀਏ ਤੈ ਕਾਗਦ ਕਰਕੇ ਭੀ ਕੀਮ ਨ ਪਾਈ। ਵਾ ਮਸਤਕ ਰੂਪੀ ਕਾਗਦ ਦੀ ਕੀਮ ਨ ਪਾਈ ਨਿਖਾ ਕਿਆ ਮੰਡੀ ਵਿਚ ਸਰੀਰ ਵੇਚਿਆਹੈ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰਦਾ ਅਭਿਮਾਨ ਨ ਜਾਈ ਵਾ ਹੇ ਹਰੇ ਅਭਿਮਾਨ ਨਜਾਈ ॥ ੫ ॥ ਜਿਉਂ ਕਿਆ ਜਦ ਤੇ ਮਨਮੁਖ ਜਨਮਿਆ ਹੈ ਦੂਜੇ ਭਾਇ ਕਰ ਪਤਹੀ ਖੋਈ। ਸਚਕਰਣੀ ਕਹੀਏ ਸਚਦੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵੇਂ ॥ ੬ ॥ ਜਿਤਨੇ ਕਰਮ ਕੀਏ ਸਭਨਾ ਸਿਰ ਨਾਮ ਵਡਾਈ ਹੈ। ਤੀਨ ਸਮਾਏ ਧਰਮਾਦਿਕ ਵਾ ਤੀਨਗੁਣ ਸਮਾਏ ਏਕ ਦੇਕਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਰਤਾਰਥ ਕਰਦੇਹੈਂ। ਵਾ ਤੀਨ ਸ੍ਰਵਨਾਦੀ ਹਿਰਦੇਮੈ ਸਮਾਏ। ਜਲ ਅਗਨੀ ਪਵਨ ਤ੍ਰੈ ਮਿਲਾਇ ਕੇ ਜਗਤ ਤਰੰਗ ਉਪਾਇਆ ॥ਮਃ੫॥ ਚੁਗਹਿ ਚੋਗ ਅਨੰਦਸਿਉ ਜੁਗਤ ਤਿਨਾਂਸਾਥ ਜੁੜ ਕਰਕੇ ਹੋਡੀ ਕਿਆ ਜਿਦੀਆ ਇਸਕਰਕੇ ਨਿਘਰਾ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ ਭੁਗਉਤੀ ਨਿਰਤਕਾਰੀ ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਕਿਆ ਚਿਹਨ ॥

ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਂਕੀ ॥ਸਹਿਜੇ ਪ੍ਰਕਾਸੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪਦਾ ਰੰਗਅਨੰਦ ਹੋਇਆ। ਮਨ ਜੋ ਮਾਣਕ ਸੁਧ ਹੈ ਵਾ ਮਨਨ ਕਰਕੇ ਤਤਦੀ ਲਿਵਮੈਂ ਲੁਕਾਨਾ॥ਵਾ ਤਤ ਜੋ ਹੈ ਮਾਣਕ ਤਿਸਦੀ ਲਿਵਮੈਂ ਮਨ ਲੁਕਾਨਾ ॥੨॥

ਦਿਲਮਹਿ ਖੋਜਕਰ ਸਰਬ ਦਿਲਾਂ ਦਿਲਾਂ ਮੈਂ ਖੋਜਹੁ ।
ਵਾਸਰਬਦਿਲਾਂਕਾਦਿਲਜੋ ਨਿਅੰਤਾਹੈ ਤਿਸਦੇ ਖੋਜ ਨੂੰ
ਦਿਲ ਮਹਿ ਖੋਜਹੁ । ਏਹੀ ਠਉਰੇ ਮੁਕਾਮ ਹੈ ।
ਕਹਾਂ ਉੜੀਸੇ ਨਾਮ ਦੇਸਕਾ ਤਿਸ ਉਪਲਖਤ ਜਗੰ
ਨਾਥ ਅਰ ਸਮੁੰਦਰ ਲੈਣਾ। ਨਰਤੇ ਨਰਵੈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਵਾ
ਨਰਵੈਨਿਰਣਾ ।।੩।। ਅਵਲ ਆਦੋਂ ਅਲਾਨੇ ਨੂਰਪ੍ਰਕਾ
ਸ ਤੇ ਕੁਦਰਤ ਕਰਕੇ ਸਭ ਬੰਦਿਆਂਨੂੰ ਉਪਾਇਆ ਗੁਰ
ਗੁੜ ਦੀਨਾ ਗਿਆਨ ॥ ੪ ॥ ਜੋਤਤਾ ਅਨਾਹਦ ਸਰੂਪ
ਨਾਲ ਜਾ ਲਗੀ ਵਾ ਜੋਤ ਅਨਾਹਦ ਸਰੂਪਦੀ ਵਾਸਨਾ
ਅਨੁਸਾਰ ਜਾ ਲਗੀ ॥੫॥ਹੇਦੇਵ ਦੇਵਾ ਸੁੰਨ ਸਰੂਪ ਏਹ
ਤੇਰੀ ਸੰਧਿਆ ਕਰੀਹੈ ਜੋਤੂੰ ਅਧਪਤੀ ਸਰਬਕਾ ਆਦਿ
ਤੇਰੀ ਜੋ ਸਾਰੇ ਸਤਾ ਸਮਾਈ ਜਾਣੀਹੈ ਤਤਮਿਥਿਆ ਕਾ
ਵਿਵੇਚਨ ਤੇਲ ਨਾਮਕੀ ਬਾਤੀ ਦੇਹ ਠੂਠੀ ਜਗਦੀਸਕੀ
ਜੋਤਿ ਲਗਾਇਕੇ ਜਗਾਇਆ ਤਾਸ ਦੀਪਕ ਕਰ ਹੋਯਾ
ਉਜਿਆਰਾ। ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਰਾਮ ਸੋ ਮੈਮਨਕੋ ਰਵਾਈਏ
ਕਿਆ ਰਵਾਉਨਾ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਕੈਸੇ ਰਹੀਏ ਸਭੋ
ਹੁਕਮ ਤੇ ਹੁਕਮੇ ਕਰਣੇਵਾਲੀਹੈ ਬਾਣੀ ॥੨ ॥ ਆਦਿ
ਜੁਗਾਦਿ ਸਦਾਸਦਾ ਤੇ ਜੁਗਾਂਦੀ ਆਦਿ ਤੇ ਜੁਗਾਂਮੈ ਜੁਗ
ਮਿਲ ਰਹਿਆ । ਤਾਂਕਾ ਅੰਤ ਨ ਜਾਨਿਆਂ। ਬਾਵਨਬਿ
ਰਖ ਤੇ ਬਨਾਤੇ ਬਿਰਖ ਤਿਸਕੀ ਵਾਸਨਾ ਤੇ ਸੁਖ ਲਾਗ
ਲਾ ਕਿਆ ਵਾਸਨਾ ਸਹਿ ।ਸਰਬੇ ਚੇਤਨ ਕੀ ਆਦਿ ਤੇ

ਪਰਮਲ ਜੜਕੀ ਆਦਿ। ਜੀਆਂਕੀ ਜੋਤਿ ਕਿਆ ਤਰਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕੋਈ।ਵਾ ਹੇਜੋਤੀ ਤੇਰੇ ਜੀਅਕੀ ਨ ਜਾਨੇ ਕੋਈ ਜੋਤੈ ਕੀਆ ਸੋ ਮੈ ਮਾਲੂਮ ਹੋਈ।ਜੀਅਕੋ ਕਰਮਕਾ ਬੰਧਨ ਬਿਆਪੈ॥੧॥ ਰਿਦ ਅੰਤਰ ਕਰਤਲਕਤਲ ਕਰਨੇਵਾਲੀ ਕਾਤੀ।ਵਾ ਰਿਦੇਰੂਪੀ ਕਰ ਅਸਥਲਮੈਂ ਈ ਰਖਾ ਰੂਪੀ ਕਾਤੀਹੈ।ਕਲ ਸੰਦਰ ਭਗਵੰਤ ਕੋ ਬੰਦਨਾ ਕਰਦਾਹੈ ਚਿਰੰਕਾਲ ਕਰਮਮੁਖ ਜੋ ਹੈ ਖੀਰ ਦੁਧਕੀ ਨਿਆਈਂ ਰਿਦੇ ਛਰੀ ਹਿੰਸਾਰੂਪੀ ਨਿਸਿਜਾਗਸਿ ਭਗਤੀ ਨਿਰਤਕਾਰੀ ਕਾ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰਣਾ ਸਭੋ ਫੋਕਟ ਧਰਮਹੈ ਅਬੀਨਿਆ ਅੰਧਿਆਂਦੇ ਵਾ ਮੂਰਖਾਂ ਦੇ ॥

੧ ੳ ਸਲੋਕ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਮਃ ੫॥ ਬ੍ਰਹਮਣ ਆਏ ਹਰਿ ਲਾਲ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਲਾਲ ਕਤੰਚਕਿਆਹੈਂ ਵਾ ਕਿਸ ਕੇਹੈਂ ਵਾ ਕਦਕੇਹੈਂ ਬਹੁਲਤਾ ਕਰਕੇ ਕਿਰਪਾਲਾ ॥੬॥ ਮ੍ਰਿਗੀਕੋ ਪੇਖਕੇ ਲਖ ਨਿਸਾਨਾ ਬਧਕਪ੍ਰਹਾਰ ਕਰਦਾ ਭਇਆ ।ਆਵਧਕਾ ।ਚਿਤਮਇਆ ਕ੍ਰਿਪਮਯ ਕਲੀ ਮੈ ਏਹ ਕਰਮ ਕ੍ਰਿਤ੍ਵਾ ਕਰਣੇ ਜੋਗਹੈ ।ਮਿਟੰਤ ਮਿਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਤ੍ਰਾ ਗਤ ਤਿਸਕਾ ਵਾ ਤਿਸਕੇ ਗਤਅਵਗਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਤੁਐਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਂਵਦਾਹੈ ॥੧੧॥ ਜੋਬਨ ਬਹਿਕ੍ਰਮ ਅਵਸਥਾ॥੧੨॥ ਰਾਜੰਤਹੀਨੰ ਮਾਨੰਤ ਅਪਮਾਨੰ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਜੇਹੜਾ ਗੋਬਿੰਦਦਾ ਭਜਨਕਰਨਾ ਏਹ

ਅਸਥਿਰੰ ਤੇ ਸੰਤਾਂਦਾ ਸੰਗਭੀ ਅਸਥਿਰ। ਸੰਤ ਕੇਹੜੇ
ਹੈਂ ਜੇਹੜੇ ਭਗਵੰਤਕਾ ਭਜਨ ਅਸਨ ਕਿਆ ਭੋਜਨਹੈ
ਵਾ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਭਜਨਮੈਂ ਆਸਨਹੈ ਜਿਸਕਾ॥ ੧੩॥
ਕਿਰਪਾ ਹਰੀਦੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮਤਿਮੈ ਤਤਗਿਆਨ ਹੋਂਦਾ
ਹੈ ਬਿਗਸ ਆਂਵਦੀਹੈ ਬੁਧੀ ਕੁਸਲ ਅਸਥਾਨਦੀਕੁਸ
ਲ ਅਸਥਾਨ ਕਿਆ ਬ੍ਰਹਮਕੇ ਵਿਸ਼ੇ ਕਰਨਵਾਲੀਬਹੁ
ਬਿਧਕੇ ਪਦਾਰਥ ਅਨਿਤ ਬਹੁਬਿਧਕੀ ਆਸਾ ॥੧੯॥
ਦੇਦੀਪ ਪ੍ਰਜੁਲਤ ਬੈਸੰਤਰ ਕਰਕੇ ਵਾ ਦੇਵੀਵੇਦਾਂ ਵੈਸੰ
ਤਰਦੇ ਕਰਦੇ ਲਾਟਾਂ ਜੋਹੈਂ॥੨੨॥ ਤਵਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਿਮਰ
ਤੇਹਾਂ ਨਾਮੰ ਨਾਨਕ ਹੇ ਹਰੀਤੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਯਾ ਤਾਂ ਗੁਰ
ਮਿਲੇ ਗੁਰਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਯਾ ਤਾਂ ਹਰੀ ਮਿਲਿਆ ॥੨੩॥
ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਵਰਤੰਤ ਸੁਖਮੈਂ ਜਿਨਾਂਕੇ
ਰਿਦੇਮੈਂ ਸਿਮਰਨ ਤੇ ਅੰਤਰਾ ਹੈ ਸੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਅਨੁ
ਗ੍ਰਹਤੇ ਬ੍ਰਿਥਾ ਕਿਆ ਖਾਲੀਹੈਂ ਅਰੋਗ ਹੈ ਤਾਂਭੀ ਮਹਾਂ
ਰੋਗੀਹੈ ਬਿਸੰਮ੍ਰਿਤ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਕਰਣਾਮਯਤੇ ਵਾ
ਜਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਗੋਬਿੰਦਕਾ ਸਿਮਰਨਹੈ ਓਨਾਂਕੋ
ਬ੍ਰਿਥਾਹੋਵੇ ਤਾਂਭੀ ਅਨੁਗ੍ਰਹਹੀ ਜਾਣਤੇਹੈਂ ਸੋ ਮਹਾਂਰੋਗੀ
ਭੀਹੈਂ ਤਾਂਭੀ ਆਪਕੋ ਅਰੋਗ ਜਾਣਤੇਹੈਂ ਬਿਸੇਸ ਕਰ
ਸਿਮਰਤੇਹੈਂ ਕਰਣਾਮਯਹ ॥੨੯॥ ਆਰੂੜ ਹੋਂਦੇ ਹੈਂ
ਅਸ੍ਵ ਜੋ ਸ੍ਰਵਨ ਤੇ ਰਥ ਮਨਨ ਤੇ ਨਾਗ ਹਾਥੀ ਸੋ ਨਿ
ਧਿਆਸਨ। ਏਨਾਂ ਕਰ ਬੁਝੰਤੇ ਪ੍ਰਭਕਾ ਮਾਰਗ ਜੋ ਗਿ

ਆਨਹੈ ॥੩੦॥ ਤੈਸੇਹੀ ਕੁਟੰਬਦਾ ਮੋਹ ਜੋ ਮਿਥਿਆਹੈ
ਤਿਸਮੈਂ ਰਚ ਰਹੇਹੈਂ ਦੁਰਮਤੀਏ ॥੩੧॥ ਨਿਗਮ ਵਿ-
ਦਿਆ ਮੈਂ ਨਿਧਾਨ ਚਤਰ ਨਚ । ਵਾ ਨਿਗਮ ਵਿਦਿ-
ਆ ਦਾ ਨਿਧਾਨ ਖਜਾਨਾ ਨਹੀਂ ਰਤਨ ਰੂਪ ਰਾਗਾਂ ਦੇ
ਗਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੰਠ ਨਹੀਂ ਨਹਿ ਚੰਚਲ ਵਿਵਹਾਰਾਂ
ਮੈਂ ਤੇ ਨਹਿ ਚਤਰ ਵਾਕਾਂਕੀ ਚਤਰਾਈਮੈਂ ਭਾਗ ਦੇ ਉ
ਦੇ ਹੋਣੇਤੇ ਵਾ ਭਾਗ ਉਦਮ ਕਰ ਸਾਧ ਸੰਗਰੂਪੀ ਮਾ-
ਇਆ ਲਭਦੀਹੈ॥੩੨॥ ਕੰਠਮੈ ਧਾਰੀਹੈ ਰਮਣੀਅਜੋ
ਰਾਮ ਰਾਮ ਮਾਲਾਹੈ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਜੋਹੈ ਏਹ ਹਸਤ ਊਚਕਿ
ਆ ਗੋ ਖੀ ਧਾਰੀਹੈ. ਨੈਨ ਨੰਦਨੀ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਕੋ ਅਨੰਦ
ਦੇਣੇ ਵਾਲੀ ਮਾਇਆਹੈ ॥ ੩੫ ॥ ਚਤਰ ਬੇਦਾਂ ਮੈਂ ਤੇ
ਚੰਚਲ ਵਿਹਾਰਾਂਮੈਂ ॥੪੯॥ ਹੇ ਲੋਭਾਸਿਰਮੋਰਾਂਦੇ ਸੰਗ
ਤੂੰ ਲਪਟ ਰਹਿਆਹੈਂ ਵਾ ਹੇ ਲੋਭ ਲੰਪਟ ਤੂੰ ਆਪਣੇ
ਸੰਗਮੈਂ ਸਿਰ ਮੌਰਹੈਂ ਮਿਤ੍ਰ ਇਸਟ ਕੇ ਸਾਥ ਜੋ ਨਹੀਂ
ਕਰਣਾ ਸੋ ਕਰਦਾਹੈਂ ਤੇ ਬਾਂਧਵ ਸਾਥ ਜੋ ਛਲ ਕਰਕੇ
ਖਾਣਾਹੈ ਏਹ ਅਖਾਜ ਖਾਣਾਹੈ ਤੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾਕੇ ਸਾਥ
ਜੋ ਦਗਾ ਕਰਣਾ ਹੈ ਏਹ ਅਸਾਜ ਸਾਦਾ ਹੈ ਸਮਜਜਾ
ਸਮਾਇ ਰਹਿਆਹੈ ਵਾ ਸੰਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਜਿਤਹੈ ਬਿ
ਗਿਆਪਤ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇਹਾਂ ॥੫੪॥ ਗੁਸਾਈ ਗਰਿਸ
ਟ ਭਾਰੀ ਰੂਪਵਾਲ॥੫੫॥ਮਸਕੰਜੀਵ ਭਗਨੰਤਸੈ ਲੰ
ਕਿਆ ਹੰਕਾਰ॥੫੮॥ਸੁਆਨ ਲੋਭੀਤੇ ਸਿਆਲ ਆਲ

ਸੀ ਤੇਖਰਹ ਪੁਤ੍ਰਇਸਤ੍ਰੀਕੇ ਅਧੀਨ ਬਿਖਮਬਾਨ ਮਾਨ
ਤੇ ਮੋਹ ਅਗਿਆਨ ਮਦਰੰ ਹੀਤ ਕਿਆ ਹਿਤ ਪਿਆਰ
ਭੈਤੇ ਭਰਮ ਜੋਹੈ ਏਹੁ ਭ੍ਰਮਣਾ ਪੈਣੇ ਮੈਤੀਖਣ ਤੇ ਤੋੜ
ਨੇਮੈਂ ਕਠਨਹੈ ॥੬੦॥ ਸਿਆਮਲੰ ਸੁੰਦਰਮੁਖ ਕਮਲ
ਵਤ ਤੇ ਮਧਰਬਾਣੀ ਤਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਭੂਮਕਾ ਵਿਖੇ ਵੈਰ
ਹੋਤਾਹੈ ਵਾ ਸਿਆਮਲੰ ਸੁੰਦਰ ਤੇ ਮਧਰ ਮਿਠੀ ਬਾਣੀ
ਹੈ ਜਿਸਹਰੀ ਦੀ ਜਿਸ ਮਾਨੁਖਕੇ ਰਿਦੇ ਭੂਮਕਾ ਵਿਖੇ
ਵਸਿਆਹੈ ਤਿਸਕੇ ਵੈਰ ਨਹੀਂ ਤਿਸਕੇ ਅਗੇ ਜੋ ਨਿਵ
ਦਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਮਿਥਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ
ਤਿਸਕੋ ਸੰਸਾਰ ਮਿਥਜਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਓਹੀ ਸੰਤ
ਚੇਤਨ ਹੈ ॥੬੧॥ ਕਾਲ ਕੰਨਿਆਂ ਮ੍ਰਿਤੂ ਵਾ ਜਰਾ
ਅਵਸਥਾ॥੬੨॥ਮਧਰ ਜੋ ਮਿਠੇ ਪਦਾਰਥਹੈਂ ਸੋ ਤੇਰੇਕੋ
ਪ੍ਰਿਯਾ ਲਗਦੇ ਹੈਂ ਅਵਰਤ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਤੂੰ ਏਕ੍ਰੋਸੁਧ
ਅਛਰ ਵਲੋਂ ਵਾ ਆਇ ਕਰਕੇ ਵਰਤ ਏਥਹ ਸੁਧ
ਅਛਰ ਗੋਬਿੰਦ ਦਮੋਦਰ ਮਾਧਵੇ॥੬੩॥ਬਲਵੰਤ ਬਲਾ
ਤ ਬਲਾਈ ਹੋਣਕਾ ਕਾਰਣ ਹੈ ਵਾ ਬਲਵੰਤ ਹੋਇਕੇ
ਬਲ ਅਤਿ ਕਰਕੇ ਕਰਦੇਹੈ ॥੬੪॥ ਤ੍ਰਿਣ ਜੀਵ ਤੇ ਮੇ
ਰ ਈਸਰ ਹੋਇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਰਬ ਜੀਅ ਕਹਿ ਸਰਬ
ਵਾਕ ਜੀਵਕਾਕੇ ਉਚਾਰਦੇਹੈਂ ਵਾਸਰਬਕੇ ਜੀਅਨੂੰ ਉਚਾ
ਲਦੇਹੈ ਵਾ ਉ ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਸਰਬਜੀਆਂਕਾਚਰਣਾ
ਕਰਦੇ ਹੈ ॥ ੬੭ ॥ ਮਤਿ ਕਰਕੇ ਸਮਾਇਚਰਣਾਮੈ ਵਾ

ਮਤੇ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਵ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ॥

ਗਾਥਾ ਮਃ ੫

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਨਿਕਟਬਸੰਤੋਬਾਂਸੋ ਚਾਰੁ ਦੂਖਨ ਊਚ ਅਹੰਕਾਰੀ ਤੇ ਗੁਣਾ ਤੇ ਖਾਲੀ ਵ ਰਣ ਆਸ਼੍ਰਮ ਦਾ ਅਭਿਮਾਨ ਗੰਡਾਂ ਸਰਬ ਸਾਥ ਦ੍ਵੈਖ ਕਰਣੀ ਏਹ ਕੁਲ ਘਾਤੀ ॥ ੬ ॥ ਮਥਦਾਹੈ ਜੇਹੜਾ ਤਿਸਕਾ ਮਾਨ ਮਰਦਨ ਕਰ ਦੇਂਦੀ ਹੈ ਵਾ ਜਿਸਨੇ ਮਾਨਕਾ ਮਰਦਨ ਕਰਿਆ ਸੋ ਮਥਦਾ ਹੈ ਕਥਾ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥੮॥ ਪਤ੍ਰ ਭੁਰ ਜੇਣ ਸਿਸਰ ਰੁਤ ਮੈ ਝੜ ਜਾਂਦੇ ਹੈਂ ॥੧੨॥ ਸੁੰਦਰਮੰਦਰ ਸੇਈਹੈ ॥੧੩ ॥ ਹਰੀ ਜੋ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ਸੋ ਲਬਧਾ ਹੈ ਮਿਤ੍ਰ ਸੰਤਾਂ ਪਾਸੋਂ ਬਿਦਾਰਣ ਕਿਆ ਬਿਸਾਰਦੇ ਨਹੀ ਚਿਤੋਂ ਵਾ ਭਗਵੰਤ ਨਹੀ ਵਿਸਾਰਦਾ ਵਾ ਕਿਸੀਕਾ ਚਿਤਨਹੀ ਬਿਦਾਰਵੇ ਜਾਂ ਅਸਥਲ ਸੰਤ ਸੰਗਕਾ ਤੋਲ ਅਮਿਤ ਹੈ ॥ ੧੫ ॥ ਲਬਧਣੰ ਸਾਧ ਸੰਗੇਣ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਪੂਰਬ ਲਿਖੇਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਧਸੰਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ॥ ੨੪ ॥ ਸੁਖੇਣ ਸੁਖ ਕਾ ਘਰੁ ਜੋ ਬੈਣ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਮੈ ਰਤਿ ਨਾਹੀ ਵਾ ਸੁਖਵਾਲੇ ਬਰਨ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਆਦਿਕਾਂਦੇ ਮੰਨਕਰ ਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥

ਫੁਨਹੇ ਮਃ ੫ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਕਜਲ ਸਮਾਧੀ ਤੇ ਹਾਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਣਾ ਤੰਬੋਲ ਸੁੰਦਰ ਵਾਕ ਸੋ

ਲਹ ਸੀਗਾਰ ਦਸੇ ਇੰਦ੍ਰੇ ਪਾਂਚ ਪ੍ਰਾਣ ਸੋਲਵਾਂ ਮਨਕਿ ਅੰਜਨ ਪਾਜਿਆ ਸਾਸਤ੍ਰ ਗਿਆਨ ॥੫॥ ਆਸਾਇਤੀ ਮੈ ਆਸਕ ਨੂੰ ਮੈ ਤਨ ਮੈ ਅਵਗੁਣ ਬਹੁਤਹੈਂ ਤੇ ਮਨ ਭੀ ਅਵਗੁਣਾਂ ਕਰਕੇ ਛਾਇਆ ॥੭॥ ਮੇਏ ਮਨਰੂਪੀ ਹਥ ਮੈ ਪ੍ਰੇਮਰੂਪੀ ਪਦਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਇਸੇਕਰਕੇ ਅੰਗਾਂ ਮੈ ਸੁਖ ਕਾ ਬਾਸਨਾ ਹੋਆ ਵਾ ਜਿਸਕੇ ਹਥਮੈ ਪਦਮ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਮੇਰੇ ਅੰਗਨ ਵਾਸਾ ਹੋਆ ਸਖੀ ਮੇਰੇ ਕੰਠ ਰਤਨ ਸਰੂਪ ਬਿਜਲੀ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਚਮਕਰਹਿਆ ਹੈ॥੧੫॥ਪੰਕਜ ਫਾਥੇ ਹੋਏ ਹੋਂਦੇਹੈ ਜੈਸੇ ਪੰਕ ਚਿਕੜ ਮੈ ਮਹਾਂਮਧ ਸੁਗੰਧੀ ਕਰਕੇ ਗੁੰਥੇ ਹੋਏਹੈਂ ਤਿਸਚਿਕੜ ਦੇ ਅੰਗ ਸੰਗ ਉਰਝ ਰਹੇ ਹੈਂ ਖਿੜਨੇ ਕੀ ਸਫਾਈ ਬਿਸਰ ਗਈ ਵਾ ਪੰਕਜ ਜੀਵ ਮੋਹ ਚਿਕੜ ਮੈ ਫਸ ਰਹੇ ਮਹਾਂ ਹੰਕਾਰ ਕਰ ਗੁੰਥੇ ਹੋਏ ਹੈਂ। ਤਿਸਦੇ ਸੰਗ ਅੰਗ ਉਰਝ ਰਹੇ ਹੈਂ ਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰਦੀ ਸਫਾਈ ਵਿਸਰ ਗਈ ਇਕ ਸ੍ਰੀ ਧਰ ਨਾਥ ਹੈ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਵਰਖਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਟੁਟਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਂਠ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਵਾ ਪੰਕਜ ਕਉਲਾ ਮੈ ਪੰਕ ਭਉਰੇ ਫਾਥੇ ਮਹਾਂਮਧ ਸੁਗੰਧਤਾ ਕਰਕੇ ਗੁੰਥਨ ਹੋਏਹੈਂ ਤਿਨਾ ਦੇ ਅੰਗ ਸੰਗ ਉਰਝੇ ਹੈਂ ਉਡਣੇਦੀ ਸਫਾਈ ਵਿਸਰ ਗਈ ਵਾ ਪੁਤਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਮੁਖ ਕਮਲ ਖਿੜਿਆ ਦੇਖਕੇ ਜੀਵ ਭਉਰ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਫਸ ਰਹੇਹੈਂ ਮਹਾ

ਮਦ ਤਿਨਾਂ ਕੇ ਮੁਖਮੈ ਗੁੰਥਨ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਤਿਨਾਂਕੇ ਅੰਗ ਸੰਗ ਉਰਝੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸਕੇ ਤਰਫ ਦੀ ਸਫਾਈ ਵਿਸਰ ਗਈ ਸ੍ਰੀ ਧਰ ਨਾਥ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸੂਰਜ ਰੂਪੀ ਗੁਰਾਂ ਕੀ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਕਿਰਣ ਕਰ ਟੂਟੇ ਤਾਂ ਲੇਇਸਾਂਠ ॥ ੧੯ ॥ ਭਲੇਜੀਅਜੈਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੈਨ ਨਿੰਦਕ ਮੂਏ ਪਚ ॥

ਚਉਬੋਲੇ ਮਃ ੫

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸੰਮਨ ਜਉ ਇਸ ਪ੍ਰੇਮਕੀ ਦਮਕ ਮਾਤ੍ਰ ਹੋਈ ਹੈ ਸਾਟ ਸੋ ਰਾਵਨ ਹੋਇ ਗਏ ਹੈਂ ਰੰਕ ਨਹੀ ਹੋਏ ਈਸਰ ਰੂਪ ਹੋਇ ਗਏ ਹੈਂ ਜੀਵ ਨਹੀਰਹੇ ਅਹੰਕਾਰਰੂਪੀ ਸਿਰਜਿਨਾਂ ਕਟ ਦਿਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਜਉਇਸਪ੍ਰੇਮਕੀ ਦਾਮਕਰਕੇ ਸਟੇਵਟੇ ਹੋਤੀ ਤਾਂ ਰਾਵਨਆਦਿਕ ਰੰਕ ਨਹੀ ਥੇ ਜਿਨਾਂ ਸਿਰਕਟ ਦਿਤੇ ॥੨॥ ਬੁਝਣਾਹੋਂਦਾਹੈ ਸੁਸਤੂ ਰਤਿਦੇ ਸੰਜੋਗਕਰਕੇ ਵਾ ਸੁਰਤੀ ਗਿਆਤ ਵਾਲੇ ਜੋ ਸੰਤਹੈ ਤਿਨਾਂਦੇਸੰਜੋਗਕਰਕੇ ਕਰਮ ਕਿਆ ਕਦਮ ॥੪॥ ਹਰੀਜੋ ਅੰਬਰ ਛਾਇ ਹਿਰਦੇ ਅਕਾਸਮੈ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਰੂਪੀ ਮਲ ਛਾਇਰਹੀ ਹੈ। ਤਿਸਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਮਸਕਲ ਕੂਚੀ । ਬੀਧੇ ਬਾਂਧੇ ਅੰਗ ਛੇਦਨ ਹੋਇ ਜਾਣਾ ਏਹ ਬੀਧ ਤੇ ਬਾਂਧ ਕੈਦ ਹੋਇ ਜਾਣਾ॥੫॥ ਮਾਨ ਮਹਤ ਅਰਗਰਬ ਕਹੀਏ ਗੌਰਵਤਾ ॥ ੬ ॥ ਮਰਤਾ ਵੇਖੀਤਾ ਹੈ ਤੋ ਮਰ

ਤਹਿ ਮਨੁਖਾਂ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਦਾਹੈ ਸੰਸਾਰ ਲਖਾਂ ਘਾ ਟੀਆਂ ਹੈ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਊਚੇ ਘਣੋ ਉਸਮੈ ਲਗਕਰ ਕੇ ਚੰਚਲ ਜੋ ਚਿਤ ਹੈ ਸੋ ਬਿਹਾਲ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਕੀਰ ਕੀ ਨਿਆਈ ਨਿਮ੍ਰਿਤਾ ਹੈ ਘਣੀ ਏਹ ਕਰਣੀ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਸੁੰਦਰ ਕਮਲ ਉਤਪਤਿ ਹੋਂਦੇ ਹੈਂ ॥ ੧੦ ॥ਕਮਲਵਤ ਨੈਨ ਅੰਜਨਕਰਕੇ ਸਿਆਮ ਮਗਨਹੋਇ ਰਹਿਆ ਮਰਮ ਕਿਆ ਜਾਨਣੇ ਸੋਂ ਤਿਨਾਂਨੂੰ ਖੰਡ ਖੰਡ ਕਰਹਾਰਦਿਤਾਹੈ ਵਾ ਕਮਲਖਿੜੇਹੋਏਅੰਜਨਕੀਨਿਆ ਈ ਸਿਆਮ ਰੰਗ ਖੰਡਖੰਡਕਰਕੇ ਆਪਣਾਆਪ ਹਾਰ ਦਿਤਾ ਹੈ ॥ ੧੧ ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ ਮਗਨ ਭਇਉ ਅੰਗ ਸੂਧਾਹੈ ਵਾ ਵਿੰਗਾ ਹੈ ਏਹ ਸਿਮ੍ਰਿਤੀ ਨਹੀ॥

੧ਓਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਸਲੋਕਕਬੀਰ ॥ ਸਰਬਸੁਖਾਂ ਕਾ ਨਾਇਕ ਰਾਮ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮ ਰਸ ਪੀਉ॥੫॥ਜਤ ਵੇਖੋ ਤਤ ਓਸਦੀ ਸੋਭਾ ਪੇਖਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਜਹਾਂਜਹਾਂ ਪੇਖਦਾਹੈ ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਸੋਇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੂੰਹੀ ਪੇਖਦਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥ਸਭ ਤੇ ਹਮ ਕਹੀਏ ਹੰਕਾਰ ਸੰਜੁਗਤ ਹੈ ਜੋ ਸੋ ਬੁਰਾ ਹੈ ॥ ੯ ॥ ਸੋਈ ਮਾਰੀਐ ਅਹੰਕਾਰ।੧੦॥ ਜਿਨਾਂ ਦੇ ਕਾਰੇ ਜੰਤ ਉਭੇ ਇਸਥਿਤ ਹੋਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀਆਂ ਰਾਤੀ ਅਵਸਥਾ ਕਾਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਲੈ ਫਾਹੇ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕ ਲਪ ਉਠ ਧਾਵਤੇ ਜਮ ਸੇ ਜਾਨਕਰ ਮਾਰੇ ਭਗਵੰਤਸੇ

॥ ੧੧ ॥ ਚੰਦਨ ਬਿਰਵਾ ਭਲਾ ਸੰਤ ਹੈਂ ਮਧਮਤੇ ਮੰਦ ਜਗਗ੍ਯਾਸੂਓਂ ਕਰਕੇ ਵੇੜ੍ਹਤ ਹੈਂ ॥ ੧੩ ॥ ਗਾਫਲਤਾਈ ਦਾ ਪਾਇ ਕੁਹਾੜਾ ਮਾਰਿਆ ਅਪਨੇ ਹਾਥ ॥ ੧੭ ॥ ਜੈਸੇ ਲਸਨ ਕੀ ਖਾਣਕੀ ਖਾਵਣੀਹੈ ॥੧੮॥ ਮਾਇਆ ਰਚਤ ਦੇਹ ਡੋਲਨੀ ਮਟੀ ਹੈ ਪਵਨ ਸੁਆਸ ਝਕੋਲਨ ਹਾਰੁ ਮਧਾਣੀ ਹੈ ॥ ੧੯ ॥ ਪਵਨ ਸੁਆਸ ਵਹਿੰਦੇ ਹੈਂ ਹਿਵ ਧਾਰਦੀ ਨਿਆਈਂ ਸੀਤਲ ਭਜਨ ਨਾਲ ਮਿਲੇ ਹੋਇ॥੨੦॥ਮੁਸ ਮੁਸ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਹਾਟ ਹਿਰਦਿਆਂਕੋ ਵਾ ਇੰਦ੍ਰਿਆਂਕੋ ਵਾ ਮੋਹ ਮੋਹਕੇ ਲਾਂਵਦੀਹੈ ਹਾਟ ਵਿਸਿਓਂ ਮੈ। ਬਾਰੀਂ ਥਾਈਂ ਵੰਡਨੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਵਾ ਬਾਹਿਰ ਬਾਟ ਬਿਪਤਾ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੨੩ ॥ ਨਹੀ ਪਟਣ ਸਤਿਸੰਗ ਨਹੀ ਪਾਰਖੂਤਤਬੇਤਾ ਨਹੀ ਗਾਹਿਕ ਜਗਗ੍ਯਾਸੂ ਨਹੀ ਮੋਲ ਸਰਧਾ ॥ ੨੫ ॥ ਅਨੰਦ ਮੈ ਬੀਧਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਲਾਂਬੇ ਕੇਸ ਕਰ ਬਹੁ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਭਾਵੈਂ ਘਰੜ ਮੁਡਾਇ ਸਰਬਕਾ ਤਿਆਗਕਰ॥੩੧॥ਕਬੀਰਾ ਤੂਹੀਂ ਪਿਛੈ ਸੈ ਅਬ ਭੀ ਕਬੀਰ ਹੈ ਤੇ ਅਗੇ ਭੀ ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਕਬੀਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਰਾਮ ਰਤਨ ਤਬ ਪਾਈਦਾਹੈ ਜਉ ਪਹਿਲੇ ਤਜਹਿ ਸਰੀਰ ਨਾਮ ਰੂਪ ॥੩੫॥ਹਜਾਰਾਂ ਛੇਕ ਫੁਟ ਰਹੇ ਰੋਮ ਵਾ ਦੋਸ ਹਰੂਏ ਹਰੂਏ ਦੇਹ ਅਭਿ ਮਾਨ ਵਾ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਅਭਿਮਾਨ ॥ ੪੨ ॥ ਅਪਣੇ ਘਰੁ ਲਾਵੈ ਆਗ ਬ੍ਰਹਮ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ॥ ੪੩ ॥ ਕੋ ਹੈ ਲਰਕਾ

ਮਨ ਬੇਚੈ ਲਰਕੀ ਬੁਧੀ ਬੇਚੈ ਕੋਇ। ਸਾਂਝਾ ਕਿਆ ਜੋ ਲਰਕਾ ਮਨ ਦੇਵੈ ਤਿਸਕੋ ਬ੍ਰਹਮਵਿਦਿਆ ਲਰਕੀ ਦੇਈਏ ਜੋ ਕੋਈ ਲਰਕੀ ਬੁਧੀ ਦੇਵੈ ਤਿਸਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਲਰਕਾ ਦੇਂਦੇਹੈਂ ਹਰਿ ਸੰਗ ਬਨਜਕਰੇ ਗਾ॥ ੪੪॥ ਏਹ ਤੈਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਕਰੀ ਹੈ ਮਤ ਸਹਿ ਸਾ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੋਵੇ ਪਾਛੇ ਭੋਗ ਭੋਗੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਗੁੜ ਲੈਕੇ ਖਾਹਿ ਜੇ ਕੋਈ ਦੇਂਦਾ ਹੋਵੇ ਪਰਲੋਕ ਮੈ ਕੀ ਸ ਹਾਇਤਾ ਕਰਨੀ ਹੈ ਵਾ ਜਿਨਾਂ ਇੰਦ੍ਰਿਆਂ ਕੇ ਪਿਛੇ ਲ ਗ ਕੇ ਭੋਗ ਭੋਗੇ ਤਿਨਾਂ ਕਾ ਗੁਰ ਜੋ ਅਗਿਆਨਹੈ ਸੋ ਖਾਇਲੈ ਵਾ ਪਾਛੇ ਭੋਗ ਭੋਗੇ ਹੈਂ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਕੁੜਤਣ ਦੂਰ ਕਰਨ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਗਿਆਨ ਗੁੜ ਖਾਇਲੈ ॥੪੭॥ ਘਾਘਰੈ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਚੋਲੇਕੋ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਅਗਨ ਲਾਗ ਰਹੀਹੈ। ਖਿੰਥਾਜਲ ਕੋਇਲੇਭਈ ਅਸਥੂਲ ਦੇਹ। ਲਿੰਗ ਸਰੀਰ ਕੋ ਆਂਚ ਨਹੀ ਲਾਗੀ ॥ ੪੮ ॥ ਖਿੰ ਅਕਾਸ ਥਾ ਪ੍ਰਿਥਵੀਤੇ ਜਲਤੇ ਕੋਇਲਾ ਅਗਨੀ ਏਨਾ ਕਰਕੇ ਭਈਹੈ ਖਪਰ ਜੋ ਦੇਹ ਜਿਸਨੂੰ ਅਫੁਟ ਜਾਨਦਾ ਸੀ ਸੋ ਫੂਟਗਈ ਜੋਗੀ ਬਪੜਾ ਖੇਲ ਗਇਓ ਆਸਨ ਮੈ ਬਿਭੂਤ ਪੜੀ ਰਹੀ ਵਾ ਆਸਨ ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਬਿਭੂਤ ਮਾਇਆ ਕੀ ਇਛਾ ਬਣੀ ਰਹੀ ਇਸਕਰ ਜੋਗੀ ਬਪੜਾ ਸਰੀਰਾਂਮੇ ਖੇਲਿਆ ਹੈ ਕਿਆ ਜੂਨੀਆਂ ਮੈ ਵਾਸਾ ਹੋਆ ॥੪੯॥ ਥੋਰੇ ਜਲ ਪਦਾਰਥ

ਵਾ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤੇ॥੫੫॥ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਕਬੀਰ ਜੀਜਿਸ
ਕਾ ਮਨ ਗੰਗਾ ਵਤ ਨ੍ਰਿਮਲਭਇਆ ਤਾਂਕੇ ਪਾਛੇਹਰ
ਲਾਗੇ ਫਿਰੇ ॥੫੬॥ ਰਾਮ ਸਨੇਹੀਗੁਰੂ ਅਰਜਗਤਾਸੂ
ਦੋਨੋ ਕੁਲ ਜਾਤੀਆਂ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਤਿਆਗਦੇਵੇਂਵਾ
ਰਾਮ ਤੇ ਸਨੇਹੀ ਪ੍ਰੇਮੀ ਤਉ ਮਿਲੈ ਹੈ ਦੋਨੋਬਰਨਣ ਗ
ਵਾਇ ਕਿਆ ਪ੍ਰੇਮੀ ਜਾਤਿ ਅਭਿਮਾਨ ਤਿਆਗ ਦੇਵੇ
ਰਾਮਚੰਦਵਤਭੀਲਣੀ ਵਤ ॥ ੬੭ ॥ ਤਿਹਾਂ ਗੁਣਾਂ ਕੀ
ਲਹਿਰ ਝਬਕ ਕਹੀਏ ਛਲ ਸੋ ਕਉਣ ਵਿਸ਼ੇ ਤਿਸ
ਮੈ ਡੂਬਾ ਬਾ ਪੈ ਉਬਰਿਓ ਕਿਸੁ ਪਕਾਰ ਜਬ ਦੇਖਿਓ
ਏੜਾ ਜਰ ਜਰਾ ਤਬ ਉਤਰ ਕਰ ਫਰਕ ਹੋਇ ਪ
ਰਿਓ ॥੭੦॥ਮੋਟੀ ਕਿਆ ਬਡੀ ਲਾਗੀ ਖੋਰ ਕਿਆ
ਘਾਰੀ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਵਾ ਮੋਟੀ ਕਿਆ ਪਿਆਰੀ ਲਗੀ
ਖੋਰ ਕਿਆ ਸਰੀਰਕੇ ਪਾਲਨੇਕੀ॥ ੭੨ ॥ ਰਸਕੇਰੀ
ਨੇ ਜੋ ਸੰਤ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਕੋ
ਚੂਸੀਐ ॥ ੭੪ ॥ ਮੂਤੀਆ ਗਿਆਨਕੇ ਮੰਨਣੇਵਾਲਾ
ਮੇਰੋ ਨਾਉਂ ਹੈ ॥ ੮੯ ॥ ਕਬੀਰਾ ਸਤੀ ਪੁਕਾਰਦੀਹੈ
ਚਿਖਾ ਪੁਰ ਚੜੀ ਹੋਈ ਸੁਨਹੋ ਬੀਰ ਮਸਾਣ ਭੂਮਕਾ
ਜੋ ਆਏਹੋ ਲੋਗਸਬਾਇਆ ਚਲਗਇਓ ਪਿਤਾਮਾਤਾ
ਹਮ ਭੀ ਚਲੀ ਹਾਂ ਤੁਮਾਰਾ ਭੀ ਕਾਮਨਿਦਾਨ ਅੰਤਕੋ
ਈਹਾਂ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਵਾ ਸਤਵਾਦੀ ਸੰਤ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹੈਂ
ਜਿਨਾਂ ਕੋ ਗਿਆਨ ਵੈਰਾਗ ਕੀ ਚਿਹਚੜੀਹੈ ਸੁਨਹੋ

ਬੀਰ ਮਸਾਨ ਮੁਰਦੇ ਹੋਰਹੇ ਹੋ ਅਹੰਤਾ ਤੁਅੰਤਾਕਰਕੇ ਸਬਾਇਆਲੋਗ ਚਲਗਇਓ ਹੰਤਾਤ੍ਰੰੜਾ ਜੋਹੈਨਿਦਾਨ ਮੂਰਖਾਂ ਕਾ ਕਾਮ ਹੈ ॥ ੮੯ ॥ ਭਾਰ ਪਰਾਈ ਪੂਜਾ ਪ੍ਰਤਿਸਟਾ ਲੈਣੀ ਵਾ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਚਲਿਓ ਚਾਹੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈ ਅਪਨਹਿ ਭਾਰੇ ਕਰਮ ਤੇ ਨਾ ਡਰੈ ॥੯੦॥ ਏਕ ਮਰੰਤੇ ਅਗਿਆਨ ਵਸਿਸ਼ਟ ਹੰਕਾਰ ਕੇ ਮਰਣੇ ਤੇ ਦੁਇ ਮੂਏ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਦੋਇ ਮਟੰਤਹ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਚਾਰੁ ਮਰੰਤਹਿ ਛੇ ਮੂਏ ਜਨਮ ਮਰਣ ਹਰਿਖ ਸੋਗ ਸੋਕ ਏਕੇ ਪੁਰਖ ਦੁਇ ਨਾਰ ਛੁਧਾਪਿਪਾਸਾ ਵਾ ਚਾਰ ਕੈ ਮਰਣੇ ਕਰ ਛਿਅ ਗੁਣ ਮੂਏ ਪੰਚ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੇ ਅਰਮਨ ਚਾਰ ਪੁਰਖ ਦੁਇਨਾਰ ਪੂਰਬੋਕਤ ਵਾ ਏਕ ਮਰੰਤੇ ਇਸ ਲੋਕ ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਮਿਥਿਆਜਾਣੇ ਦੁਇ ਮੂਏ ਪਤਾਲ ਲੋਕ ਕੇ ਦੁਇ ਮਰੰਤਹਿ ਚਾਰ ਸੁਰਗ ਅਰ ਬ੍ਰਹਮ ਲੋਕ ਏ ਚਾਰ ਮਰੰਤੇ ਛਿਅ ਮੂਏ ਕਉਣ ਚਾਰ ਪੁਰਖ ਪੂਰਬੋਕਤ ਤੇ ਦੁਇਨਾਰ ਉਸਤਤ ਨਿੰਦਾ ਵਾ ਏਕ ਮਰੰਤੇ ਦੋਇਮੂਏ ਦ੍ਵੈਸਦੋਇ ਮਰੰਤੇ ਚਾਰ ਦੁਖ ਸੁਖ ਚਾਰਮਰੰਤਹਿ ਛੇ ਮੂਏ ਚਾਰ ਪੁਰਖ ਦੁਇ ਨਾਰ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ॥੯੦॥ ਦੇਖਦੇਖਕੇ ਢੂੰਡਿਆ ਢੋਜਿਆ ॥੯੫॥ ਜੋ ਹਰਿਹਰਿ ਨਾਮਜਪਦਾ ਹੈ ਸੰਸਾਰਤੇ ਉਦਾਸ ਹੋਇਕਰਤੇ ਨਰਕਤੇ ਪਰੇਮਾਨੀ ਦੇ ਹੈਂ ॥੯੬ ॥ ਸਿਖ ਚੇਲੇ ਤੇ ਸਾਖਾ ਪੋਤ੍ਰੇਚੇਲੇ ॥੯੬

॥ ਕਾਰਨ ਬਪਰਾ ਜੀਉ ਕਿਆ ਕਰੈ ॥ ੧੦੩ ॥ ਜੋ ਹਮ ਜੰਤ ਹੰਕਾਰਾਦਿਕ ਜੰਤ ਸਰੀਰ ਕੋ ਬਜਾਵਤੇਟੂਟ ਗਈ ਸਭ ਤਾਰ ਵਾਸਨਾ ॥੧੦੪॥ ਮਾਇ ਮੁੰਡਤਹੋਇ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸ ਗੁਰੂ ਕੀ ਤਿਸਤੇ ਭਰਮਨਾਂ ਜਾਂਦਾ ਰ-ਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਆਪੇ ਡੂਬੇ ਚਹੁ ਬੇਦਾਂ ਕੇ ਸਿਧਾਂਤ ਮੈ ॥ ੧੦੮॥ ਅਨਹੋਈ ਨਾਰ ਮਾਇਆ ਜੋ ਰਖਦੇ ਹੈਂ ॥ ੧੧੪॥ ਮਾਰਗ ਸਾਸਤ੍ਰ ਵੇਦ ਮੈ ਜੋ ਗੁਣ ਵਿਸਤੀਰਣ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਅੰਧਾ ਨਿਕਸਿਓ ਆਇ ਤਿਨਾਂਕੋ ਵਿਚਾਰਦਾ ਭੀ ਹੈ ਜਗਦੀਸ ਕੀ ਜੋਤ ਬਿਨਾਂ ਤਿਨਾਂ ਗੁਣਾਂਕੋ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਉਲੰਘੇ ਜਾਇ ਕਿਆ ਧਾਰਦਾ ਨਹੀ ॥ ੧੧੫ ॥ ਕਮਾਲ ਪੂਤ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਪੁਤ੍ਰ ਉਪਜਿਓ ਕਬੀਰ ਕਹੀਏ ਕਾਜੀ ਵ ਬੰਸ ਅਸੁਰੀ ਸੰਪਤੀ ਬੂਡਾ ਛਾਡਕੈ ਹਰਿ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਮਾਲ ਘਰਲੈ ਆਯਾ॥੧੧੭॥ ਸੈਨਸਮਾਨਜੋਸਰੀਰਹੈਸੋਲੂਣਕੇ ਭਿਕੇ ਜਿਉਂ ਗਲ ਜਾਇਗਾ॥੧੧੯॥ ਹੰਸਉਡਿਆ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਨ ਗਡਣੇ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਹੋਇ ਰਹੀਹੈ। ਤੇਸੋਝੀ ਈਸ਼ਰ ਦੀ ਨਾਹਿ ਵਾ ਸਮਝਾਉਂਦਾਹੈ ਸੈਨਤਾਂ ਕਰਕੇ ॥ ੧੨੪ ॥ ਘਨਹਰ ਜੋ ਗੁਰੂਹੈ ਚੇਤਨ ਰੂਪੀ ਅੰਬਰ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੋਏ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ ਵਰਖਾਕਰ ਜਗਜਾਸੂਆਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਜੋ ਸਰਕਿਆ ਤੁਲ ਤਾਲਕੀ ਨਿ-ਆਈਂ ਸੋ ਭਰੇ ਹੈਂ॥ ੧੨੬ ॥ ਰੈਣਾਇਰ ਸਮੁੰਦਰ ਵ

ਤ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਵਿਛੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੰਖ ਕਿਆ ਜੀਵ ਰਹੁਰੇ ਮਣੂਰ ਕਿਆ ਤਿਸ ਦੇ ਵਿਚ ਹੀ ਮਿਲਿਆ ਰਹੁ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਦੇਵਲ ਦੇਵਲ ਸਰੀਰ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਧਾਹਿ ਦੇਵੇਂਗਾ। ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਸੂਰਜ ਕੇ ਉਦੇ ਹੋਣੇ ਤੇ ॥ ੧੩੪ ॥ ਫਲ ਲਾਗੇ ਫਲਨ ਅਉਰ ਜੀਵ ਭੀ ਕਰਮਾਂ ਕੋ ਕਰਨ ਲਾਗੇ ਆਂਬ ਆਂਬ ਜੋ ਜਗਯਾਸੂ ਹੈ ਸੋ ਪਾਕਨ ਕਿਆ ਸਾਧਨਾਂ ਕੋ ਕਰਨ ਲਾਗੇ। ਜਉ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਰੂਪੀ ਕਾਂਬੇਨਾ ਵਿਚਖਾਵੇਂ ਤਾਂ ਖਸਮ ਕਉ ਜਾਇ ਪਹੂਚਹ॥ ੧੩੭ ॥ ਕਾਗਦ ਕੀ ਓਬਰੀ ਜੋ ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਹੈ ਏਹ ਕਾਗਦ ਕੀ ਕੋਠੀਹੈ ਮਸ ਕਰਕੇ ਜੋ ਕਰਮ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਹੈਂ ਏਹ ਕਪਾਟਹੈਂ ਵਾ ਸੰਸਾਰ ਕਾਗਦ ਕੋਠੀਵਤ ਨਾਸੀਹੈ ਮਸ ਕੇ ਕਰਮ ਕਉਣ ਹੈ ਅਖਰ ਤੇ ਅਖਰ ਕਰਕੇ ਲੈ ਅਖਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤਿਸਤੇ ਕਪਾਟ ਕਿਆ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਂਦਾ ਹੈ ਪਾਹਿਨ ਕਿਆ ਸਿਲਾ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਅਚਲ ਹੈ ਤੇ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕਰਕੇ ਲੈਣਾ ਭੂਤੇ ਭੂ ਸਤਾਕਾ ਵਾਚਕ ਹੈ ਇਤਨੇ ਕਰ ਕਿਆ ਆਇਆ ਸਤ ਸਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਵਿਖੇ ਪੰਡਤੋਂ ਨੇ ਬੋਰੀ ਹੈ ਬ੍ਰਿਤੀ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫ ਤੇ ਬਾਟ ਪਾੜੀਦੀ ਹੈ ॥ ੧੪੧ ॥ ਕਬੀਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਸਤੂਰੀ ਭਇਆ ਹੈ ਤੇ (ਸਮਦਾਇਕ) ਜੋ (ਸਭ) ਦਾਸਹੈਂ ਸੋ ਭਵਰ ਭਏ। ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਭਗਤੀ ਕਬੀਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਕਰਦੇਹਾਂ ਤਿਉਂ

ਤਿਉਂ ਰਾਮ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਹੋਂਦਾ ਹੈ ॥੧੪੫ ॥ ਭੰਗਾਰੁ
ਭੀਤਰ ਭਰੀ ਹੈ ਬਲੀ ਹੋਈ ਲਾਖ ॥ ੧੫੨ ॥ ਗੰਗ
ਜਮਨ ਕੇ ਅੰਤਰ ਥੇਦ ਜੋ ਸਹਿਜ ਸੁੰਨ ਕਾ ਘਾਟਹੈ ਰ
ਉਲੇ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਵਾ ਗੰਗਾ ਜਮਨਾ ਇੜਾ ਪਿੰਗਲਾ
ਤਿਨਾਂ ਕੇ ਅੰਤਰਜੋ ਹੈ ਸੁਖਮਨਾ ਏਨਾ ਤ੍ਰਿਹਾਂ ਦੁਆਰਾ
ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਕਰਕੇ ਸਹਿਜ ਸੁਨ ਕਾ ਘਾਟ ਦਸਵਾਂ ਦੁ
ਆਰ ਤਹਾਂ ਕਬੀਰੈ ਮਟ ਕੀਆ ਹੈ ਵਾ ਗੰਗਾ ਭਗਤੀ
ਤੇ ਜਮਨਾ ਕਰਮ ਕਥਾ ਇਨਾਂ ਕੇ ਅੰਤਰ ਸਹਿਜ ਸੁਨ
ਕਾ ਘਾਟ ਰਸਤਾ ਜੋ ਹੈ ਗਿਆਨ ਤਹਾਂ ਕਬੀਰੈ ਮਟਕੀ
ਆ ॥ ੧੬੧ ॥ ਬੂਨੀ ਪਾਈ ਨਿਸਚੇ ਰੂਪੀ ॥ ੧੬੨॥
ਸਾਟ ਕਦਰ ॥ ੧੬੫ ॥ ਇਕ ਅਵਘਟ ਘਾਟੀ ਰਾਮ
ਨਾਮ ਕੀ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ॥ ੧੭੦ । ਪਾਲ ਜੋ ਇੰਦ੍ਰੇ ਹੈਂ
ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਸਹਿਤ ਮੂੰਹੋਂ ਮੂੰਹ ਭਰਿਆ ਹੈ ਸਰੋਵਰੁ ॥
੧੭੨ ॥ ਮੂਰਖ ਉਬਰੇ ਭਾਗੁ ਕਰਕੇ ਵਾ ਹੇ ਮੂਰਖ ਉ
ਬਰੇਂ ਗਾਭਾਗਵਾ ਮੂਹ ਆਦਿਕ ਇੰਦ੍ਰੇ ਜਿਨਾਂ ਰਖੇ ਹੈਂ ਸੋ
ਉਬਰੇ ਹੈਂ ਭਾਗੁ ਕਰਕੇ ਵਾ ਮੂਰਖ ਜਲ ਮੂਏ ਪੰਡਿਤ
ਉਬਰੇ ਭਾਗੁ ਕਰਕੇ॥੧੭੬ ॥ ਸਾਰੀ ਬਾਜੀ ਹੈ॥੧੭੭॥
ਸੰਸਾਰ ਦਸ਼ਾ ਸਭ ਭੂਲ ਗਈ ਫਲ ਜੀਵ ਭਾਵ ਕੋ ਤਿ
ਆਗ ਕਰ ਕੂਲ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਜਾਇ ਮਿਲਿਆ ॥
੧੭੯ ॥ ਸੂਰਜ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕੇ ਅਵਾਂਤ੍ਰ ਵਾ ਸੂਰਜ ਚੰਦ੍ਰਮਾ
ਕੇ ਸਮਾਨ ਉਦੇ ਭਈ ਹੈ ਸਭ ਦੇਹ ॥ ੧੮੧ ॥ ਜਿਨਾਂ

ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਕਛ ਨਹੀਂ ਜਾਨਿਆ ਕਿਆ ਤੂਛ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਕੋ ਆਤਮ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਇਆ ਹੈ ਤੇ ਨੀਂਦ ਅਵਿਦਿਆ ਵਿਹਾਇ ਗਈ। ਹੰਕਾਰ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਜੇਹੜਾ ਬੁਝਣਾ ਬੁਝਿਆ ਹੈ ਪੂਰੀ ਪਰੀ ਬਲਾਇ ਅਵਿਦਿਆ॥ ੧੮੨ ॥ ਮਾੜਿਆਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਪੁਕਾਰਿਆ ਹੈ ਕਿਆ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ। ਪੀਰ ਜੋ ਹੈ ਗੁਰੂ ਅਉਰ ਹੀ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹੈਂ ਧਾਰਣਾ ਸੰਜੁਕਤ ਤਿਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਿਨਾਂ ਕੋ ਚੋਟ ਲਗੀਹੈ ॥ ੧੮੯ ॥ ਗੁਰਾਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਲਾਗਾ ਤਬ ਜਾਣੀਐ ॥ ੧੯੧ ॥ ਏਕ ਰਾਮ ਕਾ ਜੋ ਕਹਣਾ ਹੈ ਅਨੇਕ ਪਦਾਰਥਾਂ ਮੈਂ ਮਿਲ ਰਹਿ-ਆ ਹੈ ਏਕ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਜੋ ਰਾਮ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਸੋ ਏਕਤਾ ਵਿਚ ਸਮਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ੧੯੬ ॥ ਨਿਰਮਲ ਬੂੰਦ ਅਕਾਸ ਢਾਰੀ ਗੁਰਾਂ ਕੀ ॥ ੧੯੮ ॥ ਕਬੀਰ ਕਹੀਏ ਬਡਾ ਜੋ ਹੈ ਕਾਬੇ ਕਾ ਹੱਜ ॥ ੨੦੦ ॥ ਦੋਇ ਤੂੰਬਰੀ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਵਾ ਹੈ ਦ੍ਵੈਤ ਤੂੰ ਬਲੀ ਹੈਂ ਤੇ ਅਬਧ ਹੈਂ ਵਾ ਦੁਹਾਂਨੇ ਤੂੰ ਬਰੀ ਹੈਂ ਸੰਤ ਤੇ ਭਗਵੰਤ ਨੇ ਹੇ ਮਾਇਆ ਅਬਧ ॥ ੨੧੪ ॥ ਆਟਾ ਸੁਆਸ ਚੀਕੜ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਮੈਂ ਲਗਾਏ ਵਾ ਆਟਾ ਪਦਾਰਥ ਚੀਕੜ ਪਰਾਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜੂਐ ਲਗਾਏ ਵਿਹਾਰਾ ਕੇ ਕਰਦਿਆਂ ਹੀ ਸੁਆਸ ਵਾ ਪਦਾਰਥ ਜੇਹੜੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਪਾਸੇ ਲਗਾਏ ਸੋ ਸਾਥ ਨਿਬੇ ॥੨੨੪॥ ਮਧਮੰਤ ਅਹੰਕਾਰੁ ਮਦ ॥੨੨੫

॥ ਮੁਖ ਕੋਥਰੀ ਕਿਆ ਗੁਥਲੀ ॥ ੨੨੮॥ ਬੈਰਾਗੁ ਰੂ
ਪ ਤਰਵਰ ਹੈ ਫਲ ਰੂਪੀ ਰਾਮ ਹੈ ॥੨੨੯॥ ਗਹਿਰ
ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਫਲ ਤੇ ਪੰਖੀ ਜਗਿਆਸੀ ॥ ੨੩੦ ॥ ਪਰ
ਉਪਕਾਰੀ ਹੈ ਜੀਵਾਂ ਪਰ ਅੰਤ ਪ੍ਰਯੰਤ ਪੰਖੀ ਚਲੇ ਦੇ
ਸਾਵਰੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇਸ ਕੋ ॥ ੨੩੩ ॥ ਭਾਗ ਕਹੀਏ
ਮਾਸ ਮਛਲੀ ਕਾ ਜੋ ਖਾਹਿ ਤੇ ਸੁਰਾਪਾਨ ਕਰੇ ਵ ਭੰਗੁ
ਪਾਵਣੇ ਵਾਲੀ ਜੋ ਮਾਇਆ ਛਲੀ ਕਿਆ ਤੁਛ ਰੂਪ
ਤੇ ਸੁਰਾਂ ਜਿਸਨੇ ਪਾਨ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਜੋ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਖਾਹਿ
ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੩੯ ॥ ਜੋ ਤੂਹਿ ਤੈਨੂੰ ਸਾਧ
ਸਰਧਾ ਹੈ ਪਰੰਮ ਕੀ ਸੀਸ ਨੂੰ ਕਾਟ ਕਰ ਗੋਇ ਖੇਨੂੰ
ਕਰ ਹਾਲ ਕਿਆ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਖੇਲ ਮੈਂ ਅਤਸੇ ਕਰਕੇ
ਖੇਲਨਾ ਕਰ ॥ ੨੪੦ ॥ ਕਾਚੀ ਸਰਸਉ ਪੇਲਕੈ ਕਾ
ਚਿਆਂ ਕੀ ਸਤਸੰਗਤ ਕਰਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਨਾ ਖਲ ਵਿ
ਸ਼ੇ ਸੁਖ ਤੇ ਨਾ ਤੇਲ ਤਤ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਲੋਕਸ਼ੇਖ ਫਰੀਦ ਜੀ॥ ਜਿਤ ਦਿਹਾੜੇ ਧਨ ਵਰਨੀ
ਵਾਦੇਹ ਮੈਵੜੀ ਜੁਲਕੈ ਕਿਆ ਤੁਰਕੈ ਆਪਨਾ ਹਥੀਂ
ਗਲ ਧਾਇਕੇ ਲਗੇਗੀ ਕਿੜੀ ਪਵੰਦੀ ਕੰਨੀਂ ਸੁਨੀ
ਦਾ ਹੈ ਵੇਦ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ਤਿਲ ਢੋੜੇ
ਸੁਆਸ ਵਾ ਪਦਾਰਥ ਸੰਮਲ ਕੇ ਬੁਕ ਭਰੀਂ ਕਿਆ ਸੰ

ਭਾਲ ਕੇ ਵਰਤਦਾ ਜੇ ਜਾਣਾ ਸਹੁ ਜੋਬਨ ਨਵਣਾ ਥੋ ੜਾ ਵਾ ਸਹੁ ਨੰਵਿਆਂ ਗਰੀਬਾਂ ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਥੋੜਾ ਮਾਣ ਕਰਦਾ ॥੫॥ ਜੇ ਜਾਣਾ ਲੜ ਛਿਜਣਾ ਸਰੀਰ ਵਾ ਪ- ਦਾਰਥਾਂ ਰੂਪੀ ਲੜ ॥ ੬ ॥ ਲਤੀਫ ਚਤ੍ਰ ਕਾਲੇ ਲਿ ਖ ਨ ਲੇਖ ਸਰੀਰਕਰਕੇ ਪਾਪ ਨਾ ਕਰ ਆਪਨੜੇ ਗਿ ਰੀਵਾਨ ਦਿਲ ਮੈ ਵਾ ਵਿਚਾਰ ਮੈਂ ਸਿਰ ਨੀਵਾਂ ਅੰਤਰ ਮੁਖ ਹੋਇਕੇ ਵੇਖ ॥ ੭ ॥ ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਮੁਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਬਾਤਾਂ ਮਾਰਨ ਕਿਆ ਸੁਣਾਵਨ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਘੁਮ ਕਰਕੇ ਨਾ ਸੁਣਾਉ । ਵਾ ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਮਾਰਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਨਹੀਂ ਮੁ ਕੀਆਂ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਵਾ ਵਾਸ਼ਨਾਂ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਘੁੰਮ ਕਰ ਕੇ ਨਹੀਂ ਮਾਰਦਾ । ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਮਾਰੀਆਂ ਹੈਂ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਪੈਰ ਚੁੰਮ ਕਰ ਅਪਨੇ ਘਰੁ ਜਾਈਂ ॥ ੮ ॥ ਮਰਗ ਮ ਉਤਦੀ ਨੀਹੁ ਸਵਾਈ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਭਰਿਆ ਸੁ ਆਸ ਪੂਰੇ ਹੋਏ ਤਾਂਲਦਿਆ ॥ ੧੦ ॥ ਸ਼ਕਰ ਰੂਪ ਪ ਦਾਰਥ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ ਰੂਪ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੧੫ ॥ ਪੰਖੀ ਆਂ ਦੇ ਸੂਇ ਬਚੇ ਕੂਕੇਦਿਆਂ ਬੇਦ ਚਾਂਗੇਦਿਆਂ ਸ਼ਾਸ ਤ੍ਰ ਮਤੀ ਦੇਂਦਿਆਂ ਨਿਤ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਹੀ ਰਸਿਤਾ ਇ ਕ ਛਿਜਹਿ ਅੰਗ ਭੰਗ ਕੋਈ ਕਰ ਦੇਵੇ ਬਿਆ ਦੂਸਰੇ ਲਤਾੜੀਅਹਿ ॥ ੧੭ ॥ ਖਾਕ ਸਰੀਰ ਨ ਨਿੰਦੀਐ ਜੀ ਵਦਿਆਂ ਪੈਰਾਂ ਤਲੇ ਮੁਇਆਂ ਸਭ ਤੇ ਊਪਰ ਹੋਇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਆ ਪੂਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ੧੯ ॥ ਕਿਚਰ ਝਤ

ਘੜੀ ਛਪਰ ਸਰੀਰ ਮੇਹ ਪਦਾਰਥਾਂ ਰੂਪੀ ਵਰਸੇ ਮੇ ਹ ॥ ੨੦॥ਇਨੀ ਨਿਕੀ ਜੰਘੀਐ ਸੂਖਮ ਜੋ ਵਾਸ਼ਨਾ ਕਰ ਥਲ ਡੂੰਗਰ ਜਨਮਾਦਿਕੋਂ ਵਿਖੇ ਭਵਿਓਹਾਹੁਣ ਐਸੀਆਂ ਸਿਥਲ ਹੋਈਆਂ ਹੈਂ ਵਾਸ਼ਨਾ ਵਾ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਜੋ ਕੂਜੜਾ ਸਰੀਰ ਹੈ ਸੈਂ ਕੋਹਾਂ ਥੀਓਮ॥੨੩॥ਜਟ ਜੋ ਜੜ ਹੈ ਕਿਕਰ ਬੀਜੇ ਖੋਟਿਆਂ ਕਰਮਾਂ ਕੋ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਬਿਜੌਰ ਦੇਸ ਦੀਆਂ ਖਾਂਕੀ ਨਿਆਈਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆ ਦਿਕਾਂ ਦਾ ਸੁਖ ਚਾਹੁੰਦਾਹੈ ਹੰਢੈ ਉਨਕਤਾਇਦਾ ਸਕਾ ਮਕਰਦਾਹੈ ਤੇ ਕਰਾਉਂਦਾਹੈ ਤੇ ਪੈਧਾਲੋੜੈ ਪਟ ਕਿਆ ਸਰੂਪ ਸੁਖਚਾਹੁੰਦਾਹੈ॥੨੪॥ਗਲੀਏ ਚਿਕੜ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਮੈਂ ਵਿਸ਼ੇ ਰੂਪੀ ਚਿਕੜ ਹੋਇ ਰਹਿਆਹੈ ਜੋ ਚਲਣਾਹਾਂ ਤਾਂਭਿਜਦੀ ਹੈ ਕੰਬਲੀ ਬੁਧੀ ਪਦਾਰਥਾਂ ਮੈਂ ਕੰਬਲੀ ਭੀ ਭਿਜੇ ਤੇ ਇੰਦ੍ਰੇਭੀ ਸਿਜੇ ਵਿਸਿਆਂਮੈ ਅਲਾ ਪਦਾਰ ਥਾਂਰੂਪੀਮੇਹ ਵਰਸਾਉ ॥੨੭॥ ਨਿਵਾਤ ਮਿਸਰੀ॥੩੧॥ ਸਾਹੁਰੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਢੋਈ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ ਪਿਛਾਹਾਂਹੀ ਬੈਠਾਈ ਦਾ ਹੈ ਪੇਈਏ ਨਾਹੀਂ ਥਾਉਂ ਇਸ ਲੋਕਮੈ ਭੀ ਬ੍ਰਿ-ਤੀ ਜੁੜਨੇਦਾ ਸੁਖਨਹੀਂ ॥੩੩॥ ਨਾਤੀ ਤੀਰਥ ਧੋਤੀ ਨੇਤੀ ਧੋਤੀ ਸੰਬਹੀ ਅਉਰ ਸਾਧਨਾ ਕਰਕੈ ਫਬੀ ਸੁਤੀ ਆਇ ਨਿਰਿੰਦ ਸਮਾਧੀ ਲਗਾਵਣੀ ਹੰਕਾਰਦੀ ਬੇੜੀ ਰਹੀ ਗਈ ਕਥੂਰੀ ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਗੰਧ ॥੩੪ ॥ ਕੁਮ-ਲਾਇਕੇ ਪੂਣੰਮਕੇ ਸੁਕਗਏ ਚਲੇਗਏ ਕਿਤਨੇਹੀ ਜੋਬ

ਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਿਨ ॥੩੫॥ ਖਟੋਲ ਮੰਜਾ ॥ ੩੭ ॥ ਇਕ ਰਾਹੇਦੇ ਰਹਿਗਏ ਕਿਆ ਬੀਜਦੇ ਮੰਗੇਵਾਂ ਕਰਦੇ ਹੀ ਚਲੇਗਏ ਇਕਰਾਧੀ ਵਿਆਹੀਆਂਨੂੰ ਛਡਗਏ ॥੩੯॥ ਤੂੰਆਹੇਂਕਿਰੇਕੰਮ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਹੇਗਾ ਤੂੰਮੇਰੇ ਕੇਹੜੇ ਕੰਮਨੂੰ ਕਰਕੇ ਆਇਆਹੈਂ ਜੋ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਬਖਸਲਾਂ ॥੪੦ ॥ ਸੋ ਘੜੀਆਲ ਜਿਉਂ ਹੇੜਾ ਜੋਹੈ ਸਰੀਰ ਤਿਸਦੀ ਅਵ-ਸਥਾ ਦੁਖੀ ਵਿਹਾਉਂਦੀ ਹੈ ॥ ੪੨ ॥ ਬਾਰ ਪਰਾਇਐ ਸੰਸਾਰ ਵਾ ਜਮਾਕੇ ਘਰਮੈ ਹੇ ਸਾਈਂ ਮੁਝੇ ਨ ਦੇਹ ਜੇਤੂੰ ਏਵੇਂ ਰਖਣਾਹੈ ਸੰਸਾਰਮੈਂ ਤਾਂ ਜੀਵਤ ਭਾਉ ਸਰੀਰ ਥਾਂ ਲੈਲੈ॥੪੩॥ਕੰਧੇ ਕੁਹਾੜਾ ਸਿਰਪਰ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਘੜਾ ਹੈ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਬਨਕੇ ਸਿਰਪਰ ਤੂੰ ਮਾਰਣੇ ਕੋ ਖੜਾ ਹੈ ਹੇ ਜਮ ਹਉ ਲੋੜੀਦਾ ਹਾਂ ਸਹੁ ਆਪਣਾ ਤੂੰ ਮੇਰੇਪਾਸੋਂ ਅੰਗਾਰ ਲੋੜਦਾਹੈਂ॥੪੪॥ਆਟਾ ਅਗਲਾਹੈ ਪਦਾਰਥ ਇਕਨਾ ਕੋਲ ਲੋਣ ਮਾਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਵਾ ਇਕਨਾਂਨੂੰ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਆਟਾ ਅਗਲਾਹੈ ਇਕਨਾਨੂੰ ਲੋਣ ਮਾਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ॥੪੫॥ਰਡਭਟੋਂਕਾ ਨਾਂਮ ਸਡੋ ਛੰਦ ਉਚਾਰਦੇਹੈਂ ਅਤੀ ਮਾਂ ਗਰੀਬਾਂਕੀ ਨਿਆਈਂ ਗਡਥੀਏ॥੪੬॥ਸਰੀਰ ਖਿੰਥੜ ਨੂੰ ਨਾੜੀ ਰੂਪੀ ਮੇਖਾਂ ਅਗਲੀਆਂ ਜਿੰਦਨੂੰ ਕਾਈ ਮੇਖਭੀ ਨਹੀਂ ॥੫੩॥ ਛਪਰ ਢੂੰਢੇ ਕਿਆ ਹੋਵੈ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਚਿਕੜ ਪਦਾਰਥਾਂ ਮੈਂ ਹਥ ਡੁਬੇਗਾ ॥ ੫੪॥ਨੰਢੀ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਪੂਰਬਕ ਕੰਤ ਨਾ ਰਾਵਿਆ ਵਡੀ

ਹੰਕਾਰ ਵਾਲੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਮਰਣਾ ਹੋਯਾ॥ ਧਨ ਕੂਕਦੀ ਹੈ ਰੋਰਮੈਂ ਹੋਸਹਿ ਤੇਰੇਨਾਲ ਨਾ ਮਿਲੀਆਸ ॥ ੬੧॥ ਕੋਠੇ ਪਰ ਧੁਕਣ ਦਉੜਨਾ ਕੇਤਾਕੁ ਹੋਣਾ ਹੈ ਸਰੀਰ ਅਵਸਥਾ ਕਰ ਕਿਤਨਾਕੁ ਦਉੜਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਪਿਰ ਵਲੋ ਨੀਂਦ ਨਿਵਾਰ ਗਏ ਵਿਲਾੜ ਵਿਲਾੜ ਬੀਤਬੀਤ ਗਏ ॥੬੨ ॥ ਤਤੀ ਤੋਇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦਕੋ ਪੜ ਕਰਕੇ ਜੇਹੜੇ ਬਧ ਗਿਆਨੀ ਹੋਏ ਹੈਂ ਜੇ ਜਲ ਟੁਬੀ ਦੇਇ ਕਿਆ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰਕੀਆਂ ਜੁਗਤੀਆਂ ਕਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰੀਏ ਭੀ ਨ ਪਲਵੈ ਗੁਣਾਂ ਸੰਜੁਗਤ ਨਹੀਂ ਹੋਂਦੇ॥ ੬੩॥ ਜਾਂ ਕੁਆਰੀ ਸੀ ਤਾਂ ਚਾਉ ਖੁਸੀਆਂ ਕਰਦੀ ਸੀ ਜਮਨੇ ਜਦ ਵਿਆਹੀ ਤਾਂ ਜੂਨਾਂ ਨਰਕਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਪਇਗਏ ਏਹੋਪਛੋਤਾਉ ਰਹਿੰਦਾਹੈ ਵਤਕਿਆ ਫੇਰ ਕੁਆਰੀ ਕਿਆ ਮਨੁਖਾ ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਹੋਂਦਾ॥ਵਾ ਜਾਂ ਕੁਆਰੀ ਜਗਿਆਸੀ ਅਵਸਥਾ ਸੀ ਤਾਂ ਚਾਉ ਉਤਸ਼ਾਹੁ ਹੋਈ ਜੋ ਫਕੀਰ ਹੋਵਾਂ ਜਾਂ ਵੀਵਾਹੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਵਾਲੇ ਗੁਰਮਿਲੇ ਤਾਂ ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ ਪਾਇ ਦਿਤੇ ਏਹੋ ਪਛੋਤਾਉ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਵਤ ਫੇਰ ਜਗਜਾਸੂ ਨਹੀਂ ਹੋਈਦਾ ਵਾ ਜਾਂ ਕੁਆਰੀ ਜਗਿਜਾਸੀ ਅਵਸਥਾ ਵਾਲੀ ਸੀ ਤਾਂ ਸੌਕ ਵਾਲੀਸੀ ਤਾਂ ਚਾਉ ਸੀ ਵੀਵਾਹੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਆਦਿਕ ਪਦਾਰਥ ਮਾਮਲੇ ਕਿਆ ਅਭਾਉਕੀਆ ਵਤ ਫੇਰ ਕੁਆਰੀਕਾ ਜੇਹੜਾ ਭਾਉਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣਾ

ਏਹ ਪਛੋਤਾਉ ਨਾਥੀਐ॥੬੪॥ ਕਲਰਕੇਰੀ ਛਪੜੀਸੰ
ਸਾਰ ਮੈਂ ਆਇ ਉੱਤ੍ਰੇ ਹੰਸ ਸੰਤ।ਚਿੰਜੂ ਬੋੜਨ ਨਾ ਪੀਵ
ਹਿ ਨਹੀ ਧਾਰਦੇ ਉਡਣ ਸੰਦੀ ਡੰਝ ਚਾਹਿ ਰਹਿੰਦੀ
ਹੈ॥੬੬॥ਪੰਖੀਆਂ ਤ੍ਰਿਨਾਂਦੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਜੇਟੜਾ ਕਲਵਤ
ਇਕਲੇ ਰਹੇਸੋਥਕੇ ਇਸਥਿਤਰਹੇ॥੬੭॥ਕਾਲਰੂਪੀਕੀ
ੜਾ ਲੜਿਓਮਾਸ ਸਰੀਰ ਕੋ॥੬੮॥ਭਜਜਾਇਗੀਘੜੀ
ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਵੰਨਵਾਲੀ ਤੇ ਟੁਟਜਾਏਗੀ ਨਾਗਰ ਅਵਸਥਾ
ਰੂਪੀ ਲਜ ॥੭੪॥ ਮਨ ਮੈਦਾਨ ਕਰ ਟੋਏ ਜੋਨੂੰਦੇਖ
ਣੇਹੈ ਏਹ ਲਾਹਿ ਦੂਰ ਕਰ ਹਰਖ ਸੋਗ॥ ੭੭ ॥ ਹੇੜੇ
ਮੁਤੀ ਕਿਆ ਦਿਤੀ ਧਾਹਿ ॥੭੯॥ ਦੁਨੀ ਪਰਾਹੁਣੀ ਹੈ
ਪੰਖੀਵਤ ਵੇਦ ਰੂਪੀ ਨਉਬਤ ਵਜਰਹੀਹੈ । ਸੁਭਹ ਜ
ਨਮਤੇ ਲੈਕਰ ਚਲਣਕਾ ਕਰ ਸਾਜ ਹੇ ਭਾਈ॥ ੮੦ ॥
ਅਵਸਥਾ ਰਾਤ੍ਰ ਮੈਂ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਕਥੂਰੀ ਵੰਡੀਦੀ ਹੈ
ਸੁਤਿਆਂਨੂੰ ਭਾਗ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾਹੈ। ਜਿਨਾਂਦੇ ਨੈਣ ਨੀ
ਦ੍ਰਾਵਲੇਹੈਂ ਤਿਨਾਂਨੂੰ ਮਿਲਨਾ ਕਠਨ ਹੈ ਵਾ ਕੁਹਾਂਹੈ ਵਾ
ਜਿਨਾਂ ਨੈਣ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਵਲੋਂ ਵਲੇਹੈਂ ਤਿਨਾਂ ਕਾ ਮਿਲਣਾ
ਹੁੰਦਾਹੈ ਕਵਾਉ ਭੁਲਾਇਕੈ ॥੯੨॥ ਭੂਮ ਬੁਧੀ ਵਿਸ਼ਿ
ਓੱਕੇ ਬਾਗਮੈ ਪੜੀਹੈ ਏਹਸਰੀਰ ਮੈ ਉਚੇ ਚੜਕੈ ਵਰਾ
ਗ ਮੈਂ ਵਾ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੋਇਕੇ ਦੇਖਿਆ॥
੯੩॥ ਸੁਵੰਨੜੀ ਦੇਹਕੇਸੰਗ ਉਮਰ ਸੁਹਾਵੜੀਹੈ॥੯੪
॥ ਹੇ ਵਹਿਣ ਜੀਵ ਗੁਣ ਜੋ ਵੈਰਾਗਾਦਿਕ ਵਾ ਭਗਤੀ

ਰੂਪੀ ਕੰਧੀ ਨਾ ਢਾਹੁ ਤਉ ਭੀ ਲੇਖਾ ਦੇਵਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਧਰ ਰਬਦੀ ਰਜਾਇਹੈ ਬੇਦਾਂ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਅਨਸਾਰ ਹਿ ਵਹਿਣ ਜੀਵ ਗੁਣ ਜੋ ਵੈਰਾਗਾਦਿਕ ਵਾ ਭਗਤੀਰੂਪੀ ਕੰਧੀਨਾ ਢਾਹੁ ਤਉਭੀ ਲੇਖਾ ਦੇਵਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਧਰ ਰਬਦੀ ਰਜਾਇ ਹੈ ਬੇਦਾਂ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਹੇ ਵਹਿਣ ਜੀਵ ਤਿਦਾਊ ਗਉਣ ਕਰ ॥੯੬॥ ਲੰਮੀ ਲੰਮੀ ਨਦੀ ਕਾਲ ਵਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਕੰਧੀ ਸਰੀਰ ਵਾ ਗੁਣ ਤਿਨਾਂਦੇ ਕੇਰਨੇ ਮੈਂ ਹੇਤੂਹੈ ਬੇੜੇ ਨੋ ਕਪਰ ਕਾਮਾਦਿਕ ਕਿਆ ਕਰੈ ਜੇਪਾਤਣ ਸੁਚੇਤ ਗੁਰੂ ਸੁਚੇਤ ਰਹੇ॥੯੭॥ ਰਬਖਜੂਰੀ ਪਕੀਆਂ ਸੰਤ ਗੁਣਾਂ ਕਰਕੇ ਮੌਖਦੀ ਨਈ ਨਦੀ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਵਹਿੰਦੀਹੈ ਜੋ ਸੰਤਾਂਮੈ ਡੀਹੜਾ ਵੰਞਦਾਹੈ ਸੋ ਉਮਰਦਾ ਹਥ ਪੈਂਦਾਹੈ ॥੯੧॥ ਤਲੀਆਂ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕਾਮਾਦੀ ਕਾਗ ਖੂਡਹਿ ਕਿਆ ਆਪਣੀ ਤਰਫ ਖਿਚਦੇ ਹੈਂ॥੯੩॥ ਸਗਲਾਮਾਸ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਖਾਇਆ ॥੧੦੦॥ ਵਰਤਦਾਹੈ ਆਸਾ ਕਰਕੇ ਬੰਧਿਆ ਹੋਯਾ। ਵਾ ਆਸਾ ਰੂਪੀ ਕਰਕੇ ਫੇਰ ਬੰਧਿਆ ਜਾਂਦਾਹੈ ॥੧੦੨॥ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਵਣ ਕੰਬਿਆ ਤੈ ਰੁਤ ਫਿਰੀ ਤੇ ਪਤ ਝੜੇ ਝੜ ਪਾਹਿ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਨਿਰਸਕਤ ਹੋਇ ਜਾਂਦੀਹੈ ॥੧੧੧॥ ਮਿਸਲ ਕਿਆ ਰਹਿਣੀ ਫਕੀਰਾਂਦੀ ਗਾਖੜੀ ਕਠਨ ਹੈ ੧੧੫॥ ਰਿਦੇਮੈਂ ਜੇਹੜਾ ਸਬਰ ਕਰਣਾ ਏਹ ਨੀਹ ਨੋ ਚਿੱਲਾਹੈ। ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਸਬਰ ਏਹਬਾਣਹੈ ਖਾਲ

ਕ ਖਤਾ ਬਿਅਰਥ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਰਿਆ ਹੋਯਾ॥੧੧੮
॥ ਇਕ ਕੋ ਚਲਿਆਹੈ ਵਾ ਇਕ ਕਿਸੇ ਨੇ ਚਲਾਈ ਹੈ
॥੧੨੫॥ ਸੰਸਾਰ ਸਰੋਵਰ ਮੈਂ ਪੰਖੀ ਜੀਵ ਇਕ ਹੈ ਤੇ
ਫਾਹੀ ਵਾਲ ਪਚਾਸਹੈਂ ਦਸੇ ਇੰਦ੍ਰੇ ਅਰਚਾਰ ਅੰਤਹ
ਕਰਣ ਤੇ ਚੌਦਹਿ ਏਨਾਂਦੇ ਦੇਵਤੇ ਤੇ ਚੌਦਾਂ ਇਨਾਂ ਦੇ
ਵਿਸ਼ੇ ਪੰਜ ਕਾਮਾਦੀ ਤੇਤਿਨੇ ਗੁਣ ਏਹ ਪਚਾਸ ਹੈਂ
॥ ੧੨੯ ॥ ਗਲਾਇ ਕਹੁ ॥ ੧੩੦ ॥ਠਾਹਿਣ ਕਦਾ
ਚਿਤ ਨਹੀ ਦੇਗਾ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸ੍ਵੈਯੇ
ਮ: ੫ ॥ਸਾਹਿਬ ਕਹੇ ਮੈ ਤੁਮਾਰੇ ਦਰਦਾ ਭਗਤ ਜ
ਨ ਹਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਸਮਸਰ ਤੁਲ ਕਿਆ ਵੀਚਾਰਿਆ ਹੈ
ਏਕ ਜੀਭ ਕਰ ਕਿਆ ਬਖਾਨ ਕਰਾਂ। ਹਾਂ ਕਿ ਹੇ ਗੁ
ਰੋ ਧਨੰ ਖਾਨ ਪਾਨ ਵਾ ਧਿਆਵਣੇ ਜੋਗ॥੬॥ਪਉਰਾ
ਤਨ ਪੁਰਖ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਨ ਅਸਥਾਨ ਦੂਸਰਾ ਅਵਰੁ
ਨਾ ਸੁਣੀਐ॥੭॥ ਜੇਹੜੇ ਸਚੇ ਹੈਂ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਤਖਤ
ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਹੈ । ਏਹੁ ਸਚਾ ਤਪਾਵਸ ਨਿਆ
ਇ ਕਰਿਆ ਹੈ ਪ੍ਰਗਟ ਸਗਲ ਭਵਨ ਮੈ ਹੈ ਗੁਰ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਰੀ ਪਾਰੁਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ॥੯॥
ਮ: ੫ ॥ ਸਮੂਹ ਸੈਂਕੜੇ ਕੁਲਾਂ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰ
ਨੇ ਵਾਲਾ ਆਤਮ ਕਹੀਏ ਮਨ ਕੇ ਰੰਗ ਸਿਉ ਰਾਮ
ਕਉਰਉ ॥ ੩ ॥ ਰੰਚਕ ਰੇਤ ਬੀਰਜ ਮਾਤਾਦੇ ਤਨ

ਖੇਤਰ ਨਿਰਮਤਿ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਇਆ ਕਾਟ ਭਰ
ਮ ਰੂਪ ਭਰੀ ਵਾ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਾ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਭ
ਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ਬੁਧੀ ਦੋਲ ਕਿਆ ਪੰਘੂੜਾ ॥ ੪ ॥ ਹੇ
ਜੀਵ ਜਗ ਨੂੰ ਜਾਨ ਅਤੀ ਸੁਪਨਾ ॥ ੫ ॥ ਮਾਇਆ
ਮਤ ਕਹਾ ਲੈ ਗਾਰਹੁ ਮਾਇਆ ਵਿਖੇ ਮਤ ਹੋਣੇਕਰ
ਕੇ ਕਹਾ ਲਏਗਾ ਗਉਰਵਤਾ ਵਾ ਕਹਾ ਲੌ ਗਰਬ
ਕਰਹੁਗੇ ਪਤ੍ਰ ਪਰਵਾਨਾ ਚਾਵਰੁ ਚੌਰ ਕਰਨੇ ਵਾਰੇ
ਵਾ ਰਉਰ ਕਿਆ ਤਮਾਸੇ ਕੋਟਦੀ ਓਟ ਕਰ ਭੀ ਛੋ
ਟ ਨਾ ਤੇ ਕੋਸਦੀ ਓਟ ਕਰ ਛੋਟਨਾ ।ਦੋਊ ਕਰ ਝਾਰ
ਹੁ ਖੁਲ ਕਰਕੇ ਕਰਦਾ ਹੈ ਵਾ ਹਾਥ ਝਾਰ ਕਰਕੇ
ਜਾਇਗਾ ॥ ੬ ॥ ਮਾਇਆ ਕੇ ਪਾਵਨੇ ਕੋ ਧਾਵੰਦੇ ਹੈਂ
ਕਤਕਹਾਂ ਹੁਣੇ ਖਾਲੀ ਜਾਵੇਗਾ ਵਾ ਕਿਸ ਦੇ ਹੋਂਦੇ
ਹੈਂ ਖਰ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥ ਮ੍ਰਿਤਕਾਲ ਮੈਂ ਜਮ
ਦੂਤ ਨ ਸਿਰ ਪਰ ਡੰਡ ਮਾਰਿਓ ਹੈ ॥ ੧੧ ॥ ਖਟ
ਸ਼ਾਸ਼ਤ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਤ ਬਹੁਤ ਬੀਚਾਰਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਵਿਚਾ
ਰਦੇ ਹੈਂ ਅਨਕ ਸ਼ਾਸ਼ਤ੍ਰ ਬਹੁ ਭਾਂਤੀ ਖਟਣ ਵਾਸਤੇ
ਪੂਜਾ ਚਕ੍ਰ ਕਰਤ ਸੋਮ ਪਾਕਾ ਬਿਨਾਂ ਹਰਿ ਭਜਨ ਸ-
ਗਲ ਦੁਖ ਪਾਵਤ ॥ ਵਾ ਸੋਮ ਪਾਕ ਕਿਆ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ
ਕੋ ਵੇਖਕੇ ਸੋਮਪਾਕ ਏਕ ਬੂਟੀ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਸੋਮਪਾਕ
ਹਾਥ ਸੈਂ ਪਕਾਇ ਕੇ ਖਾਵੈ ॥ਸ੍ਵੈਯੇ ਮਹਲੇ ਪਹਿਲੇ ਕੇ॥
੩ ॥ ਰਾਜ ਜੋਗ ਸੁਖੇਨ ਜੋਗ ਵਾ ਗਿਆਨ ਜੋਗ ਜੁੜ

ਕਰ ਜੋਗੇਸ੍ਵਰ ਰਸ ਪੂਰਬਕ ਗਾਵਹਿ ਹਰੀ ਜੋ ਪੂਰਨ ਹੈ ਸਰਬ ਕਲਾਂ ਕਰ ॥ ੯ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦੁਆ-ਰਾ ਬਿਨਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇ ਅਵਰ ਜੋਗਗਿਆਨ ਧਿਆਨਨਹੀਂ ਜਾਣਤੇ ॥ ੧੦ ॥ ਸਹਿਤ ਪਤੀ ਕੇ ਪਾਤਾਲ ਵਸਤਾ ਭਇਆ ਵਾ ਸਪਤ ਕਿਆ ਪ੍ਰਤਗਿਆ ਕਰਕੇ ਜੋ ਪ-ਤਾਲ ਮੈਂ ਬਸਦਾ ਹੈ ਦੂਰਬਾ ਦੁਰਬਾਸਾ ॥

ਮਹਲੇ ਦੂਜੇ ਕੇ

ਜਾ ਧਰਿਓਂ ਮਸਤਕ ਹਥ ਤਾਂ ਸਹਿਜੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੁਠਓ। ਛਜੀ ਖਾਰੀ ਕਿਆ ਬਹੁਤਾ ਫੈਬਰਹੇ ਹੋ ਖੇਲਦੇ ਹੈਂ ਸਮਤਾ ਰੂਪੀ ਸਾਰ ਬਾਜੀ ਉਨ ਮਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਮੈਂ ਲਿਵ ਦਾਰਥ ਪ੍ਰਵਾਹੁ ਰਖਿਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਜੋ ਸੇਵਹਿ ਸਾਰ ਸ਼ਬਦ ਕੋ ਓਹ ਗਾਖੜੀ ਬਿਖਮ ਕਾਰ ਹੈ ੩ ॥ ਆਤਮਾਂ ਮਨ ਤ੍ਰਿਬਿਧ ਕਾ ਹੈ ਵਾ ਆਤਮਾਂ ਤ੍ਰਿ-ਬਿਧ ਕਾ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਵਿਸ਼ਨੂ ਸ਼ਿਵ ਤੁਮਾਰੇ ਏਕ ਹੈਂ ਤਿਸ ਮੈਂ ਲਿਵ ਲਗਾਈ ਹੈ ਤੇਲ ਧਾਰਾਵਤ ॥ ੪ ॥ ਸਾਧਿਆ ਅਜਗਰ ਹੰਕਾਰ ਜਿਸ ਨੇ ਕਰਕੇ ਉਨਮਾਨ ਵੀਚਾਰ ਵਾ ਨਿਸਚੇ ਆਤਮਾਂ ਕੇ ਗਿਆਨ ਵਾਲੇ ਹੋ ॥ ੫ । ਆਤਮਾਂ ਕੀਰਤੀ ਕੇ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਣੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਕਹਿਣੇ ਦੀ ਢਾਲ ਤਰਾਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤੇ ਭੀ ਕਲ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਕਲ ਕਵੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਹੇ ਸ-ਤਿਗੁਰੋ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਤੁਮਾਰੇ ਕੋ ਤਿਲਕ ਦੀਆ ਹੈ

ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਜੋ ਲਗੇ ਤੁਮਾਰੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਸੋ ਪੈ ਬਹੁ
ੜੋ ਤਰੇ ਹੈਂ ਵਾ ਪੈਰੀਂ ਪੈਕੇ ਤਰੇ ਹੈਂ ਜਗਤ ਗੁਰੂ ਫੇ
ਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸੀਹ ਪੁਤ੍ਰ ਅੰਗਦ ਜੀ ਲਹਿਣਾ ਰਾਜਜੋਗ
ਕਿਆ ਸੁਖੇਨ ਜੋਗ ਵਾ ਗਿਆਨ ਜੋਗ ਵਾ ਰਾਜ ਦੇ
ਜੋਗ ਲਾਇਕ ਕਰੇ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥ ਇਛਾ ਸਿਉ ਕਰਣ
ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਕੋ ਵੀਚਾਰ ਉਦੋ ਹੋ ਬਾਣੀ ਰੂਪੀ ਕਿਰਣਾ
ਦੁਆਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜੋ ਕਲ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਚੰਦਰ ਵਤ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਿਨਾਂ ਸਹਿਜ ਭਾਇ ਸੰਚਿਓ ਆਪ
ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਵਾ ਹੋਰੀ ਜਗਯਾਸੂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਤੁਸੀ
ਸੰਚਿਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਲ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਲਵੇ ਉਚਾਰ
ਦੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਜਨ ਨੂੰ ਲਹਿਣੇ ਜੀ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਭਯੋ
ਤਿਨਾਂ ਕੋ ਹਰੀ ਪਰਸਿਓ ॥ ੭ ॥ ਗਰਲ ਅਗਿਆਨ
ਨਾਸ ਕਰਣੇ ਵਾਲਾ ਤਨ ਤੇ ਨਠਯੋ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੋ ਸ
ਹਿਜ ਸਮਾਧੀ ਲਗਾਈ ਜੋ ਰਵਿਆ ਹੈ ਸਮਾਨਾਂਨੰਤ-
ਰ। ਕਲ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਲਹਿਣੇ ਜੀ ਕਾ ਜੋ ਜਸ ਹੈ
ਰਸਨਾਂ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪੂਰਬਕ ਸਦਾ ਹੀ ਸਹਿਜੇਜਪਉ
॥ ੮ ॥ ਸਤ ਕਹੀਏ ਜਸ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਰਵਿ ਲੋਕ ਪ੍ਰ-
ਯੰਤ ਵਾ ਰਵਿ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ॥ ੧੦ ॥
ਹਮ ਕਿਆ ਤਮਾਮ ਜਨਮਾਂ ਕੀ ਕਾਲਖ ਧੋਵਣੇ
ਵਾਲੇ ਹੋ ਕਹਿੰਦਾਹੈ ਕਲ ਸੋ ਗੁਰ ਸੇਵੀਐ॥ ਮਹਲੇ
ਤੀਜੇਕੇ॥੧॥ਕਲ੍ਹਕਹਿੰਦਾਹੈ ਸੁਬੁਧੀ ਜਨ ਜੋ ਗੁਰਅਮਰ

ਦਾਸਜੀ ਤਿਨਾਂਕੀ ਕੀਰਤ ਬਿਸਥਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਮਵ ਲ ਕਿਆ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ ਸਾਰੇ ਕਿਆਸਰਾ॥੨॥ਸਮਾ ਧੀ ਲਗਾਵਨ ਹਾਰਾ ਜੋ ਸ਼ਿਵਜੀ ਹੈ ਉਲਾਸਹਿ ਉਚਾਰਦੇ ਹੈਂ ਸੈਲ ਵਤ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਿਨ ਉਧਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ਚਰਣਾ ਕੇ ਧਿਆਨ ਕਾ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਚਿਤ ਰਸਿਆ ਹੈ ਵਾ ਚਰਣਾਂ ਮੈਂ ਚਿਤ ਲਗਾਇਆ ਤੇ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਭੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸ ਪੀਤਾ ਤਿਤ ਨਾਮ ਕਰ ਹੇ ਗੁਰੋ ਗੰਭੀਰ ਤੇ ਗਰੂਅ ਮਤਿ ਹੋਈ ਹੈ ਆਪ ਨੇ ਸਤਿ ਕਿਆ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਸੰ ਗਤ ਉਧਾਰੀ ਹੈ ॥੫॥ ਨਾਮ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਅਗਿਆਨ ਦੂਰ ਕਰਣੇ ਕੋ ਰਵਿ ਕਿਰਣਵਤ ਹੈ ਤੇ ਕਾਮਨਾ ਪੂਰਨ ਕਰਨੇ ਕੋ ਸੁਰਤਰ ਸਾਖਾਵਤ ਹੈ ਆਸਾ ਸੈ ਕਿਆ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਅਸੰਸ ਹੋਏ ਹੈਂ ਵਾ ਅਸ੍ਵਾਸਨ ਹੋਏ ਹੈਂ ॥੬ ॥ ਜਿਸਨੇ ਨਾਮ ਸੰਮਕ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਰਾਧਿਓ ਜਿਸਨੋਂ ਧੁਰੋਂ ਹੀ ਧੀਰਜ ਦਿਤਾ ਹੈ ਧਵਲ ਕੋ ਸੇਤ ਧੁਜਾ ਬੈਕੁੰਠ ਮੈ ਬੀਨਾ ਕਿਆ ਬ ਣ ਰਹੀ ਹੈ ਸੋ ਰੂਪ ਤੁਮ ਹੋ ਵਾ ਜਿਸ ਆਪ ਕਾ ਧੀਰ ਜ ਧੁਰੋਂ ਹੀ ਧਵਲ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਹੈ ਤੇ ਸੇਤ ਜੋ ਜਸ ਰੂਪੀ ਧੁਜਾ ਅਕੁੰਠਤ ਬਣ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ੭॥ ਨਾਮ ਦਾ ਨਾਵਣਾ ਤੇ ਰਸ ਦਾ ਖਾਣਾ ਭੀ ਨਾਮ ਹੈ ਅਰ ਭੋਜਨ ਭੀ ਨਾਮ ਰਸ ਦਾ ਵਾ ਨਾਮ ਰਸ ਜੋ ਹੈ ਨਾਮ ਕਿਆ

ਪ੍ਰਸਿਧ ਏਹੀ ਭੋਜਨ ਦਾ ਖਾਣਾ ਕਰਿਆ ਹੈ ਰਸ ਪੂ
ਰਬਕ ਸਦਾ ਚਾਯ ਹੈ ਮੁਖ ਤੇ ਮਿਸਟ ਬਾਣੀ ਬੋਲਣ
ਕਾ ਹੇ ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਪ੍ਰਗਾਸ ਰੂਪ ਤੁਮਾਰੇ ਕੋ ਪਰ
ਸ ਕਰ ਸਕਯਥ ਜਨਮ ਹੋਆ ਹੈ ॥੯॥ ਸੋਇਰਸਤਿ
ਨਹੀਂ ਕਿਆ ਤੁਮ ਹੀ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਵਾ ਸੋਇਰਸ ਤਿ
ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਜਣਾਇਆ ਹੈ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੋ
ਤਿਲਕ ਰੂਪ ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਤੁਮਾਰੇ ਕੋ ਪਰਸਿਆ ਹੈ ਸਰ
ਬ ਇਛਾਂ ਨੂੰ ਤਿਨਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਨੇ ਪਾਇਓ ॥੧੦॥ ਪਲਵ
ਪੈਂਦੇਹੈਂ ਰਸਤੇਮੈਂ।ਤਿਨਰਸੇਕਹੀਏ ਤ੍ਰਿਹਾਲੋਕਾਂਮੈਂਅੰਤ
ਨਾਲਹੀਅਹਿ ਤਿਨਾਂ ਨਰਾਂਕਾ ਜੇਹੜਾਸੇਵਨ ਕਰਦਾਹੈ
ਤਿਨਾਂ ਕੋਸੈ ਤੇ ਸਹਸ ਸਮਰਪਣ ਕਰਦੇਹੈ ਵਾ ਨਰਕਿ
ਸੀ ਕਾ ਸੇਵਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤੇ ਸੈਕੜੇ ਹਜਾਰਾਂ ਹੋਰਨਾਂ
ਕੋ ਸਮਰਪਣ ਕਰਦੇ ਹੈਂ॥੧੨॥ ਇਕਨੂੰ ਦੂਹਠਾਹਿਣ
ਮੈ ਜਾਣਿਓ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕਮੈ ਜੀਵ ਈਸਰ ਮੈਵਾਦੂਜਾ
ਥਾਉਂ ਨਾ ਜਾਣਿਓ ॥ ੧੩ ॥ ਜਿਸ ਮਤਿ ਕਰਕੇਰੁਕ
ਮਾਂਗਦ ਨੇ ਕੀ ਕਰੀ ਹੈ ਕਰਤੂਤ ਰਾਮ ਕੋ ਜਪਿਆ
ਨਿਤ ਹੇ ਭਾਈ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਇ ਕਰ॥੧੫॥ਪਉਮੁਕਹਿਪਾ
ਇ ਲਈ ਹੈ ਮੁਕਤੀ ਵਾ ਜੂਨਾਂ ਰੂਪੀ ਪਉਮੁਕ ਜਾਂਦਾ
ਹੈ ਇਕ ਬਿਨ ਦੂਸਰਾ ਜੋਗਣੀਦਾ ਹੈ ਤਉਰਹੈਕਿਆ
ਦੂਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸੁਸਟੂ ਮੰਤ੍ਰ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਮਾਨ ਲੇ ॥
੧੮ ॥ ਨਾਮ ਕਰਤਾ ਦਾ ਮੁਖ ਮੇਂਵਦਾ ਹੈ ਵਾ ਮੁਖਮੈ

ਮੇਵੇ ਵਤ ਲਗਦਾ ਹੈ॥ ੧੯ ॥ ਸੋਜਾਨਦਾਹੈ ਜਿਸਨੇ ਕਛ ਪੂਰਬ ਪੁੰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨੦ ॥ ਰਹਿਤਕੋਖੁਸ਼ੀ ਨ ਆਯੋ ਰਹਿਤ ਕਰਕੇ ਕੋਪਸਿੰਦ ਨਾ ਆਯੋ। ਦੈਈ ਵਨੇ ਗੁਰੂਮਿਲਾਇਆਹੈ ਹੇ ਭਿਖਿਆ ਜਿਵਤੂੰਰਾਖਹਿ ਤਿਵ ਤੂੰ ਰਹੁ ॥ ੨੧ ॥ ਭੈਤੇ ਨਿਰਭਉ ਕਰਣੇਵਾਲਾ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਅਟਲ ਨੇਜਾ ਗਡਿਓ।ਆਪਤ ਹੰਕਾਰ ਮਹਲੇ ਚੌਥੇ ਕੇ ॥ ੧ ॥ਚਾਹਿਕ ਕਿਆ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਤਤ ਕੋ ਸਮਤ ਕਿਆ ਸਮਸਾਰੇ। ॥ ੬ ॥ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਹਰੀ ਪਾਇਓ ਗੁਰਾਂ ਕਾ ਵਿੱਤ ਕਿਆ ਦਿਤਾ ਹੋਇਆ ਏਸ ਮਗਤੇ ਨਹੀ ਹੁਟਦੇ ਕਿਆ ਨਹੀ ਥਕਦੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਿਆ ਸਦਰਸ ਬਿਧਾਤਾ ਨੇ ਸਿਰਿਓ ॥ ੮ ॥ ਅਜੋਨੀ ਹੋ ਤੋ ਸੰਭਵਿਓ ਉਤਪਨ ਹੋਇ ਰਹੇਹੋ ਲੋਕ ਉਧਾਰਨ ਅਰਥ ਹੇ ਗੁਰੋ ਜਗਤ ਬਚਨਾਂ ਕਰਕੇ ਤਰਾਇਆ ਹੈ ॥ ੯ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਤ ਕੀ ਜੋ ਬੂੰਦਹੈ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਸ਼੍ਰ ਕੀ ਵਿਖ ਕੋ ਨਿਵਾਰਣ ਵਾਲੀਹੈ ਵਾ ਵਿਸਿਆਂ ਕੀ ਵਿਖ ਕੋ ਨਿਵਾਰਣੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੋ ਗੁਰ ਪੂਜ ਹੈਂ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਸਬਦ ਦਾ ਪਰਚਾ ਜਿਨਾਂ ਮਨ ਮੇਂ ਪਾਇਓ ਤੇ ਮੁਕਤੇ ਭਏ ॥ ੧੨॥ ਸਤਗੁਰਾਂ ਜਸ ਰੂਪੀ ਥਮਾਤਾਨਿਓ ਹੈ ਜੁਗਾਂ ਦੇ ਜੀਵ ਜੂਥ ਸਮੂਹ ਸਮਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਵਾ ਅਕਾਸ ਰੂਪੀ ਚੰਦੋ

ਆ ਤਾਨਿਆ ਹੈ ਜੁਗ ਸਮੂਹ ਸਮਾਣੇਹੈਂ ॥੧੪॥ ਸਤ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮ ਕੋ ਲਿਵ ਕਰਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿੜ ਹੋਇਕਰ ਜੇਹੜਾ ਜਪਦਾ ਹੈ॥੧॥ਫੁਨ ਜਾਨੈ ਕੋ ਤੇਰਾ ਅਪਾਰਪਾਰ ਹੈ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਥਨ ਹਾਰ ਤੇ ਅਕਥ ਹੋ ਜਿਸਨੂੰ ਤੈਂ ਬੁਝਾਈਹੈ ਤਿਸਨੂੰਬੂਝ ਆਈ ਹੈ ਵਾ ਹੇ ਗੁਰੋਂ ਤੁਮਾਰਾ ਪਾਰ ਉਰਵਾਰੁ ਕਉਨ ਜਾਨੈ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰ ਅਕਥ ਦੇ ਕਥਨ ਹਾਰਾਂ ਹੋ। ਤੁਸਾ ਨੂੰ ਬੂਝ ਆਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਏਕਮੁਖ ਮੈਂ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਰਸਹੁ ਉਚਾਰਦਾਹਾਂ ਅਨਤਰ ਜੋਹੈ ਚੰਦਨਦੀ ਵਾਸ਼ਨਾ ਕਰ ਸੁਸਟੂ ਵਾਸਨਾ ਵਾਲੇ ਹੋਇ ਜਾਂਦੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ਤਾਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਮਨੁਖਤੇ ਜਨ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਕੇ ਕੀਆ ਹੈ ਪ੍ਰਗਾਸ ਵਾ ਜਨਾਂ ਕੇ ਤਾਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਮਨੁਖਾ ਦੇਹ ਮੈਂ ਕੀਓ ਪ੍ਰਗਾਸ ਗੁਰੁ ਅਮ੍ਰਦਾਸਜੀ ਗੁਰ ਪ੍ਰਮਾਤ ਮਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਸੁਭਾਇਮਾਨ ਤਿਸਨੇ ਸਤ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਕਲਜੁਗ ਮੈ ਰਾਖੀ ਪਤਿ ਜਾਸ ਜਿਨਾਂ ਕੇ ਚਰਨ ਕ ਵਲਾਂ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਆਗਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥ ਸਸਿ ਤੇ ਰਿਖ ਕਿਆ ਤਾਗੈ। ਸੋਈ ਏਕ ਹਰੀ ਨਾਮ ਜੋ ਹੈ ਨਾਮ ਕਿਅ ਪ੍ਰਸਿਧ ਸਤ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਪਾਇਓ ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਤੇ ਤਿਸਦਾ ਪ੍ਰਗਾਸ ਵਾ ਸੋਈ ਜੋ ਏਕ ਹਰੀ ਹੈ ਨਾਮ ਪ੍ਰਸਿਧ ਤਿਸਦੇ ਨਾਮਦਾ ਪ੍ਰਗਾਸ ਸਤਿ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਤੇ ਪਾਇਓ ॥੭॥

ਧਨਹਿ ਕਿਆ ਗਾਰਵੁਦਿਜਇ।ਧਨ ਨੇ ਕਿਆ ਗਰਬ ਦੇਣਾ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਂਦਾ ਵਾ ਧਨ ਨੇ ਕੀ ਗੌਰਵਤਾ ਦੇਣੀ ਹੈ ਆਨਨ ਮੁਖ ਪਰ ਵਾ ਅਨਨ ਤ-ਤ ਪਰ ॥ ੯ ॥ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਸਪੰਨ ਸੋਤ੍ਰੀ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਨੇਸਟੀ ਹੋ ॥ ੧੦ ॥ ਪੂਰਨ ਹੋਇਕੈ ਮਨ ਠੌਰ ਮੈਂ ਬ ਸਿਆ ॥ ੧੨ ॥ ਕਰਦਿਆਂ ਜਨ ਖਰ ਹੈ ॥੧੩॥ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਬਦ ਜਪਦੇ ਹੈਂ ਮਨ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਨਵਨਿਧ ਅਰਪਣ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਅਹਿਨਿਸ ਉਚਾਰਦੇ ਹੈਂ। ਤ੍ਰਿਨਾਂ ਗੁਰਾਂ ਕੋ ਸਤਿਰੂਪ ਕਰਕੇ ਜਾ ਣਹੁ॥੧੪॥ਅਗਾਧ ਗੁਣਾਂਦਾ ਨਿਧਾਨ ਹਰੀ ਨੂੰ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਅਹਿਨਿਸ ਧਿਆਨ ਧਾਰਣ ਕਰੋ ਬਚਨ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਰਿਦੇ ਧਰ ਕਰਕੇ। ਸ਼ਾਂਤਰੂਪ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈਂ ਸਚੁਨਾਮ ਅਰ ਰੰਗਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਬਿਮਲ ਜਲ ਕਰ ਕੇ ਅਥਾਹਿਸਰ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਹੇ ਗੁਰਸਿਖਹੁ ਮਜਨਕਰ ਹੁ ਇਸ ਕਰਕੇ ਤਰਹੁ ॥ ੧੬ ॥ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਹਰਿਨਾਮ ਮੈਂ ਲਗਕਰ ਨਾਰਦ ਆਦਿਕ ਤਰਹਿ ਤੇ ਸਨਕਾਦਿਕ ਭੀ ਤਰਹਿ ਤਾਂਤੇ ਅਨਰਸ ਤਜਹੁਭਾਈ ॥੨॥ ਹਰਿਜਨ ਜੋ ਗੁਰੂਹੈ ਤਿਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਿਵ ਪ੍ਰਮਾ ਤਮਾਂਦੇ ਗਿਆਨਮੈਂ ਜੋ ਰਤੇ ਹੈਂ॥੪॥ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਜਸਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਜਨਾਕੇ ਘਟ ਘਟਮੈਂ ਪ੍ਰਗਾਸ ਸਦਾ ਭਇਆ ਹੈ ਕੰਚਨ ਤਨ ਕਿਆ ਕੰਚਨਸਰੂਪਹੋਏਹੈਂ ॥੫॥ਜਲ

ਬਿੰਬ ਕਹੀਏ ਬੁਦ ਬੁਦੇਕੀ ਜੁਗਤ ਕਹੀਏ ਨਿਆਂਈ ਹ
ਰੀਨੇ ਜਗਤ ਰਚਿਆਹੈ ਕੁੰਡਲਨੀ ਸੁਰਝੀ ਚਿਦਜੜ
ਗੰਥੀ ਖੁਲਗਈ ਸੁਤਸੰਗ ਪ੍ਰਮਾਨੰਦ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੁ
ਰਾਂਦੁਆਰੇ ਅਚਾਵਾ ਪਰਮਾਂਨੰਦਕੋ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇਅਚਾ
ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਕੇ ਓਚਾਰਿਆਹੈ॥੬॥ਈਸਧਿਆਨ ਧਰਤ
ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨ ਕਰਤਹੀਏਮੈਂ ਚਾਹਿ ਜੀਉ॥ਸਰਬ
ਰ ਕਿਆ ਬਰੋਬਰੀ ਕਉ ਕਾਹਿ ਕਿਸਨੂੰ ਕਹੀਏ॥੯॥
ਮੁਕਟਸੀਸ ਮੈਂ ਮੋਰ ਪੰਖ ਦਾ ਚਾਹਿ ਕਿਆ ਵੇਖੀਦਾਹੈ
ਵਾ ਚਾਹਿ ਗਰੜ ਦੀ ਅਸਵਾਰੀ ਹੈ ॥੧੦॥ ਚਿਤ
ਦਾ ਬਿਲਾਸ ਹੈ ਜਗਤ ਏਹ ਵਾ ਚੇਤਨ ਦਾ ਬਿਲਾਸ
ਹੈ ਏਹ ਜਗਤ॥੧੧॥ ਸੇਵਕਾਂਕੇ ਭਰਪੂਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਆਂ
ਵਦੇਹੋ ਜੁਗਜੁਗਮੈ ਵਾ ਸੇਵਕਾਂਕੇ ਕਾਰਜ ਪੂਰੇ ਕਰਣੇ
ਕੋ ਜੁਗਜੁਗਮੈਂ ਸਦਕਾ ਕਿਆ ਸਚਾ॥੧੩॥ ਤਮਾ
ਸਾ ਰੂਪ ਜੋ ਤਤਹੈ ਤਿਨਾਂਕੋ ਮੇਲਕੈਬਡਾ ਖੇਲ ਕੀਆ
॥੧॥ਸ੍ਰੀ ਸੁਭਾਇ ਮਾਨ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖਦਾ ਸਤਨਾਮ ਹੇ
ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਤੁਮਾਰੇ ਚਿਤਮੈਂ ਬਸਦਾਹੈ॥੨॥
ਗੁਰੂ ਜੋ ਸਮਰਥਹੈਂ ਤਿਨਾਂਕੋ ਗਹਿਕੇ ਕਰੀਹੈਧ੍ਰਵ ਨਿ
ਸਚਲ ਬੁਧੀ ਸੁਸਟੂ ਮਤ ਕਰਕੇ ਸਮਾਰਨ ਕੋਉ॥੪॥
ਸਬਦਾਂ ਦੇ ਤਰੰਗ ਪ੍ਰਗਟਦੇਹੈਂ ਦਿਨ ਤੇ ਆਗਰ ਅਗੇ
॥੫॥ ਸੋ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਖ ਭਾਇ ਸੁਖੈਨ ਹੀ ਕਿਰ
ਪਾ ਧਾਰੀ ਜੀਅ ਮੈਂ ਸੋ ਨਾਮ ਕੀ ਬਡਾਈ ਦਈ ਗੁਰ

ਰਾਮਦਾਸ ਕਉ॥੬॥ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਤੇ ਧਿਆਨ ਅੰਤ
ਰ ਹੀ ਗਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਾ ਅੰਤਰ ਗਤ ਹੋਯਾ ਭਟਕ ਸੀ
ਘ੍ਰ ਵਾ ਭਟਕਾਨੇ ਦੇ ਸਹਿਤ ਭਰਮ ਭਜਤਾ ॥ ੩ ॥
ਸਕਲ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਕੇ ਤਾਰਨ ਕਉ ਅਬ ਗੁਰੂਰਾਮ ਦਾਸ
ਸੋਢੀ ਕਉ ਮਿਲੀ ਹੈ ਵਡਾਈ॥੧॥ਕਾਮ ਗਹਿ ਕੇਸ
ਪਛਾੜਿਓ ਕੇਸ ਕਿਆ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਤਿਨਾਂ
ਨੂੰ ਪਛਾੜਿਓ ਸਿਰਿਆਤਪਤ ਛਤ੍ਰ ਸਚਾ ਤਖਤਗੁਰਿ
ਆਈ ਰੂਪੀ॥੨॥ ਹੇ ਅਗਮ ਨਿਗਮ ਬੇਦੋਂਦੇ ਉਧਾਰ
ਣ ਵਾਲੇਹੋ ਅਰਜਰਾਤੇ ਜਮ ਜੋਹੈ ਏਨਾਪਰਿ ਆਰੋਹ
ਅਰੂੜ ਹੋਏਹੈਂ ਵਾ ਜਰਾਦੇ ਜਮ ਕੋ ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੇ
ਆਰੋਹ ਕਿਆ ਰੋਖਤੇ ਰਹਿਤਹੋ ਅਘਾਂਦੇ ਅੰਤ ਕਰਣੇ
ਵਾਲੇ ਬਦੈਨ ਕਿਆ ਕਹੀਦੇਹੋ ਵਾ ਅਘਾਂਕੋ ਅੰਤਕਰ
ਣੇ ਵਾਲੇਹੋ ਤੇ ਬਦੈਨ ਕਵਿਤਾ ਕੇ ਦੇਨ ਵਾਲੇਹੋ। ਵਾ
ਅਘਤੇ ਅੰਤਕ ਜਮਕੋ ਬਦੈਨ ਬਦਦੇ ਨਹੀਂ ਸੋ ਸਲ੍ਯ
ਕਵੀ ਕਹਿੰਦਾਹੈ ਹੇ ਗੁਰੂਰਾਮ ਦਾਸ ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਹੈ
॥ਮਹਲੇ ਪੰਜਵੇਂਕੇ॥ ਭਗਤਿ ਜੋਗ ਜੈਤ ਵਾਰ
ਕਿਆ ਜਿਤਣੇ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਹਰੀਨੇ ਜਨਕ ਗਿਆਨ
ਵਾਨ ਉਪਾਏਹੋ ਵਾ ਹਰੀ ਜਨਿਕ ਨੇ ਆਪਣਾ ਆਪ
ਉਪਾਏਹੋ॥੪॥ਅਸੰਭਉ ਕਿਆ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਉਦੇ
ਹੋਏਹੈ॥੬॥ ਗੁਰੂਜੋਹੈ ਪੂਰਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸੋ ਮੈ ਪਾਇ
ਆਹੈ ਸੇਵਨੀਕੇ ਭਾਰ ਸਹਾਰਨਵਲਾ ਜੋ ਸੇਸਹੈ ਤਿਸ

ਕੀ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਸੀ ਸਹਜਮੈਂ ॥੯॥ ਅਮਿਓ ਰਸਨਾ ਤੇ ਬਦਨ ਉਚਾਰਦੇ ਹੋ ਤੇ ਬਰ ਸ੍ਰੇਸਟ ਦਾਤਿ ਦੇਂਦੇ ਹੋ ਪੰਚਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜੇਹੜਾ ਹਰੇ ਸੋ ਕਹੀਏ ਪੰਚਾਹਰਿ ਅ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਸ਼ੇਰ ਤੇ ਪੰਚਾਹਰਨ ਕਾਮਾਦੀ ਤੇ ਪੰਚ ਹਰਨੀ ਅਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਜਨਾਕੋ ਕਲਸਰੂਪਦੀ ਪਾਯੋ ਵਾ ਜਨਾਕੋ ਕਲਸੋ ਦੀਪਾਇਓ ॥੧॥ ਪਾਰਥਉ ਜੁਧਮੈ ਚਾਲੈ ਨਹੀਂ । ਵਾ ਪਾਰਥ ਕੀ ਨਿਆਂਈ ਚਾਲੈ ਨਹੀਂ ॥ ੨ ॥ ਨਾਮ ਜੋ ਹਰੀਕਾ ਸੇਤ ਉ ਜਲਹੈ ਸੋ ਇਹੁ ਬੋਹਿਥਾਹੈ ॥੩॥ ਨਾਮਦੇ ਸਰ ਅਵਰ ਕਾਮਨਹਿ ਅਬਬਾਹਿਰ ਅੰਤਰ ਵਾ ਅੰਤਰ ਪੂਰੀਪੜੀ ॥੪॥ ਜਗਤ ਤੇ ਪਰੇ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਬਾਸਾ ਜਾਕੋ ਜਾਨੀਅਤ ਤੇ ਬਾਸਰ ਰੈਨ ਨਾਮ ਸਿਉ ਹਿਤ ਜਾਕੋ ਜਾਨੀਅਤ ਤਿਸਕੋ ਹੇ ਜਨ ਜਾਚੇ ਮਥਰਾਕੇ ਪ੍ਰਭ ਸਰਬਮੈਂ ਅਰਜਨ ਗੁਰ ਭਗਤਕੇ ਹੇਤ ਕਉ ਪਾਇਕੇ ਰਾਮ ਸਿਉ ਮਿਲਰਹਿਓ ॥੫॥ ਯਾਹਿ ਜਗਮੈਂ ਅਉਰ ਮਹਾਤਮ ਨਹੀਂਹੈ ਭੇਦਾਂਤੇ ਬਿਭੇਦ ਹੋਤੇ ਜਾਨਹੁ ਬੀਅ-ਉ ॥੬॥ ਗਰਭੁਜੋਨਕੇ ਸੰਕਟਿਮੈਂ ਫਿਰ ਨਾ ਆਯੋ॥੭। ਨਿਰਮਲ ਭੇਖ ਅਪਾਰ ਭੇਖ ਕਿਆ ਰੂਪਹੈ ॥

ਵਾਰਾਂ ਤੇ ਵਧੀਕ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਹੇ ਉਤ ਕ੍ਰਿਸਟ ਅੰਗ ਕਿਆ ਸਾਧਨ ਵਾਲੇ ਜਗਿਆਸੂ ਪੈ ਜੋ ਚਰਨ ਹੈਂ ਹਰੀਦੇ ਤਿਨਾਪਰ ਓਰੜ ਤੇਰੀਬੁਧੀ ਰਹਿ

ਰੀ ਗੰਭੀਰੀ ਹੋਵੇਗੀ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੰਸਿਆਂ ਮੈਂ ਪੈਰਹਿਆ ਹਾਂ ਸੁਹੀਆ ਨਮਸਕਾਰ ਕੈਸੇ ਕਰੀ ਨਿਵਣ ਨਿਵਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਪਦਾਰਥਾਂ ਰੂਪੀ ਥਣੋਕਰ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਗਚ ਲਗਿਆ ਹੈਸੀ ਧਉਲ ਸਰੀਰ ਜੋ ਹੈਸਨ ਗਿੜਵੜੀ ਪਰਬਤੋਂ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਬਡੇ ਹੰਕਾਰੀ ਹੇ ਮੁੰਧੇ ਗਰਬ ਨਾਕਰ ਥਣੀ ਪਦਾਰਥਾਂ ਕਾ ॥੩॥ ਜੇਤੂੰ ਤਾਰੂ ਹੈਂ ਪਾਣਹਥੋਂ ਕਰ ਕਿਆਸਾਧਨਾ ਕਰਕੇ ਤਉ ਭੀ ਪੁਛ ਤਿੜੰਨ ਕਲ ਤਰਨੇਦੀ ਕਲਾ ਵਾ ਤੜ ਕਨਾਰੇ ਲਗਣ ਦੀ ਕਲਾ ਤਉਭੀ ਜੇਹੜੇ ਖਰੇਸੁਜਾਣ ਹੈਸਨ ਵੰਞਾਇ ਦਿਤੇ ਹੈਨ ਏਨਾਂ ਕਪਰਾਂਨੇ ਵਾ ਤਿਨਾਂ ਸੁਜਾਣਾ ਸਾਥ ਮਿਲ ਵੰਞਾਇ ਕਿਆ ਲੰਘਾਏ ਦੇਵੇ ਏਨਾਂਕਪਰਾਂਥੀ ॥੪॥ ਡੂੜਮੋਹ ਝਖੜ ਲੋਭਓਹਾੜ ਕਾਮਾਦਿਕ ਲਹਿਰੀ ਵਾਸਨਾ ॥੫॥ ਸਾਲਕ ਰਾਹਿ ਦੇ ਦਿਖਾਲਣੇ ਵਾਲਾ ਮਿਤ ਨ ਰਹਿਓ ਕੋਈ ਗਲਾਂਨੂੰ ਪਿਟਦੇਹੈਨ ਤੇ ਸਿਰ ਖੋਹੈਨ ਕਿਆ ਪਰਮਹੰਸ ਹੋਵਣਾ ਵਾ ਅਗਲੇਦਾ ਪਦਾਰਥ ਖੋਹਲੈਣਾ ॥੭॥ ਪਾਛੇ ਬਾਘ ਡਰਾਵਣੋ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਸ਼ੇਰ ਆਗੇ ਅਗਨ ਤਲਾਉ ਤ੍ਰਿਖਾ ਵਾ ਮਾਤਾਕਾ ਗਰਭ ਵਾ ਨਰਕ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿਉ ਰੰਗ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਛੁਟੀਐ ਵਾ ਜਿਨਾਂ ਗੁਰਮੁਖਾਂਦਾ ਹਰੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿਉ ਸੰਗਹੈ ਤਿਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਛੁਟੀਐ ॥੯॥ ਨਿਰਮਲ ਅਮਰ ਪਦ ਜੇ ਹਰੀਗੁਰੂ

ਮੇਲੇ ਤਾਂ ਮਿਲਦਾ ਅ ਇਕੋ ਵਾ ਗੁਰੂ ਮੇਲਮੈਂ ਮਿਲਾ ਇ ਦੇਂਦੇਹੈਂ॥੧੦॥ ਦਿੰਜ ਭਰੀ ਰੰਦੀਆਇ ਮੁਖਕਰ ਕੇ ਗੰਦੀ ਬਾਤ ਉਚਾਰਦਾਹੈ ॥੧੩॥ ਲਗੀ ਤਾਂ ਪ੍ਰਵਾ ਣ ਪ੍ਰਵਾਣਤਾਂ ਹੈ ਲਗੀ ਜਾਂ ਮਰਜਾਵੇ ਪਿਰਮਪੈ ਕਾਮ ਕਿਆ ਬਾਣ॥ ੧੬ ॥ ਸੀਲ ਸੰਤੋਖ ਕਾ ਰਖੇ ਧਰਮ ਸੁਭਾਉ ਵਾ ਸੀਲਕਾ ਸੰਤੋਖਕਾ ਧਰਮਕਾ ਰਖਣਾ ਕਰੇ ॥ ੨੧ ॥ ਨਾਲ ਕਿਰਾੜਾਂ ਕਰੜਿਆਂ ਨਾਲ ਦੋਸਤੀ ॥ ੨੫॥ ਨਾਰਦ ਦੇ ਸਰਾਪਕਰ ਸੀਤਾ ਲੈਗਇਆ ਦਹਿ ਸਿਰੋ ਤੇ ਲਛਮਣਜੀ ਜੂਝ ਮੂਏ ॥੨੬॥ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਜੋ ਰਾਮਹੈ ਤਿਸਨੇ ਏਹ ਜਾਣਿਆਂਹੈ। ਜੋ ਕਿਰਤ ਨਹੀ ਮਿਟਦਾ ॥੨੯॥ ਉਦੋਸਾਹੈ ਉਦੇ ਜੋ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਮਨ ਰੂਪੀ ਸਾਹੁ ਤਿਸਕੀ ਕਿਆ ਨੀਸ਼ਾਨੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਕਹੈਂ ਤੋਟ ਨਹੀਂ ਆਂਵਦੀ ਅਨੀ ਦ੍ਵੈਤ ਦੀ ਉ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਦ੍ਵੈਤਾਈ ਘਰਮੈਂ ਵੂਠੀਹੈ। ਕਿਆਵਸ ਰਹੀਹੈ ਕੂੜੀ ਵਾਸਨਾ ਤੇ ਰੰਨੀ ਇੰਦ੍ਰੀ ਤੇ ਧੰਮੀ ਧੁਮ ਪਾਇ ਛਡੀਹੈ। ਸਤੀ ਰੰਨੀ ਪੰਜੇ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਤੇ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਵਾ ਸੈਕੜੇ ਰੰਨੀ ਘਰੇ ਸਿਆਪਾ ਹੋਇ ਰਹਿਆਹੈ। ਜੋ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਸੁਆਸ ਸੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀ ਤਰਫ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦਾ। ਖਟਣੇ ਹੈਸਨਦੰਮ ਸੁਆਸ ਕਰਕੇ ਸੁਖ ਤੇ ਖਟਦਾਹੈ ਸਹੰਮ ਦੁਖ॥੩੦॥ ਹੇ ਪਬਰ ਕਉਲ ਤੂੰ ਹਰੀਆਵਲਾ ਸੇ ਅੰਦਰੋਂ ਗੁਣਾ ਕਰਕੇ

ਤੇ ਕਵਲ ਬਾਹਰੋਂ ਭੀ ਕੰਚਨਵਤਹੈ ਸੋ ਕਾਲੀ ਹੋਈਆ ਵੇਹੁਰੀ ਬੁਧੀ। ਤੁਮਰੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪਾਣੀਕੋ ਜਾਣਦਾਹਾਂ ਪਰਲੈ ਨਹੀਂ ਕਰਸਕਦਾ॥੩੨ ॥ਦੋਸ ਨ ਦੇਅਹੁ ਰਾਇਨੋ ਕਿਆ ਜੀਨੂੰ ਬੁਢਾਹੰਕਾਰੀ ਖਾਤੀ ਨਰਕ ਟੋਐ ਗਰਭ ਜੋਨ ਮੈਂ ॥ ਮਃ ੩ ॥੪॥ ਪਾਹਿਏਤੇ ਇਤਨੇ ਪਾਹਿ ਕਿਆ ਦੋਸ ਲਗਤੇਹੈਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਕ ਨਾਮ ਵੀਸਰ ਜਾਇ ਵਾ ਇਤਨੇ ਜੋ ਪਾਹਿ ਹੈਨ ਸੋ ਵੀਸਰਜਾਂਦੇ ਹੈਨ ਇਕ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ॥ ੬ ॥ ਜਿਨਾਂ ਵੇਲ ਨਾ ਭਗਤੀ ਤੂੰਬੜੀ ਗਯਾਨ ਵਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ॥ ੧੨ ॥ ਜਿਉਂ ਪੁਰਖੈ ਘਰ ਪਤਿਬ੍ਰਤੀ ਨਾਰਹੈ॥੨੨॥ਮਾਇਆ ਭੁਰੰਮ ਵਰਤਲਾ ਕਾਰ ਸਰਪ ਹੈ ਬਿਖਵਾਲਾ ਜਗ ਘੇਰਿਆ ਹੇਭਾਈ॥੨੫॥ ਗੁਰਾਂਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾਕਰਕੇ ਬੁਝੀਹੈ ਸਮਝ ਜੇਹੜੀ ਬਰਲਿਆ ਕਿਆ ਕਮਲੇਵਾਉ ॥੩੩॥ ਹਰੀਕਾ ਨਾਮ ਅਤਿ ਵਡ ਊਚਾ ਹੈ ਜਿਨ ਜਪਿਆ ਸੋਈ ਊਚੀ ਹੂੰ ਊਚਾਹੋਂਦਾਹੈ ॥੫੧॥ ਲਏ ਹੁਕਮ ਫਿਰਾਉ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਧਾਰਲਏ ਵਾ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਮਨਕਰਫਿਰਾਉ ਮੋੜਲਏ ਮਨਨੂੰ ॥੫੭॥ ਧੁਰਸਚੇ ਖਸਮ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕਰਕੇ ਪਠਾਇ ਭੇਜਿਆ ਕਿਆਭੇਜ ਦਿਤਾ ਹੈ ॥ ੫੮ ॥ ਊਡ ਚੜਹਿ ਅਕਾਸ ਸ੍ਵਰਗ ਵਾ ਦਸਵਾਂ ਦਆਰ॥ਮਃ੪॥ ਕੋਈ ਆਣ ਕਰਕੇ ਮਿਲਾਵੈ ਆਜ ਮੈਨੂੰ ਰੁਕੂਕਉ ਜੋ ਮੈਂ ਕਿਆ ਮੇਰੇ ਪਿਰੀ ਦੇ

ਮੇਲਮੈਂ ਮਿਲਾਇਦੇਵੇ॥੬॥ਮਾਇਦੀ ਹਉਮੈਂ ਦਾ ਤਨ
ਅੰਤਰ ਜੋ ਹੈ ਕੂੜੀ ਮਾਇਆ ਕਰਕੈ ਆਵੈ ਜਾਇ।
ਅੰਤਰ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਗੁਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਹੈ ਇਸ ਕਰਕੇ
ਸਭ ਪੂਜਦੇਹੈਂ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਸਭਦੇਖਦੇ
ਹੈਂ ਆਇ ਕਰਕੇ ॥੨੪ ॥ ਤਿਨਾਂ ਰਾਸ ਹੋਇ ਸਰਧਾ
ਵਾ ਤਿਨਾਂਦਾ ਰਿਦਾ ਰਾਸ ਸੁਭਾਉ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ੨੭ ॥
ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਹਰੀਨੂੰ ਧਿਆਉਂਦਾ ਹੈ
ਜਿਸਦਾ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸਤਸੰਗਤਮੈਂ ਜੇਹੜੇ ਸਤਿਗੁ
ਰਾਂਕੋ ਸੇਵੰਦੇ ਹੈਂ ਸੋ ਗੁਰਾਂਨੇ ਹਰੀਦੇ ਮੇਲ ਮੈਂ ਮਿਲਾਏ
ਹੈਂ ਏਹ ਸੰਸਾਰ ਭੁਵਜਲ ਤੇ ਜਗਤ ਜੀਵਕੋ ਗੁਰੂਨਾ
ਮ ਬੋਹਥ ਦੇਕਰਕੇ ਤਰਾਉਂਦੇਹੈਂ ॥ਮਃ ੫॥ ਲੁੜੰਦੜੀ
ਲੋੜਦੀਹਾਂ। ਕਿਆ ਲੇਟਦੀਹਾਂ ॥੩॥ ਏਨਾਂਦਾ ਜੇਹੜਾ
ਮਾਰਣਾਹੈ ਏਹ ਸਫਲ ਰਾਗਹੈ॥੪॥ ਜਾਮੂ ਸਾਨੂੰ ਇੰਦ
ਰਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦਾ ਤਉ ਲਖਾਂਹੀ। ਤਉ ਤੈਨੂੰ ਜਿਤਨੇ
ਕਿਤਨੇ ਦਰਹੈਂ ਪਿੰਨਣੇ ਕੋ ਵਾ ਜਾਂ ਮੇਰੀਵਲ ਇਕਹੈ
ਤਾਂ ਲਖਾਂਹੀ ਜਉ ਜਿਤੀ ਤੇਰੇ ਜੇਹੇ ਕਿਤਨੇਹੀ ਦਰਮੈ
ਪਿੰਨਣੇ ਕੋ ਆਵਤੇਹੈਂ ॥੧੧॥ ਕੁਮੰਤ੍ਰੀਆਂਦੀ ਜੋ ਬੁਧੀ
ਹੈ ਕੁਥਾਇ ਜੋ ਗਲਨ ਜਿਲਣਹੈ। ਤਿਸਵਿਖੇ॥ਠੀ
ਜਾਣਕੇ ਖੁਭਰਹੀਹੈ ॥੧੨॥ ਧਨੀਦੇ ਪ੍ਰੇਮਸਿਉਂ ਜਿਨਾਂ
ਦਾ ਵਿਛੋੜਾ ਹੋਇ ਰਹਿਆਹੈ ਸੋ ਅਠੇ ਪਹਿਰ ਲਵਦੇ
ਫਿਰਦੇਹੈਂ ॥ ੧੭ ॥ ਤਿਹਟੜੇ ਬਜਾਰ ਸ੍ਰਵਨ ਮਨਨ

ਨਿਧਿਆਸਨ ਵਾ ਕਰਮ ਉਪਾਸਨਾ ਗਿਆਨ ਏਨਾਂ ਦਾ ਨਿਰੂਪਣ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਸਤਸੰਗਤਮੈਂ ॥ ੨੧ ॥ ੯ਭੁ ਵਿਕਾਂਦੜੇ ਜੇਲਹਾਂ ਗਿਆਨ ਵੈਰਾਗ ਘਿੰਨਾ ਕਿ ਆ ਲੈਲਵਾਂ ਸਾਵੀ ਤੋਲੇ ਤਨਦਾ ਅਭਮਾਨ ਦੇਕਰ। ਤਨ ਜੜਾਈ ਸੂਖਮ ਸਰੀਰਮੈਂ ਧਾਰਲਵਾਂ॥ ਮ:੯॥ ੧੧॥ ਜਿਸ ਚਤਰਨੇ ਪਾਂਚ ਤਤਕੋ ਤਨ ਰਚਿਓ ਤਿਸ ਕੇ ਤਾਂਈ ਜਾਨਹੁਦੇ ਸੁਜਾਨ ॥੫੦॥ ਰਾਮਚੰਦ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇ ਪਾਰ ਗਇਓ ਵਾ ਰਾਵਨਕੇ ਰਿਦੇ ਤੇ ਰਾਮਗਇਓ ਤਾਂ ਰਾਵਨ ਮਟਗਇਓ ਵਾ ਗੁਰਾਂਦੇ ਮੁਖਤੇਉਚਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ਰਾਮਜਗਤਜਾਸੂਕੇ ਰਿਦੇਮੈਂ ਜਬ ਗਇਓ ਤਬ ਰਾਵਨ ਹੰਕਾਰ ਗਇਓ। ਜਿਸ ਹੰਕਾਰ ਕਾ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਵਾਰ ਹੈਸੀ॥ ਮ: ੫ ॥ ਮਿਹਰਾਮਤ ਅਮਿਤ ਮੇਹਰ ਹੋਈ॥ ਸਲੋਕ ॥ ਮ: ੧ ॥ ਏਨਾਂ ਵਿਖੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਾਂਤਿ ਨ ਆਈਆ ਸਤਿਗੁਰਾਂਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਬਿਨਾਂ ਜਿਤਨੇ ਸਭ ਅਪਵਿਤ੍ਰਹੈਂ ॥੩॥ ਏਸ ਕਲੀ ਕਲਜੁਗ ਮੈਂ ਪੰਜ ਭੀਤੀਓਂ ਪੰਜ ਤਰਾਂ ਜੋ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਹੈ ਸਹਜ ਪਦ ਮੈਂ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸਹਾਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹੈਂ ਘਣੀ ਨਿਹਪਗ ਨਿਪਤੀ ਹੋਂਦੀ ਹੈ ਛਿੰਜ ਪੈ ਰਹੀ ਹੈ ਦਰਵਾਜੇ ਮੈਂ ॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥ ਬਾਇ ਆਤਸ ਸੰਸਾਰ ਦਰੀਆ ਕੇ ਲੰਘਣੇ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਹੀ ਬੋਹਿਥਾ ਹੈ ਵਾ

ਦਿਲ ਦਰੀਆਇ ਮੈਂ ਨਾਮਹੀ ਬੋਹਿਥਾ ਹੈ ਹੇ ਵੀਰ ਮਲਾਰ ਆਲੇਕਮਸਲਾਮ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਪੁਛਿਆ ਬਰਾ ਕਿਆ ਵਾਸਤੇ ਖੁਦਾਇਦੇ ਸਚ ਚਉ ਕਿਆ ਕਹੁ॥੩॥ ਖਾਲਕਕੂ ਸੁਭਹਾਨ ਅਸਚਰਜ ਕਹੀਐ ਨਿੰਮਾਣੀ ਜੋ ਜਿੰਦ ਹੈਰੀ ਗਿਆਤ ਵਲੋਂ ਅੰਧੀ ਗੋਰ ਮੈਂ ਇਸਕਾ ਬਾਸ ਹੋਣਾ ਕੁਦਰਤੀ ਕੇ ਹੁਕਮ ਨੀਸਾਣ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ਆਇ ਫਰੇਸਤੇ ਕੁਦਰਤੀਕੇ ਜੋ ਅਗਵਾਨ ॥੪॥ਫਾਤਿ ਆ ਫਾਇਤੇ ਪੜਕੇ ਦੇਨ ਦੁਆਇ।੬॥ ਜੀਭਕਟਾਏ ਕੌਲ ਸਿਰ ਕਰਾਰ ਸਿਰ ਬੇਪੀਰਾਂ ਗਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਵਾਨ ਨੂੰ ਕੋਈਰਖ ਨ ਸਕਈ ਇਸਕਸ਼ਿਕੰਜ ਚੜ੍ਹਾਈਦੇਹੈਨ ॥੮॥ ਸਿਰਪਰ ਤਪਦਾਹੈ ਅਕਾਸ ਸੂਰਜ ਪੈਤਾਲੋ ਕਿ ਆ ਪਤਾਲੂਆਂ ਤੇ ਲੈਕੇ ਸਿਰਤਕ ਵਾ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਲੈਕੇ ਪਤਿ ਕਿਆਚਮੜੀ ਉਤਰਦੀਹੈ ਪਰਤ੍ਰਿਆ ਰਤਾਮਾਸ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਸਭ ਬੁਰਿਆਈਆਂ ਦਾ ਭਾਰ ਸਿਰ ਆਂਵਦਾਹੈ ॥੧੧॥ ਸਹਿਜੇ ਇਹ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਜਿਸਨੇ ਘੋੜੇ ਵਾਂਗੀ ਪੋਲ ਪਾਈਦਾਹੈ। ੧੨ ॥ ਸਚੀ ਸੂਰਤਿ ਵਲੋਂ ਜੇਹੜੇ ਅਪਾਰ ਰਹੇਹੈਂ ਤੈਲੋਇਣੀਜਮ ਜੋਹੰਦੇਹੈਂ ॥੧੬॥ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਪੁਠਾ ਹੋਇ ਝੂਰਮਰ ਤਿਸਦੇ ਸਚ ਨਿਆਉਂ ਹੈ ਵਾ ਜੇਹੜਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਵਲੋਂ ਅਪੁਠਾ ਬੇਮੁਖ ਹੋਂਦਾ ਹੈ ਸੋ ਝੂਰ ਮਰਦਾ ਹੈ ਜੇਹੜਾ ਸਚਾ ਹੈ ਸੋ ਸਦਾ ਬਖਸਣੇ ਜੋਗ ਹੈ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਾਮਕਲੀ ਰਤਨਮਾਲਾ ਮਃ ੧ ॥ ਆਸਨ ਕੋ ਸਾਧਨ ਨਿਰਾਲਮ ਰਹੈ । ਵਾ ਆਸਨਾ ਦੇ ਸਾਧਨਵਲੋਂ ਨਿਰਾ ਲਮ ਰਹੈ ਵਾ ਆਸਨ ਕਿਆ ਘਰ ਨਾ ਬੰਧੇ ਇਸਤੇ ਸਾਧ ਨਿਰਾਲਮ ਰਹੈ ਕਿਆ ਅਸੰਗ ਪੰਚ ਤਤਕਾ ਸਰੀਰ ਨਿਰਵਿਸ਼ੇ ਕਰਕੇ ਗ੍ਰਹਣ ਨੂੰ ਗਹੈ ਵਾ ਪੰਚ ਤਤ ਸਾਰ ਰੂਪ ਜੋ ਸਤਿ ਸੰਤੋਖ ਇਹ ਗਹੈ ਸਾਧੂ ਪਿੰਡ ਕਾ ਸਦਾ ਬੀਚਾਰੀ ਹੋਵੇ ॥ ੨ ॥ ਇਨ ਬਿਧ ਸਹਿਤ ਹੋਵੇ ਤਊਭੀ ਕੀਜੈ ਗੁਰਕੀ ਸੇਵਾ ਵਾ ਇਹੁ ਬਿਧੀ ਤਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਗੁਰਾਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੀਜੈ ਭੇਦ ਪਾ ਉਣੇ ਵਾਲੇ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਹੈਂ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਰਖਣ ਮੈਂ ਜਿਹਬਾ ਕੋ ਨ ਦੇਇ ॥੩॥ ਘਟ ਭੀਤਰ ਜੋ ਪੰਚਹੈਬ੍ਰਹਮ ਅਗਨੀ ਕਰ ਜਾਰੈ ਅਹਿਨਿਸ ਗਡੀਰ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਝੁ-ਝਾਵੈ ਰਹੇ ਸਾਧ ਗੁਣਾਂ ਕੋ ਨਿਵਾਜੇ ਤੈ ਚੋਰ ਆਸੁਰੀ ਕੋ ਬਾਂਧੇ ਜਮ ਜਾਗਾਤੀਏ ਦਾ ਦਾ ਨਾ ਲਗੇਗਾ ਤੋਰਾਹੁਕਮ ਵਾ ਤੋਲ ਕਹੀਏ ਵਿਚਾਰ ਵਾ ਤੋੜ ਪਹੁੰਚ ਪਇਆ ਹੈ ਉਤਮ ਭਲੇ ਜਿਨਾਂ ਕੇ ਚਿੰਨਹੈਂਵਾ ਉਤਮ ਗੁਣਾਂਕੋ ਜਿਨਾਂਨੇ ਜਖਣ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾਹੈ ਸੋ ਭਲੇਹੈਂ॥੪॥ਰਾਖੈ ਚੇਤਾ ਬੁਧੀ ਪਇਆਲ ਤਲੇਕੋ ਜੋ ਸ੍ਵਾਸ ਜਾਂਦੇਹੈਂ ਤਿਨਾਂ ਕੋ ਗਗਨ ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਮੈ ਸਿੰਚ ਕਰ ਭਰੇ ਕਿਆ

ਪੂਰਨ ਕਰੇ ਵਾ ਪਇਆਲ ਜੀਵ ਭਾਵ ਕੋ ਜੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਤਿਸਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਚੇਤਨ ਸਰ ਮੈ ਸਿੰਚ ਕਰ ਭਰੇ ਕਿਆ ਅਭੇਦ ਕਰੇ ਜਾਇਕੇ ਤ੍ਰਿਬੇਣੀ ਮਜਨ ਕਰੇ ਇੜਾ ਪਿੰਗਲਾ ਸੁਖਮਨਾ ਵਾ ਤ੍ਰਿਬੇਣੀ ਕਰਮ ਉਪਾਸਨਾ ਗਿਆਨ। ਇਨਾਂਮੈ ਮਜਨ ਕਰੈ ਤਾਂ ਜਾਇਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦਾਹੈ ਸਤਚਾਰ ਅੰਤਹਕਰਣ ਤੇ ਤਿੰਨੇਗੁਣ ਪੰਚਕਾਮਾਦੀ ਤੇ ਨਉ ਦੁਆਰੇ ਏਨਾਂਕੋ ਰੋਕਣ ਲਗਾ ॥ ੫ ॥ ਰਵਿ ਸਸਿ ਦੁਹਾਂ ਕੋ ਇਕਤਰ ਚਲਾਵੈ ਇਕ ਸਰ ਪਵਣ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਹਟ ਜੋ ਰਕ੍ਹੇਹੈ ਤਿਨਾਂ ਕੀ ਬਾਟ ਬੂਝੈ ਵਾ ਪੂਰਬ ਜੇਹੜੇ ਚੜੇ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ ਹੈਂ ਤਿਨਾਂਕੇ ਸਰੂਪਮੈਂ ਤਿਨਾਂਕੇਪਸਚਾਤ ਕਿਆ ਪਿਛੇ ਆਵੈ ਵਾ ਰਵਿਸਸਿ ਗਿਆਨ ਵੈਰਾਗ ਜੋ ਹੈ ਦੁਹਾਂ ਕੋ ਇਕਤ੍ਰ ਮਿਲਾਵੈ ਕਿਆ ਧਾਰਨਾ ਕਰੇ ਵਾ ਜੀਵ ਈਸਰ ਦੋਨੋਂਕੋ ਇਕਤ੍ਰ ਮਿਲਾਵੈ ਵਾ ਪਵਨ ਮੈ ਰਵ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂਕੀ ਬਾਟਚੀਨੈ ਤਾਪਰਅਉਘਟ ਘਾਟ ਚੀਨੈ ਕਿਆ ਸਰੂਪ ਕੋ ਚੀਨੈ ॥ ੬ ॥ ਸੁਧ ਸਰ ਸਮਾਇਣ ਪਾਵੈ ਜੋਹੜਾ ਜੁੜਨੇ ਕਾ ਜਤਨ ਕਰਨਾ ਏਹ ਸਹਿਜੇ ਸਮਾਉਂਣਾ ਕਰੇ ਜੁਗਤਿ ਵਿਹੂਣੀ ਵਿਕਉ ਜਾਇ ਬਿਅਰਥ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਗਿਆਨ ਮਧਾਣੀ ਸਾਸਤ੍ਰ ਗਿਆਨ ਬਰੋਲ ਕਰਕੇ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰ ਲੀਆ ਜਿਸਨੇ ਵਾ ਜੈਤਾ ਰੂਪੀ ਮਖਣ ॥ ੭ ॥ ਤ੍ਰਿਹਾਂ ਗੁਣਾਂ ਕਾ ਮਾਨ

ਮਾਰਕੇ ਮਿਲਾਵੇ ਆਪਣੇ ਆਪਕੋ ਵਾ ਤ੍ਰਿਹਾ ਤਤਾਂਕਾ ਜੋ ਸਰੀਰ ਤਿਸਕਾ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਮਾਰਕ ਮਿਲਾਵੇ ਅਗਮ ਨਿਗਮ ਕੋ ਵਾਚੁਕੇ ਸਿਧਾਂਤ ਜਾਣੇ ਵਾ ਨਿਗਮ ਜੋ ਵਾਚੁਕ ਹੈ ਤਿਨਾਂਕਾ ਵਾਰਜੋ ਹੈ ਅਗਮ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤਿਸਕੋ ਜਾਨੈ ਨਵਾਂ ਦੁਆਰਿਆਂ ਵਾਲਾ ਜੋ ਸਰੀਰ ਹੈ ਤਿਸਮੈ ਜੋ ਮਨ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਘਰਮੈ ਆਣ ਕਰ ਬੰਧੇ ਸਤ ਰਿਖੀ ਸਤਾਈ ਨਿਛਤ੍ਰ ਤੇ ਚਉਦਹਿ ਚਾਰ ਅਠਾਰਾਂ ਪੁਰਾਣ। ਵਾ ਚਉਦਾਂ ਵਿਦਿਆ ਤੇ ਚਾਰੇ ਜੁਗ ਵਾ ਦਿਸਾ ਵਾ ਸਪਤ ਦੀਪ ਸਤਾਈ ਤਤ ਤੇ ਚਉਦਹਿ ਲੋਕ ਤੇ ਚਾਰ ਵੇਦ ਵਾ ਸਤ ਸਤਾਈ ਚਉਦਹਿ ਚਾਰੁ ਬਵੰਜਾ ਬੀਰ ਅਠ ਬਸੂ ਅਠਾਰਹ ਸਿਧੀਆਂ ਤੇ ਬਾਰਾਂ ਰਾਸਾਂ ਤੇ ਬੀਸ ਕਹੀਏ ਬਿਸੀਆ ਊਚੀ ਨਦਰ ਵਾਲਿਆਂ ਪਾਸੋਂ ਸਰਾਫੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ਬਿਰਖਾ ਤੇ ਕੰਦਰਾ ਦੇ ਵਾਸਮੈ ਰੁਖ ਕਰੇ ਪਰ ਅੰਗ ਸੇ ਪਾਸਾ ਨਾ ਲਾਵੈ ॥ ੯ ॥ ਦਸਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਪੰਚ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਕਾ ਬੂਝੈ ਮਰਮ ਮਨ ਦੇ ਮਿਰਤ ਹੋਣ ਦੀ ਗੰਠ ਪਾਵੈ ॥ ੧੦॥ ਅਠ ਦਸ ਗੰਠੀ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਖੋਲੇ ਕੋਇ ਵਾ ਅਠਾਰਾਂ ਵਰਣ ਆਸ਼ਰਮਕੀ ਗੰਠੀ ਖੋਲੈ ਕੋਇ ॥੧੧॥ ਪੁਰੀਆਂ ਸਾਤ ਊਪਰ ਨੇਤ੍ਰ ਦੋਇ ਨਾਸਕਾ ਦੋਇ ਸ੍ਰਵਨ ਦੋਇ ਸਤਵਾਂ ਮੁਖ ਹੀਰੇ ਰਤਨਕੀ ਨਿਆਂਈ ਜੋ ਸੁਆਸ ਹੈਂ ਇਹ ਮਾਲਾ ਪਰੋਈ ਹੈ ॥ ੧੨ ॥ ਗਗਨ ਮੰਡਲ

ਚੇਤਨ ਮੈ ਗਊ ਬ੍ਰਿਤੀ ਜਿਨ ਚੋਈ ਹੈ ਕਿਆਲਗਾਇ ਹੈ ॥ ੧੩॥ ਹਿਰਦੇ ਕਾ ਮੁਕਤਾ ਉਦਾਰ ਵਾ ਛੁਟਿਆ ਹੋਇਆ ਬਚਨ ਸਬਦ ਜੋ ਉਪਦੇਸ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸਕਾ ਸ ਫਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ੧੪ ॥ ਮਨ ਚੰਚਲ ਕਰਕੇ ਚਾਇ ਪੂਰਬਕ ਨਾ ਜਾਇ ਤਮਾਸੇ ਚੰਗੇ ਅੰਗ ਜੋ ਪਰਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈ ਤਿਨ ਮੈ ਚਿਤ ਨ ਲਾਏ ਵਾ ਚੰਗੇ ਅੰਗ ਜੋ ਬਸਤ੍ਰ ਹੈਂ ਤਿਨਾਂ ਮੈਂ ਚਿਤ ਨ ਲਾਏ ਗੁਰ ਕਾ ਦਿਤਾ ਉਪਦੇਸ ਅੰਗ ਹੰਢਾਏ ਕਿਆ ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਅਭਿਆਸ ਕਰੇ ਵਾ ਗੁਰਾਂਕਾ ਦਿਤਾ ਬਸਤਰ ਅੰਗਹੰਢਾਏ ਪਰ ਘਰ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਜਾਇ ਕਰਨਾ ਕੀਜੈ ਕਥ ਉ ਸਤਤੀ ਵਾ ਗਲਾਂ ਕਥਾਂ ਨਾ ਕਰੇ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਘਰ ਮੈਂ ਜਾਇਕੇ ਇਹਾ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੀ ਸਿਖਿਆ ਹੈ ॥ ੧੫ ॥ ਅਸੁਰ ਨਦੀ ਜੋ ਅਪਾਨ ਵਾਯੂ ਜੋ ਤਰੇਕੋ ਜਾਂਦੀਹੈ ਤਿ ਸਕੋ ਅਪੁਠੀਕਰੈ ਅਹਿਨਿ ਸਸਦਾ ਸਿਧੀਰੀ ਸਿਧੀ ਸ ਰੈ ਕਿਆਚਲਾਵੈ। ਪਲਟੇ ਪਵਨ ਜਦ ਤਦ ਕਮਲ ਉਲਟਦਾ ਹੈ ਵਾ ਅਸੁਰ ਨਦੀ ਆਸੁਰੀ ਸੰਪਤੀ ਜੋ ਹੈ ਇਧਰੋਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਅਪੁਠੀ ਕਰੈ ਤਾਂ ਤਰੈ ਅਹਿਨਿਸ ਸਦਾ ਸਿਧੀਰੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਚਲਾਵੈ ਜਦ ਪਵਨ ਸੁਆਸ ਪਲਟ ਕਰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਪ੍ਰਾਇਣ ਹੋਵਨਿ ਤਾਂ ਰਿਦਾ ਕਮਲ ਉਲ ਟਕਰ ਸਿਧਾ ਹੋਇ ਜਾਂਦਾਹੈ ਇੜਾ ਪਿੰਗਲਾ ਸੁਖਮਨਾ ਏਹ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਰੂਪ ਜੋ ਬੇਣੀਹੈ ਇਸ ਮੈ ਸੰਧ ਮਿਲਾਉ

ਨੀ ਲਹੈ ਵਾ ਗਿਆਨ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਮ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਰੂਪ ਬੇਣੀਮੈ ਮਿਲਾਉਨੀ ਕੋ ਲਹੈ॥੧੬॥ਗਗਨੰਤਰ ਚੇਤਨ ਮੈਂ ਭ੍ਰਵਰ ਮਨ ਥਿਰ ਗਉਨਾ ਕਰੈ॥੧੭॥ ਯਾਹੀਤੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਕਾਲਕੇ ਜਾਲ ਦੇ ਵਸ ਹੋਂਦਾ ਹੈ ਸਚੇ ਦੇ ਹੁਕਮ ਕਰਕੇ ਨੀਸਾਨ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ਵਾ ਜਿਸਤੇ ਮਾਇਆ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਇਸੀਤੇਕਾਲ ਕੇ ਜਾਲ ਦੇ ਵਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸਚਾ ਹੁਕਮ ਜਿਸ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਸੋ ਨੀਸਾਣ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ ਹੈਂ ॥ ੧੮ ॥ ਅਬਿਨਾਸੀ ਸੁਖ ਮੈ ਸੇਨ ਸਨਿਗਧ ਹੁੰਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸੈਨ ਕਰਦੇ ਹੈਂ॥ ੧੯ ॥ ਜਤ ਸਤ ਤੇ ਮੁਕਤੀ ਤੇ ਜਪਤਪ ਸਹਜ ਗਿਆਨ ਤੇ ਧਿਆਨਦਾ ਸਰੋਵਰਗੁਰੂਹੈ ਤਿਨਾਂ ਕਉ ਸਿਵਰਉ ਘਟ ਘਟ ਮੈ ਜੋ ਪਿਰੀਦਾ ਨਾਮ ਜਾ ਣਿਆ ਹੈ ਵਾ ਘਟਘਟਮੈ ਸੋ ਪਿਰੀਦਾਨਾਮਜਾਣਿਆ ਹੈ ਵਾ ਘਟ ਘਟ ਮੈ ਜੋ ਪਿਰੀਹੈ ਸੋ ਦਾਨ ਦੇਂਦੇਹੈਂ ਸੁਚ ਸੰਜਮ ਤੇ ਗਿਆਨ ਆਦਿਕ ਪਦਾਰਥਤੇ ਹਰਭਗਤੀ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਏਹ ਖਜਾਨਾ ਗੁਰਾਂ ਅੰਤਰ ਹੈ ਜਿਨਾਂ ਪਦਾਰ ਥਾਂ ਦਾ ਲੋਭ ਕਰਦਾ ਸੀ ਸੋ ਮਿਥਿਆ ਭਏ ਤੇ ਮਨ ਸੂਚਾ ਹੋਇਆ। ਨਾਓਸੁਨ ਖਸਮਦਾ ਨਿਕਾਲਾ ਕਾਲ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਏ। ਨਾਂਉ ਸੁਨਕੈ ਦਾਤਾ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈ ਗ- ਰਭ ਅਗਨ ਕਾ ਪ੍ਰਭ ਰਖਕ ਹੈ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਸੋ ਪਾਇਆ ॥ ੨੦ ॥ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਮੈ ਘੂਲੈ ਮਿਲਰਹਿਆ

ਹੈ ਅਮਰ ਪਦ ਜੋ ਡੰਡਾ ਸਿਰੋਮਣੀ ਹੈ।ਵਾ ਸਫਾਉ ਹੈ
ਵਾ ਅਮਰ ਪਦ ਕੋ ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਤਿਹਾਂ ਭੁ-
ਵਨਾਂ ਦੇ ਡੰਡ ਥੋਂ ਘੂਲੇ ਛੁਟ ਜਾਂਦੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ
ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਅਕਲ ਸਰਬ ਓਰ ਤੇ ਕਲ
ਜੋ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਵਾ ਆਸਰਬ ਓਰ ਤੇ ਕਲ ਸਾਂਤੀਕੋ ਪਾ
ਵੰਦਾ ਹੈ ਜੇਹਬਾ ਨੂੰ ਅਉਰ ਰਸਾਂ ਦੇ ਸੁਆਦਤੋਂ ਬਿਰਖ
ਰਹਿਤ ਕਰੈ ॥੨੧॥ ਪੂਰਨ ਕਰੇ ਤਹ ਪਵਨ ਸੁਆਸ
ਤਾਂ ਕਮਲ ਸੀਧਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਵਾ ਪੂਰਨ ਮੈ ਪਵਨ ਸੁਆਸਾਂ
ਕੋ ਲਗਾਵੈ ਤਿਸਕਾ ਹਿਰਦਾ ਕਮਲ ਸੀਧਾ ਹੋਇ ਜਾਂ
ਦਾ ਹੈ ॥ ੨੩ ॥ ਸਖੇਪਤ ਅਵਸਥਾ ਮੈਂ ਜੈਸੇ ਮਨ ਕਾ
ਅਭਾਉ ਹੈ ਤੈਸੇ ਜਾਗ੍ਰਤ ਅਵਸਥਾ ਮੈ ਮਨ ਮਾਰੁ ਕ-
ਰਕੇ ਇਕੇਲਾ ਰਹੈ ਕਿਆ ਨਿਰਲੇਪ ਰਹੈ ਖਿਮਾ ਆ
ਵਿਕ ਜੋ ਮਣੀਆ ਹੈ ਮਾਣਿਕ ਮੋਤੀਹੈ ਵੈਰਾਗੁ ਇਨਾਂ
ਕਰਕੇ ਹਿਰਦਾ ਸਰ ਭਰਿਆ ਹੈ ਅਮਰਾ ਪੁਰ ਚੜਨੇ
ਕੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮਾਲ ਪਰੋਤੀ ਹੈ ਆਪਣਾ ਆਪ ਪਛਾ-
ਤਾ ਹੈ ਗਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਮਤਿ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਨਾਲ
॥ ੨੪ ॥ ਉਦਰ ਮੈਂ ਜੋ ਗੁਰਾਂ ਕਾ ਸਬਦ ਹੋਇਆ ਇ
ਸ ਕਰ ਬਿਲਈਆ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਵਾ ਅਵਿਦਿਆ ਭਾਗੀ
ਵਾ ਉਦਰ ਕਿਆ ਵਿਚਾਰੁ ਰੂਪੀ ਦੂਹੇ ਕੇ ਸਬਦ ਕਿ
ਆ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਮ੍ਰਿਤੂ ਰੂਪੀ ਬਿਲਈਆ ਭਾਗੀ ॥
੨੫॥ ਬੈਰਾਗੀ ਸੋ ਹੈ ਜੋ ਬੈਰਾਗੁ ਮਹਿ ਆਵੈ ਵਾ ਬੈ

ਮੂਲ ਮੈਂ ਆਵੈ ਸ਼ਿਵ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੇ ਤੇ ਸ਼ਕਤੀਕੇ ਨਿ
ਵਰਤ ਕਰਣੇ ਕੇ ਕਰਮ ਕਰੈ॥ ਮੈਂ ਮਨੌਤ ਤਿਆਗੀ॥

-----

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਥ ਧੁਨਾ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀਕੀਆਂ ਲਿਖਜਤੇ

ਰਾਗ ਮਾਝ ਕੀ ਵਾਰ ਕੀ ਧੁਨ॥ ਮਲਕ ਜਾਤੀ ਤੇ ਮੁਰੀਦ ਨਾਉ ਚੰਦ੍ਰਹੜਾ ਨਾਮ ਤੇ ਸੋਹੀਆ ਜਾਤੀ। ਦੋ ਸੂਰਮੇਂ ਅਕਬਰ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਕੇ ਪਾਸ ਨੌਕਰਥੇ। ਇਕ ਸਮੇ ਕਾਬਲ ਦੇਸ ਆਕੀ ਹੂਆ ਥਾ ਅਕਬਰ ਪਾਤਿ ਸਾਹਨੇ ਖੜਗ ਤੇ ਪਾਨਾਦਾ ਬੀੜਾ ਦੋਵੇਂ ਸਭਾਮੈਂ ਰਖ ਦੀਏ। ਜੋ ਸੂਰਮਾ ਹੈ ਸੋ ਉਠਾਇ ਲਵੇ। ਮੁਰੀਦ ਨੇ ਉਠਾਇਕੇ ਕਹਾ ਹੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਜੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਆਗਿਆ ਦੇਈਏ। ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਨੇ ਫੌਜ ਦੇਕਰ ਆਦਰ ਦੇਕਰ ਭੇਜਦੀਆ ਜਾਇਕੇ ਕਾਬਲ ਦੇਸ ਨੂੰ ਜੀਤਲੀਆ। ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮੈਂ ਚਲਾ ਜਾਵਾਂਗਾ ਤਾਂ ਇਹ ਫੇਰ ਆਕੀ ਹੋਇ ਜਾਵਨਗੇ। ਇਹ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਕਿਲਾ ਪਾਇਕੇ ਰਹਿਣ ਲਗਾ ਇਹ ਵੀਚਾਰਿਆ ਕਿ ਟਕਾ ਇਕਠਾ ਕਰਕੇ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ ਮੇਰੇਉਤੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗਾ ਚੰਦਹੜੇਨੇ ਉਸਪਰ ਚੁਗਲੀ ਖਾਧੀ ਹੇ ਪਾਤਿ ਸ਼ਾਹਜੀ ਆਪ ਨੂੰ ਮਿਲਨੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਤੇ ਆਪ

ਪਾਸੋਂ ਆਕੀ ਹੋਇ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਕਹਿਆ ਕਿਆ ਕਰੀਏ ਉਸ ਕਹਾ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਆਗਿਆ ਦੇਈ ਏ। ਫੌਜਦੇਕੇ ਭੇਜਦੀ ਆਚੰਦੂ ਹੜੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਹਾ ਤੂੰ ਜਾਹਿ ਮੈਂ ਇਥ ਰਹਾਂਗਾ ਉਸਨੇ ਜਾਨਾ ਹਮਾਰੇ ਊਪਰ ਚੁਗਲੀ ਕੀਤੀਹੈ ਉਸਨੇ ਕਹਾ ਹਮਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ। ਸੂਰ ਮਿਆਂਕਾ ਧਰਮ ਜੁਧ ਕਰਨ ਕਾ ਹੈ ਤੁਮ ਜੁਧ ਕਰੋ ਜੁਧ ਲਗਾ ਹੋਣੇ ਬਹੁਤ ਸੂਰਮੇ ਮੂਏ ਮੁਰੀਦ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਸੂਰਮੇ ਮਰਾਤਾ ਹੈਂ ਵੈਰ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਹੈ। ਦੋਵੇਂ ਜੁਧ ਕਰੀਏ ਬਹੁਤ ਜੁਧ ਹੋਯਾ ਦੋਨੋਕੀ ਖੜਗ ਇਕਠੀ ਛੁਟੀ ਦੋਵੇਂ ਮ੍ਰਿਤੂ ਹੋਏ। ਢਢੀਆਂ ਨੇ ਵਾਰ ਬਨਾਇਕੇ ਸੁਨਾਈ, ਛੇਵੀਂ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ਕਹੈਂ ਉਸਧੁਨ ਪਰ ਗਾਵਣੀ ॥ ੧ ॥

ਗੌੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ॥ ਰਾਇ ਕਮਾਲ ਰਾਇ ਸਾਰੰਗ ਦੋਵੇਂ ਸਕੇ ਭਾਈ ਥੇ ਅਕਬਰ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਕੇ ਟਕੇ ਭਰਤੇ ਥੇ। ਸਾਰੰਗ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਮਉਜਦੀ ਕਮਾਲ ਦੀ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਰਣਧੀਰਾ। ਕਮਾਲਦੀ ਨੇ ਚੁ-ਗਲੀ ਕਰ ਸਾਰੰਗ ਕੋ ਕੈਦ ਕਰਾਇਆ ਸਾਰੰਗ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਇਸ ਪਾਸੋਂ ਗੁਨਾਹ ਨਹੀਂ ਹੂਆ ਐਵੇਂ ਲਾਗਬਾਜੀ ਕਰਕੈ ਕੈਦ ਕਰਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਨਿਕਾਲਿਆ ਤਾਂ ਕਮਾਲਦੀ ਨੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜੋ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਮਾਰੇਗਾ ਤਾਂ ਦੋਇ ਬੇਤਲਾਂ

ਮਦਰੇ ਕੀਆਂ ਭਰ ਲਿਆਇਆ ਇਕ ਵਿਚ ਮਹੁਰਾ ਪਾਇਕੇ ਅਗੇ ਜਾਇ ਮਿਲਿਆ ਕਹਿਆ ਮੈਨੂੰ ਬਖਸ਼ੀਏ ਮੈਂ ਭੁਲਾ ਹਾਂ ਕੋਈ ਬਾਤ ਚਿਤ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਰਖਣੀ। ਓਸ ਨੇ ਜਾਣਿਆ ਇਸਦਾ ਚਿਤ ਸੁਧਹੈ ਓਸ ਨੇ ਮਹੁਰੇ ਵਾਲਾ ਦਾਰੂ ਪੀਆਇਕੇ ਓਸ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਏਹਬਾਤਰਣਧੀਰੇ ਨੂੰ ਕਹੀ ਰਣਧੀਰੇ ਪਾਸ ਧਨਨਹੀਂ ਥਾ ਨਾਨਕਿਆਂ ਦੇ ਪਾਸੋਂ ਧਨ ਫੌਜ ਲੈ ਕਰਕੇ ਓਸ ਜੁਧ ਕੀਤਾ ਕਮਾਲਦੀ ਹਾਰਿਆ ਕਹਿਆ ਹੇ ਭਤੀਜੇ ਮੈਨੂੰ ਬਖਸ਼ ਮਉਜਦੀ ਨੇ ਕਹਾ ਸੂਰਮੇ ਦਾ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਹਟਣਾ। ਤੂੰ ਮਾਰੇਂ ਤਾਂ ਰਾਜ ਤੇਰਾ ਜੇ ਮੈਂ ਮਾਰਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰਾ। ਮਉਜਦੀ ਨੇ ਕਮਾਲਦੀ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦੀਆ। ਢਾਢੀਆਂ ਨੇ ਵਾਰ ਬਨਾਈ ਓਸ ਧੁਨਤੇ ਗਾਵਣੀ॥੨॥

ਆਸਾ ਵਾਰ ਕੀ ਧੁਨੀ ॥ ਚਿਤ੍ਰ ਬੀਰਜ ਰਾਜਾ ਸੀ ਤਿਸਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਅਸ ਰਾਜਾ ।ਰਾਜੇ ਕੀ ਰਾਣੀ ਮਰ ਗਈ ਤਿਸਨੇ ਹੋਰ ਰਾਣੀ ਵਿਆਹੀ। ਸੋ ਅਸ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕਰਕੇ ਮੋਹਿਤ ਹੋ ਗਈ ਕਹਿਣੇ ਲਾਗੀ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਕਰ ਅਸ ਨੇ ਕਹਾ ਏਹ ਬਾਤ ਅਜੋਗਹੈ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਮਾਤਾ ਲਗਦੀ ਹੈਂ ਇਹ ਬਾਤ ਸੁਣਕੇ ਕ੍ਰੋਧ ਵਾਨ ਭਈ। ਕਹਿਣੇ ਲਗੀ ਜੋ ਤੂੰ ਹਮਾਰੀ ਬਾਤ ਨਾ ਮਾਨੇਗਾ ਤਉ ਤੁਮਾਰੇ ਕੋ ਮਰਵਾਇ ਦੇਵਾਂਗੀ ਅਸ ਨੇ ਕਹਾ ਤੇਰੀ ਮਰਜੀ ਭਾਵੈਂ ਮਰਵਾਇ ਦੇਹਾਇਹ ਬਾਤ

ਸੁਣ ਕੈ ਬਸਤ੍ਰ ਪਾੜ ਲੀਤੇ ਝਰੀਟਾਂ ਮਾਰ ਲੀਤੀ-
ਆਂ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਲਗੀ ਮੈ ਤੈਨੂੰ ਬਿਵਾਹੀ ਹਾਂ ਕੇ
ਤੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨੂੰ ਬਿਆਹੀ ਹਾਂ ਇਹ ਮੇਰਾ ਹਾਲ ਤਿਸਨੇ
ਕੀਆ ਹੈ ਰਾਜਾ ਸੁਣਕੇ ਬੜਾ ਕ੍ਰੋਧਵਾਨ ਹੂਆ ਹੁਕ
ਮ ਦੀਆ ਜੋ ਇਸਕੋ ਮਾਰ ਦੇਵੋ ਹਲਾਲ ਖੋਰ ਸੁੰਦਰ
ਦੇਖ ਕਰ ਮਾਰ ਨ ਸਕੇ ਹਥ ਪੈਰ ਵਢ ਕੇ ਖੂਹ ਵਿ
ਚ ਸੁਟ ਦੀਆ ਓਥੇ ਵਣਜਾਰੇ ਜਲ ਕਢਣੇ ਲਗੇ
ਦੇਖੇਂ ਤਾਂ ਬਾਲਕਾ ਡਿਗਾ ਹੈ ਓਨ੍ਹਾਂ ਕਢ ਲੀਤਾ ਤੇਲ
ਤਪਾਇਕੇ ਹਥ ਪੈਰ ਤਲੇ । ਬੈਲ ਉਤੇ ਚੜ੍ਹਾਇ ਕੇ
ਵਣਜਾਰੇ ਲੈ ਤੁਰੇ ਤਾਂ ਇਕ ਤਾਲ ਤੇ ਆਏ ਇਕ
ਧੋਬੀ ਬਸਤ੍ਰ ਧੋਂਦਾ ਸੀ ਧੋਬੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਬਾਲਕ ਵੇ
ਚਣਾਹੈ ? ਤਾਂ ਮੁਲ ਕਰਕੇ ਲੈ ਲੀਤਾ ਧੋਬੀ ਤਲਾਵ ਤੋਂ
ਬਸਤ੍ਰ ਬਲਦ ਉਤੇ ਲਦ ਕੇ ਬਾਲਕ ਬੀ ਬੈਠਾਇ ਦੇ
ਵੇਂ ਓਹ ਬਸਤ੍ਰ ਘਰ ਲੈ ਆਵੈ ਕਰੇ ਰੋਜ । ਕਿਸੀ ਸ
ਮੇਂ ਓਸ ਗਾਊਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਇਆ ਮੰਤ੍ਰੀਆਂ ਨੇ
ਕਹਾ ਰਾਜ ਕਿਸਨੂੰ ਦੇਈਏ ਏਹ ਬੀਚਾਰ ਹੋਇਆ
ਸਾਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਮੈਂ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜੇ ਬੰਦ
ਕੀਤੇ ਕਹਿਨ ਲਗੇ ਜਿਸਦੇ ਹਥੋਂ ਕੁੰਜੀ ਬਿਨਾਂ ਜੰਦ-
ਰਾ ਖੁਲ ਜਾਵੇ ਓਸ ਨੂੰ ਰਾਜ ਦੇ ਦੇਈਏ ਇਹ ਪ੍ਰਮੇਸ
ਰ ਸੰਬੰਧੀ ਨਿਆਂਵਹੈ ਧੋਬੀ ਨੇ ਬੈਲ ਤੇ ਬਸਤ੍ਰ ਲਦ
ਕੇ ਬਾਲਕ ਬੈਠਾਇਆ ਬੈਲ ਤਖਤੇ ਨਾਲ ਆਨ ਲ

ਗਾ ਬਾਲਕ ਨੇ ਹਥ ਲਾਇਆ ਤਾਂ ਜੰਦਰੇ ਖੁਲੇ ਪਹਿ
ਰੇ ਵਾਲਿਆਂ ਕਹਿਆ ਇਹ ਸ਼ੂਦਰ ਹੈ ਅੰਗ ਕਟੇ ਹੈਂ
ਹੁਕਮਹੈ ਇਸਕੋ ਰਾਜਕਰਨਕਾ ਓਸਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਕਉ
ਨ ਹੈਂ ਤੂੰ ਓਸ ਨੇ ਕਹਾ ਚਿਤ੍ਰ ਬੀਰਜ ਰਾਜਾ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ
ਹਾਂ ਹਥ ਪੈਰ ਕਿਸਨੇ ਕਟੇ ਹੈਂ ਤਾਂ ਸਭ ਬਾਤ ਸੁਨਾਈ
ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਹੂਆ। ਚਿਤ੍ਰ ਬੀਰਜ ਕੇ ਦੇਸ ਮੈਂ ਕਾਲ ਪੈ
ਗਿਆ ਰਾਜੇ ਕਹਾ ਅਮਕੇ ਦੇਸ ਮੈਂ ਅੰਨ ਹੈ ਅੰਨ ਲੈ
ਆਓ ਮੰਤ੍ਰੀਆਂ ਨੇ ਅਸ ਰਾਜਾ ਸੇ ਅਨਾਜ ਬਹੁਤਾ ਭੇ
ਜਿਆ ਖਬਰ ਭੇਜੀ ਰਾਜੇ ਸਭ ਬਾਤ ਸੁਨਾਇ ਦਿਤੀ
ਸੁਨਕੇ ਰਾਜਾਪ੍ਰਸੰਨ ਹੂਆ ਅਸ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਰਾਜ ਦੇਕਰ
ਕੇ ਆਪ ਰਾਜਾ ਤਪ ਕਰਨੇ ਕੋ ਚਲਾ ਗਇਆ।
ਅਸ ਰਾਜੇ ਨੇ ਧਰਮ ਰਾਜ ਕੀਆ ਪਰਜਾ ਸੁਖੀ ਹੋ-
ਈ। ਢਾਢੀਆਂ ਨੇ ਵਾਰ ਬਨਾਇਕੇ ਟੁੰਡੇ ਨੂੰ ਸੁਨਾਈ।
ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹੈਂ ਓਸ ਧੁਨ ਤੇ ਗਾਵਣੀ। ਵਾ ਸੂਰਮਾ ਸੀ
ਅਸ ਵਾ ਮੋਹਿ ਵਿਵੇਕ ਕੀ ॥ ੩ ॥

ਵਾਰ ਗੂਜਰੀ ਕੀ॥ਸਿਕੰਦ੍ਰ ਬ੍ਰਾਹਮ ਦੋਇ ਸਰਦਾਰ ਥੇ
ਜੋ ਕਿਸੀਕੇ ਲੜਕੀ ਬਿਆਹੀ ਹੋਈ ਆਂਵਦੀ ਸੀ ਸੋ
ਆਪਣੇਪਾਸਮੰਗਾਇਲੈਂਦਾਸੀ।ਇਕ ਸਮੇ ਬ੍ਰਹਮਣਾਕੀ
ਲੜਕੀਬਿਆਹੀ ਹੋਈਆਈ।ਬ੍ਰਾਹਮ ਨੇ ਕਹਾ ਨੌਕਰ
ਕੋ ਹਮਾਰੇਪਾਸ ਲੇ ਆਓ।ਇਹ ਬਾਤ ਸੁਣਕੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ
ਸਿਕੰਦਰ ਪਾਸ ਚਲਿਆ ਗਇਆ । ਬ੍ਰਾਹਮ ਨੇ ਸਿ

ਕੰਦਰ ਨੂੰ ਕਹਾ ਜੋ ਹਮਾਰਾ ਢੋਰ ਦੇ ਦੇਹ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਜੁਧ ਕਰ ਸੂਰਮਿਆਂ ਕਾ ਧਰਮ ਹੈ ਜੁਧ ਕਰਨਾ ਇਹ ਬਾਤ ਸੁਨਕੇ ਬ੍ਰਾਹਮ ਨੈ ਸੈਨਾਂ ਕੋ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰਿਆ ਸਿਕੰਦਰ ਨਾਲ ਜੁਧ ਕਰਨੇ ਗਏ ਬਹੁਤ ਜੁਧਕਰਨੇ ਲਗੇ ਸਿਕੰਦਰ ਨੇ ਬ੍ਰਾਹਮ ਕੋ ਪਕੜ ਲੀਆ ਕਹਿਣੇ ਲਗਾ ਤੈਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਕੀ ਵਸ ਹੈ ਬ੍ਰਾਹਮ ਨੇ ਕਹਾ ਜੋ ਕਹੋਗੇ ਸੋ ਮੰਨਾਂਗਾ ਸਿਕੰਦਰ ਨੇ ਕਹਾ ਪਰਧਰਮ ਕਾ ਛੀਨ ਕਰਨਾ ਛਡ ਦੇਹ ਏਹ ਬਾਤ ਮਨਾਇਕੇ ਛਡ ਦੀਆ। ਵਾਰ ਬਨਾਇਕੇ ਸਿਕੰਦਰ ਨੂੰ ਸੁਨਾਈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹੈਂ ਤਿਸ ਧੁਨ ਪਰ ਗਾਵਣੀ ॥ ੪ ॥

ਵਡਹੰਸ ਕੀ ਵਾਰ ॥ ਲਲਾ ਬਹਿਲੀਮਾ ਦੋਇ ਸਰਦਾਰ ਥੇ ਏਕ ਸਮੈ ਦੁਰਭਿਖ ਪੈ ਗਇਆ ਬਹਿਲੀਮੇ ਕੇ ਦੇਸਮੈਂ ਜਲਕੀਆਂ ਕੂਆਂ ਵਗਦੀਆਂਸੀ ਲਲੇਕੇ ਦੇਸ ਮੈਂ ਜਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਬਹਿਲੀਮੇ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਜਲ ਦੇਹ ਛਿਵਾਂ ਭਾਗ ਅੰਨ ਲੈ ਲੈਣਾ। ਬਹਿਲੀਮੇ ਨੇ ਲਲੇ ਕੋ ਜਲ ਦੇ ਦਿਤਾ। ਜਾਂ ਅੰਨ ਪਕਾ ਤਾਂ ਬਹਿਲੀਮੇ ਨੇ ਕਹਾ ਹਮਾਰਾ ਭਾਗ ਦੇ ਦੇਹਿ। ਲਲੇ ਨੇ ਕਹਾ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦਾ। ਆਪਣਾ ਜ਼ੋਰ ਲਾ ਲੈ। ਇਹ ਬਾਤ ਸੁਣਕੇ ਬਹਿਲੀਮੇਨੇ ਸੈਨਾਂ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰੀ ਅਰ ਜੁਧ ਕਰਨੇ ਆਇਆ। ਆਇ ਕੇ ਜੁਧ ਕਰਨੇ

ਲਗਾ। ਲਲਾ ਕੋ ਬਹਿਲੀਮੇ ਨੇ ਪਕੜ ਲੀਆ ਅੰਨ
ਖੋਸ ਲੀਤਾ। ਫੇਰ ਧਰਮ ਵੀਚਾਰ ਕੇ ਛੇਵਾਂ ਭਾਗ ਲੈ
ਕੇ ਅੰਨ ਲਲਾਕੋ ਦੇਦੀਆ ਫਾਢੀਆਂਨੇ ਵਾਰ ਬਨਾਈ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈਂ ਓਸ ਧੁਨ ਪਰ ਗਾਵਣੀ ॥ ੫ ॥

ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ॥ ਜੋਧ ਤੇ ਵੀਰ ਦੋ ਸੂਰਮੇ
ਥੇ ਪੂਰਬਾਣੀ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਏ ਜੰਗਲ ਮੈ ਰਹਿਤੇ ਥੇ। ਕਾ
ਬਲ ਥੀਂ ਮੇਵੇ ਦੀਆਂ ਡਾਲੀਆਂ ਭਰੀਆਂ ਦਿੱਲੀ ਨੂੰ
ਜਾਂਦੀਆਂ ਸੀ ਰਾਹ ਵਿਖੇ ਖੋਸ ਲੈਂਦੇ ਸੀ। ਕਾਬਲ ਦੇ
ਸ ਕਾ ਕਰ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਦਿੱਲੀ ਨੂੰ ਸੋ ਰਸਤੇ ਵਿਚੋਂ ਖੋ
ਸ ਲੈਂਦੇ ਸੀ। ਜਾਇਕੇ ਇਹ ਬਾਤ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਅਕਬ
ਰ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਸੁਨਾਈ। ਹੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੋਇ
ਤੁਮਾਰੇ ਰਾਜ ਮੈਂ ਸੂਰਮੇ ਹੈਂ। ਆਗਿਆ ਕਰੀ ਜਾਇ
ਕੇ ਪਕੜ ਲਿਆਵੇ। ਪੰਜ ਹਜਾਰ ਫੌਜ ਗਈ ਜਹਾਂ
ਜੰਗਲ ਮੈ ਰਹਿਤੇ ਥੇ ਓਥੇ ਜਾਇ ਉਤਰੇ। ਇਹ ਦੋ
ਵੇਂ ਸੂਰਮੇ ਨਿਕਲੇ ਬਹੁਤ ਜੁਧ ਕੀਤਾ ਸਭ ਸੈਨਾਂ ਮਾ
ਰ ਦਿਤੀ। ਏਹ ਬਾਤ ਸੁਨੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਨੇ ਅਕਬਰ
ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਹੋਰ ਸੈਨਾਂ ਨੂੰ ਲੈਕੇ ਆਪ ਆਇਆ ਓਥੇ
ਉਤਰਿਆ ਰਾਤ ਨੂੰ ਓਹ ਦੋਵੇਂ ਸੂਰਮੇ ਨਿਕਲੇ ਬਹੁਤ
ਸੈਨਾਂ ਮਾਰੀ ਜੁਧ ਕਰਦਿਆਂ ਦਿਨ ਹੂਆ। ਓਹ ਭੀ
ਦੋਵੇਂ ਮਾਰੇ ਗਏ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਪਿਛੋਂ ਓਨਾਂ ਦੀ
ਵਾਰ ਬਨਾਇਕੇ ਸੁਨਾਈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹੈਂ ਜੋਧੇ ਵੀਰੇ

ਕੀ ਧੁਨ ਪਰ ਗਾਵਣੀ ॥ ੬ ॥

ਮਹਿਮਾ ਹਸਨਾ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਸਰਦਾਰ ਥੇ ਹਸਨੇ ਕੋ ਕੁਛ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰ ਦਿਤਾ ਸੀ ਅਰ ਮੁਖਤਾਰ ਕਰ ਦਿਤਾ ਸੀ ਟਕੇ ਤਾਰਨ ਜਾਇਆ ਕਰੇ ਜਿਤਨੀ ਵੇਰੀ ਜਾਏ ਲਿਖ ਲੈ ਜਾਇਆ ਕਰੇ ਹਸਨਾ ਹਾਜ਼ਿਰ ਮਹਿਮਾਂ ਗ਼ੈਰ ਹਾਜ਼ਿਰ ਇਹ ਬਾਤ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਨੇ ਸੁਨ ਕੇ ਕਹਿਆ ਮਹਿਮੇ ਕੋ ਪਕੜ ਲੈ ਆਵੋ। ਹਸਨਾ ਪਕੜ ਲਿਆਇਆ। ਕੈਦ ਕਰ ਦਿਤਾ ਹਸਨੇ ਨੇ ਰਾਜ ਖੋਸ ਲੈ ਲੀਤਾ। ਏਕ ਸਮੇ ਅਕਬਰ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕੋ ਚਲੀਏ ਬਾਹਿਰ ਰੋਹੀ ਮੈਂ ਲਕੜੀ ਗਡੀ। ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ ਇਸ ਮੈਂ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਮਾਰੋ। ਕਿਸੀ ਕਾ ਨਾ ਲਗਾ ਕਿਸੀ ਨੇ ਕਹਾ ਜੋ ਨਿਸ਼ਾਨਿਆਂ ਕਾ ਧਨੀ ਸੋ ਤੋ ਆਪ ਕੀ ਕੈਦ ਮੈਂ ਹੈ। ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਨੇ ਕਹਾ ਬੁਲਾਓ ਕਢ ਲਿਆਵੋ। ਕਹਾ ਇਸ ਮੈਂ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਮਾਰੋ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਵਿਚ ਮਾਰਿਆ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ਕਹਾ ਜੋ ਤੇਰੀ ਇਛਾ ਹੈ ਸੋ ਮੰਗ ਲੈ। ਮਹਿਮੇ ਕਹਾ ਬਿਨਾਂ ਗੁਨਾਹ ਤੇ ਕੈਦ ਕੀਤਾ ਹਾਂ ਮੈ। ਮੇਰਾ ਰਾਜ ਹਸਨੇ ਨੇ ਲੈ ਲਿਆ ਹੈ ਹੋਰ ਕੀ ਮੰਗਾਂ। ਇਹ ਬਾਤ ਸੁਨਕੇ ਸੈਨਾ ਦਿਤੀ ਰਾਜ ਲੈ ਲਿਆ। ਹਸਨੇ ਕੋ ਪਕੜਿਆ ਹਸਨੇ ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਮਾੜੀ ਬਾਤ ਹੋਈ

ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਬਖਸ਼ੀਏ ਮੈਂ ਭੁਲਾ ਹਾਂ ਇਹ ਬਾਤ ਸੁਨ ਬਖ-
ਸ਼ਿਆ ਰਾਜ ਦਿਤਾ ਅਪਨੇ ਦੇਸ ਕੋ ਚਲਾ ਗਿਆ।
ਢਾਢੀਆਂ ਨੇ ਵਾਰ ਮਹਿਮੇਂ ਨੂੰ ਸੁਨਾਈ। ਗੁਰੂ ਜੀ
ਕਹੈਂ ਤਿਸ ਧੁਨ ਪਰ ਗਾਵਣੀ॥ ੭॥

ਮਲਾਰਕੀਵਾਰ॥ਰਾਣਾ ਕੈਲਾਸਤੇ ਰਾਣਾਮਾਲਦੇ ਦੋਵੇਂ
ਸਰਦਾਰ ਰਜਪੂਤ ਪਹਾੜ ਮੈਂ ਰਹਿੰਦੇ ਸੇ। ਤਿਨਾਂਕੇ
ਪਿਤਾ ਪਾਸ ਧਨ ਬਹੁਤ ਥਾ ਧਨ ਵੰਡਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ
ਤੇ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ਕੈਲਾਸ ਨੇ ਧਨ ਸਭ ਲੈ ਲੀਤਾ
ਮਾਲ ਦੇਇਨੇ ਬਹੁਤ ਕਹਾ ਧਨ ਮੈਨੂੰ ਭੀ ਦੇਹ ਲੋਕ
ਭੀ ਕਹੈਂ ਉਸਨੇ ਨ ਮੰਨੀ ਦੁਹਾਂ ਕਾ ਜੁਧ ਹੋਇਆ
ਮਾਲ ਦੇਇਨੇ ਕੈਲਾਸ ਕੋ ਪਕੜ ਕਰ ਕੈਦ ਕਰ
ਲੀਆ ਇਕ ਬਰਸ ਕੈਦ ਮੈਂ ਰਖਿਆ ਫੇਰ ਧਰਮ
ਵੀਚਾਰ ਕੇ ਛਡਿਆ ਧਨ ਵੰਡ ਕੇ ਦਿਤਾ ਮਾਲਦੇ
ਇ ਕਾ ਜਸ ਹੂਆ ਢਾਢੀਆਂਨੇ ਵਾਰ ਬਨਾਇਕੇ ਮਾਲ
ਦੇਇ ਨੂੰ ਸੁਨਾਈ। ਉਸ ਧੁਨ ਪਰ ਗਾਵਣੀ॥ ੮॥

ਕਾਨੜੇ ਕੀ ਵਾਰ॥ ਮੂਸਾ ਸਰਦਾਰ ਪਠਾਣਸੀ। ਇ
ਸ ਦੀ ਮੰਗ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਸੀ ਜਿਸ ਸ਼ਹਿਰ ਮੈਂ ਰਹਿ
ਤੀ ਥੀ। ਓਥੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਰਦਾਰ ਆਂਵਦਾ ਸੀ
ਉਸਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਪੈ ਗਈ ਦੇਖਕੇ ਮੋਹੇ ਗਏ ਦੋਨੋ
ਉਹ ਵਿਚ ਵਕੀਲ ਪਾਇਕੇ ਸਲਾਹ ਮਿਲਾਇ ਕੇ
ਵਿਵਾਹ ਕਰਕੇ ਲੈ ਗਇਆ ਧਨ ਕਾ ਬਹੁਤ ਹੀ

ਸੀ ਚਿਤ ਵਿਚ ਵਿਚਾਰਿਆ ਮੇਰਾ ਕੀ ਕਰ ਲੈ
ਮੂਸੇ ਨੂੰ ਖ਼ਬਰ ਹੋਈ ਮੇਰੀ ਮੰਗ ਵਿਆਹੀ ਹੈ ਕਿਸੇ
ਨੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਵਿਚਾਰੀ ਚੁਪ ਕੀਤਿਆਂ ਹਮਾਰੀ ਨਿੰਦਾ
ਕਰੇਂਗੇ। ਮੂਸਾ ਕਾਇਰ ਹੈ ਇਹ ਬਾਤ ਵਿਚਾਰਕੇ ਪ-
ਤ੍ਰਕਾ ਲਿਖੀ ਕਹਾ ਹਮਾਰੀ ਮੰਗ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਨਾਲ
ਵਿਆਹੀ ਹੈ। ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਬਲ ਦਿਖਲਾਈਏ। ਉਸ
ਨੇ ਕਹਾ ਦੇਖੋ। ਤਬ ਮੂਸਾ ਜੁਧ ਕਰਨੇ ਗਇਆ।
ਲਗਾ ਜੁਧ ਕਰਨੇ। ਬਹੁਤ ਮੂਏ ਤਬ ਮੂਸੇ ਕੀ ਜੀਤ
ਉਸ ਕੀ ਹਾਰ। ਕੁਵਰੀ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਤੂੰ ਕਿਸ ਤੇ
ਰਾਜੀ ਹੈਂ ਉਸ ਨੇ ਕਹਾ ਮੈਂ ਇਸ ਤੇ ਰਾਜੀ ਹਾਂ। ਤਬ
ਛੋਡ ਦੀਆ ਸਿਰੋਪਾਇ ਦੀਆ। ਢਾਢੀਆਂ ਨੇ ਵਾਰ
ਬਨਾਇ ਕੇ ਮੂਸੇ ਨੂੰ ਸੁਨਾਈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹੈਂ ਮੂਸੇ
ਕੀ ਧੁਨ ਪਰ ਗਾਵਣੀ ॥ ੯ ॥

ਇਤਿ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀਆਂ ਧੁਨਾ ਸੰਪੂਰਨੰ॥

॥ ਸੁਭੰ ॥

ਉਤਮ ਭੋਜਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਕ ਸ੍ਰੀ ਸ੍ਵਾਮੀ ਸੰਤ ਪਰਮਾ

ਨੰਦ ਨੇ ਬਨਾਈ ਹੈ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਬਨਾਉਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਇਸ ਦੇ ੧੪ ਅਧਿਆਇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚ ਅੰਨ ਆਦਿਕਾਂ ਦੇ ਗੁਣ। ਆਲੂ ਤਰਕਾਰੀਆਂ ਸਭ ਮਸਾਲਿਆਂ ਦੁਧ ਘਿਉ ਅੰਗੂਰ ਸੰਦਲ ਕੇਸਰ ਦੇ ਗੁਣ ਤੇ ਅਚਾਰ ਆਦਿਕਾਂ ਦੇ ਬਨਾਨ ਦਾ ਢੰਗ ਸਭ ਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਦਾਲਾਂ ਚਾਵਲ ਰੋਟੀਆਂ ਪੁਲਾਓ ਵੜੇ ਪਕੌੜੇ ਕੜੀ ਸਭ ਤਰਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਵਗੈਰਾ ਦੇ ਬਨਾਉਨ ਦਾ ਨਿਰੂਪਣ ਹੈ ॥

ਗੱਲ ਕੀ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਦਾਲ ਭਾਜੀ ਸਾਗ ਭੱਤ ਨਿਮਕੀਨ ਤੇ ਮਿਠੇ ਪੁਲਾਉ ਮੇਵੇਦਾਰ ਸਾਦੀ ਪੂਰੀ ਕਿਚੌਰੀ ਚਟਨੀਆਂ ਬਨਾਉਨ ਦਾ ਵਰਨਨ ਹੈ ਕੀ: ।।)

ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਤਿਬ੍ਰਤ ਧਰਮ ਇਸਵਿਚ ੨੫ ਪਤਿ

ਬ੍ਰਤਾ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਅਰ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਸ੍ਵਾਮੀ ਪਰਮਾ ਨੰਦ ਜੀ ਉਦਾਸੀਨ ਨੇ ਨਿਰਮਾਣ ਕੀਤਾ ਹੈ ਇਸ ਵਿਚ ਮੰਦਾਲਸਾ, ਸ਼ੁਕਲਾ, ਸ਼ੈਵ, ਸੁਲਭਾ, ਮੈਤ੍ਰੇਈ, ਪਾਰਬਤੀ, ਸੁਕੰਤਲਾ, ਦਮਯੰਤੀ, ਕੈਕੇਈ, ਸੁਨੀਤਾ, ਚਿੰਤਾ, ਸਰਸ੍ਵਤੀ, ਜੈਮਲ ਕੀ ਰਾਨੀ ਤਾਰਾ ਬਾਈ, ਸੀਤਾ, ਦਰੋਪਤੀ, ਵਿਦਜਾਵਤੀ, ਅਹਿਲਿਆਬਾਈ, ਦੇਵੀ ਭਵਾਨੀ, ਵੇਦਜਾ, ਪਤੀਬ੍ਰਤਾ, ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ, ਧਾਨ ਕੂਟਨੇ ਵਾਲੀ ਬਨੀਏ ਕੀ ਲੜਕੀ, ਸਤਵੰਤੀ, ਆਦਿਕ ੨੫ ਪਤਿਬ੍ਰਤਾ ਅਰ ਬਹਾਦਰ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਕੇ ਸਾਡੇ ਦੇਸ ਦੀਆਂ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਸਿਖਯਾ ਲੈ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਸਾਡੀਆਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਵਡੀਆਂ ਕੈਸੀਆਂ ਪਤਿਬਰਤਾ, ਬਹਾਦਰ, ਦਲੇਰ ਤੇ ਵਿਦਜਾਵਾਨ ਹੋ ਗੁਜਰੀਆਂ ਹਨ ਸਫ਼ਾ ੨੦੦ ਕਾਗਜ਼ ਛਾਪਾ ਚੰਗਾ ਕੀਮਤ ।।)

ਭਾਈ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਗੁਰਦਿੱਤ ਸਿੰਘ ਲਿਖਾਰੀ

ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਾਲੇ ਬੁੰਗਾ ਸਿੰਘਪੁਰੀਆਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

